กามาน – ตอนที่ 1

กามาน

การดัดแปลงจากเรื่องจริง

โดย ดิ๊ก สตีล

ลิขสิทธิ์ © 2024 ดิ๊ก สตีล

สงวนลิขสิทธิ์

ตัวละครและเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องสมมติ

ความคล้ายคลึงกับบุคคลจริง ไม่ว่าจะมีชีวิตหรือตายไปแล้ว ส่วนใหญ่เป็นความบังเอิญ

และผู้เขียนมิได้มีเจตนา.

ห้ามทำซ้ำหรือเก็บส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ในระบบค้นคืนข้อมูล

หรือส่งผ่านในรูปแบบใดๆ หรือด้วยวิธีการใดๆ ไม่ว่าจะเป็นทางอิเล็กทรอนิกส์ ทางกลไก

การถ่ายเอกสาร บันทึกเสียง หรือวิธีอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรโดยชัดแจ้งจากผู้จัดพิมพ์

หมายเลข ISBN: 9798301372834

ออกแบบปกโดย ซีพี สมิท

ถึงเทรเวอร์ สมิธ – มิสเตอร์ที่เชื่อถือได้

จิตวิญญาณของฉันเป็นเหมือนทุ่งที่แตกสลาย ถูกไถด้วยความเจ็บปวด

-ซาร่า ทีสเดล-

กามาน 1
บทนำ 8
คำนำ 9
คำนำ 11
ตอนที่ 1 13
บทที่ 1 13
บทที่ 2 19
บทที่ 3 24
บทที่ 4 27
บทที่ 5 32
บทที่ 6 38
บทที่ 7 43
บทที่ 8 47

บทที่ 9 49
บทที่ 10 55
บทที่ 11 59
บทที่ 12 65
บทที่ 13 71
บทที่ 14 73
บทที่ 15 76
บทที่ 16 83
บทที่ 17 87
บทที่ 18 94
บทที่ 19 99
บทที่ 20 102
บทที่ 21 106
บทที่ 22 109
บทที่ 23 111
บทที่ 24 117
บทที่ 25 121
บทที่ 26 126
ตอนที่ 2 129
บทที่ 27 129
บทที่ 28 140
บทที่ 29 148
บทที่ 30 153
บทที่ 31 158
บทที่ 32 160
บทที่ 33 164
บทที่ 34 167
บทที่ 35 173
บทที่ 36 177

บทที่ 37 184
บทที่ 38 188
บทที่ 39 192
บทที่ 40 198
บทที่ 41 203
บทที่ 42 206
บทที่ 43 212
บทที่ 44 217
บทที่ 45 225
บทที่ 46 234
บทที่ 47 249
บทที่ 48 257
บทที่ 49 262
บทที่ 50 269
บทที่ 51 280
บทส่งท้าย 286
คำศัพท์ 292

การแนะนำ

ซายูริ นักเรียนมัธยมปลายในโตเกียวต้องเผชิญกับการกลั่นแกล้งที่ไม่ลดละ ความตึงเครียดทางการเงินในครอบครัว และแรงดึงดูดจากการหลบหนี ขณะที่เธอแสวงหาการปลอบโยนในการเรียนและความฝันถึงอนาคตที่สดใส ภาระหนี้ของครอบครัวและความทรมานจากเพื่อนร่วมชั้นอย่างโทโมโกะก็คุกคามจิตวิญญาณของเธอ

เมื่อการเผชิญหน้าโดยบังเอิญกับสมาชิกยากูซ่าระดับสูงทำให้สามารถแก้ไขปัญหาทางการเงินของครอบครัวเธอได้ ซายูริพบว่าตัวเองถูกดึงเข้าสู่โลกใต้ดินที่อันตรายและลึกลับ ซึ่งความภักดี การทรยศ และความซับซ้อนของการเชื่อมโยงระหว่างมนุษย์มาปะทะกัน

ขณะที่เธอต้องพัวพันกับเครือข่ายยากูซ่าที่ซับซ้อน ซายูริต้องเผชิญกับความเปราะบางของตนเองและผลที่ตามมาจากการเลือกของเธอ ในท้ายที่สุดก็ต้องออกเดินทางเพื่อค้นพบตัวเองและความยืดหยุ่น ซึ่งจะกำหนดชะตากรรมของเธอตลอดไป

คำนำ

ในโลกที่มักเต็มไปด้วยความไม่แน่นอนและความท้าทาย แนวคิดเรื่อง gaman ซึ่งเป็นคำภาษาญี่ปุ่นที่แปลว่า
การอดทนอย่างมีศักดิ์ศรีและความอดทน จึงเป็นแนวคิดที่สะท้อนถึงความเข้มแข็ง ความอดทน
และความเข้มแข็งของจิตวิญญาณมนุษย์ได้เป็นอย่างดี หนังสือเล่มนี้ Gaman เป็นหนังสือที่เล่าถึงความเข้มแข็ง อัตลักษณ์
และความเข้มแข็งของจิตวิญญาณมนุษย์อย่างจริงใจ

แรงบันดาลใจของเรื่องราวนี้มาจากประสบการณ์จริงในชีวิตจริงของบุคคลที่ฉันรู้จักเป็นการส่วนตัว
เธอเผชิญกับความยากลำบากผ่านการต่อสู้ส่วนตัว แรงกดดันทางสังคม และความสัมพันธ์ที่ซับซ้อน ผ่านมุมมองของตัวละครของฉัน
ฉันมุ่งหวังที่จะอธิบายให้เห็นภาพว่าเราผ่านความยากลำบากต่างๆ ได้อย่างไร
และการเดินทางเหล่านี้หล่อหลอมให้เราเป็นอย่างที่เราควรจะเป็นได้อย่างไร

เมื่อคุณอ่านหนังสือเล่มนี้ คุณจะพบกับตัวละครที่แม้จะมีจุดอ่อนแต่ก็แสดงให้เห็นถึงความเข้มแข็งอย่างน่าทึ่ง
เรื่องราวของพวกเขาถูกเปิดเผยในภูมิประเทศที่สะท้อนความขัดแย้งภายในตัวพวกเขา เป็นสถานที่ที่ความหวังและความสิ้นหวังอยู่ร่วมกัน
และเป็นสถานที่ที่ช่วงเวลาแห่งความสวยงามปรากฏขึ้นท่ามกลางสถานการณ์ที่ยากลำบากที่สุด

หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่แค่เรื่องเล่า แต่เป็นหนังสือที่เชิญชวนให้เราไตร่ตรองถึงชีวิตของเราเองและวิธีที่เราใช้รับมือกับความท้าทายต่างๆ
การเดินทางของตัวละครแต่ละตัวทำหน้าที่เตือนใจเราว่าแม้ความเจ็บปวดและการต่อสู้ดิ้นรนจะเป็นสากล
แต่ความสามารถในการอดทนและเติบโตก็เช่นกัน

ฉันหวังว่าเมื่อคุณอ่านกาแมน คุณจะพบกับประสบการณ์ที่สะท้อนออกมาในตัวคุณ
และคุณจะได้รับแรงบันดาลใจที่จะยอมรับความยืดหยุ่นภายในตัวเอง หวังว่าเรื่องราวนี้จะเป็นพยานถึงพลังของการอดทนอย่างสง่างาม
และธรรมชาติของความหวังที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตได้

ขอขอบคุณที่ร่วมเดินทางกับฉันในครั้งนี้

-ดิ๊ก สตีล-

กามาน

การออกเสียง: / g ä ˈ m ä n/

ส่วนของคำพูด: คำนาม

คำนิยาม:

1. (ภาษาญี่ปุ่น) การอดทนต่อสถานการณ์ที่ยากลำบากด้วยความอดทนและมีศักดิ์ศรี
ซึ่งเป็นแนวคิดทางวัฒนธรรมที่เน้นความเพียรพยายามและความอดทนเมื่อเผชิญกับความทุกข์ยาก

การใช้งาน:

- "ในช่วงเวลาของความยากลำบาก ผู้คนจำนวนมากค้นพบความเข้มแข็งผ่านทางการต่อสู้และยอมรับความท้าทายด้วยความมุ่งมั่น"

ต้นทาง:

- ยืมมาจากภาษาญี่ปุ่น ซึ่งแสดงถึงคุณค่าทางวัฒนธรรมเรื่องความอดทนและความแข็งแกร่ง ซึ่งฝังรากลึกอยู่ในใจ

ประโยคตัวอย่าง:

- "ความสามารถของเธอในการคงความสงบและมีสติระหว่างวิกฤตการณ์นั้นสะท้อนถึงความเป็นกามานได้อย่างแท้จริง"

คำนำ

โตเกียว

ฤดูหนาว ปี 1990

ห้องเรียนเต็มไปด้วยพลังงานของนักเรียนที่กำลังเตรียมตัวสำหรับวันใหม่ แสงแดดในฤดูหนาวสาดส่องผ่านหน้าต่างบานใหญ่ สาดแสงสีทองอบอุ่นลงบนโต๊ะเรียน ซายูรินั่งอยู่ด้านหน้าในชุดนักเรียนที่รีดเรียบเรียบร้อยของเธอ ซึ่งประกอบด้วยเสื้อเบลเซอร์สีกรมท่าและเสื้อเบลาส์สีขาว จับคู่กับกระโปรงที่ยาวเลยเข่าลงมาเล็กน้อย เธอมักจะเลือกเสื้อผ้าอย่างระมัดระวัง โดยคำนึงถึงความแตกต่างเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำให้เธอแตกต่างจากนักเรียนหญิงที่แต่งตัวเก๋ไก๋กว่าในชั้นเรียน

ซายูริรวบผมยาวสีเข้มให้เป็นหางม้าอย่างเรียบร้อยและจดจ่ออยู่กับสมุดจดบันทึกของเธอ โดยหน้ากระดาษเต็มไปด้วยบันทึกย่อจากบทเรียนก่อนหน้านี้ รอบตัวเธอ เสียงหัวเราะและเสียงพูดคุยดังไปทั่ว แต่เธอยังคงนิ่งเงียบและรู้สึกสบายใจเมื่อได้สัมผัสจังหวะที่คุ้นเคยของเธอลากผ่านหน้ากระดาษ

“ซายูริ เธอฟังอยู่รึเปล่า**”** ฮารุกะ เด็กสาวที่นั่งอยู่ข้างหลังเธอตะโกนออกมา เสียงของเธอฟังดูสนุกสนานและเต็มไปด้วยมิตรภาพ

ซายูริเงยหน้าขึ้น ดวงตาของเธอเป็นประกาย มีสีแดงระเรื่อขึ้นบนแก้มของเธอ **“**ใช่ ฉันแค่**...** จดบันทึก**”** เธอตอบเบาๆ โดยที่เสียงของเธอแทบจะไม่ดังกว่าเสียงกระซิบ

“ดีมาก**!** คุณจริงจังเสมอเลย**”** ฮารุกะแซว แต่โทนเสียงของเธอกลับอ่อนโยน ซายูริยิ้มอย่างเขินอาย รู้สึกขอบคุณสำหรับช่วงเวลาเล็กๆ น้อยๆ ที่ได้เชื่อมโยงกัน เธอไม่ได้เป็นเพื่อนกับฮารุกะจริงๆ แต่ก็ไม่ใช่ความผิดของฮารุกะ เธอสุภาพและเป็นมิตรกับซายูริเสมอ เพียงแต่ซายูริรู้สึกว่านักเรียนคนอื่นพิเศษกว่าตัวเธอเอง ยกเว้นโทโมโกะ เธอเกลียดโทโมโกะ

เธอหยิบสมุดโน้ตของเธอขึ้นมาเล็กน้อยด้วยมือข้างหนึ่ง แล้วหยิบสมุดโน้ตที่โทโมโกะทิ้งเอาไว้ในกระเป๋าเรียนของเธอเมื่อเช้าขณะที่เธอกำลังกวาดห้องเรียนออกมา

คุณนี่สุดยอดจริงๆ คุณคิดว่าการที่คุณได้เกรดดีกว่าพวกเราทำให้คุณพิเศษเหรอ? ไม่ใช่เลย! คุณเป็นแค่เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ไม่มีเพื่อน ระวังหลังไว้ อะไรก็เกิดขึ้นได้ บังเอิญแน่นอน ฉันแค่เป็นห่วงคุณ ไม่ใช่!!

-

เมื่อกระดิ่งดังขึ้นเพื่อบอกเวลาเลิกเรียน ซายูริก็จัดข้าวของอย่างเป็นระบบเพื่อให้แน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ เตรียมตัวเดินกลับบ้าน ทางเดินที่พลุกพล่านและถนนที่พลุกพล่านมักทำให้รู้สึกอึดอัด และเธอสงสัยว่าเธอจะเคยชินกับมันหรือไม่

อีกสามปี เธอทำได้! เหลือเวลาอีกไม่ถึงสี่เดือนก่อนที่เธอจะจบมัธยมต้น จากนั้นก็เรียนมัธยมปลายอีกสามปี ความคิดถึงอีกสามปีทำให้เธอรู้สึกหวาดกลัว

ดวงอาทิตย์อยู่ต่ำบนท้องฟ้าในขณะที่นักเรียนทยอยเดินออกจากโรงเรียน เสียงของพวกเขาก้องกังวานไปในอากาศยามบ่าย ซายูริเดินก้มหน้าเล็กน้อย ดวงตาสีน้ำตาลของเธอจ้องไปที่พื้น หวังว่าจะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า เมื่อเธอมาถึงประตูโรงเรียน เธอก็รู้สึกถึงความตึงเครียดที่คุ้นเคยในอากาศ

“ดูสิว่าเป็นใคร!” เสียงแหลมดังขึ้นจากด้านหลังของเธอ นั่นคือโทโมโกะ ซึ่งอยู่ท่ามกลางกลุ่มเพื่อน ๆ ที่หัวเราะคิกคักเหมือนเคย ซายูริใจหาย “ซายูริ!” โทโมโกะตะโกน น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความเยาะเย้ย “กระโปรงสวยจัง! เธอพยายามซ่อนขาเหรอ? มัน... สุภาพมาก!”

ซายูริจับ สายรัด *รันโดเซรุ แน่นขึ้น แก้มของเธอ* แดงก่ำ เธอเม้มริมฝีปากเข้าหากัน พยายามไม่สนใจคำเยาะเย้ยถากถางเหล่านั้น

“พูดตามตรงนะ คุณไม่มีวันเจอแฟนแต่งตัวแบบนั้นหรอก คุณดูเรียบๆ น่าเบื่อเกินไป” โทโมโกะพูดต่อ เสียงหัวเราะของเธอดังก้องเหมือนกระดิ่ง สาวๆ รอบๆ ตัวเธอหัวเราะตาม เสียงหัวเราะของพวกเธอช่างแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับท่าทีเงียบๆ ของซายูริ “ดูสิว่าคุณแต่งตัวยังไง มันเหมือนกับว่าคุณพยายามทำตัวให้ล่องหนเลย!” โทโมโกะพูดเสริม ก้าวเข้าไปใกล้ ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความขบขันอย่างโหดร้าย

ซายูริรู้สึกร้อนผ่าวขึ้นบนใบหน้า ความอับอายคืบคลานเข้ามาในขณะที่เธอพยายามกลั้นความรู้สึกอยากตอบโต้หรือแม้กระทั่งตอบโต้ เธอเคยได้ยินคำพูดเหล่านี้มาก่อน แต่ทุกครั้งมันก็เจ็บแสบไม่แพ้กัน แทนที่จะโต้ตอบ เธอกลับจ้องไปข้างหน้าอย่างไม่ละสายตา หวังว่าจะเดินผ่านไปโดยไม่มีใครสังเกตเห็น

“อย่าทำแบบนั้นนะ ซายูริ พวกเราแค่พยายามช่วยเธอเท่านั้น” โทโมโกะพูดโดยแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่อง “รู้ไหมว่าถ้าเธอใส่ชุดที่สั้นกว่านี้หน่อย เธออาจจะได้รับความสนใจก็ได้นะ”

ซายูริเต้นเร็วขึ้น ความโกรธและความเจ็บปวดปะปนกันจนเธอแทบคลั่ง เธออยากจะกรีดร้องเพื่อบอกโทโมโกะว่าเธอมีความสุขกับสิ่งที่เธอเป็นอยู่ แต่คำพูดนั้นกลับติดค้างอยู่ในลำคอ เธอจึงเร่งจังหวะเร็วขึ้นเพื่อพยายามสร้างระยะห่างระหว่างตัวเธอกับกลุ่มคน

“หนีไปซะ ซายูริ! เธอซ่อนตัวอยู่ตลอดไปไม่ได้หรอก!” โทโมโกะตะโกนไล่หลังเธอไป โดยที่เสียงหัวเราะยังคงดังอยู่เหมือนก้อนเมฆสีดำ

-

ซายูริมาถึงสวนสาธารณะระหว่างทางกลับบ้าน ซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เล็กๆ ที่เธอมักจะไปหลบภัย ต้นไม้ไหวเอนไปตามสายลมอย่างแผ่วเบา ใบไม้กระซิบบอกความลับที่เธอหวังว่าจะได้ยิน เธอพบม้านั่งและนั่งลง หัวใจของเธอยังคงเต้นแรงจากการพบเจอครั้งนี้ เธอหยิบสมุดบันทึกออกมาและเริ่มเขียน โดยระบายความรู้สึกของเธอลงบนหน้ากระดาษเพื่อเป็นวิธีรับมือ หมึกไหลอย่างอิสระ แต่ละคำเป็นการปลดปล่อยอารมณ์ที่ถูกเก็บกดซึ่งเธอพยายามจะแสดงออก

*ทำไมฉันถึงปล่อยให้พวกเขาทำร้าย*ฉัน เธอเขียน “ทำไมฉันถึงไม่มั่นใจในตัวเองเหมือนคนอื่นล่ะ”

ขณะที่เธอกำลังขีดเขียน เธอนึกถึงช่วงเวลาในชั้นเรียนที่ฮารุกะยิ้มให้เธอ การสนทนาสั้นๆ ที่ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่น คำพูดที่แสนดีเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ทำให้เธอนึกขึ้นได้ว่าไม่ใช่ทุกคนจะมีมุมมองแบบโทโมโกะ แต่คำพูดที่ยังคงวนเวียนอยู่ในใจของเธอยังคงก้องอยู่ในใจ: “เรียบๆ เกินไป น่าเบื่อเกินไป” เธอถอนหายใจ ปิดสมุดบันทึก รู้สึกว่าความนับถือตนเองที่ต่ำต้อยกดทับไหล่ของเธออย่างหนัก

ทันใดนั้น สุนัขตัวเล็กก็วิ่งผ่านมาและดึงสายจูงของเจ้าของอย่างสนุกสนาน ซายูริมองดูสุนัขกระโดดโลดเต้นและกระดิกหางอย่างบ้าคลั่ง การเคลื่อนไหวของเธอดูเป็นอิสระ เป็นความสุขที่ทำให้จิตใจของเธอเบิกบานขึ้นชั่วขณะ

“สวัสดี *โคอิน* บางทีฉันอาจจะต้องเป็นเหมือนเธอบ้าง” เธอกล่าวออกมาดังๆ พร้อมกับรอยยิ้มจางๆ ที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าที่ขมวดคิ้ว “ไร้กังวลมากขึ้น”

ขณะที่ดวงอาทิตย์ที่สาดแสงจางลงและทอดเงาลงมา ซายูริก็ตระหนักได้ว่าแม้เธออาจไม่เหมาะกับแบบแผนที่โทโมโกะและเพื่อนๆ ของเธอสร้างขึ้น แต่เธอก็ยังคู่ควรกับความรักและมิตรภาพ เธอเพียงแค่ต้องค้นหาวิธีที่จะเปล่งประกายในแบบของตัวเอง แม้ว่าจะหมายถึงการยอมรับความเป็นเอกลักษณ์ของตัวเองก็ตาม *กามัน* เธอคิด *นั่นคือทั้งหมดที่มี*

ซายูริลุกขึ้นด้วยความมุ่งมั่นอีกครั้ง ปัดกระโปรงออก และเตรียมจะกลับบ้าน แม้ว่าเธออาจจะไม่ได้รับความนิยมหรือได้รับความไว้วางใจจากคนอื่น แต่เธอก็มีน้ำใจ ฉลาด และมีจิตใจที่มุ่งมั่นจะเติบโต และบางทีสักวันหนึ่ง นั่นอาจเพียงพอแล้ว

ส่วนที่ 1

บทที่ 1

แสงแดดส่องผ่านม่านโปร่งๆ สาดส่องลงมายังห้องของซายูริ ผนังห้องเต็มไปด้วยโปสเตอร์ของวงดนตรีโปรดของเธอ และโต๊ะทำงานเล็กๆ ของเธอเต็มไปด้วยหนังสือเรียนและบันทึกต่างๆ บนเตียง ซายูรินั่งไขว่ห้างและกระสับกระส่ายไปด้วยดินสอขณะเล่าเรื่องราวในแต่ละวันให้อายะ เพื่อนสนิทของเธอฟัง ซึ่งนั่งจิบโซดาอยู่บนพื้น

“...แล้วโทโมโกะก็พูดบางอย่างกับฉันอย่างเรียบๆ และน่าเบื่อ” ซายูริถอนหายใจ ความหงุดหงิดปรากฏชัดบนใบหน้าของเธอ “ฉันแค่อยากจะตั้งใจเรียน คุณรู้ไหม? ถ้าฉันสามารถเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยดีๆ ได้ บางทีฉันอาจจะหาทางจ่ายเงินเพื่อเรียนได้ แต่พวกเขาไม่เคยยอมแพ้เลย!”

อายะพยักหน้าอย่างเห็นอกเห็นใจ ดวงตาสีเข้มของเธอสะท้อนให้เห็นความเข้าใจ “ไม่ยุติธรรมเลย ซายูริ พวกเขาไม่รู้ว่าคุณกำลังเผชิญกับอะไรอยู่ คุณกำลังทำดีที่สุดแล้ว”

ซายูริทรุดไหล่ลง โทโมโกะรู้สึกหนักอึ้งในใจ “ฉันแค่หวังว่าพวกเขาจะปล่อยฉันไว้คนเดียว มันเหมือนกับว่าพวกเขาสนุกกับการทำให้ฉันรู้สึกแย่”

อายะลุกขึ้นนั่ง สีหน้าของเธอเปลี่ยนไปจากความเห็นอกเห็นใจเป็นความมุ่งมั่น “เธอเป็นเพียงเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ไม่มีความมั่นคงและพยายามรู้สึกว่าตัวเองสำคัญ หากคุณเพิกเฉยต่อเธอ เธอก็จะยอมแพ้ในที่สุด รางวัลสำหรับพวกเขาคือการเห็นคุณดูน่าสงสาร มันทำให้พวกเขามีพลังและมีเหตุผลที่จะรังแกคุณต่อไป”

“ฉันรู้ แต่พวกเขาก็รู้ว่าต้องกดปุ่มไหน ฉันเกลียดการเป็นคนจน พวกเขาชอบล้อฉันเรื่องนั้นอยู่เสมอ ฉันแค่ต้องการต่อยเธอบ้างบางครั้ง แต่ฉันรู้ว่าฉันจะเป็นคนที่ถูกทำโทษสำหรับเรื่องนั้น ไม่ใช่เธอ”

“รู้ไหมว่าเราควรทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ สุดสัปดาห์นี้ เรามาแอบออกไปสำรวจสถานบันเทิงยามค่ำคืนในชิบูย่ากันดีกว่า มีคลับใหม่ที่ใครๆ ก็พูดถึงกัน! รับรองว่าสนุกแน่!”

ซายูริเบิกตากว้างด้วยความตื่นเต้นและความกังวลปนกัน “แต่... แอบออกไปเหรอ? ถ้าโดนจับได้จะทำยังไง”

อายะโบกมือไล่ “ฉันเคยแอบออกไปกับฮานะมาก่อน เราเจอที่เที่ยวดีๆ อยู่หลายแห่ง แต่ตั้งแต่นั้นมา... คุณรู้ไหม ตั้งแต่เธอเสียชีวิต ฉันก็ไม่กล้าที่จะแอบออกไปอีกเลย ฉันคิดถึงแค่การได้ออกไปข้างนอกและรู้สึกมีชีวิตชีวา” เสียงของเธอเบาลง ความรู้สึกของการสูญเสียลอยอยู่ในอากาศ

ซายูริรู้สึกผิดเล็กน้อย เธอรู้ว่าอายะต้องดิ้นรนมากเพียงใดนับตั้งแต่ฮานะเสียชีวิต “ขอโทษนะอายะ ฉันหวังว่าฉันจะช่วยเธอได้”

“ไม่ใช่ความผิดของคุณ” อายะพูดอย่างรวดเร็วด้วยน้ำเสียงที่ปลอบประโลม “แต่ฉันคิดว่าเราควรทำแบบนี้ เพราะมันจะดีสำหรับเรา คุณต้องพักจากความเครียดทั้งหมด และฉันต้องการรู้สึกเป็นอิสระอีกครั้ง”

ซายูริกัดริมฝีปาก ครุ่นคิดถึงความคิดนั้น “ฉันหมายถึง... ฉันอยากไปจริงๆ แต่พ่อแม่ของฉัน... พวกเขาเข้มงวดมาก พวกเขาไม่ยอมให้ฉันออกไปข้างนอกตอนกลางคืน”

อายะพยักหน้าด้วยความคิดที่โลดแล่น “แล้วถ้าเราคิดเรื่องขึ้นมาล่ะ เธอเล่าให้พวกเขาฟังได้นะว่าเธอจะไปวัดกับฉัน เราจะบอกเธอได้ว่าเธอจะไปนอนค้างที่บ้านฉันทีหลัง แม่ของฉันไว้ใจฉัน ส่วนพ่อของฉันไม่เคยอยู่บ้านเลย”

คำแนะนำนั้นลอยอยู่ในอากาศ ชวนให้ลองแต่ก็ท้าทาย ซายูริมองออกไปนอกหน้าต่าง ซึ่งท้องฟ้ากำลังเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้ม “ฉันไม่รู้นะ อายะ ฉันไม่เคยโกหกพ่อแม่แบบนั้น”

“ฉันเข้าใจ แต่ลองคิดดูสิ—แค่คืนแห่งอิสรภาพเพียงหนึ่งคืน คุณสมควรได้รับความสนุกสนานบ้าง! เราสามารถเต้นรำ หัวเราะ และเป็นตัวของตัวเองโดยไม่ต้องกังวลเรื่องโรงเรียนหรือโทโมโกะ” ความตื่นเต้นของอายะนั้นแพร่กระจายไปทั่ว และซายูริก็รู้สึกว่าความตั้งใจของเธอเริ่มสั่นคลอน

“ตกลง” ซายูริพูดช้าๆ หัวใจของเธอเต้นแรงเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ “แน่ใจแล้ว มาทำกันเถอะ แต่เราต้องมีแผนที่ชัดเจน”

อายะยิ้มกว้างด้วยความกระตือรือร้น “เอาล่ะ! เอาล่ะ เรามาทำกันต่อเถอะ บอกพ่อแม่ของคุณว่าคุณจะไปวัด แล้วฉันจะทำให้แน่ใจว่าแม่ของฉันจะรู้ว่าคุณจะไปที่บ้านของฉัน เราจะไปที่วัดที่ใกล้ที่สุดแล้วซื้อ *เซียมซี* เพื่อพิสูจน์ว่าเราไปที่นั่นมาแล้ว จากนั้นเราจะกลับมาที่บ้านของฉัน เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วมุ่งหน้าไปชิบูย่า!”

ซายูริอดไม่ได้ที่จะยิ้มเมื่อเห็นพลังของอายะ “แล้วถ้าพวกเขาถามว่าเราจะอยู่ที่ไหนล่ะ หรือเราจะกลับกี่โมงล่ะ”

“ฉันจะจัดการเอง ฉันจะบอกว่าเราจะกลับมาดึก—หลังเที่ยงคืน พวกเขาไม่จำเป็นต้องรู้รายละเอียดทั้งหมด” ความมั่นใจของอายะทำให้ซายูริรู้สึกโล่งใจขึ้น เพราะเขารู้สึกตื่นเต้นปนกับประหม่า

“โอเค ฉันเชื่อใจคุณ” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงที่นิ่งขึ้น “แต่เราต้องระวังตัว ฉันไม่สามารถปล่อยให้พวกเขารู้ได้ ฉันขอใส่เสื้อผ้าของคุณบ้างได้ไหม มันจะดูน่าสงสัยถ้าฉันเตรียมเสื้อผ้าไปเยอะเกินไปแค่เพื่อไปวัดและค้างคืนที่บ้าน”

“แน่นอน! เราจะแอบตัวได้แนบเนียนมาก ลองนึกถึงดนตรี แสงไฟ... มันจะต้องสุดยอดมากแน่ๆ!” ดวงตาของอายะเป็นประกายด้วยความคาดหวัง

ขณะที่พวกเขากำลังวางแผนการผจญภัย ซายูริก็รู้สึกตื่นเต้นอย่างมาก
เป็นครั้งแรกในรอบหลายสัปดาห์ที่เธอตั้งตารออะไรบางอย่างที่มากกว่าแค่เกรดและการเยาะเย้ยของโทโมโกะ บางที
การออกไปเที่ยวกลางคืนครั้งนี้อาจจะเป็นทางออกที่เธอต้องการ

-

อากาศในบ้านของซายูริอบอวลไปด้วยกลิ่นซุปที่กำลังเดือดปุด ๆ แต่ความตึงเครียดยังคงแผ่คลุมไปทั่วห้องครัวในขณะที่แม่ของเธอเดินไปมาและเหลือบมองนาฬิกา ซายูริอ้างว่าเธอจะไปวัดกับอายะ แต่รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ พฤติกรรมของซายูริในช่วงหลังนี้—เก็บตัวมากขึ้นและกระตือรือร้นเกินไปเล็กน้อย—ทำให้แม่ของเธอสงสัย

“ซายูริ” แม่ของเธอเรียกขณะเช็ดมือด้วยผ้าเช็ดจาน “เธอจะกลับบ้านกี่โมง”

“เอ่อ ฉันคิดว่าจะไปนอนค้างที่บ้านอายะ เรามีโครงการของโรงเรียนต้องทำ” ซายูริตอบโดยพยายามทำเป็นไม่สนใจ

“แม่ไม่รู้ว่าคุณสนใจเรื่องวัดด้วยซ้ำ” แม่ของเธอถามพร้อมกับขมวดคิ้ว

หัวใจของซายูริเต้นระรัว เธอสัมผัสได้ถึงความไม่สบายใจของแม่ “อายะเป็นเพื่อนคนเดียวของฉัน และเธอออยากไปแสดงความอาลัย แต่ฉันคิดว่าเธอคงกำลังอธิษฐานขอให้มีแฟน” ซายูริกล่าว พยายามทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลง และหวังว่าความสงสัยของแม่จะคลายลง

แม่ของเธอหันมามองซายูริ จ้องมองใบหน้าของเธอ มองหาสัญญาณที่บ่งบอกว่ากำลังโกหก ซึ่งพ่อแม่ทุกคนรู้ดีว่าลูกๆ ของตนก็โกหก ครั้งหนึ่ง *ซายูริก็เคยเป็นวัยรุ่นมาก่อน เธอรู้กลอุบายทั้งหมด ตอนนี้ซายูริอายุ 15 ปีแล้ว ฉันควรเริ่มปฏิบัติกับเธอเหมือนผู้ใหญ่แล้ว ฉันรู้ว่าเธอมีหัวใจที่บริสุทธิ์ ฉันจะไว้ใจเธอในครั้งนี้* เธอคิด “โอเค ฉันหวังว่าคุณจะทำโปรเจ็กต์ของคุณได้ดี อย่านอนดึกเกินไป วัยรุ่นต้องนอนหลับเยอะๆ เพื่อที่พวกเขาจะได้เติบโตอย่างเหมาะสม”

“แม่พูดจาประหลาดมาก” ซายูริยิ้มเขินอายในใจอยากจะกรี๊ดด้วยความดีใจที่ได้ออกไปเที่ยวในเมืองกับอายะ “ขอบคุณที่อนุญาต”

-

เสียงโทรศัพท์บ้านดังขึ้น มาริโกะ น้องสาวของอายะรับสายด้วยน้ำเสียงสดใสและร่าเริง “สวัสดีค่ะ”

“สวัสดี มาริโกะ ฉันโยโกะ แม่ของซายูริ ฉันขอคุยกับซายูริหน่อยได้ไหม”

“อ๋อ เธอเพิ่งกลับมาจากวัดกับอายะ” น้องสาวตอบโดยไม่สนใจความตึงเครียดที่กำลังก่อตัวขึ้นในอากาศ “พวกเขาอยู่ในห้องของเธอ”

“อะไรนะ พวกเขากลับมาแล้วเหรอ” แม่ของซายูริรู้สึกใจหาย “ขอบคุณนะ ไม่เป็นไรหรอก ไม่สำคัญหรอก ขอบคุณ ราตรีสวัสดิ์”

เธอวางสายโดยไม่รอคำใดอีก จากนั้นรีบไปที่ห้องนอนของซายูริ แล้วรีบวิ่งออกไปที่ประตูด้วยความคิดที่สับสนวุ่นวาย เธออาศัยอยู่ห่างจากอายะเพียงหนึ่งช่วงตึก และความหนาวเย็นของฤดูหนาวกัดกินเธอขณะที่เธอรีบเร่งเดินไปตามถนน

เธอต่อว่าตัวเองว่า *อะไรนะ เธอควรจะไว้ใจซายูริ* แต่สัญชาตญาณความเป็นแม่ของเธอแรงเกินไป เธอเป็นห่วงซายูริมากกว่าลูกสาวอีกสองคนของเธอเสียอีก เคโกะซึ่งอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นเด็กที่ร่าเริง เธอเรียนเก่ง เป็นสมาชิกวงโยธวาทิตของโรงเรียน (เธอเล่นกลองสแนร์) และมีเพื่อนมากมาย อัตสึโกะ ลูกคนโตอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อัตสึโกะมีความซับซ้อนมากกว่าเคโกะเล็กน้อย เธอเป็นนักเรียนที่เก่งและเป็นนักกีฬาที่เก่ง แต่เธอโกรธง่ายและชอบงอนง่าย

ซายูริเป็นคนที่แตกต่าง เธอเป็นเด็กที่อ่อนไหวแต่มีหัวใจที่ยิ่งใหญ่ การขาดความมั่นใจของซายูริทำให้เธอเป็นคนชอบอยู่คนเดียว อายะเป็นเพื่อนคนเดียวของเธอ เธอหลีกเลี่ยงกิจกรรมนอกหลักสูตรและสิ่งใดก็ตามที่ทำให้เธอต้องใช้เวลาอยู่ที่โรงเรียนมากเกินความจำเป็น

อายะและซายูริอยู่ในห้องนอนของอายะ บรรยากาศเต็มไปด้วยความตื่นเต้น พวกเขารีบไปที่วัดเพื่อทำ *เซียมซี* ให้เสร็จ ตอนนี้พวกเขากำลังยุ่งอยู่กับขั้นตอนที่สองของแผนอันยิ่งใหญ่ของพวกเขา ซึ่งก็คือการแต่งตัวเพื่อออกไปเที่ยวกลางคืน ซายูริและอายะมีขนาดที่ใกล้เคียงกัน และหลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าหลายครั้ง ซายูริก็ตัดสินใจเลือกสวมเสื้อตัวบนแววววาว กางเกงยีนส์พอดีตัว และแต่งหน้าให้พอเหมาะพอดี พวกเขากำลังหัวเราะและจมอยู่กับโลกของตัวเอง เมื่อมีเสียงเคาะประตูดังขึ้นมาขัดจังหวะ มีคนอยู่ที่หน้าประตู

“อายะ! ช่วยดูหน่อยว่าใครอยู่ที่ประตู!” แม่ของอายะตะโกน “ฉันกำลังทำอาหารอยู่!”

“โอ้ ไม่นะ” อายะกระซิบด้วยตาโต “เราจะทำยังไงดี”

ก่อนที่พวกเขาจะคิดแผนการอะไรได้ ก็มีเสียงตะโกนขึ้นมาอีกครั้ง “อายะ! ได้ยินฉันไหม? มีคนอยู่ที่ประตู! เปิดประตูหน่อย!”

“โอเคแม่ หนูมาแล้ว” อายะรีบออกจากห้องนอนและเดินไปที่ประตูหน้า ไม่อยากขัดคำสั่งแม่

“คอนบังวะ” แม่ของซายูริทักทายอายะขณะที่เธอเปิดประตู

“โอกะซัน, คนบังวะ. กรุณาเข้ามาข้างในด้วย”

โยโกะ อิชิกาวะก้าวเข้าไปในโถงทางเข้าของบ้านแสนอบอุ่น พร้อมยิ้มขอบคุณอายะที่ทำเช่นนั้น “อากิโกะซัง คอนบังวะ ขอบคุณที่เชิญฉันเข้าไปในบ้าน”

“อย่าโง่สิโยโกะ ฉันอยู่ตึกเดียวกับเธอมา 20 ปีแล้ว เข้ามาสิ เข้ามาสิ ชาไหม”

“ไม่ล่ะ ขอบคุณ ฉันจะไม่พัก ฉันแค่เตรียมชุดนอนอุ่นๆ มาให้ซายูริ คืนนี้หนาวมาก”

“โอเค เธออยู่ในห้องของอายะ ไปกันเถอะ”

“ขอบคุณนะ ฉันขอตัวสักครู่ ฉันไม่อยากรบกวนเวลาอาหารเย็นของคุณ”

“ไม่เลย ไม่เป็นไร ไม่ต้องกังวล”

ประตูเปิดออก และแม่ของซายูริก็ก้าวเข้ามาด้วยรอยยิ้มอบอุ่นบนใบหน้าของเธอ ซายูริยืนอยู่หน้ากระจก ปรับเสื้อตัวบนที่ประดับด้วยเครื่องประดับและรีดกางเกงยีนส์รัดรูปของเธอให้เรียบ ห้องเต็มไปด้วยกลิ่นเครื่องสำอาง บรรยากาศเปลี่ยนไปทันทีที่แม่ของซายูริเข้ามา

“ซายูริ เธอแต่งตัวไปวัดเสร็จแล้วเหรอ” แม่ของเธอถามพร้อมกับยกคิ้วขึ้นขณะที่เธอวางชุดนอนอุ่นๆ ไว้บนเตียงของอายะ

หัวใจของซายูริเต้นแรง เธอไม่อยากโกหก แต่ความจริงกลับเหมือนระเบิดเวลา เธอก้มลงมอง ประกายของเสื้อตัวบนของเธอส่องประกายในแสงสลัวอย่างเยาะเย้ยในแสงสลัว อายะยืนไปด้านข้าง มือของเธอสั่นระริกด้วยความกังวล เธอหวังว่าซายูริจะหาทางพูดให้เธอหลุดจากเรื่องนี้ได้ “เอ่อ พวกเราแค่... ลองชุดต่างๆ เพื่อดูว่าชุดไหนที่เราชอบที่สุด” ซายูริพึมพำ คำพูดเหล่านั้นดูอ่อนแรงแม้ว่าจะหลุดออกจากริมฝีปากของเธอแล้วก็ตาม

“ซายูริจัง เธอกำลังโกหกฉันอยู่เหรอ” แม่ของเธอถามขึ้น รอยยิ้มอบอุ่นของเธอเริ่มจางหายไป “เธอวางแผนจะออกไปข้างนอกหรือเปล่า”

ซายูริสัมผัสได้ถึงสายตาที่จ้องมองของแม่ ความรักและความผิดหวังปะปนอยู่ในอากาศ “เปล่า ฉันแค่...” เธอเริ่มพูด แต่คำพูดนั้นติดขัดอยู่ในลำคอ

“ซายูริ” แม่ของเธอพูดเบาๆ แล้วก้าวเข้ามาใกล้ “บอกความจริงกับแม่ได้ แม่จะไม่โกรธถ้าแม่อธิบายให้ฟัง”

“ฉัน... ฉันอยากรู้สึกดีสักครั้ง” ซายูริสารภาพอย่างเงียบๆ เสียงของเธอแทบไม่ดังเกินเสียงกระซิบ “คนอื่นๆ ต่างก็สนุกกันหมด ส่วนฉันแค่อยากหนีไปพักผ่อนสักคืน”

หัวใจของอายะหดหู่ลงเมื่อเธอเห็นความเจ็บปวดในดวงตาของซายูริ ความสิ้นหวังที่แฝงอยู่ข้างใต้ เธอต้องการเอื้อมมือออกไปเพื่อให้กำลังใจเพื่อนของเธอ แต่เธอกลับรู้สึกแข็งค้างอยู่ในที่ ติดอยู่ระหว่างความกลัวของตัวเองกับความต้องการที่จะปกป้องซายูริ

“หลบหนีเหรอ” แม่ของเธอถามซ้ำ ความสับสนปรากฏชัดขึ้นบนใบหน้าของเธอ “หลบหนีจากอะไร”

“จากแรงกดดัน จากโรงเรียน จากโทโมโกะและเพื่อนๆ ของเธอ และทุกๆ อย่าง” ซายูริสารภาพด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ “ฉันคิดว่าถ้าฉันออกไปข้างนอกได้สักพัก ฉันก็คงลืมเรื่องทั้งหมดได้”

สีหน้าของแม่ซายูริอ่อนลง แต่เธอยังคงดูเป็นกังวล “ซายูริ ฉันเข้าใจว่าเธอรู้สึกเครียด แต่การแอบหนีออกไปไม่ใช่คำตอบ เธอต้องคุยกับเรา ไม่ใช่ซ่อนตัว”

ซายูริรู้สึกว่าน้ำตาเริ่มคลอเบ้า “ฉันไม่อยากทำให้คุณผิดหวัง”

“ความผิดหวังเกิดจากความไม่ซื่อสัตย์ ซายูริ” แม่ของเธอพูดอย่างอ่อนโยน “แม่อยากให้ลูกรู้สึกอิสระที่จะมาหาแม่ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตาม เธอเป็นลูกสาวของแม่ และแม่ก็ห่วงใยเธอ”

“ขอโทษ” ซายูริกระซิบ ความรู้สึกผิดแล่นเข้าท่วมตัวเธอ เธอไม่สามารถสบตากับแม่ได้อีกต่อไป “ฉันแค่... ฉันอยากสนุก แม้ว่าจะแค่คืนเดียวก็ตาม”

อายะสัมผัสได้ถึงความตึงเครียดในห้อง คำพูดที่ไม่ได้พูดออกมา เธอค่อยๆ ก้าวไปข้างหน้าเล็กน้อย เสียงของเธอแผ่วเบา “บางทีเราอาจหาทางอื่นเพื่อสนุกสนานได้นะ ซายูริ เราไม่จำเป็นต้องแอบออกไปสนุกกัน”

ซายูริมองอายะเพื่อหากำลังใจ แต่สายตาของแม่เธอยังคงจับจ้องอยู่ที่เธอเพื่อหาคำตอบ “แต่ฉันอยากเต้นรำและรู้สึกมีชีวิตชีวาสักครั้ง” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงหมุดหมิด

“การเต้นรำและการรู้สึกมีชีวิตชีวา สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความปรารถนาที่เลวร้าย” แม่ของเธอตอบด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นแต่เข้าใจ “แต่คุณต้องทำอย่างปลอดภัย ซื่อสัตย์ และไม่เสี่ยงต่อความปลอดภัยของคุณหรือความไว้วางใจของเรา”

“ฉันรู้” ซายูริพูดด้วยเสียงสั่นเครือ “ฉันขอโทษ ฉันแค่คิดว่า... บางทีถ้าฉันแต่งตัวดีๆ ฉันอาจจะลืมทุกอย่างไปได้สักพัก”

แม่ของเธอพยักหน้า ดวงตามีแววเศร้าเล็กน้อย “ซายูริ คุณไม่จำเป็นต้องแต่งตัวหรือแอบออกไปข้างนอกเพื่อจะดูพิเศษ คุณก็พิเศษในแบบที่คุณเป็น”

น้ำหนักของช่วงเวลานั้นแขวนอยู่ระหว่างพวกเขา ความเงียบแผ่ขยายออกไปในขณะที่ทั้งสองสาวเรียนรู้ถึงความสำคัญของคำพูดของซายูริ

“เอาล่ะ กลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงกันเถอะ” แม่ของซายูริพูดเพื่อคลายความตึงเครียด “แล้วถ้าเราสองคนดูหนังกันอย่างสบายๆ ล่ะ กลับบ้านกันเถอะ ใส่ชุดนอนด้วย”

ซายูริมองแม่ของเธอ จากนั้นก็มองอายะ เธอสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นของความห่วงใยที่โอบล้อมเธอไว้ราวกับผ้าห่มที่ให้ความสบายใจ บางทีคืนนี้อาจจะไม่ใช่แบบที่เธอจินตนาการไว้ แต่บางทีมันอาจเป็นสิ่งที่ดีก็ได้

“โอเค” ซายูริพูดในที่สุด รอยยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้นท่ามกลางความเศร้าโศก “ฉันยินดีนะ อายะมาได้ไหม”

“ไช่แน่นอน แต่แม่ยังต้องบอกเรื่องนี้กับพ่อของคุณ” แม่ของเธอพูดอย่างอ่อนโยน และคุณก็ถูกขังไว้แล้ว

“ลงดินเหรอ?” เสียงของซายูริสั่นเครือ “แต่ฉัน—”

“ไม่มีแต่! แล้วคุณล่ะ” เธอหันไปหาอายะ “คุณควรจะรู้ดีกว่าว่าไม่ควรสนับสนุนพฤติกรรมแบบนี้”

ซายูริรู้สึกหดหู่ใจเมื่อเห็นแม่ผิดหวัง “ฉันแค่อยากลืมทุกสิ่งทุกอย่างไปสักคืนหนึ่ง...”

“ซุมิมะเซน โอกาซัง ฉันคิดว่าคืนนี้ฉันควรอยู่บ้านดีกว่า พวกคุณสองคนคงมีเรื่องต้องคุยกันเยอะเลย”

“ไช่แล้ว ขอบคุณที่เข้าใจ”

ปากของซายูริเปิดออกโดยสัญชาตญาณเพื่อประท้วงการต้องเผชิญหน้ากับพ่อแม่ของเธอเพียงลำพัง แต่ไม่มีคำพูดใดหลุดออกมา

-

การเดินกลับบ้านเต็มไปด้วยความเงียบ ในที่สุดแม่ของซายูริก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ต่ำและจริงจัง “แม่ไม่เชื่อเลยว่าเธอจะโกหกแม่ แม่รู้ไหมว่าเรื่องนี้มันร้ายแรงขนาดไหน”

“แม่แค่พยายามมีชีวิตรอดเท่านั้น คนอื่นก็สนุกได้เหมือนกัน!” ซายูริแย้ง ขณะที่ความหงุดหงิดของเธอเริ่มปะทุขึ้น

“คนอื่นๆ ล่ะ คุณคิดแบบนั้นไหม คุณไม่ใช่คนอื่น คุณเป็นลูกสาวของฉัน คุณมีความรับผิดชอบ!”

เมื่อถึงบ้าน พ่อของซายูริก็นั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร มีกระดาษวางอยู่ตรงหน้าเขา ขวดเบียร์เปล่าวางเรียงรายอยู่ตรงกลางโต๊ะ
แม่ของเธอเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ซายูริฟังด้วยน้ำเสียงที่ดังออกมาจากภายใน

“เรื่องนี้รับไม่ได้ ซายูริ” พ่อของเธอพูดพร้อมมองมาด้วยสายตาเคร่งขรึม “ลูกต้องเข้าใจผลที่ตามมาจากการกระทำของตัวเอง
นี่ไม่ใช่เรื่องของการออกไปข้างนอก แต่เป็นเรื่องของการโกหกพ่อแม่”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจให้มันมาถึงขนาดนี้” ซายูริพึมพำพร้อมกับมีน้ำตาคลอเบ้า

แม่ของเธอประกาศว่า “เธอจะต้องถูกกักบริเวณเป็นเวลาหนึ่งเดือน ห้ามออกไปไหนทั้งสิ้น จนกว่าฉันจะไว้ใจเธอได้อีกครั้ง กลับห้องไปได้แล้ว”

ซายูริรู้สึกท้อแท้ เธอเฝ้ารอที่จะได้สนุกสนานกับค่ำคืนร่วมกับอายะมาโดยตลอด เธอต้องการการปลดปล่อยจากความตึงเครียดที่เธอรู้สึกอยู่ตลอดเวลา

เป็นทางการแล้ว ชีวิตฉันห่วยแตก! เธอคิดขณะเดินลากขาเข้าห้อง

ซายูรินอนอยู่บนเตียงโดยเอาหมอนแนบหน้าอกไว้ เธอได้ยินเสียงพ่อแม่ของเธอที่พูดไม่ตรงกันว่าจะจัดการกับสถานการณ์นี้อย่างไร เธอรู้สึกสูญเสียอย่างบอกไม่ถูก
ค่ำคืนที่เธอโหยหา การหลีกหนีที่เธอจินตนาการไว้กำลังจะหลุดลอยไป เหลือไว้เพียงความผิดหวังของพ่อแม่ของเธอเท่านั้น ในขณะนั้นเอง
เธอตระหนักได้ว่ากำแพงที่เธอพยายามทำลายลงนั้นกำลังปิดลงแน่นยิ่งกว่าที่เคย

เธอนอนจ้องเพดาน จิตใจของเธอสับสนวุ่นวายด้วยความหงุดหงิดและผิดหวัง แสงไฟสลัวจากโคมไฟข้างเตียงส่องประกายอ่อนๆ ลงบนผนัง
ซึ่งเต็มไปด้วยโปสเตอร์ของวงดนตรีและความฝันที่เธอรู้สึกว่าอยู่ไกลเกินเอื้อม ประตูห้องของเธอแง้มอยู่เล็กน้อย และเธอได้ยินเสียงพ่อแม่ทะเลาะกันในห้องนั่งเล่น

“ชีวิตฉันยาวนานนะ สึมะจัง!” เสียงของพ่อของเธอดังก้องไปทั่วผนังบางๆ ของบ้านหลังเล็กๆ ของพวกเขา “เมื่อฉันกลับบ้าน ฉันอยากพักผ่อน ตลอดทั้งวัน
ผู้จัดการของฉันจะตะโกนว่า “อิชิกาวะนี่...” และ “อิชิกาวะนั่น...” ตลอดเวลา! และที่แย่ที่สุดก็คือเขาหมดชีวิตไปแล้ว! เขามาเช้าและกลับดึก
และคาดหวังให้พวกเราทุกคนอยู่ที่ออฟฟิศจนกว่าเขาจะกลับ ฉันเหนื่อยกับงานมาก ฉันแค่ต้องการความสงบและเงียบ! โอเค! ฉันขอได้ไหม”

ซายูริกำมือแน่น รู้สึกทั้งสงสารและรำคาญ เธอต้องการหนีจากเสียงดังและลืมความเป็นจริงของการต่อสู้ดิ้นรนของครอบครัวเธอไป

เสียงของแม่ของเธอดังก้องในความคิดของเธออย่างสงบแต่หนักแน่น “แดนนา-ซาน ฉันขอบคุณที่คุณทำงานหนักมากเพื่อเลี้ยงดูครอบครัวของเรา ฉันขอบคุณจริงๆ
แต่ฉันแทบไม่ได้เจอคุณเลย และเมื่อเจอคุณ สิ่งเดียวที่คุณทำคือดื่มเหล้าและบ่นเรื่องงาน ฉันแค่หวังว่าเราจะได้ใช้เวลาร่วมกันมากขึ้นในฐานะครอบครัว
ลูกสาวทั้งสองคนจะเริ่มออกจากบ้านในอีกไม่กี่ปีข้างหน้านี้ มาพยายามใช้เวลาที่มีคุณภาพร่วมกันกันเถอะ”

“คุณคิดว่าฉันจะทำแบบนั้นเมื่อไหร่” ทาเคชิสวนกลับด้วยความหงุดหงิด “ฉันเหนื่อยตลอดเวลา ฉันแค่อยากนอนในวันหยุดสุดสัปดาห์!”

“นอนเหรอ? เธอไม่เคยหลับเลย!” โยโกะเถียงด้วยน้ำเสียงที่ดังขึ้น “เธอแค่กลับบ้านแล้วดื่มจนหลับไปเท่านั้น! ฉันก็เหนื่อยเหมือนกัน!
เหนื่อยกับการดื่มและคร่ำครวญของเธอ! คุณคิดว่าใครเป็นคนช่วยพาเธอขึ้นห้องนอนทุกคืน? ฉันเอง! นั่นแหละ!”

ซายูริรู้สึกใจเต้นแรงเมื่อการโต้เถียงทวีความรุนแรงขึ้น เธอหวังว่าจะสามารถปิดกั้นมันได้ทั้งหมด แต่ทุกคำที่พูดออกมากลับแทงทะลุเข้าไปในตัวเธอ
ทำให้ความรู้สึกไร้หนทางของเธอทวีความรุนแรงขึ้น

“ทำไมคุณถึงชอบพูดถึงเรื่องดื่มของฉันอยู่เสมอ” เสียงของทาเคชิดังกึกก้องด้วยความขุ่นเคือง “ฉันไม่ได้ดีคุณนะผู้หญิง! ฉันไม่ใช่คนรุนแรง!
ฉันแค่ต้องการคลายเครียดเมื่อกลับถึงบ้าน คุณไม่เข้าใจเหรอ? ฉันจะคลายเครียดได้อย่างไรในเมื่อคุณชอบบ่นเรื่องการดื่มของฉันตลอดเวลา ปล่อยฉันไว้คนเดียวเถอะ!”
เขากล่าวต่อด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลลงแต่ยังคงหนักแน่น หัวใจของซายูริตกต่ำลง เธอไม่รู้ว่าพ่อของเธอกำลังดิ้นรนอยู่มากแค่ไหน

“ฉันแค่อยากให้เราคุยเรื่องซายูริกัน เป็นหน้าที่ของเราในฐานะพ่อแม่ที่จะต้องดูแลให้เธอปลอดภัยและมีความสุข ฉันคิดว่าทุกอย่างคงไม่ง่ายสำหรับเธอ” โยโกะตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด “เธอก็กำลังดิ้นรนเหมือนกัน แต่การแอบหนีออกไปลับหลังฉันยิ่งทำให้สถานการณ์แย่ลงไปอีก เธอต้องการคำแนะนำ ไม่ใช่พ่อที่ดื่มเหล้าเพื่อลืมปัญหาของตัวเอง!”

ซายูริรู้สึกว่าน้ำตาคลอเบ้า ความโกรธและความสิ้นหวังปะปนกัน เธอไม่อยากเป็นต้นเหตุของการทะเลาะวิวาทของพวกเขา เธอแค่อยากค้นหาวิธีของตัวเอง รู้สึกว่าเธอเป็นส่วนหนึ่งของที่ไหนสักแห่ง แม้ว่าจะอยู่ในความวุ่นวายของชีวิตกลางคืนที่เธอโหยหามาอย่างยาวนานก็ตาม

“ผมทำเต็มที่แล้ว!” ทาเคชิตะโกนออกมา ความเครียดจากวันของเขาล้นออกมา “ผมพยายามดูแลครอบครัวนี้! แล้วผมจะได้อะไร? บ่นไปก็เท่านั้น! ผมชนะไม่ได้หรอก!”

หัวใจของซายูริเต้นแรงขึ้นเมื่อได้ยินความโกลาหล เธอต้องการจะปิดกั้นมันทั้งหมด แต่แล้วคำพูดต่อไปของพ่อของเธอก็เจาะทะลุผ่านความสับสนของเธอไปได้

“และสิ่งสุดท้ายที่ฉันต้องการคือเรื่องดราม่า ถ้าซายูริจังมาขออนุญาตคบกับอายะ ฉันคงตอบตกลงไปแล้ว เธอก็ต้องคลายเครียดเหมือนกัน อย่าใจร้ายกับเธอมากนัก”

ในขณะนั้น ความโกรธก็พลุ่งพล่านขึ้นภายในตัวซายูริ เธอไม่อาจเชื่อได้ว่าเขาจะใช้เธอเป็นข้ออ้างเพื่อเบี่ยงเบนประเด็นของตัวเอง มันรู้สึกไม่ยุติธรรมและอึดอัด

“พ่อ!” เธอร้องออกมาด้วยเสียงสั่นเครือ เธอดันตัวเองออกจากเตียงและยืนขึ้น เตรียมที่จะเผชิญหน้ากับพายุที่กำลังก่อตัวอยู่นอกประตูบ้านของเธอ

การโต้เถียงหยุดลงอย่างกะทันหัน และความเงียบก็ปกคลุมไปทั่วเหมือนผ้าห่มหนา ซายูริก้าวเข้าไปในโถงทางเดิน หัวใจของเธอเต้นแรงขณะที่เธอเตรียมใจสำหรับการเผชิญหน้า

“คุณบอกว่าฉันต้องคลายเครียด แต่คุณเคยหยุดคิดบ้างไหมว่าทำไมฉันถึงเครียดมาก” เธอกล่าวท้าทายด้วยน้ำเสียงที่เข้มแข็งกว่าที่เธอรู้สึก

พ่อแม่ของเธอมองหน้ากันด้วยความประหลาดใจ ทาเคชิกลืนน้ำลาย สีหน้าของเขาเปลี่ยนจากความโกรธเป็นความกังวล

“ซายูริ เราไม่ได้—”

“ไม่หรอก คุณไม่ได้ทำแบบนั้น คุณมัวแต่ยุ่งอยู่กับปัญหาของตัวเองจนมองไม่เห็นว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน!” เธอเริ่มมีน้ำตาคลอเบ้า แต่เธอก็พยายามกลั้นเอาไว้ “ฉันมีช่วงเวลาที่ยากลำบากที่โรงเรียน และ เมื่อฉันกลับบ้านมา ฉันก็ต้องมานั่งฟังพวกคุณทะเลาะกันตลอดเวลา! ฉันแค่อยากจะสนุกสนานกันสักคืนหนึ่ง แล้วดูสิว่าเราอยู่ตรงไหนแล้ว!”

“ที่รัก เราแค่พยายามจัดการทุกอย่างอยู่” โยโกะพูดเบาๆ แล้วก้าวเข้ามาใกล้ “ฉันรู้ว่ามันยากสำหรับคุณเหมือนกัน”

ซายูริส่ายหัว ความหงุดหงิดทะลักล้นออกมา “แต่พวกคุณทั้งคู่ยังคงสู้ต่อไป! ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ท่ามกลางพายุ ฉันแค่อยากจะรู้สึกปกติสักครั้ง!”

ความเงียบเริ่มปกคลุมอีกครั้ง ทุกคนต่างรู้สึกถึงความหนักอึ้งของช่วงเวลานั้น ทาเคชิสูดหายใจเข้าลึกๆ ความตึงเครียดบนไหล่ของเขาคลายลงเล็กน้อย โยโกะพยักหน้า ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยน้ำตาที่ยังไม่หลั่งไหล

“คุณพูดถูกนะ ซายูริ เราต้องอยู่เคียงข้างกัน เพราะยังไงเราก็เป็นครอบครัวกัน” โยโกะกล่าว

ซายูริมองไปมาระหว่างพ่อแม่ของเธอ ความหวังริบหรี่เริ่มเกิดขึ้นในตัวเธอ

“เราจะเริ่มกันได้หรือยัง? เราแค่... คุยกันได้ไหม? อย่าตะโกนนะ?” ซายูริร้องขอ

ทาเคชิและโยโกะสบตากัน และทั้งคู่ก็พยักหน้าช้าๆ “โอเค” ทาเคชิพูดด้วยน้ำเสียงที่เบาลง “มาลองดูกัน”

พ่อของเธอถอนหายใจและสางผม “ฉันไม่รู้ว่าคุณกังวลมากขนาดนี้” เขายอมรับด้วยสีหน้าสำนึกผิดอย่างแท้จริง

“ฉันก็เหมือนกัน” แม่ของเธอพูดเบาๆ “ขอโทษนะ ซายูริ เราจะพยายามทำตัวให้ดีขึ้น”

“มาพยายามพูดคุยดีๆ กันตั้งแต่ตอนนี้กันเถอะ” พ่อของเธอเอ่ยขึ้นพร้อมกับหันไปมองแม่เพื่อขอกำลังใจ

ซายูริพยักหน้าด้วยความโล่งใจ “นั่นคงมีความหมายกับฉันมาก”

ด้วยความรู้สึกผูกพันที่เพิ่งค้นพบใหม่ พวกเขาทั้งสามจึงย้ายเข้าไปในเลานจ์ พวกเขานั่งลงบนโซฟา บรรยากาศยังคงตึงเครียดเล็กน้อยแต่ก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลงขณะที่พวกเขาพยายามเปลี่ยนเกียร์

“แล้วทุกคนเป็นยังไงบ้าง” แม่ของเธอถามขึ้นโดยทำลายความเงียบด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ รู้สึกว่าความตึงเครียดเริ่มคลายลง “ฉันกำลังทำโปรเจ็กต์สำหรับโรงเรียนอยู่ โปรเจ็กต์นี้เกี่ยวกับการใช้ชีวิตอย่างยั่งยืน และฉันคิดว่าโปรเจ็กต์นี้จะช่วยสร้างความแตกต่างได้มาก”

พ่อของเธอพยักหน้าและเอนตัวเข้ามาหา “ฟังดูน่าสนใจนะ คุณมีความคิดแบบไหนเหรอ?”

ขณะที่ทั้งคู่กำลังคุยกันเรื่องโรงเรียน งานอดิเรก และเรื่องไร้สาระต่างๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ซายูริก็รู้สึกว่าความอบอุ่นของสายสัมพันธ์ในครอบครัวเริ่มผลิบานอีกครั้ง พวกเขาหัวเราะกันเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แบ่งปันเรื่องราวต่างๆ และเป็นครั้งแรกในรอบหลายสัปดาห์ที่บรรยากาศดูเบาสบายขึ้น

หลังจากนั้นไม่นาน ซายูริก็ลุกขึ้น เธอรู้สึกพึงพอใจอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมานานแล้ว “ฉันคิดว่าจะกลับห้องแล้ว ฉันต้องการอ่านหนังสือสักหน่อยแล้วค่อยเข้านอน” เธอกล่าวพร้อมกับยิ้ม

“ราตรีสวัสดิ์ ซายูริ” พ่อแม่ของเธอเรียกพร้อมกัน โดยที่เสียงของพวกเขาอ่อนลงจากความผูกพันที่เพิ่งเกิดขึ้น

“ราตรีสวัสดิ์ ขอบคุณที่รับฟังฉัน” ซายูริกล่าวอย่างจริงใจ

เมื่อถึงห้องแล้ว เธอนั่งลงบนเตียงและครุ่นคิดถึงช่วงเย็นที่ผ่านมา รู้สึกดีที่ได้พูดออกไปและได้ยินสิ่งที่เธอพูด ทันใดนั้น ประตูก็เปิดออกดังเอี๊ยดอ๊าด เคโกะก็แอบมองเข้ามา ตาเบิกกว้างของเธอมองหาคำยืนยัน “เฮ้ ฉันเข้าไปได้ไหม”

“แน่นอน” ซายูริตอบพร้อมรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเธอ

เคโกะเดินเข้ามาแล้วทรุดตัวลงนั่งข้างๆ เธอ “ฉันได้ยินเสียงอะไรบางอย่างเมื่อกี้ แม่กับพ่อสบายดีไหม”

“พวกเขากำลังพยายามหาทางออก” ซายูริกล่าวด้วยความหวัง “เราเพิ่งคุยกันดีๆ ฉันคิดว่าจากนี้ไปทุกอย่างจะดีขึ้น”

เคโกะยิ้มกว้าง รู้สึกโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด “ดีใจที่ได้ยินแบบนั้น ฉันเกลียดเวลาที่พวกเขาทะเลาะกัน มันทำให้ทุกอย่างดู... หนักอึ้งไปหมด”

“แน่นอน” ซายูริเห็นด้วย ขณะรู้สึกว่าไหล่ของเธอโล่งขึ้น “แต่ฉันคิดว่าเราคงโอเค เราแค่ต้องสื่อสารกันต่อไป”

ขณะที่พวกเขานั่งด้วยกัน ความผูกพันระหว่างพี่น้องก็รู้สึกแข็งแกร่งมากกว่าเดิม เป็นเครื่องเตือนใจว่าแม้จะอยู่ท่ามกลางความวุ่นวาย ก็ยังมีที่ว่างสำหรับความเข้าใจและความรักเสมอ

“มากอดกันเถอะ” เคโกะแนะนำโดยเอามือข้างหนึ่งโอบเอวซายูริ “ทุกอย่างจะดีขึ้นเอง ซายูริจัง อีกไม่กี่ปี ฉันกับอัตสึโกะจะได้อยู่ห้องของตัวเองและหัวเราะกันเรื่องนี้ แล้วทุกอย่างจะผ่านไป กามัง”

“ขอบคุณนะ เนจัง ฉันรักเธอ เธอเป็นน้องสาวคนโปรดของฉัน อย่าบอกอัตสึโกะว่าฉันพูดอย่างนั้นนะ” เธอกล่าวพร้อมหัวเราะเบาๆ

-

บทที่ 2

แสงอาทิตย์อ่อนๆ ยามเช้าสาดส่องผ่านม่านเข้ามาในขณะที่ซายูริกำลังตื่นขึ้น จิตใจของเธอยังคงพร่ามัวจากการหลับใหล เวลานั้นประมาณ 7.15 น. และเธอก็รู้สึกสงบขึ้นหลังจากสนทนาอย่างจริงใจกับพ่อแม่เมื่อคืนนี้ เธอรู้สึกมั่นใจขึ้นมาก บางทีพวกเขาอาจผ่านพ้นความยากลำบากไปด้วยกันได้

เธอแกว่งขาไปด้านข้างเตียง อากาศเย็นๆ ปะทะกับผิวของเธอราวกับเป็นเครื่องเตือนใจถึงความหนาวเย็นของฤดูหนาว เธอมุ่งมั่นเดินไปที่ห้องน้ำเพื่ออาบน้ำเย็น น้ำเย็นจัดทำให้เธอสะดุ้งตื่น แต่เธอก็ยินดีเมื่อนึกถึงว่าพ่อของเธอทำงานหนักแค่ไหนเพื่อเลี้ยงดูครอบครัว การกระทำเล็กๆ น้อยๆ ที่ประหยัดพลังงานล้วนมีความสำคัญ แม้ว่าจะหมายถึงการต้องเสียสละความสะดวกสบายไปบ้างก็ตาม หลังจากอาบน้ำ เธอแปรงฟัน ความสดชื่นของมิ้นต์ทำให้เธอรู้สึกสดชื่น ซายูริสวมเสื้อผ้าหลายชั้นเพื่อความอบอุ่น—เสื้อสเวตเตอร์หนาๆ และเลกกิ้งรัดรูป—ก่อนจะเดินไปที่ห้องครัว กลิ่นหอมของซุปมิโซะที่ให้ความสบายใจลอยฟุ้งในอากาศ

“สวัสดีตอนเช้านะ ซายูริ” โยโกะ แม่ของเธอทักทายซายูริด้วยรอยยิ้ม ขณะที่มือของเธอคนซุปอย่างชำนาญ ความอบอุ่นจากการสนทนาของพวกเขาทำให้รู้สึกผ่อนคลาย ซึ่งแตกต่างจากความตึงเครียดของวันก่อนหน้าอย่างสิ้นเชิง

“สวัสดีตอนเช้าค่ะคุณแม่” ซายูริตอบพร้อมยิ้มตอบ เธอสังเกตเห็นว่าผมของแม่ยุ่งเล็กน้อย ซึ่งบ่งบอกถึงกิจวัตรประจำวันตอนเช้าอันยุ่งวุ่นวายของเธอ

โยโกะหยุดชะงักและมองไปที่ผมเปียกๆ ของซายูริ “ทำไมผมของคุณถึงเปียก” เธอถามด้วยความกังวลที่ฉายชัดในดวงตาของเธอ

“โอ้ ไดร์เป่าผมของฉันไม่ทำงาน” ซายูริโกหกพลางยกมือขึ้นเทชาใส่ถ้วย เธอไม่อยากให้แม่ต้องแบกรับภาระทางการเงินที่กดดันพ่อ

“เป็นอย่างนั้นเหรอ? ฉันคงต้องดูทีหลัง” โยโกะพูดพร้อมพยักหน้าอย่างครุ่นคิด

ในขณะนั้น พี่สาวของเธอ อัตสึโกะและเคโกะ ก็เดินเข้าไปในห้องครัว โดยที่ตาของพวกเธอยังคงหนักอึ้งเพราะความง่วงนอน

“สวัสดีตอนเช้า!” ซายูริทักทายพวกเขาอย่างร่าเริง

"สวัสดีตอนเช้า" พวกเขาพึมพำพร้อมกัน พร้อมกับขยี้ตาขณะนั่งอยู่ที่โต๊ะ

“คุณเห็นหิมะข้างนอกไหม” เคโกะถามพร้อมหาว “มันดูสวยจังเลย!”

โยโกะยิ้มและตักซุปใส่ชาม “ใช่แล้ว เหมาะกับวันฤดูหนาวมาก เพียงแต่ระวังเวลาออกไปข้างนอก เพราะอาจจะลื่นได้”

อัตสึโกะพยักหน้า สายตาของเธอเลื่อนไปที่หน้าต่าง “ฉันหวังว่าอากาศจะไม่หนาวเกินไป ฉันไม่อยากเดินไปโรงเรียนในสภาพอากาศแบบนี้ ฉันหวังว่าอากาศจะหยุดก่อนวันจันทร์”

“ลองคิดดูสิว่าเป็นการผจญภัย!” ซายูริแซว พยายามทำให้บรรยากาศผ่อนคลาย “คุณลื่นไถลไปทางนั้นได้เลย”

ทุกคนหัวเราะกัน ความตึงเครียดจากสองสามวันที่ผ่านมาจางหายไปเมื่อพวกเขาพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ห้องครัวให้ความรู้สึกอบอุ่นและน่าอยู่ เป็นพื้นที่ที่แสนสบายที่พวกเขาสามารถมารวมตัวกันเป็นครอบครัวได้ ขณะที่พวกเขารอพ่อมาอยู่ด้วย ซายูริก็รู้สึกได้ถึงความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่ง บางทีสิ่งต่างๆ อาจเริ่มเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น เธอเหลือบมองแม่ที่กำลังจดจ่ออยู่กับอาหารเช้า และรู้สึกขอบคุณสำหรับช่วงเวลาแห่งความเชื่อมโยงนี้

“มาทานอาหารเช้าด้วยกันเถอะ” โยโกะพูดพลางจัดชามอาหารบนโต๊ะ “นี่เป็นครั้งเดียวที่เราทุกคนจะได้อยู่ที่นี่”

ซายูริพยักหน้า หัวใจของเธอพองโตด้วยความซาบซึ้งต่อครอบครัวของเธอ ในขณะนั้นเอง เธอตระหนักได้ว่าแม้แต่ท่าทางเล็กๆ น้อยๆ ก็สามารถช่วยเชื่อมช่องว่างที่เกิดขึ้นได้ วันนี้เป็นจุดเริ่มต้นใหม่ และเธอก็พร้อมที่จะยอมรับมัน เมื่อบรรยากาศเริ่มผ่อนคลายลงรอบๆ โต๊ะอาหารเช้า ประตูหน้าก็เปิดออกดังเอี๊ยดอ๊าด และทาเคชิก้าวเข้าไปในครัว สลัดความหนาวเย็นออกไปขณะที่เขาถอดรองเท้า

“สวัสดีตอนเช้าทุกคน!” เขาตะโกนออกมาด้วยน้ำเสียงอบอุ่นแม้ว่าจะยังเช้าอยู่ก็ตาม “วันนี้ช่างเป็นวันที่หนาวเย็นจริงๆ!”

“สวัสดีตอนเช้าค่ะคุณพ่อ!” เด็กสาวพูดพร้อมกันด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความร่าเริง

“ฉันไม่ได้ยินว่าคุณออกไปนอกบ้าน ดานน่า ซาน ฉันคิดว่าคุณยังนอนอยู่”

“ผมตัดสินใจว่าวันคริสต์มาสใกล้จะมาถึงแล้ว เราควรดื่มด่ำกับบรรยากาศคริสต์มาส ดังนั้น ผมจึงเดินไปที่ร้าน *ขนมปัง* และซื้อคุกกี้รสชาเขียวมาฝากทั้งครอบครัว” เขาอธิบายในขณะที่ยื่นถุงกระดาษสีน้ำตาลใส่คุกกี้ให้กับภรรยาของเขา

“อาริกาโตะ โอโตซัง!” พวกเขาร้องประสานเสียง

ทาเคชิมานั่งร่วมโต๊ะกับพวกเขา โดยเขาเหลือบไปเห็นซุปมิโซะและข้าวสวยร้อนๆ “อาหารเช้าจานโปรดของฉัน ขอบคุณนะโยโกะ”

ขณะที่พวกเขาเริ่มรับประทานอาหาร ความเงียบที่ผ่อนคลายก็แผ่ปกคลุมครอบครัว เสียงซดซุปก็ดังไปทั่ว ปะปนไปกับเสียงตะเกียบกระทบกันเป็นระยะๆ

ทว่าภายใต้พื้นผิวนั้น ความตึงเครียดที่ไม่อาจเอ่ยได้ยังคงหลงเหลืออยู่ในหมู่พี่น้องทั้งสอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากอัตสึโกะออกไปเดทเมื่อคืนก่อน

ซายูริสบตากับเคโกะด้วยความเข้าใจ ทั้งคู่ต่างตระหนักดีว่าการโต้เถียงในครอบครัวยังคงฝังแน่นอยู่ในใจ อัตสึโกะไม่รู้ตัวเลยว่ามีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นเมื่อไม่นานนี้ เธอยังคงเพลิดเพลินกับมื้ออาหารของเธอต่อไป ราวกับว่าอยู่ในโลกของเธอเอง

หลังจากเงียบไปสักพัก เคโกะก็ตัดสินใจที่จะทลายกำแพงน้ำแข็งลง “แล้วอัตสึโกะล่ะ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงแจ่มใสแต่แฝงไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น “เมื่อคืนเดทของคุณเป็นยังไงบ้าง”

อัตสึโกะเงยหน้าขึ้นจากชาม รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเธอ “มันดีจริงๆ! เราไปร้านกาแฟใหม่ในชิบูย่า ร้านที่มีขนมหวานน่ารักๆ น่ะ”

“โอ้ ฉันเคยได้ยินเกี่ยวกับที่นั่น!” ซายูริขัดขึ้นโดยพยายามทำให้โทนเสียงของเธอดูเป็นกันเอง “คุณสนุกไหม?”

“ใช่แล้ว! เขาเป็นคนน่ารักมาก และเราก็คุยกันเป็นชั่วโมง” อัตสึโกะตอบ แก้มของเธอแดงเล็กน้อย “ฉันว่าเขาอาจจะขอฉันออกเดทอีกครั้ง”

เคโกะยกคิ้วขึ้นอย่างสนใจอย่างเห็นได้ชัด “ว้าว เยี่ยมมาก พวกคุณคุยอะไรกันเหรอ?”

“จริงๆ แล้วมันก็แค่... ทุกอย่างเลย โรงเรียน ดนตรี รายการโปรดของเรา” อัตสึโกะพูดด้วยความกระตือรือร้น “มันรู้สึกง่ายมากเลยนะรู้ไหม”

ซายูริและเคโกะสบตากันอีกครั้ง ทั้งคู่พยายามระงับความคิดเกี่ยวกับความตึงเครียดในครอบครัว พวกเขารู้สึกดีใจแทนอัตสึโกะ
แต่ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกถึงน้ำหนักของการโต้เถียงเมื่อคืนที่ยังคงค้างอยู่ในอากาศ

ทาเคชิสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงในบรรยากาศ จึงพูดขึ้น “ดีใจที่ได้ยินว่าคุณกำลังสร้างสายสัมพันธ์ได้ อัตสึโกะ แค่จำไว้ว่าต้องตั้งใจเรียนด้วย”

“คุณพ่อ ผมจัดการทั้งสองอย่างได้!” อัตสึโกะตอบพร้อมกับกลอกตาเล่นๆ

ขณะที่การสนทนาดำเนินต่อไป ซายูริรู้สึกผิดขึ้นมา เธอต้องการเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนก่อน
แต่ตัดสินใจรอจนหลังอาหารเช้าแล้วจึงถามเคโกะว่าเธอได้บอกอัตสึโกะเกี่ยวกับการทะเลาะกันในครอบครัวเมื่อคืนก่อนหรือไม่

“มีใครเห็นพยากรณ์อากาศสำหรับวันจันทร์บ้างมั้ย” เคโกะถาม พยายามเปลี่ยนหัวข้อสนทนากลับไปสู่เรื่องที่ปลอดภัยกว่า

“ไม่หรอก แต่ดูเหมือนว่าช่วงบ่ายนี้หิมะจะตกหนักกว่านี้” อัตสึโกะตอบด้วยดวงตาที่เป็นประกายด้วยความตื่นเต้น
“บางทีเราอาจจะปาหิมะเล่นกันต่อในตอนบ่ายก็ได้นะ!”

ซายูริยิ้มด้วยความขอบคุณที่ทำให้เธอมีสมาธิได้ “ฟังดูสนุกดีนะ แต่ก่อนอื่นอย่าลืมช่วยแม่ทำงานบ้านก่อนล่ะ”

“คนที่รับผิดชอบเสมอ” เคโกะพูดหยอกล้อและสะกิดซายูริอย่างเล่นๆ

ขณะที่พวกเขารับประทานอาหารเช้าต่อ ซายูริก็สัมผัสได้ถึงความอบอุ่นของครอบครัวที่โอบล้อมพวกเขาเอาไว้
เสมือนเกราะป้องกันชั่วคราวจากความกังวลที่แอบซ่อนอยู่ภายนอก ราวกับว่าเสียงหัวเราะและเรื่องราวต่างๆ ร่วมกันค่อยๆ
หล่อหลอมให้พวกเขากลับมามีความสามัคคีกันอีกครั้ง

หลังรับประทานอาหารเช้า ห้องครัวก็เต็มไปด้วยเสียงจานกระทบกันและเสียงน้ำไหล ซายูริและพี่สาวของเธอมารวมตัวกันที่อ่างล้างจาน ขัดจานและอุปกรณ์ต่างๆ ในขณะที่แม่ของพวกเธอกำลังจัดระเบียบอาหารที่เหลือ

“ส่งฟองน้ำนั่นมาให้ฉันหน่อย” ซายูริพูดในขณะที่มือของเธอจุ่มอยู่ในน้ำสบู่

“นี่ไง” เคโกะตอบพร้อมส่งฟองน้ำให้พร้อมรอยยิ้ม “การทำงานเป็นทีมทำให้ความฝันเป็นจริง!”

อัตสึโกะหัวเราะคิกคักขณะล้างตะเกียบ “ฉันไม่เชื่อเลยว่าเธออยากล้างจานขนาดนี้ เธอกำลังพยายามสะสมคะแนนบราวนี่หรืออะไรอยู่”

“แค่พยายามให้มีประสิทธิภาพ!” ซายูริโต้กลับ

ขณะที่พวกเขากำลังทำงาน ทาเคชิก็เดินเข้าไปในครัว เช็ดมือด้วยผ้าขนหนู “พวกเธอทำได้ดีมาก”
เขากล่าวด้วยน้ำเสียงอบอุ่นแต่ก็ดูเหนื่อยล้าเล็กน้อยจากการเร่งรีบในตอนเช้า นอกจากนี้ เขายังดูเหมือนกำลังเมาค้างอยู่ด้วย แต่นั่นก็เป็นเรื่องปกติ

“ขอบคุณพ่อ” ซายูริตอบพร้อมยิ้ม

“พูดถึงงานดีๆ ทำไมไม่ลองวางแผนเที่ยวกันพรุ่งนี้ล่ะ” ทาเคชิเสนอขณะพิงเคาน์เตอร์ “นานแล้วนะที่เราไม่ได้ทำอะไรสนุกๆ ร่วมกัน”

น้องสาวทั้งสามคนต่างตื่นเต้นกับความคิดนี้และแลกเปลี่ยนสายตากันด้วยความตื่นเต้น “คุณคิดอะไรอยู่” เคโกะถามด้วยความกระตือรือร้นอย่างเห็นได้ชัด

“ตอนนี้เป็นฤดูหนาว กิจกรรมกลางแจ้งจึงค่อนข้างลำบาก” ทาเคชิพูดพลางคิดดังๆ “เราน่าจะไปที่โตเกียวทาวเวอร์ดีกว่า
ที่นี่เป็นสถานที่คลาสสิกและมีวิวทิวทัศน์ที่สวยงาม”

ซายูริใจเสียไปเล็กน้อย เธออยากตื่นเต้น แต่ความคิดที่จะต้องเสียเงินไปเที่ยวทำให้เธอลังเล เธอจึงเงียบงันและมุ่งความสนใจไปที่การล้างชาม
จิตใจของเธอเต็มไปด้วยความกังวลเรื่องการเงินของพวกเขา

อัตสึโกะผู้มองโลกในแง่ดีเสมอมาเสริมว่า “นั่นฟังดูน่าทึ่งมาก! ฉันอยากเห็นวิวจากที่นั่นมานานแล้ว!”

“ใช่ แต่ถ้าหนาวเกินไปล่ะ” เคโกะตอบพร้อมขมวดคิ้ว “เราจะหนาว!”

ทาเคชิหัวเราะเบาๆ “ฉันคิดว่าเราคงรับมือกับอากาศหนาวได้สักหน่อยเพื่อการผจญภัยที่ดี นอกจากนี้ทิวทัศน์ยังจะสวยงามด้วยเมื่องที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ”

ซายูริยังคงลังเลใจ เธอยังคงนิ่งเงียบ ความคิดของเธอหมุนวน เธอต้องการเสนอแนะบางอย่าง แต่ภาระหนักจากการดิ้นรนของพ่อทำให้เธอลังเล

“ซายูริจัง เธอคิดว่าไงบ้าง” ทาเคชิถามโดยหันมามองเธอ

“เอ่อ ฉันคิดว่ามันฟังดูดีนะ” เธอกล่าวตอบเบาๆ โดยหลบสายตาของเขา

“แค่ดีเหรอ?” อัตสึโกะแซว “นายไม่ค่อยน่าเชื่อเลยนะ!”

“โอเค โอเค ฟังดูสนุกดีนะ!” ซายูริยอมแพ้ แก้มของเธอแดงก่ำ “แต่ฉันชวนอายะไปด้วยได้ไหม”

“แน่นอน ยิ่งมากยิ่งสนุก” ทาเคชิตอบพร้อมยิ้ม “เราสามารถขึ้นรถไฟไปและเธอจะมาร่วมกับเราได้ง่าย”

“เย้! ฉันจะถามเธอบ่ายนี้” ซายูริพูดด้วยความตื่นเต้นเล็กน้อย “ฉันคิดว่าเธอคงชอบ”

“เยี่ยมมาก! วันครอบครัวจะดีไม่น้อย” ทาเคชิกล่าวโดยพยายามใช้เวลาร่วมกันให้คุ้มค่าที่สุด เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตไปกับการทำงาน
และช่วงเวลาแบบนี้ก็มีค่ามาก

เมื่อน้องสาวทำความสะอาดเสร็จ ซายูริก็รู้สึกผ่อนคลายลง แม้ว่าพ่อของเธอจะต้องทำงานหลายชั่วโมงและดูเหนื่อยล้าอยู่เสมอ
แต่เขาก็พยายามสร้างโอกาสเหล่านี้ให้กับพวกเธออย่างแท้จริง เป็นวันอาทิตย์เพียงหนึ่งวันในแต่ละเดือนที่พวกเธอสามารถนับได้ เป็นประเพณีเล็กๆ น้อยๆ
ที่ทำให้ครอบครัวของพวกเธอยังคงผูกพันกัน

เมื่อล้างจานและจัดครัวเรียบร้อยแล้ว พวกเขาก็รวมตัวกันเพื่อพักผ่อนอย่างสงบชั่วครู่ “ฉันแทบรอวันพรุ่งนี้ไม่ไหวแล้ว!” อัตสึโกะอุทาน
ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความคาดหวัง

“ฉันก็เหมือนกัน!” เคโกะเสริม “มาทำให้วันนี้เป็นวันที่น่าจดจำกันเถอะ!”

ซายูริยิ้มและรู้สึกมีความหวัง บางทีการเดินทางครั้งนี้อาจเป็นโอกาสที่ครอบครัวของเธอจะได้กลับมาผูกพันกันอีกครั้ง แม้จะต้องเผชิญกับความท้าทายต่างๆ ก็ตาม
ขณะที่ทุกคนเช็ดมือและเตรียมตัวเดินทางต่อในวันนั้น เธอรู้สึกถึงความสามัคคีในครอบครัวที่เพิ่มมากขึ้น

“โอคาซัง ฉันขอโทรหาอายะและขออนุญาตแม่ของเธอให้อายะมาอยู่กับเราพรุ่งนี้ได้ไหม ได้โปรด”

“แน่นอนค่ะ ซายูริจัง”

ซายูริรับโทรศัพท์ด้วยความตื่นเต้นปนความประหม่า เธอกดหมายเลขโทรศัพท์บ้านของอายะและเคาะเท้าอย่างกระวนกระวายใจในขณะที่รอให้ใครสักคนรับสาย หลังจากโทรไปไม่กี่ครั้ง อากิโกะ แม่ของอายะก็รับสาย

“คอนนิจิวะ” อากิโกะทักทายอย่างอบอุ่น

“คอนนิจิวะ คุณทานากะ ฉันซายูริ” เธอตอบ หัวใจเต้นแรงเล็กน้อย

“ซายูริ! ดีใจจังที่ได้ยินข่าวจากคุณ วันนี้ฉันช่วยอะไรคุณได้บ้าง” นางทานากะถามด้วยน้ำเสียงร่าเริง

“ฉันอยากรู้ว่าอายะจะไปเที่ยวโตเกียวทาวเวอร์กับเราพรุ่งนี้ได้ไหม” ซายูริพูดโดยพยายามรักษาโทนเสียงให้สบายๆ

“โอ้ ฟังดูสนุกจัง!” นางทานากะตอบ “แต่ก่อนที่ฉันจะตอบตกลง ฉันขอถามก่อนได้ไหมว่า คุณได้รับการลงโทษแบบไหนจากพ่อแม่ของคุณ เพราะฉันลงโทษอายะไปแล้ว และฉันสงสัยว่าทำไมคุณถึงได้รับอนุญาตให้ออกไปได้”

ซายูริรู้สึกเหมือนมีอะไรจุกอยู่ที่คอ “ฉันถูกกักบริเวณเป็นเวลาหนึ่งเดือน แต่เมื่อคืนฉันได้คุยกับพ่อแม่เป็นเวลานาน” เธออธิบายด้วยคำพูดที่พรั่งพรูออกมา “พวกเขาบอกฉันว่าตอนนี้พวกเขาเข้าใจสถานการณ์ดีขึ้นแล้ว พวกเขาจึงสั่งพักโทษฉัน”

“ถูกระงับเหรอ? นั่นฟังดู... ใจดีจังเลย” นางทานากะกล่าวด้วยน้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความสงสัยเล็กน้อย

“เฮ้ แต่มันไม่ใช่ข่าวดีทั้งหมดหรอกนะ” ซายูริพูดต่อด้วยใจที่หดหู่เล็กน้อย “คราวหน้าจะสองเท่านะ สองเดือนผ่านไปแล้ว”

“ว้าว นั่นเป็นผลที่ตามมาค่อนข้างมาก” คุณนายทานากะพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “ซายูริ ฉันซาบซึ้งในความซื่อสัตย์ของคุณ ดูเหมือนว่าคุณพยายามทำสิ่งที่ถูกต้องกับพ่อแม่ของคุณอยู่”

“ใช่” ซายูริตอบด้วยความมั่นใจมากขึ้นเล็กน้อย “ฉันคิดว่าตอนนี้พวกเขาพยายามเข้าใจฉันมากขึ้น”

“เอาล่ะ ฉันจะคุยกับอายะให้รู้เรื่อง” คุณนายทานากะพูดด้วยน้ำเสียงครุ่นคิด “ฉันจะไปหาเธอก่อน รอสักครู่”

“ขอบคุณนะ ฉันสัญญาว่าเราจะเป็นปกติดี” ซายูริรีบพูดเสริม “วันนี้จะเป็นวันที่สนุกสำหรับการออกไปเที่ยวด้วยกัน”

“ตกลง ฉันจะแจ้งให้เธอทราบ ขอเวลาสักครู่” นางทานากะกล่าว ก่อนจะวางสายลง

ซายูริรออย่างกระวนกระวายใจ โดยนิ้วมือของเธอเคาะโทรศัพท์ ไม่กี่วินาทีต่อมา เธอก็ได้ยินเสียงฝีเท้าและเสียงที่คุ้นเคยของอายะ

“ซายูริ!” อายะอุทาน น้ำเสียงของเธอแจ่มใสขึ้น “เกิดอะไรขึ้น เธอโอเคไหม เธอมีปัญหาร็เปล่า เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น”

“สวัสดีค่ะ อายะ มีคำถามมากมายเลยค่ะ ทุกอย่างเรียบร้อยดี ขอบคุณที่ถามนะคะเพื่อน ฉันเพิ่งถามแม่ของคุณไปโตเกียวทาวเวอร์กับเราพรุ่งนี้ได้ไหมคะ” ซายูริพูดโดยไม่สามารถซ่อนความตื่นเต้นเอาไว้ได้

“จริงเหรอ? ฟังดูน่าทึ่งมาก! ฉันอยากได้มาก!” อายะตอบด้วยความกระตือรือร้น

“แต่ขอเตือนไว้ก่อนนะ แม่ของคุณค่อนข้างลังเลใจเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้” ซายูริเตือน “แต่ฉันบอกเธอไปแล้วว่าตอนนี้ฉันไม่ต้องรับโทษอะไรอีกแล้ว”

“พ้นโทษแล้วเหรอ? โล่งใจจัง!” อายะหัวเราะ “ฉันจะคุยกับเธอแล้วโน้มน้าวเธอว่ามันเป็นความคิดที่ดี!”

“เยี่ยมมาก! ฉันแทบรอไม่ไหวแล้ว!” ซายูริพูดด้วยความรู้สึกดีใจ “คงจะสนุกดีถ้าได้ออกไปเที่ยวด้วยกันอีกครั้ง”

“แน่นอน! ฉันจะทำโปรเจ็กต์ของโรงเรียนให้เสร็จคืนนี้ เจอกันพรุ่งนี้นะ!” อายะพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“เย้! ฉันมีความสุขจังเลย! ใช่แล้ว ฉันต้องทำการบ้านให้เสร็จคืนนี้ด้วย แล้วพรุ่งนี้เราจะได้พักผ่อน เจอกันนะ!”

“เจอกัน!” อายะตอบก่อนที่จะวางสาย

ซายูริเริ่มรู้สึกมีความหวังมากขึ้น เธอตระหนักได้ว่าวันพรุ่งนี้อาจเป็นจุดเปลี่ยน เธอเครียดมาเป็นเวลานานและมันกัดกินเธออยู่ตลอดเวลา เธอรู้ว่าเธอกำลังอยู่ในจุดสิ้นหวัง ในที่สุดเธอก็มีโอกาสได้หายใจ

บทที่ 3

ในห้องครัวมืดครึ้มในขณะที่ซายูริและครอบครัวของเธอมารวมตัวกันเพื่อรับประทานอาหารเช้าแบบเบาๆ
แสงแดดยามเช้าที่เป็นปกติของเธอถูกบดบังบางส่วนโดยเมฆหิมะที่กระจัดกระจายเหนือเมืองเมกุโระ

โต๊ะอาหารจัดไว้พร้อมไข่ดาว ขนมปังปิ้ง แซลมอนสักสองสามชิ้น และน้ำส้มคั้นสดชื่น เสียงหัวเราะและเสียงพูดคุยดังไปทั่วในขณะที่ทั้งคู่เพลิดเพลินกับมื้ออาหารร่วมกัน

“คุณส่งแซลมอนให้ฉันหน่อยได้ไหม” อัตสึโกะถามในขณะที่ปากของเธอยังเต็มอยู่ครึ่งหนึ่ง ทำให้ทุกคนหัวเราะคิกคัก

"ถ้าคุณสัญญาว่าจะช่วยฉันบ้างก็ดีนะ!" เคโกะพูดหยอกล้อขณะเอื้อมมือไปหยิบขนมปังปิ้ง

หลังอาหารเช้า ครอบครัวก็แยกย้ายกันไปทำหน้าที่ต่างๆ ซายูริล้างจานและล้างจาน ขณะที่อัตสึโกะเช็ดโต๊ะและเคโกะกวาดพื้นห้องครัว
เสียงไม้กวาดกระทบกับกระเบื้องเป็นฉากหลังของกิจวัตรตอนเช้าของพวกเขา เมื่อทำงานบ้านเสร็จ ซายูริก็ดูเวลาและรีบวิ่งไปที่ห้องของเธอ ซึ่งอายะกำลังรออยู่
“เสร็จเรียบร้อยแล้ว พร้อมจะออกไปหรือยัง” เธอถามด้วยความตื่นเต้น

“ใช่แล้ว! พ่อของคุณบอกว่าเราสามารถอยู่ที่นี่ได้จนกว่าเขาจะพร้อม” อายะตอบแล้วนั่งลงบนเตียงของซายูริ

“โอเค เจ๋ง” ซายูริพูดพร้อมยิ้มขณะที่โยนเสื้อแจ็กเก็ตของเธอลงบนเก้าอี้

พวกเขาคุยกันถึงแผนการในวันนี้ และหารือถึงสิ่งที่อยากเห็นที่โตเกียวทาวเวอร์ ทันใดนั้น พวกเขาก็ได้ยินเสียงพ่อเรียกจากทางเข้า

“โอเค ครอบครัว คุณพร้อมหรือยังสำหรับประสบการณ์ครั้งหนึ่งในชีวิต ไปกันเถอะ!” เสียงของทาเคชิดังก้องไปทั่วบ้านด้วยความกระตือรือร้น

ซายูริและอายะสบตากันด้วยความตื่นเต้นก่อนจะรีบออกไปหาคนอื่นๆ ในครอบครัว พวกเขาสวมเสื้อผ้ากันหนาว ได้แก่ เสื้อโค้ท ผ้าพันคอ และถุงมือ
เพื่อเตรียมพร้อมรับมือกับอากาศหนาวเย็นข้างนอก

“มาตรวจสอบกันหน่อยเร็ว” ทาเคชิพูดพลางนับหัว “ซายูริ อายะ เคโกะ อัตสึโกะ ทุกคนมาครบแล้ว สมบูรณ์แบบ!”

“แล้วฉันล่ะ” โยโกะแซว ทาเคชิยิ้มให้เธอแล้วพูดว่า “เราเป็นหนึ่งเดียวกันนะที่รัก”

หลังจากนั้น พวกเขาก็ออกเดินทางไปที่สถานี Naka-meguro โดยใช้เวลาไม่นาน อากาศสดชื่นแต่ยังไม่หิมะตก
ทำให้เช้านี้เป็นเช้าที่น่ารื่นรมย์สำหรับการออกไปเที่ยวกับครอบครัว เสียงรองเท้าบู๊ตของพวกเขาที่เหยียบย่ำกับพื้นกรวดทำให้ความเงียบเข้าปกคลุม และสาวๆ
ต่างพูดคุยกันอย่างสนุกสนานเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเธออาจได้เห็นที่หอคอย

“คุณคิดว่าเราจะสามารถมองเห็นภูเขาไฟฟูจิจากด้านบนได้ไหม” เคโกะถามด้วยตาที่เบิกกว้างด้วยความคาดหวัง

“อาจจะใช่! ฉันหวังว่ามันจะชัดเจนพอ” อัตสึโกะตอบพร้อมกระโดดโลดเต้นเล็กน้อยด้วยความตื่นเต้น

ทาเคชิได้ยินการสนทนาดังกล่าวจึงพูดแทรกขึ้นว่า “คุณอาจจะไม่เชื่อ แต่ฉันไปที่โตเกียวทาวเวอร์ครั้งแรกตอนที่ฉันอายุประมาณคุณซายูริ”

“ว้าว คุณพ่อ!” ซายูริอุทาน “หนูไม่รู้เลยว่าหอคอยนั้นเก่าขนาดนี้” เธอกล่าวพร้อมหัวเราะคิกคัก

“หนูน้อยตลกจัง” พ่อของเธอสวนกลับพร้อมยิ้ม “สิ่งที่ฉันต้องการจะบอกคือ ฉันรู้คำตอบสำหรับคำถามของคุณแล้ว – ใช่ คุณสามารถมองเห็นฟูจิซังได้จากหอคอย แต่การมองเห็นได้ดีที่สุดจากดาดฟ้าหลัก และแน่นอนว่ามันขึ้นอยู่กับว่ามีมลภาวะทางอากาศและเมฆปกคลุมมากแค่ไหน”

“เจ๋งดี” ซายูริพูดพลางสะกิดอายะและยิ้ม “ดูเหมือนว่าหิมะเมื่อคืนจะช่วยขจัดมลภาวะได้เกือบหมด และตอนนี้ก็มีเมฆเพียงบางส่วนเท่านั้น ดังนั้นฉันคิดว่าเราคงมีโอกาส ขอให้โชคดี”

ขณะที่พวกเขาเดินเข้าใกล้สถานี ซายูริก็รู้สึกมีความสุขอย่างล้นเหลือ การได้ออกไปเที่ยวกับครอบครัวครั้งนี้ช่วยบรรเทาความกลัวบางอย่างของเธอได้ โดยเฉพาะความกลัวที่จะต้องจัดการกับความเครียดด้วยตัวเอง การรู้ว่าครอบครัวของเธออยู่เคียงข้างเธอเสมอทำให้รู้สึกสบายใจขึ้น เมื่อพวกเขาไปถึงสถานีนากาเมงุโระ พวกเขาก็เดินผ่านประตูหมุนและมุ่งหน้าไปยังชานชาลา ความวุ่นวายของผู้โดยสารคนอื่นๆ ช่วยเพิ่มบรรยากาศให้คึกคักขึ้น ขณะที่พวกเขารอรถไฟ ทาเคชิก็คอยดูแลให้ทุกคนอยู่ใกล้ๆ เพื่อคอยปกป้องพวกเขาจากฝูงชน

“อีกแค่ไม่กี่ป้ายเราก็ถึงโตเกียวทาวเวอร์แล้ว!” เขาประกาศขณะเหลือบดูตารางเวลาที่ติดอยู่บนผนัง

ซายูริหันไปมองอายะที่กำลังยิ้มอย่างตื่นเต้น “นี่คงจะสนุกมากเลย!”

“แน่นอน! ฉันแทบรอไม่ไหวที่จะได้เห็นวิวนี้แล้ว!” อายะตอบด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น

-

เมื่อพวกเขาเดินออกจากลิฟต์ไปที่ดาดฟ้า วิวทิวทัศน์อันสวยงามตระการตาของเมืองเบื้องล่างก็ทำให้พวกเขาตะลึง

“ฉันกลัว! มันสูงจังเลย! อ้า!! ซายูริอ้าปากค้าง ตาเบิกกว้าง

เบื้องล่างนั้น เส้นขอบฟ้าเหลี่ยมมุมดูเหมือนจะทอดยาวไปไม่มีที่สิ้นสุด อาคารสูงต่างๆ เรียงตัวกันเป็นกลุ่ม และลดระดับลงขณะที่แผ่ขยายออกไปจากย่านศูนย์กลางธุรกิจแต่ละแห่ง เหมือนคลื่นในบ่อน้ำ

“ดูสิ ดูสิ คุณจะเห็นภูเขาไฟฟูจิ!” เคโกะร้องด้วยความดีใจ กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ ขณะที่อัตสึโกะหยิบกล้อง 35 มม. แบบ “ชี้แล้วถ่าย” ของเธอออกมาและเริ่มถ่ายภาพ พยายามเก็บภาพทุกช่วงเวลาเอาไว้

“อัตสึโกะ เรามีฟิล์มแค่ม้วนเดียว และเราอยู่ที่นี่มานานแล้ว ค่อยๆ ถ่ายรูปไปทีละนิด”

“ครับ โอคาซัง” ซูมิมาเซน”

“ฮ่าฮ่า” ทาเคชิหัวเราะ

“มีอะไรตลกนักล่ะ” โยโกะถามพร้อมขมวดคิ้ว

“ฉันเพิ่งสังเกตเห็นว่ากล้องของอัตสึโกะจังชื่อฟูจิ มันตลกดีนะ”

“มันไม่ตลกขนาดนั้น” เธอเถียงพลางกลอกตาใส่เขา พี่น้องทั้งสองมองหน้ากันอย่างประหม่า สงสัยว่าพ่อแม่ของพวกเธอจะทำให้การออกไปเที่ยวครั้งนี้เสียอรรถรสหรือไม่ แต่สีหน้าบูดบึ้งของโยโกะก็เปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม เธอจึงยิ้มให้พวกเธอและจับแขนสามีของเธอไว้ราวกับเป็นภรรยาที่ดี

“เฮ้ ดูสิ นั่นโรงเรียนของเรา!” เคโกะร้องขึ้น

“ที่ไหน” ซายูริถามขณะพยายามหาจุดที่เคโกะชี้

“ตรงนั้น ริมสวนสาธารณะ”

“อ๋อ ใช่แล้ว ฉันมองเห็นมันแล้ว มันเล็กมาก”

ทาเคชิและโยโกะยิ้มขณะที่พวกเธอเฝ้าดูสามสาวพูดคุยถึงสถานที่สำคัญต่างๆ ที่พวกเขาจำได้ จากนั้นโยโกะก็เอนตัวเข้าหาสามีของเธอและพูดเบาๆ ว่า “คุณพ่อครับ วันนี้ไม่ต้องดื่มเหล้านะครับ เด็กๆ มีความสุขดี อย่าทำลายความทรงจำนี้ของพวกเขาเลย ตกลงไหม”

“สวัสดีครับแม่ วันนี้ผมจะไม่ดื่มนะครับ ผมสัญญา”

“ดี เราจะกินข้าวที่ไหนกัน”

“ฉันคิดว่าเราจะไปทานอาหารที่ Sky Restaurant ได้ คุณคิดยังไง”

“ฉันคิดว่าคุณคงจ่ายไม่ไหวหรอก” เธอตอบอย่างเงียบๆ และมองตรงเข้าไปในดวงตาของเขา

“ครอบครัวไม่ควรตีราคา อย่ามาจำกัดพวกเขาในวันนี้ พวกเขาดูมีความสุขมาก ฉันไม่อยากทำลายการออกไปเที่ยวของพวกเขา”

“ฉันคิดว่าคุณพูดถูก ฉันจะจัดงบประมาณครัวเรือนใหม่สำหรับเดือนหน้าเพื่อให้สมดุล ฉันแค่หวังว่าพวกเขาไม่ได้สั่งกุ้งมังกร” เธอตอบพร้อมยิ้มอ่อนๆ

“โอเค เด็กๆ ฉันหิวจะแย่แล้ว เราไปกินข้าวที่ร้านอาหารบนฟ้ากันไหม มันวิเศษจริงๆ ร้านอาหารทั้งร้านหมุนได้รอบด้าน และคุณสามารถมองเห็นทัศนียภาพของโตเกียวทั้งเมืองได้ขณะที่คุณกิน” ทาเคชิประกาศ

บทที่ 4

ซายูริเดินเข้าไปใกล้ประตูโรงเรียน ภาพเพื่อนร่วมชั้นที่เดินวุ่นกันทำให้เธอรู้สึกทั้งตื่นเต้นและหวาดกลัว เมื่อเธอเดินเข้าไปในห้องเรียน เธอสัมผัสได้ถึงอากาศเย็นสบายยามเช้าที่ปะทะกับผิวหนัง แต่ก็ไม่สามารถระงับความตึงเครียดที่ก่อตัวขึ้นภายในตัวเธอได้ ทันใดนั้น เธอก็ได้ยินเสียงดังเยาะเย้ยถากถางแทรกขึ้นมา

“น่าอายจริงๆ ซายูริที่น่าสงสาร!”

โทโมโกะ ศัตรูของเธอ ยืนห่างออกไปไม่กี่ฟุตพร้อมกับเพื่อนๆ ของเธอที่หัวเราะคิกคัก โดยทุกคนมองไปทางซายูริ

“ดู *รันโดเซรุ ของเธอ* สิ มัน *ดูแย่ มากเลย* พ่อแม่ของเธอจนมากจนแทบไม่สามารถซื้อกระเป๋าใหม่ให้เธอได้!”

ซายูริใจสลาย เธอกัดฟันแน่นและจ้องมองไปข้างหน้าโดยไม่ยอมให้โทโมโกะเห็นความเจ็บปวดที่คุกคามจะล้นออกมา เธอเตือนตัวเองในใจอย่างเงียบๆ ว่ากามันต้องอดทนเมื่อเผชิญกับความยากลำบาก แต่ละก้าวรู้สึกหนักขึ้น แต่เธอก็ก้าวต่อไปโดยตั้งใจว่าจะไม่ทำให้โทโมโกะรู้สึกพึงพอใจกับปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ

ภายในตัวเธอกำลังเดือดพล่าน ใช่แล้ว *รันโดเซรุ ของเธอ* เป็นของที่พี่สาวของเธอส่งต่อมาให้ และใช่แล้ว มันเก่า มีรอยขาดรุ่ยและมีรอยซีดจาง แต่นั่นก็เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ครอบครัวของเธอด้วย เป็นเครื่องเตือนใจถึงความรักและการสนับสนุนที่มากับมัน ความคิดที่ว่าโทโมโกะล้อเลียนเธอเรื่องส่วนตัวทำให้เลือดของเธอเดือดพล่าน

ขณะที่เธอเดิน เธอรู้สึกได้ว่าเพื่อนร่วมชั้นจ้องมองมาที่เธอ บางคนก็เห็นใจ บางคนก็สนุกไปกับการแสดง เธออยากจะหันหลังกลับและตะโกนบางอย่างที่เฉียบคมใส่โทโมโกะเพื่อปกป้องตัวเอง แต่เธอก็รู้ว่าการโต้ตอบจะยิ่งทำให้ไฟลุกโชนขึ้น เธอจึงมุ่งเน้นไปที่การหายใจอย่างมั่นคงและสงบแทน

“ดูเธอสิ เธอไม่ตอบสนองอะไรเลยด้วยซ้ำ” เพื่อนคนหนึ่งของโทโมโกะกระซิบพร้อมหัวเราะคิกคัก

ซายูริรู้สึกว่าแก้มของเธอแดงก่ำด้วยความโกรธ แต่เธอเงยหน้าขึ้นสูง ผลักประตูห้องเรียนของเธอให้เปิดออกและก้าวเข้าไป ความอบอุ่นของห้องโอบล้อมเธอไว้ ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับความเย็นที่เธอเพิ่งเผชิญอยู่ภายนอก เมื่อเธอนั่งลงที่เก้าอี้ เธอก็มองออกไปนอกหน้าต่าง มองดูนักเรียนเดินไปมา เธอหวังว่าเธอจะเป็นเหมือนพวกเขาได้ ไร้กังวลและไม่ต้องกังวล แต่การเยาะเย้ยของโทโมโกะแต่ละครั้งก็เหมือนกับน้ำหนักที่กดทับไหล่ของเธอ ซึ่งเตือนถึงความไม่มั่นคงของเธอ

“เฮ้ ซายูริ” ยูกิ เพื่อนร่วมชั้นของเธอพูดขึ้นขณะเลื่อนตัวไปนั่งที่ข้างๆ เธอ “เธอไม่เป็นไรใช่ไหม ฉันเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับโทโมโกะแล้ว”

“ไช่ ฉันสบายดี” ซายูริตอบพร้อมยิ้ม “แค่พยายามจะไม่สนใจเธอ”

ยูกิขมวดคิ้ว “คุณไม่ควรต้องเจอเรื่องแบบนั้น เธอก็แค่คนรังแกคนอื่น”

“ฉันรู้” ซายูริถอนหายใจและมองลงไปที่โต๊ะของเธอ “แต่ถ้าฉันมีส่วนร่วม มันก็จะยิ่งแย่ลง”

ยูกิพยักหน้าเข้าใจ “แค่จำไว้ว่าเธอแข็งแกร่งกว่าเธอ และเธอยังมีเราอยู่”

“คุณหมายถึงพวกเราเหรอ” ซายูริถาม

“พวกเราทุกคนในชั้นเรียนของคุณที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่ม ‘สาวรวย’ ของโทโมโกะ พวกเราอยู่ฝ่ายคุณ โทโมโกะกำลังมุ่งความสนใจที่คุณอยู่ตอนนี้ แต่พวกเราคนใดคนหนึ่งอาจจะกลายเป็นคนต่อไปก็ได้”

ซายูริรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาบ้างเมื่อได้ยินเพื่อนร่วมชั้นพูดแบบนั้น บางทีเธออาจจะอดทนกับเรื่องนี้ได้ เหมือนกับที่เธอเคยเรียนรู้จากความยากลำบากของครอบครัวเธอ “ขอบคุณนะ ยูกิ ฉันซาบซึ้งใจมาก”

ขณะที่ครูเข้ามาในห้อง ซายูริก็สูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อคลายความตึงเครียดที่เธอเก็บกดเอาไว้ เธอจะตั้งใจเรียนในวันนี้ ตั้งใจกับเพื่อน และตั้งใจทำในสิ่งที่สำคัญจริงๆ คำพูดของโทโมโกะอาจเจ็บแสบ แต่คำพูดเหล่านั้นไม่สามารถนิยามตัวตนของเธอได้

-

เมฆปกคลุมท้องฟ้าขณะที่ซายูริเดินเคียงข้างอายะ เส้นทางที่คุ้นเคยกลับบ้านเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและการสนทนาของนักเรียน ความตึงเครียดในเช้าวันนั้นเริ่มจางหายไป และถูกแทนที่ด้วยการอยู่เคียงข้างอันอบอุ่นของเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอ

"โอ้ย คุณเชื่อโทโมโกะได้ไหม" ซายูริระบายความหงุดหงิดออกมาขณะที่พวกเขาเดินเล่น "เช้านี้เธอก็ทำแบบนั้นอีกแล้ว เธอล้อเลียนรัน *โดเซรุ ของ*ฉันต่อหน้าทุกคน มันน่าอับอายมาก!"

คิ้วของอายะขมวดเข้าหากัน สีหน้าของเธอเปลี่ยนไปเป็นความกังวล "แย่จังเลยนะ ซายูริ ฉันไม่เชื่อเลยว่าเธอยังทำแบบนั้นอยู่ ทำไมเธอถึงไม่โตสักที"

"ฉันไม่รู้" ซายูริตอบพลางเตะหินก้อนเล็กออกจากทางเดิน "มันเหมือนกับว่าเธอได้รับความสุขที่บิดเบี้ยวจากมัน ฉันแค่พยายามที่จะเพิกเฉยต่อเธอ แต่มันยาก"

"ฉันเข้าใจ" อายะพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคง "แต่รู้ไหมว่ายังไงล่ะ คุณควรไปพบที่ปรึกษาของโรงเรียน บอกเธอว่าโทโมโกะถูกกลั่นแกล้งไม่หยุดหย่อน นั่นก็เป็นหน้าที่ของเธออยู่แล้ว"

ซายูริลังเล ความคิดที่จะขอความช่วยเหลือทำให้ท้องของเธอปั่นป่วน

"ฉันไม่รู้เหมือนกัน อายะ แล้วถ้าพวกเขาไม่จริงจังกับฉันล่ะ ถ้ามันจะทำให้ทุกอย่างแย่ลงล่ะ"

อายะหยุดเดินแล้วหันไปเผชิญหน้ากับซายูริด้วยสีหน้าจริงจัง "แต่จะเกิดอะไรขึ้นถ้ามันช่วยได้ล่ะ ซายูริ เธอสมควรที่จะรู้สึกปลอดภัยที่โรงเรียน เธอไม่ควรต้องทนกับเรื่องนี้เพียงลำพัง"

ซายูริมองเข้าไปในดวงตาของอายะ รู้สึกได้ถึงน้ำหนักของคำพูดของเธอ เธอชื่นชมความกล้าหาญของอายะ ความเต็มใจที่จะยืนหยัดเพื่อสิ่งที่ถูกต้องเสมอมา "คุณคิดจริงๆ เหรอว่ามันจะทำให้เกิดความแตกต่าง"

"แน่นอน ที่ปรึกษาสามารถช่วยคุณหาวิธีจัดการกับโทโมโกะได้ คุณไม่ควรต้องทนอยู่กับมัน" อายะให้กำลังใจ "และใครจะรู้ อาจจะมีนักเรียนคนอื่นที่รู้สึกแบบเดียวกันก็ได้"

ซายูริกัดริมฝีปากของเธอเพื่อพิจารณาคำแนะนำของอายะ ความคิดที่จะพูดออกมาทำให้รู้สึกท้อแท้ แต่ความคิดที่จะต้องทนทุกข์ต่อไปในความเงียบนั้นยิ่งเลวร้ายกว่า "โอเค บางทีฉันอาจจะทำ" ในที่สุดเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาแต่แน่วแน่ "ฉันจะคิดดูคืนนี้"

"นั่นคือทั้งหมดที่ฉันขอ" อายะตอบด้วยรอยยิ้มที่สดใส "คุณไม่ได้อยู่คนเดียวในเรื่องนี้ ซายูริ ฉันอยู่ที่นี่เพื่อคุณเสมอ"

ซายูริรู้สึกโล่งใจและพยักหน้า "ขอบคุณนะอายะ ฉันซาบซึ้งใจมาก ฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรถ้าไม่มีเธอ"

พวกเขาเดินต่อโดยเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเป็นหัวข้อที่เบาลงในขณะที่วางแผนวันหยุดสุดสัปดาห์ แต่ในใจของซายูริ เมล็ดพันธุ์แห่งความหวังได้หยั่งรากลงแล้ว บางทีอาจถึงเวลาที่ต้องยืนหยัดและขอความช่วยเหลือที่เธอต้องการ เมื่อพวกเขาเข้าใกล้บ้านของซายูริ พระอาทิตย์ก็ลับขอบฟ้า สาด แสงสีทองอร่ามไปทั่วถนน ภาพที่คุ้นเคยของละแวกบ้านทำให้ซายูริรู้สึกสบายใจ ทำให้ซายูริรู้สึกขอบคุณสำหรับมิตรภาพจากเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอ

"ขอบคุณที่เดินกลับบ้านนะคะ อายะ" ซายูริกล่าวด้วยใจที่โล่งใจหลังจากคุยกันเรื่องที่ปรึกษา

"แน่นอน! ฉันชอบเดินเล่นเสมอ" อายะตอบด้วยรอยยิ้มสดใส

พวกเขามาถึงประตูหน้าบ้านของซายูริ และหลังจากลังเลอยู่ครู่หนึ่ง อายะก็หันหลังเพื่อจะออกไป ขณะที่เธอกำลังจะเดินจากไป เธอก็ตะโกนออกมา

"โอ้! พรุ่งนี้ฉันจะเดินไปโรงเรียนกับคุณได้ ฉันไม่ต้องรีบไปชมรมร้องเพลงเหมือนเมื่อเช้านี้แล้ว เจอกันตอนเช้านะ! ฉันจะไปพบคุณที่สวนสาธารณะ โอเคไหม?"

ใบหน้าของซายูริสว่างขึ้น ความคิดที่จะเริ่มต้นวันใหม่กับอายะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นไปอีก “เย้! ฉันคิดถึงคุณเมื่อเช้านี้” เธอตอบพร้อมความรู้สึกอบอุ่นที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย “เจอกันตอนเช้านะ! และอย่าลืมทำการบ้านภาษาอังกฤษด้วยล่ะ”

อายะหัวเราะและโบกมืออย่างไม่ใส่ใจ “ฉันจะไม่ลืม! ฉันสัญญา! เจอกันพรุ่งนี้เช้า!”

“สดใสและเช้าวันใหม่!” ซายูริพูดซ้ำในขณะที่อายะเดินจากไป หัวใจของเธอรู้สึกเบาสบายขึ้นเล็กน้อยในแต่ละก้าว

เมื่อเธอเดินเข้าไปในบ้าน เธอออดไม่ได้ที่จะยิ้ม พรุ่งนี้จะเป็นวันใหม่ เป็นโอกาสที่จะเริ่มต้นใหม่กับเพื่อนของเธอที่อยู่เคียงข้าง และบางที เธออาจหาความกล้าที่จะคุยกับที่ปรึกษาเรื่องโทโมโกะก็ได้ ซายูริปิดประตูพร้อมเผชิญกับความท้าทายใดๆ ที่รออยู่ข้างหน้าด้วยความคิดนั้น

เมื่อซายูริก้าวเข้ามาในบ้าน กลิ่นบ้านที่คุ้นเคยก็อบอวลไปทั่วห้อง เธอเดินเข้าไปในห้องอาหาร ซึ่งโยโกะ แม่ของเธอนั่งอยู่ที่โต๊ะ โดยมีกระดาษกองพะเนินเทินทึกอยู่รอบ ๆ เธอวางเครื่องคิดเลขไว้ในมือ และปากกาขีดเขียนบนแผ่นจดบันทึก

“สวัสดีคุณแม่!” ซายูริทักทายด้วยน้ำเสียงสดใส แต่เสียงก็ค่อยๆ เงียบลงอย่างรวดเร็วเมื่อเธอสังเกตเห็นรอยขมวดคิ้วของแม่

“สวัสดี ซายูริ!” โยโกะตอบอย่างอบอุ่นพร้อมมองขึ้นมาพร้อมกับรอยยิ้มฝืนๆ แต่มีบางอย่างในดวงตาของเธอที่บ่งบอกถึงความกังวลที่ลึกซึ้งกว่านั้น

“ทุกอย่างโอเคไหม” ซายูริถามด้วยน้ำเสียงกังวล

“ทุกอย่างเรียบร้อยดี” โยโกะรับรองกับเธอ แต่ซายูริสัมผัสได้ถึงความเท็จที่แฝงอยู่ใต้พื้นผิว บัญชีและงบรายการต่างๆ ที่กระจัดกระจายอยู่บนโต๊ะล้วนบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ มากมาย โดยแต่ละเอกสารเป็นเครื่องเตือนใจถึงความตึงเครียดทางการเงินที่ครอบครัวของเธอกำลังเผชิญอยู่ ซายูริลังเลใจและต้องการกดดันต่อไป แต่เธอก็เตือนตัวเองว่าไม่ใช่หน้าที่ของเธอที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจของพ่อแม่

“เอาล่ะ ฉันแค่อยากจะเช็คดู” เธอกล่าวเบาๆ “ฉันจะอยู่ในห้อง”

“ขอบคุณนะที่รัก” โยโกะตอบในขณะที่หันความสนใจกลับไปดูเอกสารอีกครั้ง

ขณะที่ซายูริเดินไปที่ห้อง ความกังวลก็ปะทุขึ้นในท้องของเธอ เธอนั่งลงที่โต๊ะและเปิดหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ แต่คำศัพท์กลับไม่ชัดเจน เธอพยายามจดจ่อกับการบ้าน แต่ความคิดของเธอกลับวนเวียนอยู่ที่แม่

เธอแทบไม่เคยเห็นแม่เครียดขนาดนี้มาก่อน เมื่อเห็นแม่นั่งหลังค่อมอยู่ที่โต๊ะพร้อมเครื่องคิดเลขในมือ ซายูริก็รู้สึกปวดใจ เธอคิดถึงความเสียสละของพ่อแม่และความอุตสาหะที่พวกเขาทำงานอย่างหนักเพื่อ เลี้ยงดูครอบครัว รู้สึกเหมือนว่าโลกทั้งใบกดทับอยู่บนไหล่ของแม่ และซายูริก็หวังว่าจะมีบางอย่างที่เธอสามารถช่วยได้

หลังจากใช้เวลาสมาธิอย่างเปล่าประโยชน์อยู่หลายนาที ซายูริก็ถอนหายใจและปิดหนังสือเรียน เธอจึงลุกขึ้นและเดินไปมาในห้อง ความคิดของเธอพลุ่งพล่าน *ถ้าฉันถามเธอตรงๆ ล่ะจะเกิดอะไรขึ้น* แต่ความคิดที่จะต้องกดดันแม่ของเธอให้แบ่งปันสิ่งที่เธอพยายามจัดการเพียงลำพังนั้นช่างน่าหวั่นใจ

ซายูริกลับไปที่ห้องอาหาร โดยที่โยโกะยังคงนั่งคิดคำนวณอย่างจดจ่อ “แม่ มีอะไรที่แม่ช่วยได้บ้างไหม” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

โยโกะเงยหน้าขึ้นมอง สีหน้าประหลาดใจฉายชัดขึ้น “ที่รัก ไม่ต้องกังวลหรอก ฉันแค่กำลังจัดการเรื่องบางเรื่องอยู่”

“แต่ฉันช่วยได้นะ ฉันรู้วิธีจัดระเบียบของ หรือฉันสามารถช่วยเรื่องการคำนวณได้” ซายูริยืนกรานเพื่อบรรเทาภาระที่แม่กำลังแบกรับอยู่

สีหน้าของโยโกะอ่อนลง เธอจึงวางเครื่องคิดเลขลง “ซายูริ เธอเป็นเด็กดีมาก ฉันขอบคุณสำหรับข้อเสนอของคุณ แต่เป็นเพียงเรื่องงบประมาณเล็กน้อย ฉันจะจัดการเอง”

ซายูริพยักหน้า แม้ว่าใจของเธอจะยังหนักอึ้งอยู่ก็ตาม “โอเค แม่ แค่จำไว้ว่าฉันอยู่ที่นี่ถ้าแม่ต้องการฉัน”

“ขอบคุณนะที่รัก” โยโกะพูดด้วยรอยยิ้มจริงใจ “ตอนนี้ไปทำการบ้านให้เสร็จก่อน ฉันจะโทรหาเธอถ้ามีอะไรให้ช่วย”

ซายูริถอยกลับไปที่ห้องอย่างไม่เต็มใจ ความกังวลของแม่ยังคงวนเวียนอยู่ในใจ เธอตั้งใจว่าจะดูแลแม่ให้ดี และถ้าจำเป็นก็หาทางช่วยเหลือแม่โดยไม่ล่วงเกินแม่ สำหรับตอนนี้ เธอจะมุ่งมั่นกับการเรียน แต่ความห่วงใยที่มีต่อครอบครัวยังคงวนเวียนอยู่ในความคิดของเธอเสมอ

ตอนเช้าอากาศสดชื่นราวกับกำลังเปลี่ยนฤดูกาล ซายูริเดินไปที่สวนสาธารณะ ซึ่งเป็นจุดที่เธอชอบมากที่สุดในการรออายะก่อนไปโรงเรียน เธอนั่งลงบนม้านั่งเก่าๆ หยิบเศษขนมปังออกมาจากกระเป๋าเพื่อนำไปเลี้ยงฝูงนกพิราบที่มุงดูอยู่รอบๆ เธอ ขณะที่เธอโปรยขนมปัง เธอเฝ้าดูนกจิกเศษขนมปังอย่างกระตือรือร้น โดยแต่ละตัวก็มีบุคลิกเฉพาะตัว ซายูริรักสัตว์เพราะความเรียบง่าย พวกมันไม่ตัดสินหรือโกรธเคือง หากคุณให้อาหารพวกมัน พวกมันก็แสดงความรักต่อคุณ ไม่มีดราม่า เพียงแค่ความรักที่บริสุทธิ์และเรียบง่าย

เธอจมอยู่กับความคิดจนไม่ทันได้สังเกตเห็นว่าอายะมาถึง เสียงร่าเริงของเธอทำลายความเงียบสงบ “โอฮาโย!”

“สวัสดีตอนเช้านะอายะ” ซายูริตอบพร้อมมองขึ้นด้วยรอยยิ้ม “คุณอยากจะให้อาหารนกก่อนที่เราจะเดินไปโรงเรียนเร็วๆ นี้ไหม”

“แน่นอน!” อายะพูดพร้อมกับนั่งลงบนม้านั่งร่วมกับเธอ ทั้งคู่เอื้อมมือไปในถุงแล้วโยนเศษขนมปังให้กับนกพิราบ

“ดูนั่นสิ!” ซายูริชี้ไปที่นกพิราบตัวหนึ่งที่เดินอวดโฉมไปมาจิกเศษขนมปังอย่างมั่นใจ “มันคิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของที่นี่”

อายะหัวเราะ “แล้วเจ้าตัวนั้นก็ขี้อายจังนะ! มันชอบแอบอยู่หลังตัวอื่นๆ” พวกเขาใช้เวลาอีกนาทีหนึ่งในการสังเกตลักษณะนิสัยต่างๆ ของนกพิราบประมาณสิบกว่าตัว เพลิดเพลินกับช่วงเวลาแห่งความสงบเล็กๆ น้อยๆ นี้ ก่อนที่วันเรียนจะเริ่มต้นขึ้น ในที่สุด พวกเขาก็ให้อาหารนกเสร็จและลุกขึ้นยืน “พร้อมแล้วเหรอ” ซายูริถาม

“ไปแล้ว! รีบไปกันเถอะ!” อายะตอบ และทั้งสองก็มุ่งหน้าไปที่โรงเรียนพร้อมพูดคุยกันถึงวันหยุดสุดสัปดาห์

ขณะที่พวกเขากำลังเดินไป ซายูริก็รู้สึกถึงความมุ่งมั่นในอกของเธอ

“อาย่า ฉันตัดสินใจไปพบนักบำบัดแล้ว ฉันไม่มีอะไรจะเสีย” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคง

ดวงตาของอายะเป็นประกายด้วยความดีใจ “จริงเหรอ น่าทึ่งมาก ซายูริ!” เธอคว้าตัวซายูริเข้ามากอดอย่างอบอุ่น “ฉันภูมิใจในตัวคุณมาก!”

เพื่อนทั้งสองคนมาถึงโรงเรียนทันเวลาพอดีสำหรับการประชุมภาคเช้า พวกเขาพบที่นั่งของตนเองท่ามกลางนักเรียน และอาจารย์ใหญ่ซึ่งเป็นผู้หญิงที่มีสง่าราศีที่รู้จักกันในชื่อ *โจเซอิ โคโซ* ก็ก้าวขึ้นไปบนเวที

“สวัสดีตอนเช้านะนักเรียน” เธอกล่าวขณะยืนอยู่ที่แท่นบรรยาย “วันนี้ฉันอยากจะพูดถึงเรื่องสำคัญอย่างหนึ่ง นั่นคือ การมาสาย นักเรียนที่มาสายจะถูกกักบริเวณและต้องทำภารกิจที่โรงเรียนเพิ่มเติม” น้ำเสียงของเธอหนักแน่นและก้องกังวานไปทั่วหอประชุม ซายูริสบตากับอายะซึ่งกลอกตาเมื่อได้ยินเรื่องการกักบริเวณ ผู้อำนวยการโรงเรียนพูดต่อโดยพูดถึงคุณค่าต่างๆ เช่น ความเคารพ ความรับผิดชอบ และการทำงานเป็นทีม “เราต้องทำงานร่วมกันเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมเชิงบวกให้กับทุกคน” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่สร้างแรงบันดาลใจ

จากนั้น เธอเรียกนักเรียนคนหนึ่งขึ้นไปบนเวทีเพื่อมอบประกาศนียบัตรให้กับเธอที่ชนะเลิศการแข่งขันวิทยาศาสตร์ระดับภูมิภาค เสียงปรบมือดังกึกก้องไปทั่วห้อง และซายูริก็ปรบมือตามไปด้วย แม้ว่าความคิดของเธอจะยังคงวนเวียนอยู่ที่ที่ปรึกษา

“และก่อนจะปิดท้าย” ผู้อำนวยการโรงเรียนกล่าวด้วยน้ำเสียงที่กระตือรือร้นมากขึ้น “ฉันอยากจะบอกข่าวที่น่าตื่นเต้นว่า เราจะสร้างสระว่ายน้ำในร่มที่โรงเรียนในปีหน้า โดยต้องขอบคุณการบริจาคอันใจดีของครอบครัวมิตซุย!”

นักเรียนต่างส่งเสียงร้องแสดงความยินดี แต่ครูใหญ่ก็รีบตัดบทพวกเขา “แค่นี้ก่อน รีบไปเรียนได้แล้ว”

ขณะที่พวกเขากำลังเดินออกจากห้องประชุม อายะก็สะกิดซายูริและกระซิบว่า “ถ้าเธอจริงจังกับการสร้างสภาพแวดล้อมเชิงบวก เธอต้องหยุดรังแกกันในโรงเรียน” ซายูริมองไปที่เพื่อนของเธอแล้วพยักหน้า เธอรู้สึกถึงความสามัคคี ทันใดนั้น อายะก็หันไปหาเธอ ใบหน้าของเธอมีท่าทีครุ่นคิด “นามสกุลของโทโมโกะไม่ใช่มิตซุยเหรอ”

ซายูริรู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว “ฉันคิดว่าใช่” เธอตอบด้วยน้ำเสียงที่เบามาก ความสัมพันธ์ยังคงค้างอยู่ในอากาศระหว่างพวกเขา ความเข้าใจอย่างไม่เปิดเผยถึงความซับซ้อนที่รออยู่ข้างหน้า ขณะที่พวกเขารีบเร่งไปเรียน ซายูริรู้สึกทั้งมุ่งมั่นและกังวล *ฉันไม่สามารถไม่ไปพบนักบำบัดได้ ฉันต้องพยายามแก้ปัญหาโทโมโกะให้ได้ ฉันไม่มีอะไรจะเสียจริงๆ* เธอคิดในขณะที่แกะ *รันโดเซรุ ของเธอออก*

-

ในขณะที่ซายูริเดินกลับบ้านกับอายะ เสียงพูดคุยของเพื่อนร่วมชั้นก็ค่อยๆ เงียบลงไป และความเงียบที่ผ่อนคลายระหว่างเพื่อนทั้งสองก็ทำให้รู้สึกอุ่นใจขึ้น

“แล้วคุณไปพบที่ปรึกษาที่โรงเรียนไหม” อายะถามโดยหันไปมองซายูริ

“ใช่แล้ว” ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความภาคภูมิใจเล็กน้อย “เธอบอกว่าฉันต้องนัดหมายล่วงหน้า ไม่รับลูกค้าแบบวอล์กอิน”

คิ้วของอายะขมวดขึ้นด้วยความประหลาดใจ “คุณนัดไว้แล้วเหรอ?”

“เฮ้ พรุ่งนี้เป็นช่วงพักเที่ยง” ซายูริพูดพร้อมยิ้มให้กับความกระตือรือร้นของเพื่อนเธอ

“เย้! ฉันภูมิใจในตัวคุณจังเลย!” อายะอุทานพร้อมกับดึงซายูริเข้ามากอดอย่างรวดเร็ว

ซายูริหัวเราะเบาๆ พร้อมพูดหยอกล้อว่า “ฉันเคยคิดว่าเหตุผลที่คุณไม่มีแฟนก็เพราะคุณชอบผู้หญิง ตอนนี้ฉันรู้แน่แล้ว”

อายะหัวเราะ ดวงตาเป็นประกายระยิบระยับ “คุณไม่ชอบกอดใช่ไหม”

“ไม่หรอก” ซายูริยอมรับด้วยความเขินอายเล็กน้อย “มันไม่ใช่สิ่งที่ฉันคุ้นเคย”

“แล้วน้องสาวของคุณล่ะ” อายะถามด้วยความอยากรู้

“เราเข้ากันได้ดี แต่พวกเขาไม่ใช่คนประเภทชอบสัมผัสตัวกัน ฉันเดาว่าเรื่องแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นในบ้านเรา”

“พ่อของคุณเคยกอดคุณไหม” อายะถามด้วยน้ำเสียงที่เบาลง

“ใช่ ครั้งหนึ่งหรือสองครั้ง” ซายูริตอบ น้ำเสียงของเธอดูห่างเหินเล็กน้อย

“น่าเศร้าจังเลย” อายะพูดด้วยตาเบิกกว้างด้วยความเห็นอกเห็นใจ “พ่อแม่ของฉันกอดฉันทุกวัน คุณรู้สึกไม่สบายใจบ้างเหรอ” อายะถามด้วยความอยากรู้จริงๆ

“ไม่หรอก ฉันยังรู้สึกว่าครอบครัวของฉันรักคุณอยู่ ฉันเดาว่าถ้าคุณไม่คุ้นเคยกับบางสิ่ง คุณก็จะไม่พลาดมัน” ซายูริอธิบายพร้อมยักไหล่

“จริงอยู่ ฉันคิดว่าอย่างนั้น” อายะกล่าวพลางครุ่นคิดถึงคำพูดของซายูริ “แต่ตอนนี้ฉันชินแล้ว ถ้าพ่อแม่เลิกกอดฉัน ฉันคงรู้สึกว่าพวกท่านไม่รักฉันอีกต่อไป”

“ไม่ใช่ว่าทุกครอบครัวจะเหมือนกัน” ซายูริตอบอย่างอ่อนโยน

ซายูริรู้สึกไม่สบายใจเมื่อได้สนทนากับเธอ เธอไม่อยากจะพูดถึงความรู้สึกและความสัมพันธ์ในครอบครัวให้ลึกซึ้งกว่านี้
เธอจึงเปลี่ยนหัวข้อสนทนาโดยหวังว่าจะทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลง “ครอบครัวของคุณวางแผนอะไรสำหรับคริสต์มาสนี้บ้าง”

เมื่อเปลี่ยนเรื่อง อายะก็หน้าสว่างขึ้น “โอ้ เรากำลังวางแผนจะทานอาหารเย็นกับครอบครัวใหญ่! แม่ของฉันมักจะทำแกงกะหรี่พิเศษของเธอเสมอ และเราตกแต่งบ้านด้วยกัน มันสนุกมาก!”

“ฟังดูดีจัง!” ซายูริพูดพร้อมยิ้มให้กับความตื่นเต้นของเพื่อน “คุณมีประเพณีพิเศษอะไรหรือเปล่า?”

“ใช่แล้ว! เราดูหนังคริสต์มาสด้วยกันทุกครั้งหลังทานอาหารเย็น ปีที่แล้วเราดู *A Christmas Carol* เป็นครั้งที่ล้านแล้ว!” อายะหัวเราะ “แล้วครอบครัวคุณล่ะ คุณทำอะไรพิเศษหรือเปล่า”

ซายูริหยุดคิดสักครู่ “ปกติเราแค่กินข้าวเย็นกันเงียบๆ แม่ของฉันทำอาหารอร่อยๆ นะ แต่ไม่ต้องหรูหราอะไรมาก เราอาจจะดูหนังกันก็ได้ แต่ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของแต่ละคน”

อายะพยักหน้ารับเมื่อสัมผัสได้ถึงความเศร้าโศกในน้ำเสียงของซายูริ “เอาล่ะ บางทีเธออาจจะเริ่มประเพณีใหม่ในปีนี้ก็ได้นะ มันน่าสนุก!”

“อาจจะใช่” ซายูริตอบพลางคิดไปเรื่อยเปื่อย การคิดที่จะสร้างความทรงจำใหม่ๆ เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นและน่ากังวล เธอชื่นชมการมองโลกในแง่ดีของอายะ แม้ว่าบางครั้งจะทำให้เธอรู้สึกเปราะบางเล็กน้อยก็ตาม ขณะที่พวกเขาเดินกลับบ้าน การสนทนาก็ไหลลื่นอย่างง่ายดาย
โดยเปลี่ยนจากแผนวันหยุดไปเป็นเรื่องซุบซิบเรื่องเรียน สำหรับ ซายูริแล้ว
มันคือสิ่งที่ทำให้ผ่อนคลายและเตือนใจถึงความอบอุ่นของมิตรภาพท่ามกลางความซับซ้อนของชีวิตครอบครัว

บทที่ 5

ซายูรินั่งอยู่ในห้องทำงานอันแสนสบายของครูฮอนดะซึ่งเป็นที่ปรึกษาของโรงเรียน เธอรู้สึกทั้งวิตกกังวลและโล่งใจ
ผนังห้องประดับด้วยโปสเตอร์สีสันสดใสที่ส่งเสริมความเมตตากรุณาและสุขภาพจิต แต่ใจของเธอยังคงเต้นแรงเมื่อเธอเผชิญหน้ากับที่ปรึกษา

"แล้วคุณชื่ออิชิกาวะ ซายูริใช่ไหม" คุณฮอนดะถามด้วยน้ำเสียงอบอุ่นและชวนเชิญ

"สวัสดี" ซายูริตอบเบาๆ ในขณะที่จับขอบที่นั่งของเธอไว้

"ขอบคุณที่มาร่วมงานวันนี้ ซายูริ ฉันรู้ว่าการขอความช่วยเหลืออาจเป็นเรื่องยาก" คุณฮอนดะพูดต่อโดยเตรียมสมุดจดและปากกาไว้พร้อม "ฉันมาที่นี่เพื่อรับฟังและสนับสนุนคุณ คุณบอกฉันได้ไหมว่าอะไรทำให้คุณมาที่นี่"

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วลังเลใจ คำพูดของเธอติดขัดอยู่ในลำคอ "เอ่อ... เอ่อ มีการรังแกกันที่โรงเรียน... จากเด็กผู้หญิงคนหนึ่งชื่อโทโมโกะ"

"คุณหมายถึงโทโมโกะ มิตซุยใช่ไหม" คุณหนูฮอนดะถามด้วยสีหน้าไม่พอใจ

"เฮ้!"

คุณหนูฮอนดะพยักหน้า จดบันทึกในขณะที่ตั้งใจฟังอย่างตั้งใจ "เข้าใจแล้ว แล้วคุณรู้สึกอย่างไรบ้าง"

ซายูริรู้สึกถึงอารมณ์ที่คุ้นเคยเมื่อเธอหวนนึกถึงการเยาะเย้ยและเยาะเย้ย "มันทำให้ฉันรู้สึกหงุดหงิดและโดดเดี่ยวมาก ฉันพยายามที่จะเพิกเฉยต่อเธอ แต่ก็ทำได้ยากเมื่อเธอเอารัน *โดเซรุ ของ*ฉัน และสิ่งอื่นๆ มาล้อเลียนต่อหน้าคนอื่นๆ"

"นั่นฟังดูยากมาก" มิสฮอนดะกล่าวด้วยสีหน้าเห็นอกเห็นใจ "การกลั่นแกล้งสามารถส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคลได้ คุณเคยพูดคุยกับคนอื่นเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่"

"ไม่หรอก ฉันไม่อยากรบกวนเพื่อนหรือครอบครัว" ซายูริยอมรับขณะก้มมองมือของเธอ รู้สึกถึงน้ำหนักของความเงียบของเธอ

คุณฮอนดะเอนตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย สายตาของเธอทำให้รู้สึกสบายใจ "คุณไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนด้วยการแบ่งปันความรู้สึกของคุณนะ ซายูริ การพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่คุณกำลังประสบอยู่นั้นสำคัญมาก คุณเคยคิดไหมว่าคุณอยากเห็นอะไรเกิดขึ้นในอนาคต"

ซายูริครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ขณะสัมผัสได้ถึงความหนักอึ้งของอารมณ์ของเธอ "ฉันแค่อยากให้มันหยุดลง ฉันไม่อยากรู้สึกกลัวที่จะไปโรงเรียนทุกวัน"

คุณฮอนดะพยักหน้าอย่างครุ่นคิด "เข้าใจได้ดีมาก เราสามารถทำงานร่วมกันเพื่อคิดหาแนวทางรับมือกับการกลั่นแกล้งและช่วยให้คุณรู้สึกปลอดภัยมากขึ้น"

ซายูริรู้สึกโล่งใจเมื่อคิดว่าจะมีใครสักคนอยู่เคียงข้าง “คงจะดี” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความขอบคุณ

“เยี่ยมมาก! เราสามารถหาวิธีสร้างความมั่นใจและความยืดหยุ่นให้กับคุณได้เช่นกัน” คุณครูฮอนดะแนะนำ
ขณะที่ปากกาของเธอเลื่อนอย่างรวดเร็วบนสมุดบันทึก “และจำไว้ว่าการขอความช่วยเหลือจากครูและเพื่อนๆ ก็ไม่ใช่เรื่องผิดเช่นกัน”

ซายูริพยักหน้า รู้สึกมีความหวังขึ้นมาบ้าง “ขอบคุณค่ะคุณฮอนดะ ฉันซาบซึ้งใจมาก”

“แน่นอน ซายูริ คุณกำลังก้าวเดินอย่างกล้าหาญด้วยการมาที่นี่ และฉันก็ดีใจที่คุณทำเช่นนั้น” คุณครูฮอนดะพูดด้วยน้ำเสียงที่ให้กำลังใจ
“ฉันต้องแจ้งให้คุณทราบด้วยว่าฉันต้องหารือเกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนทั้งหมดที่ คณะกรรมการวินัยของโรงเรียน แจ้งมา
โปรดมั่นใจว่าข้อมูลส่วนบุคคลของคุณจะถูกเก็บเป็นความลับ ไม่มีใครจะทราบชื่อของคุณ การประชุมคณะกรรมการครั้งต่อไปมีกำหนดในสัปดาห์หน้า
ดังนั้นฉันจะให้ข้อเสนอแนะกับคุณได้ในอีกไม่กี่วันหลังจากนั้น ตกลงไหม”

“สวัสดีค่ะ อาริกาโตะ โกไซมัส” ซายูริตอบด้วยหัวใจที่พองโตด้วยความขอบคุณ คุณฮอนดะยิ้มอย่างอบอุ่น “ไม่เป็นไรค่ะ
จำไว้ว่าคุณไม่ได้เผชิญปัญหานี้เพียงลำพัง เราจะผ่านมันไปด้วยกัน”

เมื่อซายูริออกจากออฟฟิศ เธอรู้สึกมีพลังขึ้นมาก นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ก้าวไปสู่การเปลี่ยนแปลง และการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ดังกล่าวทำให้เธอมีความมุ่งมั่น

-

โรงยิมดังก้องไปด้วยเสียงรองเท้าผ้าใบที่ดังเอี๊ยดอ๊าดบนพื้นไม้ขัดเงา ขณะที่ซายูริยืนสวมกางเกงวอร์มสีขาวและเสื้อยืด
พร้อมตราสัญลักษณ์โรงเรียนประทับอยู่บนหน้าอกของเธอ เป็นวันที่ปกติในชั้นเรียนพละ และคุณครูทาคาฮาชิเพิ่งจะเรียกนักเรียนมาเพื่อวอร์มร่างกาย

“ตกลง แตะนิ้วเท้าแล้วค้างไว้สิบวินาที” เขาสั่ง และนักเรียนทุกคนก็ทำตาม โดยโน้มตัวไปข้างหน้าพร้อมกัน ซายูริอยู่แถวหน้า จดจ่อกับงานที่ทำ
พยายามกลั้นเสียงหัวเราะที่ดังมาจากด้านหลังเอาไว้ในใจ

“หยุดหัวเราะได้แล้ว!” นายทาคาฮาชิตะโกนเสียงดัง “การออกกำลังกายต้องจริงจัง ร่างกายต้องแข็งแรง จิตใจต้องแข็งแรง จำไว้ให้ดี!”

เมื่อชั้นเรียนเข้าสู่ช่วงต่อไป คุณครูทาคาฮาชิแบ่งนักเรียนออกเป็นสองทีมบาสเก็ตบอล นักเรียนที่เหลือจะนั่งบนอัฒจันทร์เพื่อรอผลัดกันเข้ามาในขณะที่บทเรียนดำเนินต่อไป
ซายูริรู้สึกวิตกกังวล เธอไม่ใช่คนชอบเล่นกีฬาโดยธรรมชาติ และความคิดที่จะเล่นบาสเก็ตบอลทำให้เธอปวดท้อง

โทโมโกะซึ่งมีความมั่นใจในตัวเองอย่างเคย พบว่าตัวเองอยู่ในทีมตรงข้าม เมื่อเกมเริ่มขึ้น ซายูริสังเกตเห็นว่าโทโมโกะเลี้ยงบอลอย่างตั้งใจ
โดยที่สายตาของเธอจ้องไปที่ซายูริ

“ระวัง! เธอกำลังมาหาคุณ!” นักเรียนคนหนึ่งตะโกนออกมา พร้อมกับเสียงหัวเราะที่ดังลั่นในกลุ่ม

“ยื่นมือออกไป! ปัดลูกบอลออกไปจากเธอ!” นายทาคาฮาชิสั่งด้วยเสียงอันดัง

ซายูริตกใจกับคำสั่งที่จู่ๆ ก็ทำให้จิตใจของเธอหยุดนิ่ง เธอรีบทำตามคำสั่งอย่างรีบร้อนและล้มหน้าทิ่มลงกับพื้นไม้เนื้อแข็ง
เธอยื่นมือออกไปได้ทันเวลาเพื่อหยุดการล้มของเธอ

“คุณโอเคไหม” เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งตะโกน แต่ก่อนที่ใครจะวิ่งเข้ามา เสียงของโทโมโกะก็ดังขึ้นพร้อมเสียงเยาะเย้ย

“ดูสิ! อิชิกาวะมีเลือดออก!” โทโมโกะเยาะเย้ย

โรงยิมเงียบลงชั่วขณะ ความสับสนแพร่กระจายเหมือนไฟป่า ทุกคนหันไปหาซายูริซึ่งนอนอยู่บนพื้นด้วยความสับสน ไม่มีเหตุผลที่เธอจะต้องเลือดออก
เพราะเธอล้มไม่แรงพอ

โทโมโกะรู้สึกได้ถึงความสนใจ จึงพูดต่อว่า “น่าละอายแทนเด็กน้อยคนนี้ แม้แต่ผ้าอนามัยก็ยังไม่มีเงินซื้อ ช่างเป็นคนขี้แพ้จริงๆ!” เสียงหัวเราะของเธอก้องไปทั่วโรงยิม
รุนแรงและโหดร้าย

ซายูริรู้สึกร้อนผ่าวไปทั่วแก้ม มีทั้งความเขินอายและความโกรธปะปนอยู่ในตัวเธอ เสียงหัวเราะที่ตามมาของโทโมโกะและเพื่อนๆ ของเธอรู้สึกเหมือนโดนต่อยเข้าที่ท้อง ในขณะนั้นเอง มีบางอย่างเปลี่ยนไปในตัวซายูริ เธอผุดลุกขึ้นจากพื้น อะดรีนาลีนสูบฉีดไปทั่วเส้นเลือด ด้วยความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า เธอคว้าลูกบาสเก็ตบอลจากมือของโทโมโกะ และขว้างมันไปที่หน้าของเธอโดยไม่พูดอะไร

ลูกบอลกระทบกับพื้นอย่างดังโครมคราม และเสียงหัวเราะก็หยุดลงอย่างกะทันหัน โทโมโกะเซถอยหลัง สีหน้าตกใจเปลี่ยนไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ทั้งโรงยิมเงียบสงัด ทุกคนต่างจับจ้องไปที่ซายูริที่ยืนอยู่ที่นั่น หายใจแรง และรู้สึกถึงพลังที่เพิ่มขึ้นอย่างไม่คาดคิด

เสียงของนายทาคาฮาชิดังขึ้นท่ามกลางความตึงเครียด “อิชิกาวะ เกิดอะไรขึ้นที่นี่ คุณทำอะไรลงไป” โทโมโกะยืนกลางโรงยิม มือของเธอกดอยู่ที่ใบหน้าของเธอ เลือดไหลหยดจากจมูกของเธอ “จมูกของฉันหัก จมูกของฉันหัก!” เธอคร่ำครวญด้วยเสียงที่ดังขึ้น “ซายูริ เจ้าตัวเล็ก! ฉันจะจัดการเธอให้ได้!”

คุณทาคาฮาชิรีบเดินไปหยิบชุดปฐมพยาบาลที่ติดอยู่บนผนัง “ใจเย็นๆ โทโมโกะ เดี๋ยวจะไม่เป็นไร มันไม่พังหรอก” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคงแต่หนักแน่น จากนั้นจึงยื่นสำลีแผ่นหนึ่งให้กับเธอ

“ให้หยอดสิ่งนี้เข้าไปในรูจมูกแต่ละข้าง แล้วรายงานให้ห้องพยาบาลทราบทันที”

โทโมโกะพยักหน้างอนๆ แล้วทำตาม เธอยังคงบ่นในขณะที่เดินจากไป เพื่อนๆ ของเธอกระซิบและปลอบใจเธอขณะที่เธอเดินออกจากโรงยิม บรรยากาศเต็มไปด้วยความตกใจและโล่งใจในหมู่เด็กนักเรียนที่เหลือ

“พวกเธออยู่ที่นี่ก่อน!” คุณทาคาฮาชิตะโกนตามหลังกลุ่มของโทโมโกะ “เธอเดินเองได้!”

อิชิกาวะหันกลับมาสนใจซายูริอีกครั้งและพูดว่า “อิชิกาวะ ไปนั่งบนม้านั่งเถอะ ฉันจะจัดการคุณในอีกสักครู่” ซายูริรู้สึกวิตกกังวลขึ้นมาขณะที่เธอเดินไปที่ม้านั่ง หัวใจของเธอเต้นแรง

“พวกคุณที่เหลือวิ่งรอบสนาม” คุณครูทาคาฮาชิสั่งและชี้แนะนักเรียนที่เหลือ “ฉันจะกลับมาในอีกไม่กี่นาที อายะ คุณเป็นคนรับผิดชอบ ถ้าเด็กผู้หญิงไม่วิ่งเมื่อฉันกลับมา คุณจะต้องรับผิดชอบ ตกลงไหม”

“สวัสดี!” อายะตอบด้วยน้ำเสียงสดใส แต่ดวงตาของเธอกลับเต็มไปด้วยความกังวล เธอหันกลับไปมองซายูริ เธอส่งสัญญาณเห็นใจซายูริเล็กน้อย พร้อมกับขอโทษซายูริอย่างเงียบๆ สำหรับปัญหาที่ซายูริกำลังเผชิญอยู่

ขณะที่สาวๆ คนอื่นๆ เริ่มวิ่งจ็อกกิ้งไปรอบๆ สนาม นายทาคาฮาชิทำท่าบอกให้ซายูริตามเขาไปที่ สำนักงาน *ของทันโตะ เคียวชิ* ท้องของซายูริปั่นป่วนด้วยความกลัว แต่เธอก็ลุกขึ้นและเดินตามเขาไป จิตใจของเธอเต็มไปด้วยความคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป

ในโถงทางเดิน คุณทาคาฮาชิเดินกระฉับกระเฉงด้วยสีหน้าจริงจัง “ผมต้องคุยกับครูประจำชั้นของคุณเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น” เขากล่าวพร้อมหันกลับไปมองซายูริ “คุณทำอะไรโดยหุนหันพลันแล่น แต่ผมเข้าใจว่าทุกคนมีจุดแตกหักของตัวเอง”

ซายูริพยักหน้า รู้สึกทั้งผิดและโล่งใจอย่างประหลาดที่เข้าใจ บางทีนี่อาจเป็นโอกาสดีที่จะอธิบายทุกอย่าง การกลั่นแกล้ง การล้อเลียน และวิธีที่โทโมโกะผลักไสเธอมากเกินไปในครั้งนี้ เมื่อพวกเขามาถึงห้องทำงานประจำชั้น คุณทาคาฮาชิเคาะประตูแล้วเข้าไป ซายูริเดินตามไป หัวใจของเธอเต้นแรงเมื่อพวกเขาก้าวเข้าไปในห้องที่เต็มไปด้วยกล่องชอล์กและหนังสือที่คุ้นเคย

“คุณทาคาฮาชิ อะไรทำให้คุณมาที่นี่” คุณนายมัตสึโมโตะ *ทันโตะ เคียวชิ ถามขึ้น* โดยมองขึ้นจากโต๊ะทำงาน

“คุณครูอิชิกาวะมีเรื่องเกิดขึ้นระหว่างคาบพละ” คุณครูทาคาฮาชิเริ่มพูดขึ้น และซายูริก็รู้สึกว่าแก้มของเธอแดงก่ำ “ฉันคิดว่าเราควรพูดคุยกันเรื่องนี้”

ขณะที่พวกเขากำลังคุยกัน ซายูริก็เตรียมที่จะเล่าเรื่องราวจากมุมมองของเธอเอง โดยหวังว่าจะมีคนได้ยินและเข้าใจในที่สุด มีโอกาสสูงที่เธอจะถูกลงโทษสำหรับการกระทำของเธอ แต่เธอไม่สนใจ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยืนหยัดเพื่อตัวเอง และนั่นก็ทำให้รู้สึกดี

-

แสงแดดยามบ่ายซ่อนตัวอยู่หลังพรมเมฆสีเทาเข้มในขณะที่ซายูริและอายะเดินออกจากประตูโรงเรียน เสียงฝีเท้าของพวกเขาสะท้อนก้องบนพื้นถนน อายะหันไปหาซายูริ รอยยิ้มแห่งความภาคภูมิใจปรากฏบนใบหน้าของเธอ

“ฉันภูมิใจในตัวคุณจริงๆ ที่กล้าลุกขึ้นมาต่อต้านโทโมโกะ” อายะพูดด้วยน้ำเสียงจริงใจ “โอเค บางทีการทำให้เลือดออกอาจไม่ใช่ความคิดที่ดีที่สุด แต่ฉันก็ชอบที่ได้เห็นเธอเจ็บปวด” ซายูริหัวเราะคิกคัก รู้สึกโล่งใจและตึงเครียดปนกัน

“ฉันขอกอดคุณได้ไหม ขอร้อง ขอร้อง ขอร้อง” อายะอ้อนวอน ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น

“แน่นอน แค่ครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น เราไม่อยากทำแบบนี้จนเป็นนิสัย โอเคไหม” ซายูริตอบพร้อมหันหน้าไปหาเพื่อนของเธอ ทั้งคู่โอบกอดกัน ช่วงเวลาสั้นๆ ของความอบอุ่นท่ามกลางความวุ่นวายของวัน

“โอเค บอกฉันมาว่าเกิดอะไรขึ้น คุณเดือดร้อนอะไรหรือเปล่า” อายะถามขณะถอยกลับไปมองซายูริ

“ฉันคิดอย่างนั้น” ซายูริยอมรับ โดยมีแววว้าวิตกกังวลเล็กน้อยลอยเข้ามาในน้ำเสียงของเธอ

“ไม่ตอบสั้นๆ บอกฉันมาทั้งหมดสิเพื่อน” อายะยืนกรานด้วยความอยากรู้

“คุณครูทาคาฮาชิพาฉันไปหาคุณครูมัตสึโมโตะ คุณครูประจำชั้นของเรา ฉันอธิบายให้เธอฟังว่าโทโมโกะชอบรังแกฉันอยู่เสมอ และฉันได้ปรึกษากับที่ปรึกษาของโรงเรียนแล้ว” ซายูริเริ่มพูด ด้วยคำพูดที่พรั่งพรูออกมา “เธอบอกว่านั่นไม่ใช่ข้อแก้ตัวสำหรับการใช้ความรุนแรง แต่เธอยังบอกอีกว่าเนื่องจากฉันเป็นนักเรียนดีและได้เกรดดี และนี่เป็นการลงโทษครั้งแรกของฉัน เธอจึงจะไม่ทำแบบนั้นอีก”

“แค่นั้นเหรอ” อายะถาม น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความผิดหวัง “ไม่มีการลงโทษเหรอ”

“ไม่หรอก ฉันต้องถูกกักตัวห้าวันในสัปดาห์หน้า และฉันมีจดหมายจากคุณนายมัตสึโมโตะที่ต้องส่งให้แม่ ฉันไม่รู้ว่าแม่เขียนอะไร” ซายูริอธิบายพร้อมกับทรุดไหล่เล็กน้อย “และฉันยังต้องเขียนจดหมายสะท้อนความคิดถึงถึงคุณนายมัตสึโมโตะด้วย โดยระบุว่าฉันตั้งใจจะเรียนรู้จากความผิดพลาดของตัวเองอย่างไร”

“ผิดพลาดเหรอ?” อายะถาม “คุณหมายถึงอะไร”

“ฉันทำผิดที่ใช้ความรุนแรงกับโทโมโกะ”

“เข้าใจแล้ว คุณรู้สึกกังวลกับสิ่งที่คุณนายมัตสึโมโตะเขียนในจดหมายถึงแม่ของคุณหรือเปล่า” อายะถามด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“นิดหน่อย” ซายูริยอมรับ “แต่สิ่งที่ทำไปแล้วก็ทำไปแล้ว ฉันต้องจัดการกับมันเอง กามัน โอ้ มีอีกเรื่องหนึ่ง”

“อะไรนะ” อายะถามด้วยความอยากรู้

“ฉันต้องขอโทษโทโมโกะต่อหน้าเลย”

“อะไรเนี่ย! ไม่มีทาง! เธอเริ่มก่อนแล้วเหรอ!” อายะร้องด้วยความขุ่นเคือง

“ฉันเกรงว่าจะเป็นอย่างนั้น” ซายูริพูดพร้อมถอนหายใจ “พรุ่งนี้”

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็จะไปกับคุณด้วยก็ได้นะ ไปกับคุณด้วยได้ไหม...?”

“ไช่ แต่คุณต้องอยู่ข้างหลังฉันหนึ่งก้าวเท่านั้น ฉันไม่อยากให้ดูเหมือนว่าเรากำลังรุมเธออยู่ มันอาจทำให้เธอโกรธและอาฆาตแค้นมากขึ้น ตกลงไหม”

“ตกลง!” เธอกล่าวอย่างแข็งขัน ถุยน้ำลายลงบนฝ่ามือของเธอและยื่นให้ซายูริเพื่อยืนยันข้อตกลงด้วยการจับมือ ซายูริยิ้ม หัวเราะ และจับมือเธอ “คุณมันโง่จริงๆ” เธอกล่าวอย่างซาบซึ้ง

“บ้าจริง” อายะแซวและทั้งคู่ก็หัวเราะกัน เป็นเรื่องดีที่ได้หัวเราะกับเพื่อนของเธอ ช่วงนี้ไม่มีอะไรให้หัวเราะมากนัก

“โอ้! ฉันเกือบลืมไปแล้ว เกิดอะไรขึ้นกับเลือดที่ไหลออกมาจากกางเกงวอร์มของคุณนะ คุณจนเกินกว่าจะซื้อผ้าอนามัยได้จริงเหรอ”

“ไม่นะ! ไม่ใช่แบบนั้นเลย คุณรู้ดีว่าฉันมีปฏิทินประจำเดือน ฉันจะคลอดในอีกสองวัน ดังนั้นฉันไม่เคยเตรียมผ้าอนามัยไปด้วย”

“อ๋อ ฉันเข้าใจแล้ว” อายะครุ่นคิด “แล้วคุณคิดว่าอะไรทำให้คุณมีเลือดออกก่อนกำหนด?”

“ผมไม่รู้ ผมไม่สะดวกใจที่จะถามแม่”

“แล้วน้องสาวคุณล่ะ คุณถามเธอได้นะ อัตสึโกะน่าจะรู้ เธอมีแฟนแล้ว”

“แฟนมันเกี่ยวอะไรด้วย” ซายูริหัวเราะ ผู้ชายไม่รู้เรื่องท่อน้ำของผู้หญิงมากกว่าพวกเราเสียอีก” เธอยิ้ม “ฉันจะถามเคโกะดู ฉันอยู่ใกล้เคโกะมากกว่า ถ้าเธอไม่รู้ ฉันจะลองหาในห้องสมุดดูในครั้งหน้าที่ไปเรียนที่นั่น”

“นั่นฟังดูเหมือนแผน” อายะเห็นด้วย

พวกเขายังคงพูดคุยกันต่อโดยเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเป็นหัวข้อที่เบาลง เมื่อพวกเขาเดินไปเรื่อยๆ ความเครียดของวันนี้ก็ค่อยๆ ลดลง เมื่อมาถึงบ้านของซายูริ พวกเขาก็หยุดอยู่หน้าประตู

“เจอกันพรุ่งนี้!” อายะพูดพร้อมโบกมือลา

“ลาก่อนนะอายะ ขอบคุณที่อยู่เคียงข้าง” ซายูริตอบพร้อมรอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นเมื่อเธอเห็นเพื่อนของเธอเดินจากไป

เมื่อเธอเดินเข้าไปในบ้าน ซายูริรู้สึกทั้งกังวลและมุ่งมั่น วันนี้เป็นจุดเปลี่ยน และเธอก็พร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป เธอหยุดชั่วครู่เพื่อฟังความเงียบ เคโกะและอัตสึโกะยังคงยุ่งอยู่กับชมรมของโรงเรียน ส่วนพ่อกับแม่ก็อยู่ที่ทำงาน บ้านดูว่างเปล่า แต่ก็รู้สึกสบายใจอย่างประหลาด ซายูริถอนหายใจแล้วเดินไปตามทางเดินและเข้าไปในห้องนอนของพ่อแม่ เธอวางจดหมายโรงเรียนไว้บนโต๊ะข้างเตียงของแม่ มองไปรอบๆ ที่ตกแต่งอย่างอบอุ่น มีทั้งรูปถ่ายครอบครัวและสีสันอ่อนๆ เธอรู้สึกว่าควรวางจดหมายไว้ที่ที่แม่จะเห็นเป็นอันดับแรก

หลังจากนั้นครู่หนึ่ง เธอก็หันหลังและมุ่งหน้าไปที่ห้องครัว แสงแดดอ่อนๆ ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามา ทำให้ตะกร้าผลไม้บนโต๊ะอาหารสว่างขึ้นเล็กน้อย เธอคว้าแอปเปิ้ลสีแดงแวววาวที่ผิวเป็นมันและกัดเข้าไปคำหนึ่ง น้ำแอปเปิ้ลหวานๆ แตกออกในปากของเธอ ให้ความสดชื่นผ่อนคลาย ขณะที่เธอกำลังเคี้ยว ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในหัวของเธอ เธอไม่จำเป็นต้องจัดโต๊ะสำหรับมื้อเย็น แต่เธอก็รู้ว่าแม่ของเธอชื่นชมมากเพียงใดเมื่อเธอทำอย่างนั้น โดยเฉพาะในวันนี้ ที่มีจดหมายลงโทษอยู่ในใจของเธอ เธอต้องการให้แม่ของเธอมีความสุข

ซายูริเดินเข้าไปในห้องอาหาร หยิบจานและอุปกรณ์ครัวออกมาจากตู้ เธอจัดวางทุกอย่างบนโต๊ะอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ตรวจสอบให้แน่ใจว่าแต่ละโต๊ะจัดวางได้อย่างลงตัว เสียงจานที่กระทบกันเป็นจังหวะทำให้พื้นที่อันเงียบสงบนี้ดูมีชีวิตชีวาขึ้น และเธอรู้สึกภาคภูมิใจกับความเอาใจใส่เล็กๆ น้อยๆ ของตัวเอง เมื่อพอใจกับงานแล้ว เธอก็เดินเข้าห้องไป ภาพที่คุ้นเคยของโต๊ะทำงานและหนังสือทักทายเธอ และเธอก็ทรุดตัวลงบนเก้าอี้ หยิบการบ้านออกมา

ขณะที่เธอพลิกดูงานที่ได้รับมอบหมาย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นก็วนเวียนอยู่ในใจของเธอ เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ และจดจ่อกับงานที่อยู่ตรงหน้า เมื่อแก้ปัญหาแต่ละข้อเสร็จและอ่านแต่ละหน้าเสร็จ เธอก็รู้สึกว่าทุกอย่างกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง ซึ่งเป็นการเตือนใจว่าแม้จะต้องเผชิญกับความท้าทาย แต่เธอก็ยังมีที่ทางสำหรับเธอที่นี่ ที่แห่งนั้นเต็มไปด้วยความรักและการสนับสนุน แม้ในช่วงเวลาที่เงียบสงบ

-

หลังของซายูริแข็งทื่อ *เธอ* บอกกับตัวเองขณะยืดตัว เธอเหลือบมองออกไปนอกหน้าต่าง มันเริ่มมืดลงแล้ว *เคโกะและอัตสึโกะน่าจะถึงบ้านเร็วๆ นี้* เธอครุ่นคิด

บ้านของครอบครัวพวกเขาไม่ได้ใหญ่พอสำหรับพวกเขาทั้งหมด แต่ *ตั้งอยู่* ในเขตชานเมืองที่เงียบสงบของเมืองเมกุโระ เธอรู้สึกขอบคุณสำหรับความเงียบสงบ เธอไม่ชอบเสียงดัง และเธอรู้สึกขอบคุณมากขึ้นไปอีกที่พวกเขาไม่ได้อาศัยอยู่ในตึกอพาร์ตเมนต์ “คงทนไม่ได้แน่” เธอรู้สึกสั่นสะท้านเมื่อนึกถึงเรื่องนี้

มีสวนสาธารณะเล็กๆ ใกล้ๆ และร้านค้าเล็กๆ สองสามร้านถัดไปที่ขายของชำพื้นฐาน ซึ่งแม่ของเธอจะซื้อกลับบ้านจากงานพาร์ทไทม์เป็นประจำ บ้านสองชั้นหลังเล็กๆ ของพวกเขาดีกว่าอพาร์ตเมนต์ใดๆ ที่เธอตัดสินใจซื้อมาก พวกเขายากจนแต่ก็ใช้ชีวิตด้วยสิ่งที่มี “อย่างน้อยฉันก็คิดว่าเราทำได้” เธอคิดขณะเล่าถึงตอนที่แม่พยายามจัดการงบประมาณของครอบครัว

ขณะที่เธอนั่งขัดสมาธิบนพื้นห้องนอน ท่ามกลางหนังสือเรียนและสมุดบันทึก คิ้วของเธอก็ขมวดด้วยสมาธิ จู่ๆ ก็มีเสียงเคาะประตูหน้าบ้านดังขึ้นอย่างกะทันหัน ซึ่งดังก้องไปทั่วบ้าน ซายูริตกใจและเหลือบมองนาฬิกาที่ผนัง พ่อแม่ของเธอยังคงทำงานอยู่ และเธออยู่คนเดียว เสียงเคาะประตูดังขึ้นเรื่อยๆ และความรู้สึกไม่สบายใจก็เข้ามาครอบงำเธอ

เธอลังเล หัวใจเต้นแรง ใครกันนะ ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วลุกขึ้นและเดินไปที่ประตูหน้าอย่างระมัดระวัง ขณะที่เธอเดินเข้าไปใกล้ เธอเห็นร่างสองร่างผ่านกระจกฝ้า เธอใช้เวลาสักครู่เพื่อรวบรวมความกล้า เปิดประตูเล็กน้อยแล้วมองออกไป

ชายวัย 30 กว่าสองคนในชุดสูทสีเข้มยืนอยู่เกือบถึงประตูทางเข้า สีหน้าของพวกเขาดูจริงจังและอ่านไม่ออก เธอรู้สึกหวาดกลัว พวกเขาไม่ถอยกลับ เธอจึงถอยกลับก้าวใหญ่เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาไม่อยู่ใน 'โลกส่วนตัว' ของเธออีกต่อไป

“สวัสดีตอนเย็น” ชายคนหนึ่งกล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคงแต่ไม่ดุร้าย “เรามาที่นี่เพื่อคุยกับพ่อแม่ของคุณเรื่องสำคัญ”

ซายูริรู้สึกวิตกกังวลขึ้นมา นี่ *มันเรื่องอะไรกันเนี่ย?*

“พ่อแม่ของฉันไม่อยู่บ้านตอนนี้” เธอตอบด้วยน้ำเสียงสั่นเครือเล็กน้อย

ชายทั้งสองสบตากัน “เราเข้าใจ แต่เรื่องนี้เร่งด่วน เราต้องหารือเรื่องการเงินที่สำคัญมากกับพวกเขา พวกเขาจะกลับมาเมื่อไหร่”

ซายูริรู้สึกปวดใจมาก เธอรู้ว่าเธอมีปัญหาเรื่องเงิน แต่พ่อแม่ของเธอมักจะปิดบังรายละเอียดต่างๆ ของเธอไว้เสมอ “ฉัน... ฉันช่วยเธอไม่ได้หรอก พวกเขาจะกลับบ้านกันทีหลัง”

พวกผู้ชายยังคงสงบแต่ยังคงยืนหยัด

“เราต้องแก้ไขปัญหานี้ มันสำคัญสำหรับครอบครัวของคุณ”

ซายูริรู้สึกเหนื่อยล้า จึงมองไปที่เท้าของเธอ แล้วหันกลับไปมองผู้ชายอีกครั้ง

“ได้โปรดกลับมาอีกครั้งได้ไหม”

มีช่วงเวลาแห่งความเงียบขณะที่ชายทั้งสองพิจารณาคำขอของเธอ “เราสามารถฝากประกาศไว้ได้” ชายคนหนึ่งพูดพร้อมกับดึงนามบัตรและซองจดหมายขนาดเล็กออกมา “แต่เราต้องคุยกับพวกเขาเร็วๆ นี้”

ซายูริพยักหน้าด้วยความโล่งใจ เธอรับซองจดหมายมา รู้สึกว่าสถานการณ์กดดันไหล่ของเธออย่างหนัก ขณะที่ผู้ชายทั้งสองหันหลังจะออกไป เธอปิดประตูและเอนตัวพิงประตู จิตใจของเธอเต้นระรัว ขาของเธอแทบขยับไม่ได้ เธอต้องนั่งลงทันที

เธอจะบอกพ่อแม่ว่าอย่างไร โลกภายนอกดูใหญ่ขึ้นและน่ากลัวขึ้นอย่างกะทันหัน และเธอตระหนักว่าความไร้เดียงสาจากการเรียนและความกังวลแบบวัยรุ่นของเธอกำลังหายไป ถูกแทนที่ด้วยความเป็นจริงที่เธอไม่พร้อมจะเผชิญ การกลั่นแกล้งดูเหมือนจะไม่สำคัญสำหรับเธอในขณะนั้น

บทที่ 6

ซายูรินั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร เข็มนาฬิกากำลังเคลื่อนตัวไปใกล้เวลา 21.00 น. เสียงฮัมเบา ๆ จากตู้เย็นเติมเต็มความเงียบ แต่หัวใจของเธอเต้นแรงจนกลบเสียงธรรมดา ๆ ในตอนเย็น เธอเหลือบมองไปที่ประตู ท้องของเธอปั่นป่วนด้วยความวิตกกังวล

พี่สาวทั้งสองของเธอเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง ตั้งใจทำการบ้านอย่างสุดชีวิต ไม่รู้ตัวเลยว่าพายุฝนกำลังก่อตัวขึ้นนอกขอบเขตปกติของพวกเธอ
ซายูรีเลือกที่จะเก็บเรื่องการติดตามทวงหนี้เป็นความลับ และรู้สึกเหมือนมีน้ำหนักกดทับอยู่บนอกของเธอ เธอไม่อยากเพิ่มความกังวลให้กับครอบครัวของพวกเธออีกต่อไป

จดหมายลงโทษจากโรงเรียนยังส่งผลต่อความรู้สึกผิดของเธอด้วย เธอวางจดหมายนั้นไว้บนโต๊ะข้างเตียงของแม่ โดยตระหนักดีว่าจดหมายนั้นจะต้องนำมาซึ่งภาระ
ซายูริรู้สึกผิดอย่างมาก แม่ของเธอกลับบ้านมาโดยไม่ได้กังวลแค่เรื่องเดียว แต่กังวลถึงสองเรื่อง
ซึ่งเป็นการเตือนใจที่ไม่พึงปรารถนาเกี่ยวกับความผิดพลาดของซายูริควบคู่ไปกับภัยคุกคามจากความไม่มั่นคงทางการเงินที่กำลังคืบคลานเข้ามา

เธอถอนหายใจและขยี้ขมับขณะพยายามพิจารณาทางเลือกต่าง ๆ การบอกพ่อของเธอจะนำไปสู่ความโกลาหลเท่านั้น
เขาอาจจะเดินเซเข้าประตูไปอย่างเมามายและเต็มไปด้วยความโกรธ พร้อมที่จะโจมตีทุกอย่างที่ขวางหน้า
การนึกถึงเสียงตะโกนของเขาที่ดังก้องไปทั่วบ้านทำให้เธอรู้สึกหนาวสั่นไปทั้งตัว

ทันใดนั้นเอง เสียงกุญแจก็ดังกริ๊ง ๆ ข้างนอก และลมหายใจของเธอก็สะดุดลง ประตูเปิดออกดังเอี๊ยดอ๊าด และพ่อของเธอก็เดินเข้ามา
กลิ่นของแอลกอฮอล์ลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ ใบหน้าของเขาแดงก่ำ ตาเป็นประกาย และทันทีที่เขาเห็นเธอ ก็มีแววรำคาญแวบหนึ่งปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา

“อาหารเย็นอยู่ไหน” เขากล่าวอย่างไม่ชัด น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความหงุดหงิด

“โอโตซามะ คอนนิจิวะ” ซายูริทักทาย

“คอนนิจิวะ ซายูริจัง” พ่อของเธอพึมพำ “แม่ของคุณยังทำงานอยู่ไหม?”

“สวัสดี!” ซายูริตั้งสติได้ทันควันและยิ้มออกมา “ฉันจะชงชาให้คุณดื่มได้นะ คุณจะชอบไหม?”

เขาโบกมือไล่ แต่เธอเดินไปที่ห้องครัวด้วยความกังวล เธอเติมน้ำลงในกาน้ำโดยหวังว่าความอบอุ่นของน้ำเดือดจะช่วยบรรเทาความกังวลของเธอ ในขณะที่เธอรอ
เธอคิดถึงบทสนทนาที่เธอควรจะมี—เกี่ยวกับเจ้าหนี้ ความกลัวที่คุกคามครอบครัวของพวกเขา มันรู้สึกเหมือนมีหินหนัก ๆ ติดอยู่ที่คอของเธอ แต่เธอก็กลืนมันลงไป

เมื่อเธอเดินกลับมาพร้อมกับถ้วยชาที่กำลังเดือดพล่าน พ่อของเธอได้ทรุดตัวลงบนเก้าอี้แล้วเอามือพิงศีรษะ เธอวางชาตรงหน้าเขาและลังเลใจว่าจะพูดอะไรดี
แต่ขณะที่เขาจิบชาไปนาน ๆ เธอเห็นว่าความตึงเครียดบนไหล่ของเขาคลายลงเล็กน้อย บางทีคืนนี้อาจไม่ใช่คืนนั้น

“แค่เหนื่อย” เขาบ่นโดยไม่เงยหน้าขึ้นมอง “งานนี่มันช่างเลวร้ายจริง ๆ”

ซายูรินิ่วหน้าและกัดริมฝีปาก “บางทีคุณควรพักผ่อนบ้าง”

“ไช่แน่นอน” เขาตอบ ความอบอุ่นของชาดูเหมือนจะช่วยทำให้เขาสงบลงในตอนนี้

“แม่ทิ้งโซบะไว้ในตู้เย็นให้แม่นะ แม่มีโซบะอยู่บ้าง อร่อยมาก แม่จะเอาโอโตซังมาฝากแม่ไหม”

“ไม่เป็นไรนะ ซายูริจัง เดี๋ยวฉันช่วยตัวเองแป๊บหนึ่ง ฉันแค่จะพักผ่อนสักพัก ขอบคุณ”

ขณะที่ใจของเธอยังคงหนักอึ้ง เธอจึงตัดสินใจที่จะถอยกลับ “โอเค โอโตซัง งั้นฉันจะเข้านอนแล้ว” เธอกล่าวด้วยเสียงที่เบากว่าเสียงกระซิบเล็กน้อย

“ราตรีสวัสดิ์” เขากล่าวพึมพำ โดยที่ความสนใจของเขาเริ่มเลื่อนลอยไปอีกครั้ง

ขณะที่เธอเดินขึ้นบันได เธอรู้สึกว่าการตัดสินใจของเธอหนักอึ้ง เธอคงจะคุยกับแม่พรุ่งนี้เมื่อพวกเขามีเวลาอยู่ด้วยกันตามลำพัง
การคิดว่าต้องเผชิญกับปัญหาทั้งสองอย่างพร้อม ๆ กันนั้นช่างน่ากังวล แต่บางทีการแยกทางกันอาจช่วยบรรเทาภาระได้

ในห้องของเธอ ความเงียบเข้าปกคลุมเธอ เธอนอนบนเตียง จ้องมองไปที่แสงไฟถนนที่สาดส่องลงมาบนเพดานห้องนอนอย่างไม่ละสายตา เธอตั้งใจว่าจะกล้าหาญพรุ่งนี้จะแตกต่างออกไป พรุ่งนี้เธอจะเผชิญหน้ากับความจริง และหวังว่าพวกเขาจะหาทางผ่านความมืดมิดไปด้วยกันได้

-

ซายูริพลิกตัวไปมาตลอดทั้งคืน ความคิดของเธอหมุนวนด้วยความกังวลเรื่องปัญหาทางการเงินของครอบครัว ปัญหาวินัยที่โรงเรียนดูไม่สำคัญเมื่อเทียบกับภาพรวมทั้งหมด แต่ก็ยังคงกดดันเธอมาก เมื่อรุ่งสาง เธอตัดสินใจลุกขึ้นในที่สุดด้วยความรู้สึกกระสับกระส่ายและวิตกกังวล

เธอรีบแต่งตัวและสวมชุดนักเรียนด้วยความมุ่งมั่น หลังจากลังเลอยู่ครู่หนึ่ง เธอก็เดินไปที่ห้องครัว
หวังว่าจะได้เจอแม่ของเธอเพียงลำพังก่อนที่ความเร่งรีบในตอนเช้าจะเริ่มต้นขึ้น

แม่ของเธอกำลังยุ่งอยู่กับการเตรียมอาหารเช้า กลิ่นหอมของข้าวและซุปมิโซะลอยฟุ้งในอากาศ ซายูริก้าวเข้ามาในห้องด้วยรอยยิ้มอบอุ่นบนใบหน้าของเธอ แม้จะกังวลอยู่ก็ตาม “สวัสดีตอนเช้าค่ะคุณแม่!” เธอทักทายด้วยน้ำเสียงร่าเริงมากกว่าที่เธอรู้สึก

“สวัสดีตอนเช้านะ ซายูริ” แม่ของเธอตอบพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองพร้อมรอยยิ้มที่ไม่ค่อยปรากฏในดวงตา “วันนี้เธอตื่นเช้านะ”

“ไช่ ฉันอยากคุยกับคุณ” ซายูริพูดด้วยหัวใจเต้นแรงเล็กน้อย “คุณมีเวลาอ่านจดหมายจากโรงเรียนไหม”

แม่ของเธอพยักหน้าและวางไม้พายลง “ไช่ ฉันอ่านมันแล้ว” เธอหยุดคิดชั่วครู่ “มันอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับโทโมโกะได้ โรงเรียนจะไม่เตือนอย่างเป็นทางการในครั้งนี้ เพราะเธอเป็นนักเรียนดี และนี่เป็นปัญหาทางวินัยครั้งแรกของเธอ แต่เธอก็ยังต้องถูกกักบริเวณหลังเลิกเรียนตลอดทั้งสัปดาห์หน้า”

ซายูริรู้สึกพอใจที่แม่ของเธอใจเย็นมากเรื่องจดหมายถึงโรงเรียน

“ไช่ พวกเขาบอกฉันเรื่องกักขังแล้ว” เธอกล่าวอย่างเงียบ ๆ รู้สึกละอายใจที่ทำให้แม่ผิดหวัง

แม่ของเธอพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่นิ่งสงบ “พวกเขาสังเกตเห็นเกรดและพฤติกรรมที่ดีของคุณ และฉันคิดว่าทุกคนคงเข้าใจดีว่านี่ไม่ใช่การกระทำที่จงใจ สิ่งสำคัญคือต้องจำไว้ว่าทุกคนทำผิดพลาดได้ ซายูริ สิ่งสำคัญคือคุณจะก้าวต่อไปจากจุดนี้ได้อย่างไร”

ซายูริพยักหน้า ชื่นชมท่าทีสงบนิ่งของแม่ แม้ความคิดของเธอจะพลุ่งพล่านก็ตาม “ขอบคุณที่เข้าใจนะแม่ ฉันแค่... ฉันไม่อยากทำให้ปัญหาของเราแย่ลง”

สีหน้าของแม่เธออ่อนลง เธอเอื้อมมือไปบีบมือซายูริ “คุณไม่ได้เพิ่มอะไรให้หรอกที่รัก คุณทำดีที่สุดแล้ว และนั่นคือทั้งหมดที่เราขอได้”

เธอไม่แน่ใจว่าจะบอกข่าวร้ายกับแม่อย่างไรดีว่ามีคนมาทวงหนี้มาเคาะประตู “ขอบคุณที่เข้าใจแม่นะ แม่เป็นคนดีที่สุด” เธอกล่าวด้วยความโล่งใจเล็กน้อย แม้จะรู้ว่าเรื่องต่าง ๆ อาจจะยุ่งวุ่นวายได้เมื่อเธอเล่าให้แม่ฟังเกี่ยวกับแขกที่มาบ้านเมื่อวานนี้

ซายูริรู้สึกสบายใจขึ้นบ้างเมื่อได้ยินคำพูดของแม่ แต่ในใจของเธอยังคงกังวลเรื่องการเงินอยู่ ขณะนั้นเอง เคโกะและอัตสึโกะก็เข้าไปในครัวด้วยกัน

“สวัสดีตอนเช้าค่ะคุณแม่” พวกเขาร้องพร้อมกัน ขณะที่พวกเขากินอาหารเช้าด้วยกัน ซายูริก็รู้สึกไม่หายว่าเธอจำเป็นต้องทำอะไรมากกว่านี้—ต้องช่วยเหลือมากกว่านี้ ต้องเลี้ยงดูครอบครัวมากกว่านี้ เธอทานอาหารเช้าเสร็จ ล้างจานอย่างรวดเร็ว และประกาศว่าจะไปพบกับอายะที่สวนสาธารณะ

“แม่ วันนี้วันหยุดของคุณใช่ไหม”

“สวัสดีค่ะ” เธอตอบขณะเก็บโต๊ะ “คุณถามทำไมคะ”

“ฉันมีเรื่องสำคัญจะบอกคุณ แต่ตอนนี้ฉันไม่มีเวลา เราคุยกันหลังเลิกเรียนได้ไหม ฉันจะมาทันทีหลังเลิกเรียนแน่นอน เพราะการกักตัวของฉันจะเริ่มในสัปดาห์หน้า”

อัตสึโกะอุทานว่า “ถูกกักบริเวณ” “ทำไมคุณถึงถูกกักบริเวณ คุณเป็นคนดี”

“คืนนี้ฉันจะบอกคุณนะน้องสาว ทั้งสองคน ฉันต้องไปพบอายะแล้ว”

“โอเค ฉันแทบจะรอไม่ไหวที่จะได้ยินเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เธอทำนะ น้องสาวจอมเจ้าเล่ห์” อัตสึโกะแซว

“โอเค บ๊ายบาย แม่ เจอกันหลังเลิกเรียนนะ”

“ลาก่อน ซายูริ ขอให้เป็นวันที่ดี ถ้าเธอทำได้ เราจะคุยกันหลังเลิกเรียน ก่อนที่ฉันจะลืม ฉันเซ็นจดหมายจากโรงเรียนแล้ว และมันวางอยู่บนโต๊ะข้างประตูหน้า เอาใส่กระเป๋าไว้เดี๋ยวนี้”

“โอเคแม่ อาริกาโตะ โกะไซมัส ฉันจะทำให้แน่ใจว่าจะทำอย่างนั้น จาเนะ”

-

อายะมาถึงสวนสาธารณะพอดีตอนที่ซายูริกำลังจะนั่งบนม้านั่งและให้อาหารนกพิราบ “โอฮาโย!”

“โอฮาโย!” ซายูริทักทายกลับ

ขณะที่พวกเขากำลังเดินไปโรงเรียน ซายูริก็เล่าเรื่องพวกทวงหนี้ให้อายะฟัง

“ห่าเอ้ย น่ากลัวจัง ฉันเคยได้ยินเรื่องพวกทวงหนี้พวกนั้นมา มีข่าวลือว่าพวกเขาเกี่ยวข้องกับยากูซ่า”

“ น่า กลัวมาก นึกว่าจะล้ม ขาสั่นมาก!”

“คุณบอกพ่อแม่ของคุณแล้วหรือยัง? พวกเขาพูดว่าอะไรบ้าง?”

“ไม่หรอก พ่อฉันเมาอีกแล้ว ส่วนแม่ก็อยู่ที่ทำงาน แต่ฉันบอกแม่เมื่อเช้านี้ว่ามีเรื่องสำคัญมากที่ต้องบอกเธอหลังเลิกเรียน ดังนั้นวันนี้ฉันเดินกลับบ้านกับเธอไม่ได้ โอเคไหม”

“แน่นอน เพื่อน ฉันเข้าใจดี ฉันไม่อิจฉาคุณเลยที่ต้องบอกข่าวร้ายกับแม่ของคุณ”

“ขอบคุณที่เข้าใจนะอายะ วันนี้คงเป็นวันที่แย่มาก ฉันต้องขอโทษโทโมโกะด้วย ชีวิตฉันห่วยแตก!”

“อ่า ใช่แล้ว – โทโมโกะ! ไอ้เลวคนนั้น!”

“เดินเร็วขึ้นอีกนิดนะคะ อายะ ฉันเขียนจดหมายสะท้อนความคิดที่คุณครูมัตสึโมโตะขอให้ฉันเขียนเสร็จแล้ว ฉันอยากส่งให้เธอในเช้านี้ ฉันอยากให้เธออ่านก่อนเริ่มเรียนและดูว่าคิดว่าจะส่งได้หรือไม่ โปรด”

“แน่นอน ฉันจะแข่งกับคุณ แต่ห้ามวิ่ง ส้นเท้าต้องแตะพื้นก่อน เข้าใจไหม” เธอยิ้มขณะก้าวเท้ายาวขึ้น

-

“นี่ไง” ซายูริพูดพร้อมหายใจแรงๆ ขณะหยิบจดหมายสะท้อนความคิดของตัวเองออกมาจาก *รันโดเซรุ* แล้วส่งให้อายะตรวจทาน

“โอเค ขอฉันดูหน่อย” เธอกล่าวอย่างจริงจังขณะนั่งลงและสวมแว่นอ่านหนังสือ อายะเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์มาก ทั้งในด้านคำพูดและศิลปะ และซายูริก็เชื่อมั่นในการตัดสินใจของเธอ เธออ่านจดหมายนั้นออกเสียงดังๆ:

“ในโอกาสนี้ ข้าพเจ้าใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งและขออภัยสำหรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนมัธยมต้นด้วยการใช้ความรุนแรงกับนักเรียนคนอื่น ข้าพเจ้าเขียนข้อคิดเห็นนี้ด้วยความสำนึกผิดและคำขอโทษอย่างจริงใจ ไม่มีเหตุผลอันลึกซึ้งในการใช้ความรุนแรง ข้าพเจ้ากระทำการโดยขาดวิจารณญาณด้วยเหตุผลเห็นแก่ตัว ข้าพเจ้าตระหนักดีว่าระเบียบของโรงเรียนห้ามใช้ความรุนแรงในทุกรูปแบบ และการกระทำดังกล่าวไม่เป็นที่ยอมรับ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเข้าใจว่าไม่มีช่องว่างสำหรับการหาเหตุผลมาสนับสนุน

ข้าพเจ้าขอรับทราบว่า ข้าพเจ้าล้มเหลวในการปฏิบัติตามกฎพื้นฐานในฐานะนักเรียนมัธยมต้น และหลังจากที่ได้ไตร่ตรองเรื่องนี้อย่างถี่ถ้วนแล้ว ข้าพเจ้าขอปฏิญาณอย่างจริงจังว่าจะไม่ทำผิดพลาดเช่นนี้อีก

ฉันตระหนักดีว่าตอนนี้ฉันยังเป็นเพียงนักเรียนมัธยมต้นเท่านั้น และฉันจะพยายามประพฤติตนในลักษณะที่ไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับโรงเรียน แต่จะช่วยสะท้อนภาพลักษณ์ของโรงเรียนในทางบวก ฉันจะพยายามปรับปรุงชีวิตประจำวันของฉัน ในระหว่างที่ถูกกักตัว

ฉันตั้งใจจะเรียนหนังสือเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ฉันจะไม่เสียเวลาที่เหลือจนกว่าจะสำเร็จการศึกษา
แต่จะใช้เวลานี้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อไตร่ตรองและเตรียมพร้อมสำหรับอนาคต

เมื่อมองไปข้างหน้า ฉันตระหนักถึงความสำคัญของการกระทำของฉันต่อแผนการเรียนหลังสำเร็จการศึกษา
ฉันจะประเมินการกระทำของฉันอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าความพยายามที่ทุ่มเทมาจนถึงตอนนี้จะไม่สูญเปล่า ฉันจะพยายามสำเร็จการศึกษาด้วยความภาคภูมิใจ
เพราะรู้ว่าฉันได้เรียนรู้จากประสบการณ์นี้

ฉันรู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้งที่ได้ทรยศต่อความไว้วางใจและความคาดหวังของครูที่คอยสนับสนุนฉัน ฉันเสียใจอย่างสุดซึ้ง
ฉันเข้าใจว่าความไว้วางใจที่สูญเสียไปจากเหตุการณ์นี้ไม่สามารถเรียกคืนกลับมาได้ง่ายๆ จากนี้ไป
ฉันจะไตร่ตรองอย่างลึกซึ้งถึงการกระทำของฉันและพยายามใช้ชีวิตด้วยความตั้งใจที่ถูกต้องทุกวัน ฉันขอโทษอย่างจริงใจ เหตุการณ์นี้ทำให้พ่อแม่ เพื่อนร่วมชั้น
และครูของฉันได้รับความไม่สะดวกอย่างมาก และฉันเข้าใจว่าการกระทำของฉันนั้นไม่สามารถให้อภัยได้ง่ายนัก

ในช่วงนี้ ประเด็นเรื่องเยาวชนก่อความวุ่นวายในร้านค้าได้กลายเป็นประเด็นที่พูดถึงกันมาก เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นกับเพื่อนๆ ของฉัน
ฉันจะแสดงความรับผิดชอบและเป็นผู้นำในการป้องกันไม่ให้เกิด เหตุการณ์ดังกล่าวขึ้นอีก ฉันจะพยายามสอนให้คนอื่นๆ ประพฤติตนเป็นนักเรียนมัธยมต้นที่ดี
เพื่อให้ทุกคนสำเร็จการศึกษาอย่างปลอดภัยพร้อมรอยยิ้ม

โดยสรุป ฉันขอโทษอีกครั้ง ฉันเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อการกระทำของฉันและผลที่ตามมา ฉันจะพยายามเรียกความไว้วางใจจากครูและเพื่อนๆ ของฉันกลับคืนมา
และมั่นใจว่าฉันจะประพฤติตนอย่างเหมาะสมต่อไปในอนาคต”

“คุณคิดยังไง” ซายูริถามด้วยความกังวล “มันดีพอหรือเปล่า?”

“ว้าว! ยอดเยี่ยมมาก! ทำได้ดีมาก เพื่อนของฉัน!”

“ขอบคุณนะอายะ ความคิดเห็นของคุณมีความหมายกับฉันมาก”

-

ซายูรีรีบวิ่งกลับบ้านทันทีหลังเลิกเรียน เธอต้องการใช้เวลาส่วนตัวกับแม่ เมื่อเธอเข้าไปในบ้าน เธอพบแม่กำลังเตรียมอาหารเย็นอยู่ในครัว
กลิ่นข้าวที่คุ้นเคยลอยออกมาจากหม้อหุงข้าวขนาดใหญ่ และเธอสงสัยว่าแม่กำลังทำ *นิโมโนะ* อยู่ โดยดูจากกลิ่นไก่ที่แรงจัดที่ลอยออกมาจากหม้อที่กำลังเดือดอยู่บนเตา

“แม่ เราคุยกันหน่อยได้ไหม” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเล็กน้อย

แม่ของเธอหันมาเมื่อสัมผัสได้ถึงความจริงจังในน้ำเสียงของซายูริ “แน่นอนที่รัก มีอะไรเหรอ เมื่อเช้านี้เธอบอกว่ามันสำคัญ มีอะไรที่โรงเรียนหรือเปล่า”

“ไม่หรอก มันไม่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน” เธอตอบ

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ “เมื่อวานตอนเย็นมีผู้ชายมาที่บ้านเราตอนที่ฉันอยู่บ้านคนเดียว มีสองคน พวกเขาดูเคร่งขรึมมาก”

สีหน้าของแม่เธอเปลี่ยนไปเป็นกังวล แต่เธอยังคงมีท่าทีสงบนิ่ง “เข้าใจแล้ว” เธอตอบอย่างใจเย็น ราวกับกำลังซึมซับคำพูดของซายูริ

“ขอบคุณที่บอกฉัน พวกเขาบอกว่าต้องการอะไรหรือเปล่า”

“พวกเขาบอกว่าเป็นเรื่องการเงินและเร่งด่วน นี่...” เธอกล่าวขณะหยิบนามบัตรและซองจดหมายเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต
“พวกเขาบอกให้ฉันเอาสิ่งนี้ไปให้พ่อแม่”

โยโกะหยิบซองจดหมายขึ้นมาแล้วใช้มีดสเต็กเปิดออก ข้างในมีกระดาษพับอยู่หนึ่งแผ่น ใบหน้าของเธอซีดลงเมื่อเธอคลี่กระดาษแผ่นนั้นออกและอ่านอย่างระมัดระวัง

“มีอะไรรึเปล่าแม่ คุณแม่โอเคไหม”

โยโกะหันไปมองลูกสาวคนเล็กของเธอและวางมือของเธอลงบนไหล่ของซายูริอย่างอ่อนโยน

“ฉันสัญญากับคุณสองเรื่อง ทุกอย่างจะเรียบร้อยดี และฉันจะไม่บอกพ่อของคุณว่าคุณเป็นคนบอกฉัน”

ซายูริรู้สึกโล่งใจและเศร้าโศกปะปนกัน เธอเดินไปข้างหน้าและกอดกันแน่น ความอบอุ่นจากการที่แม่อยู่เคียงข้างทำให้เธอไม่รู้สึกกังวลใจอีกต่อไป

“ขอบคุณแม่ เมื่อคืนนี้พ่อกลับมาบ้าน... เขาเมาอีกแล้ว และฉันก็เป็นห่วงเขา ยากูซ่า...”

“ยากูซ่า? คุณหมายถึงอะไร”

“เปล่า ไม่มีอะไร ฉันแค่กลัว อายะคิดว่าคนพวกนั้นทำงานให้กับยากูซ่า”

แม่ของเธอเงียบไป เธอเหมือนอยู่ในอีกโลกหนึ่ง ดวงตาของเธอจ้องไปที่จุดที่ไม่มีอยู่จริงบนผนัง ขณะที่ซายูริสังเกตเธอ ดูเหมือนว่าแม่ของเธอจะกำลังตัดสินใจเรื่องสำคัญ ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น

“กามัน เรื่องนี้ก็จะผ่านไป ซายูริจัง อย่ากังวลจนตัวสั่นเลย มันไม่ใช่ปัญหาของคุณ หรือเป็นความผิดของคุณ มันเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ ฉันสัญญากับคุณว่าทุกอย่างจะออกมาดี”

เธอพูดเบาๆ ไร้ความรู้สึกใดๆ มันทำให้ซายูรินึกถึงนักบินกามิกาเซ่ที่เธอเคยเห็นทางทีวี หน้าที่มาก่อน ไม่มีเวลาแสดงอารมณ์ มันน่ากังวล

โยโกะฝืนยิ้มขึ้นมาทันใด “พอแล้ว พูดเรื่องจริงจังได้แล้ว วันนี้ที่โรงเรียนเป็นยังไงบ้างที่รัก”

“ก็ไม่เป็นไรหรอก ฉันส่งจดหมายลงโทษให้กับคุณครูมัตสึโมโตะ ครูประจำชั้นของฉันแล้ว แต่ฉันได้รับคำเตือนด้วยวาจา ตอนนี้ฉันแค่ต้องถูกกักบริเวณในสัปดาห์หน้าเท่านั้น จะไม่มีการดำเนินการใดๆ เพิ่มเติม และจะไม่มีการลบข้อมูลใดๆ ออกจากบันทึกการเรียนของฉัน”

“แล้วโทโมโกะล่ะ?”

“ฉันต้องยืนหน้าชั้นเรียนของเราและขอโทษเธอและนักเรียนทุกคนสำหรับพฤติกรรมของฉัน และต้องสัญญาว่าจะไม่ใช้ความรุนแรงอีก”

“คุณอาจคิดว่าแม่แก่ๆ ของคุณไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้ แต่ฉันเข้าใจ ฉันก็เคยถูกกลั่นแกล้งที่โรงเรียนเหมือนกัน ฉันจึงรู้ว่ามันสร้างความเครียดและน่าหงุดหงิดได้แค่ไหน แต่ความรุนแรงไม่ใช่คำตอบ ฉันเรียนรู้ที่จะใช้สมองเพื่อเอาชนะผู้กลั่นแกล้ง”

“จริงเหรอแม่ ทำอะไรลงไป?”

“ไว้คราวหน้านะ ซายูริ ฉันไม่สบายใจที่จะเล่าให้ฟัง แต่ถ้าโทโมโกะยังรังแกเธออีก ฉันอยากให้เธอบอกฉันก่อนที่จะตอบโต้กลับอย่างหุนหันพลันแล่น โอเคไหม”

“เฮ้!”

“ขอบคุณนะ ซายูริจัง”

“มีอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับโทโมโกะ” ซายูริพูดต่อ โดยตระหนักว่าเธอใช้ประโยชน์จากทัศนคติเชิงปรัชญาของแม่ที่มีต่อความผิดของเธอในปัจจุบัน

“มันคืออะไร?”

“คุณครูฮอนดะซึ่งเป็นที่ปรึกษาของโรงเรียนได้ติดต่อกลับมาหาฉันเกี่ยวกับการร้องเรียนที่ฉันร้องเรียนไปว่าโทโมโกะกลั่นแกล้งฉัน”

“โอเค เธอพูดอะไรนะ” โยโกะถาม

“เธอกล่าวว่าคณะกรรมการวินัยของโรงเรียนจะไม่ดำเนินการใดๆ ต่อโทโมโกะที่เยาะเย้ยฉัน”

“จริงเหรอ เธออธิบายแล้วใช่ไหมว่าทำไม?”

“พวกเขาไม่เคยให้เหตุผลกับเธอเลย แต่คุณฮอนดะสารภาพกับฉันว่าคณะกรรมการโรงเรียนถือว่าโทโมโกะไม่มีทางแตะต้องได้ เพราะตระกูลมิตซุยเป็นผู้บริจาคเงินรายใหญ่ที่สุด และยังเชื่อมโยงกับบุคคลที่มีอิทธิพลมากมายอีกด้วย เธอบอกฉันว่าอย่าบอกใคร ฉันยังไม่ได้บอกอายะด้วยซ้ำ แต่คุณเป็นแม่ของฉัน ดังนั้นฉันต้องบอกคุณ”

“ขอบคุณที่ไว้ใจฉัน น่าเสียดายที่ปัญหานี้เกิดขึ้นบ่อยมากในญี่ปุ่น ยากูซ่าและธุรกิจขนาดใหญ่ทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิด และยังมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเลือกตั้งคณะกรรมการโรงเรียนอีกด้วย ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของเงิน น่าเศร้าที่ไม่มีใครทำอะไรได้มากนักเพื่อเปลี่ยนแปลงเรื่องนี้ ขอโทษนะที่รัก”

บทที่ 7

บ่ายวันศุกร์นั้น ซายูริเดินกลับบ้านคนเดียว เธอพยายามฝืนตัวเองไม่ให้เผชิญกับอากาศหนาวเย็น เธอสวมผ้าพันคอนุ่มๆ พันรอบคอ และสะพายเป้ไว้บนไหล่ข้างหนึ่ง อายะอยู่ต่อเพื่อทำกิจกรรมนอกหลักสูตร ปล่อยให้ซายูริเดินไปตามทางเพียงลำพัง ถนนหนทางเงียบสงบกว่าปกติ และเธอพบว่าตัวเองจมอยู่กับความคิด พยายามขจัดความกังวลของสัปดาห์นี้ออกไป

เมื่อเธอเลี้ยวโค้ง เด็กผู้ชายสองคนจากโรงเรียนมัธยมใกล้ๆ ก็ก้าวเข้ามายืนข้างๆ เธอ เสียงหัวเราะของพวกเขาดังและโหวกเหวก แต่พลังของพวกเขาก็ทำให้รู้สึกไม่มั่นคง ซายูริจำพวกเขาได้ พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของแก๊งที่รู้จักกันในการข่มขู่เด็กนักเรียนรุ่นน้อง มีข่าวลือว่าพวกเขามีความเกี่ยวข้องกับสมาชิกยากูซ่า และหัวใจของเธอก็เต้นแรงเมื่อคิดถึงเรื่องนี้

“เฮ้ ซายูริ!” เด็กผู้ชายคนหนึ่งเรียกเธอด้วยรอยยิ้มที่ทำให้เธอรู้สึกขนลุก “ทำไมเธอไม่มาเที่ยวกับพวกเราที่บ้านล่ะ”

“ไม่เป็นไร ขอบคุณ” ซายูริตอบ พยายามควบคุมเสียงให้คงที่ในขณะที่เธอเร่งฝีเท้าขึ้น *พวกเขารู้จักชื่อฉันได้ยังไง*

เด็กชายอีกคนก้าวเข้ามาใกล้ ดวงตาของเขามีประกายแววล่าเหยื่อ “เอาล่ะ มาเลย สนุกแน่!”

ก่อนที่เธอจะทันโต้ตอบ หนึ่งในนั้นก็ยื่นมือมาจับแขนเธออย่างแรง ความตื่นตระหนกพุ่งพล่านไปทั่วร่างของเธอเมื่อเธอรู้สึกว่าแขนของเธอถูกบีบแน่นขึ้น

“ปล่อยฉันนะ!” เธอร้องตะโกนพร้อมดึงแขนออกอย่างสุดแรง ซายูริวิ่งออกไปอย่างเร็วที่สุดโดยไม่หันหลังกลับ หัวใจเต้นแรงจนแทบแตก เธอวิ่งกลับบ้านอย่างหวาดผวาและหวาดกลัว

เมื่อเข้าไปข้างในแล้ว เธอก็ล็อกประตูและพิงประตูเพื่อหายใจ
เธอตรวจสอบให้แน่ใจว่าประตูหน้าล็อกอย่างแน่นหนาแล้วจึงเดินไปที่หน้าต่างห้องนอนเพื่อแอบดูระหว่างม่านเพื่อดูว่าพวกมันตามเธอกลับบ้านหรือไม่
เธอไม่เห็นสัญญาณใดๆ ของพวกมันเลย *หากพวกมันเชื่อมโยงกับพวกทวงหนี้ที่ดูเหมือนยากูซ่า พวกมันก็คงรู้ว่าฉันอาศัยอยู่ที่ไหนอยู่แล้ว* เธอคิด

เธอรู้สึกหวาดกลัว อยู่บ้านคนเดียวอีกแล้ว! แต่เธอก็รู้ว่าแม่ของเธอจะกลับบ้านในไม่ช้า วันศุกร์เป็นวันที่สบายๆ สำหรับแม่ของเธอ เธอทำงานเป็น 'พนักงานออฟฟิศ' (OL) ตั้งแต่เที่ยงวันถึง 17.00 น. ของวันศุกร์ เธอเป็นพนักงานชั่วคราว ดังนั้นเธอจึงทำงานให้กับบริษัทต่างๆ ในวันต่างๆ กัน โดยทำหน้าที่ธุรการทั่วไปให้กับบริษัทขนาดกลาง โชคดีที่หัวหน้าโดยตรงของเธอที่บริษัทจัดหางานชั่วคราวอยู่ที่โรงเรียนกับเธอ ดังนั้นเธอจึงสามารถเลือกงานที่สอดคล้องกับหน้าที่ของครอบครัวได้ สิบห้านาทีต่อมา แม่ของเธอก็มาถึง

“คอนนิจิวะ แม่ วันนี้เป็นยังไงบ้าง” ซายูริพูดอย่างไม่แยแส โดยแทบไม่ยิ้มปลอมๆ ออกมา

“สวัสดี ซายูริจัง งานก็โอเค เอกสารก็น่าเบื่อเหมือนเคย ความตื่นเต้นอย่างเดียวที่ฉันได้รับคือเรื่องดราม่าในครอบครัว” เธอพยายามพูดเล่น แต่เห็นว่ามันไม่ได้ส่งผลกระทบต่อซายูริเลย

“มีอะไรเหรอที่รัก” เธอถามด้วยความเป็นห่วง

ซายูริไม่มีทางบอกแม่เรื่องเด็กผู้ชายสองคนที่คุกคามเธอได้หรอก เธอต้องรับผิดชอบเรื่องนี้เอง

“เปล่าค่ะแม่ ฉันแค่ต้องการถามแม่ว่าฉันสามารถไปบ้านอายะหลังอาหารเย็นครึ่งชั่วโมงได้ไหม เราต้องคุยกันเรื่องคริสต์มาสที่จะถึงนี้” เธอกล่าวโกหกโดยปิดบังความวิตกกังวลด้วยรอยยิ้มปลอมๆ อีกครั้ง

“โอเคที่รัก ฉันรู้ว่ามันเป็นคืนวันศุกร์ แต่ขอร้องอย่าอยู่ตรงนั้นนานเกินไป เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับคุณ
คุณนายทานากะและคุณนายทานากะทำงานวันเสาร์ตอนเช้าและเข้านอนเร็ว ดังนั้นโปรดเกรงใจคนอื่นด้วย โอเคไหม”

“เฮ้ แค่ 30 นาที ฉันสัญญา ฉันไม่มีการบ้านมากเกินไป ฉันจะทำเสร็จก่อนไป”

“เป็นเด็กดี” เธอยิ้มและเดินเข้าห้องนอนไปเปลี่ยนเป็นชุดทำอาหาร

ซายูริทำการบ้านอย่างเร่งรีบ โดยที่สมาธิของเธอถูกขัดจังหวะด้วยความคิดถึงเด็กชายสองคนอยู่ตลอดเวลา เมื่อเธอทำการบ้านเสร็จ เธอก็เดินไปหาแม่ในครัว “พ่อจะกลับบ้านเร็วๆ นี้ไหม” เธอถาม “หนูอยากกินข้าวก่อนไปบ้านอายะ”

“มันยากที่จะบอกได้ว่าพ่อของคุณจะกลับบ้านเมื่อไหร่ วันศุกร์เป็นวันที่คาดเดาไม่ได้อย่างที่คุณรู้ แต่คุณรู้ไหมว่ายังไงซะ เราจะไม่รอเขาคืนนี้” เธอพูดกระซิบข้างหูของซายูริอย่างมีเล่ห์เหลี่ยม เหมือนกับสายลับที่กำลังวางแผนก่อรัฐประหาร “ไปจัดโต๊ะแล้วโทรหาพี่สาวของคุณ แล้วเราจะได้กินข้าว”

“เฮ้!”

สิบนาทีต่อมา เธอซดราเม็งชิ้นสุดท้ายเข้าปากอย่างหิวโหยและรีบล้างจาน “แม่ไปได้ไหม”

แม่ของเธอพยักหน้า “แน่นอนที่รัก แค่ระวังตัวไว้ก็พอแล้ว เข้าใจไหม?”

“ขอบคุณแม่!” ซายูริตะโกนขณะคว้าแจ็กเก็ตของเธอและเดินออกไปอีกครั้ง

เมื่อเธอถึงบ้านของอายะ พวกเขาก็เข้าไปในห้องของอายะ ประตูปิดสนิท คำพูดหลุดออกมาจากปากของซายูริขณะที่เธอเล่าถึงการเผชิญหน้า

“พวกเขาก้าวร้าวมากเลยนะอายะ ฉันคิดว่าพวกเขาเกี่ยวข้องกับพวกทวงหนี้นะ”

อายะเบิกตากว้างด้วยความกลัว “แย่จัง! เราต้องระวังมากกว่านี้ เราจะได้ไม่เป็นเหมือนจุนโกะ”

เมื่อกล่าวถึงจุนโกะ ซายูริก็รู้สึกขนลุกซู่ จุนโกะเคยเป็นนักเรียนในเมืองอื่นที่ถูกลักพาตัวโดยเด็กชายกลุ่มหนึ่ง และเรื่องราวต่างๆ รอบตัวเธอก็ชวนหลอน

“เราต้องสามัคคีกันไว้” ซายูริยืนกรานด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “สัญญากับฉันสิว่าคุณจะไม่เดินกลับบ้านคนเดียว”

“ฉันสัญญา” อายะตอบด้วยสีหน้าจริงจัง “มาอยู่ด้วยกันตลอดไป โดยเฉพาะตอนนี้”

พวกเขามองกันด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกัน ความกลัวทำให้พวกเขาใกล้ชิดกันมากขึ้น ในขณะนั้น พวกเขารู้ว่าต้องคอยระวังหลังกันและกัน เผชิญหน้ากับความไม่แน่นอนของโลกของพวกเขาเคียงข้างกัน

“ฉันบอกแม่ว่าเราจะคุยกันเรื่องแผนคริสต์มาส บางทีเราควรคุยกันดีกว่า จะได้ไม่โกหก” ซายูริเสนอ

“สวัสดีค่ะ ฉันหวังว่าจะได้มีโอกาสคุยเรื่องแผนคริสต์มาส” อายะตอบพร้อมรอยยิ้ม

“พ่อแม่ของคุณวางแผนอะไรสำหรับสุดสัปดาห์หน้า คุณรู้ไหม” ซายูริถาม

“สวัสดีค่ะ ปู่ย่าฝั่งแม่จะมาวันเสาร์นี้ค่ะ พวกท่านอาศัยอยู่ที่อิเคบุคุโระ แต่วันเสาร์พวกท่านอาจจะนอนที่นี่ก็ได้ ไม่แน่ใจค่ะ แม่กำลังวางแผนจัดงานเลี้ยงคริสต์มาสให้ครอบครัวของเราและพ่อแม่ของแม่ค่ะ แค่นั้นเองค่ะ ไม่มีอะไรพิเศษค่ะ ครอบครัวของคุณวางแผนอะไรกันอยู่คะ”

“ฮ่าๆ ฉันคิดว่าแม่เป็นคนวางแผนทั้งหมดเอง ไม่มีญาติคนอื่นมาเกี่ยวข้อง” ซายูริพูดติดตลก “ฉันไม่รู้รายละเอียดอะไรหรอก แต่ปกติแล้วเราก็แค่กินข้าวเที่ยงกันทั้งครอบครัว ปู่ย่าของฉันอาศัยอยู่ที่นากาโนกันหมด ฉันเลยสงสัยว่าพวกท่านจะมาหรือเปล่า อาจจะมีแค่พวกเราห้าคนเท่านั้น”

“นากาโนเหรอ? พ่อแม่ของคุณมาจากที่นั่นเหรอ?” อายะถาม

“เฮ้ พวกเขาพบกันที่มหาวิทยาลัยชินสุในนากาโน พ่อของฉันเรียนบัญชีที่นั่น” ซายูริตอบ

“แม่คุณเรียนอะไรอยู่?”

“เธอเรียนบริหารธุรกิจ แต่เธอไม่เคยใช้ปริญญาของเธอเลย พวกเขาตกหลุมรักกัน แต่งงานกันตั้งแต่ยังเด็ก และเธอก็กลายมาเป็นแม่บ้าน และแล้วอัตสึโกะก็เข้ามา”

“น่าสนใจ คุณคิดว่าเธอเชื่อใน *อิคิไก* ไหม” อายะถามด้วยความอยากรู้

“เธอไม่เคยพูดถึงเรื่องพวกนั้นเลย ฉันคิดว่าเธอมีแผนใหญ่กว่านี้ แต่ฉันคิดว่าการมีลูกคงเป็นไปไม่ได้” ซายูริครุ่นคิด อายะเริ่มหัวเราะคิกคัก

“มีอะไรตลกนักล่ะ” ซายูริถามด้วยความสับสน

“ฉันแค่คิดว่า ชื่อแม่ของคุณคือโยโกะ และโยโกะก็เป็นชื่อภรรยาของจอห์น เลนนอนด้วย”

"ดังนั้น?"

“เดี๋ยวก่อน ฉันจะแสดงให้คุณดู” เธอตอบขณะลุกขึ้นและเดินไปที่ตู้ลิ้นชัก ซายูริรู้สึกสับสน อายะเปิดลิ้นชักด้านล่างและหยิบ *ยูเมะโนะฮอน ออกมา* ซึ่งเป็น 'แผนภูมิความฝัน' ที่วัยรุ่นหลายคนใช้ระบุความฝัน ความทะเยอทะยานในอาชีพ การเติบโตส่วนบุคคล หรือความสัมพันธ์

อายะคุกเข่าอยู่บนพื้นห้องนอนของเธอ ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความตื่นเต้นขณะที่เธอเปิดแผนภูมิความฝันของเธอขึ้นมา กระดาษตัดสีสันสดใสและข้อความที่เขียนด้วยลายมือวางทับอยู่บนกระดานโปสเตอร์ โดยแต่ละแผ่นแสดงถึงความหวังของเธอสำหรับอนาคต

“ลุกจากเตียงแล้วมาคุกเข่าลงข้างๆ ฉัน!” เธอบอกซายูริด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น

ซายูริเลื่อนตัวลงจากเตียงและไปนั่งกับอายะบนพื้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น แผนภูมิกระจายอยู่ตรงหน้าพวกเขา เป็นภาพทอแห่งความปรารถนาอันสดใส

“ดูนี่สิ!” อายะอุทานพร้อมชี้ไปที่รูปตัดจากนิตยสาร ซึ่งมีรูปของโยโกะ โอโนะและจอห์น เลนนอนนอนอยู่บนเตียง ใบหน้าของพวกเขาดูสงบนิ่ง ด้านล่างรูปภาพเป็นคำพูดของจอห์น เลนนอน : *"ชีวิตคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณ ขณะที่คุณยุ่งอยู่กับการวางแผนอื่นๆ"*

“มันสวยงามใช่ไหม” อายะพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “มันเตือนฉันว่าในขณะที่เราไล่ตามเป้าหมาย เราก็ควรชื่นชมช่วงเวลาที่เรากำลังมีชีวิตอยู่ด้วย”

ซายูริพยักหน้าอย่างสนใจ “คุณมีอะไรอีกไหม” เธอถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นเพิ่มเติม

อายะชี้ให้เห็นส่วนต่างๆ ของแผนภูมิต่อไป “นี่คือแรงบันดาลใจในอาชีพของฉัน” เธอกล่าว พร้อมกับชี้ไปที่ภาพตัดปะที่แสดงถึงอาชีพต่างๆ “ฉันอยากเป็นศิลปินและเดินทางไปทั่วโลกเพื่อแบ่งปันผลงานของฉัน และตรงนี้” เธอกล่าวพร้อมกับชี้ไปที่ส่วนอื่น “คือเป้าหมายการเติบโตส่วนตัวของฉัน ฉันอยากเรียนรู้ภาษาใหม่ๆ และเป็นอาสาสมัคร”

“แล้วความสัมพันธ์ล่ะ” ซายูริถามด้วยความสนใจ

อายะหน้าแดงเล็กน้อย ชี้ไปที่รูปหัวใจ “ฉันหวังว่าจะพบใครสักคนที่เข้าใจฉัน ใครสักคนที่จะสนับสนุนความฝันของฉัน การมีความสัมพันธ์ที่มีความหมายเป็นสิ่งสำคัญ”

ขณะที่พวกเขาแบ่งปันความคิด ซายูริก็รู้สึกถึงความอบอุ่นที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย
ความหลงใหลและความหวังของอายะทำให้เธอรู้สึกสบายใจท่ามกลางความกังวลในช่วงที่ผ่านมา

“มันน่าทึ่งมาก อายะ” ซายูริพูดด้วยหัวใจพองโตด้วยความภาคภูมิใจแทนเพื่อนของเธอ “คุณคิดมาเยอะมากสำหรับเรื่องนี้”

“ขอบคุณ!” อายะยิ้ม ดวงตาเป็นประกาย “ฉันแค่อยากจะฝันให้ยิ่งใหญ่ต่อไป แม้ว่าทุกอย่างจะดำเนินไปก็ตาม
เราไม่สามารถปล่อยให้ความกลัวมาพรากความหวังของเราไปได้”

“คุณพูดถูกนะอายะ การเอาชนะความกลัวคือกุญแจสู่ความสำเร็จ อ้อ... ยังไงก็ตาม...” ซายูริเริ่มพูด

“ไช่เหรอ?” อายะถาม

“ฉันถามอัตสึโกะเกี่ยวกับประจำเดือนของฉัน เธอบอกว่ามันเป็นเรื่องปกติสำหรับฉันในวัยนี้ แต่ความเครียดก็อาจส่งผลต่อประจำเดือนได้เช่นกัน”

“นั่นคงอธิบายได้นะ ซายูริจัง ช่วงนี้เธอเครียดมากเลยนะเพื่อน” อายะปลอบใจ

“เฮ้!” ซายูริเห็นด้วย

ทั้งคู่นั่งด้วยกันในบรรยากาศที่อบอุ่นของห้อง จินตนาการถึงอนาคตของตนเอง และสัญญาในใจเงียบๆ ว่าจะสนับสนุนกันและกันทุกย่างก้าว

บทที่ 8

เมฆลอยต่ำลงมาบนท้องฟ้าในขณะที่ซายูริกำลังนั่งอยู่ในห้องกักขัง เวลากำลังผ่านไปอย่างช้าๆ เธอใกล้จะหมดเวลาของเธอแล้ว ซึ่งเป็น 1 ใน 5 ชั่วโมงที่เธอต้องรับใช้หลังจากเหตุการณ์กับโทโมโกะ แม้ว่าจะเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้น แต่เธอก็รู้สึกสบายใจกับความเงียบสงบ

“เอาล่ะ นักเรียน” มร. โทโมดาจิประกาศทำลายความเงียบ “พวกนายที่ถูกกักตัวเพียงชั่วโมงเดียวสามารถออกไปได้แล้ว” นักเรียนสองสามคนเริ่มกระปรี้กระเปร่าและอยากหนี “สำหรับพวกที่เหลือ ฉันมีข่าวดีมาบอก—พวกนายไปได้ครึ่งทางแล้ว!” เขาส่งยิ้มเยาะเย้ย และทำให้ทั้งห้องเต็มไปด้วยเสียงครวญคราง

นักเรียนคนหนึ่งบ่นว่า “คุณตลกมาก” ทำให้ซายูริหัวเราะคิกคัก เธอเก็บข้าวของใส่ *รันโดเซรุ* ด้วยความโล่งใจเมื่อเก็บของเสร็จ

ขณะที่เธอเดินไปที่สนามเทนนิสในร่ม เธอคิดถึงสิ่งดีๆ ที่เกิดขึ้นกับสถานการณ์ของเธอ เมื่ออายะกำลังทำกิจกรรมนอกหลักสูตรอยู่ ซายูริก็คงต้องรออยู่ดี และการกักบริเวณก็ช่วยให้มี เวลาหนึ่งชั่วโมงในการทำการบ้านอย่างสงบสุข นอกจากนี้ เด็กผู้ชายจากโรงเรียนมัธยมที่อาจแอบอยู่ก็คงจะเลิกรอไปก่อนแล้ว ก่อนที่เธอจะเดินกลับบ้านกับอายะ

เมื่อซายูริมาถึงสนามเทนนิสในร่ม เธอพบว่าอายะกำลังซ้อมเทนนิสอยู่ แม้ว่าอายะจะไม่ใช่ผู้เล่นเทนนิสที่เก่งกาจนัก แต่เธอก็บอกกับอายะว่าการได้เจอผู้ชายรวยๆ สมัยเรียนมหาวิทยาลัยเป็นหนทางที่ดี

“เฮ้ ฉันเสร็จแล้ว!” อายะอุทานพร้อมเช็ดเหงื่อที่หน้าผากขณะเดินเข้าไปหาซายูริ ทั้งคู่ยิ้มแย้มแจ่มใสให้กัน จากนั้นอายะกับซายูริก็ไปที่ห้องล็อกเกอร์ อายะไม่เสียเวลาอาบน้ำและไม่นานทั้งคู่ก็เดินกลับบ้านด้วยกัน

ซายูริบอกว่า “พ่อแม่ของแม่ฉันจะมาบ้านเราช่วงคริสต์มาส ฉันคงดีใจถ้าเธอได้พบพวกเขา”

“นั่น คงจะ ดี” อายะตอบ ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความสนใจ “ทำไมเราไม่ทำแบบนี้ล่ะ หลังอาหารมื้อเที่ยงคริสต์มาส คุณมาที่บ้านฉันสักพัก แล้วฉันจะไปที่บ้านคุณเอง แค่มาทักทายและแลกเปลี่ยนของขวัญกันก็พอ”

“ไช่ ฉันต้องการแบบนั้น” ซายูริกล่าว แม้ว่าจะมีความกังวลเล็กน้อย “แต่ฉันกลัวว่าทุกคนจะได้รับของขวัญทำเองในปีนี้ และฉันแน่ใจว่าคุณรู้ว่าทำไม”

อายะมองเธอแล้วยิ้ม “ไม่ได้เกี่ยวกับของขวัญที่ได้มากับฉัน แต่เกี่ยวกับครอบครัว ของขวัญก็เป็นสิ่งที่ดีและทุกอย่าง แต่ฉันจะดีใจมากถ้าไม่ต้องซื้อของขวัญอีกในชีวิตนี้อีกเลย ลองนึกดูว่าฉันจะประหยัดเงินได้มากแค่ไหน!” เธอหัวเราะ และซายูริก็สัมผัสได้ถึงความอบอุ่นจากจิตวิญญาณของเพื่อนเธอ

เมื่อพวกเขามาถึงทางแยกที่ซายูริถูกคุกคาม ความรู้สึกตัวโดยสัญชาตญาณก็เข้าครอบงำเธอ เธอสังเกตเห็นกันบุหรี่สี่อันกระจัดกระจายอยู่รอบๆ ฐานเสาไฟถนนที่มุมถนน เป็นเครื่องเตือนใจอันน่าสะพรึงกลัวของวันนั้น เธอจำได้ว่าเด็กนักเรียนมัธยมปลายสูบบุหรี่ และเธอเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ แต่เธอไม่ได้พูดอะไรกับอายะ พวกเขาเดินกลับบ้านโดยก้าวเดินอย่างสอดประสานกัน ความผูกพันระหว่างพวกเขาแน่นแฟ้นขึ้นด้วยประสบการณ์ร่วมกันและคำมั่นสัญญาของมิตรภาพ แม้จะอยู่ในเงามืดที่ปรากฏชัดในโลกของพวกเขาก็ตาม

“อายะ...” ซายูริเริ่มพูด

"ไช่?"

“คุณมาที่บ้านฉันบ่ายนี้ได้ไหม ฉันจะทำของขวัญโอริกามิให้ทุกคน แต่ฉันต้องการความช่วยเหลือจากคุณ ฉันติดขัดกับรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ และฉันรู้ว่าคุณเป็นผู้เชี่ยวชาญ”

“ผู้เชี่ยวชาญ! ได้โปรด!” เธอกลอกตาใส่ซายูริ “ฉันธรรมดามาก เธอมันแย่จริงๆ!” เธอหัวเราะคิกคักขณะล้อเลียนเพื่อนสนิทของเธอ “ได้สิ ซายูริจัง ฉันจะแวะไปหาคุณหน่อย โอเค เราอยู่ที่บ้านคุณแล้ว เจอกันใหม่นะ จาเนะ”

“ขอบคุณนะอายะ เจอกันใหม่ บาย!”

-

เครื่องฉายดวงดาวที่ติดอยู่กับโคมไฟในห้องนอนของซายูริฉายแสงเป็นแถบเรขาคณิตที่เต้นระบำลงบนพื้นซึ่งเด็กสาวๆ นั่งล้อมรอบไปด้วยแผ่นกระดาษสีสันสดใส พวกเธอจดจ่ออยู่กับงานพับกระดาษอย่างตั้งใจ ซายูริจดจ่ออยู่กับการออกแบบที่เรียบง่ายกว่า เช่น นกกระเรียนและหัวใจ ในขณะที่อายะจัดการกับดอกบัวที่ซับซ้อนกว่า ห้องเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและเสียงกระดาษกรอบแกรบ

“วันศุกร์เป็นวันสุดท้ายก่อนปิดเทอมฤดูหนาว ฉันดีใจจัง” ซายูริถอนหายใจพร้อมกับพับหัวใจอย่างคล่องแคล่ว “บางครั้งโรงเรียนก็ยุ่งเกินไปสำหรับฉัน ฉันตั้งหน้าตั้งตารอที่จะนอนดึก”

“ฮ่าๆ ตั้งใจเรียนนะ ซายูริจัง รู้ว่าจะต้องตื่นมาช่วยแม่ทำอาหารเช้าแน่ๆ นอนดึกคงรู้สึกผิดแน่ๆ” อายะพูดพร้อมยิ้มเยาะ

ซายูริหัวเราะเบาๆ และกลอกตา “คุณรู้จักฉันดีเกินไปแล้วนะอายะ น่าเสียดายที่เราเพิ่งจะมาเป็นเพื่อนกันจริงๆ หลังจากฮานะ... คุณรู้ไหม ตายไปแล้ว”

เมื่อเอ่ยถึงฮานะ เงาก็ลอยผ่านใบหน้าของอายะ “ใช่แล้ว คุณเป็นเพื่อนที่ดีนะ ซายูริ คุณทำให้ฉันนึกถึงฮานะมากจริงๆ”

“ทำไมคุณถึงพูดแบบนั้น” ซายูริถามด้วยความสนใจ

อายะหยุดชะงัก สีหน้าของเธอครุ่นคิด “เธอไม่ได้มั่นใจเหมือนที่แสร้งทำเป็น ฮานะมีบุคลิกแบบเดียวกับคุณ แต่เธอจัดการกับความเครียดด้วยวิธีที่แตกต่าง เธอเคยปาร์ตี้หนัก ฉันไม่คิดว่าคุณจะทำแบบนั้นได้ หรือไม่อยากทำ คุณถอนตัว คุณเชื่อในกาแมน เธอเชื่อในการระบายความเครียด ฉันไม่แน่ใจว่าวิธีไหนดีกว่ากัน—วิธีของคุณหรือของเธอ”

ซายูริคิดเรื่องนี้ในใจด้วยความหนักอึ้งจากความทรงจำเกี่ยวกับฮานะ “แล้วคุณรู้ไหมว่าอะไรนะ อายะ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่มุ่งมั่น

“อะไรนะ” อายะเงยหน้าขึ้นด้วยความอยากรู้

“ฉันตัดสินใจแล้วว่าเราจะไปฉลองวันส่งท้ายปีเก่ากัน แค่ฉันกับคุณ” ซายูริประกาศด้วยดวงตาเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น

“คุณจริงจังเหรอ” อายะถามด้วยความไม่เชื่อ ขณะที่มือของเธอหยุดชะงักระหว่างนั้น

“จริงจังมาก ถึงเวลาแล้ว คุณพูดถูกเกี่ยวกับฉัน ฉันเป็นคนดีมาตลอดชีวิต คอยเป็นห่วงคนอื่นเสมอ ไม่เคยดูแลใครเลย แม้แต่ตัวฉันเอง!” ซายูริยืนกรานด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

ใบหน้าของอายะเผยรอยยิ้มกว้าง “ฉันชอบซายูริคนใหม่นี้ มั่นใจและแน่วแน่ ลุยเลยสาวน้อย!”

ทั้งคู่หัวเราะกัน เสียงหัวเราะทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลง ซายูริรู้สึกเป็นอิสระราวกับว่าเธอกำลังลอกคราบเก่าๆ ออก

“มาทำข้อตกลงกันเถอะ” อายะเสนอด้วยดวงตาที่เป็นประกายด้วยความซุกซน “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราก็จะอยู่ด้วยกันในคืนนั้น เราจะทำให้มันน่าจดจำ!”

“ตกลง!” ซายูริตอบ หัวใจของเธอเต้นแรงเมื่อคิดถึงการผจญภัยของพวกเขา “ฉันแทบรอไม่ไหวที่จะดูว่าเราจะเจอกับปัญหาอะไรบ้าง”

ด้วยพลังที่ฟื้นคืนมา พวกเขาจึงกลับไปพับกระดาษโอริงามิอีกครั้ง โดยแต่ละการพับนั้นหมายถึงก้าวเล็กๆ ที่จะก้าวไปสู่แผนการของพวกเขา ขณะที่ซายูริกำลังประดิษฐ์นกกระเรียน เธอรู้สึกตื่นเต้นมากที่ได้ก้าวออกจากเขตปลอดภัยของตัวเอง

“ลองคิดดูสิ” อายะพูดด้วยน้ำเสียงขี้เล่น “เราอาจจะได้พบกับเด็กผู้ชายน่ารักๆ สักคนก็ได้!”

ซายูริหัวเราะและส่ายหัว “มาสนุกกันก่อนดีกว่า เดี๋ยวพวกผู้ชายมาทีหลังได้!”

“ถูกต้อง! สนุกก่อน!” อายะเห็นด้วย เสียงหัวเราะของพวกเขาก้องไปทั่วห้องอันแสนสบายขณะที่พวกเขายังคงพับผ้าต่อไป ความฝันในอนาคตเติมเต็มหัวใจของพวกเขา

“แล้วคุณไปปาร์ตี้กับฮานะบ่อยไหม” ซายูริถาม

“ไม่หรอก เราเคยไปเที่ยวด้วยกันบ่อย แต่พ่อแม่ของฉันไม่ใจอ่อนเหมือนพ่อแม่ของเธอ นอกจากนี้ ฉันยังระวังไม่ให้มีนิสัยไม่ดีด้วย ฉันต้องเอาเรื่องเรียนมาเป็นอันดับแรก ฉันไม่อยากทำให้พ่อแม่ผิดหวัง”

“ฉันก็เหมือนกัน แต่การเรียนมันเครียด ทำไมเราไม่อ่านหนังสือเรียนและสอบล่ะ ฉันก็แค่เรียนหนังสืออยู่ที่บ้านและหลีกเลี่ยงเรื่องดราม่าทั้งหมดได้ ฉันคงเป็นนักเรียนที่ดีกว่านี้” ซายูริครุ่นคิด

“ใช่แล้ว มันเหมาะกับบุคลิกของคุณ คุณเป็นคนชอบอยู่คนเดียวไม่ใช่เหรอ”

“ใช่ ฉันเป็นคนชอบอยู่คนเดียวมาก แต่แม้แต่คนที่ชอบอยู่คนเดียวก็ยังต้องการเพื่อนอย่างน้อยสักคน แม้ว่าจะแค่คุยกันก็ตาม ฉันรู้สึกโล่งใจทุกครั้งที่เล่าปัญหาให้ฟัง อายะ เธอเป็นผู้ฟังที่ดี และนั่นคือสิ่งที่ฉันต้องการ ใครสักคนที่ไม่ตัดสินฉันและคอยรับฟังฉันในช่วงเวลาที่ยากลำบาก”

“คุณบอกว่าคุณอยากกอดเหรอ” อายะพูดติดตลกเพื่อพยายามทำให้บรรยากาศที่หม่นหมองผ่อนคลายลง

“ฉันเคยบอกคุณแล้วนะน้องสาว! เธอต้องได้รับอาหารกอดวันละมื้อ!” ซายูริก็เล่นตาม

“นั่นมันแย่จริงๆ สำหรับคุณ ไม่ใช่สำหรับฉัน” อายะยิ้ม “นี่คือดอกบัวของคุณ ฉันหวังว่าคุณคงตั้งใจฟังนะ เพราะฉันจะไม่ช่วยคุณอีกแล้วในปีหน้า” อายะแซว

“ถึงฉันจะกอดคุณก็ไม่นะสิ” ซายูริพูดอย่างเล่นๆ

“อืม โอเค แต่กอดก่อนแล้วค่อยพับ!”

“ตกลง!” ซายูริตกลงและถุยน้ำลายใส่มือของเธอและส่งให้อายะ

“คุณเรียนรู้ได้เร็วมาก” อายะหัวเราะ “โอเค ถึงเวลาที่ฉันต้องไปแล้ว เจอกันพรุ่งนี้ ฉันจะออกไปเอง คุณพับผ้าเสร็จแล้ว โค้ชช้า!”

“ลาก่อนนะอายะ เจอกันใหม่ ขอบใจนะที่ช่วย”

บทที่ 9

ความอบอุ่นของ โต๊ะ *โคทัตสึ* โอบล้อมห้องนั่งเล่นเล็กๆ ไว้ ขณะที่ซายูริและครอบครัวของเธอมารวมตัวกัน จานซูชิ ชามซุปมิโซะร้อนๆ และผลไม้สดวางประดับอยู่บนโต๊ะเตี้ย มีเพลงแจ๊สบรรเลงเบาๆ เป็นพื้นหลัง ช่วยสร้างบรรยากาศผ่อนคลายให้กับเสียงสนทนาที่คึกคัก

น้องสาวสองคนของซายูริ อัตสึโกะและเคโกะ นั่งไขว่ห้างและแกะของขวัญอย่างระมัดระวัง ดวงตาของอัตสึโกะเป็นประกายเมื่อเธอเผยหนังสือปกสวยงามชุดหนึ่งออกมา ขณะที่เคโกะหัวเราะคิกคักกับถุงเท้าแปลก ๆ ที่ปู่ของเธอ เลือกมา ทาเคชินำขวดสาเกชั้นดีมามอบให้ญาติทางฝ่ายสามี โดยของเหลวสีเหลืองอำพันนั้นแวววาวในแสงสลัว ปู่ย่าตายายทั้งสองซึ่งมีใบหน้าที่เต็มไปด้วยร่องรอยแห่งประสบการณ์ ต่างรับของขวัญด้วยการพยักหน้าอย่างสุภาพ
ดวงตาของทั้งคู่ถ่ายทอดเรื่องราวที่ไม่ได้ถูกเอ่ยถึงตลอดชีวิต

“โอบะซัง โอจิซัง นี่สำหรับคุณ” ซายูริพูดเบาๆ ในขณะที่เธอมอบกล่องของขวัญที่ทำเองให้ ซึ่งคุณยายของเธอค่อยๆ เปิดออก

“ซายูริจัง! น่ารักจังเลย! อะริกาโตะ โกไซมัส!” เธอหยิบกระดาษโอริกามิที่พับมาได้อย่างสมบูรณ์แบบสองแผ่นออกมา “ฉันจะเลือกก่อน โอเคไหม? ฉันอยากได้ดอกบัวดอกนี้ มันสวยมาก มันจะเข้ากับการจัดดอกไม้บนหิ้งเตาผิงได้ดีนะ”

“ไม่เป็นไร ฉันชอบนกกระเรียนมากกว่า” โอจิซังพูดอย่างร่าเริง “ขอให้มีสันติสุข มีความหวัง และมีชีวิตที่ยืนยาว ไม่รู้ว่าจะอีกนานแค่ไหน แต่ขอบคุณนะ ซายูริจัง มันเป็นของขวัญที่มีความหมายมาก”

ในขณะที่การให้ของขวัญดำเนินต่อไป ความรู้สึกพึงพอใจก็แผ่ซ่านไปทั่วห้อง ซายูริเฝ้าดูสมาชิกในครอบครัวของเธอแลกของขวัญกัน โดยแสดงท่าทางไม่เร่งรีบ แสดงออกถึงความสุขง่ายๆ ที่ได้อยู่ด้วยกัน ในช่วงเวลาดังกล่าว ความวุ่นวายของโลกภายนอกก็จางหายไป
ถูกแทนที่ด้วยความอบอุ่นจากประเพณีและความผูกพันอันยั่งยืนของครอบครัว

“โอบะซัง โอจิซัง ขอบคุณที่มาร่วมงานเลี้ยงพิเศษของครอบครัวเรา” ทาเคชิกล่าว “พวกเราทุกคนรู้สึกเป็นเกียรติที่คุณมาร่วมงาน”
เขากล่าวต่อไปโดยก้มศีรษะไปทางพวกเขา ขณะที่พวกเขานั่งเคียงข้างกันบนโซฟา โดยมีถาดวางอยู่บนตัก

“ขอบคุณที่เชิญเรา” โอจิซังตอบ

“คุณไม่จำเป็นต้องได้รับคำเชิญเพื่อเข้าร่วมกับเรา โอจิซัง คุณเป็นหัวหน้าครอบครัวนี้ ยินดีต้อนรับทุกเมื่อ” โยโกะชี้แจง

“ใช่ ขอบคุณ ฉันรู้ว่าผ่านมาหลายปีแล้วตั้งแต่ที่เราไปฉลองคริสต์มาสกับครอบครัวของคุณ แต่สำหรับเราแล้วมันเป็นการเดินทางที่ค่อนข้างยาวนาน แม่ของคุณไม่ค่อยกระตือรือร้นเหมือนเมื่อก่อนตั้งแต่สะโพกหัก แต่เธอก็เบื่อที่จะนั่งอยู่บ้าน เธอคิดถึงพวกคุณทุกคน ฉันก็เช่นกัน”

“ใช่ ฉันตัดสินใจแล้วว่าถ้าฉันไม่พยายามในปีนี้ มันอาจจะไม่เกิดขึ้นเลย” โอบาซานพูดเสริม

“คุณยังทำสวนอยู่ไหมแม่” โยโกะถาม

“ใช่แล้ว พ่อที่น่าสงสารของคุณต้องช่วยฉันนะ ฉันก้มตัวไม่ได้ ฉันคิดว่าคุณคงเรียกฉันว่า ‘ผู้อำนวยการดอกไม้’ ได้”
เธอหัวเราะคิกคักแล้วหันไปมองสามีด้วยความรักใคร่

“ใช่ เธอชอบนั่งบนเก้าอี้ในสวนเหมือนคนแคระแก่ๆ และคอยสั่งฉันไปทั่วทุกหนทุกแห่งตลอดบ่าย” เขาหัวเราะ

“เฮ้! ฉันไม่แก่ ฉันมีประสบการณ์!” โอบาซานแย้ง ขณะที่คนอื่นๆ ในครอบครัวหัวเราะ “แค่เพราะฉันเล่นเทนนิสไม่ได้แล้ว
ไม่ได้หมายความว่าฉันไม่มีประโยชน์นะรู้ไหม”

“แม่เป็นนักเทนนิสที่เก่งมาก แม่คิดว่าแม่ชนะการแข่งขัน Nagano Prefecture Cup ใช่ไหม” โยโกะถาม

“เกือบแล้ว” โอบะซังยิ้มร่า “ฉันได้อันดับสองรองจากมิชิโกะ โชดะ”

“อ๋อ ใช่แล้ว ฉันจำได้แล้ว ครั้งหนึ่งเธอเคยบอกฉันว่าถ้าเธอชนะการแข่งขันที่คารุอิซาวะ เธออาจจะเป็นเจ้าหญิงก็ได้ ฉันไม่เคยเข้าใจเลยในตอนนั้น แต่ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้ว” โยโกะยิ้ม

“ซุมิมาเซน โอคาซัง แต่คุณหมายความว่ายังไง” อัตสึโกะถาม

“แม่ของฉันเล่นที่สโมสรเทนนิสเดียวกับอากิฮิโตะนะ” โยโกะอธิบาย

“อากิฮิโตะ! จักรพรรดิองค์ใหม่ของญี่ปุ่น!” อัตสึโกะอุทานอย่างไม่เชื่อสายตา

“ใช่แล้ว ฉันมีขาสวยกว่ามิชิโกะเยอะเลย” โอบะซังยืนยันอย่างสนุกสนานพร้อมหันไปมองสามีเพื่อขอคำยืนยัน

“ใช่ที่รัก ขาของเธอสวยที่สุดในนากาโน ดีกว่ามิชิโกะเยอะเลย” เขากล่าวพร้อมรอยยิ้ม
จากนั้นก็ยกมือขึ้นปิดปากตัวเองอย่างเยาะเย้ยขณะกระซิบเสียงดังให้คนอื่นๆ ในครอบครัวฟัง “เธอทำให้ฉันต้องพูดแบบนั้น” เขากล่าวติดตลก

“งั้นเราคงได้เป็นราชวงศ์กัน” เคโกะครุ่นคิด “ฉันคิดว่าฉันคงจะชอบแบบนั้น” เธอกล่าวด้วยสีหน้าครุ่นคิด

“ซุมิมะเซน ฉันนั่งอยู่ตรงนี้” โอจิซังเตือนพวกเขา “พวกคุณคงไม่ได้เกิดมาหรอกถ้าแม่ของคุณไม่รู้ว่าฉันเป็นผู้ชายที่เก่งกว่าอากิฮิโตะถึงสองเท่า”
เขากล่าวด้วยท่าทีขุ่นเคือง

“ใช่แล้ว โอบะซัง เราเชื่อคุณ” เคโกะหัวเราะ “จริงๆ แล้วฉันไม่อยากเป็นเจ้าหญิงอยู่แล้ว มีกฎเกณฑ์มากมายที่ต้องปฏิบัติตาม”

“เจ้าเป็นเจ้าชายของฉัน โอจิซัง เจ้าปฏิบัติต่อฉันราวกับเป็นราชาเสมอมา” โอบาซังพูดอย่างรักใคร่และวางมือทับบนมือของเขา

-

กลิ่นหอมของอาหารคาวลอยฟุ้งในอากาศขณะที่ซายูริกินอาหารกลางวันวันคริสต์มาสเสร็จ
เธอรู้สึกขอบคุณที่ทุกคนมารวมตัวกันและได้ยินเสียงหัวเราะของคนในครอบครัวดังไปทั่วห้อง เธอรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อยเมื่อคิดว่าจะได้มอบของขวัญให้กับอายะ

“แม่” ซายูริพูดพร้อมกับมองไปที่โยโกะ แม่ของเธอที่กำลังเคลียร์โต๊ะ “หนูขอส่งของขวัญของอายะไปให้เธอได้ไหม”

โยโกะหยุดชะงักและมองอย่างครุ่นคิด “ไม่เป็นไร ซายูริ แต่อย่าอยู่ห่างนานเกินไป ปู่ย่าตายายของคุณมาเยี่ยมเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี
และเราไม่ควรแสดงความไม่เคารพต่อคุณ”

“แน่นอนค่ะคุณแม่ หนูสัญญาว่าจะไม่อยู่นาน” ซายูริตอบพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้า “และอายะอาจจะมาทักทายคุณปู่คุณย่าและทักทายครอบครัวด้วย”

โยโกะพยักหน้า สีหน้าของเธอดูผ่อนคลายลง “ไม่เป็นไรหรอก เป็นเรื่องดีที่เพื่อนๆ จะได้พบปะกับครอบครัวในช่วงวันหยุด”

ซายูริขอบคุณแม่ของเธอและคว้าของขวัญที่ห่ออย่างเรียบร้อยแล้วเดินออกไปนอกบ้าน หัวใจของเธอเต้นแรงด้วยความคาดหวัง อากาศเย็นๆ ทักทายเธอเมื่อเธอเดินออกไป
ท้องฟ้าเป็นสีเทาอ่อนๆ บ่งบอกถึงความหนาวเย็นของฤดูหนาว ขณะที่เธอเดินไปที่บ้านของอายะ เธอคิดว่าเธอเห็นคุณค่าของมิตรภาพของพวกเขามากเพียงใด
ความทรงจำที่พวกเขาสร้างร่วมกันเมื่อไม่นานมานี้ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่น และเธอตั้งใจรอที่จะแบ่งปันความสุขในวันหยุดนี้ไม่ไหว เมื่อไปถึงประตูหน้าของอายะ เธอเคาะเบาๆ
ความตื่นเต้นของเธอพุ่งพล่านขึ้นมา ชั่วพริบตาต่อมา แม่ของอายะก็เปิดประตู เธอยิ้มกว้างและต้อนรับ

“ซายูริ สุขสันต์วันคริสต์มาส!” เธออุทาน “เข้ามาสิ เข้ามาสิ!”

“ขอบคุณนะ สุขสันต์วันคริสต์มาส!” ซายูริตอบพลางก้าวเข้าไปในบ้านและแกะผ้าพันคอสีชมพูฟูฟ่องออกจากคอ ความอบอุ่นของบ้านโอบล้อมเธอไว้
เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและเสียงจานที่กระทบกัน

“อายะอยู่ในห้อง” แม่ของเธอพูดพร้อมชี้ไปทางโถงทางเดิน “เธอคงดีใจมากที่ได้พบคุณ!”

“นี่ค่ะ คุณนายทานากะ ของขวัญสำหรับคุณ” ซายูริพูดพร้อมกับยื่นถุงของขวัญให้กับคุณนายทานากะ

“โอ้ ขอบคุณนะ ซายูริซัง คุณไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นหรอก” เธอกล่าวตอบ

“ไม่มีอะไรพิเศษ” เธอกล่าวโดยรู้ว่ามันเป็นเพียงกระดาษโอริงามิสองสามแผ่น “ฉันจะไปหาอายะที่ห้องของเธอตอนนี้ ขอบคุณนะคะคุณนายทานากะ”

“โอเค เจอกัน”

"พบกันใหม่."

ซายูรีรีบเดินไปตามทางเดินด้วยความดีใจที่ได้พบเพื่อนของเธอ เธอเคาะประตูห้องของอายะซึ่งเปิดออกเผยให้เห็นเพื่อนของเธอที่กำลังยิ้มแย้ม

“ซายูริ! เธอทำได้แล้ว!” อายะอุทานและดึงเธอเข้ามากอดอย่างรวดเร็ว “มื้อเที่ยงวันคริสต์มาสเป็นยังไงบ้าง?”

“เยี่ยมมาก! แต่ฉันดีใจที่ได้เจอคุณตอนนี้” ซายูริตอบพร้อมส่งของขวัญให้ “นี่สำหรับคุณ!”

อายะเบิกตากว้างด้วยความดีใจเมื่อเธอรับของขวัญ นิ้วของเธอฉีกกระดาษห่อของขวัญอย่างกระตือรือร้น “คุณไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นหรอก แต่ฉันดีใจมากที่คุณทำแบบนั้น!”

ข้างในเป็นสร้อยข้อมือทำมือที่สวยงาม ละเอียดอ่อนและมีสีสันสวยงาม อายะอุทานด้วยความตกใจขณะยกสร้อยข้อมือขึ้นส่องกับแสง “สวยจัง ขอบคุณนะ ซายูริ คุณเป็นคนทำสร้อยข้อมือนี้เองเหรอ”

“ฉันดีใจจังที่คุณชอบมัน!” ซายูริพูดด้วยรอยยิ้มที่สดใส “ใช่แล้ว มันเป็นโปรเจ็กต์ที่ฉันกำลังทำอยู่ ฉันคิดว่ามันจะเหมาะกับคุณมาก”

ขณะที่ทั้งคู่ชื่นชมสร้อยข้อมือด้วยกัน เสียงหัวเราะก็ดังออกมาจากห้องนั่งเล่น “คุณมีแขกมาไหม” ซายูริถามโดยหันไปมองตามเสียงนั้น

“ใช่แล้ว พ่อแม่ของพ่อฉันเอง พวกเขาอาศัยอยู่ที่โตเกียวด้วย ดังนั้นการมาเยี่ยมจึงไม่ใช่เรื่องยากเกินไปสำหรับคุณปู่ คุณปู่ของฉันเป็นคนตลกมาก เขาเป็นคนมีอารมณ์ขันดี ส่วนคุณย่าของฉันมักจะแกล้งทำเป็นว่าไม่ชอบเรื่องตลกของคุณปู่ แต่จริงๆ แล้วเธอไม่ชอบเลย พวกเขาน่ารักมาก”

“ไปทักทายพวกเขากันเถอะ!” ซายูริเสนอด้วยความตื่นเต้นเป็นประกายในดวงตาของเธอ “ฉันอยากเจอครอบครัวของคุณจังเลย!” อายะพยักหน้า หัวใจของเธอพองโตด้วยความขอบคุณที่ได้เพื่อนที่คอยสนับสนุนเธอ “โอเค ไปกันเถอะ!” พวกเขาเดินไปที่ห้องนั่งเล่น ซึ่งปู่ย่าของอายะกำลังนั่งอยู่และหัวเราะร่วมกันกับพ่อแม่ของเธอ

“ซายูริ คุณรู้จักทุกคนในที่นี้ ยกเว้นโอบะซังและโอจิซัง ซึ่งเป็นปู่และย่าของฉัน” อายะแนะนำเพื่อนของเธอด้วยรอยยิ้มแห่งความภาคภูมิใจ “ทุกคน นี่คือซายูริ เพื่อนดีของฉัน เราเรียนโรงเรียนเดียวกัน เธอเป็นเพื่อนบ้านของฉันด้วย”

“ยินดีที่ได้รู้จัก ซายูริ!” ปู่และย่าของเธอพูดพร้อมกันพร้อมรอยยิ้มกว้าง

“ขอบคุณค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ” ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงสดใสและจริงใจ

“ซายูริซัง ขอเค้กกับเครื่องดื่มหน่อยสิ” อากิโกะ ทานากะ แม่ของอายะ เสนอ

“ขอบคุณค่ะคุณนายทานากะ ขอแค่เค้กชิ้นเล็กๆ ก็พอค่ะ แล้วก็โค้กหนึ่งแก้ว ไม่ใส่น้ำแข็งด้วย”

เมื่อค่ำคืนดำเนินไป ห้องก็เต็มไปด้วยเรื่องราว เสียงหัวเราะ และจิตวิญญาณแห่งวันหยุด ซายูริรู้สึกได้ถึงความรู้สึกผูกพันอย่างลึกซึ้ง เมื่อมีอายะอยู่เคียงข้าง ความอบอุ่นของมิตรภาพก็ผสมผสานเข้ากับครอบครัวได้อย่างลงตัว ทำให้คริสต์มาสนี้เป็นสิ่งที่เธอจะหวงแหนตลอดไป

ปู่ของอายะซึ่งเป็นชายใจดีมีผมสีเงินและดวงตาเป็นประกายหันความสนใจไปที่เด็กสาวทั้งสอง “อายะที่รัก เพื่อนของเธอ ฮานะ จะมาอยู่กับพวกเราในวันนี้หรือเปล่า” น้ำเสียงของเขาดูร่าเริง แต่คำถามนั้นยังคงวนเวียนอยู่ในอากาศ

หัวใจของซายูริตกต่ำลงเมื่อได้ยินชื่อฮานะ เธอหันไปมองอายะอย่างรวดเร็ว ซึ่งขยับตัวบนที่นั่งอย่างไม่สบายใจ สีหน้าของอายะมีทั้งความประหลาดใจและความตึงเครียด ราวกับว่าคำถามนี้ทำให้เธอตั้งตัวไม่ติด

“ฮานะ...” อายะเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ความทรงจำเกี่ยวกับเพื่อนที่มีปัญหาของเธอกลับคืนมาอีกครั้ง และเธอพยายามหาคำพูดที่เหมาะสม เธอจะอธิบายความจริงอันเจ็บปวดนี้ได้อย่างไร

“เธอไม่ว่างไหม” ปู่ของเธอถามอย่างอ่อนโยน เพราะสัมผัสได้ถึงความลังเล

ซายูริรู้สึกถึงความหนักอึ้งในตอนนั้น และหวังว่าเธอจะช่วยบรรเทาความไม่สบายใจของอายะได้

“จริงๆ แล้ว ฮานะ... เธอไม่ได้อยู่กับพวกเราอีกแล้ว” ซายูริพูดเบาๆ พร้อมเสี่ยงเพื่อปกป้องเพื่อนของเธอ

ดวงตาของอายะเบิกกว้าง ความรู้สึกขอบคุณฉายชัดบนใบหน้าของเธอ “ใช่แล้ว เธอ... เธอเสียชีวิตไปเมื่อต้นปีนี้” เธอกล่าวเสริมด้วยเสียงสั่นเล็กน้อย ห้องเงียบลง ความสุขจากการเฉลิมฉลองถูกบดบังด้วยการเปิดเผยข้อมูลชั่วขณะ ปู่ของอายะกระพริบตาเพื่อประมวลผลข่าว “โอ้... ฉันเสียใจมากที่ได้ยินเช่นนั้น” ในที่สุดเขาก็พูดด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสงสาร “ฉันไม่รู้”

ความเงียบเข้าปกคลุมพวกเขา และซายูริรู้สึกว่าบรรยากาศเปลี่ยนไป เธอเห็นความเจ็บปวดที่ฝังแน่นบนใบหน้าของอายะ ความดิ้นรนเพื่อเชื่อมโยงความทรงจำเกี่ยวกับฮานะกับความเป็นจริงของการสูญเสียของพวกเขา

"ฉัน... ฉันไม่รู้จะบอกคุณยังไง" อายะยอมรับด้วยดวงตาที่เป็นประกาย "มันเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก"

ปู่ของเธอเอื้อมมือไปแตะไหล่ของอายะอย่างปลอบโยน "ไม่เป็นไรที่รัก คุณไม่จำเป็นต้องพูดถึงเรื่องนี้ถ้าคุณไม่ต้องการ แค่รู้ไว้ว่าเราอยู่เคียงข้างคุณเสมอ"

ซายูริรู้สึกชื่นชมปู่ของอายะมาก เขาดูเหมือนจะรู้ว่าต้องพูดอะไรที่ถูกต้องเสมอ ทำให้ครอบครัวของเขามีพื้นที่ปลอดภัยในการแสดงความรู้สึกของตน

อายะสูดหายใจเข้าลึกๆ รู้สึกโล่งใจอย่างเห็นได้ชัดที่ปู่ของเธอเข้าใจ "ขอบคุณ" เธอพูดกระซิบ รอยยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้นท่ามกลางความเศร้าของเธอ "บางครั้งฉันก็คิดถึงเธอนะ คุณรู้ไหม"

"ฉันทำได้แค่จินตนาการ" เขาตอบอย่างอ่อนโยน "ฮานะคงเป็นคนพิเศษสำหรับคุณมาก"

"ใช่แล้ว" อายะพูดด้วยน้ำเสียงที่นิ่งขึ้น "เรามีช่วงเวลาดีๆ ร่วมกันมากมาย"

ซายูริเอื้อมมือไปบีบมืออายะและให้การสนับสนุนเธออย่างเงียบๆ "เราจะจดจำเธอไว้ตลอดไป" ซายูริพูดเสริม หัวใจของเธอเจ็บปวดกับความสูญเสียที่พวกเขาต้องเผชิญ

"แน่นอน" ปู่ของอายะเห็นด้วย "การจดจำความทรงจำเหล่านี้ไว้เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะความทรงจำเหล่านี้จะทำให้คนที่เรารักยังคงอยู่ในใจเราตลอดไป"

ขณะที่พวกเขานั่งด้วยกันในห้องนั่งเล่นอันแสนสบาย โอบล้อมไปด้วยความอบอุ่นของครอบครัวและมิตรภาพ ซายูริรู้สึกถึงความสามัคคี พวกเขาอาจจะสูญเสียฮานะไป แต่ความรักที่พวกเขามีต่อเธอยังคงอยู่ ผูกพันชีวิตของพวกเขาไว้ด้วยกันในรูปแบบที่ยังคงเติบโตต่อไป แม้ว่าเธอจะไม่ได้อยู่ตรงนั้นแล้วก็ตาม

"เอาอีกมั้ย โอจิซัง" อากิโกะถาม พยายามเปลี่ยนหัวข้อสนทนาจากเรื่องความตาย

"เฮ้!" เขาตอบรับพร้อมกับยื่นแก้วให้เติมโดยไม่สนใจสายตาเข้มงวดของภรรยาผู้ทุกข์ทนของเขา

ซายูริหัวเราะให้กับเรื่องตลกเก่าๆ ที่ปู่ของอายะผู้แสนจะหล่อลื่นพยายามจะเล่า แต่กลับเล่ามุกตลกผิด

ฉันเดาว่านั่นคือความงามของการแก่ชรา ซายูริคิดในใจ *ไม่มีใครกล้าแก้ไขคุณ* เธอยิ้มอย่างสงสัยว่าเธอจะได้พบกับความแก่ชราหรือไม่ เมื่อเธอเห็นว่าคนแก่มีริ้วรอยเหี่ยวเฉาและเชื่องช้าเพียงใด เธอสงสัยว่าเธออยากจะไปถึงขั้นนั้นด้วยซ้ำ อายุ *หกสิบดูเหมือนจะเป็นเวลาที่ดีที่จะตาย* เธอตัดสินใจ

"ซายูริ! สวัสดีจ้ะ!"

เป็นอายะ ซายูริสะดุ้งตื่นจากภวังค์ที่กำลังครุ่นคิด และตระหนักได้อย่างน่าสะพรึงกลัวว่าทุกคนในห้องกำลังมองมาที่เธอ

"ขอโทษที คุณพูดอะไรหรือเปล่า" เธอถามอย่างอ่อนโยน ดูเหมือนกระต่ายที่โดนแสงสปอตไลท์ส่อง

"คุณย่าของฉันแค่ถามคุณว่าคุณเป็นยังไงบ้างในช่วงมัธยมต้น"

"ซุมิมะเซน! ฉันแค่คิดว่าฉันอยู่เกินเวลาต้อนรับ และแม่ของฉันกำลังจะมาเร็วๆ นี้" เธอโกหก จากนั้นก็หันไปเผชิญหน้ากับคุณย่าของอายะ "โอบะซัง ฉันชอบโรงเรียนมาก ขอบคุณ" ซึ่งทำให้การโกหกซ้ำเติม

"ดีใจจังที่ได้พบกับพวกคุณทั้งสองคน แต่แม่ของฉันกำลังรออายะและฉันอยู่ เธอคงจะโทรมาถามว่าฉันอยู่ที่ไหน ฉันต้องไปแล้ว ขอโทษจริงๆ"

"อย่าโง่ไปหน่อยเลยที่รัก" อากิโกะพูดอย่างใจดี "พวกเราดีใจมากที่เธอได้ใช้เวลาช่วงคริสต์มาสร่วมกับเราบ้าง ตอนนี้เธอและอายะก็ไปกันได้แล้ว ขอบคุณที่มาร่วมกิจกรรมกับเรา เจอกันใหม่นะ จาเน่"

ซายูริก้มหัวเพื่อแสดงความเคารพต่อปู่และย่า "อะริกาโตะ โกไซมัส!"

"คิโอสึเคเตะ!" ตอบกลับมา

“กลับมาแล้วเหรอ!” โยโกะอุทานเมื่อซายูริและอายะเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่น “ยินดีต้อนรับอายะ ดีใจที่ได้เจอคุณอีกครั้ง นั่งลงก่อนได้ไหม ฉันไปหาอะไรกินก่อนได้ไหม”

“ขอบคุณนะโอกาซัง ดีใจที่ได้เจอคุณเหมือนกัน ฉันคงกินหรือดื่มอะไรไม่ได้อีกแล้ว ขอแค่ดื่มน้ำสักแก้วก็พอ ขอบคุณ”

“ได้ ฉันจะเอาไปเดี๋ยวนี้”

“อ้าว นี่ปู่กับย่าของฉันเอง” ซายูริพูดพร้อมกับมองไปยังทิศทางที่โอบะซังกับโอจิซังนั่งอยู่

“คนนิจิวะ โอบะซัง คอนนิจิวะ โอจิซัง” ทักทายอายะพร้อมโค้งคำนับเล็กน้อยด้วยความเคารพ

“คอนนิจิวะ อายะซัง” พวกเขาทักกลับพร้อมรอยยิ้ม “พวกคุณเรียนที่โรงเรียนเดียวกันไหม” โอจิซังถาม

“สวัสดีค่ะ!” อายะตอบ “ซายูริเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน เธออาศัยอยู่แถวนั้น” อายะตอบพร้อมหันไปทางซายูริแล้วกระพริบตา

“นี่สำหรับคุณ” อายะพูดพร้อมกับยื่นถุงของขวัญให้กับโอบาซัง

“อะริกาโตะ โกไซมัส” เธอกล่าวขณะรับถุงจากอายะ “ฉันเปิดมันได้ไหม”

“เฮ้!” อายะพยักหน้า

เธอล้วงมือเข้าไปในถุงและหยิบกล่องของขวัญที่บรรจุชาเขียวมัทฉะออกมา “โอ้! นี่แหละสิ่งที่ฉันต้องการ!” เธออุทานด้วยรอยยิ้ม “คุณช่างเป็นคนเอาใจใส่จริงๆ นะอายะซัง “อะริกาโต โกไซมัส” เธอพูดซ้ำ

“ฉันดีใจที่คุณชอบมัน โอบะซัง” อายะพูดพร้อมยิ้ม

บทที่ 10

ถนนที่พลุกพล่านในย่านชิบูย่าเต็มไปด้วยพลังงานในขณะที่ซายูริเดินผ่านฝูงชน หัวใจของเธอเต้นแรงด้วยทั้งความหวังและความวิตกกังวล เธอใช้เวลาทั้งเช้าในการหางานทำนอกเวลา โดยตั้งใจว่าจะหางานทำในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า ครอบครัวของเธอต้องการการสนับสนุนทางการเงิน และเธอต้องการเก็บเงินไว้สำหรับตัวเองเล็กน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อซื้อชุดน่ารักๆ ไว้ใส่ไปเที่ยวคลับกับอายะในคืนส่งท้ายปีเก่า

ขณะที่เธอเดินผ่านร้านค้าและร้านอาหาร จิตใจของเธอก็เริ่มหดหู่ลง ทุก ๆ สถานที่ที่เธอเข้าไปดูเหมือนว่าจะมีคนมาเติมเต็มตำแหน่งของตนแล้วหรือไม่ก็ไม่มีการจ้างงานเลย ความตื่นเต้นของเทศกาลวันหยุดนั้นดูเหมือนดาบสองคม แสงไฟประดับเทศกาลและการตกแต่งที่รื่นเริงยิ่งทำให้เธอนึกถึงความสิ้นหวังที่เพิ่มมากขึ้นของเธอเอง

“บางทีนี่อาจเป็นความคิดที่ไม่ดี” เธอพึมพำกับตัวเอง ไหล่ห่อ แสงแดดยามบ่ายสาดส่องเงาลงบนพื้นถนน สะท้อนความหวังที่เลือนลางของเธอ ขณะที่เธอกำลังจะยอมแพ้ เธอก็เห็นร้าน KFC อยู่ฝั่งตรงข้ามถนน ป้ายสีแดงและสีขาวที่คุ้นเคยตั้งตระหง่านตัดกับอาคารสีเทา ซายูริหายใจเข้าลึกๆ แล้วเดินข้ามถนนไปเปิดประตู กลิ่นหอมของไก่ทอดลอยมาทางเธอ ผสมผสานกับเสียงหัวเราะและเสียงพูดคุยของลูกค้าที่กำลังเพลิดเพลินกับมื้ออาหาร เธอเดินไปที่เคาน์เตอร์ด้วยความกังวล

“ขอโทษที” เธอกล่าวกับพนักงานแคชเชียร์ที่เงยหน้าขึ้นมองพร้อมรอยยิ้มเป็นมิตร “คุณรู้ไหมว่ามีงานพาร์ทไทม์ว่างไหม”

พนักงานแคชเชียร์พยักหน้าและเรียกผู้จัดการซึ่งเป็นผู้หญิงวัยกลางคนที่มีท่าทีเป็นมิตร “ฉันช่วยอะไรคุณได้บ้าง” ผู้จัดการถามด้วยน้ำเสียงเชิญชวน

ซายูริปรับท่าทางให้ตรง พยายามทำให้ฟังดูมั่นใจ “ฉันกำลังหางานพาร์ทไทม์อยู่ 2 สัปดาห์หน้า มีโอกาสไหมที่คุณจะรับคนเข้าทำงาน”

ดวงตาของผู้จัดการเป็นประกาย “ที่จริงแล้ว คุณมาถูกจังหวะพอดีเลย! พนักงานบำรุงรักษาพื้นที่รับประทานอาหารของเราเพิ่งไปพักร้อนกับพ่อแม่ของเธอในช่วงวันหยุด และเราต้องการใครสักคนมาแทน หากคุณเต็มใจที่จะทำงานเพียงสองสัปดาห์ นั่นก็จะเหมาะกับทุกคน”

หัวใจของซายูริเต้นระรัวเมื่อเห็นโอกาสนี้ “จริงเหรอ? ฟังดูดีจังเลย!”

ผู้จัดการยิ้ม “ยอดเยี่ยมมาก! ส่วนใหญ่จะเป็นการทำความสะอาดโต๊ะและดูแลพื้นที่รับประทานอาหาร แต่ก็เป็นสภาพแวดล้อมที่สนุกสนาน คุณโอเคกับสิ่งนั้นไหม”

“แน่นอน” ซายูริตอบด้วยความกระตือรือร้น

“สมบูรณ์แบบ! เรามากรอกเอกสารกันก่อน แล้วฉันจะพาคุณเดินชมรอบๆ” ผู้จัดการพูดพร้อมโบกมือเรียกซายูริให้เดินตามเธอไป ขณะที่พวกเขาเดินผ่านร้านอาหาร ซายูริรู้สึกโล่งใจขึ้นมาทันที งานนี้ไม่เพียงแต่จะช่วยเหลือครอบครัวของเธอเท่านั้น แต่ยังให้โอกาสเธอหาเงินมาซื้อชุดน่ารักๆ ที่เธอคิดไว้สำหรับวันส่งท้ายปีเก่าอีกด้วย

“ไม่น่าเชื่อว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้” พร้อม กับยิ้มออกมา “ *บางทีปีนี้อาจจะจบลงด้วยดีก็ได้”* เธอคิดในใจอย่างตื่นเต้นกับโอกาสต่างๆ มากมายที่รออยู่หลังเทศกาลวันหยุด

“ถ้าฉันกรอกเอกสารวันนี้แล้วเริ่มงานพรุ่งนี้เช้าจะโอเคไหม ฉันจะเริ่มงานทันที แต่ฉันควรตรวจสอบกับแม่ก่อน แม่เป็นห่วงฉัน” ซายูริถามผู้จัดการหลังจากอธิบายงานให้เธอฟัง

“แน่นอน ฉันเข้าใจ แม่ของฉันก็เหมือนกัน เราทำงานกะกลางคืนได้อยู่แล้ว ดังนั้นมันก็ไม่ได้ต่างกันมาก แต่ฉันจะบอกคุณตรงๆ นะ ถ้าคุณไม่มาทำงานกะเช้าพรุ่งนี้ ฉันเกรงว่าฉันจะคงเปิดตำแหน่งให้คุณไม่ได้ ธุรกิจมาก่อน เข้าใจไหม”

“เฮ้!”

“ดี เราเปิดทำการตอน 10.00 น. แต่คุณต้องมาถึงที่นี่ก่อน 9.00 น. เพื่อช่วยเตรียมตัวเปิดทำการ ฉันพอจะรู้ขนาดของคุณคร่าวๆ ได้ ฉันจะจัดเตรียมยูนิฟอร์มพนักงานให้คุณก่อนพรุ่งนี้ มีคำถามอะไรไหม”

“แค่ข้อเดียว งานนี้จ่ายเงินเท่าไหร่ และฉันได้รับเงินเป็นรายวันหรือรายสัปดาห์”

“อัตราค่าจ้างรายชั่วโมงสำหรับตำแหน่งของคุณคือ 800 เยน ถ้าคุณทำงานเต็มเวลาก็จะจ่ายมากกว่านี้ พนักงานจะได้รับเงินเป็นเงินสดทุกวันศุกร์”

“ฟังดูดีจังเลย” ซายูริพูดอย่างกระตือรือร้น “ซุมิมะเซน ฉันเพิ่งนึกคำถามออกอีกข้อหนึ่ง ฉันได้รับอนุญาตให้ทำงานกะคู่ได้ไหม”

“โดยปกติแล้ว เราไม่จำเป็นต้องให้พนักงานทำงานกะคู่ เว้นแต่ว่าพนักงานคนใดคนหนึ่งจะไม่มาทำงาน ดังนั้น ฉันจึงไม่สามารถสัญญาอะไรกับคุณได้ แต่ฉันจะให้คุณทำงานเป็นกะสำรองหากคุณต้องการ”

“โอเค ฉันเข้าใจแล้ว อาริกาโตะ โกไซมัส!” เธอกล่าวขณะก้มศีรษะเล็กน้อยด้วยความขอบคุณ

-

ซายูริพังประตูหน้าบ้านของเธอเข้าไปอย่างไม่สามารถระงับความตื่นเต้นเอาไว้ได้ กลิ่นอาหารฝีมือแม่ลอยฟุ้งไปทั่ว และเธออดใจรอไม่ไหวที่จะบอกข่าวนี้กับแม่ของเธอ

“แม่! ฉันได้งานแล้ว!” เธอตะโกนออกมาด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้น

โยโกะออกมาจากห้องครัว พร้อมเช็ดมือด้วยผ้าเช็ดจาน

“จริงเหรอ เยี่ยมมากเลย ซายูริ! ที่ไหนเหรอ?”

“ที่ KFC ใกล้สถานีชิบูย่า ฉันจะทำงานในช่วงปิดเทอม” ซายูริอธิบายด้วยดวงตาเป็นประกาย “เป็นแค่กะกลางวันเท่านั้น แต่ฉันอาจต้องทำงานสองกะถ้าร้านมีพนักงานไม่เพียงพอ”

สีหน้าของโยโกะเปลี่ยนไปเป็นกังวล “ทำงานสองกะเหรอ? คุณแน่ใจเหรอว่านอกจากงานโรงเรียนแล้ว คุณก็ยังทำแบบนั้นได้”

“หนูทำได้ค่ะคุณแม่ แค่สองสัปดาห์เท่านั้น หนูอยากช่วยจริงๆ ค่ะ” ซายูริตอบอย่างมุ่งมั่นและชัดเจน “หนูรู้ว่าหนูเป็นนักเรียนที่ดี หนูสัญญาว่าจะตั้งใจเรียนเป็นพิเศษในเวลาว่าง”

หลังจากลังเลอยู่ครู่หนึ่ง โยโกะก็พยักหน้า รอยยิ้มลังเลปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเธอ “โอเค ถ้าคุณคิดว่าคุณจัดการได้ ฉันก็สนับสนุนคุณ แค่จำไว้ว่าต้องดูแลตัวเอง โอเค?”

“ฉันจะทำ ขอบคุณนะแม่!” ซายูริอุทานด้วยความโล่งใจและดีใจ “ฉันขอโทรไปบอกอายะได้ไหม”

“แน่นอน ซายูริจัง”

“ขอบคุณแม่!”

ซายูริหยิบโทรศัพท์บ้านขึ้นมาแล้วกดหมายเลขของอายะ ความตื่นเต้นผุดขึ้นในใจเธอ หลังจากกดโทรไปไม่กี่ครั้ง เสียงร่าเริงของอายะก็ดังออกมาจากหูโทรศัพท์

“บ้านทานากะ ฉันจะช่วยอะไรคุณได้บ้าง” อายะตอบด้วยน้ำเสียงสดใสและร่าเริง

“อ้าว ซายูริเองเหรอ” เธออุทานออกมาอย่างอดไม่ได้ที่จะตื่นเต้น “เดาอะไรไหม ฉันได้งานที่ KFC น่ะ!”

มีช่วงหยุดชั่วครู่ จากนั้นความตื่นเต้นของอายะก็ปะทุขึ้น “เป็นไปไม่ได้! คุณพูดจริงเหรอ? น่าทึ่งมาก!”

“ใช่แล้ว! ฉันตื่นเต้นมาก ฉันจะทำงานในช่วงปิดเทอมและเป็นแค่กะกลางวัน แต่บางทีฉันอาจต้องทำงานสองกะ” ซายูริอธิบายด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความสุข

“เจ๋งมากเลย ซายูริ! ฉันรู้ว่าเธอทำได้!” อายะตอบพร้อมกับให้กำลังใจซายูริอย่างอบอุ่น “แต่ฉันจะคิดถึงช่วงเวลาที่ได้อยู่กับเธอในช่วงพักนะ ฉันรู้ว่าเธอต้องทำงาน ฉันเข้าใจ” อายะพูดต่อ

“ขอบคุณนะอายะ คุณเก่งที่สุด!” ซายูริพูดด้วยใจที่พองโตเมื่อพวกเขาคุยกันถึงโอกาสใหม่ของเธอ เธอรู้สึกขอบคุณที่มีเพื่อนที่ร่วมแสดงความยินดีกับความสำเร็จของเธอ ทำให้ช่วงเวลานี้พิเศษยิ่งขึ้น

“แต่เดี๋ยวก่อน วันส่งท้ายปีเก่าล่ะ จะออกไปข้างนอกได้หรือเปล่า” อายะถามอย่างกังวล

“พรุ่งนี้หลังเลิกงาน ฉันไปที่บ้านคุณหน่อยได้ไหม เราจะคุยกันเรื่องนี้ได้ โอเคไหม”

“ใช่แล้ว แน่นอน ฉันรู้ว่าคุณหมายถึงอะไร – กำแพงมีหู” เธอกล่าวด้วยเสียงกระซิบ

“แน่นอน ฉันเลิกงานตอน 5 โมงเย็น ดังนั้นฉันจะมาทันทีที่ทำได้หลังจากนั้น โอเคไหม”

“โอเค เจอกันพรุ่งนี้!”

ขณะที่ซายูริเดินกลับห้อง เธอรู้สึกภาคภูมิใจขึ้นมาทันที การที่แม่ของเธอยอมรับในตัวเธอถือเป็นเรื่องสำคัญมาก และเธอสัมผัสได้ว่าโยโกะรู้สึกภาคภูมิใจในใจลึกๆ กับการที่เธอเติบโตขึ้นและมีความรับผิดชอบมากขึ้น

ซายูริคิดว่า *ฉันทำได้ ความตั้งใจของเธอทำให้เธอเข้มแข็งขึ้น ฉันจะทำงานหนัก ช่วยครอบครัว และยังคงสนุกกับเวลาที่อยู่กับอายะ* ด้วยเป้าหมายใหม่ เธอจึงเริ่มวางแผนว่าจะแบ่งเบาภาระความรับผิดชอบและใช้ช่วงวันหยุดข้างหน้าให้คุ้มค่าที่สุดอย่างไร

-

ซายูริวิ่งเข้ามาในห้องของอายะ ใบหน้าของเธอแดงก่ำด้วยความตื่นเต้นหลังจากวันแรกที่ไปทำงานที่เคเอฟซี อายะนอนแผ่บนเตียงและพลิกดูโชโจคอมิค และเธอก็เงยหน้าขึ้นมองด้วยรอยยิ้ม

“เฮ้ คุณเป็นยังไงบ้าง วันแรกของคุณเป็นยังไงบ้าง” อายะถามด้วยความอยากรู้

“ยุ่งมาก!” ซายูริอุทานออกมาแล้วทรุดตัวลงนั่งบนพื้นข้างๆ อายะ “ฉันต้องทำงานให้เร็วมาก ทั้งเก็บโต๊ะและทำความสะอาดคราบหกเลอะ ที่นั่งเต็มไปหมด!”

“ว้าว ฟังดูเข้มข้นจังเลย!” อายะตอบพร้อมเอนตัวไปข้างหน้า “อาหารเป็นไงบ้าง?”

“ดีเลย! ฉันมีเวลาพักเที่ยงแค่ 30 นาทีเท่านั้น แต่อย่างน้อยฉันก็ได้กินฟรี” ซายูริพูดด้วยรอยยิ้มพึงพอใจ “มันเหนื่อยแต่ไม่ยากเกินไป ฉันคิดว่าฉันรับมือไหว”

อายะหัวเราะเบาๆ “ถ้าเธอทำกิจกรรมนอกหลักสูตรที่โรงเรียน เธอคงจะฟิตกว่านี้แน่ถ้าจะวิ่งเล่นไปทั่ว!”

ซายูริหัวเราะและส่ายหัว “จะไม่มีวันเกิดขึ้น ฉันจะออกกำลังกายแบบเคเอฟซีต่อไป!”

“ฉันจะคิดถึงคุณในอีกสองสามสัปดาห์ข้างหน้านี้ แต่ฉันจะคิดถึงคุณ” ซายูริพูดอย่างจริงจัง “แต่ฉันไม่สามารถทำให้ครอบครัวของฉันผิดหวังได้ คุณรู้ไหม”

“แน่นอน ฉันจะใช้เวลาไปกับการอ่านหนังสือและเตรียมตัวสำหรับเทอมสุดท้ายของมัธยมต้น เรายังมีวันส่งท้ายปีเก่าอยู่” อายะเสนอ

“เฮ้! เราควรเริ่มวางแผนได้แล้ว”

พวกเขามุ่งความสนใจไปที่การออกไปเที่ยวส่งท้ายปีเก่าที่กำลังจะมาถึง ดวงตาของอายะเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น “ฉันรู้ว่าวันส่งท้ายปีเก่าอย่างเป็นทางการคือวันจันทร์เท่านั้น แต่ว่าวันเสาร์ก็ใกล้เข้ามาแล้ว เป็นเวลาที่ดีที่สุดสำหรับการเที่ยวคลับ!”

“พวกเราจะไปที่ไหนกันดี” ซายูริถามด้วยความสนใจ

อายะคิดสักครู่ “คุณรู้จักเมงุมิไหม เด็กผู้หญิงในชั้นเรียนของเราเหรอ เธอเล่าให้ฉันฟังว่าน้องสาวของเธอได้ย้ายไปอยู่ที่ใหม่ในชิบูย่าที่ชื่อว่าเคฟ คุณเคยได้ยินเรื่องนี้ไหม”

ซายูริส่ายหัว “ไม่ล่ะ ฉันไม่เคยไป เราจะไปที่นั่นกันไหม”

“แน่นอน! ฉันยินดีที่จะไปไหนก็ได้” อายะกล่าว

“แต่เราจะเข้าไปได้ยังไง เราอายุยังไม่ถึงเกณฑ์” ซายูริกังวล

“อืม อาจจะยุ่งยาก” อายะครุ่นคิด “แต่ฉันเคยได้ยินมาว่าที่นี่ไม่เข้มงวดเกินไปถ้าคุณแต่งตัว *น่ารัก* !”

ดวงตาของซายูริเป็นประกาย “โอเค! ฉันอยากแต่งตัว *น่ารัก* และไปปาร์ตี้มานานแล้ว ฉันมีความสุขมาก! ฉันคิดว่าเมื่อเลิกงานตอน 5 โมงเย็นของวันศุกร์ เราน่าจะไปช้อปปิ้งเสื้อผ้ากัน ฉันจะได้รับเงินเดือนประจำสัปดาห์ในตอนนั้น มีเวลาสามชั่วโมงในการช้อปปิ้งเสื้อผ้า แต่ฉันไม่อยากใช้เงินมากเกินไป ฉันยังต้องให้เงินแม่ไปช่วยงานอยู่ โอเคไหม?”

“เป็นความคิดที่ดี!” อายะเห็นด้วย “แต่พรุ่งนี้คุณควรมาลองเสื้อผ้าของฉันที่บ้านก่อน ถ้าหาชุดที่ชอบไม่ได้ เราก็จะไปช้อปปิ้งกันเย็นวันศุกร์”

ซายูริยิ้มและรู้สึกขอบคุณที่อายะคอยสนับสนุน “นั่นฟังดูเป็นแผนที่ดีมาก ฉันแทบรอไม่ไหวที่จะลองเสื้อผ้าของคุณแล้ว”

ขณะที่พวกเขายังคงพูดคุยและวางแผนกันต่อไป ความตื่นเต้นในการผจญภัยส่งท้ายปีเก่าก็เพิ่มมากขึ้น
ซายูริรู้สึกมีความสุขอย่างล้นหลามเมื่อรู้ว่าเธอสามารถรักษาสมดุลระหว่างงานใหม่กับช่วงเวลาอันมีค่ากับเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอได้
เธอเฝ้ารอการเฉลิมฉลองที่รออยู่ข้างหน้าอย่างใจจดใจจ่อ

-

ซายูริยืนอยู่หน้ากระจกในห้องของอายะ ท่ามกลางเสื้อผ้าสีสันสดใสที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วพื้น
ความตื่นเต้นของวันส่งท้ายปีเก่านั้นจับต้องได้เมื่อเธอค้นหาคอลเลกชันของอายะอย่างตั้งใจว่าจะหาชุดที่สมบูรณ์แบบที่สุดให้ได้

“โอเค เริ่มเลย!” อายะประกาศพร้อมกับสวมชุดมินิสีแดงสดใสที่ประดับโบว์สีขาวน่ารักที่คอเสื้อ “ชุดนี้ดู *เซ็กซี่มาก* !”

ซายูริสวมชุดนั้นแล้วหมุนตัวไปมาหน้ากระจก ชุดนั้นเข้ารูปเข้ารอยและชายกระโปรงบานออก “คุณว่าไง” เธอถามพร้อมหมุนตัวเล่นๆ

ดวงตาของอายะเป็นประกาย “คุณดูน่ารักจัง! แต่ฉันว่ามันดูเป็นทางการเกินไปสำหรับการไปเที่ยวคลับ เราต้องการอะไรที่สนุกกว่านี้!”

ซายูริพยักหน้าแล้วเปลี่ยนเป็นเสื้อครอปสีเหลืองสดใสจับคู่กับกางเกงขาสั้นยีนส์เอวสูง เสื้อตัวบนมีแขนระบายที่เพิ่มลูกเล่นให้กับชุด “ว่าไงล่ะ”

อายะปรบมืออย่างตื่นเต้น “ใช่แล้ว น่ารักจังเลย แต่ฉันรู้สึกว่ามันควรจะดูเก๋กว่านี้หน่อย คุณมีเครื่องประดับอะไรไหม”

ซายูริค้นกล่องเครื่องประดับเล็กๆ ของอายะและหยิบสร้อยคอลูกปัดขนาดใหญ่ออกมา เธอสวมมันและมองดูกระจกอีกครั้ง “ตอนนี้เธอคิดยังไง”

“เพอร์เฟกต์!” อายะยิ้มกว้าง “ดูเหมือนคุณพร้อมที่จะเต้นแล้ว! แต่เราน่าจะลองเปลี่ยนกางเกงขาสั้นเป็นแบบที่ดูรื่นเริงกว่านี้หน่อย”

ซายูริถอนหายใจอย่างสนุกสนานและเปลี่ยนกางเกงขาสั้นเป็นกระโปรงสั้นสีเงินแวววาวที่ส่องประกายภายใต้แสงไฟ “นี่มันดูเข้ากับเทศกาลมากกว่านะ” เธอกล่าวขณะปรับขอบเอว

“ตอนนี้เรากำลังคุยกันอยู่!” อายะส่งเสียงเชียร์ “ด้วยชุดเสื้อและกระโปรงที่เข้าชุดกันนี้ คุณจะกลายเป็นราชินีแห่งงานเต้นรำได้เลย! แค่รอจนกว่าคุณจะได้ใส่ถุงน่องน่ารักๆ และรองเท้าส้นตึกคู่โปรดของฉันก็พอ” ซายูริหัวเราะ ลื่นไถลไปบนรองเท้าส้นตึกและเซเล็กน้อย “มันสูงมากเลยนะ! ฉันคงสะดุดเท้าตัวเองตายแน่!”

“แค่ลองเดินดูเฉยๆ ก็พอ!” อายะตอบพร้อมหัวเราะคิกคัก “เดี๋ยวเธอก็จะชินเอง โอเค ชุดต่อไปล่ะ!”

จากนั้น ซายูริก็ลองสวมชุดเดรสสีชมพูพาสเทลแสนน่ารักพร้อมคอเต่าสีขาวด้านใน “ชุดนี้ดูสบายๆ เกินไปหน่อย” เธอกล่าวพร้อมมองตัวเองด้วยคิ้วที่ขมวด

อายะเอียงคอคิด “มันน่ารักมาก แต่ฉันคิดว่าคุณคงอยากได้อะไรที่โดดเด่นกว่านี้ในคลับ บางทีอาจจะอยากได้อะไรที่ดูโดดเด่นกว่านี้ก็ได้นะ”

“ประเด็นดี” ซายูริเห็นด้วยและรีบเปลี่ยนชุดอีกครั้ง เธอสวมแจ็คเก็ตหนังสีดำทับเสื้อกล้ามลูกไม้ จับคู่กับกระโปรงลายสก็อตบาน ชุดนี้ดูเท่และสนุกสนาน

“นั่นแหละที่ฉันกำลังพูดถึง!” อายะอุทานพร้อมปรบมือ “คุณดูเหมือนร็อคสตาร์เลยนะ! นั่นจะต้องดึงดูดความสนใจอย่างแน่นอน”

ซายูริยิ้มอย่างมั่นใจ “ฉันชอบนะ นี่อาจจะเป็นคนนั้นก็ได้!”

“แน่นอน! แค่แต่งหน้าเข้มๆ หน่อย คุณก็พร้อมจะเป็นเจ้าของฟลอร์เต้นรำแล้ว” อายะแนะนำ ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น

ขณะที่ซายูริกำลังชื่นชมเงาสะท้อนของตัวเอง เธอก็รู้สึกตื่นเต้นกับการออกไปเที่ยวกลางคืนครั้งนี้ เธอหันไปหาอายะพร้อมรอยยิ้มที่ปรากฏบนใบหน้า
“ขอบคุณที่ให้ฉันลองสวมชุดพวกนี้ ฉันตื่นเต้นกับวันส่งท้ายปีเก่ามาก!”

“ฉันก็เหมือนกัน! เราจะต้องสนุกกันสุดๆ แน่ๆ” อายะตอบด้วยความกระตือรือร้น “เอาล่ะ มาวางแผนการแต่งหน้าและทำผมให้เข้ากับชุดพวกนี้กันเถอะ!”

ทั้งสองเพื่อนต่างก็หัวเราะและพูดคุยกัน และร่วมกันวางแผน โดยมีจิตวิญญาณแห่งการเฉลิมฉลองจุดประกายจินตนาการของพวกเขาสำหรับคืนข้างหน้า

บทที่ 11

ไฟนีออนของชิบูย่าสว่างไสวอย่างมีชีวิตชีวาในขณะที่ซายูริและอายะก้าวไปบนถนนที่พลุกพล่านเพื่อเตรียมพร้อมรับค่ำคืน
อากาศสดชื่นและเต็มไปด้วยความตื่นเต้นขณะที่พวกเขามุ่งหน้าไปยังเซ็นเตอร์ไก ศูนย์กลางวัฒนธรรมของวัยรุ่น

“รู้ไหมว่านี่เป็นครั้งแรกที่ฉันออกนอกบ้านตอนกลางคืนโดยไม่มีพ่อแม่ มันน่ากลัวนิดหน่อยแต่ฉันรู้สึกโล่งมาก ฉันคงชินกับมันได้”

“ใจเย็นๆ หน่อยสิพี่สาว!” อายะหัวเราะ “ครั้งแรกก็รู้สึกดีเสมอ อย่าชินกับมันไปล่ะ เราต้องเรียนจบมัธยมปลายก่อนนะ กามัน”

“ใช่แล้ว คุณพูดถูกนะอายะ ฉันคงตื่นเต้นเกินไปหน่อย”

“คืนนี้เรามีแผนที่จะตื่นเต้นกันมาก เพื่อน แต่ปีใหม่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว และเราจะต้องมุ่งมั่นกับการเรียน
คิดถึงคืนนี้ว่าเป็นรางวัลสำหรับการทำงานหนักที่คุณทุ่มเทมาในปีนี้”

“ไม่หรอก ฉันอยากคิดว่านี่เป็นวิธีระบายความเครียดมากกว่า ปีนี้เครียดมาก ฉันคงทำไม่ได้ถ้าไม่มีเธอ ขอบใจนะ อายะ”
ซายูริพูดพลางหันไปหาเพื่อนที่เธอคิดว่าดู *น่ารัก มากๆ* ในคืนนี้ เธอสวมเสื้อสเวตเตอร์สีฟ้าพาสเทลสีมิลค์โอเวอร์ไซส์ประดับด้วยรูปหัวใจสีแดงแปลกตา
เสื้อตัวนี้ตัดเย็บสั้นเล็กน้อย เหมาะมากสำหรับการอวดกางเกงเอวสูงของเธอ

กระโปรงสั้นลายสก็อตเอวสูงสีแดงและสีดำของเธอเพิ่มความสนุกสนานและดูอ่อนเยาว์ และความยาวของกระโปรงก็เหมาะกับการเต้นรำมาก
แม้ว่าซายูริจะไม่แน่ใจว่ารองเท้าผ้าใบพื้นหนาสีขาวของอายะใส่ได้หรือไม่ ผมของอายะมัดเป็นหางม้าไว้ด้านข้างพร้อมกับผ้ารัดผมสีสันสดใสและต่างหูห่วงขนาดใหญ่
รวมถึงสร้อยคอประดับลูกปัดหลายชั้นที่เพิ่มความเก๋ไก๋ พร้อมสร้อยข้อมือแบบห้อยระย้าที่ดูน่ารัก เพื่อให้ร่างกายอบอุ่น
เธอจึงสวมแจ็คเก็ตยีนส์สั้นที่ประดับด้วยป้ายจากวงดนตรีโปรดของเธอ B'z

“เพื่อนตลอดชีวิต!” อายะอุทานพร้อมกอดซายูริอย่างแรง

“เฮ้! อย่ากอดมากสิ” ซายูริประท้วงอย่างเล่นๆ

“ดูสิ คนเยอะจริง ๆ !” ซายูริอุทานขึ้น ตาเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ พวกเขาเดินขึ้นไปตามถนนคนเดินซึ่งรายล้อมไปด้วยร้านค้าเล็ก ๆ
และร้านกาแฟที่คึกคักไปด้วยผู้คน นักแสดงริมถนนสร้างความบันเทิงให้กับผู้คนที่เดินผ่านไปมา ช่วยเพิ่มบรรยากาศที่คึกคัก

“ไปหาจุดดีๆ สักจุดเพื่อสังเกตผู้คนกันเถอะ” อายะแนะนำขณะดึงซายูริไปที่ม้านั่ง
ทั้งสองคนนั่งลงและหัวเราะคิกคักขณะสังเกตเห็นการผสมผสานสไตล์แฟชั่นที่หลากหลายรอบตัว กลุ่มวัยรุ่นสวมแจ็คเก็ตโอเวอร์ไซส์และผมสีสันสดใสเดินผ่านไป ขณะที่อีกกลุ่มสวมเสื้อผ้าแนวสตรีทญี่ปุ่นล่าสุด

“ดูผู้ชายคนนั้นสิ กางเกงเขาหลวมมาก ดูเหมือนร่มชูชีพเลย” ซายูริหัวเราะและชี้ไปที่กางเกงอย่างเงียบๆ

“ใช่ไหมล่ะ แล้วรองเท้าส้นสูงของสาวคนนั้นก็สูงเกือบเท่าเอวฉันเลยนะ!” อายะตอบด้วยดวงตาที่เป็นประกาย
พวกเขาใช้เวลาร่วมครึ่งชั่วโมงในการพูดคุยและหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน โดยดื่มด่ำกับพลังอันมีชีวิตชีวาของฉากนั้น

“คุณคิดว่าฉันแต่งตัวน่ารักพอไหมล่ะ อายะ” ซายูริถามด้วยน้ำเสียงที่เริ่มมีความสงสัยเล็กน้อย

“แน่นอน ซายูริ! เธอใส่ เสื้อผ้า *ของฉัน อยู่นะ* ! ฉันจะบอกอะไรให้นะ ไปหา *ปุริกุระ* กัน เถอะ แล้วเธอจะได้เห็นด้วยตัวเอง โอเคไหม?”

“โอเค ฟังดูน่าสนุกนะ น่าจะมีสักอันใกล้ๆ นี้ ไปดูกันเถอะ”

-

อายะและซายูริเดินเตร่ไปตามถนนที่พลุกพล่านของชิบูย่า ความตื่นเต้นของพวกเขาปรากฏชัดในขณะที่พวกเขามองหา บูธ *พูริกุระ ที่สมบูรณ์แบบ*
ไฟนีออนส่องสว่างใบหน้าของพวกเขา และเสียงหัวเราะดังก้องไปทั่ว

“นั่นไง!” ซายูริอุทานพร้อมชี้ไปที่ ร้าน *พูริกุระ ที่ตกแต่งอย่างสดใส* มีโปสเตอร์สีสันสดใสของสติกเกอร์ขนาดใหญ่ที่น่ารัก พวกเขารีบเดินเข้าไปข้างใน กลิ่นหอมที่คุ้นเคยของขนมหวานและเสียงเพลงร่าเริงต้อนรับพวกเขา เมื่อพวกเขาเดินเข้าไปในบูธ พวกเขาก็หัวเราะคิกคัก พยายามหาคำตอบว่ามันทำงานอย่างไร หน้าจอสว่างขึ้น ทำให้พวกเขาเลือกพื้นหลัง

“มาเอาหัวใจระยิบระยับไปกันเถอะ!” อายะแนะนำพร้อมกับตาเป็นประกาย

“สมบูรณ์แบบ!” ซายูริเห็นด้วยและกดปุ่ม ทั้งคู่ทำท่าแรกโดยบีบเข้าหากันและชูมือขึ้นทำท่าสันติภาพ “หนึ่ง สอง สาม!”

กล้องจับภาพท่าทางขี้เล่นของพวกเขา “มาทำอะไรตลกๆ กันต่อเถอะ!” อายะพูดพร้อมทำหน้าตลกๆ พร้อมกับแลบลิ้นออกมา ซายูริหัวเราะออกมาอย่างบ้าคลั่ง พยายามเลียนแบบท่าทางของอายะ “ฉันกลั้นไม่ไหวแล้ว!” เธอร้องกรี๊ดและล้มลงหัวเราะคิกคักในขณะที่กล้องจับภาพความสนุกสนานของพวกเขา

“โอเค หน้าจริงจังแล้วนะ!” อายะพูดอย่างมีอารมณ์จริงจัง พยายามโพสท่าเหมือนนางแบบ ซายูริก็เข้าร่วมด้วย แก้มป่องๆ และไขว้แขน
กล้องถ่ายอีกครั้งโดยยังคงแสดงสีหน้า “จริงจัง” ไร้สาระเอาไว้ หลังจากโพสท่าอีกหลายครั้ง—ครั้งหนึ่งที่พวกเธอใส่แว่นกันแดดขนาดใหญ่
และอีกครั้งที่พวกเธอแกล้งทำเป็นถือไมโครโฟนในจินตนาการ—เซสชั่นถ่ายภาพก็สิ้นสุดลง พวกเธอพิงกำแพง หัวเราะจนหายใจไม่ออก

“ฉันแทบรอไม่ไหวที่จะเห็นว่าผลลัพธ์จะออกมาเป็นยังไง!” ซายูริพูดด้วยแก้มที่แดงก่ำด้วยความดีใจ

“ฉันก็เหมือนกัน! เราจะต้องดูน่ารักมากแน่ๆ!” อายะตอบด้วยความตื่นเต้น

เมื่อภาพเหล่านี้ปรากฏขึ้นในที่สุด พวกเขาก็กรี๊ดด้วยความดีใจ โดยที่แต่ละภาพนั้นดูตลกมากขึ้นเรื่อยๆ

“ดูนี่สิ! เราดูเหมือนพวกเนิร์ดเลย!” ซายูริพูดพร้อมกับชูรูปถ่ายที่ทั้งสองคนมีสีหน้าเว่อร์ๆ ขึ้นมา

“เชยๆ แต่ก็น่ารัก!” อายะตอบพร้อมยิ้ม “มาตกแต่งพวกมันด้วยสติกเกอร์กันเถอะ!”

พวกเขาใช้เวลาไม่กี่นาทีถัดมาในการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ โดยติดสติกเกอร์และคำบรรยายภาพสีสันสดใส เพื่อสร้างความทรงจำที่ *น่าประทับใจ ที่สุด* เท่าที่จะเป็นไปได้ เมื่อพวกเขาออกจากบูธ ความอบอุ่นของมิตรภาพและเสียงหัวเราะก็แผ่ซ่านไปทั่ว ทำให้ค่ำคืนที่ชิบูย่าพิเศษยิ่งขึ้น

“ฉันดูน่ารักจริงๆ นะใช่ไหมล่ะ” ซายูริครุ่นคิดขณะพิจารณาภาพถ่ายอย่างใกล้ชิด

“ฉันมั่นใจว่านั่นเป็นคำถามเชิงวาทศิลป์ *บ้าเอ๋ย* ” เธอกล่าวพร้อมหัวเราะ

“อ๋อ เข้าใจแล้ว! คุณกำลังทำฉากกระจก กระจกบนผนัง...!” อายะเยาะเย้ย “เกิดอะไรขึ้นกับซายูริผู้ขี้อายและเงียบขรึมที่ฉันเคยรู้จักเป็นอย่างดี” อายะพูดอย่างมีศิลปะพร้อมกลอกตา

ซายูริประกาศออกมาว่า “คืนนี้ฉันคือซินเดอเรลล่า!” เธอหมุนตัวอย่างสนุกสนาน กระโปรงของเธอพลิ้วไสวเป็นสีสันสดใสขณะที่เธอหมุนตัวให้อายะทุกครั้งที่หมุนตัว ผ้าจะพลิ้วไสวรอบตัวเธอ ยกขึ้นชั่วขณะเพื่อเผยให้เห็นกางเกงเลกกิ้งสีเขียวสดใสของเธอที่อยู่ข้างใต้ กางเกงรัดรูปสีสดใสตัดกับกระโปรงได้อย่างสวยงาม เพิ่มความมีชีวิตชีวาให้กับท่วงท่าของเธอ

ขณะที่ซายูริกำลังมีความสุข เท้าของเธอก็ไปสะดุดเข้ากับขอบรองเท้าส้นสูงที่ยืมมาจากอายะ เธอเซเล็กน้อยและทรงตัวไม่อยู่
การเคลื่อนไหวของเธอเปลี่ยนไปเป็นการหมุนตัวแบบเชื่องช้าในขณะที่เธอพยายามยืนขึ้นอีกครั้ง
เสียงหัวเราะดังออกมาจากริมฝีปากของเธอแม้ว่าจะเกือบเกิดอุบัติเหตุขึ้นก็ตาม อายะรีบวิ่งไปข้างหน้าด้วยความกังวลและความสนุกสนานบนใบหน้าของเธอ
เธอพร้อมที่จะรับมือเพื่อนของเธอในขณะที่ซายูริหัวเราะคิกคัก ช่วงเวลาดังกล่าวกลายเป็นช่วงเวลาแห่งความตื่นเต้นและมิตรภาพที่น่ายินดี

หลังจากนั้น พวกเขาก็มุ่งหน้าไปยังศูนย์เกมยอดนิยมแห่งหนึ่งในชิบูย่า ซึ่งมีแสงไฟที่สว่างไสวและเสียงจากตู้เกมอาเขตคอยต้อนรับพวกเขา ในไม่ช้า
พวกเขาก็แข่งขันกันเล่นเกม Pac-Man แบบคลาสสิก โดยที่เสียงหัวเราะของพวกเขายังคงดังก้องกังวานในขณะที่แข่งขันกันทำคะแนนสูงสุด

“ฉันจะจับคุณให้ได้!” ซายูริท้าทายโดยที่นิ้วของเธอพุ่งไปบนกระดุม

“ไม่มีทางหรอก ซินเดอเรลล่า!” อายะประกาศ ขณะที่แพคแมนของเธอกินบลิงกี้ชิ้นสุดท้าย “ได้คะแนนสูง! เย้!”

“คุณโชคดี” ซายูริพูดด้วยใบหน้าบูดบึ้งแกล้งๆ “รอก่อน คราวหน้าคุณคงโดนลงโทษแน่”

“สนุกดี แต่เราต้องเติมพลังก่อนจะเข้าไปในถ้ำ” อายะพูดพลางเหลือบมองนาฬิกา “ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว!”

พวกเขาเดินเข้าไปในร้านราเม็งบรรยากาศสบายๆ ใกล้ๆ ไออุ่นที่ลอยขึ้นมาจากชามราเม็งทำให้ปากของพวกเขาน้ำลายสอ หลังจากสั่งราเม็งมิโซะร้อนๆ สองชาม
พวกเขาก็ซดราเม็งอย่างมีความสุข แบ่งปันเรื่องราวและหัวเราะระหว่างที่กัด

“อร่อยมากเลย เราควรมาที่นี่บ่อยกว่านี้” ซายูริพูดพลางเพลิดเพลินกับอาหาร

“แต่จะอร่อยจนเลียมือเลยไหมล่ะ” อายะหัวเราะ

“ฉันแน่ใจว่าฉันจะไม่กินไก่อีกเลยเมื่องานพาร์ทไทม์ของฉันเสร็จสิ้น” ซายูริยิ้ม

“ราเม็งคืออาหารมื้อเช้าที่สมบูรณ์แบบสำหรับค่ำคืนอันแสนยาวนานของเรา” อายะตอบพร้อมกับเช็ดปากด้วยรอยยิ้ม

เมื่อท้องอิ่มแล้ว พวกเขาก็เดินเที่ยวเล่นไปตามถนนในย่านชิบูย่าต่อไป

“มาทำกันเถอะ!” อายะอุทานด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นขณะที่พวกเขาเดินผ่านบาร์คาราโอเกะ เสียงร้องเพลงร่าเริงดังลั่นไปทั่วถนน “เข้าไปข้างในกันเถอะ!”

“จริงเหรอ” ซายูริถามโดยอ้อนวอนเงียบๆ ว่าเธอไม่จำเป็นต้องร้องเพลง

“มาเถอะ สนุกแน่!” อายะย้ำ ไม่มีใครรู้จักคุณที่นี่ หรือที่ไหนในญี่ปุ่นด้วยซ้ำ และคุณคงไม่มีวันกลับมาอีก ดังนั้น ซินเดอเรลล่า ขอข้อยกเว้นหน่อยเถอะ!”

ซายูริพิจารณาคำพูดของอายะ แล้วจัดท่าทางให้ตรง ยกคางขึ้นแล้วตอบว่า “คุณพูดถูก อายะ คืนนี้เป็นคืนของฉัน!”

ด้านใน พวกเขาคว้าห้องส่วนตัวและพลิกดูหนังสือเพลง “พวกเราจะร้องเพลงอะไรก่อนดี” ซายูริถาม ขณะที่มองสำรวจตัวเลือกต่างๆ

“มาทำอะไรที่ชวนคิดถึงกันดีกว่า เพลง *I Want to Break Free* ของ Queen เป็นยังไงบ้าง” อายะเสนอพร้อมยิ้ม

พวกเขาผลัดกันร้องเพลงตามเนื้อเพลง เสียงของพวกเขาผสมผสานกับเสียงหัวเราะและโน้ตที่เพี้ยนบ้างเป็นครั้งคราว “พวกเราฟังดูยอดเยี่ยมมาก!”
ซายูริประกาศอย่างตื่นตาตื่นใจ พร้อมโพสท่าถือไมโครโฟนในมือ

หลังจากร้องเพลงไปสองสามเพลง ในที่สุดพวกเขาก็ตัดสินใจว่าถึงเวลาที่จะไปที่ CAVE แล้ว “คุณพร้อมสำหรับสิ่งนี้หรือยัง”
อายะถามด้วยดวงตาที่เป็นประกายด้วยความซุกซน

“พร้อมเสมอ! มาดูกันว่าพวกเขาจะยอมให้เราเข้าไปหรือเปล่า” ซายูริตอบ หัวใจของเธอเต้นแรงด้วยความคาดหวัง

ขณะที่พวกเขาก้าวกลับเข้าสู่ถนนที่มีชีวิตชีวาของชิบูย่า พวกเขาก็รู้สึกถึงความตื่นเต้นของค่ำคืนข้างหน้า
มิตรภาพของพวกเขาก็แข็งแกร่งกว่าเดิมขณะที่เตรียมตัวที่จะดำดิ่งสู่การผจญภัยแห่งการเที่ยวคลับ แม้จะยังไม่บรรลุนิติภาวะ แต่เต็มไปด้วยความฝัน เสียงหัวเราะ และความมุ่งมั่น

-

ไฟนีออนในไนท์คลับ CAVE สว่างไสวด้วยสีสันสดใสในขณะที่ Aya และ Sayuri ยืนเข้าแถว ความตื่นเต้นและความกังวลปะปนกันระหว่างพวกเขา เพลงดังขึ้นในพื้นหลัง ชวนให้รู้สึกตื่นเต้นกับสิ่งที่รอพวกเขาอยู่ข้างใน

เมื่อพวกเขาเดินเข้าไปใกล้ทางเข้า พนักงานเฝ้าประตูซึ่งเป็นคนร่างใหญ่สวมชุดสูทสีดำก็ปรากฏตัวขึ้นเหนือพวกเขา แขนไขว้กันและสีหน้าไม่ยอมแพ้ แค่การปรากฏตัวของเขาเพียงเท่านั้นก็ทำให้หัวใจของซายูริเต้นแรงขึ้น มีทั้งความตื่นเต้นและความกังวลผสมปนเปกัน

“เฮ้ สาวๆ อายุเท่าไรแล้ว” พนักงานเฝ้าประตูถามด้วยน้ำเสียงที่ดังก้องกังวาน

“ฉันอายุ 20 แล้วนะ!” อายะประกาศอย่างมั่นใจ การแต่งหน้าของเธอช่วยเสริมให้ใบหน้าของเธอดูดีขึ้นและดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้น
พนักงานเฝ้าประตูหรี่ตาแต่ก็พยักหน้า ดูเหมือนจะยอมรับคำตอบของเธอ

อย่างไรก็ตาม ซายูริรู้สึกว่าสายตาของเขาจ้องมองมาที่เธอ เธอกระสับกระส่าย ความมั่นใจของเธอเริ่มลดลง “เอ่อ ฉัน... ฉัน...” เธอพูดติดขัด แต่คำพูดนั้นไม่สามารถพูดออกมาได้อย่างถูกต้อง พนักงานเฝ้าประตูยกคิ้วขึ้น เพราะรับรู้ได้ถึงความลังเลของเธอแล้ว

“คุณอายุ 20 ไม่ใช่เหรอ” เขากล่าวพร้อมส่ายหัว “คุณเข้ามาไม่ได้”

หัวใจของซายูริตกต่ำลง อายะเริ่มพูด “แต่...” เธอเริ่มพูด แต่ท่าทางของพนักงานเฝ้าประตูกลับมั่นคง อายะมองซายูริ ความตื่นเต้นของพวกเขาลดน้อยลงเหมือนลูกโป่งทั้งคู่หันหลังเดินจากไปด้วยความผิดหวัง

ทันใดนั้นเอง ชายวัยประมาณ 40 ปีก็ปรากฏตัวออกมาจากรถลีมูซีนสีดำเงาวับที่จอดอยู่ใกล้ๆ เขาแต่งตัวดูดีและแสดงออกถึงความมั่นใจ
เขาสังเกตเห็นสีหน้าเศร้าหมองของซายูริและการสนทนาโต้ตอบระหว่างสาวๆ กับพนักงานเฝ้าประตู

“เฮ้ พวกเขาอยู่กับฉัน” เขากล่าวขณะก้าวไปข้างหน้า พนักงานเฝ้าประตูเหลือบมองเขา จากนั้นจึงหันกลับมามองสาวๆ อีกครั้งด้วยความไม่แน่ใจ

แม้ว่าพวกเขาจะยังไม่รู้ตัว แต่เคน วาตานาเบะก็มีออร่าที่ดึงดูดความสนใจ สายตาของเขาจับจ้องไปที่ซายูริซึ่งดูน่ารักเป็นพิเศษใน ชุด *คาวาอี้ ของเธอ*
ดวงตาสีน้ำตาลโตของเธอเบิกกว้างด้วยความเขินอายและอยากรู้อยากเห็น พนักงานเฝ้าประตูลังเล จากนั้นก็ก้าวไปข้างๆ

“เฮ้ย โอยาบุน!”

เคนยิ้มและมองตรงไปที่ซายูริ “อย่ากังวล ทุกอย่างจะดีขึ้น เข้ามาสิ”

เขาทำท่าให้พวกเขาเดินตามเขาไป ขณะที่พวกเขาเดินเคียงข้างกันไปตามทางเดินแคบๆ ที่นำไปสู่ฟลอร์เต้นรำ B1 ปล่อยให้อายะเดินตามไปข้างหลังอย่างเงียบๆ
เมื่อเข้าไปในพื้นที่กว้างใหญ่ เสียงเพลงที่ดังกระหึ่มก็โอบล้อมพวกเขาไว้ และบรรยากาศก็เต็มไปด้วยพลัง
ดวงตาของอายะเป็นประกายด้วยความตื่นเต้นเมื่อเธอมองดูฝูงชนที่คึกคัก เคนพาพวกเขาเข้าไปในคลับลึกขึ้น และในไม่ช้าเขาก็ขอตัวไปที่โซน VIP
โดยปล่อยให้อายะและซายูริอยู่บนฟลอร์เต้นรำ

“นั่นเพิ่งเกิดขึ้นเหรอ” ซายูริถามด้วยอาการมึนงง

“เขาเท่มาก!” อายะอุทานด้วยใบหน้าแดงก่ำด้วยความตื่นเต้น “มาเต้นกันเถอะ!”

ขณะที่ทาคุยะ คูซาจิมะ ดีเจสาวคนใหม่กำลังเปิดเพลงต่อไป อายะก็ปล่อยตัวปล่อยใจไปกับจังหวะ สะโพกของเธอแกว่งไกวขณะที่ยกมือขึ้นเหนือศีรษะ จากนั้นก็พูดว่า “เฮ้! เราเก็บเงินค่าเข้าไว้หมดแล้ว! ไปดื่มอะไรกันดี!”

อย่างไรก็ตาม ซายูริรู้สึกได้ถึงภาระหน้าที่ “ฉันดื่มไม่ได้” เธอกล่าวพร้อมส่ายหัว “ฉันมีงานพรุ่งนี้”

“ดื่มแค่แก้วเดียวไม่เสียหายหรอก!” อายะยืนกรานเพราะรู้สึกถึงผลของแอลกอฮอล์แล้ว “รับรองว่าคุณจะต้องสนุก!”

“ไม่นะ อายะ ฉันจะดื่มแต่โค้ก”

“ไอ้ขี้เมาปาร์ตี้!” อายะแซวก่อนที่จะจิบค็อกเทลรสเปรี้ยวแก้วใหญ่

เมื่อคืนผ่านไป เสียงเพลงก็ดังขึ้นรอบตัวพวกเขาขณะที่พวกเขาเต้นรำด้วยกันบนฟลอร์เต้นรำ ไม่นานก่อนเที่ยงคืน เคนกลับมาโดยมองหาซายูริ

เขาเดินเข้าไปหาเธอด้วยรอยยิ้มอันมีเสน่ห์ “คุณอยากเต้นรำไหม” เขาถามด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล ซายูริลังเล เธอรู้สึกประหม่าและเก้ๆ กังๆ แต่การที่เขามองเธอทำให้หัวใจของเธอเต้นรัว เธอเหลือบมองไปที่อายะที่ตอนนี้เมามายและโบกมือราวกับจะบอกว่า “ไปเลย!”

ซายูริพยักหน้าด้วยลมหายใจเข้าลึกๆ “โอเค” เธอตอบด้วยความกังวล ขณะที่พวกเขากำลังเต้นรำ เคนก็แนะนำตัว

“ผมเคน วาตานาเบะ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ซายูริ” เธอตอบด้วยเสียงที่เบาจนแทบไม่ได้ยิน เธอรู้สึกเขินอายเมื่ออยู่ภายใต้สายตาของเขา แต่ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกมั่นใจมากขึ้น

“คุณยิ้มสวยจัง” เขากล่าว ทำให้เธอมีความมั่นใจมากขึ้น ซายูริหน้าแดง รู้สึกขอบคุณสำหรับคำชมนั้น แม้จะอายุต่างกันก็ตาม เขาเป็นคนมีเสน่ห์และดูรวย ทำให้เธอรู้สึกพิเศษ หลังจากเต้นรำไปสองสามครั้ง เคนก็เสนอที่จะซื้อเครื่องดื่มให้พวกเขา “มาที่โซน VIP กับฉันสิ” เขาแนะนำ ดวงตาของอายะเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น ความกล้าหาญที่มึนเมาของเธอเปล่งประกายออกมา

“ซายูริ ไปกันเถอะ!” อายะร้องขอ

“ฉันควรกลับบ้านเร็วๆ นี้” ซายูริพูดพลางเหลือบมองนาฬิกา “ฉันมีงานพรุ่งนี้ และฉันสัญญากับพ่อแม่ว่า...”

“แค่แป๊บเดียวนะ ดื่มได้แก้วเดียว!” อายะยืนกรานด้วยความกระตือรือร้น ซายูริถอนหายใจ รู้สึกถึงแรงดึงดูดจากความรับผิดชอบของเธอ แต่ก็รู้สึกตื่นเต้นในขณะนั้นด้วย “โอเค แต่ฉันต้องไปแล้วจริงๆ ในอีก 30 นาที”

อายะยิ้มกว้างและนำทางไปยังโซน VIP แต่เมื่อเข้าไปใกล้ ซายูริกลับหยุดชะงัก

“เกิดอะไรขึ้น” อายะถาม เมื่อสังเกตเห็นว่าจู่ๆ เธอก็นิ่งเงียบไป

“ฉัน... ฉันจำเขาได้” ซายูริพูดติดขัด หัวใจของเธอเต้นแรง เธอชี้ไปที่ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่ในโซน VIP ข้ามห้องไป “เขาเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่ทวงหนี้ที่มาที่บ้านฉัน!”

อายะขมวดคิ้วพยายามปลอบใจเธอ “เขาคงจำคุณไม่ได้หรอก คุณดูแตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิงเมื่อแต่งตัวแบบนี้”

“ไม่ ฉันทำไม่ได้” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ความตื่นตระหนกครอบงำเธอเมื่อเธอก้าวถอยหลัง ไม่รู้ว่าจะต้องตอบสนองอย่างไร

“รอตรงนี้ก่อน ฉันจะกลับมาเร็วๆ นี้” อายะพูดด้วยน้ำเสียงที่สั่นเครือเล็กน้อยจากเครื่องดื่ม เธอบีบไหล่ของซายูริก่อนจะมุ่งหน้าไปยังโซนวีไอพี

ซายูริรู้สึกสูญเสียและโดดเดี่ยวเมื่อเธอเห็นอายะเดินจากไป เธอเหลือบมองนาฬิกาของเธอ—ตอนนี้เลยเที่ยงคืนไปแล้ว คลับแห่งนี้เต็มไปด้วยแสงสีและเสียง แต่เธอรู้สึกเหมือนอยู่ในโลกที่แยกจากทุกสิ่ง เมื่อเธอยืนอยู่ตรงนั้น เธอมองดูเคนพาอายะไปที่ฟลอร์เต้นรำ ร่างกายของพวกเขาเคลื่อนไหวตามจังหวะดนตรี หัวใจของซายูริจมดิ่งลงเมื่อเธอตระหนักว่าเพื่อนของเธออยู่ห่างไกลเพียงใด เธอเห็นอายะหัวเราะและเอนตัวเข้าหาเคน ความสุขที่ไร้กังวลในขณะนั้นตัดกันอย่างชัดเจนกับความวิตกกังวลของซายูริ

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วรู้ว่าเธอต้องจากไป นั่นคือช่วงเวลาซินเดอเรลล่าของเธอ เธอเดินไปหาอายะบนฟลอร์เต้นรำ หัวใจของเธอเต้นแรง “อายะ ถึงเวลาไปแล้ว!” เธอตะโกนออกไป เสียงของเธอแทบไม่ได้ยินท่ามกลางเสียงเพลง

อายะหันกลับมา สีหน้าของเธอดูสับสนเล็กน้อย “แต่ฉันสนุกนะ!” เธอกล่าวประท้วงโดยเอนตัวเล็กน้อย

“ได้โปรด เราต้องไป ฉันมีงานพรุ่งนี้” ซายูริยืนกรานด้วยน้ำเสียงหนักแน่นแต่ขอร้อง

“อีกไม่กี่นาทีเท่านั้นเหรอ” อายะถาม ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น

“ไม่ ตอนนี้!” ชายูริพูด ขณะที่ความอดทนของเธอเริ่มหมดลง

บท ที่ 12

ซายูริเริ่มเก็บโต๊ะทันทีที่ลูกค้าลุกออกไป กลิ่นไก่ทอดฟุ้งกระจายไปทั่ว วันอาทิตย์เป็นวันที่ยุ่งวุ่นวายเสมอ และครอบครัวสี่คนก็เดินเข้ามาที่โต๊ะที่เพิ่งว่าง

“คอนนิจิวะ ยินดีต้อนรับสู่เคเอฟซีค่ะคุณพ่อ โปรดให้เวลาดิฉันเตรียมโต๊ะให้คุณพ่อสักครู่ค่ะ”
เธอกล่าวกับคุณพ่ออย่างสุภาพขณะเช็ดโต๊ะอย่างรวดเร็วและจัดเครื่องปรุงตามลำดับที่กำหนดไว้ ขณะที่จิตใจของเธอหวนคิดถึงอายะอีกครั้ง

แม้ว่าเธอจะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคย แต่เธอก็รู้สึกหนักอึ้งผิดปกติในอกของเธอ ไฟนีออนสว่างจ้าเหนือศีรษะของเธอทำให้รู้สึกแข็งกร้าว
และเสียงหัวเราะของลูกค้าก็ดูห่างไกล ความตื่นเต้นจากคืนก่อนหน้าจางหายไป ถูกแทนที่ด้วยความเจ็บปวดจากความผิดหวัง

“ซุมิมะเซ็น!”
เธอร้องออกมาในขณะที่เดินชนพ่อของเธออย่างเหม่อลอยขณะที่เธอทำความสะอาดโต๊ะเสร็จแล้วจึงหันไปซักผ้าในถังม็อบสีเหลืองที่อยู่กับเธอตลอดเวลา

“ขออภัยจริงๆ ครับท่าน ผมขอโทษจริงๆ ครับ ท่านไม่สบายหรือเปล่าครับ?”

ผู้เป็นพ่อรู้สึกหงุดหงิดและพยายามสงบสติอารมณ์และอดทนอย่างเห็นได้ชัด พร้อมกับพูดว่า “อย่ากังวลไปเลย” พร้อมรอยยิ้มฝืนๆ บนใบหน้าขณะนั่งลงกับภรรยาและลูก 2 คน

ซายูริซัง คุณต้องมุ่งมั่นกับงานของคุณ คุณจะต้องโดนไล่ออก เธอตำหนิตัวเอง แต่ก็ไร้ผล การทรยศของอายะทำให้เจ็บใจ
และเธอพบว่าตัวเองนึกถึงเหตุการณ์นั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าในใจขณะทำงานกะของเธอเสร็จ เธอไม่แน่ใจว่าจะจัดการกับสถานการณ์นี้อย่างไร อายะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอ เธอเคยแน่ใจว่าอายะจะอยู่เคียงข้างเธอเสมอตามที่เธอเคยสัญญาไว้หลายครั้ง แต่ตอนนี้ ความไว้วางใจนั้นก็หายไป

เธอจะทิ้งฉันไปแบบนั้นได้อย่างไร ซายูริคิดในใจด้วยความผิดหวังในตัวเพื่อนรักของเธอ

พวกเขาสัญญากันว่าจะอยู่ด้วยกัน โดยเฉพาะในสถานที่อย่างถ้ำ แต่แล้วอายะก็ถูกพัดพาไปในช่วงเวลานั้น ทิ้งให้ซายูริต้องฝ่าฟันความโกลาหลเพียงลำพัง
ซายูริรู้สึกถูกทอดทิ้งและใจหายเมื่อเธอผลักถังไม้ถูพื้นของเธอไปที่โต๊ะว่างถัดไปอย่างไม่เต็มใจ

ทันใดนั้น เสียงกระดิ่งเหนือประตูก็ดังขึ้น ทำลายสมาธิของเธอ ซายูริเงยหน้าขึ้นและหยุดชะงัก ปรากฏว่าอายะยืนอยู่ตรงนั้น ดูสิ้นหวังและมีอาการเมาค้างอย่างเห็นได้ชัด ดวงตาของเธอแดงก่ำเล็กน้อย เธอเดินเข้าไปอย่างเชื่องช้า ใบหน้าของเธอแสดงออกถึงความรู้สึกผิด

“เฮ้ ซายูริ” อายะพึมพำด้วยเสียงแหบพร่าเมื่อเธอเดินเข้ามาใกล้ ท้องของซายูริปั่นป่วนเมื่อเห็นเพื่อนของเธอ

“สวัสดี” ซายูริตอบโดยพยายามรักษาโทนเสียงให้เป็นกลาง เธอใช้ผ้าเช็ดปากเช็ดปากสองสามผืนโดยหลีกเลี่ยงการสบตากับใคร

อายะกระสับกระส่าย มือของเธอจับเคาน์เตอร์ไว้แน่น “ฉันขอโทษจริงๆ เรื่องเมื่อคืน ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทิ้งคุณไว้แบบนั้น”

ซายูริพยายามหาคำพูดที่เหมาะสม ความเจ็บปวดนั้นฝังลึก แต่เธอไม่อยากโวยวาย “คุณสนุกใช่ไหม” เธอกล่าวพร้อมฝืนยิ้มที่ไม่ถึงดวงตา “นั่นคือสิ่งที่สำคัญ”

อายะเบ้ปากอย่างรู้สึกได้ถึงความตึงเครียดที่ซ่อนอยู่ “ไม่! ฉันควรอยู่กับเธอ! สิ่งที่ฉันทำนั้นผิด ฉันขอโทษจริงๆ ซายูริจัง!”
เธอวิงวอนในขณะที่สางผมที่ไม่ได้สระของเธอด้วยท่าทางสำนึกผิดอย่างแท้จริง ซายูริกัดริมฝีปากเพื่อระงับอารมณ์ที่พุ่งพล่าน

“มันก็แค่... เราสัญญาว่าจะอยู่ด้วยกัน ฉันรู้สึกโดดเดี่ยวจริงๆ” เสียงของเธอสั่นเล็กน้อย เผยให้เห็นมากกว่าที่เธอตั้งใจ

“ฉันรู้” อายะพูดด้วยสีหน้าอ่อนลง “ฉันน่าจะอยู่ตรงนั้นเพื่อคุณ ฉันขอโทษจริงๆ ฉันขอชดเชยให้คุณได้ไหม บางทีเราอาจจะไปเที่ยวกันหลังเลิกงานก็ได้นะ”

ซายูริลังเล ความเจ็บปวดยังคงสดชัด “ฉันไม่รู้ อายะ ฉันแค่... ฉันไม่อยากรู้สึกแบบนั้นอีกแล้ว ฉันคิดว่าฉันต้องใช้เวลาสองสามวันเพื่อจัดการกับเรื่องนี้”

“ฉันเข้าใจ” อายะตอบด้วยน้ำเสียงจริงใจ “ฉันเข้าใจจริงๆ ฉันทำผิด แต่ได้โปรดให้ฉันแก้ไขที ฉันคิดถึงคุณ”

ซายูริมองเพื่อนของเธอ ความจริงใจในดวงตาของอายะทำให้หัวใจของเธอเต้นแรงขึ้น หลังจากนั้นครู่หนึ่ง เธอก็ถอนหายใจและปล่อยความหงุดหงิดบางส่วนออกไป

“ให้ฉันได้สักวันสองวัน โอเคไหม ฉันไม่อยากเสียคุณไปในฐานะเพื่อน เพื่อน *คนเดียว ของฉัน* เมื่อคืนฉันรู้สึกเหมือนถูกทรยศ มันทำให้ฉันสงสัยว่าฉันจะไว้ใจคุณอีกครั้งได้ไหม” เธอกล่าวอย่างจริงใจโดยมองลึกเข้าไปในดวงตาของอายะ เพื่อค้นหาสัญญาณของการหลอกลวงในคำตอบของเธอ

“ฉันสัญญา” อายะพูดด้วยความโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด “ฉันจะชดเชยให้คุณ ฉันสาบาน”

ขณะที่พวกเขายืนอยู่ตรงนั้น ความตึงเครียดก็เริ่มคลี่คลายลง และซายูริก็รู้สึกมีความหวังขึ้นมาบ้าง อายะดูจริงจังขึ้น บางทีพวกเขาอาจจะสามารถประนีประนอมเรื่องต่างๆ กันได้

“โอเค แต่คุณดูแย่มาก” เธอพูดหยอกล้อเบาๆ พร้อมกับยิ้มน้อยๆ อายะหัวเราะเบาๆ พร้อมกับรอยยิ้มร่าเริงตามปกติของเธอ

“ใช่แล้ว ฉันรู้สึกได้อย่างแน่นอน บางทีคราวหน้าฉันคงต้องเลิกดื่มแล้วล่ะ” อายะพูดอย่างสำนึกผิด

“บางทีอาจจะแค่เล็กน้อย” ซายูริตอบพร้อมรู้สึกอบอุ่นในอก ทั้งคู่ต่างรู้ดีว่ายังมีอะไรต้องจัดการอีกมาก แต่ตอนนี้ พวกเขาสามารถเริ่มฟื้นฟูมิตรภาพของพวกเขาได้แล้ว

“ห่างกันสักสองสามวันน่าจะดีกับคุณบ้างนะอายะ ฉันคิดว่าคุณต้องชาร์จพลังใหม่แล้วล่ะ แล้วตาของคุณก็มีเลือดออกด้วยนะ” เธอยิ้ม

“อ๋อ เข้าใจแล้ว งั้นเธอคิดว่าแค่ฉันทำพลาด เธอก็สามารถต่าฉันได้ทุกเมื่อที่ต้องการ” เธอแซวซายูริด้วยรอยยิ้มโล่งใจ เพราะรู้ว่าทั้งคู่ต่างมุ่งมั่นที่จะแก้ไขความสัมพันธ์ของตน

“ใช่แน่นอน! ฉันคิดว่าฉันคงมีเรื่องให้ด่าฟรีในธนาคารอย่างน้อย 3 เดือน” ซายูริสวนกลับ “ฟังนะอายะ ฉันดีใจที่เธอมาที่นี่เพื่อขอโทษ แต่ฉันยุ่งมาก ฉันจะไปหาเธอที่บ้านในคืนวันอังคารหลังเลิกงาน โอเคไหม? เราคุยกันได้”

“โอเค ไม่มีปัญหา ไม่ต้องทำงานหนักมาก เจอกันวันอังคาร!”

“จ้ะ เจอกันนะ!”

-

ซายูริก้าวผ่านประตูบ้านพ่อแม่ของเธอด้วยความเหนื่อยล้าจากการทำงานกะทั้งวันในเคเอฟซี กลิ่นไก่ทอดยังคงติดอยู่บนเสื้อผ้าของเธอ แต่ความตึงเครียดในอากาศต่างหากที่เข้ามาหาเธอเมื่อเธอก้าวเข้าไป เธอได้ยินเสียงพ่อแม่ของเธอโต้เถียงกัน และใจของเธอก็หดหู่ลง

“...คุณจะยืมเงินได้มากขนาดนั้นได้ยังไงโดยไม่บอกฉัน” น้ำเสียงของแม่เธอแหลมคมและเต็มไปด้วยความไม่เชื่อ

“ฉันคิดว่าฉันจัดการได้!” ทาเคชิ พ่อของเธอตอบด้วยน้ำเสียงสิ้นหวัง “ฉันไม่อยากให้เธอกังวล โยโกะ ฉันคิดว่ามันเป็นแค่อุปสรรคชั่วคราว” ซายูริหายใจติดขัดขณะถอดรองเท้าอย่างเงียบๆ และยืนนิ่งอยู่ที่โถงทางเข้าโดยไม่มีใครสังเกตเห็น เธอพยายามฟังคำพูดของพวกเขา หัวใจของเธอเต้นแรงเมื่อได้ยินเสียงพ่อแม่ทะเลาะกัน

“อุปสรรคชั่วคราวเหรอ? คุณกำลังเผชิญหน้ากับพวกทวงหนี้ยากูซ่า! คุณเข้าใจไหมว่ามันหมายถึงอะไร” เสียงของโยโกะสั่นเครือ มีทั้งความโกรธและความกลัวปะปนกัน “พวกเขาเผชิญหน้ากับคุณที่ธนาคารเหรอ? คุณคิดอะไรอยู่?”

“ฉันไม่มีทางเลือกอื่น!” น้ำเสียงของทาเคชิสั่นเครือ “ฉันคิดว่าฉันจะชดใช้มันได้ก่อนที่มันจะสายเกินไป ฉันไม่อยากให้คุณเกี่ยวข้อง” น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความเสียใจอย่างแท้จริง

“อย่ามายุ่งกับฉันนะ? คุณได้ทำให้ครอบครัวของเราทั้งหมดต้องยุ่งไปแล้ว!” โยโกะแย้งด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด “คุณยืมเงินไปเท่าไร ทาเคชิ เงินไปไหนหมด”

ซายูริหยุดชะงักไปนาน เธอรู้สึกว่าท้องไส้ปั่นป่วนไปหมด เธอสัมผัสได้ถึงความอับอายที่แผ่ออกมาจากตัวพ่อของเธอ “ฉัน... เพื่อครอบครัว” ในที่สุดเขาก็เผลอพูดออกไปด้วยน้ำเสียงไม่มั่นคง “ฉันไม่ได้เลื่อนตำแหน่งมา 10 ปีแล้ว และตอนนี้เราก็มีลูกสาวสามคนที่โรงเรียน...”

“ทาเคชิ...” โยโกะเริ่มพูด ซายูริรู้ว่าเธอเรียกชื่อพ่อด้วยชื่อจริงเฉพาะตอนที่โกรธจริงๆ เท่านั้น “เราควรจะร่วมมือกันในทุกเรื่อง คุณอายจนไม่กล้าคุยเรื่องการเงินกับฉันเหรอ หรือคุณกำลังปิดบังอะไรอยู่”

“คุณกำลังพยายามพูดอะไรอยู่? คุณกำลังกล่าวหาฉันเรื่องอะไรอยู่?!

“ฉันสังเกตเห็นใบเสร็จรับเงินสำหรับเครื่องประดับตอนที่กำลังทำงบประมาณครัวเรือนเมื่อเร็วๆ นี้” เสียงของโยโกะต่ำลง แต่ซายูริได้ยินความโกรธที่ซ่อนอยู่ “สิ่งที่แปลกก็คือ ฉันไม่เคยได้รับเครื่องประดับจากคุณเลย”

ขณะที่ซายูริกำลังพูดอยู่นั้น ซายูริก็ยืนอยู่ที่โถงทางเดินด้านนอกห้องอาหาร
เธอรู้สึกเหมือนกับว่าเธอเป็นผู้ชมในละครที่ตึงเครียดแบบที่เธอเคยเห็นในภาพยนตร์ที่ผู้ต้องสงสัยถูกตำรวจสอบสวน วิธีที่แม่ของเธอเอนตัวเข้ามาหาคำตอบ ทำให้เธอนึกถึงนักสืบที่กำลังสืบหาความจริง กิริยาท่าทางของทาเคชิที่หลังค่อมและป้องกันตัว สะท้อนให้เห็นถึงชายที่ติดอยู่ในใยแห่งคำโกหก

“ผมอธิบายได้...” เขาเริ่มพูด แต่โยโกะก็ขัดขึ้นมา “ทาเคชิ ผมรักคุณและห่วงใยคุณ คุณรู้ดี ความรักมีพลังอะไรอีก นอกจากการให้อภัย”

เขาดูตกใจ ตาของเขาเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ “คุณ... รักฉันเหรอ? หลังจากทุกอย่าง?”

“ใช่” เธอตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ฉันรักคุณ แม้ว่าคุณจะทำผิดพลาด ฉันรักคุณเสมอมา แต่ฉันไม่สามารถแสร้งทำเป็นว่ามันไม่เจ็บปวดได้อีกต่อไป”

สีหน้าของทาเคชิเปลี่ยนจากตกใจเป็นรู้สึกผิด เขาสางผมตัวเองอย่างข่มอารมณ์อย่างเห็นได้ชัด “ฉันไม่เคยอยากทำร้ายเธอเลยนะ โยโกะ มันก็แค่เกิดขึ้น ฉันไม่คิดว่า—”

“การคิดอย่างเดียวมันไม่พอหรอก ทาเคชิ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “ฉันต้องการความซื่อสัตย์ แม้ว่ามันจะยากก็ตาม ฉันสมควรได้รับสิ่งนั้น”

เขาก้มหน้าลงด้วยความละอาย “ฉันขอโทษจริงๆ ฉันโง่เอง”

โยโกะก้าวเข้ามาใกล้ หัวใจของเธอยังคงเจ็บปวดกับชายที่เธอรัก แม้จะต้องเผชิญกับอะไรมามากมาย “ฉันเปลี่ยนความรู้สึกของตัวเองไม่ได้ แต่เราต้องหาหนทางที่จะก้าวไปข้างหน้าด้วยกัน”

ทาเคชิสบตากับเธอ ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความเสียใจ “ผมจะทำให้ดีขึ้น ผมสัญญา ผมไม่อยากเสียคุณไป”

“คุณจะทำได้ ถ้าคุณไม่สูญเสียผู้หญิงที่คุณซื้อเครื่องประดับให้ไป ฉันอธิบายตัวเองให้ชัดเจนพอแล้วใช่ไหม”

“สวัสดี!” เขาตอบโดยก้มศีรษะ ไม่สามารถสบตากับภรรยาได้

ในขณะที่ความจริงอันไม่อาจเอ่ยออกมายังคงตราตรึงอยู่ระหว่างพวกเขา โยโกะก็รู้สึกมีความหวังขึ้นมาบ้าง แม้จะไม่ใช่เรื่องง่าย แต่บางทีความรักของพวกเขาอาจยังนำทางพวกเขาฝ่าความมืดมิดไปได้

ซายูริรู้สึกน้ำตาคลอเบ้าขณะฟังเรื่องราวนี้ เธอรู้สึกสิ้นหวังอย่างที่สุด เธอชื่นชมความเข้มแข็งของพ่อเสมอมา แต่ตอนนี้เธอกลับได้ยินความกลัวในน้ำเสียงของเขา และรู้สึกอับอายขายหน้า

“ตอนนี้บอกฉันหน่อยว่าคนทวงหนี้พูดว่าอะไร” โยโกะพูดเบาๆ พร้อมวางมือบนปลายแขนของสามีของเธอ

“พวกเขาให้คำขาดกับฉัน” เขากล่าวต่อด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูไม่ชัดเจน “จ่ายเงินไป ไม่เช่นนั้นจะต้องเผชิญกับ... ผลที่ตามมา”

ในที่สุดทาเคชิก็เงยหน้าขึ้นสบตากับโยโกะ “ฉันไม่อยากเป็นภาระให้คุณ ฉันอยากปกป้องคุณจากเรื่องทั้งหมดนี้” เสียงของเขาต่ำราวกับกำลังวิงวอน แต่กลับยิ่งทำให้โยโกะโกรธมากขึ้น

“ปกป้องฉันเหรอ? คุณทำตรงกันข้าม!” โยโกะสวนกลับด้วยน้ำเสียงที่ทั้งโกรธและสิ้นหวัง “คุณทำให้พวกเราทุกคนตกอยู่ในความเสี่ยง คุณคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าคุณไม่สามารถตอบแทนพวกเขาได้?”

หัวใจของซายูริเต้นแรงขึ้น *ผลที่ตามมาหรือ? นั่นอาจหมายความว่าอย่างไร* เธอรู้สึกราวกับว่าพื้นดินใต้ร่างของเธอพังทลายลง โลกที่เธอรู้จักพลิกผันไปสู่ความโกลาหล เธอเคยคิดว่าครอบครัวของเธอค่อนข้างปกติ แต่ตอนนี้เธอรู้สึกเหมือนกับว่าพวกเขาติดอยู่ในฝันร้าย

น้ำเสียงของโยโกะเริ่มแผ่วลง แต่ซายูริยังคงได้ยินความตึงเครียด “ทาเคชิ คุณควรปรึกษาฉัน เราน่าจะหาทางออกร่วมกันได้ คุณรู้ว่าครอบครัวของฉันมีเงิน และฉันก็ควรขอความช่วยเหลือ...”

“ไม่!” ทาเคชิขัดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนกเล็กน้อย “คุณสัญญากับฉันแล้วนะ โยโกะ คุณสัญญาว่าจะไม่กลับไปหาพวกเขาอีก ฉันทำให้คุณอยู่ในสถานการณ์แบบนั้นไม่ได้!”

หัวใจของซายูริเต้นแรงขึ้นเมื่อเธอตระหนักถึงความลึกซึ้งของสถานการณ์ แม่ของเธอมีฐานะร่ำรวย แต่เธอกลับเลือกชีวิตที่เรียบง่ายกว่า โดยแต่งงานเพราะความรัก ซายูริเคารพการตัดสินใจของแม่เสมอมา แต่ตอนนี้รู้สึกเหมือนว่าการตัดสินใจนั้นกำลังทำให้ทั้งคู่แตกแยก
หลังจากช่วงเวลาแห่งความเงียบเพียงชั่วครู่ซึ่งมีเพียงเสียงทะเลาะเบาะแว้งของพวกเขาที่ดังก้อง ซายูริรู้สึกคลื่นไส้ เธอไม่อาจทนฟังอะไรอีกต่อไป เธอหันหลังอย่างเงียบๆ และย่องไปตามโถงทางเดินสู่ห้องของเธอ หัวใจของเธอหนักอึ้งไปด้วยความรู้ใหม่

เมื่อถึงห้องแล้ว เธอก็ปิดประตูเบาๆ แล้วนั่งลงบนเตียง จ้องมองไปที่ผนังอย่างว่างเปล่า ความจริงเกี่ยวกับสถานการณ์ของครอบครัวเธอครอบงำเธออย่างหนัก เธอรู้สึกอยากช่วยเหลือ อยากทำอะไรสักอย่างเหลือเกิน เมื่อสำเร็จการศึกษาในช่วงปลายเดือนมีนาคม เธอรู้ว่าเธออาจจะหางานทำได้ บางทีอาจจะได้กินไก่ทอดที่ KFC ด้วยซ้ำ และเธอตัดสินใจที่จะลาออกจากโรงเรียนหลังจากนั้น

“ฉันจะช่วยจ่ายเงินกู้ให้” เธอพูดกับตัวเองในใจด้วยใจที่มุ่งมั่น แต่ลึกๆ เธอก็รู้ว่ามันอาจไม่เพียงพอที่จะปกป้องพ่อของเธอจากยากูซ่า

ในขณะเดียวกัน โยโกะยืนอยู่ในห้องนั่งเล่น หัวใจของเธอเต้นแรงขณะกำลังประมวลผลบทสนทนา
เธอรู้สึกขัดแย้งระหว่างความรักที่มีต่อทาเคชิกับความทรงจำที่ฝังลึกมานานเกี่ยวกับความมั่งคั่งของครอบครัวเธอเอง
เธอเคยสัญญากับตัวเองว่าจะไม่กลับไปใช้ชีวิตแบบนั้นอีก แต่ตอนนี้สามีของเธอกำลังตกอยู่ในอันตราย เธอรักสามีของเธอ เธอไม่เคยระบุได้จริงๆ ว่าอะไรคือสิ่งที่ดึงดูดเธอเข้าหาเขา แต่ธรรมชาติของความรักนั้นมีหลากหลายรูปแบบและขนาด และไม่สามารถอธิบายได้

ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอสงสัยว่าเขามีชู้ แต่เธอก็ตั้งใจที่จะไม่ทำให้ครอบครัวแตกแยกเพียงเพราะรู้สึกว่าถูกหลอกและทรยศ
เป็นเรื่องเห็นแก่ตัวของเธอที่ทำลายครอบครัวเพียงเพราะสามีไม่ซื่อสัตย์ เธอรู้ว่าเขาเป็นคนดี ใช่ เขาดื่มมากเกินไปและทำงานไม่มีความสุข แต่เขาพยายามเป็นสามีและพ่อที่ดีเสมอ แม้ว่าจะล้มเหลวทั้งสองอย่างก็ตาม โยโกะรู้ว่าสาเหตุหลักคือความเครียด

ทาเคชิไม่เคยรับมือกับความเครียดได้เลย โยโกะเป็นคนจัดการกับสถานการณ์ที่ทาเคชิพบว่าเครียดเกินกว่าจะรับมือได้เสมอ เธอแต่งงานกับผู้ชายที่อ่อนแอ แต่เธอยังคงรักเขา *และ* โยโกะคิด *ว่านั่นคือความรักที่แท้จริง – การรักใครสักคนแม้ว่าคนๆ นั้นจะมีข้อบกพร่อง*

เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วตัดสินใจว่าจะติดต่อแม่ของเธอ แม้ว่าจะทำให้เธออับอายก็ตาม เธอต้องปกป้องครอบครัวของเธอ
นิ้วของโยโกะสั่นเทาเมื่อเธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาและกดหมายเลขของแม่ น้ำหนักของการตัดสินใจของเธอกดดันหัวใจของเธออย่างหนัก อดีตค่อยๆ คืบคลานกลับเข้ามาในชีวิตของเธอ และเธอรู้สึกถึงความตึงเครียดที่คุ้นเคยจากสายสัมพันธ์ในครอบครัวที่ดึงเธอเข้าไป

เมื่อคืนผ่านไป ซายูรินอนบนเตียง จ้องมองเพดาน หัวใจของเธอหนักอึ้งด้วยความกังวล สัปดาห์ที่ผ่านมาเป็นสัปดาห์ที่เหนื่อยล้าทั้งทางกายและใจ และสิ่งเดียวที่เธอต้องการทำคือการนอนหลับ แต่เธอก็ไม่สามารถนอนหลับได้ เธออยากจะสารภาพกับอายะ แต่เธอไม่ต้องการให้เพื่อนของเธอต้องแบกรับความมืดมนนี้ แทนที่จะทำอย่างนั้น เธอจึงตัดสินใจที่จะก้มหน้าก้มตาทำงานให้หนักขึ้น และทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้เพื่อเลี้ยงดูครอบครัว

-

เมื่อซายูริเดินไปที่บ้านของอายะก็มืดแล้ว หัวใจของเธอเบิกบานขึ้นทุกย่างก้าว หลังจากวันที่ยาวนานที่ KFC เธอรู้สึกดีใจที่ได้ผ่อนคลายกับเพื่อนของเธอ แต่ก็ยังคงกังวลอยู่เล็กน้อยว่าพวกเขาจะรักษามิตรภาพนี้ไว้ได้อย่างดีหรือไม่ เมื่อเธอเดินเข้าไปใกล้ประตูหน้าบ้านที่คุ้นเคย เธอใช้เวลาสักครู่เพื่อหวีผมและจัดกระเป๋าของเธอ โดยต้องการให้ตัวเองดูดี อากิโกะ แม่ของอายะ เปิดประตูด้วยรอยยิ้มที่อบอุ่น

“ซายูริ ดีใจจังที่ได้เจอคุณ!” เธออุทานขณะก้าวเข้าไปข้างใน กลิ่นหอมหวานลอยฟุ้งไปทั่วโถงทางเดิน ทำให้ซายูริรู้สึกท้องร้องโครกคราก

“ขอบคุณค่ะคุณนายทานากะ” ซายูริกล่าวพร้อมโค้งตัวเล็กน้อยขณะเดินเข้ามา “กลิ่นที่นี่หอมดีนะคะ”

“ขอบคุณค่ะ” เธอกล่าวตอบพร้อมพาซายูริเข้าไปในห้องนั่งเล่นอันแสนสบาย “ฉันเพิ่งอบ *โดรายากิ เสร็จ* ค่ะ คุณอยากทานไหมคะ”

“โอ้ ใช่แล้ว โปรดเถอะ!” ดวงตาของซายูริเป็นประกายเมื่อได้รับข้อเสนอ แพนเค้กนุ่มฟูไส้ถั่วแดงกวนเป็นหนึ่งในเมนูโปรดของเธอ อากิโกะวางแพนเค้กหนึ่งชิ้นบนจานและส่งให้ซายูริ ขณะที่เธอกำลังกัดโด *รายากิ* เพื่อลิ้มรสความหวานอุ่นๆ

“นี่เป็นเรื่องที่น่าทึ่งเหมือนเช่นเคย” คุณนายทานากะกล่าว

อากิโกะมองดูเธอด้วยรอยยิ้มพึงพอใจ

“ฉันดีใจที่คุณชอบ และชาสักถ้วยจะดีไหม”

โดยไม่รอคำตอบ เธอจึงลุกขึ้นและเดินไปที่ห้องครัว ซายูริรู้ดีกว่าที่จะปฏิเสธ “นั่นคงจะดีมาก!” เธอตะโกนตามหลัง
ขณะสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นของการต้อนรับที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างของเธอ

ทันใดนั้นเอง อายะก็เข้ามาในห้อง “โคนิจิวะ ฉันคิดว่าฉันได้ยินคุณแล้ว” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แม้ว่าจะมีความรู้สึกต่างๆ ปะปนอยู่ในตัวเธอก็ตาม
การที่มีซายูริอยู่เคียงข้างทำให้รู้สึกสบายใจเสมอมา แต่ตอนนี้มันกลับรู้สึกเหมือนมีเมฆฝนปกคลุมอยู่ด้านบน
หัวใจของอายะจมดิ่งลงเมื่อความทรงจำเกี่ยวกับการถูกทรยศกลับหลั่งไหลกลับมาอีกครั้ง — ว่าเธอผิดสัญญากับเพื่อนที่ดีที่สุดของเธออย่างไร

ดวงตาของพวกเขาสบกัน และโลกที่อยู่รอบตัวพวกเขาดูเหมือนจะเลือนหายไป การแสดงออกของอายะเป็นการผสมผสานระหว่างความวิตกกังวลและความหวัง
แต่ซายูริไม่สามารถสลัดความโกรธและความผิดหวังที่เดือดพล่านอยู่ใต้พื้นผิวได้

“เฮ้ อายะ” ซายูริเอ่ยอย่างไม่แน่ใจ โดยที่เสียงของเธอแทบจะเป็นเสียงกระซิบ

อายะกอดอก สายตาของเธอแข็งกร้าวขึ้น “เฮ้” คำเดียวที่ได้ยินดูหนักอึ้ง เต็มไปด้วยความผูกพันที่ร้าวรานระหว่างพวกเขา

ขณะที่ทั้งสองยืนเผชิญหน้ากันราวกับคาวเกิร์ลสองคนกำลังดวลกัน อากิโกะก็กลับมาพร้อมกับกาน้ำชาและถ้วยชาที่ละเอียดอ่อน เธอรินชาเขียวร้อนๆ ด้วยความสง่างาม
“นี่ค่ะคุณผู้หญิง” เธอกล่าวและวางถ้วยชาไว้ตรงหน้าพวกเขา “ดื่มให้อร่อยนะคะ”

“ขอบคุณค่ะ” ซายูริตอบพร้อมส่งยิ้มให้ เธอจิบไปหนึ่งจิบ รสชาติของดินช่วยปลอบประโลม

ซายูริไม่แน่ใจว่าแม่ของอายะตั้งใจจะผ่อนคลายบรรยากาศหรือว่าเธอแค่พูดสุภาพเท่านั้น
แต่เธอก็เชิญซายูริให้นั่งลงและไม่นานเธอก็ถามคำถามทั้งหมดที่คาดว่าจะได้รับจากแม่ของเพื่อน เช่น "ซายูริ คุณทำงานที่ KFC เป็นยังไงบ้าง คุณทำงานกะไหน คุณกินอะไรเป็นมื้อเที่ยง" เป็นต้น

หลังจากนั้นไม่นาน อากิโกะก็ขอตัวไปทำความสะอาดในครัว ปล่อยให้สาวๆ คุยกันไปตามปกติ “รู้ไหม” อายะพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้นทันใด
“ฉันคิดมากเรื่องที่เกิดขึ้นที่ถ้ำ”

หัวใจของซายูริจมดิ่งลงชั่วขณะ ความทรงจำเกี่ยวกับคืนที่พวกเขาอยู่ที่ CAVE ฉายแวบผ่านหัวของเธอ “ใช่ ฉันก็เหมือนกัน” เธอกล่าวเบาๆ “ฉันอยากให้เราโอเค
แต่เราต้องแก้ปัญหาเรื่องความไว้วางใจกัน ฉันแค่ไม่สามารถมีเพื่อนสนิทที่ไว้ใจไม่ได้”

“ไปคุยกันที่ห้องฉันเถอะ” อายะพูดเบาๆ ไม่ต้องการตากผ้าสกปรกต่อหน้าอากิโกะซึ่งอยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่เมตรขณะกำลังล้างจาน
ซายูริพยักหน้าด้วยสีหน้าจริงจัง และเดินตามอายะไปที่ห้องนอนของเธอ

พวกเขานั่งบนเตียงของอายะ ซึ่งเป็นฟูกแบบดั้งเดิมที่ปูบนพื้นเสื่อทาทามิ ผ้าคลุมเตียง *ซิกิบุตง*
ของเธอได้รับการตกแต่งด้วยลวดลายสีสันสดใสและภาพตัวละครอนิเมะที่เธอชื่นชอบ หมอน มาคุระแบบ นุ่ม วางอยู่ที่ปลายด้านหนึ่ง ให้ความสบายขณะนอนหลับ

โปสเตอร์ของวงดนตรียอดนิยมถูกติดไว้ตามผนังห้องนอนของเธอ ไม่ว่าจะเป็นวง *SMAP ซึ่ง เป็นวงเจ-ป๊อปชื่อดัง* วงร็อค *X Japan*
และโปสเตอร์ขนาดเล็กอีกหลายแผ่นที่แสดงภาพนักร้องไอดอลที่กำลังเป็นกระแสที่กำลังยิ้มแย้มและสวมชุดแฟชั่น
โปสเตอร์เหล่านี้สร้างภาพตัดปะที่มีชีวิตชีวาซึ่งแสดงถึงความรักที่อายะมีต่อดนตรีและวัฒนธรรมป๊อป

อายะขยับตัวด้วยความกังวล ก้มมองนิ้วมือของตัวเองขณะที่เธอกำลังขยับสร้อยข้อมือที่ได้รับเป็นของขวัญจากซายูริ “เราคุยกันได้ไหม”

“ใช่แน่นอน เรา *ต้อง* คุยกัน” ซายูริตอบ

“ฉันรู้! ฉันขอโทษจริงๆ” อายะอ้อนวอนด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ “ฉันไม่เคยอยากทำร้ายเธอ ฉันทำเรื่องโง่ๆ ไปแล้ว – เลือกความสนุกสนานมากกว่ามิตรภาพ
ฉันจะไม่โทษแอลกอฮอล์ ฉันเลือกที่จะดื่มมากเกินไป – ไม่มีใครบังคับฉัน สิ่งเดียวที่ฉันพูดได้คือฉันขอโทษ ซายูริ เธอสามารถให้อภัยฉันได้ไหม”

ซายูริโกรธจัด แต่ลึกๆ แล้ว เธอกลับรู้สึกเห็นอกเห็นใจ เธอจำได้ถึงช่วงเวลาที่พวกเขาหัวเราะด้วยกัน แบ่งปันความลับ และสนับสนุนกันและกัน

“คุณทำให้ฉันผิดหวังนะอายะ แต่เหมือนที่คุณพูด มันเป็นอดีตไปแล้ว ฉันไม่สามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการดื่มได้จริงๆ เพราะฉันไม่เคยเมาเลย ฉันไม่รู้ว่ามันทำให้ใครรู้สึกอย่างไร แต่ฉัน *รู้* ว่ามันส่งผลต่อพ่อของฉันอย่างไร”

“คุณหมายถึงอะไร” อายะถาม

“มันทำให้เขาทะเลาะกับแม่ของฉัน ฉันเกลียดเวลาที่เรื่องแบบนั้นเกิดขึ้น”

“ใช่แล้ว ฉันเริ่มตระหนักแล้วว่าควรดื่มแอลกอฮอล์ในปริมาณที่พอเหมาะ” อายะยิ้มอย่างละอาย

ความเงียบที่ตามมาทำให้ระหว่างพวกเขาทั้งสองดูหนักอึ้ง ซายูริมองเห็นความเสียใจที่ฝังแน่นอยู่บนใบหน้าของอายะ แต่รู้สึกว่ามันน้อยเกินไปและสายเกินไป ส่วนหนึ่งของเธอต้องการเอื้อมมือออกไปเพื่อซ่อมแซมรอยร้าว แต่ส่วนอื่นกลับกรีดร้องเพื่อปกป้องตัวเองจากความเจ็บปวดที่จะเกิดขึ้นต่อไป

“ฉันไม่รู้ว่าจะไว้ใจคุณได้อีกไหม” ซายูริพูดในที่สุด เสียงของเธอแทบจะกระซิบ คำพูดนั้นมีกลิ่นขมติดลิ้น ใบหน้าของอายะสลดลง เธอพยักหน้า น้ำตาไหลอาบแก้ม “ฉันเข้าใจ แค่... ให้โอกาสฉันแก้ไข ฉันจะทำทุกอย่าง”

ซายูริรู้สึกสับสนและรู้สึกไม่สบายใจ เธอต้องการปลอบใจเพื่อนและบอกว่าทุกอย่างจะดีขึ้น แต่บาดแผลนั้นยังเจ็บอยู่มาก เธอจึงพูดว่า “ครั้งหนึ่ง อัตสึโกะเคยบอกฉันว่าการให้อภัยนั้นดีต่อสุขภาพจิต เมื่อแฟนคนล่าสุดของเธอนอกใจเธอ การให้อภัยช่วยทำลายวัฏจักรแห่งความคิดลบ ดังนั้น อายะ ฉันให้โอกาสเธออีกครั้ง ฉันชอบที่มีเธอเป็นเพื่อน และฉันเดาว่าความสัมพันธ์ทุกรูปแบบย่อมมีขึ้นมีลง”

คำพูดเหล่านั้นลอยค้างอยู่ในอากาศ และอายะก็รู้สึกถึงอารมณ์ต่างๆ มากมายที่หลั่งไหลเข้ามาหาเธอ ทั้งความประหลาดใจ ความโล่งใจ และความหวังที่ท่วมท้น “ยกโทษให้ฉันได้ไหม” เธอกล่าวซ้ำด้วยน้ำเสียงไม่เชื่อ “หลังจากทุกอย่างแล้วเหรอ”

“เฮ้!” ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงที่นิ่งขึ้น “ใช่แล้ว คุณทำให้ฉันเจ็บปวด และเราคงต้องใช้เวลาสักพักเพื่อสร้างสิ่งที่เราเคยมีขึ้นมาใหม่ แต่ฉันเชื่อว่าเราจะผ่านเรื่องนี้ไปด้วยกันได้”

หัวใจของอายะพองโตเมื่อเธอรู้สึกถึงความอบอุ่นจากความจริงใจของซายูริที่แผ่ซ่านไปทั่วตัวเธอ และนับตั้งแต่ถูกทรยศเป็นครั้งแรกที่แสงแห่งความหวังเริ่มส่องประกายภายในตัวเธอ

“ฉันก็ไม่อยากเสียคุณไปในฐานะเพื่อนเหมือนกัน” อายะสารภาพด้วยน้ำเสียงจริงจัง “คุณมีความหมายต่อฉันมากเกินไป”

น้ำตาคลอเบ้าเมื่อได้ยินคำพูดของซายูริ ความทรงจำถึงเสียงหัวเราะ ความฝันร่วมกัน และสายสัมพันธ์ที่ทั้งคู่เคยสร้างไว้กลับคืนมาอีกครั้ง ก่อให้เกิดความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเอาคืนสิ่งที่พวกเขาสูญเสียไป “ฉันคิดถึงคุณนะ ซายูริ” เธอยอมรับด้วยเสียงสั่นเครือ “คิดถึงจริงๆ”

ซายูริก้าวเข้ามาใกล้ ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยความเปราะบาง “งั้นเรามาเริ่มกันใหม่อีกครั้งเถอะ”

“ฉันสัญญาว่าจะทำดีขึ้น ฉันจะทำงานหนักเพื่อให้คุณกลับมาเชื่อใจฉันอีกครั้ง” อายะพูดด้วยความขอบคุณสำหรับโอกาสครั้งที่สอง

ในขณะนั้น ซายูริรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงภายในตัวเธอเอง เธอตัดสินใจที่จะยอมรับความรู้สึกผิดของอายะและมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งที่ดีกว่า เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ ตั้งใจที่จะรับความเสี่ยงที่จะต้องเจ็บปวดอีกครั้ง แต่ยังคงมุ่งมั่นที่จะมีความหวังในการรักษา

“โอเค” เธอกล่าวอย่างอ่อนโยน พร้อมรอยยิ้มเล็กๆ “มาลองดูกันเถอะ”

ขณะที่ทั้งคู่นั่งอยู่บนฟูก ความตึงเครียดที่เคยแยกพวกเขาออกจากกันก็เริ่มสลายไป ซายูริสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นของมิตรภาพที่ค่อยๆ กลับคืนมา เส้นทางสู่การเยียวยาได้รับการส่องสว่างด้วยความจริงใจจากคำพูดของอายะ ในขณะนั้นเอง เธอตระหนักว่าแม้จะต้องเจ็บปวด แต่สายสัมพันธ์ของพวกเขาก็คุ้มค่าที่จะต่อสู้

บทที่ 13

หอประชุมโรงเรียนเต็มไปด้วยเสียงพูดคุยของนักเรียนที่นั่งลงกับที่นั่ง ซายูรินั่งลงข้างๆ อายะ หัวใจของเธอหนักอึ้งไปด้วยข่าวลือที่แพร่สะพัดอยู่รอบตัวพวกเขา อากาศหนาวเย็นในเดือนมกราคมดูเหมือนจะยิ่งทำให้เธอวิตกกังวลมากขึ้น เธอเคยหวังว่าช่วงปิดเทอมฤดูหนาวจะนำความสงบมาให้บ้าง แต่เสียงกระซิบอันโหดร้ายของโทโมโกะได้ทำลายภาพลวงตานั้นลงทันทีที่พวกเขากลับมา

ขณะที่อาจารย์ใหญ่เดินเข้ามาใกล้โพเดียม ความคิดของซายูริก็หวนนึกถึงเหตุการณ์น่าอับอายเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน การขว้างลูกบาสเก็ตบอลใส่หน้าโทโมโกะทำให้โทโมโกะรู้สึกพอใจในตอนนั้น แต่คำขอโทษกลับทำให้โทโมโกะมีอาวุธเพิ่มขึ้น ซายูริคาดหวังว่าจะมีการสงบศึก แต่ดูเหมือนว่าโทโมโกะจะสนุกกับความวุ่นวายที่เธอสร้างขึ้น

“สวัสดีตอนเช้านะนักเรียน” เสียงของอาจารย์ใหญ่ดังก้องในเสียงรบกวน เรียกความสนใจจากนักเรียน ซายูริพยายามตั้งสมาธิ แต่จิตใจของเธอยังคงหวนคิดถึงข่าวลือที่ทำให้เธอและอายะดูแย่

โทโมโกะได้ปล่อยข่าวลือว่าอายะและซายูริมีเซ็กส์สามคนกับเคน วาตานาเบะ เธอสังเกตเห็นอายะขยับตัวเล็กน้อยจากหางตา พร้อมกับยิ้มเยาะที่มุมปากของเธอ ซายูรินั่งไปหาเธอด้วยความอยากรู้อยากเห็น “มีอะไรตลกนักหนา” เธอพูดกระซิบโดยพยายามไม่ให้เสียงของเธอต่ำลง

อายะเอนตัวเข้ามาใกล้ด้วยท่าทางซุกซน “รอก่อนแล้วค่อยดู” เธอตอบด้วยประกายความตื่นเต้นในดวงตา ซายูริรู้สึกไม่สบายใจปนกับความอยากรู้ อายะมักจะเป็นคนที่กล้าหาญกว่าคนอื่นเสมอ แต่เธอกำลังวางแผนอะไรอยู่? หลังจากหยุดประกาศตามปกติแล้ว หัวหน้าโรงเรียนก็กระแอม แล้วทั้งห้องก็เงียบลง “และสุดท้าย โทโมโกะ มิตสึอิ โปรดรายงานตัวที่ห้องทำงานของฉันทันทีหลังจากประชุมเสร็จ”

เสียงพึมพำดังขึ้นทั่วห้องโถง ซายูริเหลือบมองอายะที่กำลังพยายามกลั้นยิ้ม “คุณทำอะไรลงไป” ซายูริถามพร้อมกับขมวดคิ้ว

“พูดกันตามตรงว่าโทโมโกะคงมีเซอร์ไพรส์เล็กๆ น้อยๆ รอเธออยู่” อายะตอบอย่างลึกลับ ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความซุกซน

ท้องของซายูรินั่นป่วนด้วยความวิตกกังวลและความคาดหวังที่ปะปนกัน อายะเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์เสมอมา แต่เธอก็อาจหุนหันพลันแล่นได้ โดยเฉพาะเมื่อถูกยั่วยุ

“คุณไม่ได้ทำอะไรบ้าๆ ใช่มั้ย?”

“บางทีอาจจะบ้าไปนิด” อายะพูดพลางยิ้มกว้าง “แต่ก็สนุกดีนะ ฉันแอบใส่ของเล็กๆ น้อยๆ ลงไปในงานของโทโมโกะที่ต้องส่งเมื่อวานด้วย”

ในขณะที่การประชุมดำเนินต่อไป ซายูริก็ไม่สามารถสลัดความรู้สึกสับสนวุ่นวายที่กำลังคืบคลานเข้ามาได้ เธอแอบมองอายะอีกครั้ง ซึ่งยังคงสงบนิ่งด้วยแววตาที่รับรู้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มันทั้งปลอบโยนและน่าตกใจ ความไว้วางใจที่เธอมีต่ออายะตอนนี้สั่นคลอน แต่เธอก็รู้ด้วยว่าเพื่อนของเธอจะทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องเธอ อย่างน้อยก็ตอนที่เธอมีสติสัมปชัญญะ

ครูใหญ่สรุปการประชุม และนักเรียนก็เริ่มทยอยออกไป ซายูริรู้สึกวิตกกังวลมากขึ้นเมื่อพวกเขาเดินไปที่ตู้เก็บของ

“คุณใส่สิ่งใดลงไปในงานของโทโมโกะกันแน่” เธอถาม เพราะไม่อาจระงับความอยากรู้ของตัวเองได้อีกต่อไป

“ฉันวาดรูปคุณทาคาฮาชิในชุดคลอดลูกเล็กๆ น้อยๆ น่ะ” อายะพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ แต่ซายูริก็สัมผัสได้ถึงความจริงจังที่ซ่อนอยู่ “ไม่มีอะไรน่าอื้อฉาวเกินไป แค่มีอะไรสักอย่างที่จะทำให้เธอต้องคิดทบทวนทางเลือกของตัวเอง”

“คุณแน่ใจเหรอว่านั่นเป็นความคิดที่ดี” ซายูริรู้สึกกังวลขึ้นมา “แล้วถ้ามันกลับกลายเป็นผลเสียล่ะ”

อายะยักไหล่ ความมั่นใจของเธอไม่สั่นคลอน “บางครั้งคุณต้องต่อสู้กลับในแบบของคุณเอง นอกจากนี้ ฉันทนเห็นคุณถูกกลั่นแกล้งแบบนี้ไม่ได้” ซายูริรู้สึกขอบคุณและกังวล “ฉันซาบซึ้งใจจริงๆ แต่...”

“เชื่อฉันเถอะ” อายะพูดขัดขึ้นด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “เรื่องนี้จะทำให้เธอต้องคิดทบทวนอีกครั้งก่อนที่จะแพร่ข่าวลือใดๆ ออกไปอีก จำไว้ว่าเรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวกับคุณเพียงคนเดียว ฉันยืนหยัดเพื่อตัวเองและเพื่อคุณเช่นกัน”

ขณะที่ทั้งคู่เดินไปที่ทางออก ซายูริก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกถึงความสามัคคี แม้ว่าสถานการณ์จะไม่มั่นคง
แต่เธอก็ตระหนักว่าความมุ่งมั่นของอายะที่จะปกป้องเธอเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงมิตรภาพของพวกเขา
บางทีนี่อาจเป็นแรงผลักดันที่พวกเขาต้องการเพื่อเรียกร้องเรื่องเล่าของพวกเขากลับคืนมา

“แค่สัญญากับฉันว่าคุณจะระวังตัว” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงที่เบาลง

“เสมอ” อายะตอบพร้อมรอยยิ้มอันอบอุ่นใจบนใบหน้าของเธอ “และหากเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น ฉันจะจัดการเอง”

ขณะที่พวกเขาเดินไปที่ชั้นเรียน ซายูริรู้สึกทั้งความกลัวและความตื่นเต้นปะปนกันภายในตัวเธอ การต่อสู้กับโทโมโกะยังไม่จบสิ้น แต่เมื่อมีอายะอยู่เคียงข้าง เธอกลับรู้สึกมีความหวังขึ้นมาบ้าง พวกเขาจะร่วมกันเผชิญกับความท้าทายใดๆ ที่รออยู่ข้างหน้า

บทที่ 14

ไฟฟลูออเรสเซนต์ของธนาคาร Nippon Credit กะพริบอยู่เหนือ Takeshi Ichikawa ขณะที่เขานั่งที่โต๊ะทำงานและจ้องมองกองเอกสารอย่างว่างเปล่า ตัวเลขบนหน้ากระดาษพร่ามัวไปหมด ความผิดพลาดแต่ละครั้งทำให้ความเครียดของเขาหนักขึ้น ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำส่งผลกระทบต่อธนาคารอย่างหนัก และในฐานะหัวหน้าแผนก ความ *กดดัน* ในการทำงานก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น ทันใดนั้น หัวหน้าของเขาซึ่งเป็นหัวหน้า *แผนก* ก็ออกมาจากห้องทำงาน ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความหงุดหงิด

"อิชิกาวะ! ในห้องทำงานของฉันตอนนี้!" เขาตะโกน

ทาเคชิกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ท้องไส้ปั่นป่วนด้วยความวิตกกังวล เขาค่อยๆ ลุกขึ้น รู้สึกถึงความหวาดกลัวที่กดทับไหล่ของเขา การเดินไปยัง สำนักงาน *ของบุโช* รู้สึกเหมือนกำลังเดินไปสู่การประหารชีวิตของเขา ภายในสำนักงาน *บุโช* ปิดประตูดังปังตามหลังเขา

"เกิดอะไรขึ้นกับคุณ" เขาถามขณะโน้มตัวไปเหนือโต๊ะ เสียงของเขาดังขึ้น "คุณกำลังทำผิดพลาดโดยประมาท และมันส่งผลกระทบต่อทั้งทีม! ฉันคาดหวังสิ่งที่ดีกว่านี้จากคุณ!"

"ผมกำลังทำเต็มที่" ทาเคชิตอบด้วยเสียงที่เบามาก เขาแทบรู้สึกตัวว่าตัวเองไร้ค่าเมื่อถูกจับจ้องอย่างเข้มข้น "สถานการณ์ปัจจุบันเต็มไปด้วยความกดดันมากมาย—"

"ขอโทษ!" *บูโช* ตะคอก "ฉันไม่อยากได้ยินคำแก้ตัว คุณต้องปรับปรุงตัว ไม่งั้นคุณจะหางานไม่ได้อีกนาน!"

ทาเคชิพยักหน้า รู้สึกถึงความร้อนแรงของความอับอายแผ่ซ่านไปทั่วร่างของเขา ขณะที่เขาออกจากออฟฟิศ เขารู้สึกว่าเพื่อนร่วมงานจ้องมองมาที่เขา เสียงกระซิบของพวกเขาดังอยู่ข้างหลังเขาเหมือนเงา ความเครียดทำให้หายใจไม่ออก เป็นวัฏจักรที่โหดร้ายที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนถูกกักขัง

เมื่อนาฬิกาตีหก ทาเคชิตัดสินใจอยู่จนดึกเพื่อหวังว่าจะทำงานให้หนักเพื่อหลีกหนีจากความคิด แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความคิดของเขาก็หวนคิดถึงการพบปะกับยากูซ่าที่กำลังจะเกิดขึ้น โยโกะ ภรรยาของเขาขอความช่วยเหลือจากพ่อแม่ของเธออย่างไม่เต็มใจเพื่อชำระหนี้ แม้ว่าเธอจะละเว้นการเกี่ยวข้องกับยากูซ่าอย่างชาญฉลาดก็ตาม เขารู้ว่าเขาต้องนำเงินมาจ่ายคืนนี้ ภาระทั้งหมดนั้นหนักอึ้ง

เมื่อเขาเลิกงานในที่สุด อากาศตอนกลางคืนก็รู้สึกเย็นยะเยือกกับผิวหนังของเขา แทนที่จะตรงไปที่ 'สำนักงาน' ของเจ้าหนี้ในคลับ *ซึบากิ* เขากลับพบว่าตัวเองกำลังเดินไปที่ร้านปาจิงโกะในชิบูย่า และรู้สึกต้องการอะไรสักอย่างเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ เมื่อเขาเดินเข้าไปข้างใน แสงสว่างจ้าและเสียงที่ดังก็โอบล้อมเขาเอาไว้ ทำให้เขาหายกังวลไปชั่วขณะ เขาหยิบเบียร์ซัปโปโรจากตู้ขายของอัตโนมัติ เบียร์เย็นๆ ช่วยบรรเทาความเครียดของเขาได้ ขณะที่เขามองหาตู้ขายของว่างเพื่อจะนั่ง

ขณะที่เขากำลังเล่นเครื่องเกม เขารู้สึกโล่งใจขึ้นมาชั่วขณะ ความตื่นเต้นของเกมได้กลบความวิตกกังวลที่กัดกินเขาไปชั่วขณะ *นี่เป็นที่เดียวที่ฉันสามารถมีความสงบได้* เขาคิดในขณะที่รู้สึกว่าความตึงเครียดค่อยๆ หายไปจากตัวเขา แต่เมื่อเวลาผ่านไปเป็นชั่วโมง การตัดสินใจของเขาก็เริ่มเลือนลาง เขาลืมไปว่ามีเวลาและเงินเท่าไร

ทาเคชิเดินโซเซออกมาจากร้านปาจิงโกะที่แสงสลัวๆ ในชิบูย่า แสงนีออนสาดส่องใบหน้าของเขาเป็นภาพหลากสีสัน เสียงเครื่องปาจิงโกะที่กระทบกันและเสียงหัวเราะของคนเมาดังก้องอยู่ด้านหลังเขา แต่สิ่งเดียวที่เขาสนใจคือภาระหนี้ที่กดทับเขาอยู่ หัวของเขาหมุนเล็กน้อยจากเครื่องดื่มที่เขาดื่มเข้าไป แต่เขารู้ว่าเขาต้องเผชิญกับภาระหน้าที่ของตัวเอง

เขาใช้มือสั่นๆ ยกแขนขึ้นโบกเรียกแท็กซี่จากขอบถนน รถสีเหลืองและเขียวที่คุ้นเคยจอดลงพร้อมป้ายไฟแสดงว่ารถว่าง คนขับมองเขาด้วยความอยากรู้และระมัดระวังผสมกัน ขณะที่ทาเคชิขึ้นไปนั่งที่เบาะหลัง ประตูรถปิดดังโครมคราม

"คลับซึบากิ" เขาพูดพึมพำอย่างไม่ชัด พยายามแสดงความมั่นใจแม้ว่าเขาจะเมาอยู่ก็ตาม คนขับพยักหน้า และพวกเขาก็ขับออกจากถนนที่พลุกพล่าน ขับลัดเลาะไปตามถนนที่วุ่นวายและมีชีวิตชีวาของชิบูย่า แสงไฟในเมืองพร่าเลือนเป็นเส้นขณะที่ทาเคชิเอนหลังและสูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อตั้งสติ

การเดินทางนั้นทั้งยาวนานและสั้น พลังงานที่เต้นระรัวของเมืองภายนอกนั้นตัดกันอย่างชัดเจนกับความวุ่นวายภายในของเขา เขาคิดถึงยากูซ่าที่กำลังรอเขาอยู่ที่คลับซึบากิ น้ำหนักของหนี้ที่กดทับเขาไว้เหมือนก้อนเมฆสีดำ เมื่อพวกเขามาถึง รถแท็กซี่ก็หยุดอยู่หน้าคลับ โดยด้านหน้าของรถเรืองแสงอย่างอบอุ่นภายใต้แสงไฟนีออนที่กะพริบ

ทาเคชิล้วงหากระเป๋าสตางค์ของเขา หยิบเงินสดออกมาและจ่ายเงินให้คนขับก่อนจะก้าวออกไปบนทางเท้า เขาใช้เวลาสักครู่เพื่อตั้งสติ รีดเสื้อแจ็คเก็ตให้เรียบ และเตรียมใจสำหรับการเผชิญหน้าข้างหน้า ทางเข้าคลับซึบากิเชื้อเชิญเขาให้เข้าไป ประตูสู่โลกที่เขาต้องเผชิญ

เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วผลักประตูเปิดออก เสียงเพลงเบาๆ และเสียงพูดคุยดังไปทั่ว บรรยากาศเต็มไปด้วยกลิ่นน้ำหอมราคาแพงและเสียงหัวเราะของพนักงานต้อนรับ ทาเคชียืดไหล่ขึ้นและก้าวเข้าไปเผชิญหน้ากับยากูซ่าและเริ่มกระบวนการชำระหนี้ โดยรู้ว่านี่เป็นขั้นตอนสำคัญในการกลับมาควบคุมชีวิตของเขาอีกครั้ง

-

ทาเคชิรู้สึกหมดแรงขณะนั่งอยู่ที่เบาะหลังของรถแท็กซี่ระหว่างทางกลับบ้าน แอลกอฮอล์ทำให้ประสาทสัมผัสของเขามึนงง และเขารู้สึกเหมือนอยู่ในรังไหมแห่งความสงบ เป็นสถานที่ที่ห้ามมีความเครียดและความตึงเครียดโดยเด็ดขาด

“โคโค นิ ซึกิมาชิตะ” คนขับประกาศ

คลื่นแห่งความตื่นตระหนกโหมกระหน่ำไปทั่วร่างของเขา เมื่อเขารู้ตัวว่าต้องหาทางอธิบายการกระทำของเขาให้โยโกะฟัง เมื่อเขาเดินเข้าไปในบ้าน ประตูก็ส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด และเขาก็สะดุดธรณีประตูเล็กน้อย ทำให้เกิดเสียงเอะอะโวยวาย

“ฉันกลับมาแล้ว!” เขากล่าวด้วยเสียงที่พร่ามัวและร่าเริงเกินไป เขาเหลือบมองไปรอบๆ สังเกตเห็นว่าบ้านเงียบสงบ เด็กสาวทั้งสองกำลังนอนหลับอย่างมีความสุข โดยไม่รู้ตัวว่าชีวิตของพ่อแม่กำลังวุ่นวายอยู่

โยโกะกำลังรอเขาอย่างกระวนกระวายใจในห้องนั่งเล่นที่แสงสลัว เธอใช้เวลาทั้งเย็นเดินไปมาโดยที่สถานการณ์กดดันเธออย่างหนัก เมื่อเห็นทาเคชิเข้ามา ความโล่งใจก็แผ่ซ่านไปทั่วร่างของเธอ แต่ความกังวลก็ถูกกลบไปอย่างรวดเร็วเมื่อเธอเห็นเขาอยู่ในอาการนั้น

“ทาเคชิ!” เธออุทานขณะลุกจากที่นั่ง “คุณเมาแล้ว!”

“แค่ดื่มไปสองสามแก้ว โยโกะ ไม่เป็นไรหรอก” เขาหัวเราะ แต่เสียงนั้นก็แผ่วเบา และเธอเห็นเงาของความกังวลปรากฏบนใบหน้าของเขา

“คุณจ่ายเงินแล้วเหรอ” เธอถามด้วยน้ำเสียงนิ่งแต่แฝงด้วยความเร่งรีบ

เขาหยุดชะงัก เสียงหัวเราะค่อยๆ หายไปจากดวงตา “ฉันทำ... บางส่วน... แต่มันซับซ้อน ฉันอาจต้องการเวลาอีกนิดหน่อย” เขาพึมพำโดยเลี่ยงการสบตากับเธอ

หัวใจของโยโกะตกต่ำลง “คุณหมายความว่ายังไง ‘บางส่วน’ น่ะ” เธอเดินเข้ามาใกล้ ความสิ้นหวังคืบคลานเข้ามาในน้ำเสียงของเธอ “ทาเคชิ พวกเขาจะไม่รอตลอดไปหรอก!”

เขาทรุดตัวลงบนโซฟา ภาระจากการกระทำของเขากดทับลงบนตัวเขาเอง “ผ่อนคลายเถอะ ฉันให้เงินพวกเขาไปแล้ว” เขากล่าวพร้อมขยี้ขมับราวกับพยายามขจัดความเป็นจริงของสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

การยอมรับความจริงของทาเคชิทำให้โยโกะรู้สึกแย่มาก ชายที่เธอรักกำลังจมอยู่กับความเครียดและความอับอาย และเธอรู้สึกไร้เรี่ยวแรง “คุณเอาเงินไปพนันเหรอ” เธอถามด้วยน้ำเสียงที่เบากว่ากระซิบเล็กน้อย

“แค่นิดหน่อย” เขากล่าวตอบด้วยน้ำเสียงป้องกันตัว

โยโกะรู้สึกโกรธและผิดหวังขึ้นมา “เธอไม่เข้าใจหรอกว่าสิ่งนี้มีความหมายต่อพวกเราและสาวๆ ยังไง เราจมอยู่กับปัญหาหนักมาก และนี่ไม่ใช่หนทางที่จะแก้ไขมันได้!”

“ฉันรู้!” เขาตะโกนขึ้นอย่างกะทันหัน ความหงุดหงิดก็ล้นออกมา “แต่ฉันรับไม่ได้! ฉันพยายามจะประคองทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทางแล้ว แต่นี่มัน... มากเกินไป!”

โยโกะสูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามตั้งสติ เธอเชื่อเสมอมาว่าชีวิตที่เรียบง่ายของพวกเขาคือชีวิตที่ปราศจากภาระจากอดีต แต่ตอนนี้ ความฝันนั้นกลับเลือนหายไป “เราต้องเผชิญสิ่งนี้ไปด้วยกัน ทาเคชิ ฉันทำคนเดียวไม่ได้”

เขาจ้องมองเธอ ความอับอายของเขาปรากฏชัดในดวงตา “ฉันขอโทษ โยโกะ ฉันคิดว่าฉันรับมือไหว” น้ำตาคลอเบ้าในดวงตาของโยโกะขณะที่เธอพยายามควบคุมสติ “คุณต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของคุณ เราไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ต่อไปด้วยความกลัวได้ คุณจ่ายให้พวกเขาไปเท่าไหร่ ช่วยบอกฉันหน่อยว่าส่วนใหญ่มันเป็นเท่าไหร่”

“ก็...มันมากกว่าครึ่งแล้ว ไม่ต้องกังวล ฉันจะจัดการเอง” เขาพูดเสียงไม่ชัด พยายามลืมตาให้ได้

โยโกะกำลังจะบอกเขาว่าเธอเสียหน้าเพราะไปขอเงินแม่ แต่เธอก็รู้ว่าสามีที่ล้มเหลวของเธอคงจำอะไรไม่ได้เลยในตอนเช้าอยู่แล้ว
เธอจึงได้แต่ถอนหายใจแล้วเริ่มช่วยเขาขึ้นเตียง

เสียงความพยายามของโยโกะที่แผ่วเบาแทรกผ่านผนังบางๆ ของบ้าน ทำให้ซายูริต้องตื่นจากการนอนหลับ เธอกระพริบตาในแสงสลัว เศษซากของความฝันค่อยๆ
หายไปเมื่อเธอได้ยินเสียงนั้น ซึ่งเป็นเสียงคร่างเบาๆ ที่ฝืนๆ ตามมาด้วยเสียงร่างของพ่อของเธอที่กระแทกกับกรอบประตู

ซายูริซึ่งมึนงงและสับสน นอนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งเพื่อตั้งใจฟัง เสียงของแม่ของเธอที่ต่ำและตึงเครียด ผสมผสานกับความเงียบอันหนักหน่วงของคืนนั้น เป็นเสียงที่คุ้นเคย
เสียงที่กลายมาเป็นเรื่องธรรมดาในบ้านของพวกเขา ทาเคชิอยู่บ้าน แต่ไม่ใช่ในแบบที่ควรจะเป็น

ขณะที่เสียงดังยังคงดังต่อไป—เสียงแม่ของเธอที่ดังอู้อี้และเสียงฝีเท้าที่ดังกึกก้อง—ซายูริรู้สึกปวดแปลบๆ ที่หน้าอก เธอลุกจากเตียง พื้นเย็นๆ
ทำให้เธอรู้สึกหนาวสั่นไปทั่วร่าง เธอเปิดประตูห้องนอนอย่างเงียบๆ และมองเข้าไปในโถงทางเดินที่แสงสลัวๆ

โยโกะพยายามยกสามีขึ้นจากพื้นด้วยความลำบาก น้ำหนักที่ไร้ชีวิตของสามีแทบจะล้นมือเธอ ซายูริรู้สึกเจ็บปวดเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
เธอเห็นความเคร่งเครียดบนใบหน้าของแม่ รอยกังวลและความสิ้นหวังฝังแน่นอยู่บนใบหน้าของเธอ แววตานั้นบอกอะไรได้มากมาย
เป็นเครื่องพิสูจน์ถึงภาระที่โยโกะแบกรับเพียงลำพัง

ซายูริก้าวออกจากห้องไปโดยไม่ลังเลแม้แต่วินาทีเดียว โดยที่เท้าเปล่าของเธอแนบกับพื้นอย่างเงียบเชียบ เธอเดินไปหาแม่ของเธอซึ่งรู้สึกตัวขึ้นชั่วขณะเมื่ออยู่ตรงนั้น
ไม่มีคำพูดใดที่พูดคุยกัน ความหนักอึ้งในอากาศทำให้คำพูดเหล่านั้นไม่จำเป็นอีกต่อไป ในทางกลับกัน ความมุ่งมั่นของซายูริก็ปรากฏชัดออกมาผ่านการกระทำของเธอ

“แม่ ช่วยหน่อย” เธอพูดเบาๆ แล้วสอดมือเข้าไปใต้แขนของพ่ออย่างอ่อนโยน ทั้งสองคนช่วยกันยกพ่อขึ้น โดยแต่ละคนออกแรงต้านน้ำหนัก
แต่เคลื่อนไหวไปพร้อมๆ กันในขณะที่พาพ่อไปที่ห้องนอน ขณะที่ทั้งคู่ทำงานด้วยกัน ซายูริก็เหลือบไปเห็นดวงตาของแม่ของเธอ รอยคล้ำรอบดวงตาเกิดจากความเหนื่อยล้า
ความรู้สึกขอบคุณปะปนกับความเศร้าที่ยังคงค้างอยู่ โยโกะหายใจแรงขึ้นอย่างรวดเร็ว และซายูริสัมผัสได้ถึงความเครียดทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับเธอ

เมื่อพวกเขาพาทาเคชิขึ้นเตียงได้แล้ว ซายูริก็ก้าวถอยหลังและมองโยโกะที่กำลังปรับผ้าห่ม เธอเคลื่อนไหวอย่างอ่อนโยนแม้จะเหนื่อยล้าก็ตาม ห้องกลับมาเงียบสงบอีกครั้ง
มีเพียงเสียงผ้าเสียดสีเบาๆ และเสียงหายใจหนักๆ ที่ไม่สม่ำเสมอ

ซายูริรู้สึกมีความมุ่งมั่นมากขึ้น เธออยากช่วยพ่อแม่ แบ่งเบาความทุกข์และภาระ แต่ความไม่แน่นอนกัดกินเธอ เธอจะทำอย่างไรได้
เธอเป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่งที่ยังต้องดิ้นรนต่อสู้ต่อไปในชีวิต ติดอยู่ระหว่างความไร้เดียงสาของวัยเยาว์และความจริงอันโหดร้ายของวัยผู้ใหญ่
ขณะที่แม่ของเธอหันหลังเพื่อจะออกจากห้อง ซายูริก็เอื้อมมือไปแตะแขนโยโกะเบาๆ “แม่ เป็นอะไรหรือเปล่า” คำถามนั้นลอยวนอยู่ในอากาศ
เป็นเส้นด้ายแห่งความกังวลที่บอบบาง

โยโกะสบตากับเธอด้วยแววตาที่ผสมผสานระหว่างความภาคภูมิใจและความเศร้า “ฉันสบายดี ซายูริ แค่เหนื่อย” เธอตอบด้วยน้ำเสียงที่นิ่งกว่าที่รู้สึก
แต่ซายูริสามารถมองทะลุผ่านสิ่งที่เห็นภายนอกได้ “ฉันอยากช่วย” เธอพูดกระซิบด้วยคำพูดที่จริงจัง “ฉันจะทำทุกอย่างที่ทำได้”

สีหน้าของโยโกะอ่อนลง และเธอดึงซายูริเข้ามากอดอย่างแน่นหนาและสั้น ๆ “เธอช่วยอยู่แล้วนะ สาวน้อยของฉัน การได้อยู่ที่นี่มีความหมายมาก”

ขณะที่พวกเขายืนอยู่ด้วยกันในแสงสลัว ซายูริก็รู้สึกถึงความหวังเล็กๆ น้อยๆ
เธอจึงตัดสินใจทันทีว่าจะหาทางช่วยเหลือครอบครัวของเธอและแบ่งเบาภาระที่พวกเขาแบกรับเอาไว้ หากเธอสามารถคิดหาวิธีสร้างความแตกต่างได้
ถึงแม้ว่าเธอจะยังไม่มีคำตอบ แต่เธอก็จะไม่ปล่อยให้พ่อแม่ของเธอเผชิญกับการต่อสู้เพียงลำพัง

บทที่ 15

ห้องเรียนเต็มไปด้วยเสียงพูดคุยของนักเรียนในช่วงพักเที่ยง อากาศเต็มไปด้วยกลิ่นของกล่องเบนโตะที่บรรจุอาหารไว้เต็มไปหมด ซายูรินั่งที่โต๊ะของเธอ แกะกล่องอาหารกลางวันของเธอออกอย่างระมัดระวัง เธอมีเบนโตะสีสันสดใสที่ใส่ของกินหลากหลายชนิด เช่น ข้าวสวยสีขาวฟูๆ ที่ปั้นเป็นรูปหัวใจเล็กๆ ผักดองสีสันสดใส และไก่เทอริยากิสองสามชิ้นที่ราดซอส ข้างๆ เธอ อายะเปิดเบนโตะของเธอเอง เผยให้เห็นซูชิโรลหลากชนิด สลัดขนาดเล็ก และ *ทามาโกยา กิหนึ่งชิ้น* ซึ่งเป็นออมเล็ตญี่ปุ่นรสหวาน

“ว้าว อาหารกลางวันของคุณดูน่าทานจังเลย” ซายูริพูดพร้อมกับมองอาหารของอายะด้วยความอิจฉาเล็กน้อย

“ขอบคุณค่ะ วันนี้แม่ฉันจัดเต็มมาก” อายะตอบพร้อมยิ้มกว้างขณะกัดซูชิเข้าไปคำหนึ่ง รสชาติของซูชิระเบิดออกมาในปากของเธอ และเธอก็เพลิดเพลินกับช่วงเวลานั้น ชื่นชมกับความคุ้นเคยอันอบอุ่นของมื้อกลางวันของเธอ ขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอาหาร ซายูริก็คิดแผนของเธออย่างเร่งรีบ เธอคิดเรื่องนี้มาหลายวันแล้ว แต่เธอต้องการความช่วยเหลือจากอายะเพื่อให้มันกลายเป็นจริง ภาระจากสถานการณ์ของครอบครัวกดดันเธออย่างหนัก และเธอรู้สึกเร่งด่วนที่จะต้องลงมือทำ

“อายะ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคงแต่แฝงไปด้วยความกังวล “ฉันถามคุณบางอย่างได้ไหม”

“แน่ใจนะ มีอะไรขึ้น” อายะตอบในขณะที่เงยหน้าจากกล่องเบนโตะของเธอด้วยท่าทางอยากรู้

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วเลือกคำพูดอย่างระมัดระวัง “ฉันไม่เคยถามคุณเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างคุณกับผู้ชายคนนั้นที่ CAVE เลย ฉันไม่อยากสืบหาความจริง ถ้าคุณอยากบอกฉัน คุณก็คงจะบอกไปแล้ว แต่... คุณยังติดต่อกับเขาอยู่ไหม”

สีหน้าของอายะเปลี่ยนไปเล็กน้อย มีทั้งความประหลาดใจและความครุ่นคิดปะปนกัน “คุณหมายถึงเคน วาตานาเบะเหรอ” เธอหยุดชะงักเมื่อนึกถึงคืนนั้น “พูดตามตรง ฉันเมามากจนจำอะไรไม่ได้เลย มันเบลอไปหมด แต่ฉันไม่ได้นอนกับเขานะ ถ้าคุณเป็นห่วงเรื่องนั้น”

ซายูริรู้สึกโล่งใจ แต่เธอยังคงกดดันต่อไป “แล้วคุณจำเขาได้หรือเปล่า”

“ใช่ ฉันจำชื่อเขาได้ เขาเป็นสมาชิกยากูซ่า” อายะตอบด้วยน้ำเสียงที่แจ่มใสขึ้นเล็กน้อยแต่ยังคงระมัดระวัง “เขาเชิญฉันไปที่เพนท์เฮาส์ของเขาที่โรงแรมชิบูย่า แกรนเบลล์ แน่นอนว่าฉันไม่ได้ไป”

หัวใจของซายูริเต้นแรงเมื่อได้ยินชื่อโรงแรมแห่งนี้ โรงแรมแกรนเบลล์ขึ้นชื่อในเรื่องความหรูหรา เป็นสถานที่ที่คนรวยและมีอำนาจมารวมตัวกัน
“คุณแยกทางกันด้วยดีหรือเปล่า” เธอถามโดยพยายามไม่ให้เสียงของเธอฟังดูเป็นกลาง

“ใช่แล้ว ฉันคิดว่าอย่างนั้น” อายะพูดพลางยักไหล่เล็กน้อย “ทุกอย่างดูธรรมดามาก เขาดูเป็นคนดี แต่ฉันไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับคนประเภทนั้น”

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วตัดสินใจวางรากฐานสำหรับคำขอของเธอ “ฉันต้องการความช่วยเหลือ อายะ ฉันอยากให้เธอไปโรงแรมแกรนเบลล์กับฉัน”

อายะยกคิ้วขึ้นอย่างสนใจอย่างเห็นได้ชัด “ทำไมคุณถึงอยากไปที่นั่น มันฟังดู... เข้มข้นมาก”

ซายูริลังเล เธอพยายามพูดความจริงและกลัวจะเปิดเผยมากเกินไป “ฉันต้องการทำความรู้จักกับเคน วาตานาเบะ
ฉันอยากรู้ว่าเขาสามารถมีอิทธิพลต่อหนี้ที่พ่อของฉันเป็นหนี้อยู่หรือไม่”

ดวงตาของอายะเบิกกว้างด้วยความกังวล “คุณอยากจะขอร้องสมาชิกยากูซ่าเหรอ คุณแน่ใจเหรอว่านั่นเป็นความคิดที่ดี”

“ฉันรู้ว่ามันดูเสี่ยง แต่ฉันต้องทำอะไรบางอย่าง ครอบครัวของฉันอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้าย และฉันรู้สึกว่านี่เป็นทางเลือกเดียวของฉัน”
ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคง แม้ว่าจะยังมีเรื่องวุ่นวายในใจอยู่ก็ตาม เธอเลี่ยงที่จะพูดความจริงเกี่ยวกับการออกจากโรงเรียน
โดยหันไปสนใจความสิ้นหวังจากวิกฤตทางการเงินของครอบครัวแทน อายะมองใบหน้าของเพื่อนและสัมผัสได้ถึงความเร่งด่วนที่อยู่เบื้องหลังคำพูดของเธอ

“โอเค แต่จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเขาไม่เต็มใจที่จะช่วย?”

“ฉันจะหาทางออกให้ได้” ซายูริตอบด้วยความมุ่งมั่น “ฉันแค่ต้องลองดู”

หลังจากเงียบไปครู่หนึ่ง อายะก็ถอนหายใจ ความตั้งใจของเธอเริ่มอ่อนลง แม้จะพยายามทำให้โทโมโกะเดือดร้อน แต่เธอก็ยังรู้สึกว่า 'บัญชีมิตรภาพ' ของพวกเขายังไม่สมดุล การทรยศมีค่ามากกว่าการแกล้งโง่ๆ เพียงครั้งเดียว

“เอาล่ะ ฉันจะแนะนำให้คุณรู้จัก แต่เราต้องระวังตัว ฉันไม่อยากให้คุณไปพัวพันกับเรื่องอันตราย”

ซายูริกล่าวด้วยหัวใจที่พองโตด้วยความขอบคุณว่า “ขอบคุณมากนะอายะ” “มันมีความหมายกับฉันมาก”

เสียงกริ่งดังขึ้นเพื่อบอกเวลาพักเที่ยงสิ้นสุดลง และห้องเรียนก็เริ่มมีเสียงดังขึ้นในขณะที่นักเรียนกำลังเตรียมตัวสำหรับคาบเรียนต่อไป
ซายูริรู้สึกว่าตัวเองมีจุดมุ่งหมายในชีวิต เธอมีแผน และด้วยความช่วยเหลือของอายะ อย่างน้อยเธอก็มีโอกาสเผชิญหน้ากับเงาที่ปกคลุมครอบครัวของเธอ
ขณะที่พวกเขากำลังจัดกล่องเบนโตะ อายะก็เหลือบมองไปที่ซายูริด้วยแววตาที่ผสมผสานระหว่างความกังวลและความเป็นเพื่อน

“สัญญากับฉันสิว่าคุณจะระวังตัว นี่ไม่ใช่แค่เกมธรรมดาๆ”

“ฉันสัญญา” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ฉันจะไม่ทำอะไรที่ประมาท”

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว เพื่อนทั้งสองก็เดินไปเรียนต่อ แม้จะยังลังเลใจเรื่องการตัดสินใจ แต่ซายูริก็ยังมีความหวังเล็กๆ น้อยๆ ในใจ เธอพร้อมที่จะรับผิดชอบชีวิตของตัวเอง
ไม่ว่าจะต้องเผชิญกับความท้าทายใดๆ ก็ตาม

-

ซายูริก้าวเข้าไปในล็อบบี้ที่หรูหราของโรงแรม Granbell ด้วยความกังวล อากาศเต็มไปด้วยกลิ่นไม้ขัดเงาและน้ำหอมราคาแพง

“ทางนี้” อายะพูดขึ้นพร้อมกับสังเกตเห็นโต๊ะต้อนรับหินอ่อน เธอใช้ข้อศอกช่วยพยุงซายูริอย่างคล่องแคล่ว ซายูริและอายะเดินเคียงข้างกัน
ความคาดหวังอันกระวนกระวายของพวกเขาปรากฏชัดขึ้นขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปหาหญิงสาวที่แต่งกายอย่างสง่างามซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังโต๊ะ

ซายูริสวมเสื้อเบลาส์สีขาวนวลประดับขอบลูกไม้อันประณีต สอดเข้าในกระโปรงลายสก็อตเอวสูงที่พลิ้วไสวไปตามจังหวะก้าวเดินอย่างประณีต เสื้อคลุมสีกรมท่าที่เธอสวมเพิ่มความสง่างาม ทำให้ เธอดูสง่างามและดูอ่อนเยาว์ รองเท้าโลฟเฟอร์สีดำของเธอกระทบกับพื้นหินอ่อนอย่างแผ่วเบา และเธอถือกระเป๋าถือใบเล็กไว้โดยขยับนิ้วไปตามสาย

อายะดูมีชีวิตชีวาขึ้น เธอสวมเสื้อคอเต่าสีแดงสดหลวมๆ ที่ตัดกับกางเกงขายาวสีเข้มเอวสูงได้อย่างสวยงาม แจ็คเก็ตหนังครอปที่เธอใส่ดูโดดเด่นขึ้นเล็กน้อย ทำให้ชุดลำลองของเธอดูโดดเด่น รองเท้าบู๊ตหุ้มข้อส้นหนาช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับก้าวเดินของเธอ และกระเป๋าสะพายข้างที่สะพายข้างเบาๆ ที่สะโพกของเธอ

เมื่อพวกเขามาถึงแผนกต้อนรับ บรรยากาศก็เปลี่ยนไป ล็อบบี้เต็มไปด้วยแขกที่มาร่วมงาน แต่หินอ่อนขัดเงาและการตกแต่งอันหรูหราทำให้รู้สึกสงบ ซายูริหยุดคิดขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปหาพนักงานต้อนรับ ไม่รู้จะสู้หรือหนีดี กลัวจนตัวแข็งไปหมด *เธอทำได้! กามัน!*
เธอพูดกับตัวเองในใจขณะเตรียมใจรับกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นข้างหน้า

“แล้วถ้าเขาจำเราไม่ได้ล่ะ” ซายูริเริ่มตกใจ อายะเอนตัวเข้ามาเล็กน้อย ท่าทางของเธอดูกล้าหาญและมั่นใจ “ฉันจัดการได้ แค่ยืนอยู่ข้างหลังฉันนิดหน่อยแล้วยิ้มหวานๆ ก็พอ”

ขณะที่ซายูริและอายะยืนอยู่ที่โต๊ะต้อนรับ เสียงฮัมเบาๆ จากล็อบบี้โรงแรมก็ดังวนเวียนอยู่รอบตัวพวกเขา พนักงานต้อนรับที่สง่างามซึ่งเป็นผู้หญิงที่มีสง่าราศี มีผมมวยสลวยและสวมเครื่องแบบที่ตัดเย็บเรียบร้อย เงยหน้าขึ้นมองด้วยรอยยิ้มอันอบอุ่น

“สวัสดีตอนบ่ายค่ะคุณผู้หญิง ยินดีต้อนรับสู่โรงแรมชิบูย่า แกรนเบลล์ มีอะไรให้ฉันช่วยไหมคะ” น้ำเสียงของเธอนุ่มนวลและแสดงถึงความเป็นมืออาชีพ

อายะก้าวไปข้างหน้าด้วยความมั่นใจที่ฉายชัดออกมา “สวัสดีตอนบ่ายค่ะ ฉันเป็นเพื่อนของเคน วาตานาเบะ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงสบายๆ “ฉันบังเอิญมาถึงแถวนั้นและอยากจะทักทาย เขาว่างไหม”

พนักงานต้อนรับยังคงยิ้มอยู่ แต่ดวงตาของเธอยังคงฉายแววอยากรู้อยากเห็น “เข้าใจแล้ว ฉันขอถามชื่อคุณได้ไหม”

“อายะ” เธอตอบอย่างรวดเร็วและหันกลับไปมองซายูริเพื่อขอคำยืนยัน “และนี่คือเพื่อนของฉัน ซายูริ”

“ขอบคุณนะอายะ ฉันจะรีบเช็คดูว่าเขาอยู่ที่นี่ไหม กรุณารอสักครู่” เจ้าหน้าที่รับสายหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโดยวางนิ้วบนปุ่มโทรศัพท์ ซายูริรู้สึกหัวใจเต้นแรง ความวิตกกังวลเริ่มคืบคลานเข้ามาขณะที่เธอยืนอยู่ข้างอายะ เธอพูดกระซิบว่า “คุณแน่ใจแล้วเหรอ”

อายะยิ้มอย่างมั่นใจ “เชื่อฉันเถอะ เราจะไม่เป็นไร แค่ทำตัวเป็นธรรมชาติก็พอ”

พนักงานต้อนรับพูดโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงที่ต่ำและเป็นมืออาชีพ “สวัสดีค่ะ คุณวาตานาเบะ มีหญิงสาวสองคนอยู่ที่นี่ คนหนึ่งอ้างว่าเป็นเพื่อนและต้องการทักทาย” หญิงสาวทั้งสองเฝ้าดูอย่างกระวนกระวายขณะที่เธอพูดโทรศัพท์ “ฉันจะถามพวกเธอเองค่ะคุณ”

“คุณวาตานาเบะอยากทราบชื่อของคุณค่ะ” เจ้าหน้าที่รับสายถามโดยเอามือข้างหนึ่งแตะบนหูโทรศัพท์

“ทานากะ อายะ และอิชิคาวะ ซายูริเดส!” อายะเผลอพูดออกไปแทบจะทันที

เธอพูดชื่อพวกเขาซ้ำอีกครั้ง และหลังจากนั้นครู่หนึ่ง เธอก็พยักหน้า จดชื่อของพวกเขาไว้ขณะพูด “ดีมากค่ะท่าน ฉันจะแจ้งให้พวกเขาทราบว่าท่านจะลงมาเร็วๆ นี้”

เธอวางสายแล้วหันกลับไปหาพวกเขา “คุณวาตานาเบะจะลงมาเร็วๆ นี้ โปรดนั่งที่เลานจ์ระหว่างรอ”

“ขอบคุณมาก!” อายะพูดด้วยความตื่นเต้น ซายูริรู้สึกโล่งใจและกังวลปนเปกันเมื่อพวกเขาเดินไปที่บริเวณที่นั่งอันหรูหราใกล้ๆ ขณะที่พวกเขานั่งลงบนเก้าอี้แสนสบาย อายะเอนตัว เข้าไปใกล้ เสียงของเธอกระซิบ “เห็นไหม ง่ายๆ เลย เป็นตัวของตัวเองเมื่อเขามาถึง” ซายูริพยักหน้า แต่จิตใจของเธอเต็มไปด้วยความคิดว่าจะพูดอะไรดี

“แล้วถ้าเขาจำฉันไม่ได้ล่ะ” เธอบ่นพึมพำ

“เขาจะทำ” อายะรับรองกับเธอ “เราจัดการได้”

ไม่กี่วินาทีต่อมา ประตูห้องโถงก็เปิดออก และหัวใจของซายูริก็เต้นระรัวเมื่อเธอเห็นเคนก้าวเข้ามา การปรากฏตัวของเขาดูมีอำนาจแต่ก็ผ่อนคลาย อายะบีบมือเธอ และซายูริก็หายใจเข้าลึกๆ เตรียมตัวรับกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป

“ช่างเป็นเรื่องน่าประหลาดใจจริงๆ!” เขาทักทายด้วยรอยยิ้มที่อบอุ่น ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความสนใจ
“ฉันไม่เคยคาดคิดว่าจะได้พบกับคุณผู้หญิงที่น่ารักทั้งสองคนอีกครั้ง”

“ฉันขอโทษที่มาที่นี่โดยเร็ว” อายะเริ่มพูดขึ้นโดยแสดงบทบาทเป็นคนบาปที่สำนึกผิดอย่างสบายๆ “ฉันไม่แน่ใจว่าคุณจำเพื่อนของฉัน ซายูริ ได้หรือเปล่า” เธอกล่าวพร้อมมองไปที่ซายูริและเคน

“แน่นอน! ใครจะลืมดวงตาสีน้ำตาลโตๆ ของเธอได้” เขากล่าวอย่างนุ่มนวลพร้อมยิ้มให้ซายูริ

“คุณวาตานาเบะ เธอมีเรื่องจะบอกคุณ ฉันคิดว่าคุณคงจะพบว่าสิ่งที่เธอพูดนั้นน่าสนใจมาก” อายะประกาศอย่างมั่นใจ

“เป็นอย่างนั้นจริงหรือ ฉันสนใจจัง ทำไมคุณไม่มาที่ห้องชุดของฉันแล้วเล่าให้ฉันฟังล่ะ” เขาชวน

“ฉันจะรอคุณที่ล็อบบี้” อายะเสนอแนะโดยลังเลใจว่าจะปกป้องเพื่อนของเธอจากอันตรายที่อาจเกิดขึ้นหรือจะไม่ทำร้ายเพื่อนของเธอ ซายูริพยักหน้าท้องของเธอปั่นป่วนขณะที่อายะเดินจากไป ทิ้งให้เธออยู่กับเคนเพียงลำพัง

-

ซายูริรู้สึกทึ่งเมื่อเธอเดินออกจากลิฟต์ส่วนตัว ห้องเพนท์เฮาส์ของเคน วาตานาเบะที่โรงแรมชิบูย่า
แกรนเบลล์เป็นการผสมผสานระหว่างความสง่างามแบบโมเดิร์นและสุนทรียศาสตร์แบบญี่ปุ่นดั้งเดิมได้อย่างน่าทึ่ง สะท้อนถึงความซับซ้อนและความสะดวกสบาย
โถงทางเข้ากว้างขวางตกแต่งด้วยงานศิลปะแบบมินิมอลและของตกแต่งไม้ที่ดูอบอุ่น
โต๊ะไม้โอ๊คขัดเงาทรงกลมพร้อมแจกันดอกไม้สดช่วยเพิ่มสีสันให้กับบรรยากาศอันเงียบสงบ

พวกเขาเดินผ่านห้องนั่งเล่นกว้างขวางซึ่งได้รับแสงธรรมชาติส่องเข้ามาอย่างเต็มที่ด้วยหน้าต่างบานสูงจากพื้นจรดเพดานที่มองเห็นทัศนียภาพอันงดงามของเส้นขอบฟ้าเมืองโตเกียว โซฟาขนาดใหญ่หรูหราในโทนสีอ่อนๆ วางเรียงรายรอบโต๊ะกาแฟเตี้ย สร้างพื้นที่สนทนาที่น่าดึงดูด พรมนุ่มๆ เป็นจุดยึดที่นั่ง
ขณะที่งานศิลปะที่สวยงามและโคมไฟประดับตกแต่งประดับประดาบนผนัง ช่วยเพิ่มสัมผัสของวัฒนธรรมญี่ปุ่น

“ทางนี้” เคนชี้ด้วยมือเปิดขณะที่เขานำทางผ่านบริเวณรับประทานอาหาร
ซึ่งมีโต๊ะรับประทานอาหารไม้สีเข้มดีไซน์เก๋ไก๋ส่องสว่างด้วยโคมระย้าสไตล์โมเดิร์นที่ห้อยลงมาอย่างงดงามด้านบน

“เรามาถึงแล้ว” เขากล่าวขณะมาถึงประตูห้องทำงานของเขา โดยหยุดชะงักและกวักมือเรียกซายูริให้เข้าไปเป็นคนแรก

ในใจ ขณะสำรวจห้องทำงานขนาดใหญ่ที่มีโต๊ะทำงานทันสมัย ชั้นหนังสือที่เต็มไปด้วยหนังสือเรียน และเก้าอี้ที่นั่งสบาย เธอคิดว่าที่นี่ช่าง *เป็นสถานที่ที่ดีจริงๆ*
เธอคิดในใจขณะหลงใหลในความเงียบสงบท่ามกลางความวุ่นวายของชีวิตในเมืองแห่งนี้

“เชิญนั่งก่อน” เขาชี้ไปที่เก้าอี้นวมตัวนุ่ม ซายูริทรุดตัวลงบนผ้าเนื้อนุ่ม นิ้วมือของเธอบิดชายกระโปรงอย่างประหม่า เคนนั่งลงตรงข้ามเธอ
ท่าทางของเขาเปลี่ยนไปเป็นจริงจังมากขึ้น

“มีอะไรสำคัญนักหนา ทำไมคุณถึงรู้สึกจำเป็นต้องเดินทางมาไกลขนาดนี้เพื่อพบฉัน”

หัวใจของซายูริเต้นระรัว “ขอโทษจริงๆ ที่รบกวนคุณวาตานาเบะ ผมจะปล่อยคุณเดี๋ยวนี้!” เธอลุกขึ้นและกำลังจะไป

“เดี๋ยวก่อน! โปรดนั่งลง!” เคนยืนกราน ใบหน้าของเขาผ่อนคลายลงจนกลายเป็นรอยยิ้ม “ไม่เป็นไร คุณทำให้ฉันอยากรู้ และคุณก็อยู่ที่นี่แล้ว
ดังนั้นไม่ว่าคุณจะมาที่นี่เพื่อพูดอะไรก็ตาม ก็พูดมาเลย”

ซายูริรู้สึกละอายใจเมื่อเล่าเรื่องหนี้ของพ่อ และว่าเธอจำเจ้าหน้าที่ทวงหนี้คนหนึ่งในไนท์คลับ CAVE ได้ โดยที่ยังคงเล่นซนอยู่ตลอดเวลา แทบจะไม่เงยหน้าขึ้นมองเคนเลย

“พ่อของคุณชื่ออะไร” เขาถามเมื่อซายูริพูดเสร็จ

“อิชิกาวะ ทาเคชิซัง” เธอตอบอย่างอ่อนโยน

“ตกลง ขอเวลาสักครู่ก่อน ฉันจะคุยโทรศัพท์” เขาสั่งขณะหยิบโทรศัพท์บ้านแล้วกดหมายเลข

“ทาคุยะ ฉันต้องรู้ว่าทาเคชิ อิจิคาวะยังติดหนี้เราอยู่เท่าไหร่ ตอนนี้เลย!” ซายูริเปลี่ยนสายโทรศัพท์อย่างแข็งกร้าว
ซายูริรู้สึกทั้งประทับใจและหวาดกลัวต่อชายผู้ทรงพลังและอันตรายคนนี้

ซายูรินั่งสบาย ๆ บนเก้าอี้หรูหรา มือของเธอประสานกันบนตักของเธอ พยายามสงบสติอารมณ์ที่กระสับกระส่ายในท้องของเธอ
กลิ่นหอมอันเข้มข้นของไม้ขัดเงาผสมผสานกับความเขียวขจีสดชื่นจากกระถางบอนไซในมุมหนึ่ง
ซายูริเฝ้าดูอย่างสงสัยขณะที่เขาลุกขึ้นและเดินเข้าไปใกล้ชุดน้ำชาเรียบง่ายที่จัดแสดงบนโต๊ะเตี้ยอย่างสง่างาม
ชุดน้ำชาเป็นการผสมผสานที่สวยงามระหว่างการออกแบบที่ทันสมัยและงานฝีมือแบบดั้งเดิม โดยมีถ้วยพอร์ซเลนที่ละเอียดอ่อนและกาน้ำชาลึกที่เป็นสีดิน
เขาชงชาเขียวด้วยความสบายที่ฝึกฝนมาเป็นอย่างดี พิธีกรรมนี้เกือบจะเหมือนการทำสมาธิ

“คุณอยากกินบ้างไหม” เขาถามพร้อมหันไปมองไหล่ของเขาด้วยรอยยิ้มอบอุ่นที่ทำให้หัวใจของซายูริเต้นแรง

“ไช่ โปรด” เธอตอบด้วยเสียงที่เบากว่าเสียงกระซิบเล็กน้อย

เคนเทชาเขียวร้อนๆ ลงในถ้วยสองใบ โดยของเหลวมีสีหยกสดใส ขณะที่เขาถือถ้วยกลับไปหาเธอ ไอระเหยก็ลอยขึ้นไปข้างบน ส่งผลให้กลิ่นอันหอมละมุนอบอวลไปทั่ว

“นี่ค่ะ” เขากล่าวพร้อมวางถ้วยไว้ตรงหน้าเธอด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ฉันหวังว่าคุณจะชอบ”

ซายูริเอามือลูบถ้วยชาอุ่นๆ พลางดื่มด่ำกับช่วงเวลานั้น “กลิ่นชาหอมมาก” เธอกล่าวพลางจิบอย่างระมัดระวัง ชามีรสชาตินุ่มละมุนและหวานเล็กน้อย
เป็นรสชาติที่ลงตัวที่ทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลาย

ขณะที่พวกเขากำลังรอโทรศัพท์กลับ บรรยากาศเต็มไปด้วยความตึงเครียดที่ไม่อาจเอ่ยออกมาได้ เคนเอนหลังและมองดูเธอด้วยความเข้มข้นที่ทำให้แก้มของเธอแดงก่ำ

“คุณรู้ไหม” เขาเริ่มด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลแต่ครุ่นคิด “ฉันชื่นชมความมุ่งมั่นของคุณ เป็นเรื่องยากที่จะเห็นคนหนุ่มสาวที่เต็มใจเสี่ยงเพื่อครอบครัวของตัวเอง”

ซายูริกัมมองชาที่เธอดื่ม คำชมนั้นทำให้หัวใจของเธอเต้นแรง “ฉันแค่อยากช่วย” เธอตอบโดยที่ความเขินอายเริ่มกลับมาอีกครั้ง
“ครอบครัวของฉันมีความหมายต่อฉันมาก”

เคนพยักหน้า สายตาของเขาไม่สั่นคลอน “ความภักดีแบบนั้นน่าชื่นชม มันจะพาคุณไปได้ไกลในชีวิต”

พวกเขานั่งเงียบๆ กันอย่างสบายใจชั่วขณะ เสียงแก้วน้ำกระทบกันเบาๆ เป็นเสียงเดียวที่ทำลายความเงียบสงบ ซายูริแอบมองเคน
จิตใจของเธอปั่นป่วนไปด้วยความคิดเกี่ยวกับความท้าทายที่รออยู่ข้างหน้าและปริศนาที่รายล้อมเขาอยู่

ทันใดนั้น โทรศัพท์บนโต๊ะของเคนก็ดังขึ้น ทำลายบรรยากาศนั้นลง เขาเอนตัวไปข้างหน้าแล้วหยิบขึ้นมาด้วยความมั่นใจที่สงบ “วาตานาเบะ” เขาตอบ
น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนไปเป็นจริงจังในขณะที่เขาตั้งใจฟัง ซายูริเฝ้าดูเขา สังเกตว่าเขาเปลี่ยนจากเจ้าบ้านที่อบอุ่นและเป็นมิตรมาเป็นบุคคลที่มีอำนาจสั่งการได้อย่างง่ายดาย
หลังจากสนทนาสั้นๆ เขาก็วางสายและมองไปที่ซายูริ พร้อมกับยิ้มเล็กน้อย

“นั่นเป็นข่าวดี ดูเหมือนว่าพ่อของคุณคงชำระหนี้ไปแล้วมากกว่าครึ่งหนึ่ง”

ขณะที่เขาพูด ซายูริก็รู้สึกมีความมุ่งมั่นมากขึ้น เนื่องจากมีเขาอยู่ด้วย โลกภายนอกอาจดูน่ากลัว แต่ในขณะนี้ ด้วยความอบอุ่นของชาและคำพูดที่ให้กำลังใจของเคน
เธอรู้สึกมั่นใจมากขึ้นที่จะเผชิญกับสิ่งที่อยู่ข้างหน้า

“ผมบอกคุณว่าอะไรนะ ผมไม่เคยมีเด็กนักเรียนสาวที่มุ่งมั่นขนาดนี้เข้ามาหาผมและขอความช่วยเหลือจากผมมาก่อนเลย
ความกล้าหาญของคุณทำให้ผมประทับใจ ดังนั้นผมจะตกลงกับคุณ” เขากล่าวโดยวางข้อศอกบนโต๊ะและประสานนิ้วเข้าด้วยกัน ใบหน้าของเขามีสีหน้าสับสน
ซายูริรู้สึกตื่นเต้นมาก

เขากำลังจะพูดอะไร เธอกังวล เธอรู้สึกราวกับว่ากองทัพปลาไหลกำลังต่อสู้กัน และเธอก็รู้ตัวว่ากำลังกลั้นหายใจอยู่

“ถ้าคุณช่วยฉันทำภารกิจเล็กๆ น้อยๆ เช่น ส่งข้อความ ทำธุระต่างๆ คุณจะช่วยชำระหนี้ของครอบครัวคุณได้” เขากล่าวอธิบายด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล
“นี่คือวิธีที่คุณจะควบคุมได้”

เธอขมวดคิ้ว ถ้อยคำของเขาดูจริงจังมากขึ้น “งานประเภทไหน”

“ส่วนใหญ่ก็เป็นเพียงงานง่ายๆ เช่น รับพัสดุ ส่งเอกสารสำคัญ หรือบางทีก็อาจติดตามงานเล็กน้อย” เขาตอบโดยจ้องมองอย่างมั่นคง

“แต่คุณควรจะรู้ว่ามันก็มีความเสี่ยง” เคนกล่าวต่อ

“เสี่ยงเหรอ” ซายูริถามซ้ำด้วยหัวใจที่เต้นแรง ความหมายที่ตามมานั้นน่ากลัว แต่ความคิดที่จะแบ่งเบาภาระของครอบครัวก็น่าดึงดูดใจ

เคนเอนตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย เสน่ห์ของเขาไม่อาจปฏิเสธได้ “ฉันจะไม่โกหกคุณนะ ซายูริ โลกนี้ไม่ปลอดภัย แต่ฉันมองเห็นศักยภาพในตัวคุณ คุณมุ่งมั่น และฉันคิดว่าคุณจะไปได้ไกล”

ซายูริรู้สึกว่าแก้มของเธอร้อนผ่าวเมื่อได้ยินคำชมของเขา ความขี้อายของเธอต่อสู้กับแรงดึงดูดที่เธอรู้สึกต่อเขา แม้จะมีความแตกต่างกันในเรื่องอายุ—เขาแก่กว่าอย่างน้อยยี่สิบห้าปี—แต่เธอก็อดไม่ได้ที่จะชื่นชมความมั่นใจและพลังของเขา

ในที่สุดเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงที่นิ่งขึ้นว่า “ฉันต้องการคำยืนยัน” “ถ้าฉันทำแบบนี้ คุณต้องบอกเจ้าหนี้ของคุณว่าหนี้ของพ่อฉันหมดไปแล้ว และปฏิเสธการชำระเงินใดๆ ในอนาคต”

สีหน้าของเคนอ่อนลงและเขาพยักหน้าช้าๆ “ผมเห็นด้วย คุณเชื่อคำพูดผม”

ความโล่งใจแผ่ซ่านไปทั่วร่างของเธอ ผสมผสานกับความตื่นเต้นจากข้อตกลงนั้น พวกเขาดื่มชาเขียวร่วมกัน ไออุ่นลอยฟุ้งอยู่ระหว่างพวกเขาขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน คำชมเชยของเคนไหลมาอย่างง่ายดาย ทอเป็นผืนผ้าทอแห่งกำลังใจรอบตัวเธอ

“คุณไม่ใช่แค่เด็กนักเรียนธรรมดา” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงชื่นชมเล็กน้อย “คุณมีจิตวิญญาณของนักรบ ฉันมองเห็นมันได้ กามาน”

หัวใจของซายูริเต้นแรงขึ้นเมื่อเธอเหลือบมองเข่าของตัวเอง เธอรู้สึกได้ถึงความร้อนของรอยแดงที่กระจายไปทั่วแก้มอีกครั้ง เคมีระหว่างพวกเขานั้นไม่อาจปฏิเสธได้ แต่กำแพงยังคงก่อตัวขึ้นในใจของเธอ

เมื่อดื่มชาเสร็จ เคนก็ลุกขึ้นและยื่นมือออกไป การจับมือของเขายังคงดำเนินต่อไป เขาจับมือเธอแน่นแต่ก็อ่อนโยน ทำให้เธอขนลุกไปทั้งตัว “พรุ่งนี้หลังเลิกเรียน มาที่ล็อบบี้โรงแรม *ยามาโตะ นาเดชิโกะ* ” เคนพูดโดยใช้สำนวนชื่นชมที่หมายถึงภาพลักษณ์ในอุดมคติของผู้หญิงญี่ปุ่นแบบดั้งเดิมที่เปี่ยมด้วยคุณธรรม เช่น ความสง่างาม ความสง่างาม และความสุภาพเรียบร้อย

“ฮะ!” เธอพูดตะกุกตะกัก เสียงของเธอแทบจะกระซิบเมื่อเธอดึงมือออก รู้สึกได้ถึงน้ำหนักของสายตาของเขา ขณะที่เขาพาเธอไปที่ลิฟต์ เขาพูดว่า “ทาคุยะจะไปพบคุณที่แผนกต้อนรับชั้นล่าง แค่ถามหาเขาที่แผนกต้อนรับเมื่อคุณมาถึงที่นี่ เขาจะให้คำแนะนำคุณ ตกลงไหม”

“สวัสดี!” เธอยอมรับพร้อมกัมหัวเล็กน้อย

เมื่อเธอเดินออกจากลิฟต์เพนท์เฮาส์ ล็อบบี้ก็เต็มไปด้วยผู้คน แต่จิตใจของเธอกลับมัวหม่นอยู่กับความคิดถึงเคนและบทสนทนาของพวกเขา เธอเห็นอายะที่กำลังรออย่างใจจดใจจ่อ

“เกิดอะไรขึ้น เขาพูดอะไร” อายะซักไซ้ไล่เลียงเธอด้วยคำถามขณะที่พวกเขาเดินออกไปบนถนนที่พลุกพล่านในโตเกียว

ซายูริลังเลใจและเลือกคำพูดอย่างระมัดระวัง “เขา... เขาเสนอที่จะช่วยครอบครัวของฉัน ฉันจะไปทำธุระให้เขา”

อายะเบิกตากว้าง “ธุระน่ะเหรอ? อะไรนะ? อันตรายเหรอ?”

ซายูริกัดริมฝีปาก ไม่แน่ใจว่าจะเปิดเผยมากแค่ไหน “ก็แค่ส่งมอบของให้เท่านั้น เขาบอกว่าเขาจะเคลียร์หนี้ของพ่อฉันถ้าฉันช่วย”

“ยากูซ่ากำลังช่วยคุณอยู่เหรอ? นี่มันเรื่องใหญ่เลยนะ ซายูริ!” อายะอุทานด้วยน้ำเสียงที่ผสมผสานระหว่างความตื่นเต้นและความกังวล “แต่คุณแน่ใจแล้วเหรอ? ถ้ามันทำให้คุณเดือดร้อนขึ้นมาล่ะ?”

“ฉันรู้” ซายูริตอบด้วยความมุ่งมั่นที่เพิ่มมากขึ้น “แต่ฉันต้องทำอะไรบางอย่าง ฉันไม่สามารถนั่งเฉย ๆ แล้วปล่อยให้ครอบครัวของฉันต้องทนทุกข์ได้” อายะมองเธอด้วยแววตาที่ผสมผสานระหว่างความชื่นชมและความหวาดกลัว

“ระวังหน่อยล่ะ เข้าใจไหม คุณไม่รู้หรอกว่าตัวเองกำลังก้าวเข้าสู่โลกแบบไหน”

“ฉันจะทำ” ซายูริสัญญา ขณะที่รู้สึกว่าน้ำหนักของการตัดสินใจกดลงบนไหล่ของเธอ

“เขาโทรหาฉันด้วย ยามาโตะ นาเดชิโกะ” ซายูริกล่าว

“ลูกสาวแท้ๆ ของญี่ปุ่น” อายะกล่าว “ฉันคิดว่านั่นเป็นคำชมนะ ซายูริ” อายะยิ้ม “ดูเหมือนเขาจะชอบคุณนะ”

ซายูริหน้าแดง “เขาอายุมากกว่าฉันมาก ฉันแน่ใจว่าเขาคงไม่สนใจชาวนาหนุ่มอย่างฉันหรอก” ซายูริพูดอย่างไม่ใส่ใจ

“บางคนบอกว่าอายุเป็นเพียงตัวเลข” อายะแสดงความคิดเห็น

“เขาหล่อมากและทุกอย่าง แต่ฉันสนใจแค่จะใช้หนี้ของพ่อเท่านั้น ไม่มีอะไรอื่นอีก” ซายูริพูดด้วยความจริงใจและไม่แน่ใจ

“จะว่ายังไงก็ได้เพื่อน” อายะพูดหยอกล้อ

ในขณะที่พวกเขากำลังเดินกลับบ้าน ถนนในโตเกียวก็พลุกพล่านไปด้วยชีวิต แต่สิ่งเดียวที่ซายูริคิดได้ก็คือเส้นทางที่เธอเลือกและชายลึกลับผู้จุดไฟในตัวเธอ

บทที่ 16

ซายูริปรับเสื้อเบลเซอร์ของเธอ ท่ามกลางความประหม่าและความตื่นเต้นที่ปะปนกัน หลังจากใช้เวลาทั้งวันในโรงเรียน
ตอนนี้เธอพบว่าตัวเองอยู่ในโลกที่ไม่คุ้นเคยของการทำงานเป็นยากูซ่า ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับชีวิตที่ถูกปิดกั้นของเธอ

การเดินเล่นไปตามถนนที่พลุกพล่านของชิบูย่าแทนที่จะอยู่บ้านในห้องของเธอนั้นรู้สึกแปลกๆ ทั้งรู้สึกตื่นเต้นและหวาดกลัว เธอได้นำเสื้อผ้าเก่าๆ
มาเปลี่ยนที่โรงเรียนและรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องน้ำอาเขตก่อนจะพบกับทาคุยะที่ล็อบบี้ของโรงแรมแกรนเบลล์

ซายูริคาดว่าทาคุยะน่าจะมีอายุราวๆ 30 ต้นๆ เขาน่าจะสูงประมาณ 6 ฟุต มีรูปร่างผอมเพรียว แข็งแรง แสดงให้เห็นถึงทั้งความแข็งแกร่งและความคล่องตัว
ผมสีดำสนิทของเขาถูกหวีไปด้านหลังเป็นทรงพลิ้วไสวเล็กน้อยจากการใช้โพเมด ใบหน้าของเขาดูเฉียบคม มีกรามเด่นชัดและโหนกแก้มสูง
เมื่อเธอสบตากับดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเขา เธอเห็นแววววาวของความฉลาดผสมกับความอันตราย

รอยแผลเป็นเล็กๆ ปรากฏที่คิ้วซ้ายของเขา ซึ่งเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงประสบการณ์ในอดีตของเขา ทำให้เขาดูมีเสน่ห์ แต่ทว่ากิริยาท่าทางของเขานั้นนิ่งสงบแต่ก็แน่วแน่
ในระยะนี้ เธอไม่รู้ว่าเขาเป็น *ชาเทอิ* ในองค์กร แต่ในไม่ช้าเธอก็จะรู้ถึงบทบาทที่ซับซ้อนที่เขาและคนอื่นๆ ในระดับเดียวกันต้องเผชิญ ตอนนี้ เขาเดินอยู่ข้างๆ เธอ
การมีอยู่ของเขาเป็นการเตือนใจถึงความจริงจังของบทบาทใหม่ของเธอ เขาสวมสูทสีดำที่ดูเฉียบคม และดวงตาของเขาสอดส่องไปรอบๆ ด้วยความระมัดระวังอย่างชำนาญ
เขาอธิบายภารกิจให้ซายูริฟังขณะที่พวกเขาเดิน

“จำไว้นะ ซายูริ” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงต่ำ “คุณกำลังส่งจดหมายถึงประธานธนาคาร เรื่องนี้ต้องดำเนินไปอย่างราบรื่น”

ซายูริพยักหน้าด้วยใจที่เต้นระรัว “แล้วถ้าเขาถามคำถามล่ะ”

“แค่ทำตามบทก็พอ คุณเป็นคนส่งสารเท่านั้น” น้ำเสียงของทาคุยะจริงจังแต่ก็ไม่ถึงกับหยาบคาย “ฉันจะรออยู่ที่ล็อบบี้ ส่งจดหมาย รอรับพัสดุ
และอย่ากลับมาโดยไม่มีมัน”

เธอตอบด้วยความกังวลว่า "เฮ้!"

พวกเขามาถึงอาคารธนาคารที่ทันสมัยและสวยงาม ซึ่งด้านหน้าเป็นกระจกสะท้อนให้เห็นพลังงานที่มีชีวิตชีวาของเมือง ซายูริก้าวเข้าไปในห้องภายในที่เย็นสบาย
ส้นเท้าของเธอกระทบกับพื้นไม้ขัดเงาอย่างแผ่วเบา ล็อบบี้เต็มไปด้วยมืออาชีพ เสียงของพวกเขาเป็นเพียงเสียงฮัมเบาๆ ท่ามกลางเสียงดนตรีบรรเลงเบาๆ
ทาคุยะทำท่าให้เธอเดินไปข้างหน้า “ฉันจะอยู่ที่นี่” เขากล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “คุณทำได้”

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วยืดไหล่ให้ตรงแล้วเดินไปที่ลิฟต์ เธอกดปุ่มลิฟต์ไปที่ชั้นของประธาน รู้สึกถึงน้ำหนักของซองจดหมายที่ถืออยู่ในมืออย่างมั่นคง
ประตูลิฟต์เลื่อนปิดลง และเธอรู้สึกโดดเดี่ยวชั่วขณะเมื่อเสียงในเมืองค่อยๆ เงียบลง เมื่อประตูเปิดออก ซายูริก้าวเข้าไปในทางเดินที่ทันสมัย
ผนังประดับประดาด้วยงานศิลปะร่วมสมัย เมื่อเธอเดินเข้าไปใกล้สำนักงานของประธาน เสียงหนึ่งทำให้เธอสะดุ้ง “สวัสดีตอนบ่ายค่ะ คุณผู้หญิง
วันนี้ฉันช่วยอะไรคุณได้บ้างคะ”

ซายูริตกใจ เธอหันไปดูว่าเสียงนั้นมาจากที่ไหน ผู้หญิงคนหนึ่งสวมชุดสูทสีเทาเข้มกำลังนั่งอยู่หลังโต๊ะต้อนรับโดยซ่อนตัวอยู่ในซอกหลืบในทางเดิน
ซายูริคิดว่าเธอน่าจะอายุเกือบ 50 ปีแล้ว แม้ว่าจะดูไม่ออกเพราะเธอทำผมแบบมืออาชีพและแต่งหน้าแบบเรียบง่าย

เธอรีบตั้งสติแล้วเดินไปที่โต๊ะต้อนรับอย่างมั่นใจและกล่าวว่า “สวัสดีตอนบ่าย ฉันมีจดหมายด่วนถึงประธานมัตสึโมโตะ ฉันได้รับคำสั่งให้ส่งจดหมายนั้นด้วยมือ”

เลขานุการจ้องมองซายูริด้วยความไม่เชื่อ ราวกับจะบอกว่า *เธอเป็นใครกันแน่ที่เด็กนักเรียนสาวคนนี้คิดว่าเธอแค่มาเดินเล่นที่นี่ราวกับว่าเธอเป็นเจ้าของที่นี่*
แต่สีหน้าของเธอยังคงดูเป็นมืออาชีพ แต่ก็ดูระมัดระวังเล็กน้อย

เลขานุการจ้องเข้าไปในดวงตาของซายูริอย่างตรงไปตรงมา พยายามข่มขู่เธอ และพูดอย่างจริงจังว่า “ขอโทษที แต่คุณต้องปล่อยให้ฉันจัดการเอง
วันนี้คุณมัตสึโมโตะมีนัดกับใครอยู่”

ซายูริรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยแต่ก็นึกถึงบทที่ทาคุยะให้มา “จริงๆ แล้ว ฉันได้รับคำสั่งให้ส่งจดหมายนี้ด้วยตัวเอง มันสำคัญมาก มันมาจากเคน วาตานาเบะ”

เมื่อพูดถึงชื่อของเคน วาตานาเบะ ท่าทีของเลขานุการก็เปลี่ยนไป เธอเอนหลังเก้าอี้ด้วยความสนใจ “เคน วาตานาเบะ” เธอพูดซ้ำด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนกเล็กน้อย “คุณแน่ใจนะ”

“ใช่” ซายูริตอบด้วยความมั่นใจที่เพิ่มขึ้น “เขาขอให้ฉันเป็นคนส่งให้ด้วยตัวเองโดยเฉพาะ”

เลขานุการพิจารณาเรื่องนี้สักครู่แล้วมองไปที่นาฬิกาบนผนัง หลังจากหยุดคิดสักครู่ เธอก็พยักหน้า “ได้ ถ้าเป็นของคุณวาตานาเบะ ฉันขอยกเว้นได้ โปรดนั่งลง” เธอกล่าวพร้อมยิ้มอย่างประหม่าให้ซายูริ ซายูริรู้สึกโล่งใจเมื่อเธอเดินไปข้างหน้า หัวใจของเธอเต้นแรงด้วยความตื่นเต้นและกังวล

“ขอบคุณมาก” เธอบอกอย่างกระตือรือร้น

เลขาฯ เดินกลับไปหลังโต๊ะทำงานของเธอ หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาและกดปุ่มบนคอนโซล ไม่กี่วินาทีต่อมา เธอก็พูดว่า “ประธานมัตสึโมโตะ คุณมีพนักงานส่งสารจากคุณเคน วาตานาเบะ”

“คุณชื่ออะไร” เธอถาม ซายูริและเงยหน้าขึ้นมองเธอ

“อิชิกาวะ ซายูริ เดสึ!”

“โปรดมาด้วย” เธอสั่งพร้อมกับวางหูโทรศัพท์ไว้ด้านบนขณะพูด

“เฮ้!” เธอเชื่อฟังและยืนขึ้นเดินตามเลขาของนายมัตสึโมโตะไปที่สำนักงานประธาน ซึ่งอยู่ถัดลงไปอีกเล็กน้อยในโถงทางเดินที่ขัดเงา
ส้นเท้าของเธอกระทบกับพื้นเบาๆ ฝ่ามือของซายูริเปียกโชกไปด้วยเหงื่อและลำคอแห้งผากราวกับกระดูก

กามาน เธอเตือนตัวเอง เมื่อเธอเริ่มมีความมุ่งมั่นขึ้นอีกครั้ง เลขานุการหยุดที่ประตูที่ประดับประดาอย่างวิจิตรบรรจงและเคาะเบาๆ

“เข้ามา” เสียงอันทรงอำนาจดังมาจากด้านใน

เลขานุการเปิดประตูและก้าวเข้าไป พร้อมกับทำท่าให้ซายูริตามเข้าไป

“ประธานมัตสึโมโตะ ฉันซายูริค่ะ” เธอแนะนำ

เลขาฯ ออกไปอย่างเงียบๆ โดยได้รับคำพยักหน้าจากมัตสึโมโตะ ทิ้งให้ซายูริยืนอยู่ต่อหน้าประธานที่มีรูปร่างสูงใหญ่
ซายูริยืนนิ่งอยู่ในห้องทำงานกว้างขวางซึ่งเต็มไปด้วยเฟอร์นิเจอร์หรูหราและมีหน้าต่างบานใหญ่ที่มองเห็นเมือง คุณมัตสึโมโตะนั่งอยู่หลังโต๊ะไม้มะฮอกกานีขนาดใหญ่ สีหน้าของเขาเคร่งขรึมขณะเงยหน้าขึ้นจากกองเอกสาร

“อ๋อ คุณคงเป็นคนส่งสารสินะ” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แต่อยากรู้ “คุณมีอะไรให้ฉันบ้าง”

ซายูริเดินไปข้างหน้าพร้อมยื่นซองจดหมายให้ “นี่คือจดหมายจากเคน วาตานาเบะ” เธอกล่าวโดยพยายามควบคุมสติอารมณ์

คุณมัตสึโมโตะรับซองจดหมายโดยขมวดคิ้วเล็กน้อยขณะตรวจดู “ขอบคุณครับ คุณวางมันไว้ที่นี่ได้เลย”

“ซูมิมาเซน ประธานมัตสึโมโตะ แต่ฉันได้รับคำสั่งให้อยู่ที่นี่จนกว่าท่านจะอ่านจดหมายจบ นี่คือคำสั่งของนายวาตานาเบะครับ”

ประธานมีท่าทีสับสนและไม่แน่ใจ เขาพยายามควบคุมสติอย่างเห็นได้ชัด แต่เขายืดหลังตรงและหายใจเข้าลึกๆ
ก่อนจะใช้ที่เปิดจดหมายที่เคลือบทองเปิดจดหมายอย่างช้านาญ เขาหยุดนิ่งไปสองสามวินาที หายใจเข้าลึกๆ อีกครั้ง แล้วหยิบจดหมายออกจากซองจดหมาย

แม้ซายูริจะพยายามทำเป็นมองไม่เห็น แต่เขาก็สังเกตเห็นความวิตกกังวลในดวงตาของเขาได้ ขณะที่เขาค่อยๆ กางจดหมายออกและเริ่มอ่านอย่างเงียบๆ
มือซ้ายของเขาเริ่มสั่นเล็กน้อย และเขาพยายามควบคุมเสียงให้คงที่ในขณะที่พูดว่า “คุณช่วยรอรับพัสดุที่แผนกต้อนรับได้ไหม คุณควรจะได้รับพัสดุภายใน 10 นาที”

“สวัสดี!” ซายูริตอบและก้าวออกจากห้องทำงานของเขา

“ประธานขอให้ฉันรอรับพัสดุ” เธอกล่าวกับเลขาฯ ที่กังวล “นั่งตรงนี้ได้ไหม”
เธอถามอย่างสุภาพขณะมองไปที่โซฟาหนังตัวเล็กที่ซ่อนอยู่ระหว่างกระถางต้นยางสองต้น

“แน่นอน ฉันจะไปเอาเครื่องดื่มให้คุณระหว่างที่คุณรอได้ไหม ชาเขียวก็ได้” เธอตอบอย่างประจบประแจงพร้อมกับยิ้มเจ้าเล่ห์

“ชาเขียวก็ดีนะ ขอบคุณ และขอน้ำประปาสักแก้วด้วย”

คอของเธอยังคงแห้งเพราะความกลัว และเธอก็รู้ตัวว่าเธอกำลังหายใจแรง เมื่อชามาถึง พร้อมด้วย *นามางาชิ จานเคียง* ซายูริก็เริ่มสงบลง เธอหยิบกระดาษเช็ดปากที่เลขาฯ นำมาให้และเช็ดเหงื่อออกจากหน้าผากเล็กน้อย จากนั้นก็ดื่มน้ำในแก้ว

อ๋อ! ดีกว่านั้นอีก เธอคิดในใจขณะหยิบขนมหวานที่ตกแต่งอย่างประณีตเป็นเกล็ดหิมะขึ้นมา มันอร่อยมาก เธอเงยหน้าขึ้นมองเลขาฯ ที่พยายามไม่ให้ใครเห็นชัดว่าเธอกำลังจ้องซายูริ ทันใดนั้น โทรศัพท์ของเลขาฯ ก็ดังขึ้น

“เฮ้!” เธอตอบ เพราะรู้ว่าเป็นคำพูดของประธาน

หลังจากผ่านไปสองสามวินาที เธอก็รีบเข้าไปในห้องทำงานของประธานและกลับมาโดยถือกล่องเครื่องประดับเล็กๆ ไว้

“ขอเวลาสักครู่นะคะ ฉันขอใส่ถุงของขวัญนี้ให้คุณนะคะ” เธอเปิดตู้กับข้าวออกแล้วพูดขึ้น “นี่ค่ะ” เธอกล่าวกับซายูริขณะยื่นถุงของขวัญให้เธอ

“ขอบคุณ” ซายูริตอบด้วยความรู้สึกโล่งใจและภาคภูมิใจผสมปนเปกัน เมื่อเธอเดินออกจากห้องทำงาน เลขาฯ ก็ยิ้มให้เธอเล็กน้อย เป็นการแสดงความยอมรับอย่างเงียบๆ ว่าเธอประสบความสำเร็จ ซายูริรู้สึกตื่นเต้น เธอผ่านพ้นอุปสรรคแรกมาได้สำเร็จ และชั่วขณะหนึ่ง โลกของยากูซ่าก็ดูน่ากลัวน้อยลงเล็กน้อย เมื่อเธอเดินกลับไปที่ลิฟต์ เธอไม่สามารถสลัดความรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติออกไปได้ เมื่อกลับมาที่ล็อบบี้ เธอเห็นทาคุยะกำลังรออยู่ โดยที่สีหน้าของเขาอ่านไม่ออก

“คุณได้รับพัสดุแล้วไหม” เขาถามด้วยน้ำเสียงเป็นกลาง

“สวัสดีค่ะ” เธอกล่าวตอบด้วยความรู้สึกทั้งภาคภูมิใจและวิตกกังวล “นี่ค่ะ” เธอกล่าวพร้อมส่งถุงของขวัญให้เขา

“มีอะไรอยู่ในนั้น” เธอพูดกระซิบ เมื่อเห็นความจริงจังในดวงตาของเขา

สีหน้าของทาคุยะมืดลงเล็กน้อย “แค่เป็นการเตือนถึงความสำคัญของการปฏิบัติตามคำแนะนำ”

ความรู้สึกหนาวเย็นแล่นไปตามสันหลังของซายูริ แต่เธอก็พยายามปัดความรู้สึกนั้นออกไป

“เราไปกันได้แล้วใช่ไหม?”

“ยังไม่ครับ เราต้องตรวจดูของข้างในก่อน” เขาพาเธอไปที่มุมสงบของล็อบบี้ ห่างจากสายตาของผู้คน

ซายูริมองทาคุยะด้วยความรู้สึกหวาดกลัวขณะที่เขาหยิบกล่องเครื่องประดับออกจากถุงของขวัญและเปิดมันอย่างระมัดระวัง เผยให้เห็นวัตถุทรงยาวที่ห่อด้วยผ้าเช็ดหน้าที่เปื้อนเลือด ขณะที่เขาค่อยๆ แกะมันออก หัวใจของซายูริก็เต้นแรงขึ้น นี่มัน *อะไรกัน* ***นะ เธอ*** คิดในใจ

ท่าทีของทาคุยะอ่านไม่ออกขณะที่เขาเผยให้เห็นปลายนิ้วก้อยที่ถูกตัดใหม่ของประธาน

“นี่คือบทเรียน” เขากล่าว ราวกับว่าสามารถอ่านใจเธอได้ “สำหรับคนที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง”

ซายูริเบิกตากว้างขึ้นเมื่อเธอตระหนักได้ “คุณหมายความว่ายังไง”

“ *ยูบิสึเมะ* ” เขาตอบด้วยเสียงต่ำ “เป็นการเตือนใจถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อความภักดีถูกทดสอบ”

ความตื่นตระหนกพุ่งพล่านขึ้นภายในตัวเธอ แต่เธอก็รู้ดีว่าไม่ควรแสดงมันออกมา ทาคุยะปิดกล่องแล้วใส่กลับเข้าไปในถุงของขวัญ ท่าทีของเขากลับมาสงบลงอีกครั้ง

“ตอนนี้ไปกันเถอะ”

ขณะที่พวกเขาเดินออกจากธนาคาร ซายูริรู้สึกทั้งหวาดกลัวและมุ่งมั่น โลกนี้มืดมนกว่าที่เธอจินตนาการไว้ แต่เธอก็อยู่ในนั้นแล้ว และไม่มีทางหันหลังกลับได้

เมื่อกลับมาถึงโรงแรมของเคน ทาคุยะและซายูริก็เข้ามาในล็อบบี้

“วันนี้พอแค่นี้ก่อน” ทาคุยะพูดพลางล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต หยิบซองจดหมายหนาๆ ออกมาแล้วส่งให้เธอ “โอเค รับไปสิ”

“ฉันต้องดูข้างในมั้ย” ซายูริถามด้วยความงุนงงขณะเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าเคร่งขรึมของทาคุยะ

“ก็ต่อเมื่อคุณชอบเงินเท่านั้น” เขาตอบพร้อมยิ้มเยาะ

“แต่ฉันคิดว่าฉันกำลังทำงานเพื่อใช้หนี้” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก

“คุณน่ะเหรอ เจ้านายอยากให้คุณไปซื้อเสื้อผ้าสวยๆ สักชุด เขาไม่อยากให้คุณดูเหมือนเด็กนักเรียนอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้หรอก ไม่ต้องกังวลมันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของหนี้ของคุณหรอก ถือว่าเป็นผลประโยชน์ของงานก็แล้วกัน”

ซายูริพูดไม่ออก เธอรีบยัดซองจดหมายลงในกระเป๋าและมองหาคำตอบที่เหมาะสม แต่เธอก็ยอมแพ้

“ฉันไม่รู้จะพูดอะไร” เธอบอก

ทาคุยะยิ้มให้เธอแล้วพูดว่า “วันนี้เธอทำได้ดีนะ พรุ่งนี้เธอมาได้ชั่วโมงถัดไปนะ ไปซื้อของเถอะ นั่นเป็นคำสั่ง” เขายิ้มและโบกมือไล่เธอออกไป

บทที่ 17

เสียงพูดคุยกันอย่างตื่นเต้นดังไปทั่วห้องขณะที่นักเรียนนั่งลงที่เดิม ซายูรินั่งเงียบ ๆ จิตใจของเธอยังคงวุ่นวายจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา บรรยากาศคุ้นเคย แต่เธอกลับรู้สึกขาดการเชื่อมโยง ราวกับว่าเธอกำลังสังเกตชีวิตของตัวเองจากระยะไกล

ครูประจำชั้นของนางมัตสึโมโตะยืนอยู่หน้าชั้นเรียน เสียงของเธอยังคงมั่นคงในขณะที่เธอเริ่มเรียกชื่อ "อาโอกิ" เธอเรียก และนักเรียนก็ตอบรับด้วยเสียงประสานว่า "ปัจจุบัน!" จังหวะของชื่อต่าง ๆ ดังก้องอยู่ในพื้นหลัง แต่ซายูริกลับพบว่ามันยากที่จะมีสมาธิ ความคิดถึงความรับผิดชอบใหม่ของเธอเริ่มก่อตัวขึ้นในใจของเธอ น้ำหนักของงานลับที่เธอทำเพื่อยากูซ่ากดทับเธออยู่

“ซายูริ อิชิกาวะ” คุณนายมัตสึโมโตะกล่าว น้ำเสียงของเธอเปลี่ยนไปเล็กน้อยขณะที่เธอเงยหน้าขึ้นจากใบลงชื่อเข้าร่วม ซายูริยกมือขึ้นและตอบว่า “มาค่ะ” เสียงของเธอแทบจะไม่ได้ยินเลย

ขณะที่การเรียกชื่อยังคงดำเนินต่อไป ซายูริสังเกตเห็นบางอย่างแวบเข้ามาในดวงตาของนางมัตสึโมโตะ ซึ่งอาจเป็นความกังวลหรือความอยากรู้ก็ได้ แต่สิ่งนั้นก็หายไปอย่างรวดเร็ว เมื่อการเรียกชื่อเสร็จสิ้น ห้องเรียนก็เต็มไปด้วยเสียงพูดคุย นักเรียนต่างกระตือรือร้นที่จะหารือเกี่ยวกับแผนการสำหรับวันหยุดสุดสัปดาห์ของพวกเขา

“นักเรียนทุกคนใจเย็น ๆ ไว้” คุณนายมัตสึโมโตะสั่งด้วยน้ำเสียงหนักแน่นแต่อ่อนโยน นักเรียนทุกคนเงียบลง และเธอเริ่มอธิบายบทเรียนของวันนี้ แต่ซายูริก็กลับล่องลอยไปอีกครั้ง จิตใจของเธอเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นจากการกระทำของเธอและหนี้สินที่ครอบครัวของเธอต้องแบกรับ

เมื่อเลิกเรียนแล้ว เสียงกระดิ่งก็ดังขึ้นเพื่อบอกว่าหมดเวลาเรียนแล้ว ขณะที่นักเรียนเริ่มแยกย้ายกันออกไป คุณครูมัตสึโมโตะเรียกซายูริให้มาอยู่หน้าชั้นเรียน “ซายูริ คุณมาที่นี่สักครู่ได้ไหม”

ซายูริเดินไปที่โต๊ะ หัวใจของเธอเต้นแรงเล็กน้อย “ครับ คุณนายมัตสึโมโตะ”

ครูมองไปรอบ ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครฟังอยู่ก่อนจะเอนตัวเข้ามาใกล้ “ฉันมีบางอย่างจะให้เธอ” เธอยื่นกระดาษโน้ตพับให้ซายูริด้วยสีหน้าจริงจัง “โปรดอ่านสิ่งนี้เป็นการส่วนตัวก่อนเลิกเรียนวันนี้ มันสำคัญ และเก็บมันไว้กับตัวเอง”

ซายูริรู้สึกตื่นเต้นและกังวลไปพร้อม ๆ กัน “โอเค” เธอตอบพลางเก็บโน้ตไว้ในกระเป๋าและตัดสินใจอ่านมันอย่างเป็นส่วนตัวตามคำสั่ง “ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม”

คุณนายมัตสึโมโตะยิ้มอย่างอ่อนโยน แต่แววตากลับมีแววตึงเครียดเล็กน้อย “ฉันแค่อยากจะบอกคำแนะนำบางอย่างให้คุณฟัง คุณจะเข้าใจในภายหลัง จำไว้ว่าอย่าบอกใคร”

“แน่นอน” ซายูริกล่าวเมื่อสัมผัสได้ถึงความหนักหน่วงของช่วงเวลานั้น เธอหันหลังเพื่อจะออกไป ความอยากรู้อยากเห็นกัดกินเธอขณะที่เธอเดินกลับไปที่นั่งของเธอ คุณนายมัตสึโมโตะอาจต้องการพูดคุยอะไรเป็นการส่วนตัวกันแน่

เมื่อระฆังเลิกเรียนดังขึ้นเพื่อส่งสัญญาณว่าเลิกเรียนแล้ว ซายูริก็เก็บของและก้าวเข้าไปในโถงทางเดินที่มีนักเรียนพลุกพล่าน นักเรียนเต็มทางเดิน เสียงหัวเราะและเสียงพูดคุยดังไปทั่ว แต่จิตใจของเธอไม่สงบ เธอเดินไปที่ประตูโรงเรียนซึ่งเธอจะรออายะโดยจดบันทึกข้อความไว้

เมื่อออกไปข้างนอกแล้ว เธอก็พบมุมสงบใกล้แถวต้นซากุระที่ยังคงเกาะกิ่งก้านสาขาในฤดูหนาวอยู่ อากาศสดชื่น เธอใช้เวลาสักครู่เพื่อรวบรวมความคิดก่อนจะหยิบกระดาษโน้ตออกมา เธอมองไปรอบ ๆ อย่างรวดเร็วเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครมองอยู่ จากนั้นจึงกางกระดาษโน้ตออก

ซายูริ,

หลังเลิกเรียนเจอกันที่ร้านราเมงบนถนนชินจูกุ ฉันมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย โปรดอย่าบอกเรื่องนี้กับใคร

—คุณนายมัตสึโมโตะ

ซายูริรู้สึกว่าหัวใจเต้นแรงขึ้น อะไรจะสำคัญขนาดนั้นถึงขนาดต้องปกปิดเอาไว้ เธอรู้สึกปวดตุบ ๆ ในท้องขณะพับกระดาษโน้ตกลับคืน จิตใจของเธอสับสนวุ่นวายไปด้วยความเป็นไปได้ เธอตัดสินใจไปที่ร้านราเม็งและหาคำตอบว่านางมัตสึโมโตะต้องการคุยเรื่องอะไร ทันใดนั้น เธอก็เห็นอายะเดินเข้ามาด้วยใบหน้าที่สดใส

“ซายูริ! ขอโทษที่มาสาย! คุณคงไม่เชื่อแน่ว่าเกิดอะไรขึ้นในชั้นเรียนศิลปะวันนี้!” อายะอุทานด้วยพลังอันทรงพลังของเธอ

“เฮ้ อายะ” ซายูริตอบพร้อมส่งยิ้มให้ขณะที่เก็บโน้ตกลับเข้าไปในกระเป๋า “วันนี้ฉันเดินกลับบ้านกับเธอไม่ได้ ฉันมีธุระสำคัญที่ต้องทำหลังเลิกเรียน”

“โอ้ เกิดอะไรขึ้น” อายะถามด้วยความอยากรู้

“แค่... พบกับคุณนายมัตสึโมโตะ” ซายูริพูดโดยตัดสินใจที่จะเก็บรายละเอียดไว้กับตัวเองก่อน “ฉันต้องรีบแล้ว คุยกันใหม่นะ”

“ได้สิ! ไว้ค่อยเล่าให้ฟังทีหลังก็ได้ เจอกัน!”

“ค่ะ จาเน่!”

ในขณะที่เธอก้าวเดินไปในทิศทางถนนชินจูกุอย่างมีจุดหมาย ซายูริก็รู้สึกได้ว่าการพบปะครั้งนี้จะเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่าง

-

กลิ่นหอมอันอบอุ่นของน้ำซุปและเส้นราเมงลอยฟุ้งในอากาศขณะที่ซายูริผลักประตูร้านราเมงเปิดออก มีเสียงกระดิ่งเล็กๆ ดังกังวานอยู่เหนือศีรษะของเธอเพื่อแจ้งให้ทราบว่าเธอมาถึงแล้ว เธอเดินเข้าไปข้างใน บรรยากาศอันอบอุ่นโอบล้อมเธอไว้ราวกับผ้าห่มอุ่นๆ ร้านแห่งนี้เป็นร้านเล็กๆ มีม้านั่งไม้และโคมไฟสีสันสดใสห้อยลงมาจากเพดาน สร้างบรรยากาศที่อบอุ่นเป็นกันเอง

ซายูริเดินไปที่เคาน์เตอร์และสั่งโค้ก ในใจของเธอเต็มไปด้วยคำถาม เธอพบโต๊ะเล็กๆ ข้างหน้าต่าง แสงแดดอ่อนๆ ที่ค่อยๆ สาดส่องเข้ามาในช่วงเย็นอย่างยากลำบาก ในขณะที่เธอกำลังรออยู่ เธอก็ไม่สามารถสลัดความรู้สึกคาดหวังผสมกับความวิตกกังวลออกไปได้ ทำไมคุณนายมัตสึโมโตะถึงขอพบเธอแบบลับๆ กันล่ะ อะไรจะสำคัญขนาดนั้นถึงต้องเป็นสถานที่ส่วนตัวแบบนี้

ความคิดของเธอปั่นป่วนขณะจิบเครื่องดื่ม ฟองฟู่ฟองในลำคอ เธอคิดถึงนัยยะของการสนทนาของพวกเขา คุณนายมัตสึโมโตะรู้หรือไม่ว่าเธอเกี่ยวข้องกับยากูซ่า? จะเป็นอย่างไรถ้าเธออยู่ที่นั่นเพื่อเผชิญหน้ากับเธอเกี่ยวกับเรื่องนี้? ขณะที่ความรู้สึกวิตกกังวลเริ่มบีบแน่นในท้องของเธอ เธอตระหนักได้ว่านิ้วของเธอกำลังเคาะโต๊ะด้วยความกังวล

เสียงกระดิ่งเหนือประตูดังขึ้นอีกครั้ง ทำให้ซายูริต้องเพ่งความสนใจไปที่บริเวณรอบ ๆ เธอเงยหน้าขึ้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น และเห็นคุณนายมัตสึโมโตะเดินเข้ามา โดยมีสีหน้าขอโทษ “ขอโทษจริงๆ ที่มาสาย ซายูริ!” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงอบอุ่นแต่แฝงไปด้วยความรีบร้อน “ขอบคุณที่รอนะคะ”

“ไม่เป็นไร” ซายูริตอบ พยายามปกปิดความไม่สบายใจของตน นางมัตสึโมโตะมองไปรอบๆ แล้วเดินไปที่โต๊ะ ผมยาวของเธอสยายลงมาปิดไหล่ “คุณอยากกินราเม็งสักชามไหม ฉันจะสั่งหนึ่งชาม” เธอเสนอ

“แน่นอน ฉันก็กินราเม็งเหมือนกัน” ซายูริพูดในขณะที่รู้สึกหิวแม้ว่าเธอจะรู้สึกประหม่าก็ตาม

ขณะที่คุณนายมัตสึโมโตะสั่งอาหารที่เคาน์เตอร์ ชีพจรของซายูริก็เต้นแรงขึ้น เธอเฝ้าดูครูของเธอด้วยความชื่นชมและวิตกกังวลผสมปนเปกัน เมื่อชามที่กำลังเดือดปุด ๆ มาถึง คุณนายมัตสึโมโตะใช้เวลาสักครู่เพื่อจัดตะเกียบของเธอ จากนั้นจึงหันกลับมาสนใจซายูริอีกครั้ง

“คุณสบายดีไหม” เธอถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “มีอะไรที่คุณอยากพูดคุยไหม”

ซายูริลังเล ใจของเธอเต้นระรัว ความคิดที่จะเปิดใจทำให้รู้สึกทั้งโล่งใจและหวาดกลัวในเวลาเดียวกัน “เอ่อ ฉัน... ฉันไม่เป็นไร” เธอพูดตะกุกตะกัก ไม่ต้องการจะเปิดเผยมากเกินไป

คุณนายมัตสึโมโตะเอนตัวเข้ามาเล็กน้อย สีหน้าจริงจังแต่ก็เห็นอกเห็นใจ “ฉันอยากให้คุณรู้ว่าทุกอย่างที่คุณพูดเป็นความลับ นี่ไม่ใช่การประชุมระหว่างครูกับนักเรียน ฉันอยู่ที่นี่ในฐานะพลเมืองที่ห่วงใย และ... ในฐานะภรรยา”

หัวใจของซายูริเต้นแรงขึ้นเมื่อได้ยินคำว่า “ภรรยา” ความสับสนเข้ามาครอบงำเธอ

“ภรรยา? ของใคร?” เธอถามด้วยความสับสน

“ของประธานธนาคาร” นางมัตสึโมโตะตอบด้วยน้ำเสียงมั่นคง

การเปิดเผยนี้ทำให้ซายูริตกใจราวกับสายฟ้าฟาด เธอรู้สึกว่าปากของเธอแห้งผาก

“ประธานธนาคารเหรอ” เธอกล่าวซ้ำด้วยใจที่เต้นระรัว ทุกอย่างเริ่มเข้าที่เข้าทาง แต่เธอก็ยังพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่ตามมา นั่นหมายความว่านางมัตสึโมโตะรู้เรื่องหนี้ของพ่อเธอหรือเปล่า เธอรู้เรื่องการทำธุรกิจลับๆ กับยากูซ่าหรือเปล่า

นางมัตสึโมโตะเฝ้าดูเธออย่างระมัดระวัง รับรู้ถึงความขัดแย้งของซายูริ “ฉันเข้าใจว่าเรื่องนี้มีเรื่องให้ต้องทำความเข้าใจมากมาย” เธอกล่าวอย่างนุ่มนวล “ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป”

ซายูริเพ่งความสนใจไปที่ชามราเม็งของเธอ ตะเกียบของเธอขยับไปมาอย่างเป็นกลไกในขณะที่เธอพยายามตั้งสติให้กลับมามีสติอีกครั้ง ไอระเหยลอยขึ้นจากชาม ทำให้เธอรู้สึกสบายใจ แต่ความคิดของเธอกลับวุ่นวายไปหมด เธอจะตอบสนองต่อความซื่อสัตย์ที่ไม่คาดคิดนี้ได้อย่างไร

หลังจากนั้นไม่กี่นาที ความเงียบก็แผ่คลุมระหว่างพวกเขา ซายูริเปลี่ยนความคิดจากความตกใจเป็นความปรารถนาที่จะเชื่อมโยงถึงกัน เธอคิดถึงความรู้สึกโดดเดี่ยวที่มักเกิดขึ้นระหว่างการต่อสู้ และบางทีนี่อาจเป็นโอกาสที่จะแบ่งปันภาระของเธอ เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วพูดออกมาในที่สุด

“ช่วงนี้ฉันต้อง... จัดการกับเรื่องต่างๆ มากมาย” เธอยอมรับด้วยน้ำเสียงที่เบาแต่สม่ำเสมอ “ครอบครัวของฉันกำลังมีปัญหา พ่อของฉันมีหนี้สิน และฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ฉันไม่รู้ว่าจดหมายที่ฉันส่งไปมีอะไรอยู่!”

คุณนายมัตสึโมโตะพยักหน้าสนับสนุนให้เธอพูดต่อ “ไม่เป็นไร ฉันไม่ได้มาโทษคุณเรื่องอะไรทั้งนั้น ครอบครัวของคุณมีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

ซายูริมองลงไปที่ราเม็งของเธอ เส้นราเม็งหมุนวนอยู่ในน้ำซุป “พ่อของฉันเป็นหนี้ยากูซ่า” เธอสารภาพด้วยน้ำเสียงที่เบามาก “ฉันเริ่มทำงานให้พวกเขาเพื่อช่วยจ่ายหนี้จริงๆ แล้วฉันไม่อยากจะทำ แต่ฉันรู้สึกว่าไม่มีทางเลือกอื่น”

สีหน้าของนางมัตสึโมโตะเปลี่ยนไปเป็นสีหน้าเข้าใจ “แล้วคุณเข้ามาเกี่ยวข้องได้ยังไง”

คำพูดของซายูริเริ่มไหลออกมา เขื่อนอารมณ์ของเธอแตกสลายขณะที่เธอพูด

“ฉันอยากช่วยครอบครัวมาก ฉันนัดพบกับผู้ชายคนหนึ่งที่ฉันพบซึ่งค่อนข้างมีฐานะดีในยากูซ่ายามากูจิ-กุมิ ฉันคิดว่าฉันแค่ส่งข้อความ ทำธุระต่างๆ... ฉันไม่รู้เลยว่าจะต้องถูกบังคับให้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่เกิดขึ้นกับสามีของคุณ ฉันขอโทษจริงๆ!” เธอกล่าวอย่างจริงจังโดยเงยหน้าขึ้นมองคุณนายมัตสึโมโตะชั่วครู่ จากนั้นก็ก้มหน้าขอโทษด้วยความเขินอาย “ฉันไม่อยากเป็นส่วนหนึ่งของโลกนั้น แต่ฉันรู้สึกเหมือนถูกกักขัง”

“เข้าใจแล้ว” นางมัตสึโมโตะตอบด้วยน้ำเสียงสงบ “ซายูริเป็นสถานการณ์ที่ยากลำบาก แต่คุณกล้าหาญมากที่เผชิญหน้ากับมัน”

ซายูริรู้สึกอบอุ่นใจเมื่อได้ยินคำชมนั้น ทำให้เธอกล้าที่จะพูดต่อไป “ฉันกลัวมาก... ฉันไม่อยากทำให้ครอบครัวผิดหวัง แต่ฉันรู้สึกเหมือนกำลังสูญเสียการควบคุม ฉันหวังว่าจะหาทางอื่นได้”

คุณนายมัตสึโมโตะจิบราเม็งของเธอเพื่อให้ซายูริมีเวลาคิดสักครู่ “การรู้สึกแบบนั้นเป็นเรื่องปกติ คุณไม่ได้อยู่คนเดียวกับเรื่องนี้ หลายคนเผชิญกับความท้าทายที่ดูเหมือนจะเอาชนะไม่ได้ แต่คุณก็มีทางเลือก คุณสามารถหาทางออกได้”

ซายูริพยักหน้า หัวใจเต้นแรง “ฉันแค่... ไม่รู้ว่าจะทำยังไง ฉันรู้สึกเหมือนจมลึกลงไปมากเกินไป”

ขณะที่พวกเขายังคงรับประทานอาหาร ซายูริก็เปิดใจเกี่ยวกับความกลัว ความหงุดหงิด และความปรารถนาที่จะปกป้องครอบครัวของเธอ คำพูดแต่ละคำของเธอทำให้รู้สึกโล่งใจ เหมือนมีบางอย่างคลายออกจากไหล่ของเธอ นางมัตสึโมโตะตั้งใจฟังอย่างตั้งใจ การมีอยู่ของเธอเป็นเหมือนที่ยึดเหนี่ยวจิตใจท่ามกลางพายุแห่งอารมณ์ของซายูริ หลังจากนั้นไม่นาน ซายูริก็หยุดชะงักลง รู้สึกโล่งใจขึ้นมา

“ขอบคุณที่รับฟัง” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “ฉันไม่คิดว่าจะสามารถพูดคุยเรื่องนี้กับใครได้”

คุณนายมัตสึโมโตะยิ้มอย่างอ่อนโยน “ฉันดีใจที่คุณทำเช่นนั้น จำไว้ว่าคุณไม่ได้ต้องเผชิญกับเรื่องนี้เพียงลำพัง หากคุณต้องการความช่วยเหลือ อย่าลังเลที่จะติดต่อมา”

ซายูริรู้สึกมีความหวังขึ้นมาบ้างเล็กน้อย บางทีการพบกันครั้งนี้อาจนำไปสู่อะไรบางอย่างที่มากกว่าแค่การสนทนา บางทีอาจมีทางออกจากความยุ่งวุ่นวายที่เธอกำลังเผชิญอยู่ และบางทีคุณนายมัตสึโมโตะอาจช่วยเธอค้นหามันได้

“ตอนนี้ ฉันคิดว่าฉันควรจะบอกคุณว่าสามีของฉันไปพัวพันกับยากูซ่าได้อย่างไร โดยที่คุณเปิดเผยและตรงไปตรงมากับฉัน” เธอกล่าวต่อโดยถอนหายใจเบาๆ และตั้งสติได้อย่างเห็นได้ชัด

“ไม่จำเป็นหรอกค่ะคุณนายมัตสึโมโตะ ฉันไม่จำเป็นต้องรู้” ซายูริพูดอย่างนอบน้อม

“ไม่ใช่ แต่เหมือนกับคุณ ฉันไม่มีใครให้พูดคุยเรื่องนี้ด้วย ความลับสามารถกัดกินจิตใจคุณได้เว้นแต่คุณจะแบ่งปันให้คนอื่นรู้ มันดีต่อจิตใจ” เธอยืนกราน

“ตามที่คุณต้องการ” ซายูริยอมรับพร้อมก้มหัวด้วยความเคารพ

“ฉันขอเริ่มด้วยการบอกคุณก่อนว่าฉันเพิ่งรู้เรื่องของสามีที่ทำธุรกิจยากูซ่าเมื่อเขากลับบ้านมาโดยนิ้วขาดไปนิ้วหนึ่ง ฉันแน่ใจว่าเขาปิดบังเรื่องหลายๆ อย่างจากฉันตลอดหลายปีที่ผ่านมา แต่การที่นิ้วขาดไปนิ้วหนึ่งก็ไม่ใช่เรื่องง่าย” นางมัตสึโมโตะพูดด้วยท่าทางเหมือนหุ่นยนต์
ราวกับว่าเธอได้ยอมรับชะตากรรมของตัวเองแล้ว ซึ่งเป็นภรรยาของประธานธนาคารที่เสื่อมเสียชื่อเสียง

“แน่นอนว่าเขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องสารภาพกับฉัน ทุกอย่างเริ่มต้นเมื่อลูกชายของฉัน ชินจิ เข้าหาเคน วาตานาเบะ พร้อมข้อเสนอทางธุรกิจ”

“ลูกชายของคุณรู้จักเคน วาตานาเบะเหรอ” ซายูริถามด้วยความไม่เชื่อ

“เฮ้ย! พวกเขารู้จักกันตั้งแต่ที่โกเบ ลูกพี่ลูกน้องของเคนเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของชินจิ
ฉันกับสามีเพิ่งย้ายมาโตเกียวตอนที่เขาได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นประธาน”

“ขอโทษที่ขัดจังหวะ” ซายูริกล่าวขอโทษ “ฉันแค่รู้สึกประหลาดใจ”

“ไม่เป็นไร” เธอยิ้ม “ฉันขอเดาว่าเคน วาตานาเบะคือคนที่คุณติดต่อได้ไหม”

“เฮ้!” ซายูริเอ่ยยืนยันด้วยความเขินอาย

“อย่างไรก็ตาม ชินจิรู้ดีว่าเคนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงที่ดิน และต้องการทำหน้าที่เป็นคนกลางระหว่างยากูซ่าและธนาคารในแผนการลงทุนร่วมลับๆ – เห็นได้ชัดว่าเป็นเพราะความสัมพันธ์ของเขากับทั้งสองฝ่าย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่สามีของฉันถูกขอให้เข้าไปเกี่ยวข้องในข้อตกลงดังกล่าว และเขาก็ปฏิเสธมาตลอด – จนกระทั่งถึงตอนนั้น เขาบอกกับตัวเองว่าเขาทำไปเพื่อเพิ่มผลกำไรของธนาคาร แต่ท้ายที่สุดแล้ว มันก็เป็นเพียงระบบอุปถัมภ์”

ขณะที่นางมัตสึโมโตะพูด จิตใจของซายูริก็พลุ่งพล่านขึ้น
เธอพยายามคิดหาทางออกที่น่าตกตะลึงเกี่ยวกับแผนการลงทุนร่วมทุจริตที่เกี่ยวข้องกับสามีของครูประจำชั้นของเธอและเคน วาตานาเบะ
คำพูดแต่ละคำดูเหมือนมีน้ำหนักกดทับเธอขณะที่เธอกำลังประมวลผลถึงผลที่ตามมาจากการสมคบคิดของพวกเขา
ความกลัวเกาะกินหัวใจของเธอขณะที่เธอคิดถึงผลที่ตามมาที่เกี่ยวข้อง
และตระหนักว่าการกระทำของเธอเองได้ผลักเธอเข้าสู่โลกแห่งอำนาจและความโลภที่มืดมนนี้โดยไม่ได้ตั้งใจ

ภาพของ *ยูมิสึ* เมะฉายซ้ำในใจของเธอ เป็นเครื่องเตือนใจถึงความโหดร้ายที่แฝงอยู่ภายใต้ปฏิบัติการของยากูซ่า ความสิ้นหวังเข้าจู่โจมเธอ
และเธอสงสัยว่าเธอจะหนีจากฝันร้ายนี้ได้หรือไม่ หรือมันจะกลืนกินเธอไปทั้งตัว

“ฉันไม่เข้าใจ” ซายูริกล่าว “แผนนี้ทำงานยังไง”

“พูดอย่างง่ายๆ ยากูซ่าใช้กลวิธีข่มขู่เพื่อกดดันเจ้าของทรัพย์สินให้ขายในราคาที่ต่ำ
ในขณะที่สามีของฉันใช้อิทธิพลของเขาเพื่อขอสินเชื่อที่มีเงื่อนไขดีสำหรับการซื้อ จากนั้นพวกเขาจะจัดการมูลค่าที่ดินผ่านการประเมินราคาที่ฉ้อโกงและขายมันออกไป นอกจากนี้ยังเป็นวิธีที่มีประโยชน์สำหรับยากูซ่าในการฟอกเงินอีกด้วย สถานการณ์นี้เป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง”

“ฉันคิดว่าตอนนี้ฉันเข้าใจแล้ว เกิดอะไรขึ้น?”

“สามีของฉันพยายามปกปิดจำนวนกำไรที่พวกเขาทำได้และให้ข้อมูลเท็จแก่เคน โดยไม่รู้ว่าเคนมีสายลับอยู่ในธนาคาร”

“โอเค เข้าใจแล้ว” ซายูริพูดช้าๆ ขณะประมวลผลข้อมูล “ซุมิมะเซน ฉันรู้ว่าไม่ใช่หน้าที่ของฉันที่จะถาม แต่เมื่อพิจารณาว่าตอนนี้คุณรู้ความจริงแล้ว คุณจะยังคงแต่งงานกับสามีของคุณต่อไปหรือไม่”

“นั่นเป็นคำถามที่แปลกนะ ซายูริ ทำไมคุณถึงถามแบบนั้น?”

“ก็แค่ว่าอย่างที่ฉันได้กล่าวไปก่อนหน้านี้ว่า พ่อแม่ของฉันกำลังประสบปัญหาบางอย่าง และบางครั้งฉันก็คิดว่าแม่ของฉันควรจะหย่ากับพ่อของฉัน”

“เข้าใจแล้ว” นางมัตสึโมโตะกล่าว “ความสัมพันธ์เป็นเหมือนสนามทุ่นระเบิด โดยเฉพาะการแต่งงาน การเลิกรากับแฟนนั้นง่ายกว่าการเลิกกับสามีมาก”

“ไม่ใช่ว่าฉัน ***อยากให้*** พ่อแม่หย่ากันหรอกนะ! มันดูไม่ยุติธรรมเลยที่เธอต้องทนอยู่กับการดื่มเหล้าและการพนันของเขา
และฉันคิดว่าเขาคงมีเมียน้อยเหมือนกัน!” ซายูริเผลอพูดออกไป เขื่อนกั้นอารมณ์ของเธอระเบิดอีกครั้ง

“คุณคงเจอเรื่องหนักมาเยอะแล้ว ซายูริ ไม่แปลกใจเลยที่คุณโมโหโทโมโกะ เด็กสาวอย่างคุณไม่ควรเจอเรื่องดราม่ามากมายขนาดนี้”
นางมัตสึโมโตะเห็นใจและจับมือซายูริไว้ “ไม่มีใครมีสิทธิ์หรอก สถานการณ์แต่ละอย่างไม่เหมือนกัน ฉันชอบที่จะมองตัวเองในมุมมองของคนอื่นก่อนจะเริ่มตัดสิน - มองสถานการณ์จากมุมมองของพวกเขา คุณยังเด็กมาก ซายูริ ชีวิตยิ่งซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งคุณอายุมากขึ้น พยายามจำไว้ สำหรับคุณ ดูเหมือนจะง่ายมาก – คุณอยู่ฝ่ายใคร – หรืออยู่ฝ่ายใคร มันดูเหมือนขาวกับดำ มีหลายเฉดสีที่อยู่ระหว่างกลาง”

“เฮ้!” ซายูริรับทราบแล้ว

“แต่เพื่อตอบคำถามของคุณ ฉันคิดที่จะหย่ากับสามีแล้ว อย่างไรก็ตาม ฉันไม่คิดว่าการหย่าร้างจะเป็นคำตอบ” นางมัตสึโมโตะพูดช้าๆ
ราวกับว่าเธอเพิ่งตัดสินใจไม่หย่าร้าง

“ทำไมคุณถึงพูดแบบนั้น” ซายูริถามเพื่อหาคำตอบเกี่ยวกับความซับซ้อนของการแต่งงาน

“ก่อนอื่นเลย หลังจากแต่งงานกันมาหลายปี
ฉันไม่รู้ว่าชีวิตของฉันจะดีขึ้นหรือไม่ในฐานะหญิงวัยกลางคนที่หย่าร้างและพยายามดิ้นรนเอาตัวรอดด้วยเงินเดือนครู ฉันรักสามีของฉันนะ เขาโลภมาก ฉันรู้สึกเสียใจ
แต่ฉันรู้ว่าเขารักฉันและไม่มีวันนอกใจฉัน เราใช้ชีวิตกันอย่างสุขสบายและเป็นที่เคารพนับถือในฐานะคู่รัก”

“แล้ว...?” ซายูริแย้ง “คุณพูดก่อน ดังนั้น ฉันจึงคิดว่ายังมีอีก”

“ฉันต้องบอกว่า ซายูริ ฉันไม่เคยเห็นด้านนี้ของคุณมาก่อนเลย” นางมัตสึโมโตะยิ้ม

“ซุมิมะเซน คุณหมายถึงอะไร” ซายูริถาม

“ตอนนี้คุณดูมั่นใจมากขึ้นกว่าที่ฉันเคยเป็น คุณเป็นคนขี้อายและเรียบร้อยเสมอเวลาที่ไปโรงเรียน”

“โอ้! ฉันไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ ฉันขอโทษถ้าฉันดูเป็นคุณนายมัตสึโมโตะที่ก้าวก่ายเกินไป ฉันไม่ได้ตั้งใจ” ซายูริขอโทษ

“ไม่ต้องขอโทษหรอก ซายูริซัง ความมั่นใจคือสิ่งที่คุณต้องการในวัยนี้ ไม่นานคุณก็จะเติบโตเป็นหญิงสาวที่ต้องเผชิญกับความท้าทายที่มากกว่าตอนนี้เสียอีก
อาจจะไม่ใช่ก็ได้ แต่ชีวิตก็ไม่ง่ายขึ้นหรอก ฉันดีใจนะที่คุณเริ่มเป็นผู้ใหญ่ขึ้น”

ซายูริหน้าแดง เธอไม่คุ้นเคยกับการได้รับคำชม “อะริกาโตะ โกไซมัส!” เธอกล่าวพร้อมก้มหัว

โอเค งั้นคุณอยากฟังเหตุผลอีกข้อไหม คุณทราบเกี่ยวกับกฎหมายการหย่าร้างในญี่ปุ่นไหม”

“ไม่” ซายูริตอบ

“ถ้าทั้งสองฝ่าย – สามีและภรรยา – ตกลงกันที่จะหย่าร้างกัน กระบวนการก็ค่อนข้างตรงไปตรงมา แต่...ถ้าฉันฟ้องหย่าเขา
กระบวนการก็จะกลายเป็นเรื่องยาวและยุ่งยาก และฉันสงสัยว่าจะมีโอกาสปกปิดการทำธุรกิจยากูซ่าของเขาหรือไม่ เขาจะต้องอับอายขายหน้ามาก ฉันเองก็จะอับอายเช่นกัน
สิ่งต่างๆ จะแย่ลงเรื่อยๆ ฉันจะไม่ยอมให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น ทำให้คุณเข้าใจชัดเจนขึ้นไหม”

“สวัสดี!” ซายูริตอบพร้อมพยักหน้า “ฉันขอถามคุณหน่อยได้ไหม”

“เฮ้ย อะไรก็ได้”

“ทำไมคุณถึงอยากพบฉัน ฉันไม่รู้เลยว่าคุณเป็นภรรยาของประธาน”

“ฉันเป็นห่วงคุณนะ ซายูริจัง ตอนที่สามีบอกชื่อคุณ ฉันตกใจมาก ฉันไม่เชื่อเขา แต่พอเขาอธิบายชื่อคุณ ฉันก็รู้ว่าต้องเป็นคุณแน่ๆ”

“เขาอธิบายฉันว่าเป็นอย่างไร” ซายูริถามด้วยความสนใจ

นางมัตสึโมโตะยิ้มกว้าง “เขาบอกว่าเธอเป็นเด็กสาวหลงทางที่มีดวงตาสีน้ำตาลอันชาญฉลาดและมีความเข้มแข็งและยืดหยุ่นโดยนัย กามัน”

“จริงเหรอ” ซายูริเอ่ยอย่างไม่เชื่อ “แต่ที่โตเกียวต้องมีซายูริ อิชิกาวะเป็นพันๆ คนแน่ๆ คุณรู้ได้ยังไงว่าเป็นฉัน”

“ครูรู้ทุกอย่าง” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย “ฉันยังได้ยินข่าวลือที่ว่าโทโมโกะกำลังแพร่ข่าวด้วย ต้องเป็นเธอแน่ๆ”

“โอเค เข้าใจแล้ว” ซายูริกล่าว

“ฉันยังไม่ได้บอกสามีว่าฉันรู้จักคุณ และฉันก็ไม่คิดจะบอกด้วย เขาไม่ใช่คนรุนแรงหรือชอบแก้แค้น แต่การทำแบบนี้จะทำให้ทุกอย่างซับซ้อนขึ้น นอกจากนี้ เขายังเก็บความลับไว้ไม่ให้ฉันรู้ ดังนั้นฉันจึงสบายใจที่จะไม่บอกเขา”

“อาริกาโตะ โกไซมัส!” ซายูริพูดพร้อมก้มหัวลงอย่างลึกซึ้ง

“ซายูริจัง ฉัน *เป็น* ห่วงว่าการที่เธอไปเกี่ยวข้องกับยากูซ่าจะทำให้การเรียนของเธอต้องสะดุดลง เธอมีความสามารถที่จะเป็นอะไรก็ได้ที่เธออยากเป็น ใน 3 ปี เธอจะได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัย และฉันคิดว่าถึงตอนนั้น เธอคงมีแนวคิดบางอย่างแล้วว่าเธออยากเรียนอะไร หรือเธอรู้แล้ว?”

ซายูรินิ่งไป คำถามนั้นเหมือนกับว่าแสงสปอตไลท์ส่องมาที่เธอ ส่องแสงสว่างไปยังเส้นทางที่เธอไม่มีความตั้งใจที่จะเดิน
เธอฝืนยิ้มเพื่อหวังว่าจะปกปิดความไม่สบายใจของตัวเอง “เอ่อ ฉันยังไม่ได้คิดเรื่องนี้จริงๆ นะ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงแจ่มใส

คุณนายมัตสึโมโตะเอียงคอ แววตาเต็มไปด้วยความกังวล “ซายูริ คุณเป็นนักเรียนที่ฉลาดมาก ฉันรู้ว่าคุณมีศักยภาพที่ดี การวางแผนอนาคตเป็นสิ่งสำคัญ”

ซายูริคิดเรื่องลาออกจากโรงเรียนและแผนการต่างๆ ที่เธอวางไว้โดยไม่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัย
เธอสัมผัสได้ว่าคุณครูมัตสึโมโตะกำลังจ้องมองเธออย่างแสวงหาความซื่อสัตย์ “ฉัน... ฉันคิดว่าฉันอยากลองสำรวจตัวเลือกอื่นๆ ก่อน” เธอกล่าว
น้ำเสียงของเธอสั่นเครือเล็กน้อย “บางทีอาจจะลองเดินทางสักหน่อยไหม? ดูว่ามีอะไรอีกบ้าง”

“การเดินทางฟังดูวิเศษมาก” คุณนายมัตสึโมโตะตอบ แม้ว่าซายูริจะสัมผัสได้ถึงความสงสัยของเธอก็ตาม “แต่การเรียนเป็นโอกาสอันมีค่า มันสามารถเปิดประตูมากมายให้กับคุณได้”

ซายูริรู้สึกว่าความกดดันในช่วงเวลานั้นกดทับเธอ เธอไม่อยากเปิดเผยแผนที่แท้จริงของเธอ ความตั้งใจที่จะออกจากโรงเรียนและรับผิดชอบงานที่บ้าน “ฉันยังคิดไม่ตก” เธอกล่าวด้วยรอยยิ้มที่สั่นคลอน “เธอคงรู้ว่ามันเป็นยังไง... แค่พยายามเปิดใจให้กว้างขึ้น”

คุณนายมัตสึโมโตะจ้องมองเธอสักครู่ ใบหน้าของเธอมีแววเข้าใจขึ้นมาบ้าง “เข้าใจแล้ว แค่จำไว้นะ ซายูริ ไม่ว่าคุณจะเลือกอะไร ฉันเชื่อมั่นในตัวคุณ คุณมีอนาคตที่สดใสรออยู่ข้างหน้า”

“ขอบคุณค่ะคุณนายมัตสึโมโตะ” ซายูริตอบด้วยเสียงแผ่วเบา เธอรู้สึกโล่งใจและกังวลปนเปกัน ความจริงลอยอยู่ในอากาศระหว่างพวกเขา ไร้เสียงพูดและหนักอึ้ง ขณะที่เธอกินราเม็งจนหมดชาม หัวใจของเธอเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน

บทที่ 18

ซายูริก้าวเข้าไปในห้องทำงานของเคน วาตานาเบะ บรรยากาศตึงเครียด แสงไฟสลัวๆ ทอดเงาไปทั่วห้อง ทำให้ห้องดูใกล้ชิดแต่ก็ดูน่ากลัว เคนนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน สีหน้าเคร่งขรึมขณะเงยหน้าขึ้นจากกองเอกสาร

“รายงาน” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคงแต่แฝงด้วยความเร่งด่วน

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วเล่าถึงเช้าของเธอ “ฉันใช้เวลาหลายชั่วโมงในล็อบบี้โรงแรมอิมพีเรียล เหมือนอย่างที่คุณบอก ฉันสั่งกาแฟและแกล้งอ่านหนังสือ” เธอขยับชายเสื้อไปมา น้ำหนักของภารกิจกดทับลงบนตัวเธอ

“แล้ว?” เคนถามพร้อมเอนตัวไปข้างหน้า จ้องมองอย่างจ้องจับใจ

“ฉันเดินตาม *ชาเทอิ* ที่คุณบรรยายมา เขาออกจากโรงแรมแล้วเข้าไปในร้านอาหารจีน ฉันเดินตามเขาไป แต่เขากลับลื่นไปหลังเคาน์เตอร์และลงบันไดไป ฉันยกฝาขึ้นแล้วเดินตามไปไม่ได้” เธอลังเล จากนั้นก็พูดต่อ “ฉันสั่งเต้าหู้หม่าโผ แต่...”

คิ้วของเคนขมวดเข้าหากัน ความกังวลปรากฏชัดบนใบหน้าของเขา “คุณทำได้ดีแล้ว ซายูริ ดีแล้วที่คุณไม่กดดัน”

“ขอบคุณ” เธอกล่าวตอบ แต่คำชมนั้นกลับดูว่างเปล่า อกของเธอตึงขึ้นเมื่อรู้สึกว่ามีบางอย่างสำคัญกำลังจะเกิดขึ้น

เคนเอนหลังพิงเก้าอี้แล้วครุ่นคิด “มิตซุยไคกำลังเคลื่อนไหวในชิบูย่า ฉันสงสัยว่าพวกเขากำลังวางแผนบางอย่างเพื่อต่อต้านยามากูจิกุมิในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้านี้ เราต้องรู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่”

ซายูริรู้สึกว่าท้องไส้ปั่นป่วนไปหมด “เธออยากให้ฉันทำยังไง”

สีหน้าของเคนเปลี่ยนไปเป็นสีหน้ามุ่งมั่น “คุณจะต้องฝึกฝนเป็นเจ้ามือ สมัครงานที่คาสิโนผิดกฎหมายของพวกเขา
นั่นเป็นวิธีเดียวที่เราจะแทรกซึมเข้าไปในธุรกิจของพวกเขาได้”

หัวใจของเธอจมดิ่งลง “แต่ฉัน... ฉันไม่เคยทำงานในคาสิโนมาก่อน”

“เพราะเหตุนี้คุณจึงต้องฝึกฝน” เขาตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “คุณจะได้เรียนรู้เกมและขั้นตอนต่างๆ ในคาสิโนแห่งหนึ่งของเรา
บริษัทมิตซุยไกใช้คาสิโนของพวกเขาเป็นสถานที่ประชุม และคุณจะได้มีโอกาสอันยอดเยี่ยมในการรวบรวมข้อมูล เราต้องการใครสักคนจากภายใน”

ซายูริกัดริมฝีปาก พยายามทำความเข้าใจกับความหมายที่แฝงอยู่ “จะเกิดอะไรขึ้นถ้าพวกเขารู้ว่าฉันไม่ใช่... หนึ่งในนั้น?”

ดวงตาของเคนอ่อนลงเล็กน้อย “คุณไม่ใช่หนึ่งในนั้น แต่เจ้ามือเป็นที่ต้องการอย่างมาก และพวกเขาจะไม่ใส่ใจคุณมากนัก หากคุณเพียงแค่เงียบและทำหน้าที่ของคุณ พวกเขาจะไม่สงสัยคุณ คุณกลมกลืนไปกับคนอื่น และนั่นคือข้อได้เปรียบ มันอันตรายแต่จำเป็น เราต้องการข้อมูลนี้ ซายูริ”

เธอเงยหน้าขึ้นมอง ความคิดที่วนเวียนอยู่ในใจของเธอต่อสู้กับความกลัวที่กัดกินเธอ “จะเกิดอะไรขึ้นถ้าฉันทำไม่ได้?”

“คุณทำได้” เขาย้ำด้วยน้ำเสียงมั่นคง “ฉันเชื่อในตัวคุณ คุณเริ่มฝึกในสุดสัปดาห์นี้ เราจะเตรียมคุณให้พร้อม”

ซายูริพยักหน้าช้าๆ ขณะรู้สึกว่าความหนักอึ้งจากการตัดสินใจของเธอเริ่มกดทับลงบนไหล่ของเธอ เธอไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว เดิมพันนั้นสูงเกินไป
และโลกที่เธอได้บังเอิญไปพบนั้นช่างไม่ให้อภัย “โอเค” ในที่สุดเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา “ฉันจะทำ”

เคนเอนหลัง ใบหน้าของเขามีแววโล่งใจขึ้นเล็กน้อย “ดี เราจะเตรียมคุณให้พร้อม จำไว้ว่าคุณกำลังมีส่วนร่วม แค่ก้มหน้าลง สังเกต แล้วรายงานกลับมาหาฉัน”

ขณะที่ซายูริออกจากสำนักงานของเขา เธอรู้สึกทั้งหวาดกลัวและมุ่งมั่น เส้นทางข้างหน้าเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน แต่เธอก็รู้ว่าเธอต้องยอมรับมัน
เธอจึงเตรียมใจรับกับความท้าทายที่จะเกิดขึ้น

ขณะที่ซายูริและอายะเดินกลับบ้าน โลกที่อยู่รอบตัวพวกเขาเปลี่ยนไปเป็นดินแดนแห่งฤดูหนาวอันเงียบสงบ หิมะบาง ๆ โปรยปรายลงมาตามหลังคาบ้าน ต้นไม้ และถนน ทำให้เกิดผ้าห่มสีขาวนุ่ม ๆ ที่เป็นประกายระยิบระยับภายใต้แสงแดดอ่อน ๆ เกล็ดหิมะแต่ละชิ้นลอยลงมาอย่างแผ่วเบา ช่วยเพิ่มความเงียบสงบที่โอบล้อมช่วงเย็น อากาศสดชื่นและสดชื่น มีกลิ่นสนจาง ๆ หลงเหลืออยู่จากต้นไม้ใกล้เคียง เงาเต้นรำอย่างสนุกสนานในแสงนวล และหิมะกรอบแกรบใต้ฝ่าเท้าของพวกเขา ทุกก้าวย่างส่งเสียงกระซิบแผ่วเบา

กิ่งก้านของต้นไม้ประดับประดาด้วยหิมะที่แวววาว คล้ายกับลูกไม้ที่ประณีตตัดกับท้องฟ้าที่มืดมิด หน้าต่างของบ้านที่อยู่ใกล้เคียงส่องแสงอบอุ่น สร้างบรรยากาศอบอุ่นที่ตัดกันอย่างสวยงามกับทิวทัศน์ที่เย็นสบายและเงียบสงบภายนอก ความมงดงามของทิวทัศน์ที่ปกคลุมไปด้วยหิมะให้ความรู้สึกราวกับเป็นเวทมนตร์ ห่อหุ้มพวกเขาไว้ด้วยช่วงเวลาแห่งความสุขที่เงียบสงบขณะที่พวกเขาเดินทางกลับบ้าน

อายะขมวดคิ้วทำลายความเงียบ “ซายูริ ฉันรู้สึกเหมือนจะไม่ได้เจอคุณอีกแล้ว” เธอบ่น น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความหงุดหงิดและโหยหา “มันเหมือนกับว่าคุณหายวับไปในอากาศตั้งแต่คุณเริ่มงานใหม่”

ซายูริมองลง ความรู้สึกผิดแล่นเข้าใส่เธอ “ขอโทษนะอายะ ฉันแค่ขาดงานไม่ได้น่ะ เข้าใจไหม ตอนนี้งานยุ่งมากเลยนะ”

อายะยกคิ้วขึ้นด้วยความอยากรู้ “แล้วการฝึกที่คาสิโนเป็นยังไงบ้าง คุณได้เรียนรู้อะไรบ้างหรือเปล่า”

ใบหน้าของซายูริสดใสขึ้นเล็กน้อยเมื่อเธอหวนนึกถึงประสบการณ์ที่ผ่านมา “ใช่แล้ว! ฉันเก่งขึ้นมากในการชิปจนตอนนี้สามารถสัมผัสชิป 20 อันได้โดยไม่ต้องมองด้วยซ้ำ”

อายะจ้องมองเธอด้วยความสับสนอย่างเห็นได้ชัด “ชิปปิ้งเหรอ คุณหมายถึงอะไร”

ซายูริอธิบายด้วยการหายใจเข้าลึกๆ ว่า “ชิปการพนันจะถูกวางซ้อนกันเป็นกองๆ ละ 20 ชิปเพื่อให้นับได้ง่ายขึ้น เมื่อเจ้ามือรูเล็ตเคลียร์โต๊ะหลังจากหมุนแต่ละครั้ง ก็จะมีคนที่เรียกว่า ‘ชิปเปอร์’ อยู่ที่โต๊ะแต่ละโต๊ะ พวกเขาต้องดูว่า ‘รถเข็น’ วางอยู่ตรงไหน และต้องดูว่าต้องใช้ชิปตัวไหนก่อนจึงจะจ่ายเงินรางวัลได้”

อายะพยักหน้าช้าๆ พยายามทำความเข้าใจข้อมูล “โอเค... แต่ทำไมมันถึงสำคัญล่ะ”

“โอกาสจะเข้าข้างคาสิโน ดังนั้นยิ่งหมุนเสร็จมากเท่าไหร่ในหนึ่งวัน คาสิโนก็จะยิ่งทำเงินได้มากขึ้นเท่านั้น หากชิปเปอร์ทำงานช้า นั่นหมายความว่าหมุนน้อยลงและได้กำไรน้อยลง”

“ฟังดูซับซ้อนและกดดันมาก!”

“ฉันต้องยอมรับว่ามันทำให้สมองฉันเจ็บ” ซายูริหัวเราะ “และฉันยังต้องเรียนตารางคูณ 17 และ 35 ด้วย คุณช่วยสอนการ์ดคำศัพท์ให้ฉันหน่อยได้ไหม อายะ!”

“เฮ้ย! คุณกำลังพูดกับฉันแบบชาวดาวอังคารอยู่เหรอ! คุณใช้ยาอยู่เหรอ?” เธอแซว

“ไม่นะ *บ้าเอ๊ย* มาบ้านฉันสักชั่วโมงแล้วฉันจะอธิบายทุกอย่างให้ฟังนะเพื่อน” ซายูริอ้อนวอนพลางกระพริบตาใส่อายะ

“ตกลง ฉันจะมาช่วยคุณสักพัก แต่ไม่นานหรอก ฉันต้องช่วยแม่ทำอาหารเย็น” อายะยอมแพ้

กลิ่นหอมที่คุ้นเคยของบ้านลอยมาในอากาศขณะที่เธอเปิดประตูและพาอายะเข้าไปข้างใน

“ทำตัวตามสบายเถอะ ฉันจะหยิบบัตรคำศัพท์คูณรูเล็ตมาให้” ซายูริพูดแล้วเดินเข้าห้องของเธอไป ในขณะที่เธอรื้อค้นโต๊ะ อายะก็เอนตัวพิงกำแพง แขนไขว้ ใบหน้าของเธอมีแววว้าวกังวลเล็กน้อย

“ซายูริ คุณจัดการฝึกรูเล็ตได้ถึงสัปดาห์ละ 5 ครั้งโดยที่พ่อแม่ไม่รู้ได้ยังไง พวกเขาไม่เคยสงสัยเลยเหรอว่าคุณอยู่ที่ไหน”

ซายูริลังเลใจขณะค้นหาคำที่เหมาะสม “ฉันบอกพวกเขาว่าฉันอยู่ในกลุ่มศึกษาสำหรับการสอบเข้า” เธอตอบโดยพยายามให้ฟังดูเป็นกันเอง “ฉันบอกพวกเขาว่าเราไปที่ห้องสมุดด้วยกัน ฉันบอกว่ามันถูกกว่า *จุกๆ* ”

อายะยกคิ้วขึ้น ใบหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย “กลุ่มศึกษาเหรอ? แต่พ่อแม่เธอเชื่ออย่างนั้นจริงๆ เหรอ?”

ซายูริยักไหล่ พยายามปัดความกังวลของเพื่อน “พวกเขาทำงานยุ่งและไม่ค่อยถามคำถามมากนัก ฉันคิดว่าพวกเขาแค่ต้องการให้ฉันทำข้อสอบได้ดีเท่านั้น”

“ซายูริจัง เธอทำให้ฉันกังวลนะ การสอบเข้าจะจัดขึ้นในสัปดาห์หน้า ถ้าเธออ่านหนังสือไม่พอล่ะ” อายะพูดอย่างกังวล “การฝึกซ้อมรูเล็ตครั้งนี้ทำให้เธออ่านหนังสือได้ยากขึ้น แล้วถ้าเธอสอบเข้าได้แย่ล่ะ เธอทำงานหนักมาตลอดหลายปีเลย!”

ซายูริหันไปเผชิญหน้ากับอายะโดยถือแฟลชการ์ดไว้ในมือ “ฉันรู้ อายะ ฉันยังอ่านหนังสือสอบอยู่—จริงๆ นะ! ฉันแค่ต้องแบ่งเวลาให้สมดุลระหว่างสองสิ่งนี้ ไม่ใช่ว่าฉันละเลยการเรียนไปเลย”

อายะถอนหายใจ สีหน้าของเธอดูผ่อนคลายลง “ฉันไม่อยากให้คุณตกอับนะ ซายูริ คุณมีความสามารถมาก และคุณสมควรที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมที่ดี”

“ฉันซาบซึ้งใจมากจริงๆ” ซายูริพูดพลางยิ้ม “แต่ฉันสัญญาว่าฉันจะจัดการทุกอย่างได้ ฉันจะตั้งใจเรียนเพื่อสอบเข้า และจะฝึกซ้อมต่อไป มันเป็นแค่การจัดการเวลาเท่านั้น”

อายะพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจแล้วพูดต่อ ส่วนซายูริก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมา เธอไม่อยากให้เพื่อนต้องแบกรับความจริงเกี่ยวกับสถานการณ์ของเธอ—ยังไม่ถึงเวลา

“เอาล่ะ พอแค่นี้ก่อน มาดูแฟลชการ์ดกันดีกว่า” ซายูริพูดขึ้นเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศ “ให้ฉันอธิบายว่าทำไมฉันถึงต้องการความช่วยเหลือจากคุณในเรื่องนี้”

“ฉันฟังอยู่แล้ว” อายะกล่าว

“ฉันเห็นแล้ว” ซายูริหัวเราะและแตะหูข้างหนึ่งของอายะเบาๆ

“ตลกดีนะสาวน้อย เธอควรเป็นเห็ดมากกว่า” อายะพูดพร้อมทำเป็นโกรธ

“ตอนนี้คุณทำให้ฉันเสียสมาธิไปหมดแล้ว เห็ดเหรอ?”

“ฉันคิดว่าคุณฉลาด” อายะพูดล้อเลียนพลางส่ายหัวอย่างผิดหวัง “เห็ด – เชื้อรา – ผู้ชายตลก...”

“นั่นเป็นเรื่องตลกที่เลวร้ายมาก” ซายูริพูดอย่างเล่นๆ

อายะหยิบการ์ดขึ้นมาและหรี่ตามอง “เอาล่ะ มาดูกันว่าคุณได้อะไรมา บอกฉันมาว่าฉันต้องทำอย่างไร!”

ซายูริหัวเราะด้วยความขอบคุณที่การสนทนาเปลี่ยนไป “โอเค ก่อนอื่น คุณต้องเข้าใจก่อนว่าต้องคูณผลตอบแทนของการเดิมพันแบบอินไซด์อย่างไร หากคุณเดิมพันแบบเลขตรงๆ คุณจะได้รับผลตอบแทน 35 ต่อ 1 นี่คือการเดิมพันที่จ่ายเงินสูงสุด และผู้เล่นสามารถวางชิป 20 อันในการเดิมพันแบบเลขตรงๆ ซึ่งหมายความว่าฉันต้องเรียนรู้ตารางคูณ 35 ให้ได้ 35x20”

“เฮ้อ! ฟังดูยากจังเลย” อายะยอมรับ

“ใช่แล้ว แต่ฉันก็ต้องเรียนตาราง 17 ด้วย” ซายูริพูดต่อ

"ทำไม?"

“เพราะว่าหากคุณวางชิประหว่างสองตัวเลขและคุณชนะ คุณจะได้รับเงินรางวัล 17 ต่อ 1 เรียกว่าการเดิมพันแบบแยก”

“ว้าว” อายะพูดตาเบิกกว้างด้วยความหลงใหล “นั่นฟังดูซับซ้อนนะ”

“จริงๆ แล้ว มันเป็นเพียงการเรียนรู้แบบนกแก้วมาคอว์เท่านั้น อย่างน้อยก็ไม่มีสูตรสำเร็จอะไรให้จดจำ”

“ใช่แล้ว ขอบคุณพระเจ้า!” อายะเห็นด้วย “แล้วเธอต้องการให้ฉันทำอะไรล่ะ”

“ถือแฟลชการ์ดขึ้นมา ฉันจะอ่านสมการและให้คำตอบกับคุณ คำตอบที่ถูกต้องจะเขียนอยู่ที่ด้านหลังของแฟลชการ์ดแต่ละใบ บอกฉันหน่อยว่าฉันตอบถูกหรือไม่ จากนั้นวางการ์ดเป็น 2 กอง คือ ถูกและผิด เป้าหมายคือต้องผ่านการ์ดทั้งหมด 40 ใบโดยไม่ผิดพลาด แค่ทำซ้ำไปเรื่อยๆ” ซายูริอธิบาย

“โอเค ฟังดูง่ายพอแล้ว มาเริ่มกันเลย”

ขณะที่พวกเขาเจาะลึกเข้าไปในโลกแห่งการคูณรูเล็ต ซายูริก็รู้สึกว่าชีวิตของเธอกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง แต่ลึกๆ แล้ว เธอรู้ว่าชีวิตของเธอมีความซับซ้อนมากขึ้นเรื่อยๆ และความลับที่เธอเก็บซ่อนไว้ก็ทำให้หัวใจของเธอหนักอึ้ง สามสิบนาทีต่อมา อายะบอกซายูริว่าเธอต้องกลับบ้านเร็วๆ นี้เพื่อช่วยแม่ของเธอ

“โอเค ขอบใจนะเพื่อน เราไม่ได้เจอกันมาสักพักแล้ว” ซายูริกล่าว

“ด้วยความยินดี ซายูริจัง ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าการพนันนั้นซับซ้อนขนาดนี้ ดูเหมือนว่าการจะเป็นเจ้ามือต้องทำงานหนักมาก” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“ใช่! แต่ก็ตื่นเต้นดี” ซายูริยอมรับด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความภาคภูมิใจ “คุณต้องทำหลายอย่างพร้อมกันอย่างบ้าคลั่ง ฉันฝึกฝนมาเยอะมาก บางครั้งฉันไม่คิดเรื่องนั้นเลย ฉันแค่ทำ”

อายะเหลือบมองซายูริด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป “ดูเหมือนว่าเธอจะสนุกกับการฝึกซ้อมนะ”

ซายูริลังเลใจ ภาระของชีวิตสองด้านของเธอกดดันเธอ “ฉันเดาว่าใช่ มันแค่... แตกต่างไป แต่ฉันยังคงคิดถึงเวลาที่ได้อยู่กับคุณ”

“งั้นเรามาวางแผนกันดีกว่า” อายะเสนอด้วยความกระตือรือร้น “เราจะทำอะไรสนุกๆ กันเมื่อการฝึกของคุณเสร็จสิ้น ฉันอยากฟังเรื่อง 'การชิป' มากกว่านี้— บางทีฉันอาจจะมาดูคุณแสดงฝีมือก็ได้นะ”

ซายูริหัวเราะเบาๆ แม้ว่าในใจของเธอจะยังมีเงาอยู่ “ฉันไม่คิดว่าเธอจะอยากเห็นด้านนั้นนะ อายะ มันไม่ใช่หน้าที่ปกติเลย”

“ความปกติมันเกินจริง!” อายะสวนกลับด้วยเสียงหัวเราะที่ชวนติดหู “สัญญากับฉันสิว่าเราจะไม่แยกจากกัน ฉันต้องการเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน”

ซายูริพยักหน้า ความมุ่งมั่นเริ่มก่อตัวขึ้นภายในตัวเธอ “ฉันสัญญานะอายะ เราจะทำให้มันสำเร็จ”

ขณะที่เธอพาอายะไปที่ประตูหน้า ซายูริก็ปล่อยให้ตัวเองลืมความลับที่เธอเก็บซ่อนเอาไว้ เธอหวงแหนความอบอุ่นของมิตรภาพของพวกเขา แม้ว่าเงาของชีวิตใหม่ของเธอจะคุกคามเข้ามาก็ตาม

บทที่ 19

ซายูริรู้สึกเหนื่อยล้าขณะเดินกลับบ้านท่ามกลางสายฝนที่โปรยปราย วันอันแสนยาวนานที่โรงเรียนและการฝึกสอนเจ้ามือเริ่มส่งผลกระทบต่อเธอ

*ฉันจะพักสัก 10 นาทีก่อน*จะเริ่มใช้แฟลชการ์ด ขณะที่เธอล้มตัวลงบนเตียงที่นุ่มและอบอุ่นของเธอ
เปลือกตาที่หนักอึ้งของเธอเกือบจะปิดลงเมื่อเธอนอนบนเตียงฟังเสียงฝนที่ตกลงมากระทบหน้าต่างห้องนอน ทำให้เกิดฉากหลังที่มืดหม่น
ทำให้เธอรู้สึกอยากนอนหลับมากขึ้น

ขณะที่เธอมองไปรอบๆ ห้องอย่างเหม่อลอย เธอก็นึกขึ้นได้ว่าไดอารี่ของเธอไม่ได้อยู่ตรงที่เธอวางทิ้งไว้ เธอเห็นมันวางอยู่บนโต๊ะของเธอ ซึ่งถูกกองหนังสือเรียนบังบางส่วน
และไม่ได้อยู่ในลิ้นชักโต๊ะที่เธอวางมันไว้เป็นประจำ *เธอเดาว่าฉันคงเหนื่อยมากจนลืมอะไรไปบางอย่าง* ขณะลุกจากเตียงเพื่อวางมันกลับที่เดิม

ตอนนี้ฉันตื่นแล้ว ฉันคิดว่าคงถึงเวลาเขียนบันทึกประจำวันแล้ว เธอบอกกับตัวเองขณะนั่งลงบนเก้าอี้โต๊ะทำงาน
เธอหยิบปากกาจากแก้วพลาสติกมิกกี้เม้าส์สีเหลืองที่เธอใช้ใส่ปากกาและดินสอ จากนั้นก็เปิดสมุดบันทึกและอ่านบันทึกสุดท้ายอีกครั้ง

วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2534

วันนี้เป็นวันที่เข้มข้นมาก การฝึกเป็นเจ้ามือนั้นท้าทายมากกว่าเดิม แต่ฉันรู้สึกดีขึ้นเรื่อยๆ เราเน้นที่การเล่นรูเล็ตและศิลปะแห่งการชิป
เป็นเรื่องเหลือเชื่อมากที่ตอนนี้ฉันสามารถหยิบชิปได้อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องคิดเลย ฉันเริ่มรู้สึกถึงจังหวะของโต๊ะแล้ว

ระหว่างฝึกซ้อม ฉันสามารถรับมือกับโต๊ะที่ยุ่งวุ่นวายได้โดยไม่ต้องให้ผู้ฝึกคนอื่นๆ ช่วยเหลือ ดีลเลอร์รู้สึกประทับใจ
ฉันสามารถเห็นการจ่ายเงินรางวัลและคาดเดากองสีได้ก่อนที่พวกมันจะถูกเคลียร์ด้วยซ้ำ มันน่าตื่นเต้นแต่ก็ทำให้เครียดด้วย
ฉันต้องพยายามคิดให้รอบคอบในขณะที่แรงกดดันรอบตัวฉันเพิ่มขึ้น

ฉันได้ยินเจ้ามือรุ่นเก่าบางคนพูดคุยกันถึงผลงานของฉัน มันทำให้ฉันรู้สึกดีและกระตุ้นให้ฉันมุ่งมั่นที่จะเรียนรู้ทุกอย่างที่ทำได้ หากฉันต้องการเป็นส่วนหนึ่งของโลกนี้
ฉันต้องเฉียบคมและพร้อมเสมอ

ถึงอย่างนั้น ฉันก็ไม่สามารถสลัดความรู้สึกผิดนั้นออกไปได้ ฉันหวังว่าจะบอกเคโกะได้ว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่ เธอคิดว่าฉันแค่กำลังอ่านหนังสือสอบเข้ามัธยมปลาย
และรู้สึกผิดที่ปิดบังเรื่องนี้จากเธอ ฉันหวังว่าเธอจะไม่รู้ความจริงเกี่ยวกับการฝึกของฉัน—หรือแย่กว่านั้นคือ แผนของฉันที่จะออกจากโรงเรียน สำหรับตอนนี้
ฉันจะมุ่งเน้นไปที่การฝึกของฉันและพยายามหาทางจัดการทุกอย่าง ฉันแค่หวังว่าจะเก็บความลับทั้งหมดของฉันไว้ได้อย่างปลอดภัย

— ส.

จากนั้นมีข้อความสั้นๆ ที่เขียนด้วยดินสอเป็นลายมือของเคโกะ

“ฉันลืมไดอารี่ของคุณไว้โดยตั้งใจ เราต้องคุยกัน

-เค.”

การนึกถึงว่าเคโกะจะพบไดอารี่ของเธอทำให้เธอรู้สึกวิตกกังวล เธอหวาดกลัวการตัดสินที่จะเกิดขึ้นเมื่อเจตนาที่แท้จริงของเธอถูกเปิดเผย แต่ลึกๆ แล้ว
ซายูริรู้ว่าเธอคิดถึงน้องสาว เสียงหัวเราะ การพูดคุยในยามดึก ล้วนให้ความรู้สึกเหมือนเป็นความทรงจำที่ห่างไกล ซายูริหวงแหน ความผูกพันที่เธอมีร่วมกับเคโกะ
น้องสาวของเธอมาโดยตลอด เมื่อเติบโตขึ้น พวกเขาแลกเปลี่ยนความลับกันในมุมสงบๆ ของบ้าน แบ่งปันทุกอย่างตั้งแต่ความรักที่แอบชอบไปจนถึงความฝันในอนาคต

แต่ตั้งแต่เคโกะเข้าเรียนมัธยมปลาย ชีวิตก็เริ่มพาพวกเขาไปคนละทาง ซายูริพบว่าตัวเองจมอยู่กับการฝึกฝนฉับๆ ในฐานะเจ้ามือ ซึ่งเป็นเส้นทางที่น่าตื่นเต้นแต่ก็โดดเดี่ยว
ในขณะเดียวกัน เคโกะก็มุ่งมั่นกับการเรียนและแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นในโรงเรียนมัธยมปลาย ระยะห่างระหว่างพวกเขายิ่งมากขึ้น
และซายูริมักจะรู้สึกเหมือนกับว่าเธอกำลังสูญเสียพี่สาวไปในโลกที่เธอไม่เข้าใจ แน่นอนว่าเธอมีอายะ แต่ความสัมพันธ์นั้นก็ยังยากที่จะรักษาไว้ได้
เนื่องจากพวกเขาใช้เวลาร่วมกันไม่มาก

ในขณะนั้น เธอตั้งใจว่าจะกล้าหาญ เธอต้องการแบ่งปันความลับกับน้องสาวไม่ว่าเธอจะตอบสนองอย่างไร ในทางหนึ่ง เธอรู้สึกดีใจที่เคโกะได้อ่านไดอารี่ของเธอ
การเก็บความลับไว้กับคนที่ตนรักเป็นภาระอันหนักอึ้งที่ต้องแบกรับ เธอหวังว่าการซื่อสัตย์เกี่ยวกับการต่อสู้และการตัดสินใจของเธอ
จะทำให้พวกเขาสามารถสร้างความผูกพันกันใหม่อีกครั้งและเผชิญกับความท้าทายที่รออยู่ข้างหน้าได้ด้วยกัน

วันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534

วันนี้เคโกะ น้องสาวของฉันอ่านไดอารี่ของฉัน เธออยากคุยด้วย ฉันรู้สึกประหม่าแต่ก็รู้ว่าต้องทำให้ได้

-ส

ด้วยความมุ่งมั่นที่เพิ่งค้นพบ เธอปิดไดอารี่ของเธอลง โดยเชื่อว่าสายสัมพันธ์ของพวกเขายังคงแข็งแกร่งและคุ้มค่าที่จะต่อสู้ต่อไป พวกเขามักจะแบ่งปันความลับกันเสมอ
แต่เมื่อไม่นานมานี้ ซายูริคิดว่าความลับของเธอหนักเกินกว่าที่เคโกะจะรับมือได้ ส่งผลให้เคโกะเริ่มห่างเหิน
และเกือบจะรู้สึกขุ่นเคืองที่ซายูริถอนตัวออกจากโลกส่วนตัวของเธอ แล้ว *ถ้าเธอพยายามทำความเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นในชีวิตของฉันล่ะ* ซายูริไตร่ตรองดู

ซายูริตัดสินใจเดินไปที่ห้องของเคโกะ หัวใจของเธอเต้นแรง เธอเคาะประตูเบาๆ และตะโกนออกมาว่า “เคโกะ คุณอยู่ข้างในไหม”

“เดี๋ยวก่อน!” เสียงของเคโกะดังมาจากข้างใน

“เฮ้ ซายูริจัง มีอะไรเหรอ” เคโกะพูดด้วยท่าทีแกล้งทำเป็นไม่สนใจในขณะที่เธอเปิดประตูห้องนอน

“ฉันสังเกตเห็นสิ่งที่คุณเขียนในไดอารี่ของฉัน” ซายูริกล่าวอย่างเรียบง่าย

เคโกะหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง น้ำเสียงร่าเริงของเธอเริ่มจางหายไป “อ๋อ... คุณเห็นแล้วใช่มั้ย”

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ ขณะสัมผัสได้ถึงความหนักอึ้งของช่วงเวลานั้น “ฉันทำแล้ว ฉันดีใจที่เธอไม่พูดเรื่องนี้ เรา *ต้อง* คุยกัน”

เคโกะเงียบไปชั่วครู่ก่อนที่เธอจะเปิดประตูออกอย่างเต็มแรง สีหน้าของเธอเปลี่ยนไปจากความเฉยเมยที่แสร้งทำเป็นไม่สนใจเป็นความห่วงใยอย่างจริงใจ “โอเค เข้ามาสิ”

ขณะที่ซายูริก้าวเข้ามาในห้อง เธอก็สังเกตเห็นโปสเตอร์บนผนังของเคโกะ ซึ่งเตือนถึงความผูกพันแบบพี่น้องที่พวกเขามีร่วมกันครั้งหนึ่ง “ฉันขอโทษที่ปิดบังเรื่องนี้จากเธอ” ซายูริเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงที่นิ่งขึ้น “ฉันน่าจะเล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับการฝึกของฉัน ฉันแค่ไม่อยากให้เธอต้องกังวล”

เคโกะไขว้แขน ขมวดคิ้ว “กังวลเหรอ ซายูริ ฉันรู้สึกเหมือนถูกปิดกั้น เราเคยแบ่งปันทุกอย่างกัน แต่ตอนนี้รู้สึกเหมือนกับว่าเธอใช้ชีวิตที่แตกต่างไปโดยสิ้นเชิงเมื่อไม่มีฉัน”

“ฉันรู้” ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงสำนึกผิด “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะผลักไสคุณออกไป ฉันบอกตัวเองว่าฉันกำลังปกป้องคุณ แต่ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าฉันแค่กลัว
และสิ่งที่ฉันทำไปก็แค่ทำให้ทุกอย่างแย่ลง ฉันคิดถึงคุณจริงๆ ฉันขอโทษนะ เคโกะจัง”

เคโกะเริ่มใจอ่อนลง และความตึงเครียดในห้องก็คลี่คลายลงเล็กน้อย “ฉันก็คิดถึงคุณเหมือนกัน แต่คุณต้องเข้าใจว่าฉันต้องรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณ
ฉันช่วยอะไรไม่ได้ถ้าฉันไม่รู้”

ซายูริพยักหน้า รู้สึกโล่งใจขึ้นมาก “โอเค ขออธิบายก่อน ฉันฝึกเป็นเจ้ามือมา มันเข้มข้นและน่าตื่นเต้น แต่ก็น่ากลัวเหมือนกัน”

“ใช่ ฉันเห็นสิ่งนั้นในไดอารี่ของคุณ”

“คุณอ่านหนังสือไปมากแค่ไหน?” ซายูริถาม

“สองเดือนที่ผ่านมา ตั้งแต่ที่คุณเริ่มถอนตัวจากฉัน” เคโกะพูดอย่างรู้สึกผิด ซายูริคิดอย่างลึกซึ้งสักครู่แล้วจึงพูดว่า

“โอเค ก่อนอื่น คุณอาจเป็นพี่สาวของฉัน แต่คุณสาบานกับฉันว่าคุณจะไม่มีวันอ่านไดอารี่ของฉัน”

“แต่ฉันเป็น....” เคโกะเริ่มพูด

“รอก่อน! ให้ฉันพูดจบก่อน”

“ซุมิมะเซ็น!”

“แต่ฉันรู้ดีว่าคุณทำแบบนั้นเพราะคุณห่วงใยฉัน ฉันไม่รู้ว่าพฤติกรรมของฉันเปลี่ยนไปมากจนคุณคิดว่าจำเป็นต้องผิดสัญญา แต่ฉันดีใจที่คุณทำแบบนั้น” เธอยิ้มและกอดเคโกะอย่างหุนหันพลันแล่น

“ คุณ *เป็น ใคร* ” เคโกะหัวเราะขณะที่กอดเธอตอบ “คุณไม่ใช่คนชอบกอดนะ ซายูริจัง!”

“ฉันกำลังพัฒนา” ซายูริพูดและยิ้มอย่างรักใคร่ให้พี่สาวของเธอ

“ใช่แล้ว ฉันเดาว่าคุณเป็นอย่างนั้น” เคโกะกล่าวอย่างชื่นชม “คุณโตเร็วมากเลยนะน้องสาว” สีหน้าของเธอจริงจัง “คุณเป็นน้องสาวของฉัน ซายูริ ฉันอยากเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของคุณ ไม่ว่าคุณจะเลือกอะไร แค่สัญญากับฉันว่าตั้งแต่นี้เป็นต้นไป คุณจะซื่อสัตย์กับฉัน”

ซายูริรู้สึกซาบซึ้งใจมาก “ฉันสัญญา ฉันอยากให้เรากลับมาสนิทกันอีกครั้ง ฉันอยากแบ่งปันทุกสิ่ง ทั้งเรื่องดีและเรื่องร้าย”

เคโกะยิ้มอย่างไม่แน่ใจแล้วเอื้อมมือไปกอดซายูริอีกครั้ง “งั้นเรามาเริ่มต้นใหม่กันเถอะ คุณเล่าเรื่องการฝึกของคุณให้ฉันฟังได้หมด แล้วฉันจะเล่าให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นในชีวิตของฉันด้วย”

ขณะที่ทั้งคู่โอบกอดกัน ซายูริก็รู้สึกว่าความลับมากมายถูกปลดออกไป ทั้งคู่สามารถเผชิญกับความท้าทายใดๆ ก็ตามที่รออยู่ข้างหน้าได้ และสายสัมพันธ์ของพวกเขาก็แน่นแฟ้นยิ่งกว่าที่เคย

-

ห้องเรียนเต็มไปด้วยความตื่นเต้นปนเปกันในขณะที่คุณครูมัตสึโมโตะนั่งที่โต๊ะทบทวนผลสอบ สัปดาห์หลังจากสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายถือเป็นช่วงเวลาสำคัญสำหรับนักเรียนของเธอ เธอจึงตัดสินใจใช้ช่วงเวลาสองช่วงเพื่อพบปะกับนักเรียนแต่ละคนเป็นรายบุคคล

“อิชิกาวะ ซายูริ โปรดมาที่โต๊ะของฉัน” คุณครูมัตสึโมโตะเรียกด้วยเสียงที่นิ่งและอบอุ่น ซายูริเหลือบมองเพื่อนร่วมชั้นที่กำลังจดจ่ออยู่กับบทสนทนาของตนเองหรือรอคอยถึงตาพวกเขาอย่างใจจดใจจ่อ เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วเดินไปที่ด้านหน้าด้วยใจที่เต้นแรง

คุณนายมัตสึโมโตะทักทายเธอด้วยรอยยิ้ม แต่ดวงตาของเธอกลับเต็มไปด้วยความเข้มข้น ซึ่งทำให้ซายูริรู้สึกทั้งสบายใจและกังวล “นั่งลง ซายูริ มาคุยเรื่องผลงานของคุณกันดีกว่า”

ซายูรินั่งลงโดยวางมือบนตัก สีหน้าของนางมัตสึโมโตะเปลี่ยนไปเล็กน้อย “ฉันเกรงว่าจะมีข่าวน่าผิดหวังมาบอก คุณสอบผ่านแค่ 1% เท่านั้น”

ซายูริรู้สึกว่าพื้นด้านล่างของเธอยุบลง “1% เหรอ” เธอกล่าวซ้ำด้วยใจที่หดหู่ “ใกล้มากแล้ว...”

“ใช่ แต่เรื่องนี้ยังมีอะไรอีกมาก” นางมัตสึโมโตะกล่าวต่อ “ฉันได้คุยกับรองผู้อำนวยการและผู้อำนวยการแล้ว เมื่อพิจารณาจากผลการเรียนที่ยอดเยี่ยมของคุณในช่วงสามปีที่ผ่านมา พวกเขาจึงตกลงที่จะสัมภาษณ์คุณ ซึ่งจะนับเป็นการตัดสินใจขั้นสุดท้ายของพวกเขาว่าจะให้คุณผ่านเกณฑ์หรือไม่”

หัวใจของซายูริเต้นแรงขึ้น นี่เป็นโอกาส แต่ไม่ใช่อนาคตที่เธอจินตนาการไว้ เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วตัดสินใจว่าถึงเวลาต้องซื่อสัตย์แล้ว “คุณครูมัตสึโมโตะ ฉันมีบางอย่างจะบอกเธอ ฉันไม่มีแผนจะเข้าเรียนมัธยมปลายในปีนี้”

ความประหลาดใจที่ปรากฏบนใบหน้าของนางมัตสึโมโตะนั้นชัดเจน “คุณหมายความว่าอย่างไร” เธอถามอย่างอ่อนโยนโดยเอนตัวไปข้างหน้า

“ฉันอยากทำงานสัก 1 ปีเพื่อช่วยเหลือครอบครัว ฉันคิดเรื่องนี้มาเยอะแล้ว และฉันเชื่อว่ามันเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับเราในตอนนี้ แต่ฉันตั้งใจว่าจะเข้าเรียนมัธยมปลายในปีหน้า” ซายูริอธิบายด้วยน้ำเสียงคงที่ แม้ว่าจะยังมีความสับสนวุ่นวายในใจ

คุณนายมัตสึโมโตะใช้เวลาสักครู่เพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่ซายูริพูด “ฉันเข้าใจ ซายูริ คุณต้องทำในสิ่งที่คุณคิดว่าดีที่สุด
เพียงจำไว้ว่าฉันพร้อมเสมอหากคุณต้องการคำแนะนำหรือแค่ใครสักคนที่จะพูดคุยด้วย”

“อะริกาโตะ โกไซมัส!” ซายูริตอบด้วยความโล่งใจที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย เสียงสนับสนุนจากคุณนายมัตสึโมโตะทำให้เธอรู้สึกมั่นใจมากกว่าที่เธอคาดไว้

คุณนายมัตสึโมโตะหยิบกระดาษโน้ตแล้วเริ่มเขียนหมายเลขโทรศัพท์บ้านของเธอ “จะดีที่สุดถ้าคุณไม่โทรกลับบ้านฉัน
แต่ถ้าคุณต้องการความช่วยเหลือจากฉันในช่วงปิดเทอม ก็ให้เพื่อนของคุณโทรหาฉัน”

ซายูริพยักหน้า หัวใจของเธอพองโตด้วยความขอบคุณ “ขอบคุณ! ถ้าสามีของคุณรับสาย พวกเขาจะว่ายังไง”

คุณนายมัตสึโมโตะหัวเราะเบาๆ “ฉันสงสัยว่าเขาจะทำหรือเปล่า เพราะเขาไม่ค่อยอยู่บ้าน แต่พวกเขาก็แค่บอกว่าโทรมาจากห้องสมุด ฉันอ่านหนังสือเยอะมาก—
เป็นหน้าที่ของครู”

“สวัสดี!” ซายูริตอบพร้อมรอยยิ้มเล็กๆ ที่เผยให้เห็นถึงความวิตกกังวลของเธอก่อนหน้านี้

ขณะที่เธอกำลังจะออกไป คุณนายมัตสึโมโตะก็พูดเสริมว่า “จำไว้นะ ซายูริ การเลือกเส้นทางอื่นไม่ใช่เรื่องเสียหาย แค่ทำให้ความฝันของคุณคงอยู่ก็พอ”

ซายูริพยักหน้า เธอรู้สึกทั้งมุ่งมั่นและไม่แน่ใจ เมื่อเธอเดินกลับไปที่นั่ง เธอรู้สึกโล่งใจขึ้น เพราะรู้ว่ามีคุณนายมัตสึโมโตะคอยสนับสนุนเธอ อนาคตยังไม่ชัดเจน
แต่อย่างน้อยเธอก็ไม่รู้สึกโดดเดี่ยวในการตัดสินใจอีกต่อไป

บทที่ 20

ดวงอาทิตย์กำลังแผดผ่านเมฆลงมาขณะที่โยโกะและซายูริเดินเล่นในสวนชินจูกุเกียวเอน อากาศเย็นสบายด้วยความหวังของฤดูใบไม้ผลิ ดอกซากุระเพิ่งเริ่มบาน
กลีบดอกบอบบางบานสะพรั่งราวกับกระซิบลีซมพูท่ามกลางท้องฟ้าสีฟ้า ต้นไม้ประดับประดาด้วยช่อดอกอ่อนๆ
สร้างฉากที่งดงามราวกับมีเวทมนตร์ในวันแรกของดอกไม้บาน ซึ่งตรงกับวันที่ 15 มีนาคม

“พวกเราเคยสนุกสนาน *กัน* ใต้ต้นซากุระเพื่อฉลองความงามของดอกไม้ร่วมกับเพื่อนๆ และครอบครัวอยู่เสมอ คุณจำได้ไหม ซายูริจัง” โยโกะถาม

“เฮ้! เราเคยจัดปิคนิคกันใหญ่โต และอัตสึโกะก็มักจะถ่ายรูปดอกซากุระไว้เป็นม้วนๆ เธอคงมีรูปเหล่านั้นเต็มกล่องแล้วล่ะตอนนี้” ซายูริแสดงความคิดเห็น

พวกเขาพบม้านั่งใต้ต้นซากุระต้นหนึ่ง พื้นดินเต็มไปด้วยกลีบดอกไม้ที่ร่วงหล่น โยโกะวางกล่องเบนโตะที่เธอเตรียมไว้ลง ซึ่งใส่ข้าว ปลาเผา และผักดองไว้
ขณะที่ซายูรินั่งลงข้างๆ เธอ จิตใจของเธอสับสนวุ่นวาย ขณะที่พวกเขากำลังเริ่มกินอาหาร โยโกะก็เฝ้าดูลูกสาวของเธออย่างใกล้ชิด

“ฉันอยากถามคุณว่าหลังจากสอบเข้า คุณรู้สึกอย่างไรบ้างกับทุกอย่าง คุณดูห่างเหินไปนิดหน่อย”

ซายูริหยุดชะงัก ตะเกียบของเธอวางอยู่เหนือข้าวของเธอ “ทุกอย่างเรียบร้อยดี แม่ ฉันแค่คิดถึงอนาคตของตัวเองมากเท่านั้น”

“คุณแน่ใจแล้วเหรอว่านั่นคือทั้งหมด ซายูริจัง ฉันเป็นแม่ของคุณ คุณบอกฉันอะไรก็ได้” โยโกะพูดอย่างอ่อนโยน ความกังวลของเธอปรากฏชัด

ซายูริถอนหายใจหนักๆ ความลับของเธอกดทับเธอไว้ “ฉันสอบเข้ามัธยมปลายไม่ผ่าน”

“อะไรนะ เป็นไปได้ยังไง เธอเรียนเก่งมาตลอดเลยนะ เธอมีกลุ่มเรียนด้วยไม่ใช่เหรอ” น้ำเสียงของโยโกะสั่นเครือด้วยความไม่เชื่อ

“ซุมิมะเซน! ยกโทษให้แม่ด้วย ฉันโกหกเรื่องนั้น” เสียงของซายูริแทบจะกระซิบ

“เธอโกหก ซายูริจัง เธอควรบอกฉันมาว่าตอนนี้ชีวิตเธอกำลังเกิดอะไรขึ้น!” โยโกะสั่งด้วยน้ำเสียงที่เร่งรีบและกังวล

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วสารภาพว่า “ฉันฝึกเป็นเจ้ามือให้กับยากูซ่าเพื่อมาใช้หนี้ของพ่อ”

ท่าทีของโยโกะเปลี่ยนจากความตกใจไปเป็นความกังวลและความเข้าใจผสมผสานกัน

“ฉันเชิญคุณไปที่สวนสาธารณะเพราะสงสัยว่าคุณกำลังทำอะไรบางอย่างเพื่อชำระหนี้ แม่ทุกคนเคยเป็นวัยรุ่นมาก่อน” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “แต่คุณทำข้อตกลงอะไรกับยากูซ่า?”

“ฉันเป็นเจ้ามือฝึกหัด ฉันจะฝึกเสร็จภายในสองสัปดาห์” ซายูริอธิบายด้วยใจที่เต้นแรง

“คุณต้องทำงานนานแค่ไหนถึงจะใช้หนี้หมด” โยโกะถามพร้อมขมวดคิ้ว

“ฉันไม่รู้ พวกเขาไม่ได้บอกฉัน” ซายูริตอบด้วยเสียงสั่นเครือ

“คุณมีความสุขไหม? คุณกังวลเรื่องการทำงานกับยากูซ่าบ้างไหม?” น้ำเสียงของโยโกะเต็มไปด้วยความกังวลของแม่

ซายูริลังเลใจและพยายามหาคำพูดที่เหมาะสม “เคน วาตานาเบะ 'เจ้านาย' ของฉัน ปฏิบัติกับฉันดีมาก
เขาบอกว่าฉันสามารถเก็บเงินที่หามาได้ในฐานะเจ้ามือได้ตราบเท่าที่ฉันทำหน้าที่เป็นผู้ให้ข้อมูล”

ใบหน้าของโยโกะซีดลง “คุณจะเป็นสายลับให้กับตระกูลยามากูจิกุมิงั้นเหรอ ไม่นะ ซายูริ! คุณไม่ควรฝึกเป็นเจ้ามือต่อ ฉันจะขอเงินพ่อแม่เพิ่ม”

ซายูริโกรธขึ้นมา “แม่ขอเงินเพิ่มไม่ได้หรอก แม่ได้ยินแม่คุยโทรศัพท์กับยาย แม่บอกว่าขอเงินเพิ่มไม่ได้หรอก เว้นแต่จะหย่ากับพ่อ!”

โยโกะเบิกตากว้างด้วยความตกใจ “แล้วคุณได้ยินไหมว่า…”

“ใช่แล้ว ฉันไม่อยากให้พ่อแม่ฉันหย่ากัน!” ซายูริตะโกนด้วยความหงุดหงิด “ฉันพยายามช่วยครอบครัวของเรา
แต่คุณกลับยอมหย่ากับพ่อเพียงเพราะคุณไม่ไว้ใจฉัน! คุณคิดว่าฉันทำแบบนี้เพื่ออะไร”

โยโกะสูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามสงบความตึงเครียดที่พุ่งสูงขึ้น “ฉันแค่อยากให้เธอปลอดภัย นี่ไม่ใช่ชีวิตที่ฉันจินตนาการไว้ให้เธอ”

ซายูริลุกขึ้น ความโกรธของเธอพลุ่งพล่าน “คุณคิดว่าฉันต้องการสิ่งนี้เหรอ? ฉันกำลังทำในสิ่งที่ต้องทำ!” เธอหันหลังกลับ จ้องมองดอกซากุระที่กำลังบานสะพรั่ง ความงดงามของพวกมันตัดกับความวุ่นวายของเธอ

“ซายูริ ได้โปรด” โยโกะร้องขอด้วยเสียงสั่นเครือ “เราสามารถหาวิธีอื่นได้ ฉันจะคิดหาวิธีบางอย่าง แต่อย่าไปยุ่งกับพวกเขาเลย”

ซายูริยังคงนิ่งเงียบ หัวใจของเธอหนักอึ้งด้วยน้ำหนักของการตัดสินใจของเธอ ดอกซากุระโบกสะบัดในสายลม เป็นเครื่องเตือนใจถึงความงดงามอันเลือนลางของชีวิต แต่สิ่งที่เธอรู้สึกได้คือความหนักอึ้งของภาระที่เธอแบกเอาไว้

“ไม่มีทางอื่นแล้วแม่ ฉันรู้ว่ามันเป็นหน้าที่ของคุณที่จะต้องเป็นห่วงฉัน แต่ตอนนี้ฉันไม่ใช่เด็กแล้ว ฉันดูแลตัวเองได้ ฉันรักแม่และพ่อ แต่ฉันต้องทำ” ซายูริยืนกราน

“ซายูริจัง! หน้าที่ของฉันคือปกป้องเธอ ฉันไม่อยากให้เธอทำงานให้กับยากูซ่า โลกนี้มันอันตราย โปรดเถอะ!”

“แม่ ผมสัญญาว่าผมจะไม่เป็นไร มันเป็นเพียงงานประเภทที่แตกต่างจากคนส่วนใหญ่ ผมไม่ใช่อันธพาล ผมเป็นเจ้ามือ นอกจากนี้ ทุกคนจะต้องถูกตรวจค้นอาวุธก่อนจะได้รับอนุญาตให้เข้าไปในคาสิโน มันปลอดภัยมาก”

“ซายูริจังผู้ดื้อรั้นของฉัน ฉันรู้ว่าถ้าฉันบังคับให้เธอเลิก ฉันจะโดนผลร้ายตามมา เธอจะต้องหาวิธีอื่นเพื่อชำระหนี้ ฉันเดาว่าคงไม่มีอะไรที่ฉันทำได้นอกจากเป็นห่วงเธอ”

“แม่ครับ ผมบอกคุณได้เลยว่าปลอดภัยแน่นอน ผมรู้ว่าแม่เป็นห่วง แต่ผมจะไม่เป็นอะไร ถ้าเกิดมีอะไรน่ากลัวขึ้น ผมสัญญาว่าจะออกไป โอเคไหม”

“ได้โปรดเถอะ ซายูริจัง” โยโกะพูดในขณะที่เธอเฝ้ามองลูกสาวของเธอ

ซายูริวางมือบนมือของแม่แล้วพูดอย่างใจดีว่า “นี่เป็นเพียงเรื่องชั่วคราวเท่านั้น แม่ ปีหน้าฉันจะเข้าเรียนมัธยมปลาย และทั้งหมดนี้ก็จะเป็นเพียงความทรงจำที่เลวร้ายเท่านั้น”

โยโกะจ้องมองเข้าไปในดวงตาลูกสาวอย่างลึกซึ้ง และในที่สุดก็พูดว่า “แม่หวังเช่นนั้นจริงๆ นะที่รัก – แม่หวังเช่นนั้นจริงๆ”

-

อากาศในฤดูใบไม้ผลิอบอวลไปด้วยกลิ่นซากุระอ่อนๆ ขณะที่ครอบครัวอิชิกาวะเดินไปร่วมงานพิธีรับปริญญาของโรงเรียนมัธยมต้นในวันศุกร์สุดท้ายของปีการศึกษา ซายูริชื่นชอบฤดูใบไม้ผลิ ความแตกต่างระหว่างทิวทัศน์ที่เต็มไปด้วยหิมะและทิวทัศน์ที่เต็มไปด้วยซากุระในฤดูใบไม้ผลิช่างโดดเด่น ความเงียบสงบของฤดูหนาวที่ส่งเสียงห่มผ้าขาวทำให้เธอครุ่นคิดและรู้สึกโดดเดี่ยว ในทางตรงกันข้าม สีชมพูสดใสของซากุระสื่อถึงความอบอุ่นและการเริ่มต้นใหม่ กระตุ้นความสุขและความรู้สึกเหมือนได้เกิดใหม่

การเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาลนี้ทำให้เธอมีอารมณ์ดีขึ้นและสะท้อนถึงอารมณ์ที่เธอเผชิญมาในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ทำให้ความหนักหน่วงของความหนาวเย็นในฤดูหนาวกลายเป็นความเบาสบายของฤดูใบไม้ผลิ

ซายูรินั่งแถวหน้า รู้สึกสงบอย่างประหลาด โรงยิมเต็มไปด้วยครอบครัวและเพื่อน ๆ แต่ละคนส่งเสียงภูมิใจกับบัณฑิตของตน ป้ายสีสันสดใสห้อยลงมาจากเพดานเพื่อประกาศว่า *ขอแสดงความยินดี* ! และ *ทำได้ดี!* ด้วยตัวอักษรที่สดใส

เมื่อผู้อำนวยการเรียกชื่อแต่ละชื่อ บรรยากาศก็คึกคักขึ้น ชื่อของซายูริในที่สุดก็ดังก้องไปทั่วห้อง และเธอก็ลุกขึ้นยืน ขาของเธอสั่น การกลมกลืนไปกับฉากหลังคือโหมดเริ่มต้นที่เธอชอบ และการต้องเป็นจุดสนใจของคนแปลกหน้ามากมายทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจและเขินอายมาก

เธอก้าวข้ามเวที เสื้อคลุมสีดำของเธอพลิ้วไสวอย่างอ่อนโยน และรับประกาศนียบัตรจากผู้อำนวยการ ใบหน้าของเธอมีรอยยิ้มเขินอาย ผู้ชมปรบมือกันลั่น และเธอเห็นครอบครัวของเธออยู่ในฝูงชน เคโกะยิ้มแย้ม อัตสึโกะเช็ดน้ำตา โยโกะพยักหน้าด้วยความภาคภูมิใจ และทาเคชียืนห่างไปเล็กน้อย ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกทั้งความภาคภูมิใจและความรู้สึกผิด

“ยินดีด้วยนะ ซายูริ!” เคโกะตะโกนพร้อมโบกมืออย่างกระตือรือร้น ซายูริยิ้มตอบ หัวใจของเธอพองโตเมื่อเห็นน้องสาวของเธอดื่นเต้น

เมื่อพิธีเสร็จสิ้น ทุกคนก็ทยอยกันเข้าไปในโรงยิมเพื่อรับประทานอาหารว่าง โต๊ะต่างๆ เต็มไปด้วยถาดอาหารว่าง ไม่ว่าจะเป็นแซนด์วิช ผลไม้
และเครื่องดื่มอัดลมหลากหลายชนิด บรรยากาศเป็นไปอย่างร่าเริง แต่ทาเคชิกลับรู้สึกหนักอึ้งที่หน้าอกของเขา
เขารู้ว่าการตัดสินใจของซายูริที่จะลาออกจากโรงเรียนหนึ่งปีนั้นเกี่ยวข้องกับตัวเขาเอง และแม้ว่าเขาจะภูมิใจในความสำเร็จของเธอ แต่ความรู้สึกผิดก็กัดกินเขา

“เฮ้ คุณทำได้ดีมากที่นั่น!” โยโกะพูดพร้อมกับโอบแขนซายูริขณะที่พวกเขาเดินไปที่โต๊ะอาหาร

“ขอบคุณนะแม่ ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าในที่สุดทุกอย่างก็จะจบลงแล้ว” ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงโล่งใจและตื่นเต้น
อัตสึโกะเดินเข้ามาหาพร้อมถือจานที่เต็มไปด้วยอาหารว่าง “พวกเราทุกคนภูมิใจในตัวคุณมากนะ ซายูริ”

“ *อาริกาโตะ โกไซมัส!*” เธอส่งรอยยิ้มให้กับพี่สาวคนโตของเธอ

ทาเคชิยืนห่างออกไปไม่กี่ก้าวและยังคงเงียบอยู่ เขารู้สึกว่าควรเข้าร่วมการสนทนา แต่เขากลับพยายามหาเรื่องที่จะพูดอย่างจริงจัง
และรู้สึกประหม่าเล็กน้อยที่จะดึงดูดความสนใจมาที่ตัวเอง ความล้มเหลวของเขาครอบงำเขาราวกับเงา และเขาตัดสินใจว่าควรจะตำหนิตัวเองในความเงียบดีกว่า

ทันใดนั้น อายะและพ่อแม่ของเธอเดินเข้ามาพร้อมจานขนม

“ซายูริ! ขอแสดงความยินดีด้วย!” อายะอุทานด้วยรอยยิ้มสดใส “พวกเราภูมิใจในตัวคุณมาก!”

“ขอบคุณนะอายะ ฉันไม่เชื่อเลยว่าเราจะจบมัธยมต้นแล้ว” ซายูริตอบด้วยใบหน้าที่สดใส

“จุดหมายต่อไป โรงเรียนมัธยม!” พ่อแม่ของอายะพูดขึ้นด้วยความภาคภูมิใจ

“ไม่ใช่สำหรับฉัน” ซายูริพูดพร้อมยิ้ม “ฉันจะเลือกเส้นทางอื่น”

แม่ของอายะมีท่าทีเป็นกังวลเพียงชั่วครู่ แต่ก็รีบปกปิดมันไว้ด้วยรอยยิ้ม

“เราตื่นเต้นมากที่จะเห็นว่าคุณจะทำอะไรต่อไป!”

ขณะที่การสนทนายังคงดำเนินต่อไป ทาเคชิรู้สึกผิดเล็กน้อย เขาจึงก้าวไปข้างหน้าและพยายามเข้าร่วมการสนทนา “ซายูริ คุณจะทำสิ่งที่น่าทึ่งมาก”
เขากล่าวด้วยน้ำเสียงคงที่ แต่ใจของเขาไม่สบายใจ

“ขอบคุณพ่อ” เธอตอบโดยมองเข้าไปในดวงตาของเขา “ฉันหวังว่าจะเป็นอย่างนั้น”

เคโกะที่สัมผัสได้ถึงความตึงเครียดก็รีบกระโดดเข้ามา “มาถ่ายรูปครอบครัวกันเถอะ ทุกคนมารวมตัวกัน!”

พวกเขาทั้งหมดมารวมกันและจัดตำแหน่งเพื่อถ่ายรูป ซายูริรู้สึกถึงความอบอุ่นของครอบครัวที่โอบล้อมเธอไว้ และในชั่วขณะหนึ่ง
ความกังวลเกี่ยวกับอนาคตของเธอก็จางหายไป เมื่อกล้องถ่ายภาพ เธอ ยิ้มอย่างจริงใจ หวังว่าช่วงเวลานี้จะทำให้พวกเขามีความสามัคคีกัน
แม้ว่าเส้นทางข้างหน้าจะแยกออกจากกัน หลังจากถ่ายรูป พวกเขาก็กลับไปกินขนมต่อ

“คุณชอบอะไรที่สุด” เคโกะถามในขณะที่ยกจานผลไม้ขึ้นมา

“แน่นอนสิ แตงโม!” ซายูริอุทานพร้อมกับคว้าชิ้นหนึ่งมา

“เมลอนไง” เคโกะหัวเราะและส่งจานให้เธอ

ขณะที่เสียงหัวเราะดังไปทั่วโรงยิม ทาเคชิเฝ้าดูลูกสาวของเขา เขารู้สึกถึงความภูมิใจและความล้มเหลวปนเปกันอย่างขมขื่น เขาหวังว่าแม้จะเกิดเรื่องขึ้น
พวกเธอจะหาทางกลับมาหากันได้เสมอ แม้ว่าชีวิตของพวกเธอจะพลิกผันอย่างไม่คาดฝันก็ตาม

บทที่ 21

บรรยากาศภายในคาสิโนที่แสงสลัวเต็มไปด้วยความตึงเครียดและกลิ่นควันจางๆ ซายูริยืนอยู่ที่โต๊ะรูเล็ต หัวใจของเธอมั่นคงแม้จะอยู่ท่ามกลางความโกลาหล เสียงชิปกระทบกันเบาๆ และเสียงกระซิบแห่งความคาดหวังดังไปทั่วห้อง

เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ นิ้วของเธอปัดไปตามพื้นผิวไม้ที่เรียบและขัดเงาของวงล้อ เธอหมุนลูกบอลไปตามร่องของวงล้อรูเล็ตอย่างชำนาญ และเฝ้าดูมันเต้นรำไปตามขอบ ความตื่นเต้นในอากาศนั้นจับต้องได้เมื่อลูกค้าเอนตัวเข้ามาใกล้

“หยุดเดิมพันได้แล้ว!” ซายูริตะโกนขณะที่นักพนันพยายามใช้ศอกกระแทกกันเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อวางเดิมพันก่อนที่ลูกบอลจะตกลงมา ลูกบอลกระทบกับช่องที่มีหมายเลขก่อนจะตกลงที่ 29 ในที่สุด

“ผู้ชนะ 29 แต้มดำ!” เธอประกาศด้วยเสียงที่ชัดและทรงพลัง ผู้เล่นต่างโห่ร้องและคร่ำครวญ แต่เธอกลับจดจ่อกับงานที่อยู่ตรงหน้าอย่างรวดเร็ว เธอเริ่มเคลียร์โต๊ะ เก็บเดิมพันที่แพ้ไปอย่างพิถีพิถัน และเร่งเร้าให้ผู้เล่นใหม่ของเธอซึ่งเป็นผู้เล่นที่ประหม่า ให้เคลื่อนไหวเร็วขึ้น “รีบหน่อย เรากำลังทำให้เกมช้าลง!” เธอเร่งเร้าด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นแต่ก็นิ่งสงบ

ขณะที่เธอกำลังเตรียมจ่ายเงิน ดวงตาของเธอเหลือบไปทั่วทั้งโต๊ะ มองเห็นชิปสีเหลืองที่ทำเครื่องหมายไว้ว่าเป็นชัยชนะครั้งใหญ่ที่สุด ชิป 100 เยนจำนวน 13 ชิ้นถูกวางเรียงกันตรงๆ บนชิป 29 ชิ้น เธอขยับกองชิปออกไปอย่างรวดเร็ว โดยกองละ 1,000 เยน 2 กอง ชิป 1,000 เยน 5 ชิ้นวางอยู่ด้านบน และ ชิป 500 เยนอีก 1 ชิ้น รวมเป็นเงิน 45,500 เยน ชิปกระทบกัน เสียงที่สะท้อนถึงความรู้สึกทั้งภาคภูมิใจและตึงเครียดของเธอ ขณะที่เธอรอให้ผู้เล่นวางเดิมพันสำหรับรอบต่อไป สายตาของเธอเลื่อนผ่านมุมมืดของคาสิโน

หัวใจของเธอตกต่ำลงเมื่อเธอเห็นพ่อของเธอนั่งอยู่ที่เครื่องปาจิงโกะเครื่องหนึ่งที่อยู่ข้างกำแพงด้านไกล โดยวางมือซ้ายไว้บนต้นขาของนายหญิงของเขา พวกเขาหัวเราะด้วยกันโดยไม่สนใจโลกที่อยู่รอบตัว และภาพนั้นทำให้ซายูริรู้สึกบางอย่างในใจ เขาเมาอีกแล้ว เธอสังเกตด้วยความขมขื่น วิธีที่นิ้วของเขาสัมผัสไหล่ของหญิงสาว ส่งผลให้ความโกรธพุ่งพล่านไปทั่วเส้นเลือดของเธอ

พ่อของเธอไม่รู้เลยว่าเธอทำงานให้กับตระกูลมิตซุยไค ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับยามากูจิกุมิที่เขาเป็นหนี้อยู่ เห็นได้ชัดว่าทาเคชิไม่มีความตั้งใจที่จะรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับเธอและแม่ของเธอ แทนที่จะก้าวขึ้นมาและรับผิดชอบ เขากลับเปลี่ยนคาสิโนแห่งหนึ่งไปเป็นอีกแห่งโดยคิดว่าจะไม่มีใครจับได้ ความคิดนั้นทำให้เธอหงุดหงิด แต่เธอก็รู้ว่าเธอต้องรักษาสัญญาเอาไว้

เธอยิ้มฝืนๆ แล้วหันกลับไปที่โต๊ะโดยยังคงตั้งสติเอาไว้ขณะหยิบลูกบอลจากช่องหมายเลข 29 บนวงล้อรูเล็ตและหมุนมันอย่างแรงและยาวนาน เธอไม่สามารถเปิดเผยความลับของตัวเองได้—ไม่ใช่ตอนนี้และตลอดไป คาสิโนยังคงเต้นอยู่รอบตัวเธอ แต่เธอยังคงจดจ่ออย่างเฉียบคม อารมณ์ของเธอถูกปกปิดไว้ภายใต้หน้ากากแห่งความเป็นมืออาชีพ ขณะที่ลูกบอลเคลื่อนที่ช้าลง เธอจับตาดูวงล้อด้วยตาข้างหนึ่งและอีกข้างหนึ่งจับจ้องไปที่พ่อของเธอ น้ำหนักของความลับกดทับลงบนตัวเธอ เกมดำเนินต่อไป และภาพลักษณ์ก็ดำเนินต่อไปเช่นกัน

ซายูริยืนอยู่ที่โต๊ะแบล็คแจ็ค จังหวะที่คุ้นเคยของเกมเป็นฉากหลังให้กับความคิดที่วนเวียนของเธอ การสับไพ่แต่ละครั้งให้ความรู้สึกราวกับเป็นเครื่องจักร จิตใจของเธออยู่ที่อื่น เธอไม่อาจสลัดภาพพ่อของเธอที่เมามายและหัวเราะกับเมียน้อยของเขา เล่นปาจิงโกะและดื่มเหล้าในมุมมืดทึบของคาสิโนผิดกฎหมายได้ ภาพดังกล่าวจุดชนวนความโกรธและความผิดหวังในตัวเธอ พายุที่บดบังสมาธิของเธอ

เขาประมาทขนาดนั้นได้อย่างไร ในใจรู้สึกขมขื่นขึ้น *มา เขาสนใจพวกเราด้วยซ้ำหรืออย่างไร* ความหนักอึ้งจากการทรยศของเขาทำให้รู้สึกหนักอึ้งจนแทบหายใจไม่ออก ซายูริขยับมือโดยสัญชาตญาณเพื่อแจกไพ่ แต่ใจของเธอกลับไม่รู้สึกอะไรกับเกมเลย

ขณะที่เธอกำลังจะจมอยู่กับความคิดของตัวเองอีกครั้ง *ชาย สองคน* จากตระกูลมิตซุยไคก็เดินเข้ามาที่โต๊ะของเธอ พวกเขาเป็นใบหน้าที่คุ้นเคย มักพบเห็นได้ในงานประชุมไม่เป็นทางการที่บาร์ VIP พวกเขาดูเย่อหยิ่งและมั่นใจในตัวเองอย่างเป็นธรรมชาติ พวกเขาโยนเงินจำนวนหนึ่งลงบนโต๊ะ ธนบัตรที่สดชื่นกระจายไปทั่วราวกับความท้าทาย

ซายูรีรีบเก็บเงินและแลกเงินสดเป็นกองชิป เธอนับชิปแต่ละชิปอย่างแม่นยำ เธอหยุดชะงักเพื่อให้แน่ใจว่าผู้ตรวจสอบโต๊ะกำลังเฝ้าดูอยู่ สัญชาตญาณของเธอทำงานเพื่อรักษาความสมบูรณ์ของเกม *ตั้งใจไว้ ซายูริ!* เธอเตือนตัวเอง

“ซื้อเงินสด 50,000 เยน!” เธอประกาศด้วยเสียงที่นิ่งแม้ว่าในใจจะสับสนวุ่นวาย ผู้ตรวจสอบพยักหน้ารับทราบการทำธุรกรรม และเธอก็รู้สึกโล่งใจเล็กน้อย เธอวางชิป 1,000 เยนลงไปสองกองครึ่งอย่างคล่องแคล่ว โดยแต่ละกองเรียงกันอย่างเรียบร้อย ชา *เทอิ* นั่งลง เสียงหยอกล้อกันอย่างเป็นกันเองดังไปทั่วขณะที่เตรียมเล่น เธอบังคับตัวเองให้คงหน้าตายไว้ โดยสวมหน้ากากของดีลเลอร์แน่น แต่หูของเธอตั้งขึ้นและตั้งใจฟังบทสนทนาของพวกเขา

ความสนใจของซายูริที่มีต่อพวกเขาลดน้อยลงในขณะที่พวกเขาคุยกันเป็นระยะๆ เกี่ยวกับการพิชิตดินแดนล่าสุดของพวกเขากับ 'กลุ่มอันธพาล' จำนวนมากที่มักไปไนท์คลับและงานปาร์ตี้ของตระกูล จนกระทั่งหนึ่งในนั้นพูดว่า "คุณได้ยินเรื่องสถานการณ์กับทาคุยะไหม" เสียงของเขาต่ำและดูมีเล่ห์เหลี่ยม เขาเป็นผู้ชายร่างใหญ่ที่มีรอยสักยาวไปจนถึงคอ และเมื่อเขายิ้ม ภาพฟันหน้าเคลือบทองซี่เดียวของเขาทำให้ซายูริรู้สึกขนลุกไปทั้งสันหลัง

“ใช่แล้ว มันเริ่มจะยุ่งวุ่นวายแล้ว” อีกคนตอบพลางมองไปรอบๆ ราวกับแน่ใจว่าไม่มีใครฟังอยู่ “เขาคิดว่าเขาสามารถเล่นได้ทั้งสองฝ่าย แต่ข่าวลือก็คือเจ้านายไม่พอใจเรื่องนี้”

พวกเขากำลังพูดถึงอะไรอยู่ ซายูริสงสัย หัวใจของเธอเต้นแรงขึ้น มีทั้งความสงสัยและความหวาดหวั่นปะปนกัน เธอแจกไพ่ต่อไป มือของเธอเคลื่อนไหวอย่างแม่นยำ แต่ตอนนี้จิตใจของเธอจดจ่ออยู่กับมันอย่างเต็มที่

“เคน วาตานาเบะไม่ใช่คนประเภทที่คุณอยากจะทรยศ” *ชายตี๋ คนแรก* พูดเสริมด้วยรอยยิ้มเยาะ “ถ้าทาคุยะไม่ระวังตัว เขาจะกลายเป็นเพียงเรื่องเตือนใจ”

ชีพจรของซายูริเต้นแรงขึ้น นี่คือข้อมูลที่เคนจำเป็นต้องรู้ แต่ความคิดที่จะทรยศต่อทาคุยะ คนที่เธอรู้จักเป็นการส่วนตัว รู้สึกเหมือนเป็นการทรยศต่อค่านิยมของตนเอง อย่างไรก็ตาม เธอเตือนตัวเองถึงสถานะของตนเอง—อย่างไรเสียเธอก็เป็นสายลับ

เมื่อไพ่ถูกพลิกกลับ เธอพยายามควบคุมไม่ให้แสดงสีหน้าของเธอเป็นกลาง น้ำหนักของการกระทำของพ่อของเธอจางหายไปชั่วขณะ ถูกแทนที่ด้วยความเร่งด่วนของการสนทนาที่อยู่ตรงหน้าเธอ เดิมพันในชีวิตของเธอเองรู้สึกผูกพันกับข่าวลือที่หมุนวนอยู่รอบตัวเธอ และเธอออดไม่ได้ที่จะสงสัยว่าเธอจะเดินหน้าในโลกอันตรายนี้ต่อไปได้อีกนานแค่ไหนโดยไม่สูญเสียตัวเองไปอย่างสมบูรณ์ การเล่นแบล็กแจ็กแต่ละรอบกลายเป็นการเต้นรำที่ละเอียดอ่อนระหว่างความวุ่นวายส่วนตัวของเธอและความจริงอันโหดร้ายของชีวิตที่เธอเลือก

“เขากำลังให้ข้อมูลเรื่องเคน วาตานาเบะกับเรา ดูเหมือนว่าเขาจะเบื่อที่จะเป็น *ชาเทอิแล้ว* และต้องการกำจัดเคนออกไปจากภาพ”

“จริงเหรอ” ชายอีกคนตอบ ร่างที่ผอมบางกว่ากำลังปรับหมวกของเขา “มันเสี่ยงนะ คุณคิดว่าเขามีแรงผลักดันเพียงพอที่จะทำให้มันเกิดขึ้นได้เหรอ”

“มันค่อนข้างซับซ้อน ถ้าเขามีคอนเน็กชั่นที่ดี เขาอาจได้รับการเลื่อนตำแหน่งในเวลาไม่นาน ฉันคิดว่าวาตานาเบะใจอ่อนกับเขาเกินไป ทาคุยะต้องการไต่อันดับขึ้นไป และนี่คือโอกาสของเขา”

จิตใจของซายูริพุ่งพล่านขณะที่เธอกำลังประมวลผลบทสนทนา ทาคุยะดูทะเยอทะยานอยู่เสมอ แต่เธอไม่เคยคิดว่าเขาจะใช้วิธีทรยศเช่นนี้ ไม่เพียงแต่จะทำให้เกิดความปั่นป่วนครั้งใหญ่ภายในกลุ่มยามากูจิกุมิเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อชีวิตของซายูริโดยตรงอีกด้วย หากเคน วาตานาเบะไม่ใช่หัวหน้าโตเกียวอีกต่อไป

บทที่ 22

ซายูรินั่งอยู่บนรถบัส เสียงสะท้อนของโต๊ะแบล็คแจ็คยังคงก้องอยู่ในหูของเธอ บทสนทนาที่เธอได้ยินรบกวนความคิดของเธอ คำพูดของมิตซุยไคชา *เทย์* ก็เล่นซ้ำไปซ้ำมาเหมือนแผ่นเสียงตกร่อง เธอจำเป็นต้องแบ่งปันเรื่องนี้กับเคน—เขาจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับการทรยศของทาคุยะ เธอรู้สึกเร่งด่วน เชื่อว่าหากทาคุยะประสบความสำเร็จในการโค่นล้มเคน เธอจะต้องตกอยู่ในอันตราย

กะกลางวันของเธอสิ้นสุดลงในเวลา 20.00 น. ดังนั้นเธอจึงมั่นใจว่าเคนจะยังอยู่ในออฟฟิศของเขาเมื่อเธอไปถึงที่นั่น การบริหารสาขาโตเกียวของ Yamaguchi-gumi เป็นงานเต็มเวลา สิบห้านาทีต่อมา เธอพบว่าตัวเองอยู่ในออฟฟิศของ Ken Watanabe แสงสลัวทอดเงาไปทั่วห้อง Ken นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานของเขา สีหน้าของเขาอ่านไม่ออกขณะที่เธอบอกเล่าสิ่งที่เธอได้ยิน

“ซุมิมะเซน! ข้ามาเพื่อรายงานสิ่งที่ได้ยินมาในวันนี้ โอยาบุน!”

“ซายูริ คุณดูวิตกกังวลนะ มีอะไรหรือเปล่า?”

“ทาคุยะพยายามเล่นทั้งสองฝ่าย” เธอกล่าว น้ำเสียงของเธอสั่นเล็กน้อย “เขากำลังส่งข้อมูลไปให้มิตซุยไค เขากำลังมองหาคนมาแทนที่คุณ”

ในตอนแรก ใบหน้าของเคนยังคงไม่แสดงอารมณ์ใดๆ แต่แล้วดวงตาของเขาก็หรี่ลง พายุเริ่มก่อตัวขึ้นภายใน "คุณแน่ใจแล้วเหรอ" เขาตะคอกพร้อมเอนตัวไปข้างหน้า

“ไช่” ซายูรียืนกรานโดยรู้สึกทั้งกลัวและมุ่งมั่น “ฉันได้ยินมากับหูของฉันเอง”

เคนโกรธจัดราวกับภูเขาไฟ เขาจึงยืนขึ้นและทุบมือลงบนโต๊ะ “ออกไป ฉันต้องจัดการเรื่องนี้เอง”

ขณะที่เธอก้าวออกไป ความวิตกกังวลก็ปะทุขึ้นในท้องของเธอ เธอไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่เธอก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา

ไม่กี่นาทีต่อมา ทาคุยะก็พบว่าตัวเองถูกเรียกตัวไปที่สำนักงานของเคน เขาเดินเข้าไปโดยสัมผัสได้ถึงความตึงเครียดในอากาศ สีหน้าของเคนแข็งกร้าว ขากรรไกรของเขากัดแน่น

“ทาคุยะ” เคนพูดด้วยน้ำเสียงที่ต่ำและอันตราย “ฉันได้ยินมาว่าคุณส่งข้อมูลไปให้มิตซุยไค จริงหรือเปล่า?”

ทาคุยะมีสีหน้าสับสน “อะไรนะ ไม่นะ ไม่เด็ดขาด ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดถึงอะไร!”

ดวงตาของเคนเป็นประกายด้วยความโกรธ “งั้นคุณก็บริสุทธิ์เหรอ คุณคาดหวังให้ฉันเชื่ออย่างนั้นเหรอ คุณคิดว่าฉันจะไม่จัดการกับคนทรยศเหรอ”

“ฉันสาบาน โอยาบุน! ฉันไม่ได้ทำอะไรเลย!” ทาคุยะวิงวอน น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง “คุณต้องเชื่อฉัน!”

เคนพุ่งไปข้างหน้าด้วยความโกรธชั่วพริบตา หมัดของเขาเข้าที่ขากรรไกรของทาคุยะ ทาคุยะสะดุดล้มลงด้วยความตกใจแต่ยังคงยืนกรานว่าเขาบริสุทธิ์

“แกมันบ้าไปแล้ว! ฉันไม่ได้เป็นคนทรยศ!”

ความโกรธของเคนยังไม่ลดลง เขาหยิบ มีด *เดบา ออกมา ใบ* มีดมีประกายแวววาวอย่างน่ากลัวในแสงสลัว “มาดูกันว่าคุณบริสุทธิ์แค่ไหน”

ก่อนที่ทาคุยะจะทันตั้งตัว เคนก็ฟันมีดไปที่แก้มของเขา เลือดไหลซึมออกมาจากบาดแผลทันที หยดลงมาบนใบหน้าของทาคุยะ เขาร้องตะโกนด้วยความเจ็บปวด ความโกรธพุ่งพล่านไปทั่วร่าง

“เชื่อฉันเถอะ ฉันไม่เคยทรยศคุณเลย คุณคิดว่าฉันโง่ขนาดนั้นเลยเหรอ คุณเป็นบ้าอะไรไป”

“พิสูจน์ความภักดีของคุณนะ ทาคุยะ!” เคนตะโกนกลับด้วยเสียงที่ขาดห้วง

“ผมยอมทำทุกอย่างเลยครับเจ้านาย! ได้โปรด! ให้ผมพิสูจน์ความภักดีของผมเถอะ!” ทาคุยะตะโกนอย่างหมดหวัง

“มีอะไรหรือเปล่า โอเค ฉันมีปัญหานิดหน่อยที่ต้องจัดการ แล้วเราจะดูว่าคุณจะภักดีแค่ไหน”

หัวใจของทาคุยะตกต่ำลง “อะไรก็ได้” เขากล่าวอีกครั้ง น้ำเสียงของเขามีทั้งการท้าทายและความกลัวผสมกันอยู่

สีหน้าของเคนแข็งกร้าวขึ้น “ฉันจะบอกรายละเอียดให้คุณทราบ แล้วคุณก็จะจัดการเอง หรือไม่ก็คุณจะต้องรู้ว่าความโกรธของฉันสามารถไปได้ไกลแค่ไหน”

ห้องนั้นเต็มไปด้วยความตึงเครียด และทาคุยะก็รู้สึกหนาวสั่นขึ้นมาในท้อง เขารู้ว่าเขาต้องทำตาม แต่เขาหวังจริงๆ ว่ามันจะไม่ใช่การฆ่าอีกครั้ง
เพราะนั่นจะยิ่งทำให้จิตสำนึกของเขาหนักอึ้ง หลังจากงานหนักที่เขาทำในฐานะ *โคบุน มาทั้งหมด* เขาก็อยากจะทิ้งชีวิตแบบนั้นไว้ข้างหลัง เขาได้รับเกียรติให้เป็นแบบนั้น
หรืออย่างน้อยเขาก็คิดอย่างนั้น

-

ซายูริรู้สึกแย่จนแทบสติแตก เธอจ้องออกไปนอกหน้าต่างรถบัสอย่างว่างเปล่า ตอนนี้เธออยู่ในสถานะที่ไม่สามารถยืนหยัดได้ หากทาคุยะเป็นคนผิด เคนอาจสั่งให้เขาถูกฆ่า
หากเขาบริสุทธิ์ ทาคุยะจะมองเธอตลอดไปว่าเป็นคนทรยศต่อเขา และความขัดแย้งในใจของเธอก็บิดเบี้ยว
เธอได้ผูกมัดเขาไว้กับเส้นทางแห่งความรุนแรงและการทรยศโดยไม่รู้ตัว ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในขณะที่พยายามปกป้องตัวเอง

“ฉันทำอะไรผิด” เธอคิดในใจ หัวใจของเธอหนักอึ้งด้วยภาระจากการกระทำของตัวเอง เส้นแบ่งระหว่างความภักดีและการทรยศเริ่มเลือนลาง
และเธอรู้สึกเหมือนติดอยู่ในใยที่เธอสร้างขึ้นเอง ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ของเธอกับทาคุยะไปตลอดกาล

-

เคโกะนั่งไขว่ห้างอยู่บนเตียงของซายูริ แสงสลัวๆ จากโคมไฟข้างเตียงสาดส่องลงมาทั่วห้อง
โปสเตอร์ที่ประดับประดาบนผนังเป็นเศษซากของวัยเด็กที่ให้ความรู้สึกแตกต่างจากความเป็นจริงที่น่าวิตกกังวลที่ซายูริต้องเผชิญอย่างสิ้นเชิง
เธอสัมผัสได้ถึงน้ำหนักของความคิดที่กดทับลงบนตัวเธอ และการมีอยู่ของเคโกะคือสิ่งที่ทำให้เธอรู้สึกสบายใจอย่างยิ่ง

“ซายูริ คุณสัญญาว่าถ้ามีอะไรไม่สบายใจ คุณจะคุยกับฉัน” เคโกะพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแต่ให้กำลังใจ “เกิดอะไรขึ้น?”

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วพูดออกมาในที่สุด โดยที่เสียงของเธอสั่นเครือ “ฉันได้ยินพวกอันธพาลมิตซุยไคคุยกันที่คาสิโน
พวกเขาบอกว่าทาคุยะเล่นสองฝ่ายและคอยส่งข้อมูลให้พวกเขา ดังนั้น ฉันจึง... บอกเคน วาตานาเบะเกี่ยวกับเรื่องนี้”

คิ้วของเคโกะขมวดด้วยความกังวล “คุณคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับทาคุยะ?”

ซายูริเบือนหน้าหนี หัวใจหนักอึ้ง “ฉันไม่รู้หรอก แต่ฉันหวังว่ากรณีที่เลวร้ายที่สุดคงจะเป็น *ยูบิสึเมะ* ”

“นั่นคืออะไร” เคโกะถามด้วยความอยากรู้

ซายูริกลืนน้ำลายลงคอ คำพูดนั้นขมขื่นบนลิ้นของเธอ “มันเป็นพิธีกรรมที่สมาชิกยากูซ่าจะตัดนิ้วของตัวเองออกเพื่อพิสูจน์ความภักดีหลังจากทำผิดพลาด มันโหดร้าย แต่...
มันยังเป็นวิธีแสดงให้เห็นว่าพวกเขาจริงจังกับความมุ่งมั่นที่มีต่อกลุ่มด้วย”

เคโกะเบิกตากว้างขึ้นและเห็นชัดว่าเธอตกใจ “น้องสาวตัวน้อยของฉัน คุณเข้าไปพัวพันกับโลกที่โหดร้ายอะไรเช่นนี้ คุณไม่คิดเหรอว่าคุณทำเพื่อยากูซ่ามากพอแล้ว?
หนี้ของพ่อคงหมดไปแล้ว”

เมื่อเอ่ยถึงพ่อของเธอ ซายูริก็รู้สึกเจ็บปวดและน้ำตาคลอเบ้า “เขาอยู่ที่คาสิโน... กับเมียน้อยของเขา” เธอสารภาพด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ
“ฉันไม่เชื่อเลยว่าเขาจะทำแบบนั้น”

“ซายูริ...” เคโกะพูดเบาๆ พลางเอื้อมมือไปบีบมือเธอ เธอไม่สามารถบอกแม่ได้ ถ้าเธอเล่าเรื่องพ่อกับเมียน้อยของเขาให้แม่ฟัง
มันจะทำให้เกิดเรื่องวุ่นวายใหญ่โต พวกเขาอาจจะหย่าร้างกัน โดยเฉพาะถ้ามีการพนันเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย”

ซายูริมีท่าทีครุ่นคิดและพิจารณาสถานการณ์ “คุณคงพูดถูก มันคงทำให้แม่เสียใจมากกว่าอะไรทั้งหมด เรามาเก็บเรื่องนี้ไว้ระหว่างเราก่อนดีกว่า โอเคไหม”

ซายูริพยักหน้า รู้สึกโล่งใจปนเสียใจเล็กน้อย เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามสงบสติอารมณ์ที่ขุ่นมัวในใจ “เราคุยเรื่องอื่นกันได้ไหม” เธอถามอย่างอยากเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ที่โรงเรียนเป็นยังไงบ้าง”

ท่าทีของเคโกะสดใสขึ้น “ฉันชอบการเป็น *นินจาเนนเซย์มาก* ! ดูกระโปรงตัวใหม่ของฉันสิ!” เธอลุกขึ้นและหมุนตัว เผยให้เห็นชายเสื้อสั้นที่พลิ้วไหวไปรอบๆ ต้นขาของเธอ “ตอนนี้เด็กผู้ชายทุกคนคงเห็นแล้วว่าขาของฉันเซ็กซี่แค่ไหน!” เธอหัวเราะ เสียงนั้นชวนติดหู

ซายูริอดไม่ได้ที่จะยิ้ม ความสดใสของจิตใจของเคโกะทำให้เธออารมณ์ดีขึ้น “คุณจะทำให้พวกเขาหัวใจวายตายกันหมด” เธอพูดหยอกล้อ

เคโกะยิ้มกว้าง “โทโมโกะยังคงพยายามรังแกเด็กผู้หญิงในโรงเรียน แม้ว่าเธอจะเป็นแค่เด็กปีหนึ่งก็ตาม คุณเชื่อไหม”

ซายูริกลอกตา “ฉันจะดีใจมากถ้าไม่เจอโทโมโกะอีก”

“ฉันรู้ไช่ไหม แต่เธอห้ามใจตัวเองไม่ได้” เคโกะพูดพร้อมหัวเราะ “โอ้ แล้วฉันก็เจออัตสึโกะด้วย เธอแวะมาที่บ้านเพื่อเยี่ยมแม่กับพ่อ เธอเรียนปีหนึ่งที่มหาวิทยาลัยได้ดี ตอนนี้เธออยู่หอพัก”

“จริงเหรอ ฉันขอโทษที่ไม่ได้เจอเธอ” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงเสียใจเล็กน้อย “ฉันหวังว่าเธอคงสนุกกับมันนะ”

“ไช่แล้ว! เธอเข้าร่วมชมรมและได้เพื่อนใหม่มากมาย ดีใจที่ได้เห็นเธอเจริญรุ่งเรือง” เคโกะตอบด้วยรอยยิ้มอบอุ่นและจริงใจ ขณะที่พวกเขายังคงคุยกันเรื่องโรงเรียนและครอบครัว ปัญหาของ ซายูริก็เริ่มเบาลง แม้จะเพียงเล็กน้อยก็ตาม ในตอนนี้ มีเพียงพวกเธอสองคนเท่านั้นที่หัวเราะร่วมกัน

บทที่ 23

ซายูริผลักประตูห้องทำงานของเคน วาตานาเบะออก กลิ่นวิสกี้เก่าๆ ที่คุ้นเคยฟุ้งกระจายไปทั่ว เคนนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานของเขา โดยมีขวดวิสกี้ยามาซากิ 12 ปีเปิดอยู่ตรงหน้า เขาดูวิตกกังวล คิ้วขมวด และมีแก้วครึ่งใบอยู่ในมือ

“ตอนนี้เป็นเวลาที่ดีที่จะพูดคุยไหม” ซายูริถามเบาๆ

เคนเงยหน้าขึ้นมอง สีหน้าของเขาดูผ่อนคลายลง “คุณนั่งลงได้” เขากล่าว คำพูดของเขาดูไม่ชัดนัก “มีเวลาสำหรับคุณเสมอ” เขาชี้ไปที่เก้าอี้ตรงข้ามเขา แล้วรินวิสกี้ใส่แก้วใหญ่ให้ตัวเองอีกแก้ว “อยากดื่มไหม”

“ไม่ ขอบคุณ” ซายูริตอบอย่างสุภาพแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อตั้งสติ “เกิดอะไรขึ้นกับทาคุยะ”

“จัดการเรียบร้อยแล้ว” เคนพูดพลางมองไปที่หน้าต่าง “ฉันให้โอกาสเขาพิสูจน์ความภักดีของเขา มาดูกันว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

ซายูริเฝ้าดูเขาโดยมองหาความแน่ใจในดวงตาของเขา แต่กลับพบเพียงเงาของความสงสัยและความเหงาเท่านั้น อากาศรู้สึกหนาแน่นไปด้วยคำพูดที่ไม่ได้พูดออกมา และเธอสัมผัสได้ถึงความตึงเครียดระหว่างพวกเขา ซึ่งเป็นแรงดึงดูดที่ยังคงซ่อนอยู่ใต้พื้นผิวเสมอมา

เคนรินวิสกี้ใส่แก้วใหญ่แล้วหันกลับมาสนใจเธออีกครั้ง เขามองเธออย่างจับผิด หัวใจของเธอเต้นแรงภายใต้การจ้องมองของเขา “ซายูริ ฉันยังจำคืนนั้นที่เธอยืนอยู่ข้างนอกถ้ำเหมือนเด็กสาวหลงทางได้อยู่เลย ฉันคิดถึงเรื่องนั้นบ่อยมาก”

ซายูริตกใจจนเผลอมองลงไปที่มือของเธอที่พับอยู่บนตัก โดยไม่รู้ว่าจะตอบสนองอย่างไร

“ซุมิมะเซน” เคนกล่าวพร้อมขอโทษอย่างกะทันหัน “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้คุณไม่สบายใจ ฉันคิดว่าวิสกี้ทำให้ฉันพูดมากเกินไป”

“ไม่เป็นไร” ซายูริโกหกพร้อมส่งยิ้ม “ฉันไม่ได้รู้สึกอึดอัด”

เคนหัวเราะด้วยน้ำเสียงเหมือนคนเมาเล็กน้อย “คุณโกหก แต่ยังไงก็ขอบคุณที่มาเยี่ยมนะ คุณทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นเสมอ” รอยยิ้มของเขาอบอุ่นและอ่อนโยน จากนั้นเขาก็พูดต่อ “ซายูริจัง ฉันคิดว่าคุณต้องออกจากงานที่คาสิโนแล้ว สถานการณ์กำลังจะเลวร้าย ฉันเป็นห่วงคุณมากเกินไปจนไม่กล้าเสี่ยง”

“สวัสดีค่ะ โอยาบุน” เธอตอบพร้อมก้มหัวเล็กน้อย ความรู้สึกโล่งใจและความกังวลปะปนกัน

พวกเขาต่างเงียบงันไปชั่วขณะ ความรู้สึกที่ไม่ได้พูดออกมายังคงลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ ในที่สุด เคนก็ทำลายความเงียบลง

“ฉันคิดว่าหนี้ของพ่อคุณคงหมดไปแล้ว คุณทำได้ดีมาก ขอบคุณ”

หัวใจของซายูริพองโตเมื่อได้ยินข่าวนี้ รอยยิ้มของเธอเผยออกมา

“ *อาริกาโตะ โกไซมัสึ โอยาบุน* !” เธอกล่าวขอบคุณเขาและโค้งตัวแสดงความขอบคุณ

เคนลุกขึ้นจากเก้าอี้สำนักงานหรูหราของเขาอย่างไม่มั่นคงนัก และเดินไปรอบๆ โต๊ะ ซายูริหายใจติดขัดขณะเดินเข้ามาหาเธอ เขายืนอยู่ด้านหลังเก้าอี้ของเธอ วางมือของเขาลงบนไหล่ของเธอเบาๆ

“ฉันคิดว่าเธอคงรู้ว่าฉันรู้สึกยังไงกับเธอ ซายูริจัง เธอเป็นคนพิเศษสำหรับฉัน ฉันจะคิดถึงเธอ”

หัวใจของเธอเต้นระรัวเมื่อได้ยินคำพูดของเขา ความตื่นเต้นปะปนกับความเศร้าโศก ความจริงก็ผุดขึ้นในหัวเธอว่า ถ้าไม่มียากูซ่ามาผูกมัด เธอก็คงไม่มีเหตุผลที่จะต้องพบเขา ความคิดนั้นทำให้หัวใจของเธอเจ็บปวด แต่เธอยังคงเงียบอยู่ หลังจากนั้นครู่หนึ่ง เคนก็กลับมาที่เก้าอี้ของเขาและรินเครื่องดื่มอีกแก้ว

“คุณอยากได้บ้างไหม” เขาถามอีกครั้ง

“ไม่ ขอบคุณ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่นขึ้น “เคนซัง ฉันยินดีที่ได้ทำงานให้คุณ ขอบคุณที่ให้ฉันได้ใช้หนี้ของพ่อ ฉันจะไปแล้ว”

สีหน้าของเคนเปลี่ยนไป มีแววลังเลเล็กน้อยในดวงตาของเขา “ซายูริจัง ฉันอาจต้องการคุณอีกครั้งเพื่อหางาน—งานที่ได้รับเงินดี มีทางไหนที่ฉันจะติดต่อคุณได้ไหม”

เธอรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย แต่เธอยังคงสงบสติอารมณ์ไว้ได้ “พวกนายรู้ว่าฉันอยู่ที่ไหน จำได้ไหม พวกทวงหนี้เหรอ แค่เขียนจดหมายมา ฉันก็จะได้แน่นอน” เธอยิ้ม แต่ความรู้สึกนั้นก็หวานปนขม

เธอหันหลังเดินไปที่ประตู หัวใจของเธอหนักอึ้งแต่ก็เบาสบายขึ้นอย่างน่าประหลาดจากการสนทนาของพวกเขา เมื่อเธอเดินเข้าไปในโถงทางเดิน เธอรู้สึกว่าช่วงเวลานั้นยังคงมีความหมายอยู่ เพราะรู้ว่าบทนี้ในชีวิตของเธอกำลังจะจบลง แต่ความเชื่อมโยงจะคงอยู่ตลอดไป ไม่ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร

-

ซายูรินั่งอยู่บนเตียง ความเงียบของห้องที่ว่างเปล่ากดทับเธอ เธอรู้สึกไร้จุดหมายเพราะไม่มีงานทำและโรงเรียนจะเริ่มเปิดในปีหน้า เธอเดินไปที่โถงทางเดิน หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วกดหมายเลขบ้านของอายะ หวังว่าจะได้ยินเสียงเพื่อนสนิทของเธอ

“สวัสดีค่ะคุณนายทานากะ” เธอกล่าวเมื่อแม่ของอายะรับสาย

“สวัสดี ซายูริ สบายดีไหม?”

“ฉันสบายดี อายะอยู่แถวนี้ไหม”

“โอ้ เธอออกไปกินข้าวเย็นและดูหนังกับมากิ แฟนหนุ่มของเธอ” คุณนายทานากะตอบอย่างร่าเริง

ซายูริใจเสียจนรู้สึกประหลาดใจ เธอไม่รู้ว่าแฟนของเธอคือใคร “โอเค ขอบคุณนะคุณนายทานากะ ฉันจะโทรหาคุณอีกครั้งพรุ่งนี้”

หลังจากวางสาย ซายูริก็กลับเข้าห้องนอน ความหงุดหงิดผุดขึ้นมาในอก เธอพยายามตั้งใจเรียน ตั้งใจว่าจะรักษาจังหวะการเรียนรู้เอาไว้จนกว่าจะสอบปลายภาคได้ แต่คำพูดบนหน้ากระดาษกลับพร่าเลือนเมื่อจิตใจของเธอหวนคิดถึงเรื่องร้ายๆ ความเสียใจกัดกินเธอ
การออกจากโรงเรียนเพื่อไปจ่ายหนี้ให้พ่อของเธอดูเป็นเรื่องดีในตอนนั้น แต่ตอนนี้มันรู้สึกเหมือนเป็นความผิดพลาด ยิ่งเธอคิดถึงเขา เธอก็ยิ่งโกรธมากขึ้น เขาไม่ได้เปลี่ยนไปเลย เขายังคงควบคุมตัวเองไม่ได้ ทำให้ชีวิตของพวกเขาวุ่นวาย

ขณะที่เธอนอนอยู่บนเตียงและจ้องมองเพดาน ความเคียดแค้นก็อัดแน่นอยู่ในอกของเธอ เธอคิดในใจอย่างขมขื่น *ว่า เขาเป็นมะเร็งที่ต้องตัดทิ้ง*
การหย่าร้างจะทำให้ครอบครัวแตกแยกมากขึ้น แต่เมื่ออัตสึโกะจากไปแล้วและเหลือเพียงเคโกะเท่านั้นที่ต้องกังวล ซายูริก็รู้สึกมีความมุ่งมั่นขึ้นมาบ้าง ตอนนี้เธอสามารถเลี้ยงตัวเองได้แล้ว ทักษะการเป็นเจ้ามือของเธอเป็นที่ต้องการ และเธอรู้ว่าหากเธอติดขัด เธอสามารถขอให้เคนช่วยงานเธอได้เสมอ

เธอตัดสินใจว่าถ้าเธอแบ่งปันความคิดของเธอกับเคโกะ น้องสาวของเธออาจจะเห็นว่าการหย่าร้างเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับครอบครัวของพวกเขา อย่างไรก็ตาม เธอต้องชี้ให้เห็นความจริงว่าพ่อของพวกเขาไม่ได้กลับบ้านเร็วหรือเมาเลยในช่วงสามสัปดาห์ที่ผ่านมาตั้งแต่ซายูริกลับมา เป็นรูปแบบที่ไม่สามารถละเลยได้ เธอลุกขึ้นและไปเคาะประตูห้องนอนของน้องสาว ในขณะที่เธอรอคำตอบ เธอสังเกตเห็นว่าเคโกะติดสติกเกอร์ Teenage Mutant Ninja Turtles ใหม่ไว้ที่ประตูของเธอ

“เคโกะ” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงใจร้อน “เราต้อง…” ทันทีที่เคโกะเปิดประตู “…คุยกัน” เธอพูดจบ

รอยยิ้มบนใบหน้าของเคโกะหายไปเมื่อเธอสัมผัสได้ถึงความจริงจังในน้ำเสียงของน้องสาว “เรื่องอะไร” เธอถามด้วยความกังวล พร้อมเรียกซายูริให้เข้าไปข้างใน

“เกี่ยวกับพ่อ เขาไม่ดีขึ้นเลย เขาไม่กลับบ้านเร็วหรือสร้างเมามาหลายสัปดาห์แล้ว ฉันคิดว่าถึงเวลาที่เราควรพิจารณาหย่าร้างกับแม่แล้ว”

เคโกะขมวดคิ้ว “มันเป็นแบบนี้มานานแล้วนะ รู้ไหม คุณพูดถูก มันไม่ยุติธรรมกับแม่เลย”

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ “ฉันกำลังคิดหาหลักฐานว่าเขาโกง ฉันคิดเรื่องนี้มาตลอด ตามกฎหมายการหย่าร้างของญี่ปุ่น หากเรามีหลักฐาน การหย่าร้างก็สามารถเกิดขึ้นได้ง่าย และแม่ก็สามารถเรียกร้องค่าชดเชยทางการเงินได้”

เคโกะเบิกตากว้างขึ้น มีทั้งความตกใจและความเข้าใจปะปนกัน “นั่นก็สมเหตุสมผล มันไม่ยุติธรรมเลยที่เขาทำแบบนี้กับเราและแม่ เขาไม่พาเราออกไปเที่ยวในช่วงสุดสัปดาห์เหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว”

“ถึงเวลาต้องเลือกข้างแล้ว—แม่…หรือพ่อ” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคง

เคโกะลังเลอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็พยักหน้า สีหน้าของเธอแน่วแน่ “ฉันเลือกแม่ พฤติกรรมของพ่อรับไม่ได้”

ซายูริรู้สึกโล่งใจขึ้นมาก “ดีเลย เราต้องร่วมมือกันในเรื่องนี้ ถ้าเราแสดงให้แม่เห็นว่าเราสนับสนุนเธอ เธออาจจะรู้สึกเข้มแข็งขึ้นในการเปลี่ยนแปลงก็ได้”

เคโกะถอนหายใจ ความมุ่งมั่นของเธอเริ่มชัดเจนขึ้น “แล้วแผนคืออะไร เราจะหาหลักฐานได้อย่างไร”

“ฉันจะเริ่มด้วยการติดตามเขา ฉันรู้กิจวัตรของเขา และฉันจะดูว่าสามารถจับเขาคาหนังคาเขาได้หรือไม่” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคงและมุ่งมั่น “ฉันจะบันทึกทุกอย่างไว้ เราต้องฉลาดในเรื่องนี้”

“อัตสึโกะมีกล้อง!” เคโกะเตือนซายูริอย่างกระตือรือร้น “ฉันสงสัยว่าเธอเอากล้องติดตัวไปมหาวิทยาลัยด้วยหรือเปล่า ไปดูในห้องเธอกันเถอะ”

ขณะที่พี่น้องวางแผนการกระทำของตนเอง ความรู้สึกถึงจุดมุ่งหมายก็แผ่ซ่านไปทั่วห้อง เป็นครั้งแรกในรอบระยะเวลาหนึ่งที่ซายูริรู้สึกถึงความหวังเล็กๆ น้อยๆ พวกเธอเริ่มควบคุมสถานการณ์ของตนเองได้ พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับมะเร็งร้ายที่รุมเร้าครอบครัวของพวกเธอมานานเกินไป และพวกเธอจะร่วมกันหาวิธีรักษา

-

ซายูริยืนอยู่หน้ากระจกในห้องนอนของเธอ ปรับหมวกใหม่และแว่นกันแดดใบใหญ่ของเธอ แจ็คเก็ตหลวมๆ และกางเกงยีนส์เป็นการเลือกที่จงใจ เพื่อให้เธอกลมกลืนไปกับฝูงชน เธอซื้อกล้องด้วยเงินที่เธอเก็บสะสมจากเวลาที่คาสิโน ซึ่งเป็นการลงทุนเพียงเล็กน้อยสำหรับภารกิจที่เธอตั้งไว้สำหรับตัวเอง เธอเหลือบมองนาฬิกา เห็นว่าใกล้ถึงเวลาแล้ว พ่อของเธอมักจะออกจากออฟฟิศประมาณ 19.00 น. และมุ่งตรงไปที่บาร์ใกล้ๆ ซึ่งเขามักจะพบกับเมียน้อยของเขา เธอคว้ากระเป๋าและเดินออกไปอย่างมุ่งมั่น

อากาศตอนเย็นเย็นสบายในขณะที่เธอเดินไปที่ย่านสำนักงาน เธอรออย่างอดทนอยู่ฝั่งตรงข้ามถนน หัวใจเต้นแรงจนแทบจะระเบิด เมื่อเวลา 19.00 น. พอดี เธอเห็นเขาเดินออกจากอาคารและปรับเน็คไทขณะเดิน ซายูริเดินตามไปอย่างเงียบๆ โดยรักษาระยะห่างที่ปลอดภัยขณะที่เขาเดินไปยังบาร์ ภายในร้านที่แสงสลัว เธอพบโต๊ะมุมหนึ่งที่เธอสามารถสังเกตได้โดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น หลังจากนั้นไม่กี่นาที เธอเฝ้าดูนายหญิงของพ่อของเธอมาถึง ซึ่งเป็นผู้หญิงผมยาวสีเข้มและเดินอย่างมั่นใจ ทั้งสองทักทายกันอย่างอบอุ่น หัวเราะร่วมกันจนทำให้ซายูริรู้สึกปั่นป่วนในท้อง

เป็นเวลาสองชั่วโมงที่เธอเฝ้าดูพวกเขาดื่มเหล้า เสียงหัวเราะและบทสนทนากระซิบของพวกเขาตัดกันอย่างชัดเจนกับความโกรธที่เดือดพล่านภายในตัวเธอ เวลา 21.00 น. พ่อและเมียน้อยของเธอต่างลุกขึ้นและเดินออกไปพร้อมกัน โดยพ่อของเธอเดินไปที่ป้ายรถเมล์ ส่วนเมียน้อยของเขาเดินออกไปในทิศทางตรงข้าม

เขากำลังจะกลับบ้าน! ชิบหาย! เธอคิดในใจอย่างผิดหวัง

ตลอดคืนต่อมา กิจวัตรดังกล่าวก็ยังคงดำเนินต่อไป เธอติดตามพวกเขา บันทึกทุกรายละเอียดด้วยกล้องของเธอ เก็บภาพช่วงเวลาต่างๆ ที่จะทำหน้าที่เป็นหลักฐาน ในแต่ละคืน เธอรู้สึกวิตกกังวลและมุ่งมั่นปนเปกัน ไม่ใช่แค่การพิสูจน์การทรยศของเขาเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการยืนหยัดเพื่อแม่และครอบครัวของพวกเขาด้วย

คืนที่สี่ ในที่สุดเธอก็เห็นว่าพวกเขาเลือกเส้นทางอื่น แทนที่จะแยกทางกัน พวกเขากลับเดินไปด้วยกันที่โรงแรมในบริเวณใกล้เคียง อะดรีนาลีนสูบฉีดไปทั่วร่างกายของเธอ แฝงไปด้วยความรู้สึกหวาดกลัว เธอก้มตัวหลบหลังเสา เฝ้าดูพวกเขาเดินเข้าไปในอาคาร เธอเฝ้าดูพวกเขาจองห้องพัก โดยจดจำว่าพนักงานต้อนรับเอากุญแจห้องมาจากห้องไหน หลังจากรอให้พวกเขาเข้าไปในลิฟต์ เธอก็เดินไปที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ เธอเงยหน้าขึ้นมองห้องว่างๆ ที่กุญแจห้องของพ่อเธออยู่เมื่อไม่กี่นาทีก่อน แล้วถามว่า “ขอโทษที ฉันขอกุญแจห้อง 117 ได้ไหม”

พนักงานต้อนรับเงยหน้าขึ้นมองด้วยความประหลาดใจเล็กน้อยแต่ก็ยอมทำตาม “ได้ เดี๋ยวฉันจัดการให้” ซายูริจ่ายเงินสด ขอบคุณพนักงานต้อนรับและกรอกชื่อปลอมลงในระบบลงทะเบียนของโรงแรม จากนั้นเธอก็เดินไปที่ลิฟต์และพบว่าตัวเองอยู่ในห้อง 117 ในไม่ช้า โดยหวังว่าห้องถัดไปจะเป็นห้องที่พ่อของเธอและเมียน้อยของเขากำลังมีเซ็กส์กัน มันเป็นห้องเล็กๆ ที่มีกลิ่นของผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดและบุหรี่อ่อนๆ

เธอสำรวจพื้นที่อย่างรวดเร็วเพื่อหาจุดที่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน กำแพงบางๆ เป็นสิ่งเดียวที่ขวางกั้นเธอจากความจริง เธอเดินไปที่หน้าต่าง มองผ่านม่านที่เปิดไว้เข้าไปในห้องข้างเคียง มุมนั้นผิด

ทำไมฉันถึงตัวเตี้ยจัง เธอตำหนิตัวเอง ความคิดแรกของเธอคือจะย้ายเก้าอี้ไปไว้ข้างหน้าต่าง
แต่แค่คิดว่าจะต้องห้อยตัวอยู่ไกลจากหน้าต่างก็ทำให้เธอเวียนหัวและรู้สึกสั่นไปทั้งตัวโดยไม่ได้ตั้งใจ

ไม่คุ้มที่จะเสียชีวิตเพราะเรื่องนี้ จากจุดที่เธอยืนอยู่ เธอเห็นเพียงมุมบนสุดของหัวเตียงเท่านั้น ซึ่งไม่ดีพอ เธอใช้เวลา 15 นาทีในการคิดแผนทางเลือกอื่น แต่ก็ไม่มีประโยชน์ ไม่มีทางอื่นที่จะมองเห็นภายในห้องนอนได้อย่างชัดเจน

เดี๋ยวก่อน! เธอคิดในใจขณะที่นึกอะไรได้ เมื่อมองออกไปนอกถนน เธอสังเกตเห็นโรงแรมอีกแห่งที่มีความสูงใกล้เคียงกัน ส่วน Dogenzaka ในชิบูย่าเป็นย่านบันเทิงยอดนิยมที่มีบรรยากาศคึกคักและมีชีวิตชีวา แต่ก็มีมุมมืดๆ แอบซ่อนอยู่ซึ่งตัดกันอย่างชัดเจนกับภาพลักษณ์ทันสมัยของย่านนี้ โรงแรมที่ซายูริเข้าพักอยู่ในขณะนี้ตั้งอยู่ในบริเวณดังกล่าว ใกล้กับถนนด้านหลังของย่าน

“หนึ่ง สอง สาม สี่...” เธอพูดกับตัวเองเบาๆ ขณะนับชั้นในโรงแรมฝั่งตรงข้าม เธอ คำนวนว่า *“ฉันควรได้ห้องที่สูงกว่าหนึ่งชั้น จะได้มีมุมถ่ายรูปที่ดีกว่า ”*

“โอ้ ก็เสียเงินเปล่าๆ น่ะนะ” เธอกล่าวพร้อมถอนหายใจขณะออกจากห้องและปิดประตู

เมื่อกลับมาที่ล็อบบี้อีกครั้ง เธอตัดสินใจลองเสี่ยงโชค เธอยิ้มหวานที่สุดแล้วเดินไปหาชายหนุ่มที่แผนกต้อนรับและถามว่า “ซุมิมะเซน ฉันเพิ่งรู้ว่าฉันเข้าพักผิดโรงแรม มีโอกาสขอคืนเงินไหม ฉันไม่ได้แตะต้องอะไรเลย”

“ขอโทษทีครับคุณผู้หญิง ผมต้องหักชั่วโมงแรกจากเงินที่คุณจ่ายไป นั่นคือสิ่งที่ดีที่สุดที่ผมทำได้”

“จะดีเอง” เธอกล่าวอย่างเย็นชา โดยรู้สึกโล่งใจที่รู้ว่าเธอไม่ได้สูญเสีย เงิน *ทั้งหมดไป*

หลังจากได้รับเงินคืนบางส่วนแล้ว เธอก็ออกจากโรงแรม ข้ามถนน และเข้าไปในล็อบบี้ของโรงแรมที่เธอสังเกตเห็นจากห้อง 117 แผนกต้อนรับดูทรุดโทรมกว่าแผนกต้อนรับเดิมเล็กน้อย มีชายคนหนึ่งสวมสูทราคาถูกและตัดผมเสียดสีอยู่หน้าแผนกต้อนรับ ซึ่งมีแผ่นโลหะทองเหลืองจารึกชื่อโรงแรมไว้บนนั้น

โรงแรมนาเดชิโกะ อ่านว่า

“คอมบังวะ!” ซายูริทักทายขณะที่เธอเดินเข้าไปใกล้โต๊ะ “ฉันสงสัยว่าคุณช่วยฉันได้ไหม” เธอถามอย่างอ่อนหวาน โดยใช้เสน่ห์ของผู้หญิงเพื่อเอาชนะใจเธออีกครั้ง

“แน่นอนครับท่าน มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ” เขาตอบอย่างสุภาพ

“ฉันอยากดูห้องของคุณที่ชั้น 4 หน่อย ได้ไหม ฉันกำลังมองหาห้องที่มีธีมที่เหมาะกับแฟนของฉัน และฉันกับเพื่อนบอกว่าห้องของคุณที่ชั้น 4 เป็นห้องที่ดีที่สุดในบริเวณนี้ โรแมนติกมาก ฉันอยากไปดูด้วยตาตัวเอง ถ้าคุณไม่รังเกียจ” เธอพูดอย่างอ่อนโยน

“แน่นอนค่ะคุณนาย ฉันจะให้เบลบอยพาไปดูห้องต่างๆ ให้คุณดู” เขาตอบพร้อมกับหยิบกุญแจ 3 ดอกจากตะขอ

“คุณใจดีมากๆ” ซายูริยังคงแสดงออกต่อไป

“ดีจัง” ซายูริพูดดังๆ กับพนักงานยกกระเป๋าขณะที่พวกเขาเข้าไปใน *ห้องโรแมนติกเอสเคป ซึ่ง* เป็นห้องที่สามและห้องสุดท้ายที่เธอเห็น อีกสองห้องก็น่ารักไม่แพ้กัน แต่คนละฝั่งของโรงแรม เธอคิด *ว่าห้องนี้สมบูรณ์แบบแล้ว* เธอเดินไปที่หน้าต่างอย่างสบายๆ และมองไปยังโรงแรมที่พ่อของเธอใช้เป็นรังรัก และรีบนับชั้นต่างๆ ขึ้นไปจนถึงห้อง 116

เธอไม่อยากทำให้ใครสงสัย เธอจึงนั่งบนเตียงนุ่มๆ แล้วเด้งตัวขึ้นลง “แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน” เธอกล่าวพร้อมหัวเราะ ทำให้แก้มของพนักงานยกกระเป๋าที่อึดอัดมีสีแดงขึ้นทันที ห้องนี้ได้รับการออกแบบเพื่อให้คู่รักได้สัมผัสบรรยากาศที่ใกล้ชิดและเย้ายวน โดยมีแสงไฟสลัวๆ

เพื่อสร้างบรรยากาศ เฟอร์นิเจอร์รูปหัวใจชวนให้ผ่อนคลายและโรแมนติก ส่วนจุดเด่นคือเตียงขนาดคิงไซส์ที่ปูด้วยผ้าลินินสีแดงและสีทองอันนุ่มนวล
ประดับด้วยกลีบกุหลาบที่โรยไว้ทั่วผ้าปูที่นอน ผนังตกแต่งด้วยงานศิลปะที่สวยงามซึ่งวาดภาพทิวทัศน์อันเงียบสงบและลวดลายแปลกตา สร้างบรรยากาศที่สงบแต่โรแมนติก

ยิ่งซายูริสำรวจห้องมากเท่าไหร่ เธอก็ยิ่งรู้สึกซาบซึ้งใจมากขึ้นเท่านั้น กระจกบานใหญ่บานใหญ่ที่ทอดยาวไปบนผนังด้านหนึ่ง และเธอสามารถจินตนาการถึงแสงเทียนอ่อนๆ
ที่ส่องประกายสะท้อนไปทั่วห้องอย่างมีชั้นเชิง ห้องน้ำในตัวมีอ่างอาบน้ำลึกพร้อมน้ำมันอาบน้ำหอมๆ และผ้าขนหนูนุ่มฟู เชิญชวนให้แขกได้ผ่อนคลายไปด้วยกัน
ด้วยการตกแต่งอันน่าหลงใหลและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ใส่ใจ ห้อง *Romantic Escape Suite*
จึงเป็นประสบการณ์ที่ยากจะลืมเลือนสำหรับคู่รักที่ต้องการเฉลิมฉลองความรัก

เสียของจัง! ฉันหวังว่าจะมาที่นี่กับแฟน – และไม่ใช่มาคนเดียวเหมือนคนแอบดู เธอครุ่นคิด รอยยิ้มหายไปจากใบหน้าของเธอ

“ขอบคุณที่พาฉันเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ” เธอกล่าวขอบคุณพนักงานยกกระเป๋าขณะที่เขาล็อคห้องหมายเลข 121 และพาเธอกลับไปที่แผนกต้อนรับ

“คุณเห็นอะไรที่ชอบไหม” พนักงานต้อนรับที่เขินอายถามอย่างกระตือรือร้นที่จะให้ความพอใจ

“เฮ้ ห้อง 121 เหมาะกับความต้องการของฉันที่สุด” เธอตอบอย่างจริงใจพร้อมยิ้มให้เขาอย่างดีที่สุด
“ปัญหาคือตอนนี้ฉันจองไม่ได้เพราะยังไม่ทราบว่าแฟนของฉันจะไปชิบูย่าได้เมื่อไหร่” เธอโกหกเมื่อสังเกตเห็นแววตาเศร้าๆ ของเขาเมื่อได้ยินคำว่า 'แฟน'

“ไม่เป็นไรครับท่านหญิง ผมจะพยายามให้มันว่างให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ คุณรู้ไหมว่ามันจะเป็นสัปดาห์นี้หรือเปล่า” เขาถาม

“อาจจะเป็น” เธอกล่าวอย่างจริงจัง โดยรู้สึกผิดหวังและตื่นเต้นปนกันขณะนึกถึงการทรยศของพ่อและภารกิจของเธอในการเปิดเผยเรื่องนั้น

“สมบูรณ์แบบ! ผมหวังว่าจะได้พบคุณเร็วๆ นี้นะครับคุณผู้หญิง” เขายิ้มอย่างเขินอาย

“โอเค เจอกัน!” เธอกล่าวขณะหันหลังเดินจากไป

“ฝันดีนะคุณนาย” เขากล่าวอย่างสุภาพขณะเฝ้ามองเธออย่างสะกดจิตขณะที่เธอเดินออกจากอาคาร

-

ซายูริไม่เคยเดินเตร่ตามถนนในชิบูย่าคนเดียวในยามดึกเช่นนี้มาก่อน ไฟนีออนกระพริบอยู่เหนือศีรษะ
ส่องแสงน่ากลัวไปตามตรอกซอกซอยคดเคี้ยวขณะที่เธอเดินเตร่ไปตามถนนที่ไม่คุ้นเคย บรรยากาศเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ เสียงเพลงจาก *อิซากายะ ที่อยู่ไกลออกไป*
และเสียงพูดคุยของผู้คนในยามดึก เธอกำลังเพลิดเพลินกับบรรยากาศที่ทั้งตื่นเต้นและแฝงไปด้วยอันตราย

เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ สูดกลิ่นหอมอันเข้มข้นของ *ยากิโทริ ย่าง* ที่ผสมผสานกับกลิ่นหอมหวานของ *ทาโกยากิ* ที่ร้อนบนจานร้อน เธอคิดว่า *นี่เป็นงานที่น่ากินมาก*
ขณะเดินตามกลิ่นหอมเย้ายวนของน้ำซุปราเม็งสดเข้าไปใน *ร้านราเม็ง ที่อยู่ใกล้เคียง* เพื่อลิ้มรสอาหารรสเลิศ

หลังจากได้ลิ้มรสราเม็งร้อนๆ ซายูริก็รู้สึกมีความสุขเมื่อได้เดินเล่นไปตามถนนที่พลุกพล่านในย่านชิบูย่า ไฟนีออนหลากสีสันระยิบระยับเหนือตัวเธอ
ขณะที่เธอดื่มด่ำไปกับพลังงานไฟฟ้าแห่งค่ำคืน ถนนในย่านนี้เรียงรายไปด้วยโรงแรมรักราคาถูก โดยแต่ละแห่งมีป้ายโฆษณาสีสันสดใสที่โฆษณาธีมต่างๆ
และอัตราค่าบริการรายชั่วโมง

โรงแรมบางแห่งอวดโฉมด้านหน้าแบบคิตช์ที่ดูเหมือนปราสาทหรือโมเทลย้อนยุค ในขณะที่บางแห่งดูเรียบง่ายกว่า
โดยมีทางเข้าที่แสงสลัวและการออกแบบเรียบง่ายที่กลมกลืนไปกับสภาพแวดล้อม
ทางเข้าบางแห่งมีโปสเตอร์ขนาดใหญ่ที่ดูฉูดฉาดซึ่งมีนางแบบแต่งกายน้อยชิ้นและรูปภาพที่ยั่วยวน ซึ่งดึงดูดคู่รักที่กำลังมองหาวิธีหลีกหนีจากความเป็นจริง

ในโรงแรมที่พักมีบาร์เล็กๆ และร้านคาราโอเกะอยู่บ้าง ซึ่งกลุ่มเพื่อนฝูงต่างก็แห่กันออกไปตามท้องถนน เสียงหัวเราะของพวกเขาปะปนไปกับเสียงแก้วที่กระทบกัน
ราวกับว่าซายูริได้เห็นโตเกียวที่แท้จริงเป็นครั้งแรกในชีวิตอันสั้นและเงียบสงบของเธอ ใช่ มันรู้สึกวุ่นวายเล็กน้อย แต่ก็เป็นไปในทางที่สนุก

ซายูริรู้ดีว่าแม้จะมีชีวิตกลางคืนที่คึกคัก แต่ย่านนี้ยังมีด้านมืดที่ซ่อนอยู่ ซึ่งซ่อนอยู่จากนักท่องเที่ยวผู้มีความสุขที่เดินไปมาตามถนนคดเคี้ยวของชิบูย่า ในเวลาเพียงไม่กี่เดือน เธอได้ตระหนักรู้ถึงตัวละครที่น่ารังเกียจที่บางครั้งอาจพบซ่อนอยู่ในเงามืด การผสมผสานระหว่างเสน่ห์และอันตรายนี้สร้างบรรยากาศที่ทำให้ซายูริตื่นเต้น น่าตื่นเต้นแต่ก็ระมัดระวัง ซึ่งความตื่นเต้นของค่ำคืนนี้สามารถเปลี่ยนแปลงไปได้อย่างรวดเร็ว

บทที่ 24

แสงแดดสาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างห้องนอน สาดแสงสีทองอบอุ่นลงบนโต๊ะของเธอ
ขณะที่เธอพยายามเพ่งความสนใจไปที่หนังสือเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่กำลังอ่านอยู่ การอยู่บ้านในวันธรรมดารู้สึกแปลกๆ และเธอก็รู้สึกเหมือนเรือที่ไม่มีหางเสือ เมื่อเคโกะอยู่ที่โรงเรียนและอัตสึโกะอาศัยอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัย บ้านจึงดูว่างเปล่า

พ่อของเธอ ทาเคชิ ไม่ค่อยอยู่บ้าน เพราะเวลาอยู่บ้านก็มักจะดึกและเมาสุรา ซายูริถอนหายใจพลางมองไปที่หนังสือเรียนภาษาอังกฤษที่วางอยู่บนโต๊ะ ภาษาอังกฤษเป็นวิชาโปรดของเธอมาโดยตลอด และเธอมีความสามารถด้านภาษาด้วย ความฝันที่จะเดินทางไปรอบโลกยังคงวนเวียนอยู่ในใจของเธอ แต่ในวันนี้ เนื่องจากมีเวลาว่างมากมาย เธอจึงรู้สึกล่องลอย ความคิดของเธอก็ล่องลอยไปด้วย และเธอก็คิดถึงโยโกะ แม่ของเธออีกครั้ง ซึ่งอีกไม่นานเธอจะกลับบ้านจากงานชั่วคราว ซายูรินึกขึ้นได้ว่านี่เป็นโอกาสดีที่จะพูดคุยเกี่ยวกับพ่อของเธอและความตึงเครียดที่เพิ่มมากขึ้นในครอบครัวของพวกเขา

เสียงกุญแจกระทบกันทำให้เธอตื่นจากภวังค์ แม่ของเธออยู่บ้านแล้ว ซายูริปิดหนังสือเรียนและเดินไปที่ห้องครัวพอดีเวลาที่จะช่วยแม่แกะของชำที่ซื้อมาสำหรับมื้อเย็น โยโกะทักทายซายูริด้วยรอยยิ้มเหนื่อยล้า

“สวัสดีที่รัก วันนี้คุณทำอะไรมาบ้าง?”

“แค่กำลังเรียนหนังสือ” ซายูริตอบโดยปิดบังความไม่สบายใจของเธอไว้ “ฉันช่วยทำอาหารเย็นให้คุณได้ไหม”

“นั่นคงจะดี” โยโกะพูด รอยยิ้มของเธอเริ่มสั่นคลอนเล็กน้อย “เรากำลังทำข้าวผัด”

ขณะที่ซายูริสวมผ้ากันเปื้อนและเริ่มหั่นแครอท เธอสังเกตเห็นความเหนื่อยล้าในดวงตาของแม่ โยโกะมัวแต่ยุ่งอยู่กับหม้อหุงข้าว แต่ซายูริสัมผัสได้ถึงความกังวลที่ไม่อาจเอ่ยออกมาได้

“วันนี้เป็นยังไงบ้างแม่” ซายูริถามเพื่อพยายามทำลายความเงียบ

“ไม่เป็นไร ขอบคุณ งานของฉันไม่ได้น่าตื่นเต้นอะไรหรอก ส่วนใหญ่เป็นงานเอกสาร” โยโกะตอบพร้อมฝืนยิ้มออกมาเล็กน้อย

ซายูริรู้สึกเจ็บปวดกับแม่ของเธอ เธอรู้ว่าความตึงเครียดทางการเงินได้บรรเทาลงแล้วตั้งแต่ที่ทาเคชิชำระหนี้เสร็จ แต่โยโกะรู้สึกหนักใจมากเพราะต้องหายหน้าไปทุกคืนและผิดสัญญา เธอคิดถึงรูปถ่ายที่พ่อถ่ายกับเมียน้อยของเขา ซึ่งเป็นหลักฐานของการทรยศที่เจ็บปวดมาก

“แม่สบายดีไหม ดูแม่เศร้าๆ นะ” ซายูริถาม

รอยยิ้มของโยโกะเริ่มสั่นคลอนอีกครั้ง “ทุกอย่างก็โอเค ฉันแค่เหนื่อย ซายูริจัง” เธอยอมรับโดยพยายามทำให้ฟังดูร่าเริง

“แม่ ผมรู้ว่าช่วงนี้คุณกับพ่อมีเรื่องลำบากใจกันมาก ผมเองก็รู้สึกหดหู่เหมือนกัน ฉันรู้สึกเศร้าเมื่อเห็นความตึงเครียดระหว่างคุณกับพ่อ”

“พูดจริงๆ นะ ซายูริจัง ฉันรู้สึกโดดเดี่ยวมาก ฉันไม่เคยเจอพ่อของเธออีกแล้ว แถมหลังเลิกงานเขาก็ใช้เวลาไปกับการดื่มเหล้ามากมาย มันเหนื่อยมาก ฉันหวังว่าจะหาทางปรับปรุงความสัมพันธ์ของเราได้ แต่ตอนนี้ฉันเริ่มคิดว่าเรือคงล่องออกไปแล้ว” โยโกะสารภาพพร้อมใส่ถั่วลันเตาและข้าวโพดลงในชามแครอทสับ

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ หัวใจของเธอเต้นแรง “ฉันไม่รู้จะพูดยังไงดี ฉันเลยจะเล่าให้คุณฟัง”

“มีอะไรเหรอ ซายูริจัง” โยโกะถาม เมื่อสัมผัสได้ถึงความจริงจังในน้ำเสียงของลูกสาว

“ฉันตามพ่อและเมียน้อยของเขาไปที่โรงแรมแห่งหนึ่งในชิบูย่า ฉันคอยติดตามเขา” ซายูริสารภาพด้วยน้ำเสียงที่คงที่ แม้ว่าคำพูดของเธอจะจริงจังก็ตาม

“อะไรนะ” โยโกะอุทานด้วยความตกใจ “ฉันคิดว่าอย่างน้อยเขาก็เลิกยุ่งกับนายหญิงแล้ว เขาสัญญากับฉันแล้ว!”

“ขอโทษนะแม่ ฉันเพิ่งรู้เรื่องนี้ไม่นานนี้เอง ฉันต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะหาหลักฐานมาได้” ซายูริพูดด้วยใจที่เต้นแรง

“หลักฐาน? คุณหมายถึงหลักฐานว่าอย่างไร” โยโกะถามด้วยความอยากรู้ปนด้วยความไม่เชื่อ

“ฉันซื้อกล้องด้วยเงินที่เล่นคาสิโนและถ่ายรูปพวกเขาด้วยกันได้บ้าง เผื่อว่าคุณตัดสินใจหย่าร้าง” ซายูริอธิบายด้วยน้ำเสียงหนักแน่นแต่อ่อนโยน

“คุณทำอะไร? คุณตามพวกเขาไปและถ่ายรูปเหรอ? ฉันไม่เชื่อ! คุณทำได้ยังไง ซายูริ!” โยโกะตะโกนเสียงดังด้วยความประหลาดใจ

“ขอโทษนะแม่ แต่เคโกะกับฉันคิดว่าเธอควรจะหย่ากับพ่อดีกว่า พ่อกำลังทำลายครอบครัวของเรา!” ซายูริพูดเสียงดังด้วยความหงุดหงิด

“ลูกๆ ของฉันบอกฉันว่าควรใช้ชีวิตอย่างไร! คุณไม่มีสิทธิ์มายุ่งกับซายูริ!” โยโกะโต้กลับ

“ใช่แล้ว!” ซายูริตะโกนออกมาด้วยความโกรธและความเร่าร้อนที่ทำให้เธอพูดออกมา “เคโกะกับฉันเกลียดที่เห็นเธอถูกปฏิบัติแบบนี้—เหมือนขยะ! พวกเราก็เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวนี้เหมือนกัน! พวกเราตัดสินใจเลือกข้าง—และพวกเราทั้งคู่ก็เลือกคุณ!”

โยโกะหยุดชะงัก สีหน้าของเธออ่อนลงเมื่อพิจารณาถึงการป้องกันตัวอันดุร้ายของซายูริ ห้องครัวเงียบสงบลง เหลือเพียงเสียงผักที่ส่งเสียงดังซ่าในกระทะ หลังจากหยุดชะงักไปชั่วครู่ โยโกะก็พูดในที่สุด โดยเสียงของเธออ่อนลง

“ฉันเดาว่าแกพูดถูกนะลูก พ่อกับเคโกะไม่ใช่เด็กแล้ว พ่อควรมีสิทธิ์มีเสียงในเรื่องครอบครัว พ่อขอโทษที่ตะคอกใส่ลูก ซุมิมะเซ็น!”

“หนูก็ขอโทษแม่เหมือนกันค่ะ ซุมิมะเซน!” ซายูริตอบ หัวใจของเธอยังเต้นแรงเกินไป

“โอเค ซายูริจัง บอกฉันหน่อยสิว่าคิดว่าฉันควรทำอย่างไร” โยโกะพูดด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจมากขึ้น

“ฉันค้นคว้ามาบ้างแล้ว ถ้าคุณมีหลักฐานการนอกใจ
คุณก็สามารถหย่าร้างคู่สมรสของคุณได้โดยไม่มีปัญหาใดๆ...และ...คุณสามารถเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากพ่อได้” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคง พร้อมจะนำทางแม่ฝ่าฟันมรสุมที่รออยู่ข้างหน้า โยโกะมองลูกสาวด้วยดวงตาที่ทั้งภูมิใจและเศร้า การสนทนาเปลี่ยนไป และเป็นครั้งแรกในรอบเวลานานที่ซายูริรู้สึกว่ามีทิศทาง ไม่ใช่แค่สำหรับตัวเองเท่านั้น แต่สำหรับครอบครัวของพวกเขาด้วย

-

ซายูริจ้องออกไปนอกหน้าต่างห้องนอนของเธอ แสงแดดช่วงสายสาดส่องลงมาบนถนนที่เงียบสงบ โลกภายนอกเต็มไปด้วยชีวิตชีวา แต่ภายในใจเธอกลับรู้สึกเงียบงันอย่างหนัก เวลาผ่านไปหลายสัปดาห์แล้วนับตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่เธอเห็นอายะ และการไม่มีเสียงหัวเราะของพวกเขาก็ทำให้หัวใจของเธอว่างเปล่า เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ และตัดสินใจก้าวไปที่บ้านของอายะ พวกเขาอาศัยอยู่ห่างออกไปไม่ถึงหนึ่งช่วงตึก แต่รู้สึกเหมือนอยู่ห่างออกไปเป็นไมล์ๆ

ขณะที่เธอเดิน ภาพคุ้นเคยของละแวกบ้านก็ลอยเข้ามาในหัวของเธอ ไม่ว่าจะเป็นร้านเบเกอรี่ที่มีกลิ่นหอมของขนมปังสด สวนสาธารณะเล็กๆ ที่เด็กๆ หัวเราะและเล่นกันทุกๆ ก้าวที่ก้าวไปนั้นทำให้เธอนึกถึงความทรงจำมากมายที่เธอและอายะเคยร่วมกัน แต่ในวันนี้ ความอบอุ่นของความคิดถึงกลับผสมผสานกับความเหงาที่แสนจะกวนใจ เมื่อเธอไปถึงประตูหน้าของอายะ เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ความกังวลปั่นป่วนในท้องของเธอ หลังจากเคาะประตู เธอก็ย้ายน้ำหนักจากเท้าข้างหนึ่งไปยังอีกข้างหนึ่ง กัดริมฝีปากของตัวเอง ประตูเปิดออกเผยให้เห็นอายะที่สวมชุดลำลองแต่เก๋ไก๋ ผมของเธอยาวสยายลงมาที่ไหล่

“ซายูริ! ฉันไม่คาดคิดว่าจะได้พบคุณ” อายะอุทาน รอยยิ้มของเธอทำให้ประตูทางเข้าสดใสขึ้น

“เซอร์ไพรส์!” ซายูริตอบพร้อมยิ้มฝืนๆ “ฉันคิดว่าจะแวะมาเพราะเราไม่ได้เจอกันนานมากแล้ว”

“โอ้ ฉันอยากให้คุณโทรมาหาฉันก่อน” อายะพูดขณะก้าวไปข้างๆ เพื่อให้ซายูริเข้ามา “ที่จริงแล้ว ฉันกำลังเตรียมตัวไปพบกับมากิที่ชิบูย่า”

หัวใจของซายูริจมลง “โอ้... ฉันไม่รู้ตัวเลย”

“ใช่แล้ว เราวางแผนเรื่องนี้กันมาสักพักแล้ว” อายะพูดต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแต่หนักแน่น “ฉันขอโทษจริงๆ ซายูริ บางทีถ้าคุณโทรมา เราคงได้จัดการอะไรๆ ร่วมกันได้”

“ฉันรู้ ฉันขอโทษ” ซายูริขยับเท้า รู้สึกว่าความเหงาเริ่มกลับมาอีกครั้ง “ฉันแค่คิดว่า... บางทีเราอาจจะไปเที่ยวกันสุดสัปดาห์หน้าก็ได้นะ เราสามคนเหรอ”

อายะลังเลอยู่ครู่หนึ่ง คิ้วขมวดเล็กน้อย “นั่นคงสนุกดี มากิกำลังพูดถึงเรื่องอาจจะไปงาน *Natsu Matsuri* ที่ชินจูกุ ฉันต้องถามเขาดูก่อน”

“ถูกต้อง” ซายูริพูดพลางยิ้ม “ฉันเข้าใจ ฉันแค่คิดถึงช่วงเวลาที่เราอยู่ด้วยกัน รู้สึกเหมือนว่าทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว”

สีหน้าของอายะเริ่มผ่อนคลายลง “ฉันก็คิดถึงเหมือนกัน แต่ตอนนี้มันสำคัญสำหรับฉันที่จะได้ใช้เวลาอยู่กับมากิ ฉันหวังว่าคุณคงเข้าใจ”

“ครับ ผมเข้าใจแล้ว” ซายูริตอบด้วยเสียงที่เบากว่าเสียงกระซิบเล็กน้อย

“เฮ้” อายะพูดและก้าวเข้ามาใกล้ “ถ้ามากิไม่ชอบใจที่เธอจะมาร่วมโต๊ะกับเราที่ชินจูกุสุดสัปดาห์หน้า ทำไมเราไม่วางแผนทานอาหารเย็นสัปดาห์หน้าล่ะ แค่เราสองคนไหม ฉันอยากฟังเรื่องราวทั้งหมดที่เธอทำ”

ซายูริพยักหน้าด้วยความขอบคุณสำหรับข้อเสนอ “นั่นฟังดูดี ฉันอยากได้แบบนั้น”

“เยี่ยมเลย! พรุ่งนี้ฉันจะโทรไปที่บ้านคุณและบอกคุณว่าจะมาร่วมงานกับเราสุดสัปดาห์หน้า” อายะสัญญาพร้อมรอยยิ้มที่สดใส

“ใช่ โปรดทำเถอะ” ซายูริพูดอย่างกระตือรือร้น

ขณะที่อายะหันหลังไปเตรียมของให้เสร็จ ซายูริก็ยืนอยู่ที่ประตูทางเข้า มองดูเพื่อนของเธอที่กำลังวุ่นวายอยู่ ส่วนหนึ่งของเธอรู้สึกมีความสุขแทนอายะ—เธอสมควรได้รับความสุขนี้ร่วมกับมากิ แต่ส่วนอื่นรู้สึกเหมือนว่าเธอกำลังจะเลือนหายไปในพื้นหลัง

“ฉันหวังว่าเธอคงมีเดทที่ยอดเยี่ยมกับมากิ ฉันแทบรอไม่ไหวที่จะได้ยินเรื่องราวทั้งหมด” ซายูริโกหกและทำหน้ามั่นใจ “ฉันควรกลับบ้านแล้ว ฉันสัญญากับแม่แล้วว่าจะช่วยเธอทำอาหารกลางวัน”

ขณะที่เธอเดินกลับบ้านด้วยหัวใจที่หนักอึ้ง เธอนึกถึงบทสนทนานั้นขึ้นมาในใจ โลกดูว่างเปล่าขึ้นเล็กน้อย แต่บางทีสัปดาห์หน้าอาจมีอะไรใหม่ๆ เกิดขึ้น บางทีเธออาจพบวิธีที่จะเชื่อมช่องว่างระหว่างความเหงาของเธอกับชีวิตที่เธอเคยมีร่วมกับอายะ

บทที่ 25

เสียงกริ่งประตูดังขึ้นท่ามกลางความเงียบสงบของบ้าน ทำลายความเงียบสงบของช่วงบ่าย โยโกะ แม่ของซายูริ
เปิดประตูและพบอายะยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมรอยยิ้มสดใสบนใบหน้าของเธอ

“สวัสดีค่ะ อายะ ดีใจจังที่ได้เจอคุณ” โยโกะพูดอย่างอบอุ่น ก่อนจะก้าวเข้าไปข้างใน “ซายูริอยู่ในห้องของเธอ คุณขึ้นไปได้เลย”

“ขอบคุณค่ะคุณนายอิชิกาวะ!” อายะตอบด้วยพลังงานที่มีชีวิตชีวาขณะวิ่งขึ้นบันได

เมื่อเธอไปถึงห้องของซายูริ อายะก็เคาะประตูเบาๆ ก่อนจะเข้าไป ซายูริกำลังนั่งอยู่บนเตียงของเธอ มีหนังสือเปิดอยู่เล่มหนึ่งแต่ลืมไว้บนตักของเธอ

“หวัดดี คนแปลกหน้า!” อายะทักทายแล้วทรุดตัวลงนั่งข้างๆ เธอ “คุณทำอะไรอยู่ในช่วงเวลาว่างนี้?”

ซายูริถอนหายใจและสางผม “พูดจริงเหรอ ฉันเบื่อมากเลย ตั้งแต่ฉันตกงาน ฉันก็รู้สึก... ติดอยู่ในที่เดิม”

อายะเอียงคอคิด “แล้วถ้าคุณได้งานใหม่ล่ะ มันอาจจะทำให้คุณมีเงินและทำอะไรได้ระหว่างรอเรียนมัธยมปลายในปีหน้า”

ซายูริมีท่าทีแจ่มใสขึ้นเมื่อได้ยินคำแนะนำนั้น “รู้ไหมว่ายังไงนะ? นั่นเป็นความคิดที่ดี! ฉันต้องการสิ่งเบี่ยงเบนความสนใจและเงินเพิ่มสักหน่อย”

“ถูกต้อง!” อายะยิ้มกว้าง “แล้วเรื่องกิจกรรมต่างๆ ล่ะ ฉันมีข่าวดีมาบอก มากิบอกว่าเธอสามารถมาร่วมงาน *Natsu Matsuri กับพวกเราได้นะ* !”

ซายูริเบิกตากว้างด้วยความตื่นเต้น “จริงเหรอ เจ๋งมากเลย รอไม่ไหวแล้ว!” เธอโอบแขนอายะไว้แน่น

อายะถอยไปข้างหลังแล้วยิ้มอย่างเล่นๆ “ฉันคิดว่าถึงเวลาแล้วที่เธอจะหาแฟนสักคนมากอดสักที เธอเริ่มจะอ่อนไหวกับฉันเกินไปแล้ว
บางทีฉันควรช่วยเธอหาผู้ชายสักคน—หรือสัตว์เลี้ยงสักตัว แมวอาจจะดี เพราะพ่อแม่เธอไม่ยอมให้เธอเลี้ยงสุนัข”

ซายูริหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “ฉันอยากมีแมวสักตัวจัง มันน่ารักและน่ากอดมาก แต่ถ้าหาแฟนได้ก็คงยอม”

“อย่ากังวล เราจะจัดการทั้งสองอย่างเอง!” อายะพูดพร้อมกระพริบตา “ตอนนี้ก็โฟกัสที่การสนุกสนานในงานเทศกาลก่อน”

“ฟังดูเป็นแผน!” ซายูริตอบพร้อมความรู้สึกมีความหวัง

โยโกะตะโกนจากชั้นล่างว่า “อายะ ซายูริ ชาและขนมพร้อมแล้ว!”

“จังหวะลงตัวพอดี!” อายะพูดขณะยืนขึ้น “ไปกันเถอะ”

แสงแดดอ่อนๆ สาด ส่องผ่านหน้าต่างห้องครัว ส่องแสงสว่างเข้ามาในพื้นที่อันแสนสบายที่ซายูริและอายะนั่งที่โต๊ะไม้เล็กๆ ในครัว
กลิ่นหอมของชาเขียวที่เพิ่งชงเสร็จอบอวลไปทั่ว ผสมผสานกับกลิ่นหวานของโมจิและรสชาติอันแสนอร่อยของยากิโทริเสียบไม้ที่โยโกะเตรียมไว้

ตรงหน้าพวกเขามีกาน้ำชากระเบื้องเคลือบที่สวยงามวางอยู่ข้างๆ ถ้วยน้ำชาสองใบที่เข้าชุดกัน มีไอน้ำลอยขึ้นจากผิวน้ำอย่างแผ่วเบา
ขนมขบเคี้ยวหลากสีสันประดับอยู่บนโต๊ะ ได้แก่ ข้าวปั้นหลากสีสันห่อสาหร่ายโนริที่แวววาวด้วยเมล็ดงา และโดรายากิไส้ถั่วแดงหวานๆ
ด้านนอกแพนเค้กนุ่มฟูชวนรับประทาน

“ขนมของแม่คุณอร่อยที่สุดเสมอ!” อายะอุทานขณะกัดโมจิ “ฉันกินได้ทั้งวันเลยนะ”

ซายูริยิ้มและรินชาใส่ถ้วย “คุณรู้ว่าเธอชอบปฏิบัติกับเราอย่างไร นั่นคือวิธีของเธอในการทำให้ทุกวันเป็นวันพิเศษ”

ดวงตาของอายะเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น “พูดถึงเรื่องพิเศษ คุณคิดถึงเทศกาลนัตสึมัตสึริสุดสัปดาห์นี้บ้างไหม ฉันแทบรอไม่ไหวที่จะได้ชมดอกไม้ไฟแล้ว!”

“ฉันก็เหมือนกัน! การระเบิดที่มีสีสันสวยงามชวนหลงใหล!” ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้น “เราควรสวมชุดยูกาตะ มันเป็นประเพณี!”

“แน่นอน! ฉันมีดอกไม้ชนิดใหม่ที่จะโชว์ให้คุณดู” อายะพูดด้วยแก้มแดงระเรื่อด้วยความดีใจ “และเราต้องลองชิมอาหารข้างทางทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นยากิโทริ ทาโกะยากิ และน้ำแข็งไสรสหวาน!”

ซายูริหัวเราะคิกคัก “งั้นฉันจะเป็นคนถือขนมทั้งหมดเอง! แต่การได้เห็นโคมไฟส่องสว่างในยามค่ำคืนก็คุ้มค่า”

“ใช่ไหมล่ะ แล้วดนตรีล่ะ! มันทำให้ฉันรู้สึกถึงบรรยากาศของเทศกาลได้เสมอ” อายะพูดเสริมด้วยดวงตาเป็นประกาย “เราจะเต้นรำ กินอาหาร และสร้างความทรงจำร่วมกัน”

“ใช่แล้ว! เรามาสัญญากันว่าจะจัดงานนี้ให้ดีที่สุด” ซายูริยกถ้วยชาขึ้นเป็นท่าทีแสดงความเป็นมิตร

อายะยกถ้วยของเธอชนกับซายูริ เป็นการสาบานด้วยเสียงหัวเราะ “สู่ *เทศกาลนัตสึมัตสึริ* และวันแห่งความสุข!”

ในขณะที่พวกเขากำลังจิบชา ความคาดหวังต่องานเทศกาลก็เต็มไปในห้องครัว
ผสมผสานกับความอบอุ่นของขนมขบเคี้ยวและความรักจากการเตรียมอย่างพิถีพิถันของโยโกะ

อายะหันไปหาซายูริ “ฉันรีบมากเลยเพื่อน ยุ่งมากเลย เจอกันสุดสัปดาห์นี้นะ โอเคไหม เราจะเจอกันที่บ้านฉันเช้าวันเสาร์”

“แน่นอน! ฉันตั้งตารอคอยมัน!” ซายูริตอบด้วยจิตใจที่แจ่มใส

“อิชิกาวะซัง อาริกาโตะ โกไซมาชิตะ!” เธอกล่าวขอบคุณโยโกะโดยก้มหัวเล็กน้อยขณะทำเช่นนั้น “ฉันรู้สึกถูกคุณตามใจเสมอ” เธอยิ้ม

“ยินดีเสมอค่ะ อายะ ดีใจที่คุณชอบ” โยโกะตอบอย่างกระตือรือร้น

อายะโบกมืออำลาขณะที่เธอเดินไปที่ประตู ทำให้ซายูริมีความรู้สึกตื่นเต้นสำหรับวันข้างหน้า

-

เสียงประตูหน้าบ้านปิดดังก้องไปทั่วบ้าน ทำให้ซายูริหายเบื่อ เธอเริ่มรู้สึกสดชื่นขึ้นเมื่อรู้ว่าเคโกะกลับมาจากโรงเรียนแล้ว เธอรู้สึกเบื่อและเหงา จึงตัดสินใจไปหาพี่สาวที่ห้อง เธอเคาะประตูเบาๆ แล้วตะโกนว่า “เคโกะ ฉันเข้าไปได้ไหม”

“แน่นอน!” เสียงร่าเริงของเคโกะดังออกมาจากข้างใน

ซายูริเปิดประตูและก้าวเข้าไปในห้อง กลิ่นน้ำหอมปรับอากาศกลิ่นดอกไม้ที่เคโกะชอบคุ้นเคยอบอวลไปทั่วห้อง เคโกะกำลังแกะกระเป๋า *รันโดเซรุ* ซึ่งเป็นกระเป๋าเป้ที่นักเรียนใช้กัน เธอเงยหน้าขึ้นมองด้วยรอยยิ้มสดใส

“เฮ้ ซายูริ มีอะไรเหรอ” เธอถามด้วยดวงตาที่เป็นประกายด้วยความกระตือรือร้น

ซายูริเอนตัวลงบนเตียงของเคโกะ รู้สึกสบายตัวในพื้นที่แสนสบายที่รายล้อมไปด้วยโปสเตอร์และของที่ระลึกจากโรงเรียน “ฉันแค่สงสัยว่าโรงเรียนมัธยมเป็นยังไงบ้าง” เธอกล่าวพร้อมพิงมือกลับไป

“โรงเรียนมัธยมปลายนี่เยี่ยมมาก!” เคโกะตอบด้วยความตื่นเต้น “ในชั้นเรียนของฉันมีคนจากโรงเรียนมัธยมต้นหลายคน แต่ฉันก็ได้เพื่อนใหม่ด้วย มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อซากุระที่เล่นเทนนิสกับฉัน เธอตลกมาก! เรามักจะไปเที่ยวโรงเรียนกันบ่อยๆ”

“ดีใจที่ได้ยินแบบนั้น” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงที่แฝงความคิดถึง “อายะกับฉันเคยเป็นแบบนั้นมาก่อน”

เคโกะหยุดชะงัก สีหน้าของเธอเปลี่ยนไปเล็กน้อย “ช่วงนี้คุณกับอายะเป็นยังไงบ้าง ฉันเจอเธอที่โรงเรียนบ้างเหมือนกัน ฉันคิดว่าตอนนี้เธอคงมีแฟนแล้ว”

“ใช่ เธอคบกับผู้ชายคนหนึ่งชื่อมากิ พวกเราสามคนกำลังจะไปงาน เทศกาล *Natsu Matsuri* ที่ชิบูย่าในวันเสาร์นี้”
ซายูริตอบโดยพยายามซ่อนความตื่นเต้นเอาไว้

“วันเสาร์!” เคโกะอุทาน ตาเบิกกว้าง “วันเสาร์นี้เราจะมีงานเทศกาลโรงเรียนนะ ฉันหวังว่าเธอคงจะมานะ!” เธอทำหน้าเศร้าๆ ทำปากยื่นเล็กน้อย “เราไม่ได้ทำอะไรด้วยกันมานานมากแล้ว น้องสาวจำ โปรดมาเถอะ” เธออ้อนวอน

“นั่นมันแปลกนะ ฉันสงสัยว่าทำไมอายะไม่เคยพูดถึงงานเทศกาลโรงเรียนเลย ปกติเธอชอบที่จะเข้าร่วมกิจกรรมพวกนี้” ซายูริครุ่นคิดพลางขมวดคิ้วเล็กน้อย

“เธอมีส่วนร่วมด้วย! อายะเป็นคนจัดบูธเกมสำหรับเทศกาลนี้ เธอเดินไปรอบๆ
จากชั้นเรียนหนึ่งไปอีกชั้นเรียนหนึ่งเพื่อขอให้นักเรียนขอให้ผู้ปกครองบริจาครางวัลสำหรับบูธต่างๆ” เคโกะอธิบายด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“จริงเหรอ?” ซายูริถามพร้อมยกคิ้วขึ้นด้วยความประหลาดใจ

“ใช่จริงๆ! แต่ฉันคิดว่าเธอแค่ต้องมาถึงที่นั่นแค่ชั่วโมงเดียวในตอนเช้าเพื่อเตรียมงาน แล้วเธอก็จะเป็นอิสระ” เคโกะพูดเสริมด้วยแววตามีความหวัง

“โอเค เข้าใจแล้ว ฉันต้องไปพบเธอที่บ้านช่วงสายๆ” ซายูริพูดด้วยความรู้สึกสับสนเล็กน้อย

“แล้วคุณจะมางานเทศกาลโรงเรียนไหม อย่างน้อยก็สักพักหนึ่ง” เคโกะถามด้วยตาเบิกกว้างและอ้อนวอน

ซายูริใช้เวลาสักครู่เพื่อพิจารณาทางเลือกของเธอ “ตกลง ฉันจะมาสักพัก” ในที่สุดเธอก็ตกลง รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเธอ

“ใช่แล้ว ขอบคุณนะ ซายูริ” เคโกะปรบมือแสดงความยินดี “มันต้องสนุกมากแน่ๆ คุณจะได้เจอเพื่อนๆ ของฉันด้วย!”

ซายูริรู้สึกตื่นเต้นและตั้งตารอ “ฉันตั้งตารอมาก ดีใจจังที่ได้เห็นเธอแสดงความสามารถในงานเทศกาล”

“เยี่ยมมาก ฉันจะแนะนำคุณให้ทุกคนรู้จักแน่นอน” เคโกะพูดด้วยความตื่นเต้นจนทำให้คนรู้สึกติดใจ

ขณะที่พวกเขากำลังสนทนากันถึงแผนการของงานเทศกาล ซายูริก็รู้สึกถึงความผูกพันกับน้องสาวของเธอที่เพิ่มมากขึ้น
มีพลังสำหรับวันข้างหน้าและความทรงจำที่พวกเขาจะสร้างร่วมกัน

-

แสงแดดในเช้าวันเสาร์ส่องสว่างจ้าในขณะที่เคโกะและซายูริเดินไปที่งานเทศกาลโรงเรียนที่คึกคัก แบนเนอร์สีสันสดใสพลิ้วไสวไปตามสายลม
และอากาศก็เต็มไปด้วยกลิ่นหอมเย้ายวนของอาหารในงานเทศกาล

ซายูริสวมชุด *ยูกาตะ สีสันสดใส* ประดับด้วยลายดอกไม้สดใสซึ่งสะท้อนถึงแก่นแท้ของฤดูร้อน เสื้อผ้าฝ้ายเนื้อบางเบาพลิ้วไสวอย่างสง่างามในขณะที่เธอเคลื่อนไหว
รัดเอวด้วยโอบิสีตัดกันที่เพิ่มสีสันให้กับชุดของเธอ เมื่อก้าวเท้า เธอสวมเกตะแบบดั้งเดิม ซึ่งพื้นไม้ช่วยให้เดินได้อย่างสบายทุกย่างก้าวในงานเทศกาลที่พลุกพล่าน
ผมของเธอจัดทรงอย่างสง่างามเป็นทรงง่ายๆ ตกแต่งด้วยกิ๊บติดผมรูปดอกซากุระ ขณะที่ทาลิปสติกสีอ่อนและปัดแก้มเพื่อเน้นให้ใบหน้าที่ดูอ่อนเยาว์ของเธอโดดเด่นขึ้น
ด้วยจิตวิญญาณแห่งความตื่นเต้นและความสุข ซายูริรู้สึกทั้งสบายตัวและสวยงาม พร้อมที่จะดื่มด่ำไปกับงานเฉลิมฉลองกับน้องสาวของเธอ

ขณะที่พวกเขาเดินดูแผงขายของต่างๆ ซายูริก็เห็นโทโมโกะเดินอยู่ฝั่งตรงข้ามลานบ้านพร้อมกับพ่อแม่ของเธอ ความมั่นใจเริ่มแผ่ซ่านเข้ามาหาเธอ ตอนนี้เธอออกจากโรงเรียนแล้วและมีสายสัมพันธ์กับยากูซ่า เธอจึงรู้สึกไม่กลัวอีกต่อไป

"เคโกะ ฉันจะกลับมาเดี๋ยวนี้" ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่น เธอเดินไปหาโทโมโกะ ซึ่งดูเหมือนพยายามจะกลมกลืนไปกับฉากหลัง

"หวัดดี โทโมโกะ!" ซายูริเรียกด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร โทโมโกะหันกลับมา ดวงตาของเธอฉายแววประหลาดใจ "สวัสดีคุณพ่อคุณแม่ของคุณนะคะ คุณมีลูกสาวที่น่ารักมาก" เธอกล่าวเสริมด้วยรอยยิ้มหวานๆ

พ่อของโทโมโกะยกคิ้วขึ้นอย่างตกใจอย่างเห็นได้ชัด "ขอบคุณนะ! คุณใจดีมากเลย แต่ฉันต้องถามหน่อยว่าคุณทำงานในคาสิโนหรือเปล่า" เขาถาม ทำให้ซายูริตั้งตัวไม่ติด

"เอ่อ ไม่" ซายูริพูดตะกุกตะกักด้วยความสงสัย "คุณถามทำไม"

เขาอธิบายว่า "ลุงของผมเป็นเจ้าของคาสิโนในชิบูย่า เมื่อไม่นานนี้พวกเราไปร่วมงานสังสรรค์ของครอบครัว และโทโมโกะก็ชี้ไปที่เจ้ามือคนหนึ่งที่ดูเหมือนคุณและบอกว่าเธอเคยอยู่ห้องเดียวกับคุณ" เขากล่าวพร้อมหันไปหาโทโมโกะเพื่อขอคำยืนยัน โทโมโกะดูตกใจมาก ซายูริไม่เคยเห็นโทโมโกะไม่มั่นใจในตัวเองมากขนาดนี้มาก่อน "เฮ้!" เป็นสิ่งเดียวที่โทโมโกะพูดได้ในขณะที่เธอยืนนิ่งอย่างอึดอัด

"ไม่ ฉันไม่ได้ทำงานในคาสิโน" ซายูริกล่าวโดยหลีกเลี่ยงการโกหกโดยตรง

ทันใดนั้น ชายหนุ่มที่มีรอยสักที่คอก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับถือฮอทดอกในมือ เขาเกือบสำลักเมื่อเห็นซายูริ สีหน้าของเขาเปลี่ยนจากความประหลาดใจเป็นความหวาดกลัว

"อ๋อ นี่หลานชายของฉัน ชื่อคาซึกิ" พ่อของโทโมโกะแนะนำเขาให้รู้จักกับซายูริ

"โคนิจิวะ!" ซายูริทักทาย พยายามรักษาความสงบนิ่งไว้ในขณะที่รู้สึกถึงความตึงเครียดในอากาศ โทโมโกะเงียบลง สายตาของเธอเหลือบมองไปที่ลูกพี่ลูกน้องของเธออย่างประหม่า

ซายูริรู้สึกเหมือนเป็ดที่ถูกหงส์ไล่ตาม ภายนอกดูสงบและเยือกเย็น แต่ลึกๆ แล้ว ขาของเธอกำลังดิ้นอย่างรุนแรงด้วยความตื่นตระหนก เธอจึงตัดสินใจว่าควรขอตัวดีกว่า

"ฉันดีใจที่ได้คุยกับพวกคุณทุกคน แต่ฉันควรไปหาพี่สาวของฉัน" เธอกล่าวพร้อมกับยิ้มอย่างสุภาพ

ขณะที่เธอเดินจากไป หัวใจของเธอเต้นแรงด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย เธอพบเคโกะอยู่ใกล้บูธที่เต็มไปด้วยรางวัลหลากสีสัน ใบหน้าของเธอสว่างขึ้นเมื่อเธอเห็นซายูริ

"เฮ้ เป็นยังไงบ้าง" เคโกะถามอย่างกระตือรือร้น "ในที่สุดคุณก็บอกเธอแล้วว่าคุณคิดยังไงกับเธอ?"

ซายูริเอนตัวเข้ามาใกล้ด้วยเสียงที่ต่ำ "คุณคงไม่เชื่อหรอกว่าเพิ่งเกิดอะไรขึ้น โทโมโกะอยู่ที่นั่นกับพ่อแม่ของเธอ และพ่อของเธอถามฉันว่าฉันทำงานในคาสิโนหรือเปล่า! เขาบอกว่าโทโมโกะเอ่ยถึงฉันที่งานครอบครัวที่คาสิโน ฉันคิดว่าเธออาจจะจัดฉากให้ฉัน"

เคโกะเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ "จริงเหรอ แปลกจัง เธอคิดว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่"

"ฉันไม่รู้หรอก แต่ฉันต้องการหาหลักฐาน" ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่น "คุณช่วยฉันหาคำตอบเรื่องนี้ได้ไหม"

"แน่นอน!" เคโกะตอบด้วยสีหน้าจริงจัง "คอยจับตาดูเธอไว้ ถ้าเธอวางแผนอะไรไว้ เราก็จะรู้เอง

"ฉันมีความคิด" ซายูริพูดเบาๆ

"อะไรนะ" เคโกะถาม

“เราต้องเข้าใกล้โทโมโกะและฟังเธอคุยกับเพื่อนๆ เธอไม่ใช่คนประเภทที่จะเก็บเรื่องต่างๆ ไว้กับตัวเอง เธอชอบคุยโวโอ้อวด ถ้าเธอจับคู่ให้ฉัน เธอคงบอกใครสักคน ” ซายูริ สรุป

เคโกะพูดถูก “เธอชอบบอกคนอื่นว่าเธอเก่งแค่ไหน และพวกเราทุกคนรู้ดีว่าคุณคือศัตรูตัวฉกาจของเธอ ดังนั้นเธอคงบอกเพื่อนของเธอแน่นอน ” เคโกะเห็นด้วย

“ใช่แล้ว และพวกของเธอทั้งหมดก็มาที่นี่วันนี้ มาด้วยกันนะเคโกะ ฉันมีแผน” ซายูริสั่ง

บทที่ 26

แสงไฟนีออนของชิบูย่าเริ่มสว่างขึ้นเมื่อค่ำคืนมาเยือน สาดแสงหลากสีสันไปทั่วถนนที่พลุกพล่าน ซายูริเดินไปมาอย่างประหม่านอกคาสิโนยามากูจิ-กุมิ จิตใจของเธอสับสนวุ่นวายด้วยความเร่งรีบ

เธอมีหลักฐานว่าโทโมโกะวางแผนกับเธอ และเธอไม่สามารถสลัดความรู้สึกที่ว่าความบริสุทธิ์ของทาคุยะขึ้นอยู่กับการแจ้งข้อมูลนี้ให้เคนทราบได้ วันเสาร์มักจะพบเขาอยู่ในคาสิโน ทักทายผู้เล่นระดับสูง หรือมีการประชุมอย่างกะทันหันในพื้นที่ VIP เธอเหลือบมองนาฬิกา รู้ตัวว่าตอนนี้ดึกมากแล้ว

จิตใจของเธอหวนคิดถึงการออกไปเที่ยวกับอายะและมากิที่พลาดไป แต่ไม่มีเวลาให้เสียใจอีกแล้ว สถานการณ์ที่กดดันทำให้เธอก้าวไปข้างหน้า เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วก้าวเข้าไปในคาสิโน เสียงหัวเราะที่สนุกสนานและเสียงแก้วกระทบกันโอบล้อมเธอเอาไว้

บรรยากาศภายในร้านเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ลูกค้าต่างมุงดูโต๊ะเล่นเกม ขณะที่พนักงานเสิร์ฟก็เดินแทรกผ่านฝูงชนพร้อมถาดเครื่องดื่ม ดวงตาของเธอสอดส่ายไปทั่วห้องเพื่อค้นหาใบหน้าที่คุ้นเคย ซายูริสังเกตเห็นริว เพื่อนร่วมงานที่ไว้ใจได้คนหนึ่งของเคน กำลังพิงบาร์และดื่มเครื่องดื่มอยู่

“ริว!” เธอตะโกนออกไปขณะเดินฝ่าฝูงชน เขาเงยหน้าขึ้นมองด้วยความประหลาดใจเมื่อสังเกตเห็นเธอ

“ซายูริ! เธอมาทำอะไรที่นี่” เขาถาม สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปเป็นความกังวล เมื่อสังเกตเห็นความเร่งด่วนในน้ำเสียงของเธอ

“ฉันต้องไปพบเคน มันสำคัญ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงสิ้นหวัง “มันเกี่ยวกับทาคุยะ! มันเร่งด่วน!”

ริวเบิกตากว้างเมื่อได้ยินสิ่งที่เธอเปิดเผย “เกี่ยวกับทาคุยะเหรอ คุณหมายความว่ายังไง เคนไม่อยู่ที่นี่ตอนนี้ เขาไปร่วมรับประทานอาหารเย็นกับนักธุรกิจกลุ่มหนึ่ง”

“คุณรู้ไหมว่าที่ไหน” ซายูริถามด้วยความมุ่งมั่น

ริวลังเลอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็พยักหน้า “เขาน่าจะอยู่ที่คิซึนะ ซึ่งเป็นร้านอาหารแห่งหนึ่งของเราที่อยู่ถัดไปไม่ไกลนักจากที่นี่ คุณไปเจอเขาได้ที่นั่น แต่ฉันไม่คิดว่าคุณจะแต่งตัวเป็นเต่านินจากลายพันธุ์ได้นะ!” เขาหัวเราะขณะมองไปที่ชุดของซายูริ

“ขอบคุณนะ ริว! ตอนนี้ฉันอธิบายทุกอย่างไม่ได้แล้ว แต่ฉันต้องบอกข้อมูลนี้ให้เขาฟังก่อนจะสายเกินไป” ซายูริพูดด้วยใจที่เต้นแรง

“คุณต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน รอสักครู่ ฉันจะกลับมาในอีกไม่กี่นาที” เขาสั่ง

“ตกลง” ซายูริเห็นด้วย ขณะที่เธอมองดูริวหายเข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของเจ้าหน้าที่

“นี่ ลองอันนี้ดูสิ” ริวพูดขึ้นเมื่อกลับมาไม่กี่นาทีต่อมา โดยถือถุงใบเล็กไว้ในมือข้างหนึ่ง “นี่เป็นเสื้อผ้าของแฟนฉัน แต่เธอจะต้องจัดการตลอดทั้งคืน เธอเลยบอกว่าเธอสามารถใช้มันได้ เธอมีขนาดประมาณคุณ ดังนั้นมันน่าจะพอดี” เขาอธิบาย

“อาริกาโตะ โกไซมัส!” ซายูริขอบคุณแล้วรับกระเป๋าจากริว

“คุณสามารถใช้ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของเจ้าหน้าที่ได้ แต่โปรดนำกลับมาในคืนนี้หากทำได้ อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วน หากทำไม่ได้ ก็ใช้ห้องพรุ่งนี้ก็ได้” ริวกล่าว

“ระวังหน่อยนะ ซายูริ และไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม อย่าขัดจังหวะเคนที่โต๊ะอาหารเด็ดขาด! เรียกพนักงานเสิร์ฟให้มาช่วยหน่อย” ริวเตือนด้วยสีหน้าจริงจัง

“เฮ้!” เธอรับคำพร้อมกับความมุ่งมั่นที่เพิ่มมากขึ้น เธอไม่เสียเวลาอีกเลยและก้าวเท้าตรงไปที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า
ไม่นานเธอก็ออกจากคาสิโนและเดินเข้าสู่ถนนชิบูย่า จิตใจของเธอจดจ่ออยู่กับสิ่งเดียว นั่นคือการไปหาเคนก่อนที่มันจะสายเกินไป

-

ซายูริมาถึงคิซึนะ แสงอุ่นๆ ของร้านอาหารสาดส่องเข้ามาในยามค่ำคืน เธอผลักประตูเปิดออก เสียงจานกระทบกันและเสียงพูดคุยสนุกสนานทักทายเธอ
ร้านอาหารเต็มไปด้วยคน แต่เธอรีบมองหาเคนในห้อง

หลังจากนั้นไม่กี่นาที เธอก็เห็นเขาอยู่ที่ห้องส่วนตัวด้านหลัง กำลังสนทนากับกลุ่มนักธุรกิจที่แต่งตัวดี ขณะที่กำลังจะเดินเข้าไปหาหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟ
เธอกลับลังเลและรู้สึกประหม่าขึ้นมาทันใด เขาจะเชื่อเธอจริง ๆ ไหมนะ เธอรวบรวมความกล้าแล้วเดินไปหาพนักงานเสิร์ฟ

“ซุมิมะเซ็น! ขอโทษที่รบกวนนะ! ฉันมีข้อความด่วนถึงคุณเคน วาตานาเบะ! ช่วยบอกเขาหน่อยได้ไหมว่าฉันอยู่ที่นี่
ฉันไม่อยากขัดจังหวะงานเลี้ยงอาหารค่ำของเขา โปรดเถอะ!”

พนักงานเสิร์ฟไม่อยากทำให้คนรู้จักของหัวหน้ายากูซ่าไม่พอใจ จึงโค้งคำนับเล็กน้อยแล้วถามว่า “แน่นอนค่ะคุณผู้หญิง จะให้บอกใครดีคะว่าเป็นคนส่งสาร”

“อิชิกาวะ ซายูริ เดส” เธอตอบอย่างสุภาพและเดินไปยืนห่างจากโต๊ะของเคนเล็กน้อย
เธอไม่ต้องการให้ตัวเองดูเหมือนเด็กน้อยหลงทางอย่างที่เธอรู้สึกว่าเป็นอยู่
เธอพยายามสงบสติอารมณ์ขณะมองดูพนักงานเสิร์ฟก้มตัวลงและกระซิบอะไรบางอย่างที่หูของเคน “ขอโทษทีค่ะคุณผู้หญิง
มีเด็กผู้หญิงชื่อซายูริอยู่ที่นี่และบอกว่าเธอต้องการคุยกับคุณด่วน”

สีหน้าของเคนเปลี่ยนจากความสนใจแบบผิวเผินเป็นความกังวลทันที “ส่งเธอมา” เขาสั่งด้วยน้ำเสียงที่แน่วแน่

ไม่กี่วินาทีต่อมา ซายูริก็เห็นพนักงานเสิร์ฟกำลังทำท่าเรียกเธอ และเธอก็รู้สึกประหม่าขณะเดินผ่านร้านอาหารที่แออัด เสียงสนทนาค่อยๆ
เงียบลงเมื่อเธอเดินเข้าไปใกล้โต๊ะของเคน ซึ่งเขานั่งอยู่กับนักธุรกิจที่แต่งตัวดีหลายคน

“เคนซัง” เธอกล่าวอย่างหอบหายใจ สายตาของเธอจ้องไปที่เขา “ขอบคุณที่ชมฉัน”

“ขอเวลาสักครู่” เคนพูดกับกลุ่มเพื่อน จากนั้นก็ลุกขึ้นและโบกมือเรียกซายูริให้ตามเขาไปที่มุมสงบของร้านอาหาร
เสียงพูดคุยในห้องอาหารก็เงียบลงเมื่อพวกเขาเดินออกจากโต๊ะ

“เกิดอะไรขึ้น” เคนถามด้วยความกังวลปรากฏชัดบนใบหน้าของเขา “คุณดูเหมือนเห็นผี”

ซายูริใช้เวลาสักครู่เพื่อรวบรวมความคิด รู้สึกถึงสายตาอันหนักอึ้งของเขา “ฉันมีหลักฐานว่าโทโมโกะวางแผนกับฉัน ข้อมูลที่ฉันได้มาจากคนในคาสิโนเป็นเท็จ!
ทาคุยะเป็นผู้บริสุทธิ์!” เธอกล่าวอย่างเร่าร้อน

คิ้วของเคนขมวดเข้าหากัน “คุณหมายความว่ายังไง เธอพูดอะไรนะ”

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ในวันนั้น— คำถามของพ่อของโทโมโกะเกี่ยวกับการทำงานที่นั่นของเธอ
และผลที่ตามมาจากการกระทำของโทโมโกะ “ฉันแน่ใจว่าเธอจัดฉากเพื่อทำร้ายทั้งทาคุยะและฉัน!” เธออธิบายอย่างเร่งด่วน

เคนฟังอย่างตั้งใจ สีหน้าของเขาดูจริงจังมากขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละรายละเอียด

“คุณหมายความว่าโทโมโกะอาจจะจัดฉากคุณใช่มั้ย?”

“เฮ้!”

“คุณมีหลักฐานที่เป็นรูปธรรมไหม? บางอย่างที่ฉันสามารถใช้ได้?”

ซายูริพยักหน้าอย่างแข็งขัน เอื้อมมือไปในกระเป๋าเพื่อหยิบหลักฐานที่เธอรวบรวมได้ออกมา และยื่นกระดาษสองสามแผ่นที่มีข้อความขีดเขียนแทบอ่านไม่ออกให้กับเคน

“นี่มันอะไรกันเนี่ย” เคนขมวดคิ้ว “มันดูเหมือนอาหารเช้าของสุนัขเลยนะ!”

“ซุมิมะเซน! การเขียนโดยแต่งตัวเป็นเต่ามันยากนะ” เธอเริ่มอธิบาย
จากนั้นก็ตระหนักได้ว่านี่ไม่ใช่เวลาหรือสถานที่ที่จะอธิบายรายละเอียดให้เคนฟังว่าเธอและเคโกะแต่งตัวเป็นเต่านินจาเพื่อตามโทโมโกะและเพื่อนๆ ของเธอไปหลังจากที่พ่อแม่ของเธอกลับจากงานเทศกาลไปแล้ว เธอได้มอบหมายให้เคโกะเขียนบทสนทนาที่เธอได้ยินโดยบังเอิญ ซึ่งเน้นถึงการหลอกลวงของโทโมโกะ เธอวางบทสนทนาเหล่านั้นไว้ตรงหน้าเขา มือของเธอสั่นเล็กน้อย

ขณะที่เคนรีบดูแผ่นกระดาษยับๆ บรรยากาศรอบตัวก็เปลี่ยนไป เขาหันกลับไปมองนักธุรกิจที่โต๊ะ จากนั้นจึงหันกลับไปสนใจซายูริอีกครั้ง

“เรื่องนี้ร้ายแรงมาก” เขากล่าวขณะเงยหน้าขึ้นจากเอกสาร “ถ้าสิ่งที่คุณพูดเป็นความจริง เราก็ต้องดำเนินการอย่างรวดเร็ว อิทธิพลของโทโมโกะอาจทำให้เรื่องซับซ้อนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากกลุ่มยากูซ่ามิตซุยไคเข้ามาเกี่ยวข้อง”

“แน่นอน” ซายูริตอบด้วยความรู้สึกมุ่งมั่น “และนี่ยังช่วยล้างมลทินให้กับชื่อของทาคุยะด้วย”

เคนพยักหน้าด้วยความคิดที่โลดแล่น “ฉันจะพยายามหาเขาให้พบในคืนนี้ หวังว่าฉันจะไม่สายเกินไป”

“เธอหมายความว่ายังไง” ซายูริถามด้วยความรู้สึกผิด เธอรู้สึกว่าเธอต้องรับผิดชอบต่อปัญหาใดๆ ที่ทาคุยะอาจประสบอยู่

ขณะที่พวกเขายังคงพูดคุยถึงแผนของพวกเขาด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา ท่าทีของเคนก็เปลี่ยนจากความกังวลเป็นความมุ่งมั่น “คุณทำได้ดีแล้วที่นำข้อมูลนี้มาบอกฉัน เราจะหาคำตอบกัน”

“ขอบคุณนะเคนซัง ฉันแค่อยากแน่ใจว่าทาคุยะปลอดภัย ฉันรู้สึกแย่มากกับสิ่งที่ฉันพูดเกี่ยวกับเขาเมื่อก่อน” เธอกล่าวอย่างจริงจัง

“ตกลง ปล่อยให้ฉันจัดการเอง” เขารับรองกับเธอด้วยน้ำเสียงมั่นคง “มาที่ออฟฟิศของฉันวันจันทร์ ก่อนมื้อเที่ยง ตกลงไหม”

“เฮ้!” เธอตอบอย่างกระตือรือร้น รู้สึกมั่นใจว่าเคนจะหลีกเลี่ยงโศกนาฏกรรมได้

ลงมือทำ บางอย่าง และเธอก็รู้สึกโล่งใจเมื่อได้ก้าวกลับเข้าสู่ถนนที่พลุกพล่านในชิบูย่ายามค่ำคืน

ตอนที่ 2

บทที่ 27

กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

ฤดูร้อน ปี 2566

อากาศอบอุ่นของกรุงเทพฯ ทำให้รู้สึกอึดอัดเมื่อซายูรินั่งอยู่บนขอบเตียงเล็กของพวกเขา นิ้วมือของเธอลูบไปตามชายเสื้อด้วยความกังวล กลิ่นแกงกะหรี่ที่เหลือฟุ้งทั่วอพาร์ตเมนต์ ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจถึงมื้ออาหารมื้อสุดท้ายที่พวกเขาได้แบ่งปันกัน แต่บรรยากาศกลับเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน ริกกี้เอนตัวพิงกำแพง แขนไขว้ สีหน้าของเขามีทั้งความหงุดหงิดและกังวลปนกัน

“ซายูริ” เขาเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งแต่แฝงไปด้วยความวิตกกังวล “ผมต้องรู้ว่าเรามีอนาคตร่วมกันหรือไม่ เมื่อผมกลับไปอเมริกา เราจะเกิดอะไรขึ้น”

ซายูริก้มมองลงไปด้วยใจที่เจ็บปวด เธอห่วงใยเขามาก แต่ความกลัวที่จะเกิดความยุ่งยากทางอารมณ์ยังคงวนเวียนอยู่ในใจของเธอ “ฉันห่วงใยคุณมาก ริกกี้” เธอกล่าวโดยเลือกใช้คำพูดอย่างระมัดระวัง “แต่ฉันไม่สามารถสัญญาได้ว่าเราจะยังคงอยู่ด้วยกันเมื่อคุณกลับมา”

คิ้วของเขาขมวดเข้าหากัน และเธอเห็นความผิดหวังที่แฝงอยู่ในดวงตาของเขา “แล้วไง คุณจะไปหาคนต่อไปเลยเหรอ”

“ไม่ใช่แบบนั้น” เธอตอบอย่างรวดเร็วด้วยความรู้สึกป้องกันตัว “ฉันแค่... ฉันไม่ชอบความสัมพันธ์ระยะไกล ฉันคิดว่าเราควรทำทีละวัน เราสามารถส่งข้อความกันได้ทุกวัน”

ริกกี้ถอนหายใจและสางผม “ฉันเข้าใจว่าความสัมพันธ์ระยะไกลไม่สมบูรณ์แบบนัก แต่สำหรับฉันแล้ว การที่เรามองเราเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลยนั้นยาก ฉันรักเธอ ซายูริ” น้ำเสียงของเขาอ่อนลง ความเปราะบางปรากฏชัดขึ้น “ฉันขอโทษที่ไปบ้านน้องไผ่กับเธอไม่ได้ โจลีนต้องการใครสักคนมาดูแลบ้านของเธอ และฉันต้องทำหน้าที่ของครอบครัวก่อนเป็นอันดับแรก”

เมื่อเอ่ยถึงอาการป่วยของพ่อ เธอก็รู้สึกเห็นใจพ่อขึ้นมาทันที “ฉันรู้และเข้าใจว่าคุณต้องไป” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “แต่ฉันไม่สามารถสัญญาอะไรกับคุณได้เลย”

ริกกี้ก้าวเข้ามาใกล้ สายตาของเขามองไปยังดวงตาของเธอ “จะเกิดอะไรขึ้นถ้าฉันขอให้คุณรอฉันก่อน แค่รอจนกว่าฉันจะกลับมา”

เธอลังเลใจ หนักอึ้งกับคำถามของเขาที่ลอยค้างอยู่ในอากาศ แรงกระตุ้นที่จะวิ่งหนี พุ่งออกไปและหลีกหนีจากความรู้สึกของเธอ ดึงดูดเธอ “ฉันไม่รู้ว่าจะทำแบบนั้นได้ไหม” เธอยอมรับพร้อมรู้สึกถึงความตึงเครียดที่คุ้นเคยในอกของเธอ “ฉันไม่เคยเก่งเรื่องการรอคอยเลย”

เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ ความจริงของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเขาเริ่มชัดเจนขึ้น “ฉันไม่อยากให้คุณรู้สึกว่าถูกกักขัง แต่ฉันก็อยากให้คุณรู้ด้วยว่าฉันอยู่ตรงนี้เพื่อคุณ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันแค่หวังว่าเราจะหาทางออกเรื่องนี้ได้”

ซายูริมองไปทางอื่นอย่างไม่สามารถละสายตาจากความเจ็บปวดที่เห็นได้ชัดในดวงตาของเขาได้ เธออยากเป็นคนที่สามารถทุ่มเทและอยู่เคียงข้างเขาได้อย่างเต็มที่ แต่รอยแผลจากอดีตของเธอยังคงชัดเจน “บางทีฉันอาจต้องการเวลาคิดสักหน่อย” เธอพึมพำด้วยความรู้สึกคุ้นเคยที่ต้องการถอยหนี

“โอเค” เขากล่าวอย่างแผ่วเบา ก้าวถอยกลับไปเพื่อให้เธอมีพื้นที่ “แค่... สัญญากับฉันว่าเราจะคุยกันต่อไป ฉันไม่อยากเสียคุณไป”

“ฉันสัญญา” เธอตอบ แม้ว่าคำพูดของเธอจะเต็มไปด้วยความไม่แน่นอนก็ตาม ขณะที่ริกกี้เตรียมจัดกระเป๋าใบเล็กเพื่อเดินทางกลับบ้าน ซายูริก็รู้สึกเศร้าและโล่งใจไปพร้อมๆ กัน เธอรู้ว่านี่คือจุดเปลี่ยน เป็นโอกาสที่จะทำลายวัฏจักรแห่งความหุนหันพลันแล่นและความกลัวของเธอ แต่เส้นทางข้างหน้าดูน่ากลัวในขณะนั้น ขณะที่ทั้งคู่เตรียมตัวแยกทางกัน เธอตระหนักว่าการใช้ชีวิตทีละวันเป็นหนทางเดียวที่จะก้าวไปข้างหน้าได้ แม้ว่าจะต้องเผชิญหน้ากับสิ่งที่ไม่รู้จักก็ตาม

-

ซายูริเปิดแอปส่งข้อความ LINE ของเธอและพิมพ์ข้อความสั้นๆ ถึงโจลีน เธอรู้สึกตื่นเต้นและกังวลไปพร้อมๆ กันขณะที่กำลังเขียนข้อความ

สวัสดีโจลีน ฉันหวังว่าคุณจะสบายดี ฉันอยากถามว่าจะโอเคไหมถ้าฉันจะดูแลบ้านของคุณคนเดียวในขณะที่ริกกี้อยู่ที่สหรัฐอเมริกา ฉันอยากช่วยดูแลเจ้าตัวน้อย!

หลังจากกดส่ง เธอก็เอนหลังพิงกำแพง จิตใจของเธอหมุนวนไปด้วยความคิดต่างๆ นับตั้งแต่ริกกี้ต้องจากไป ความคิดที่จะอยู่บ้านของโจลีนก็เหมือนเป็นการเริ่มต้นใหม่
ไม่กี่วินาทีต่อมา โทรศัพท์ของเธอก็ส่งเสียงตอบกลับ

สวัสดี ซายูริ ใช่แล้ว นั่นคงจะสมบูรณ์แบบเลย ฉันโล่งใจมาก ริชาร์ดจะอยู่ที่นี่อีกแค่สัปดาห์เดียว และฉันต้องการใครสักคนที่ไว้ใจได้ที่จะดูแลเจ้าตัวน้อย ริกกี้เล่าเรื่องดีๆ เกี่ยวกับคุณให้ฉันฟังมากมาย เขาบอกว่าคุณเป็นคนน่ารักและมีความรับผิดชอบ นอกจากนี้ เขายังบอกว่าคุณเป็นคนรักความสะอาด ซึ่งเป็นโบนัส!

ซายูริยิ้มที่หน้าจอ เธอรู้สึกถึงความอบอุ่นที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย เป็นเรื่องดีที่ได้ยินว่าริกกี้พูดถึงเธอในแง่ดี แม้ว่าเธอจะไม่แน่ใจว่าการถูกเรียกว่า 'ตัวประหลาด'
เป็นเรื่องดีหรือไม่

ซายูริตอบว่า *ขอบคุณมาก! ฉันสัญญาว่าจะดูแลเจ้าตัวน้อยอย่างดีและรักษาบ้านของเธอให้สะอาดเอี่ยม!*

ฉันไว้ใจคุณมาก ฉันดีใจมากที่คุณช่วยฉันได้ จากโจลีน *คุณจะไปถึงหนองไผ่ได้เมื่อไหร่*

ฉันจะออกเดินทางคืนนี้ด้วยรถไฟข้ามคืน ดังนั้นฉันจะถึงที่นั่นในตอนเช้า

เยี่ยมเลย! ริชาร์ดจะยังอยู่ที่บ้านเมื่อคุณมาถึง เขามีกุญแจบ้าน ไม่มีอะไรจะทำนอกจากให้อาหารแมว ดังนั้นทำตัวตามสบายเถอะ!

เมื่ออ่านข้อความจบ ซายูริก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมาทันที โอกาสนี้ไม่ใช่แค่เพียงการเบี่ยงเบนความสนใจเท่านั้น แต่ยังเป็นโอกาสที่จะได้มีพื้นที่ส่วนตัวของเธอเอง
ห่างไกลจากความสับสนวุ่นวายทางอารมณ์ที่เธอต้องเผชิญร่วมกับริกกี้ เธอวางโทรศัพท์ลงแล้วหายใจเข้าลึกๆ นึกภาพตัวเองอยู่ใน บ้านแสนอบอุ่นของโจลีน
กำลังดูแลเจ้าตัวน้อย และเพลิดเพลินไปกับการเปลี่ยนบรรยากาศ รู้สึกเหมือนเป็นก้าวแรกสู่ความเป็นอิสระ
เป็นหนทางที่จะยืนหยัดในตัวเองในชีวิตที่มักรู้สึกว่าถูกคนอื่นกำหนด เมื่อรู้สึกมีเป้าหมายใหม่ เธอจึงเริ่มเก็บของและรู้สึกตื่นเต้นกับบทใหม่ที่รออยู่ข้างหน้า

-

ซายูรินั่งลงบนที่นั่งบนรถไฟ เสียงล้อรถไฟที่เคลื่อนตัวไปตามรางรถไฟช่วยผ่อนคลายความเครียดของเธอ ทิวทัศน์ภายนอกหน้าต่างเปลี่ยนจากกรุงเทพฯ
ที่เป็นเมืองใหญ่เป็นชนบทอันเขียวขจีของประเทศไทย ขณะที่เธอมองดูทิวทัศน์ที่ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไป เธอก็รู้สึกตื่นเต้นกับการผจญภัยครั้งใหม่ในหนองไผ่

เมื่อมาถึงสถานีรถไฟ เธอเดินออกมารับแสงแดดอุ่นๆ และสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด ดื่มด่ำกับกลิ่นหอมของดอกมะลิและดินชื้นๆ เธอกระโดดขึ้นไปบนท้ายรถตุ๊ก-ตุ๊กคันใดคันหนึ่งที่บินว่อนไปมาเหมือนฝูงผึ้งนอกสถานีรถไฟทุกครั้งที่รถไฟมาถึง

น้องไผ่เป็นเมืองเล็กๆ และไม่นานเธอก็มาพักที่ Cat Mee B & B ซึ่งอยู่ติดกับบ้านของโจลีน มองเห็นแม่น้ำโขงอันยิ่งใหญ่ ทางเข้า B & B
ต้อนรับเธอด้วยดอกไม้สีสันสดใสและสวนภูมิทัศน์ที่สวยงาม เป็นโอเอซิสที่เงียบสงบที่ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่คนละโลกกับชีวิตในอดีตของเธอ หลังจากเช็คอินเข้าห้อง 102
ซึ่งเป็นห้องเดี่ยวแสนสบายที่ประดับประดาด้วยงานศิลปะท้องถิ่น เธอวางกระเป๋าลงและใช้เวลาสักครู่เพื่อชื่นชมสภาพแวดล้อม

-

ฉันคิดว่าจะรอสักสองสามวันก่อนจะได้เจอริชาร์ด ซายูริตัดสินใจนอนคว่ำบนเตียงพร้อมเครื่อง Apple Mac Pro
เธอรู้สึกเป็นอิสระเพราะเดินเตร่ไปตามถนนหนองไผ่เมื่อวันก่อน เธอไปเยี่ยมชมร้านค้าในท้องถิ่น ชิมอาหารริมทาง เดินเล่นเลียบแม่น้ำเป็นเวลานาน
จากนั้นจึงทำงานออกแบบเว็บไซต์ในช่วงบ่าย ความสันโดษช่วยให้สดชื่นขึ้นมาก นับเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดีจากชีวิตที่ยุ่งวุ่นวายในญี่ปุ่น เธอเพลิดเพลินกับทุกช่วงเวลา
โดยรู้ว่าเมื่อได้พบกับริชาร์ดแล้ว เวลาส่วนตัวของเธอจะมีจำกัด อย่างน้อยก็ในสัปดาห์ที่ริชาร์ดจะอยู่ที่นั่น

ชีวิตใหม่ของเธอในฐานะคนเร่ร่อนดิจิทัลเหมาะกับเธอ เพราะทำให้เธอมีโอกาสทำงานและท่องเที่ยว ซึ่งเป็นความฝันของเธอมาช้านาน เสียงอัมเบาๆ
จากแล็ปท็อปดังไปทั่วห้องขณะที่เธอมุ่งมั่นกับการออกแบบเว็บไซต์ใหม่ นี่ไม่ใช่อาชีพที่เธอชอบ
แต่เธอก็มีทางเลือกจำกัดเมื่อญี่ปุ่นต้องล็อกดาวน์เป็นเวลานานเนื่องจากโควิด-19 ซึ่งทำให้ร้านนวดที่เธอทำงานอยู่ในมินามิโบโซต้องปิดทำการอย่างไม่มีกำหนด

ขณะที่เธอกำลังเริ่มสร้างสรรค์ผลงาน ก็มีเสียงเคาะเบาๆ ดังสะท้อนไปทั่วห้อง

นั้น เกือบสิบโมงเช้าแล้ว เธอไม่ได้แจ้งการมาถึงของเธอให้ริชาร์ดทราบ เพราะเธอไม่มีข้อมูลติดต่อของเขา

“โอเค ฉันมาแล้ว” เธอร้องออกมาด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลราวกับสะกดจิต ความตื่นเต้นตื่นเต้นเริ่มเกิดขึ้นในท้องของเธอ
แต่เธอก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงเรียกออกมา “เฮ้ ริชาร์ด เพื่อนของโจลีน”

ซายูริผลักแล็ปท็อปของเธอออกไปและยืนขึ้น จัดทรงมวยผมอย่างประหม่า เธอรวบรวมความคิดของเธอแล้วเดินไปที่ประตูและเปิดออก เผยให้เห็นริชาร์ดที่ยืนอยู่ตรงนั้น
ดวงตาของเขามีทั้งความตื่นเต้นและความอบอุ่นปะปนกัน

“สวัสดี ซายูริ” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่มชวนเชิญ “โจลีนบอกฉันว่าคุณมาถึงแล้ว”

เธอกลั้นหายใจในลำคอ *ว้าว! เขาสูงนะ* เธอคิดในใจขณะเงยหน้ามองชายร่างสูงที่สวมกางเกงขาสั้นลายทางและเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีฟ้าซีด
ดวงตาสีเทาอมฟ้าของเขาดูใจดีและเปี่ยมด้วยความรู้สึก เธอมองเขาอย่างเงียบๆ ขณะที่เขายืนอยู่ที่ประตูทางเข้า พูดไม่ออก ราวกับถูกฟ้าผ่า

“สวัสดีจ้ะ!” ซายูริตอบกลับโดยแยกคำทักทายออกเป็นสองพยางค์ที่ชัดเจน โดยสำเนียงญี่ปุ่นที่เข้มข้นของเธอทำให้มันฟังดูเล่นๆ

ริชาร์ดยิ้มอย่างไม่ตั้งใจเมื่อได้รับความอบอุ่นจากเธอ รู้สึกถึงความเชื่อมโยงทันที ซายูริสังเกตเห็นผลที่เธอมีต่อเขา เธอคุ้นเคยกับปฏิกิริยาแบบนี้จากผู้ชาย
ด้วยผมที่รวบเป็นมวยเล็กๆ เผยให้เห็นคอที่สง่างามเหมือนละมั่ง และสวมชุดเดรสฤดูร้อนสไตล์ย้อนยุคที่เข้ารูปพอดีตัว เธอจึงดูเก๋ไก๋อย่างเป็นธรรมชาติ
คล้ายกับสไตล์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ รองเท้าแตะสีดำขนาดเล็กช่วยเสริมลุคของเธอ เสริมให้รูปร่างเล็กเล็กของเธอดูโดดเด่นขึ้น เมื่อยืนอยู่ต่อหน้าชายร่างเล็กราวกับสิงโต
เธอรู้สึกทรงพลัง ราวกับว่าเธอสามารถทำให้เขาเชื่องได้ด้วยคำพูดและการมองเพียงหนึ่งครั้ง

ริชาร์ดทำลายมนต์สะกดด้วยน้ำเสียงที่นิ่งแต่ชวนเชิญ “บ้านอยู่ตรงทางเดินขึ้นไป คุณอยากมาดื่มกาแฟสักหน่อยไหม ฉันจะพาคุณเดินชมบ้าน”

คำวิเศษ กาแฟ “โอเค” เธอกล่าวเสียงนุ่มราวกับตัวละครอนิเมะสุดเซ็กซี่

“โอเค ไม่ไกลหรอก ตามฉันมาสิ” เขากล่าวขณะพาเธอไปตามทางเดินในสวนที่มีทัศนียภาพสวยงาม เหนือพวกเขา
กระรอกสีส้มสองตัวไล่ตามกันไปตามสายลวดคู่ขนานกัน เส้นหนึ่งคว่ำลง อีกเส้นตั้งตรง ซายูริสงสัยว่าพวกมันเป็นคู่ผสมพันธุ์กันหรือแค่ชายโสดสองคนที่สนุกสนานกัน

ฉันกำลังเดินตามเขาไปตามทางเดินในสวน เธอคิดในใจ รอยยิ้มปรากฏบนริมฝีปากของเธอเมื่อพวกเขามาถึงปลายทาง
พวกเขาลอดประตูทางเข้ารถที่เปิดอยู่และไปที่ระเบียง ซึ่งพวกเขาถอดรองเท้าพร้อมกันโดยสบตากันอย่างรู้ใจ ซึ่งบ่งบอกถึงความสัมพันธ์ที่กำลังเบ่งบาน

“ยินดีต้อนรับ” ริชาร์ดกล่าวพร้อมกับเปิดประตูหน้าและพาซายูริเข้าไปข้างใน

ห้องนั่งเล่นต้อนรับเธอด้วยเสน่ห์ที่สดใสและน่าดึงดูด พื้นกระเบื้องสีขาวสะท้อนแสงธรรมชาติที่ส่องผ่านหน้าต่างบานใหญ่จากพื้นจรดเพดาน
ผนังตกแต่งด้วยผ้าทอสีสันสดใสและงานศิลปะสไตล์โบฮีเมียน เผยให้เห็นสีสันหลากหลายที่สร้างสรรค์บรรยากาศแบบโบฮีเมียน

โซฟาขนาดใหญ่ที่นั่งสบายวางเรียงรายไปด้วยหมอนอิงหลากสีสันและผ้าห่มนุ่มๆ เชิญชวนให้ผ่อนคลายและสังสรรค์กันแบบสบายๆ ตรงกลางมีโต๊ะกาแฟไม้เตี้ยๆ
ปูด้วยผ้าปูโต๊ะผ้าโปร่งลายมัดย้อมเพิ่มความสวยงามให้กับการตกแต่ง
พรมสีเอิร์ธโทนสองสามผืนที่จัดวางอย่างลงตัวให้ความอบอุ่นและสัมผัสที่ตัดกันอย่างสวยงามกับกระเบื้องสีขาวเรียบๆ มีดรีมแคตเชอร์ห้อยลงมาจากเพดาน
ทำให้ห้องดูมีเสน่ห์แบบอิสระ ซายูริสังเกตว่าแม้ว่าห้องจะให้ความรู้สึกอบอุ่น แต่ก็ไม่ได้สะอาดอย่างที่เธอต้องการ เธอจึงตั้งใจว่าจะทำความสะอาดในภายหลัง

“เชิญนั่ง” ริชาร์ดเอ่ยพร้อมชี้ไปที่โซฟา “คุณรับกาแฟอย่างไร”

“ไม่มีน้ำตาล ไม่มีนม” เธอตอบโดยปรับ เสียง *ให้ น่ารักที่สุดของเธอ*

ขณะที่เธอนั่งลงบนโซฟาที่มีพื้นเป็นก้อนเล็กน้อยอย่างสง่างาม ริชาร์ดก็หายเข้าไปในครัว ห้านาทีต่อมา
เขาก็กลับมาพร้อมวางถ้วยกาแฟที่มีรอยบิ่นสองใบไว้บนโต๊ะตรงหน้าเธอ เขาวางถ้วยกาแฟของตัวเองไว้ข้างที่เขี่ยบุหรี่และนั่งลงตรงข้ามเธอ

เมื่อเห็นเขานั่งอยู่บนโซฟาราคาถูกของไทย ซายูริก็ยิ้มเยาะ โซฟาขนาดใหญ่ที่เธอกำลังนั่งอยู่ดูเหมือนเป็นโซฟาตัวเดียวเท่านั้นที่รับน้ำหนักของเขาได้
เธอรู้สึกว่าตัวเองตัวเล็กและบอบบาง มีขนาดเพียงครึ่งหนึ่งของผู้ชายตัวร้ายคนนี้

ขณะที่พวกเขากำลังจิบกาแฟ ความอึดอัดในตอนแรกก็เริ่มจางหายไป ถูกแทนที่ด้วยความเงียบที่แสนสบายที่เต็มไปด้วยเสียงของสวนภายนอก ซายูริเหลือบมองริชาร์ด
สงสัยว่ามีเรื่องราวอะไรอยู่เบื้องหลังดวงตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกนั้น เธอรู้สึกตื่นเต้นและรู้สึกว่านี่คือจุดเริ่มต้นของสิ่งใหม่

ซายูริมองดูริชาร์ดแตะบุหรี่จากซอง L&M ของเขา เสียงที่แผ่วเบาทำลายความเงียบที่แสนสบาย เขาจุดบุหรี่โดยใช้เวลาสักครู่เพื่อรวบรวมความคิด
ควันลอยขึ้นไปในอากาศอย่างเฉื่อยชา ทันใดนั้น เขาก็เงยหน้าขึ้นด้วยสีหน้าจริงจัง “คุณชื่ออะไร”

“ซายูริ” เธอตอบเบาๆ เสียงของเธอเหมือนสายลมพัดผ่านมาอย่างแผ่วเบา

ริชาร์ดพยายามอย่างหนักที่จะรักษาหน้าตายเอาไว้ แต่ก็ชัดเจนว่าเขากำลังล้มเหลวอย่างน่าอนาจใจ เพราะหลงใหลในตัวเธออย่างถอนตัวไม่ขึ้น
เธอรู้สึกตื่นเต้นกับปฏิกิริยาของเขา ดวงตาที่ซุกซนแต่ฉลาดของเธอจ้องไปที่เขา โดยรู้ว่าเกมได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว

“โจลีนบอกฉันว่าคุณจะพักที่ B&B จนกว่าฉันจะจากไป นั่นจริงไหม” เขาถามขณะพยายามควบคุมตัวเองให้ได้

“ฉันอยู่ที่นี่ได้ไหม” เธอย้อนถามพร้อมกับยิ้มอย่างรู้ทัน โดยรับรู้ถึงความคิดต่างๆ มากมายที่ระเบิดออกมาจากจิตใจของเขา

“ไช่แน่นอน” ริชาร์ดกล่าวหลังจากหยุดคิดไปเล็กน้อย “แต่มีเตียงเพียงเตียงเดียว” เขากล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง ดวงตาของเขามีประกายแห่งความซุกซน
ชัดเจนว่าเขาไม่อยากให้เธออยู่ที่แคทมี แต่ต้องการให้เกมเล็กๆ น้อยๆ ของพวกเขามีเดิมพันมากขึ้น

“ไม่เป็นไร ฉันมีเสื่อโยคะ ฉันมักจะนอนบนพื้น มันดีต่อหลังของฉัน” ซายูริตอบด้วยท่าทีสงบนิ่งซึ่งขัดแย้งกับความตื่นเต้นจากการท้าทาย

“คุณนอนในห้องนอนหลักก็ได้ ฉันจะนอนอีกห้องหนึ่ง” เขาเสนอด้วยน้ำเสียงที่มีเสน่ห์แบบเด็กๆ

“โอเค ขอบคุณ” เธอกล่าวเสียงนุ่มราวกับน้ำผึ้ง

ดวงตาของพวกเขาสบกัน และความตึงเครียดในห้องก็ทวีความรุนแรงขึ้น ตอนนี้พวกเขาเล่นกันอย่างเต็มที่ ทดสอบกันและกัน และสำรวจขอบเขต
ริชาร์ดดูเหมือนจะควบคุมตัวเองไม่ได้ จึงถอดเสื้อออก เผยให้เห็นลำตัวที่แข็งแรง

ว่าช่างเป็นเรื่องที่คาดเดาได้ รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นมาในใจของเธอ *ผู้ชายน่ะง่าย* เธอแสดงออกอย่างเป็นกลาง
โดยตระหนักดีว่าการมีอยู่ของเธอส่งผลต่อเขาอย่างไร

เธอเคยชินกับความสนใจจากคนรอบข้าง โดยบางครั้งเธอได้รับการเข้าหาหลายครั้งในวันเดียว สัญชาตญาณเอาตัวรอดของเธอนั้นเฉียบคมขึ้นเรื่อยๆ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา
ทำให้เธอเชี่ยวชาญในการรับมือกับการเกี้ยวพาราสีเหล่านี้ ความพยายามในการเกี้ยวพาราสีที่อ่อนแอของริชาร์ดนั้นน่าขบขัน แต่แล้วเขาก็เพิ่มเดิมพันอีกครั้ง

“เอาล่ะ ฉันนอนเปลือยกาย และมักจะตื่นตอนกลางคืนเพื่อไปเข้าห้องน้ำ” เขากล่าว น้ำเสียงของเขาดูเป็นกันเองแต่ก็สื่อถึงได้ชัดเจน

“ไม่เป็นไร” เธอตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน “ฉันเคยเห็นผู้ชายเปลือยกายมาก่อน”

นั่นเป็นประเภทคำตอบที่เธอรู้ว่าจะต้องทำให้เขาสนใจ และเธอสามารถเห็นประกายของความประหลาดใจและความอยากรู้ในดวงตาของเขา

“คุณยังอยู่กับริกกี้หรือเปล่า หรือคุณเลิกกันแล้ว” เขาถามอย่างกล้าหาญโดยไม่ได้ปิดบังความอยากรู้ของเขา

“เราเลิกกันแล้ว” เธอตอบด้วยน้ำเสียงแจ่มใสแต่แฝงด้วยความเด็ดขาด

ดวงตาของริชาร์ดเป็นประกาย “ผมกำลังหาภรรยา” เขาพูดออกไปอย่างกะทันหัน รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏบนใบหน้าของเขา ทันทีที่คำพูดหลุดออกจากปาก แก้มของเขาก็เริ่มแดงก่ำ ความเขินอายเริ่มคืบคลานเข้ามา

“อย่างน้อยเขาก็มีใจกล้า” ซายูริยอมรับในใจ แม้ว่าใบหน้าของเธอจะยังคงไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ก็ตาม เธอตัดสินใจที่จะเพิกเฉยต่อความคิดเห็นที่โง่เขลานั้นโดยสิ้นเชิง รอยยิ้มเยาะเย้ยผุดขึ้นในใจขณะที่เธอพิจารณาพลวัตของอำนาจที่เกิดขึ้น เธอมีเขาอยู่—เบ็ด เบ็ด และลูกตุ้ม

“จริงเหรอ” เธอถามพร้อมเอียงศีรษะเล็กน้อย แสร้งทำเป็นไร้เดียงสา และออกเสียงตัว 'r' เป็น 'l' เช่นเดียวกับที่ชาวเอเชียตะวันออกส่วนใหญ่ทำ

ริชาร์ดเกาท้ายทอยอย่างสับสนอย่างเห็นได้ชัดแต่ไม่สามารถย้อนกลับได้ “ฉันหมายถึง คุณรู้ใช่ไหมว่าไม่ใช่ทันทีหรืออะไรก็ตาม...”

ซายูริเอนตัวเข้ามาใกล้ ดวงตาของเธอมีประกายแวววาวเยาะเย้ย “บางทีคุณควรใช้เวลาสักหน่อย คุณคงไม่อยากรีบร้อนกับอะไรหรอกใช่ไหม”

เขาเปิดปากจะตอบ แต่คำพูดดูเหมือนจะสั่นคลอนเมื่อเขาสบตากับเธอ บรรยากาศเต็มไปด้วยความเป็นไปได้ที่ไม่อาจเอ่ยออกมาได้ และซายูริก็สนุกสนานกับความตื่นเต้นของช่วงเวลานั้น โดยรู้ว่าเธอคือคนบังคับเรือ

“เอาล่ะ กลับไปที่ B&B แล้วเช็คเอาท์ก็ได้ ไม่ต้องรีบ ฉันจะอยู่ที่นี่เอง ค่อยๆ หน่อย คุณรู้ว่าตอนนี้บ้านอยู่ที่ไหนแล้ว” ริชาร์ดเสนออย่างกระตือรือร้นที่จะเปลี่ยนการสนทนาจากความผิดพลาดครั้งก่อนของเขา

ซายูริวางถ้วยกาแฟที่ว่างลงบนโต๊ะ ลุกขึ้นและยิ้ม “โอเค เจอกัน”

สามสิบนาทีต่อมา ซายูริเดินเข้ามาในบ้านพร้อมกับสัมภาระของเธอ กระเป๋าเดินทางแบบถือขึ้นเครื่องหนึ่งใบมีล้อและเป้สะพายหลังผ้าใบสะพายไหล่ เธอสังเกตเห็นว่าริชาร์ดทำความสะอาดระเบียงแล้ว เธอจึงให้คะแนนพิเศษแก่เขาสำหรับความพยายามของเขา ในฐานะที่เธอก็เป็นคนสะอาดเช่นกัน เธอจึงชื่นชมความเป็นระเบียบเรียบร้อย ประตูบานเลื่อนเปิดอยู่ เธอจึงถอดรองเท้าแล้วเข้าไปวางสัมภาระของเธอในห้องนั่งเล่น ทันใดนั้น ริชาร์ดก็ออกมาจากห้องนอนหลัก แขนของเธอเต็มไปด้วยผ้าปูที่นอนสกปรก และสวมกางเกงขาสั้นรักบี้เก่าๆ เขาดูตกใจกับการปรากฏตัวอย่างกะทันหันของเธอ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ยินเสียงเธอมา

“โอ้ คุณกลับมาแล้ว!” เขาอุทาน “ฉันคิดว่าคุณคงต้องใช้เวลานานกว่านี้ในการจัดกระเป๋า แต่ฉันเห็นว่าคุณไม่ต้องขนสัมภาระมาก”

“เบาเหรอ” ซายูริเอียงคอถาม ไม่แน่ใจในบริบทนัก ภาษาอังกฤษของเธอดี แต่บางครั้งก็ไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริง

ริชาร์ดหยุดชะงัก พยายามอธิบายคำพูดของเขาให้เข้าใจง่ายขึ้น “การเดินทางแบบสบายๆ หมายความว่าคุณไม่ต้องพกสัมภาระมากมายนัก ฟังดูสมเหตุสมผลไหม”

“ใช่ค่ะ” ซายูริตอบพร้อมรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า

“ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ฉันรู้จักมักเดินทางพร้อมกระเป๋าหลายใบ” เขากล่าวพร้อมชมเธออย่างไม่ยี่หระ “คุณเดินทางบ่อยไหม”

“ใช่ ฉันชอบท่องเที่ยว” เธอตอบพร้อมความรู้สึกภูมิใจเล็กๆ น้อยๆ

“เชิญนั่ง” ริชาร์ดแนะนำพร้อมชี้ไปที่โซฟาด้วยมือข้างหนึ่ง เธอนั่งลงโดยเอนหลังพิงเบาะนุ่มสบาย การเดินทางทำให้อาการปวดหลังเรื้อรังของเธอกำเริบ

“ใกล้ถึงเวลาอาหารเที่ยงแล้ว โจลีนมีรถสกู๊ตเตอร์คันหนึ่งที่ฉันใช้ขี่เที่ยวรอบเมือง รถเล็ก แต่คุณก็เล็กเหมือนกัน ฉันคิดว่าจะพาคุณไปเที่ยวรอบๆ ได้ คุณเคยไปหนองไผ่มาก่อนไหม” ริชาร์ดถามด้วยความกระตือรือร้นอย่างเห็นได้ชัด

“ใช่ แต่ไปแค่ที่สะพานมิตรภาพเท่านั้น บางครั้งฉันก็ไปลาวเวลาไปเที่ยว” ซายูริตอบโดยเล่าถึงการผจญภัยของเธอ

“ผมเข้าใจแล้ว ดังนั้นคุณไม่รู้จักเมืองนี้เหรอ” ริชาร์ดถามย้ำ

“ไม่” เธอยืนยัน

“โอเค มันไม่ได้ใหญ่มาก—มีแค่ถนนหลักสองสาย ฉันต้องพาคุณไปดูจุดจ่ายค่าอินเทอร์เน็ตและตลาดผลไม้และผักอยู่ตรงไหน โอเคไหม” เขาถามด้วยตาเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น

“ใช่” ซายูริตอบด้วยความรู้สึกสนใจ

“คุณขี่สกู๊ตเตอร์ได้ไหม? คุณใช้สกู๊ตเตอร์ได้ในขณะที่คุณอยู่ที่นี่” ริชาร์ดเสนอพร้อมเอนตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย

“ใช่ ฉันขี่สกู๊ตเตอร์ได้” เธอตอบอย่างมั่นใจ

“ดีมาก! คุณไม่จำเป็นต้องมีสกู๊ตเตอร์เลย เมืองนี้เล็ก แต่ฉันชอบใช้มันนะ การเดินไปมามันร้อนเกินไป โดยเฉพาะในช่วงนี้ของปี”

“ฉันจะใช้มันบ้างบางครั้ง แต่ฉันชอบเดิน” ซายูริอธิบายด้วยความมุ่งมั่นที่ชัดเจน

“ก็แล้วแต่คุณแล้วกัน คุณจะดื่มกาแฟเพิ่มก่อนไปไหม หรือว่าคุณพร้อมแล้ว” ริชาร์ดถามด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“ฉันพร้อมแล้ว” เธอยิ้มด้วยความรู้สึกคาดหวังอย่างมาก

“โอเค ให้ฉันอาบน้ำแป๊บนึง ฉันจะพร้อมในอีกห้านาที” ริชาร์ดพูดขณะลุกขึ้นยืน

“โอเค” ซายูริตอบพลางมองร่างใหญ่ที่เปียกโชกไปด้วยเหงื่อของเขาหายลับเข้าไปในห้องนอน เธอคิดในใจว่า *เขามีรูปร่างเหมือนฉันด้วย* พร้อมกับยิ้มเล็กน้อย

ห้านาทีต่อมา ริชาร์ดกลับมาที่เลานจ์
และซายูริก็มองเขาด้วยสายตาเห็นด้วยเมื่อเธอสังเกตเห็นว่าเขากลับมาสวมเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินติดกระดุมและกางเกงขาสั้นสีกรมท่าที่เขาใส่ไปก่อนหน้านี้แล้ว
เขาดูผ่อนคลายและพร้อมสำหรับวันใหม่แล้ว พวกเขาเดินออกไปที่ระเบียง และริชาร์ดก็ปิดประตูหน้าอลูมิเนียม

“คุณไม่ได้ล็อคประตูเหรอ” เธอถามด้วยน้ำเสียงมีความกังวลเล็กน้อย

“ฉันไม่เคยล็อกประตู ฉันไว้ใจคนไทย ฉันไม่เคยโดนขโมยของเลยตลอดสี่ปีที่ฉันอาศัยอยู่ในประเทศไทย”
เขาหยุดชะงักเมื่อตระหนักว่าทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเธออยู่ในบ้านด้วย “ปกติฉันไม่ล็อกประตู แต่ฉันจะล็อก ฉันไม่อยากให้ของของคุณถูกขโมย”

ซายูริยิ้มและชื่นชมความเอาใจใส่ของเขา “ขอบคุณนะ ถ้าล็อคได้จะรู้สึกดีขึ้น”

ริชาร์ดพยักหน้าและล็อกประตู จากนั้นก็ทำท่าให้เธอเดินตามเขาไปตามทาง เมื่อพวกเขาเดินออกมาสู่แสงแดดอันสดใส ซายูริก็รู้สึกตื่นเต้นมาก
วันข้างหน้านี้เต็มไปด้วยประสบการณ์ใหม่ๆ และเธอก็ตั้งหน้าตั้งตารอที่จะได้เห็นว่าน้องไผ่มีอะไรให้บ้าง

-

ริชาร์ดพาซายูริเดินผ่านเมืองเล็กๆ ชื่อหนองไผ่ ขณะที่พระอาทิตย์ส่องแสงจ้า พวกเขาเดินทางไปตามถนนสายหลักเพียงสายเดียว เขาชี้ให้ดูสถานที่ต่างๆ
จากนั้นจึงหยุดที่ตลาดท้องถิ่นที่ทรุดโทรมอีกฝั่งของเมือง พวกเขาลงจากหลังม้าและริชาร์ดพาซายูริขึ้นบันไดไปยังแผงขายของที่เรียงรายอยู่ พวกเขาผ่านแผงขายของเก่าๆ
สองสามแผงที่เต็มไปด้วยสินค้าหลากหลายประเภท ส่วนใหญ่เป็นแผงขายอาหาร แต่ก็มีแผงขายดอกไม้ เสื้อผ้า และของใช้ในห้องน้ำด้วย

ขณะที่เดินผ่านตลาด ซายูริก็ย่นจมูกด้วยกลิ่นฉุนที่ลอยมาจากแผงขายเนื้อ ผู้หญิงหน้าตาจริงจังถือมีดพร้าขนาดใหญ่ สับซากหมูอย่างแรงจนทำให้ท้องไส้ปั่นป่วน กลิ่นปลาหมู และไก่ที่ผสมกันนั้นยากจะย่อย และเธอรู้สึกคลื่นไส้เมื่อฝูงแมลงวันบินวนเวียนอยู่รอบๆ แผงขายของ

ตลาดของญี่ปุ่นนั้นสะอาดอย่างน้อยก็ ถูกสุข อนามัย เธอรู้สึกไม่ชอบอะไรอย่างเห็นได้ชัด เธอจะไม่ซื้อของที่แห่งนี้เลย
เธอชอบซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ที่สะอาดซึ่งไม่มีแมลงวันตัวไหนกล้าเกาะเลย แม้ว่าเธอจะรักประเทศไทยเพราะวัฒนธรรมที่มีชีวิตชีวาและผู้คนที่เป็นมิตร
แต่โรคกลัวเชื้อโรคของเธอทำให้ไม่สามารถชื่นชมตลาดในท้องถิ่นได้

ในทางเทคนิคแล้ว ญี่ปุ่นเป็นส่วนหนึ่งของเอเชีย แต่เธอออดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่าวัฒนธรรมไทยนั้นไม่ประณีตเท่ากับของเธอเอง
ประเพณีอันสูงส่งของญี่ปุ่นได้รับการพัฒนามาหลายศตวรรษ โดยแยกตัวจากอิทธิพลภายนอกเป็นส่วนใหญ่ และเธอมองว่าประเพณีเหล่านี้มีความเจริญมากกว่า

ขณะที่พวกเขายังคงเดินต่อไปในเมืองม้าตัวเดียว ซายูริก็เริ่มร้อนและใจร้อนขึ้น อากาศอบอ้าวมาก และแม้ว่าเธอจะพอใจกับจำนวนร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่เธอสังเกตเห็น แต่ดูเหมือนไม่มีอะไรอื่นที่จะดึงดูดความสนใจของเธอได้

“คุณหิวไหม” ริชาร์ดถาม เหมือนจะสังเกตว่าเธอเริ่มเหี่ยวเฉาเพราะอากาศร้อนในตอนเที่ยง

“ไช่ ฉันแค่ดื่มกาแฟเมื่อเช้านี้” เธอตอบด้วยความโล่งใจที่ทัวร์ชมเมืองกำลังจะสิ้นสุดลง

“มีร้านอาหารอยู่ริมแม่น้ำ เราจะไปทานอาหารกลางวันกันที่นั่นดีไหม” ริชาร์ดเสนอ

“โอเค” ซายูริตอบอย่างกระตือรือร้น

พวกเขาปั่นจักรยานไปทางริมฝั่งแม่น้ำ โดยมีเลนจักรยานที่กำหนดไว้พาพวกเขาผ่านร้านอาหารหลายร้านที่สามารถมองเห็นทิวทัศน์แม่น้ำโขงได้อย่างสวยงาม
ริชาร์ดหันศีรษะเพื่อให้แน่ใจว่าซายูริได้ยินเขา “ถ้าเธอเห็นร้านที่เธอชอบ ก็บอกฉันมา”

"ตกลง."

ไม่นานนัก พวกเขาก็มาถึงร้านอาหารเวียดนามชื่อดังแห่งหนึ่ง ขณะที่ทั้งสองเดินเข้าไปใกล้ ดวงตาของซายูริก็เปล่งประกายขึ้น “ฉันชอบอาหารเวียดนาม”

ริชาร์ดจอดจักรยานไว้ใกล้ทางเข้าแล้วลงจากรถอย่างร่าเริง “อาหารที่นี่อร่อยไหม” ซายูริถามพร้อมเงยหน้าขึ้นมองเขา

“ผมไม่รู้—ผมไม่เคยกินข้าวข้างนอก ผมชอบทำอาหาร” เขาตอบอย่างตรงไปตรงมา น้ำเสียงของเขามีแววภาคภูมิใจเล็กน้อย

ร้านอาหารแห่งนี้น่าประทับใจมาก มีระเบียงยาวมีหลังคาคลุมที่ทอดยาวไปตามทางเดินเลียบแม่น้ำประมาณ 50 เมตร ฝั่งที่หันหน้าไปทางแม่น้ำเป็นแบบเปิดโล่ง
ทำให้ผู้รับประทานอาหารมองเห็นทัศนียภาพอันงดงามของสายน้ำที่ไหลผ่านและทิวทัศน์เบื้องหลัง

ขณะที่ทั้งสองก้าวขึ้นไปบนระเบียง พนักงานต้อนรับที่ร่าเริงก็ทักทายพวกเขาด้วยคำทักทายที่อบอุ่นว่า “ *สวัสดีค่ะ* ” จากนั้นเธอก็ถามเป็นภาษาไทยว่า
“คุณคิดจะนั่งรถไฟเที่ยวใช่ไหมคะ”

ริชาร์ดยิ้มเมื่อรู้ตัวว่าเข้าใจผิด “เธอไม่ใช่คนไทย” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบๆ
เพราะรู้ว่าพนักงานต้อนรับน่าจะคิดว่าเขาเป็นผู้ชายอายุมากกว่าที่มีแฟนเป็นคนไทยหรือสาวบาร์

ซายูริหัวเราะเบาๆ สถานการณ์นี้ทำให้เธอขบขัน ริชาร์ดหันไปหาเธอด้วยท่าทางเชิญชวน “เราจะหาโต๊ะริมแม่น้ำกันไหม”

“ไช่ ไปกันเถอะ” เธอตอบด้วยความรู้สึกสดชื่นเมื่อได้มีโอกาสรับประทานอาหารในบรรยากาศที่สวยงามเช่นนี้ พวกเขาเดินตามพนักงานต้อนรับไปยังโต๊ะว่างๆ กลุ่มหนึ่งใกล้ขอบระเบียง สายลมพัดผ่านแม่น้ำเบาๆ ช่วยคลายความร้อนได้เป็นอย่างดี

พนักงานต้อนรับพูดภาษาอังกฤษทันที “คุณอยากนั่งที่ไหนคะ”

“คุณเลือก” ริชาร์ดพูดและหันไปหาซายูริ

เธอสำรวจพื้นที่และเลือกโต๊ะข้างราวไม้ไผ่ยาวที่คั่นระหว่างร้านอาหารกับทางเดินเลียบชายหาด โดยมีแม่น้ำกว้างอยู่ห่างไปเพียง 5 เมตร เมื่อพวกเขานั่งลง ซายูริรู้สึกผ่อนคลายและตื่นเต้นที่จะได้ลิ้มรสอาหารท้องถิ่นในสถานที่ที่งดงาม

พนักงานเสิร์ฟรีบวางเมนูลงตรงหน้าพวกเขา ซายูริเปิดเมนูหนึ่งอันและรู้สึกโล่งใจเมื่อเห็นเมนูที่มีรูปถ่ายซึ่งแต่ละรูปมีป้ายกำกับเป็นภาษาไทย อังกฤษ และภาษาที่เธอคิดว่าเป็นภาษาเวียดนาม ริชาร์ดสั่งปอเปี๊ยะสดหนึ่งจาน และซายูริเลือกเมนูเนื้อที่ดูเผ็ดร้อนอร่อย

“คุณอยากแบ่งกันกินไหม? คุณกินปอเปี๊ยะสดของฉันได้ครึ่งชิ้น ส่วนฉันจะลองชิมเนื้อของคุณ ตกลงไหม” ริชาร์ดเสนอ

“โอเค” ซายูริตอบตกลง ขณะที่เธอรู้สึกอบอุ่นใจที่ได้แบ่งปัน

“คุณอยากดื่มอะไรไหม” ริชาร์ดถามด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้นเล็กน้อย

“ใช่ ขอเบียร์ด้วย” ซายูริตอบอย่างกระตือรือร้น

“เบียร์อะไร” เขาถามพร้อมกับยกคิ้วขึ้น

“ช้าง” เธอกล่าวพร้อมรอยยิ้ม คาดหวังครึ่งหนึ่งว่าเขาจะตัดสินทางเลือกของเธอ

“ช้างเหรอ ฉันก็ดื่มเหมือนกัน มันเป็นเบียร์ที่ดีที่สุดในประเทศไทย” เขาตอบ และซายูริก็โล่งใจเต้นแรงขึ้น หากเขาชอบช้างจริงๆ และไม่ใช่แค่สุภาพเท่านั้น ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่พวกเขามีเหมือนกัน แม้ว่าเขาจะสุภาพ แต่ซายูริก็ชื่นชมน้ำใจนั้น

“ *ซอง ช้าง “เก่งมาก* ” ริชาร์ดสั่งจากพนักงานเสิร์ฟที่ยืนอยู่

เบียร์และอาหารมาเสิร์ฟอย่างรวดเร็ว พนักงานเสิร์ฟจัดจานได้อย่างยอดเยี่ยม ตามธรรมเนียมของประเทศไทย ทางร้านจะจัดรถเข็นเครื่องดื่มพร้อมถังน้ำแข็งให้บนโต๊ะ เพื่อคลายร้อน ลูกค้าส่วนใหญ่จะเติมน้ำแข็งลงในเครื่องดื่ม

“ปกติผมไม่ใส่น้ำแข็งในเบียร์ แต่ว่าวันนี้อากาศร้อนมาก ผมเลยจะใส่” ริชาร์ดอธิบาย

“ฉันเห็นด้วย” ซายูริกล่าวพร้อมกับยกคิ้วขึ้น พร้อมกับนึกถึงความชอบที่เหมือนกันอีกประการหนึ่งในใจ “ทำไมต้องใส่น้ำในเบียร์ด้วย”

“*คัมไป* !” เธอยกแก้วที่เต็มขึ้นดื่มอย่างเอร็ดอร่อย เธอใช้หลังมือเช็ดปากและสังเกตเห็นว่าริชาร์ดกำลังมองเธอด้วยตาโต “อะไรนะ” เธอถามโดยแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องแต่ก็รู้ดีว่าเขาประทับใจในความสามารถในการดื่มเบียร์ของเธอ

“คุณดูกระหายน้ำนะ” เขากล่าวพร้อมกับยิ้มกว้าง

“ใช่” เธอตอบด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจ “คุณเคยไปเวียดนามไหม” เธอพูดอย่างคราง หงิงๆ พร้อมรินเบียร์ใส่แก้วที่เต็มไปด้วยน้ำแข็ง

“ไม่หรอก แต่ว่ามันอยู่ในรายการของฉัน แล้วคุณล่ะ” ริชาร์ดตอบด้วยความอยากรู้จริงๆ

“ใช่ ฉันเคยไปมาสองสามครั้งแล้ว ฉันชอบเวียดนาม โดยเฉพาะอาหาร” เธอกล่าวด้วยดวงตาที่เป็นประกาย

“ปอเปี๊ยะสดพวกนี้อร่อยมาก คุณเคยกินเยอะขนาดนั้นไหมในเวียดนาม” ริชาร์ดถามขณะจิบเบียร์ของตัวเอง

“ฉันไม่เคยเห็นปอเปี๊ยะสดในเวียดนามเลย ฉันกินก๋วยเตี๋ยวและอาหารข้างทาง” ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงแจ่มใส

“ตกลง” ริชาร์ดตอบ พยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้ทันกับความกระตือรือร้นในการดื่มของเธอ “ดื่มเบียร์อีกไหม” เขาเสนอในขณะที่รอคอยคำตอบจากเธอ

“แน่นอน” เธอยิ้มอย่างมีความสุขกับความสนใจนั้น โดยตระหนักดีว่าเบียร์เป็นส่วนหนึ่งของแผนของริชาร์ดที่จะช่วยให้เธอผ่อนคลายลง

ซายูริสัมผัสได้ถึงการเปลี่ยนแปลงของพลวัต เธอได้ครองใจริชาร์ดอย่างหมดหัวใจ เธอเพลิดเพลินกับการควบคุมที่เธอมีเหนือเขา โดยรู้ว่าถ้าเธอบอกให้เขาโดดลงไปในแม่น้ำ เขาก็คงจะทำ นี่เป็นเพียงอีกวันหนึ่งสำหรับเธอ เธอช่างน่ารัก เซ็กซี่ และตระหนักดีถึงพลังที่เธอมีเหนือผู้ชาย

ชาง อีกสองตัว มาถึงพอดีขณะที่ริชาร์ดกำลังยัดปอเปี๊ยะสดชิ้นสุดท้ายเข้าปาก อาหารก็หมดลง และพนักงานเสิร์ฟก็เคลียร์โต๊ะ เดินหายเข้าไปในประตู ทิ้งให้พวกเขานั่งดื่มเครื่องดื่มกันตามลำพัง

“อาหารเป็นอย่างไรบ้าง” ริชาร์ดถามขณะเอนหลังด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“ไม่เหมือนกับที่ฉันจำได้จากเวียดนามเลย” ซายูริตอบด้วยสีหน้าครุ่นคิด

“คุณกินอาหารหมดแล้ว ดังนั้นผมว่าคงไม่แย่เกินไปนัก” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ

“ก็โอเค ฉันหิว” ซายูริสารภาพพร้อมยักไหล่เบาๆ ราวกับต้องการจะลดความผิดหวังเมื่อก่อนลง

ริชาร์ดหัวเราะเบาๆ ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความขบขัน “แล้วถ้าคุณสามารถเลือกทานอาหารที่ไหนก็ได้ คุณจะเลือกทานที่ไหน”

ซายูริเอนตัวเข้ามา น้ำเสียงของเธอดูสนุกสนาน “ร้านที่เสิร์ฟซูชิ ไม่ใช่ซูชิธรรมดา แต่เป็นซูชิที่สดและสวยงาม”

ริชาร์ดยกคิ้วขึ้น “ฉันคิดว่าคุณชอบซูชิเหรอ?”

“ใช่แล้ว นั่นเป็นเวลาเดียวที่ฉันกินปลา” เธอกล่าวอย่างมุ่งมั่น “ฉันชอบแซลมอนและซีอิ๊วขาว”

“ฉันก็เหมือนกัน ฉันกินปลาทูน่าดิบเหมือนกัน – ใส่วาซาบิเยอะๆ ด้วย” ริชาร์ดพูดพร้อมกับตั้งใจว่าจะสั่งซูชิกลับบ้านในสัปดาห์นั้น

“วาซาบิเผ็ดเกินไปสำหรับฉัน ฉันมักจะผสมซอสถั่วเหลืองลงไปบ้าง แต่ไม่บ่อยนัก” ซายูริกล่าวต่อ

“ผมต้องไปเที่ยวญี่ปุ่น” เขาตอบแบบครึ่งจริงจังครึ่งล้อเล่น

ซายูริยิ้มอย่างเพลิดเพลินขณะที่พูดคุยกัน “คุณคงชอบที่นั่นแน่ๆ ปอเปี๊ยะสดที่นั่นอร่อยกว่า”

“โอเค” เขาหัวเราะและจิบเบียร์อีกครั้ง

การสนทนาดำเนินไปอย่างราบรื่น รอยยิ้มของแต่ละคนทำให้ทั้งคู่ใกล้ชิดกันมากขึ้น ขณะที่ดวงอาทิตย์ส่องแสงจ้าสะท้อนกับแม่น้ำสายใหญ่ ซายูริอดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่าวันนี้จะดีเกินกว่าที่เธอคาดไว้

ซายูริรู้สึกว่าตัวเองเริ่มมึนเมาเล็กน้อยเมื่อดื่มเบียร์ช้างขวดใหญ่ขวดที่สองหมด ริชาร์ดไม่ได้หล่อเหลาตามแบบฉบับของเธอ แต่มีเสน่ห์แบบขรึมที่ทำให้เธอสนใจ จมูกของเขาใหญ่เกินไปสำหรับใบหน้าของเขา และคางของเขาโดดเด่น แต่ดวงตาสีเทาอมฟ้าของเขากลับน่าดึงดูดใจ ซ่อนอยู่ครึ่งหนึ่งด้วยเปลือกตาที่ดูขี้เกียจ ทำให้เขาดูเหมือนลาบราดอร์ เธอสังเกตเห็นว่าเขาไม่เคยยิ้มด้วยปากที่อ้าออก แต่ชอบยิ้มแบบเยาะมากกว่า ซึ่งอาจเป็นเพราะเขินอายกับปากที่เล็กกว่าของเขา อย่างไรก็ตาม รูปร่างที่เกือบจะสมบูรณ์แบบของเขาทำให้เธอรู้สึกตื่นเต้นอย่างมาก

ซายูริเพิ่งย้ายเข้าไปอยู่ใน "รังรัก" ของเคนได้ไม่นาน และเธอก็ตระหนักได้อย่างรวดเร็วว่าแอลกอฮอล์ทำให้เธอหลงใหลมากขึ้น ขณะที่เธอนั่งตรงข้ามริชาร์ด เธอรู้สึกดึงดูดใจมากขึ้น ซึ่งยิ่งดึงดูดมากขึ้นเมื่อได้ยินเสียงเบียร์ดัง ริชาร์ดเห็นแก้วของเธอว่างเปล่า จึงเอนตัวเข้าไปใกล้เธอเล็กน้อย "คุณอยากดื่มอีกแก้วไหม"

ซายูริลังเลอยู่ครู่หนึ่งเพื่อพิจารณาทางเลือกของเธอ พวกเขาเพิ่งรู้จักกันได้เพียงไม่กี่ชั่วโมง และเธอไม่ต้องการสร้างความประทับใจที่ไม่ดี—ยัง!

“ฉันไม่มีเบียร์อีกแล้ว ขอบคุณ” เธอตอบด้วยเสียงมั่นคง

ริชาร์ดยักไหล่และดื่มจนเกือบหมดแก้วในครั้งเดียว *“เช็คบิลหน่อยสิ!”* เขาเรียกพนักงานต้อนรับที่รีบเดินมาจ่ายเงิน
ซายูริมองหน้าเขาขณะหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาเพื่อจ่ายเงิน โดยสังเกตว่าเขาดูกังวลเล็กน้อย เขาถามซายูริอย่างเขินอายว่า “คุณมีเงิน 200 บาทติดตัวมาไหม”

“ใช่แน่นอน” เธอกล่าวพลางล้วงกระเป๋าเงิน เธอรีบหาธนบัตรใบละ 100 บาทสองใบแล้วยื่นให้เขา ริชาร์ดดูโล่งใจที่เธอไม่ได้ดูอารมณ์เสีย
แต่กลับยิ้มอย่างมีความสุขและผ่อนคลาย

“เราจะไปกันไหม” ริชาร์ดถามในขณะที่ใส่เงินไว้ในกระเป๋าสตางค์

“แน่นอน” ซายูริเห็นด้วย ดวงตาของเธอมีประกายแวววุกซนขณะที่เธอยืนขึ้นและปรับกระเป๋าบนไหล่

พวกเขาก้าวกลับไปที่ทางเดินริมหาด ความร้อนของวันยังคงจับต้องได้ แต่สายลมพัดผ่านมาเบาๆ ช่วยบรรเทาความเหนื่อยล้าได้บ้าง ริชาร์ดเหลือบมองเธอ
ความอยากรู้อยากเห็นฉายชัดในดวงตาของเขา

“โอเค ขึ้นรถได้เลย” เขาสั่งขณะที่เขาขี่สกู๊ตเตอร์จนเสร็จเพื่อมุ่งหน้าไปทางบ้านของโจลีน

-

ขณะที่ริชาร์ดกำลังไขกุญแจประตู ซายูริก็ถอดรองเท้าแตะของเธอออกและวางไว้บนระเบียงอย่างเรียบร้อย ขณะที่เขาเดินเข้าไปข้างใน เขาก็ตะโกนว่า
“ฉันจะไปดูว่าห้องนอนพร้อมให้คุณย้ายเข้าไปได้แล้ว” และเดินตรงไปที่ห้องนอน

ซายูรีรื้อกระเป๋าเป้หาแปรงสีฟัน หัวใจเต้นระรัวด้วยความตื่นเต้น ไม่นานหลังจากนั้น ริชาร์ดก็ปรากฏตัวอีกครั้ง เดินเข้ามาหาเธอด้วยความมั่นใจ
เธอเงยหน้าขึ้นและยิ้มอย่างรู้ใจ รู้สึกถึงประกายแห่งความเชื่อมโยงระหว่างพวกเขา

เขาจับมือเล็กๆ ของเธอแล้วพาเธอเข้าไปในห้องนอน ทั้งสองก้าวเดินอย่างพร้อมเพรียงกันราวกับห่านนำลูกไก่ และเธอก็ไม่ขัดขืนเลย
บรรยากาศเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและความคาดหวัง ห้องนอนอบอุ่น แสงแดดลอดผ่านต้นไม้สาดส่องลงมาบนการตกแต่งที่เรียบง่ายแต่ชวนเชิญ ริชาร์ดหยุดที่ปลายเตียง
หันไปเผชิญหน้ากับซายูริ เขายืนตัวตรง ท่าทางของเขาดึงดูด และชั่วขณะหนึ่ง เธอรู้สึกราวกับว่าโลกภายนอกหายไป

ริชาร์ดหยุดอยู่ปลายเตียงแล้วหันกลับมามองเธอ ท่าทางของเขาดูสง่างามและมีพลังดึงดูดเธออย่างมาก ริ้วรอยบนใบหน้าของเขาดูลึกล้ำ
ริ้วรอยแต่ละรอยบอกเล่าเรื่องราวของการต่อสู้ดิ้นรนและชัยชนะ ดวงตาของเขาที่เฉียบคมและเต็มไปด้วยอารมณ์ดิบ
ดูเหมือนจะสะท้อนถึงประสบการณ์ตลอดชีวิตที่ใครก็ตามที่โชคดีพอที่จะได้สบตากับเขา มีพลังที่จับต้องได้อยู่รอบตัวเขา
ราวกับว่าตัวตนของเขาเป็นผืนผ้าทอจากความหลงใหลและความเจ็บปวด ทำให้ทุกคำที่เขาพูดรู้สึกเหมือนเป็นการเชื่อมโยงจักรวาลกับโลกที่อยู่รอบตัวเขา

ซายูริสวมชุดเดรสย้อนยุคสุดเก๋สองโทนสีเหลืองและน้ำตาลสไตล์ยุค 60 ชุดนี้เรียบง่ายแต่หรูหรา ตกแต่งด้วยริบบิ้นลูกไม้อันประณีตที่ชายเสื้อแขนสั้น
ริชาร์ดก้มตัวลงคว้าชายเสื้อของเธอด้วยมือทั้งสองข้างอย่างรวดเร็ว แล้วเริ่มยกขึ้นเหนือศีรษะของเธอ เหมือนกับเด็กที่กำลังแกะไอศกรีมออก
ในความรีบร้อนที่จะถอดเสื้อผ้าของเธอ เขาไม่ทันสังเกตเห็นซิปที่รูดลงด้านหลังชุดเดรสตัวจิ๋วของเธอ
มันติดตรงกลางพอดีตัวจนเธอมองไม่เห็นเพราะกระโปรงรัดรูปเกินไปจนไม่สามารถสอดผ่านหน้าอกของเธอได้

ริชาร์ดดูสับสนในทันใด จากนั้นก็รู้ตัวทันทีว่าตนเองทำผิดพลาด ความเขินอายฉายชัดบนใบหน้า เขาหัวเราะคิกคักโดยไม่ได้ตั้งใจกับข้อผิดพลาดของตัวเอง
ซึ่งทำให้ซายูริหัวเราะคิกคักแบบเดียวกัน เธอเชื่อเสมอมาว่าการหัวเราะเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการทำความรู้จักกันและเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการรับมือกับความผิดพลาดในห้องนอน

อย่างไรก็ตาม ซายูริรู้สึกประทับใจกับการฟื้นตัวอย่างรวดเร็วของเขา โดยเขาค่อยๆ ลดซุดลง เอื้อมมือไปปลดซิป
และมองดูเธอด้วยความปรารถนาขณะที่แรงโน้มถ่วงทำส่วนที่เหลือ

ซายูริสวมชุดชั้นในไหมสีดำเข้าชุดกัน เธอรู้สึกตื่นเต้นและรอคอยการเคลื่อนไหวครั้งต่อไปของเขา
เขาโน้มตัวลงอย่างรวดเร็วและอุ้มเธอขึ้นเหมือนเจ้าสาวที่เพิ่งแต่งงานใหม่และวางเธอลงบนเตียงอย่างเบามือ แต่เธอยังคงยืนอยู่โดยจับหัวเข็มขัดอยู่
คำแรกที่ผุดขึ้นในหัวของเธอคือ "น่ารัก" เขาเป็นผู้ชายที่ซุ่มซ่าม
แต่เธอก็รู้ดีอยู่แล้วว่าภายใต้ภายนอกที่หยาบกระด้างของเขามีเด็กน้อยหลงทางที่กระตือรือร้นที่จะทำให้เธอพอใจ ในที่สุดก็จัดการปลดหัวเข็มขัดของเขาได้สำเร็จ
กางเกงขาสั้นสีกรมท่าของเขาหลุดออกจากเอวเหมือนก้อนหิน ทิ้งให้เขาเปลือยเปล่าเหมือนวันที่เขาเกิด

“น่าสนใจ” ซายูริครุ่นคิด เมื่อสังเกตเห็นว่าเขาไม่ได้ใส่ชุดชั้นในและมีจู่บวมๆ ที่กำลังชี้มาที่ใบหน้าของเธอด้วยความคาดหวัง ขณะที่เธอนอนบนเตียงเพื่อรอชม
การแสดงตลกดำเนินต่อไปในขณะที่เขาคุกเข่าลงบนเตียงข้างๆ เธอ ทำให้เกิดเสียงดังแตกดัง

ซายูริพยายามไม่หัวเราะในขณะที่ริชาร์ดอธิบายอย่างรวดเร็ว “เตียงของโจลีนทำด้วยไม้สนราคาถูก มันไม่แข็งแรงพอสำหรับคนตัวใหญ่ ไม่ต้องกังวล
มันจะไม่เป็นไรสำหรับคุณ คุณตัวเล็กมาก”

ซายูริไม่มีเวลาตอบสนอง ขณะที่เขาค่อมขาเธอและจับมือเธอเบาๆ แล้วดึงลำตัวเธอให้ตั้งตรงเพื่อให้เธอนั่งขึ้นบนเตียง

ไม่ได้ฝึกซ้อมมาดี พอ ขณะที่เขาพยายามปลดตะขอเสื้อชั้นในของเธอครั้งแรกไม่สำเร็จ แต่เขากลับทำสำเร็จในครั้งที่สองเท่านั้น ซึ่งทำให้เธอรู้สึกประหลาดใจ

เขาค่อนข้างอ่อนโยนสำหรับผู้ชายที่แข็งแกร่งเช่นนี้ เธอคิดในขณะที่เขาค่อยๆ วางเธอลงบนที่นอน ยิ้มขณะที่เขาชื่นชม
หัวนมสีช็อกโกแลตอันบอบบางของเธอที่วางไว้บนหน้าอกทรงขนมปังเนื้อเล็กๆ ของเธอพอดี เขาจูบริมฝีปากอวบอิ่มของเธออย่างรวดเร็ว
ซึ่งอวบอิ่มทั้งด้านบนและด้านล่างเท่าๆ กัน และเลื่อนมือลงมาด้านข้างของเธออย่างชำนาญ เกี่ยวกางเกงชั้นในลูกไม้ของเธอด้วยปลายนิ้วขณะที่เขายังคงแตะนิ้วเท้าของเธอ
สะบัดเสื้อผ้าตัวเล็กลงบนพื้นอย่างมีชั้นเชิง ความรู้สึกเสียวซ่านที่น่าประหลาดใจแล่นผ่านร่างกายเปลือยเปล่าเล็กๆ
ของเธอในขณะที่เขาเอาปากของเขาแตะนิ้วโป้งเท้าข้างหนึ่งของเธอและดูดมันอย่างอ่อนโยน

“นี่เป็นครั้งแรก” เธอคิดในขณะที่นอนอยู่ตรงนั้น รู้สึกเสียวซ่านในจุดที่เธอไม่เคยรู้มาก่อน มันช่างเซ็กซี่มาก
แม้ว่าส่วนหนึ่งของสมองของเธอจะรู้สึกขยะแขยงที่ใครสักคนจะดูดเท้า เขาเลื่อนไปที่นิ้วโป้งเท้าอีกข้าง จากนั้นก็จูบด้านในของขาทั้งสองข้างของเธออย่างช้าๆ จนถึงจุดสูงสุด
ซายูริคาดหวังว่าเขาจะลงไปบนตัวเธอ แต่เขากลับทำให้เธอประหลาดใจด้วยการเลี่ยงผ่านจุดเร้าอารมณ์ที่สุดของเธอ
และจูบเธออย่างอ่อนโยนต่อไปที่หน้าท้องของเธอจนกระทั่งถึงยอดแหลมทั้งสองของเธอ

บทที่ 28

คืนแรก ซายูรินอนเคียงเดียวกับริชาร์ด และขณะที่เธอนอนกอดเขาอยู่ข้างหลังเขา เธอออดไม่ได้ที่จะคิดว่าความรู้สึกนี้แตกต่างจากความสัมพันธ์ในอดีตของเธออย่างไร ริชาร์ดอายุมากกว่าเธอสองสามปี และจนถึงตอนนี้ เขาปฏิบัติต่อเธอด้วยความเคารพ เธอจำไม่ได้ว่าครั้งสุดท้ายที่ผู้ชายใส่ใจเธอมากขนาดนี้คือเมื่อใด เขาเป็นคนใจดี มีน้ำใจ และคอยปกป้องเธอ

เขาเป็นคนรักที่เก่งกาจ ริกกี้ก็เป็นคนดีในเรื่องนี้เช่นกัน แต่เขาทำให้เธอเหนื่อยหน่ายกับเรื่องดราม่าของเขา เขาทำให้ทุกอย่างกลายเป็นเรื่องใหญ่โตอยู่เสมอ ซายูริคิดว่ามันเป็นเรื่องของชาวอเมริกัน ริชาร์ดซึ่งเป็นคนแอฟริกาใต้คนแรกที่เธอคบด้วยรู้สึกสงบและผ่อนคลายเมื่อเปรียบเทียบกัน *ช่วงฮันนีมูนนั้นน่าตื่นเต้นเสมอ* เธอเตือนตัวเอง และระมัดระวังที่จะไม่ตัดสินอะไรมากเกินไปในวันที่เริ่มความสัมพันธ์ของพวกเขา

ริชาร์ดกำลังนอนหลับสนิท เธอกรนเบาๆ ในขณะที่เธอนอนขดตัวพิงหลังเขา โดยวางแขนข้างหนึ่งบนหน้าอกที่แข็งแรงของเขา วันนี้เป็นวันที่น่าสนใจเต็มไปด้วยประสบการณ์และภาพใหม่ๆ ความประทับใจแรกของเธอเกี่ยวกับชีวิตในหนองไผ่เป็นไปในเชิงบวก ที่นี่เธออยู่ในบ้านหลังใหญ่ในย่านที่ดีกว่าแห่งหนึ่งของเมือง ติดกับแม่น้ำโขง และมีแมวน่ารักตัวหนึ่งเป็นเพื่อนเธอเมื่อริชาร์ดออกเดินทางไปฟิลิปปินส์ เธอชอบห้องครัวขนาดใหญ่เป็นพิเศษ เธอจำไม่ได้ว่าเคยรู้จักใครในญี่ปุ่นที่มีพื้นที่ทำอาหารกว้างขวางเช่นนี้

ขณะนอนอยู่ตรงนั้น จิตใจของเธอทำงานเกินกว่าจะนอนหลับได้ เธอครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้ทั้งหมดที่อาจเกิดขึ้นในบทใหม่ในชีวิตของเธอ การเปลี่ยนแปลงนั้นน่ากลัวเสมอมา แต่ความเปลี่ยนแปลงนั้นก็บรรเทาลงด้วยความตื่นเต้นของการผจญภัยครั้งใหม่ บทใหม่ในชีวิตของเธอ เธอรู้สึกว่ามีเหงื่อไหลหยดลงมาตามต้นขา ทำให้เธอรู้สึกเสียวซ่านและคิดไม่ตก เดือนพฤษภาคมเป็นเดือนที่โหดร้ายสำหรับประเทศไทย อุณหภูมิพุ่งสูงถึง 30 องศาฟาเรนไฮต์ขึ้นไป เธอคลายการจับที่หน้าอกของริชาร์ดแล้วขยับไปด้านหลังเล็กน้อย ปล่อยให้พัดลมข้างเตียงสามตัวพัดมาที่เธอโดยตรง *ดีกว่า* เธอคิดในใจขณะเพลิดเพลินกับคลื่นลมเย็นที่พัดผ่านผิวซีดของเธอ

ซายูริรู้สึกประหลาดใจที่ริชาร์ดสามารถนอนหลับสบายได้แม้ในสภาพอากาศร้อนอบอ้าว แม้ว่าเธอจะเติบโตมาโดยไม่มีเครื่องปรับอากาศในญี่ปุ่น แต่สภาพอากาศก็ไม่ค่อยจะดีพอที่จะต้องใช้เครื่องปรับอากาศ เธอไม่สามารถนอนหลับได้สะดวกแม้ในช่วงเวลาที่ดีที่สุด แม้กระทั่งตอนที่เธอดื่มเหล้า แต่บ้านของโจลีนกลับร้อนอบอ้าวมาก ทำให้การนอนหลับยากขึ้นไปอีก ในห้องนอนหลักมี *เครื่อง* ปรับอากาศขนาดเล็ก แต่ไม่เพียงพอสำหรับห้องขนาดใหญ่

ขณะที่เธอมองดูเพดาน จิตใจของเธอก็ล่องลอยไป ชีวิตของเธอจะเป็นอย่างไรในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า คำถามนี้วนเวียนอยู่ในความคิดของเธอ ผสมผสานกับความตื่นเต้นที่เหลืออยู่ก่อนหน้านี้

เธอเหลือบมองริชาร์ด ใบหน้าของเขาผ่อนคลายในยามหลับ การขึ้นลงอย่างอ่อนโยนของหน้าอกเขาทำให้เธอสงบลง เขาทำให้รู้สึกมั่นใจขึ้นบ้าง ความมั่นคงที่เธอไม่เคยรู้ว่าตัวเองปรารถนา แต่เธอจะไว้ใจมันได้ไหม ประสบการณ์ในอดีตสอนให้เธอระมัดระวังและปกป้องหัวใจของตัวเอง เจ้าแมวน้อย สิ่งมีชีวิตขนฟูตัวเล็กๆ ที่มีดวงตาสีเขียวสดใส ขยับตัวอยู่ที่ปลายเตียง ยืดตัวอย่างขี้เกียจก่อนจะเอนตัวลงนอนอีกครั้ง ซายูริยิ้มเมื่อเห็นภาพนั้น การมีเจ้าแมวน้อยอยู่ด้วยเป็นอีกหนึ่งความสบายใจในสภาพแวดล้อมใหม่นี้ เธอรู้สึกกระสับกระส่าย เธอพลิกตัวนอนหงายและจ้องออกไปนอกหน้าต่าง พระจันทร์ที่มองไม่เห็นส่องแสงสีเงินบนใบไม้ของต้นไม้ใหญ่ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน มันสวยงามและเงียบสงบ ตรงกันข้ามกับความคิดที่วุ่นวายของเธอ

“ บางทีฉันอาจแค่ต้องการหายใจ ” เธอพึมพำกับตัวเองขณะหลับตาลงชั่วขณะ เธอจดจ่ออยู่กับการหายใจของตัวเอง พยายามปล่อยวางความกังวลที่ยังคงค้างคาอยู่ ทุกครั้งที่สูดหายใจเข้า เธอจินตนาการถึงการได้ดื่มด่ำกับความเงียบสงบของราตรี และทุกครั้งที่หายใจออก เธอก็ปลดปล่อยความสงสัยของเธอ เมื่อเธอเริ่มเข้าสู่จังหวะ เธอก็รู้สึกว่าร่างกายของเธอเริ่มผ่อนคลายลง บางทีเมื่อเวลาผ่านไป เธออาจจะพบจุดยืนในชีวิตใหม่นี้ได้ ตอนนี้ เธออยู่ที่นี่ ในช่วงเวลานี้ กับริชาร์ดและเพื่อนที่แสนดีของแมว แค่นี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับตอนนี้ ขณะที่เธอรู้สึกว่าตัวเองล่องลอยไป เธอก็ได้ยินริชาร์ดขยับตัวอยู่ข้างๆ เธอ แขนของเขาเอื้อมไปข้างหลังเพื่อหาเธอ เธอยิ้ม ความอบอุ่นโอบล้อมเธอไว้ และซุกตัวเข้าไปใกล้เขามากขึ้น รู้สึกถึงความสงบสุขแผ่ซ่านไปทั่วร่าง จิตใจของเธอสงบลงอย่างช้าๆ และในที่สุดเธอก็ยอมจำนนต่อการนอนหลับ

ซายูริกำลังอยู่ในความฝัน เธอไม่แน่ใจว่านิ้วมือที่อ่อนโยนแต่แข็งแกร่งซึ่งลูบไล้แผ่นหลังของเธอเป็นเรื่องจริงหรือไม่ เธอไม่ใช่คนตื่นเช้า และขณะที่เธอนอนอยู่ตรงนั้น หมอกแห่งการนอนหลับยังคงปกคลุมรอบตัวเธอ เธอไม่ใช่คนเฝ้ายามและไม่รู้ว่าตอนนี้เป็นเวลาใดของวัน แต่เธอมั่นใจว่าตอนนี้เป็นตอนเช้าแล้ว ห้องเต็มไปด้วยแสงสีเขียวสดใส ขณะที่แสงอาทิตย์ส่องผ่านม่านสีเขียวมรกตอย่างแรงจนเกิดเงาที่น่ากลัวบนผนัง

"สวัสดีตอนเช้า" เธอได้ยินริชาร์ดกระซิบข้างหูของเธอด้วยน้ำเสียงที่ต่ำและอบอุ่น

"กี่โมงแล้ว" เธอถามขณะหาวครึ่งหลับครึ่งตื่น เสียงที่ออกมาจากริมฝีปากของเธอราวกับเป็นท่วงทำนองอันนุ่มนวล

"เก้าโมงครึ่งแล้ว" เขาตอบพลางลูบหลังเธอด้วยนิ้วมือที่ปลอบโยน "คุณอยากนอนต่ออีกไหม"

ซายูริอยากนอนต่อจริงๆ ความคิดที่จะขดตัวให้ลึกเข้าไปในผ้าห่มเพื่อหลีกหนีจากความต้องการของวันนั้นช่างน่าดึงดูดใจ แต่เธอก็รู้ดีว่าต้องทำเช่นไร คนรักใหม่มักต้องการมีเซ็กส์ในตอนเช้าเสมอ จังหวะอันนุ่มนวลของการสัมผัสของเขายังคงดำเนินต่อไป และซายูริก็รู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น ร่างกายของเธอจมลงไปในที่นอน เธอไม่เคยเป็นคนที่ชอบตอนเช้า แต่การตื่นนอนขึ้นมาข้างๆ ริชาร์ดก็ทำให้รู้สึกแตกต่างออกไป มีความปลอดภัยในที่ที่มีเขา ความอบอุ่นที่โอบล้อมเธอไว้ ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกได้ถึงลมหายใจตอนเช้าของตัวเอง เธอจึงกระโดดลงจากเตียงและพูดว่า "เดี๋ยวก่อน ฉันต้องแปรงฟันเร็วๆ นี้" เธอตัวสั่นเมื่อนึกถึงว่าจะมีใครสักคนมาจูบปากอึ๋มของเธอก่อนที่เธอจะแปรงฟันได้ แน่นอนว่ามันไม่โรแมนติกนัก แต่จำเป็นถ้าเธอต้องการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดในช่วงเวลาที่เลวร้ายเช่นนี้ หลังจากแปรงฟันอย่างรวดเร็วและนวดหน้าด้วยน้ำเย็นแล้ว เธอก็เดินกลับเข้าเตียงด้วยความมั่นใจมากขึ้นและเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้น

เธอเคยหลับเปลือยเหมือนกับริชาร์ด โตเกียวมักจะหนาวเกินกว่าที่เธอจะทำเช่นนั้นได้ แต่ความร้อนที่โหดร้ายของไทยทำให้เธอเลือกอย่างชาญฉลาด เธอคุกเข่าลงและเอาหัวพิงหน้าท้องที่ฉีกขาดของเขา โดยวางมือข้างหนึ่งบนหน้าอกของเขา ในขณะที่อีกข้างหนึ่งลูบต้นขาส่วนในของเขา เธอรู้ว่าไม่ว่าเธอจะมีชีวิตอยู่นานแค่ไหน เธอก็ไม่มีวันเบื่อที่จะดูอวัยวะเพศของผู้ชายเติบโตจนยาวเต็มที่ มันเหมือนกับกลเม็ดมายากล เธอคว้ามันด้วยมือข้างหนึ่งและแกล้งเขาโดยดีดปลายอวัยวะเพศของเขาด้วยปลายลิ้นของเธอ ยิ้มในขณะที่เขาส่งเสียงคราง เบาๆ ซายูริชอบความรู้สึกของพลังที่เธอได้รับเมื่อล่อลวงผู้ชาย มันไม่มีวันเก่า ผู้ชายทุกคนถูกควบคุมโดยอวัยวะเพศของเขา เธอรู้ พวกเขารู้ และมันจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

-

พวกเขายืนเคียงข้างกันเหงื่อท่วมตัวพร้อมๆ กัน หน้าอกขึ้นลงอย่างหนักจากความพยายามที่ทุ่มเทไปเมื่อไม่นานนี้ ซายูริตื่นเต็มที่แล้วอย่างแน่นอน ขณะนอนอยู่ตรงนั้น เธอรู้สึกพึงพอใจขึ้นมาทันที เธออยู่ในสถานที่ใหม่ ชีวิตใหม่กำลังเริ่มต้นขึ้น และเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ที่ออกจากริกกิ้ เธอรู้สึกมีความหวัง ด้วยรอยยิ้มบนริมฝีปาก ในที่สุดเธอก็ลุกขึ้นนั่ง พร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งใดๆ ก็ตามที่เกิดขึ้นในวันนี้

"ฉันอาบน้ำแล้ว" เธอกล่าวอย่างคราง ขณะที่ปีนขึ้นจากเตียงเพื่อข้ามร่างใหญ่ของริชาร์ด

"โอเคที่รัก" ริชาร์ดตอบพร้อมยิ้มให้เธอด้วยความพึงพอใจ

ทำไมผู้ชายถึงเรียกเราว่า "ที่รัก" เสมอ ซายูริสงสัยขณะที่เธอโน้มตัวไปจูบแก้มเขาอย่างรวดเร็ว

"ผมขอไปด้วยได้ไหมครับ" เขาถามด้วยความคาดหวัง

"ไม่" เธอตอบอย่างแปลกใจ แต่เธอก็ยังพูดต่อ "ฉันต้องเข้าห้องน้ำ" เธออธิบาย "รอ 5 นาที แล้วคุณค่อยมา โอเคไหม"

"โอเค" ริชาร์ดยิ้มพร้อมกับแสดงความรู้สึกขอบคุณที่ได้รับการโยนกระดูกมาให้

ห้องน้ำแบบไทยนั้นไม่ได้มีพื้นที่กว้างขวางนัก แต่ก็ใช้งานได้ดีเพียงพอต่อความต้องการของซายูริ ในมุมหนึ่งมีโถส้วมกระเบื้องเคลือบซึ่งต้องใช้มือกดน้ำในถัง บนผนังมีเครื่องทำน้ำอุ่นแบบไฟฟ้าซึ่งหัวฝักบัวห้อยลงมาอย่างอ่อนแรง เธอเคยพยายามใช้ แต่เนื่องจากแรงดันน้ำต่ำ จึงใช้ไม่ได้ผล ในมุมที่ใกล้ประตูที่สุด

มีเครื่องซักผ้าฝาบนเก่าที่ทำหน้าที่เป็นเคาน์เตอร์ชั่วคราวสำหรับอ่างพลาสติกสีชมพูสดใส ซึ่งตอนนี้เธอใช้ล้างผมอยู่ ซายูริชอบห้องน้ำแบบ "เปียก" แบบครบวงจรนี้ เพราะทำให้ทำความสะอาดได้อย่างสบายใจ คุณสามารถเลอะเทอะได้มากเท่าที่คุณต้องการและเพียงแค่ล้างทุกอย่างลงในรูท่อระบายน้ำ

ทันใดนั้น ริชาร์ดก็เคาะประตูเบาๆ เธอส่งยิ้มให้เขาอย่างร่าเริง ขณะที่ร่างใหญ่โตของเขาเต็มไปหมดที่ประตู ความอบอุ่นในขณะนั้นทำให้หัวใจของเธอเต้นแรง เธอตักน้ำจากอ่างสีชมพูสดโดยใช้ที่ตักพลาสติกสีชมพูอ่อน แล้วล้างผมของเธออีกครั้ง เธอสังเกตเห็นสีหน้าแปลกใจของเขาขณะที่เธอล้างผมด้วยมือทั้งสองข้าง

“คุณกำลังมองอะไรอยู่” เธอถามอย่างเล่นๆ แม้ว่าเธอจะรู้ดีอยู่แล้วว่าเขากำลังจ้องมองอะไรอยู่ก็ตาม ท่าตั๊กแตนตำข้าวของเธอเผยให้เห็นรอยแผลเป็นเล็กๆ ที่เธอมีอยู่ใต้รักแร้แต่ละข้างอย่างไม่ต้องสงสัย เขาค่อยๆ ลากรอยแผลเป็นแต่ละแผลด้วยนิ้วชี้แล้วถามว่า “รอยแผลเป็นเหล่านี้มาจากอะไร”

ซายูริสบตากับเขาด้วยแววตาที่แฝงไปด้วยความภูมิใจและคิดถึงอดีต “ตอนที่ฉันยังเป็นวัยรุ่น ฉันยังไม่มีหน้าอกจริงๆ” เธอตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน พร้อมกับเสียงหัวเราะเบาๆ ที่หลุดออกมาจากริมฝีปากของเธอ

ริชาร์ดยิ้มให้กับภาษาอังกฤษของเธอที่แม้จะไม่สมบูรณ์แบบนัก สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นและความชื่นชม “เกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา คุณไม่มีพวกเขาอีกแล้ว”

“ฉันไม่รู้” เธอกล่าวอย่างไม่ใส่ใจพร้อมยักไหล่ “ฉันไม่ต้องการมันอีกต่อไปแล้ว”

คิ้วของเขาขมวดเล็กน้อยอย่างสนใจ “คุณหมายถึงอะไร”

เธอหยุดคิดสักครู่เพื่อพิจารณาคำพูดของตัวเอง “ฉันยังเด็กและขาดความมั่นใจ ฉันอยากเข้ากับคนอื่นและเป็นเหมือนคนอื่น ๆ แต่พอโตขึ้น ฉันก็รู้ว่ามันไม่สำคัญอีกต่อไป ฉันเรียนรู้ที่จะรักตัวเองในแบบที่เป็นอยู่”

ดวงตาของริชาร์ดอ่อนลง และเขาพยักหน้าด้วยความเข้าใจ “นั่นเป็นบทเรียนอันทรงพลัง การยอมรับตัวเองไม่ใช่เรื่องง่ายเสมอไป”

ซายูริยิ้มอย่างมีความสุขเมื่อได้ยินคำตอบของเขา “มันใช้เวลาสักพัก แต่ฉันก็มีความสุขกับสิ่งที่เป็นอยู่ตอนนี้ ที่นี่ในประเทศไทย ฉันรู้สึกเป็นอิสระมากขึ้น”

เขาเดินเข้ามาใกล้ พิงกรอบประตู การอยู่ของเขาทั้งปลอบโยนและปกป้อง “ฉันดีใจที่ได้ยินอย่างนั้น คุณสมควรที่จะรู้สึกเป็นอิสระและมีความสุข”

เธอรู้สึกอบอุ่นใจเมื่อได้ยินคำพูดของเขา “ขอบคุณนะริชาร์ด คุณเป็นคนใจดี”

“เรียกฉันว่าดิก” เขายืนกราน

“ขอบคุณนะ ดิก” เธอพูดหยอกล้อด้วยการดึงเจ้าโลกที่ห้อยลงมาของเขาเล่นๆ

“ฉันช่วยอะไรอะไรได้ไหม” เขาถามด้วยดวงตาที่เป็นประกาย

“ไม่ ฉันเสร็จแล้ว ถึงตาคุณแล้ว” เธอสั่งพลางจับข้อมือเขาและพาเขาเข้าไปใกล้อ่างน้ำสีชมพู เธอจุ่มช้อนลงในอ่างแล้วค่อยๆ เทน้ำลงบนศีรษะของเขา จากนั้นก็เริ่มฟอกสบู่ให้ทั่วร่างกายของเขา

“นี่คืออะไร” เธอถามขณะลากนิ้วอย่างเบามือไปบนภูเขาไฟสีม่วงขนาดเล็กที่อยู่ตรงกลางหลังกว้างของเขา ซึ่งเธอสังเกตเห็นขณะที่กำลังกอดเขาอยู่

“เป็นเนื้องอกไขมัน” เขาตอบ

“ดูแย่มาก” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล

“จริงเหรอ?” ริชาร์ดถามด้วยความกังวลเล็กน้อย

“จริงนะ” เธอยืนยัน

เขายิ้ม "ร้อกกก"

“อะไรนะ” เธอถามด้วยความสงสัย

“จริงเหรอ – ไม่จริงหรอก” เขาแก้ไขให้เธอ เธอเกลียดที่ต้องให้คนอื่นแก้ไขภาษาอังกฤษของเธอ แต่เขากำลังจะจากไปเร็วๆ นี้ ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจไม่ทำลายบรรยากาศตอนเช้าและยิ้มให้เขา

“ลิโปมา ลิโปมาคืออะไร” เธอถามขณะลูบก้อนเนื้อบนกระดูกสันหลังของเขา ทำให้เขาผงะถอย

“มันเป็นก้อนไขมันใต้ผิวหนัง” เขาอธิบาย

“ดูแย่มาก” เธอกล่าวด้วยความกังวล “คุณเจ็บหรือเปล่า” เธอถามขณะใช้นิ้วชี้จิ้มแผล ทำให้ริชาร์ดส่งเสียงร้องออกมา

“โอ้โห!!”

“ฉันต้องทำความสะอาด” เธอตัดสินใจ “มาสิ” เธอกล่าวขณะจูงมือเขาออกจากห้องน้ำ ราวกับว่าเขาเป็นเด็กที่ถลอกเข่า

“ยาของคุณอยู่ไหน” เธอถามขณะสอดส่องดูห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าว่ามีชุดปฐมพยาบาลอยู่ในมือหรือไม่

“ผมมีแค่แผ่นพลาสเตอร์กับอันนี้” เขากล่าวพร้อมกับยกขวดแอลกอฮอล์ถูขึ้นมา

ซายูริพยายามทำความสะอาดบริเวณที่ติดเชื้อด้วยสำลีชุบแอลกอฮอล์อย่างระมัดระวัง แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จมากนัก การติดเชื้อเกิดขึ้นใต้ผิวหนัง เหมือนกับฝี เธอเห็นว่าริชาร์ดพยายามกล้ำกลืนแค่ไหน แต่เธอสามารถบอกได้จากใบหน้าที่บิดเบี้ยวและสะดุ้งถี่ของเขาว่าเขากำลังทุกข์ทรมานอยู่

“คุณต้องไปหาหมอ” เธอตัดสินใจพร้อมกับหยิบสำลีสกปรกจำนวนหนึ่งลงในถังขยะที่อยู่ใกล้ๆ

“ตกลง” เขายอมรับ “ฉันจะข้ามถนนไป ที่นั่นมีโรงพยาบาล”

“ฉันจะไปด้วย” เธอกล่าวเสนอ เธอรู้สึกเป็นห่วงแผลที่หลังของเขาจริงๆ แผลดูร้ายแรงมาก แผลเป็นสีแดงเข้ม บ่งบอกถึงการอักเสบ มีขนาดเท่าองุ่นลูกใหญ่ ขอบแผลไม่สม่ำเสมอและบวม โดยมีเนื้อเยื่อโดยรอบอักเสบ

“ไม่เป็นไรครับ ไม่มีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้เพราะผมต้องนั่งอยู่ในโรงพยาบาล แต่ขอบคุณมากนะครับ” เขาส่งยิ้มขอบคุณให้ซายูริ “อยู่ที่นี่แล้วพักผ่อนเถอะ เจอกันใหม่นะครับ ต้องการอะไรจากร้านไหมครับ”

“โอเค คุณไปโรงพยาบาลเถอะ ฉันจะออกไปเดินเล่นในเมือง ไม่ต้องซื้ออะไรจากร้านแล้ว ขอบคุณ” เธอตัดสินใจแล้วแตะแขนเขาด้วยท่าทางเห็นใจ

-

ริชาร์ดกลับมาจากโรงพยาบาล เสียงประตูบานเลื่อนปิดเบาๆ เบื้องหลังเขาทำให้บรรยากาศภายในบ้านเงียบสงบลง เมื่อเขาเดินเข้าไปในห้องนอน เขาก็เห็นซายูริกำลังนอนเล่นอยู่บนเก้าอี้เอนหลัง โดยวางแล็ปท็อปไว้บนตัก แสงแดดส่องผ่านหน้าต่างลงมา สาดแสงอบอุ่นลงมาที่เธอขณะที่เธอจดจ่อกับหน้าจอ

"สวัสดี เกอิชาตัวน้อยของฉัน" เขาทักทายเธออย่างขี้เล่นพร้อมกับรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเขา

รอยยิ้มของซายูริพร่าเลือนไปชั่วขณะ ความรำคาญฉายชัดในดวงตาของเธอ เธอไม่ชอบที่ถูกเรียกชื่อที่สื่อว่าเธอแค่มาเพื่อเอาใจผู้ชาย แม้ว่าจะพูดเล่นก็ตาม อย่างไรก็ตาม เธอรีบปกปิดความหงุดหงิดของตัวเองไว้

“สวัสดีค่ะ” เธอส่งเสียงคราง และฝืนยิ้มขณะเงยหน้ามองเขา “คุณหมอบอกว่ายังไงบ้างคะ”

“เขาบอกว่ามันไม่ใช่เนื้องอกไขมัน มันดูเหมือนซีสต์” ริชาร์ดตอบ น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อยเมื่อเขาจำคำพูดของหมอได้

“โอ้! เป็นเรื่องดีหรือร้าย” ซายูริถามด้วยน้ำเสียงกังวล

“มันแย่มาก” ริชาร์ดยอมรับพร้อมรอยยิ้มที่ค่อยๆ จางลง “ฉันถามเขาว่าเขาตัดมันออกได้ไหม
แต่เขาบอกว่ามันอยู่ใกล้กระดูกสันหลังเกินไปจนทำการผ่าตัดไม่ได้”

สีหน้าของซายูริผ่อนคลายลง ความกังวลใจปรากฏชัดบนใบหน้าของเธอ “แล้วคุณจะทำอย่างไร”

“คุณหมอบอกว่าฉันต้องรักษาความสะอาด และให้ยาปฏิชีวนะและยาแก้ปวดมาให้ฉัน” เขากล่าวขณะชูถุงพลาสติกใสที่ใส่กล่องเม็ดยาไว้

“ใช่ คุณต้องดูแลตัวเอง ฉันจะช่วยรักษาความสะอาดให้” ซายูริเสนอด้วยน้ำเสียงมั่นคงและให้กำลังใจ

“ขอบคุณ” ริชาร์ดยิ้มให้เธอ พร้อมกับชื่นชมความอบอุ่นและการดูแลของเธอ

“หมอได้ปิดแผลให้เธอแล้ว” เขากล่าวต่อโดยหันหลังให้เธอและยกเสื้อขึ้นเล็กน้อย

ซายูริเบิกตากว้างขึ้นเมื่อเธอสังเกตเห็นว่าผ้าพันแผลมีขนาดใหญ่ขึ้น “ดีเลย ดูดีขึ้นแล้ว คุณรู้สึกยังไงบ้าง” เธอถามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“มันเจ็บนิดหน่อย” เขากล่าวตอบโดยพยายามลดความรู้สึกไม่สบายลง

“ตกลง ไปนอนบนเตียง ฉันจะเอาน้ำมาใส่ยาให้ คุณต้องกินยาตอนนี้” เธอสั่ง น้ำเสียงของเธอไม่เปิดโอกาสให้มีการโต้แย้ง ริชาร์ดหัวเราะเบาๆ
เสียงนั้นทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลง “ครับท่าน”

ซายูริวางแล็ปท็อปของเธอไว้บนโต๊ะข้างๆ เธอแล้วลุกขึ้นเดินไปที่ห้องครัว ขณะที่เธอเติมน้ำลงในแก้ว เธอก็ไม่สามารถสลัดความรู้สึกไม่สบายใจออกไปได้ เธออยากดูแลเขาเพื่อให้แน่ใจว่าเขาสบายดี และเธอสงสัยว่าเธอกำลังมีความรู้สึกโรแมนติกกับเขาอยู่หรือไม่

อย่าโง่สิ เธอต่อว่าตัวเอง *คุณเพิ่งจบความสัมพันธ์ที่จริงจังไป เพลิดเพลินกับอิสระของคุณเถอะ*

“นี่ค่ะ” เธอกล่าวแล้วเดินกลับไปที่เตียงพร้อมกับถือแก้วในมือ “คุณต้องกินยา”

ริชาร์ดทรุดตัวลงบนเตียง ใช้ข้อศอกข้างหนึ่งยันตัวขึ้นรับแก้ว “ขอบคุณนะ ซายูริ เธอน่าจะเป็นพยาบาลที่ดีได้นะ” เขากล่าวอย่างจริงใจพร้อมยิ้มให้เธอ เธอโบกมือปัดๆ แม้ว่าจะมีรอยยิ้มขี้อายปรากฏขึ้นบนริมฝีปากของเธอ “เธอต้องดีขึ้นนะ”

เขากินยาแล้วกลืนลงไปพร้อมน้ำหนึ่งอึก “ผมซาบซึ้งใจมาก คุณทำให้ผมเคยตัว ผมคงจะชินกับมันได้”

ซายูริรู้สึกอบอุ่นขึ้นเมื่อได้ยินคำพูดของเขา ขณะที่เธอหนุนหมอนให้ริชาร์ด ทำให้เขานั่งตัวตรงขึ้นบนเตียงได้ ริชาร์ดเอนหลังพิงหมอน
มองดูเธอด้วยความรู้สึกขอบคุณและชื่นชมปนเปกัน “ฉันอยากจะไม่ต้องจากไปเร็วขนาดนี้” เขายอมรับด้วยสีหน้าจริงจัง

ซายูริระมัดระวังที่จะไม่ตอบอะไรอย่างหุนหันพลันแล่น หัวใจของเธอต้องการให้เธอบอกริชาร์ดว่าเธออยากจะใช้เวลาอยู่กับเขาให้มากขึ้น แต่เธอก็รู้จักตัวเองดี
เธอรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีความสัมพันธ์ระยะยาวกับใครก็ตามตั้งแต่เธอเป็นวัยรุ่น เคนเป็นแฟนเก่าของเธอคนสุดท้าย หรืออาจจะประมาณนั้น
พวกเขาไม่ได้อยู่ด้วยกัน ไม่เพียงแต่เขาจะแต่งงานแล้วเท่านั้น แต่เขายังตระหนักดีถึงความแตกต่างของอายุระหว่างพวกเขาด้วย
ดังนั้นเธอจึงอาศัยอยู่ในอพาร์ตเมนต์ของตัวเอง ซึ่งแน่นอนว่าเคนเป็นคนจ่ายให้ ที่นั่นคือ 'รังรัก' ของพวกเขา ดังนั้น เธอจึงเลือกคำพูดอย่างระมัดระวังและตอบว่า
"นั่นคงจะดี"

ริชาร์ดยิ้ม ความตึงเครียดในร่างกายของเขาผ่อนคลายลงเล็กน้อย ขณะที่เขาดูซายูริปีนข้ามตัวเขาอย่างระมัดระวังเพื่อไปที่เตียงด้าน "ของเธอ" ซึ่งถูกผลักไปที่มุมหนึ่งของห้องนอนใหญ่หลัก

“พักผ่อนเถอะ ฉันจะอยู่ที่นี่” เธอกล่าวพร้อมพิงศีรษะบนหน้าอกกล้ามเป็นมัดของเขา เธอรู้สึกสบายใจเมื่อได้วางมือข้างหนึ่งบนต้นขาของเขา วาดลวดลายเบาๆ บนผิวหนังของเขา ริชาร์ดหันมาหาเธอ สีหน้าของเขาแสดงออกถึงความอยากรู้อยากเห็น และเชื้อเชิญให้เธอเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเองเพิ่มเติม

“คุณมีพี่น้องไหม” เขาถามด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำและอ่อนโยน

“ใช่ ฉันมีน้องสาวสองคน” ซายูริตอบพร้อมเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยรอยยิ้มเล็กน้อย

“อายุมากกว่าหรือน้อยกว่า” เขาถามด้วยความสนใจอย่างแท้จริง

“ทั้งคู่อายุมากกว่า” เธอกล่าว น้ำเสียงของเธอผ่อนคลายลงเล็กน้อย “เคโกะกับอัตสึโกะ”

“แล้วพ่อแม่ของคุณล่ะ พวกเขายังมีชีวิตอยู่ไหม” ริชาร์ดถามด้วยความอยากรู้

ซายูริลังเล สีหน้าของเธอเปลี่ยนไปเป็นเรื่องจริงจังมากขึ้น หัวข้อเรื่องพ่อแม่ของเธอดูหนักอึ้ง และเธอกำลังถกเถียงว่าจะบอกความจริงกับเขาดีหรือไม่ เธอสัมผัสได้ถึงสายตาอันหนักอึ้งของเขา ความอดทนและความเข้าใจ ขณะที่เขารอให้เธอตอบ

“แม่ของฉันอาศัยอยู่คนเดียวในโตเกียว” ในที่สุดเธอก็ตอบด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา

ซายูริรู้สึกไม่สบายใจกับทิศทางของการสนทนา จึงตัดสินใจเปลี่ยนทิศทางการสนทนาไปในทางอื่น “แล้วคุณล่ะ คุณมีพี่น้องไหม” เธอถามด้วยความอยากรู้ที่ผุดขึ้นมาอีกครั้ง

“ผมมีพี่ชายหนึ่งคน เขาอาศัยอยู่ที่แอฟริกาใต้กับภรรยาและลูกสาวสองคน” ริชาร์ดตอบ “เราไม่ได้คุยกันมากนัก”

“ทำไมคุณไม่พูดอะไร” เธอถาม

ริชาร์ดตอบว่า “พวกเราต่างกันมาก คุณรู้ไหมว่าคำว่า ‘แกะดำ’ ในภาษาอังกฤษหมายถึงอะไร”

“แกะดำ” ซายูริพูดซ้ำ “ไม่ใช่ มันหมายความว่าอะไร”

“มีคนในครอบครัวที่ทำอะไรไม่เหมือนคนอื่น ฉันคิดว่าจะอธิบายเป็นภาษาอังกฤษได้ยาก”

“ฉันคิดว่าฉันเข้าใจแล้ว” ซายูริกล่าวพร้อมพยักหน้าเล็กน้อย “ในครอบครัวของฉัน ฉันก็เป็นเหมือนแกะดำเหมือนกัน” เธอยิ้มให้เขาและยกมือขึ้นรับคำทักทายจากริชาร์ด “พวกเราเป็นบ้านของแกะดำ” เธอหัวเราะคิกคัก

“แล้วพ่อแม่ของคุณล่ะ” ซายูริถามอย่างอ่อนโยน เพราะอยากรู้เพิ่มเติม “พวกเขายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

รอยยิ้มของริชาร์ดจางหายไปเล็กน้อย “แม่ของฉันเสียชีวิตไปแล้ว มากกว่า 15 ปีแล้ว เธอเป็นโรคพาร์กินสัน คุณรู้ไหมว่ามันคืออะไร” เขาถามโดยวัดปฏิกิริยาของเธอ ซายูริส่ายหัว หยิบโทรศัพท์จากโต๊ะข้างเตียงขึ้นมา “เปล่า คุณสะกดชื่อนี้ยังไง”

“ส่งโทรศัพท์ของคุณมาให้ฉัน ฉันจะพิมพ์ข้อความ” ริชาร์ดยื่นมือออกไปเสนอ

“ไม่ ฉันจะทำ” เธอยืนกรานอย่างแน่วแน่ที่จะเข้าใจ

“โอเค มันสะกดว่า PARKINSONS” เขากล่าวช้าๆ โดยออกเสียงแต่ละตัวอักษร

“ *ปากินซอน-เบียว* ” ซายูริพูดซ้ำเป็นภาษาญี่ปุ่น คิ้วของเธอขมวดเล็กน้อยขณะประมวลผลข้อมูล “ไช่ ฉันเข้าใจ” เธอยอมรับ น้ำเสียงของเธอเปลี่ยนไปเป็นน้ำเสียงแสดงความเห็นอกเห็นใจ

“พ่อของฉันยังมีชีวิตอยู่ เขาอาศัยอยู่ในแอฟริกาใต้ด้วย” ริชาร์ดพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่เบาลง เขาลังเลก่อนจะถามว่า “พ่อของคุณอยู่ที่ไหน”

ซายูริรู้สึกอึดอัดขึ้นมาในใจ “ฉันจะบอกคุณสักวัน” เธอสัญญาด้วยแววตาเศร้าๆ “ฉันไม่ชอบพูดถึงเรื่องนั้น”

“โอเค ที่รัก” ริชาร์ดพูดอย่างขี้เล่นพร้อมหันศีรษะไปจูบที่ริมฝีปากของเธออย่างอ่อนโยน โดยรู้ว่าเขาต้องเลิกพูดถึงเรื่องนี้

พวกเขาโอบกอดกันอย่างเงียบๆ ความใกล้ชิดจากความเปราะบางที่พวกเขามีร่วมกันสร้างสายสัมพันธ์ที่ไม่อาจแตกหักได้ ซายูริโอบกอดริชาร์ดอย่างแนบแน่นขึ้น เธอรู้สึกขอบคุณสำหรับความอดทนและความเข้าใจของเขา ในพื้นที่เงียบสงบนั้น เธอรู้สึกสงบสุข เมื่อรู้ว่าเธอไม่จำเป็นต้องเร่งรีบเล่าเรื่องของเธอ สำหรับตอนนี้ การได้อยู่ด้วยกันก็เพียงพอแล้ว

บทที่ 29

ซายูริก้าวออกมาจากห้องอาบน้ำ ไอระเหยลอยวนรอบตัวเธอขณะที่เธอปรับผ้าขนหนูสีเหลืองผืนใหญ่ที่พันรอบร่างของเธออย่างแนบชิด ความอบอุ่นเกาะติดผิวของเธอ
เป็นเครื่องเตือนใจอันผ่อนคลายที่เธอเพิ่งได้สัมผัสเมื่อไม่นานนี้ ห้องน้ำเชื่อมต่อกับห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าขนาดเล็กที่ริชาร์ดใช้เป็นห้องแต่งตัวแบบวอล์กอิน
ราวแขวนเสื้อผ้าแบบมีล้อตั้งอยู่ชิดผนังด้านหนึ่ง ในขณะที่โต๊ะเครื่องแป้งขนาดเล็กอยู่ฝั่งตรงข้าม พร้อมด้วยกระจกสี่เหลี่ยมด้านบน

ขณะที่ซายูริกำลังมองภาพสะท้อนของตัวเอง เธอรู้สึกเขินอายเล็กน้อย เธอรู้ว่าตัวเองสวย—อย่างน้อยก็เคยสวยในวัยเยาว์—แต่เมื่อเวลาผ่านไป
เธอเริ่มรู้สึกตัวมากขึ้นเรื่อยๆ ถึงสัญญาณของวัยที่เพิ่มขึ้น ริ้วรอยรอบดวงตาและการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ บนผิวทำให้เธอรู้สึกประหม่า เธอชอบอาบน้ำคนเดียว
โกนขนขาและทามอยส์เจอร์ไรเซอร์อย่างช้าๆ และเพลิดเพลินกับช่วงเวลาแห่งการดูแลตัวเองเหล่านี้ เธอย้อมผมสัปดาห์ละครั้ง ซึ่งเป็นกิจวัตรที่ทำให้เธอรู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้น

วันนี้เธอยืนอยู่ที่โต๊ะเครื่องแป้ง แต่งหน้าอย่างเรียบง่าย เพลิดเพลินกับพื้นที่กว้างขวางในบ้าน เธอไม่เคยอาศัยอยู่ในที่ที่ใหญ่โตเช่นนี้มาก่อน
การมีพื้นที่ให้หายใจและแสดงออกถึงตัวเองจึงเป็นเรื่องที่ยอดเยี่ยมมาก ขณะที่เธอทาอายแชโดว์ จิตใจของเธอก็ล่องลอยกลับไปในคืนก่อนหน้า

ริชาร์ดเพิ่งกินแกงกะหรี่ที่เตรียมไว้สำหรับมื้อเย็นเสร็จ กลิ่นเครื่องเทศรสเข้มข้นยังคงอบอวลอยู่ในอากาศ พวกเขานั่งลงบนโซฟา แสงสลัวๆ
สาดส่องความอบอุ่นรอบตัวพวกเขา และเธอแนะนำให้พวกเขาดูอนิเมะ ริชาร์ดสารภาพว่าเขาไม่เคยดูมาก่อน และความตื่นเต้นในน้ำเสียงของเธอทำให้เธอเองก็ประหลาดใจ

“จริงเหรอ คุณไม่เคยเห็นเหรอ” เธอถามด้วยตาเบิกกว้างด้วยความไม่เชื่อ

“เปล่า” เขาตอบพร้อมหัวเราะ “ฉันคิดว่าฉันเคยดู *Dragon Ball Z หนึ่งตอน* เมื่อหลายปีก่อน”

เธอเลือก *Blood of Zeus* ด้วยความหวังว่ามันอาจจะดึงดูดใจริชาร์ด และขณะที่พวกเขาดูด้วยกัน เธอก็รู้สึกมีความสุขขึ้นมา
เธอชอบที่จะแบ่งปันวัฒนธรรมของเธอกับเขา และการได้เห็นความอยากรู้ที่จริงใจของเขาทำให้หัวใจของเธอพองโต
เธอบอกได้ว่าเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับอนิเมะหรือวัฒนธรรมญี่ปุ่นเลย แต่พวกเขาก็ยังคงหัวเราะร่วมกันกับตัวละครที่แปลกประหลาดและพล็อตเรื่องที่พลิกผันอย่างเหลือเชื่อ
ความสบายใจของความเป็นเพื่อนโอบล้อมพวกเขาไว้ราวกับผ้าห่มอุ่นๆ

ตอนนี้ เมื่อเธอแต่งหน้าเสร็จแล้ว ซายูริก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มให้กับความทรงจำนั้น ความสัมพันธ์ที่พวกเขามีร่วมกันนั้นดูง่ายดายและเป็นธรรมชาติมาก
เธอเคยระมัดระวังในการเปิดใจกับใครคนใหม่เสมอ แต่ริชาร์ดแตกต่างออกไป เขาทำให้เธอรู้สึกว่าตัวเองได้รับการมองเห็นและชื่นชม และนั่นเป็นสิ่งที่เธอไม่คาดคิด

แต่แล้วเขาก็ทำลายช่วงเวลานั้นด้วยการถามเธอว่าเธออยากมีเซ็กส์ไหม เธอยิ้มกับตัวเองในกระจกเมื่อนึกถึงความตกใจบนใบหน้าของเขาเมื่อเธอตอบว่า “ไม่!”
เธอคาดหวังว่านั่นคงเป็นจุดจบของเรื่องทั้งหมด แต่เธอกลับประเมินความดื้อรั้นของเขาต่ำไป เธอเคยชินกับการใช้ชีวิตในสังคมชายเป็นใหญ่ของญี่ปุ่น
ซึ่งผู้ชายแทบไม่เคยถูกปฏิเสธความปรารถนา แต่ตอนนี้เธอเป็นอิสระจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดแล้ว
และตั้งใจว่าจะไม่ยอมถูกกลั่นแกล้งให้มีเซ็กส์โดยขัดต่อความประสงค์ของเธอ

เธอมีความสุขกับการมีเซ็กส์กับริชาร์ด เขาเป็นคนรักที่ใจดีและเอาใจใส่ และเธอชอบวิธีการมีเซ็กส์แบบตันตระของเขา ซายูริชอบเขามาก
แต่เนื่องจากพ่อของเธอไม่พร้อมทั้งทางอารมณ์และร่างกาย เธอจึงไม่เคยเรียนรู้ที่จะปฏิสัมพันธ์กับผู้ชายในทางที่ดี
การมีพ่อที่ไม่สนใจใยดีทำให้เธอกลัวว่าเธอไม่สมควรได้รับความรัก

ความมั่นใจและความนับถือตนเองไม่ใช่สิ่งเดียวกัน ซายูริรู้ว่าเธอสามารถทำทุกอย่างที่ตั้งใจไว้ได้ เธอมีความมั่นใจในความสามารถของตัวเอง
แต่เมื่อเป็นเรื่องภาพลักษณ์ของตัวเอง เธอมักจะรู้สึกว่าตัวเองด้อยกว่าผู้หญิงคนอื่นเสมอ เธอสงสัยว่าริชาร์ดก็คล้ายกับเธอในแง่นั้น
เขาเป็นผู้ชายที่มีความสามารถและมั่นใจในตัวเองมาก แต่ไม่พอใจในภาพลักษณ์ของตัวเอง

ไม่จำเป็นต้องมีปริญญาทางจิตวิทยาก็สามารถเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นได้ ในช่วงหลายปีที่เธอทำงานในโตเกียว
เธอได้เรียนรู้ที่จะปรับเปลี่ยนบุคลิกภายนอกเพื่อเอาใจผู้ชายที่เธออยู่ด้วยในปัจจุบัน โดยรู้โดยสัญชาตญาณว่าควรกดปุ่มไหน แม้จะรู้ว่า "ปัญหาพ่อ"
ทำให้เธอยอมให้ผู้ชายปฏิบัติต่อเธอไม่ดี แต่เธอก็มุ่งมั่นที่จะทำลายวงจรนั้น ตั้งแต่ที่เธอคบหากับเคน วาตานาเบะเป็นเวลา 3 ปี

เธอก็มีนิสัยชอบคบหากับผู้ชายที่อายุมากกว่าหรือมีอำนาจเหนือกว่ามาก เนื่องจากเธอไม่มี "ผู้คุ้มครองพ่อ" ในช่วงวัยเด็ก
เธอจึงใช้เวลาช่วงวัยรุ่นไปกับการมองหาผู้ชายที่จะดูแลเธอ และบางครั้งก็ครอบงำเธอทั้งทางอารมณ์และการเงิน

หลังจากออกจากร้านนวด เธอสามารถหยุดวงจรของการพึ่งพาเงินจากผู้ชายได้ แต่จนถึงขณะนี้ เธอก็ยังไม่สามารถหยุดเป็นคนรักเดียวใจเดียวได้
โดยคบผู้ชายเพียงไม่กี่เดือนเพื่อหลีกเลี่ยงการพัวพันทางอารมณ์กับคนๆ เดียว ซายูริรู้ดีว่าความรักนั้นอันตรายเพียงใด เธอจึงดำเนินชีวิตตามคติประจำใจที่ว่า
“ป้องกันไว้ดีกว่าแก้ไข”

ใช่ มีรากของความผูกพันทางอารมณ์ที่เติบโตลึกๆ ในตัวเธอ แต่ริชาร์ดกำลังจะจากไปในอีกไม่กี่วัน
และมันจะเป็นการประมาทและไม่รับผิดชอบหากปล่อยให้รากหยั่งรากลึกเกินไป เป็นเรื่องยากสำหรับเธอที่จะปฏิเสธการล่วงละเมิดทางเพศของริชาร์ด
แต่เธอก็รู้ว่านั่นเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เหมือนพ่อแม่ที่รักลูกที่วางกฎเกณฑ์เพื่อประโยชน์ส่วนรวม โดยละทิ้งอารมณ์ความรู้สึก

ริชาร์ดไม่หวั่นไหวกับคำตอบ "ไม่" ของเธออย่างชัดเจน แต่เขาวางมือของเธอไว้ที่เป้าของเขาแล้วพูดว่า "ช่วยตัวเองเหรอ?"

“ไม่ ฉันไม่ใช่ของเล่นทางเพศของคุณ”

เธอพยายามพูดอย่างหนักแน่นพอที่จะขัดขวางการล่วงละเมิดทางเพศของเขา แต่เธอไม่ได้พูดเสียงดังหรือบ่นเพิ่มเติมอีก เพราะสังเกตเห็นว่าเขาได้รับข้อความแล้ว
เธอไม่สามารถตำหนิเขาได้จริงๆ ที่พยายาม เธอรู้ว่าเธอเป็นคนรักที่ดี และเซ็กส์สามารถทำให้ติดได้มากกว่าเฮโรอีน ไม่ใช่ว่าเธอเคยเสพเฮโรอีน
แต่เธอมีประสบการณ์กับผู้ชายธรรมดาพอที่จะรู้ว่าเซ็กส์ควบคุมสมองของพวกเขาได้ เรื่องนี้อาจเป็นจริงสำหรับคนเกย์เช่นกัน แต่เป็นเพียงการคาดเดาของเธอเท่านั้น
ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เขาได้รับข้อความนั้นอย่างดังและชัดเจน – จะไม่มีการเล่นชู้ในคืนนั้น ริชาร์ดยอมรับความพ่ายแพ้อย่างเต็มใจและไปหยิบเบียร์เย็นๆ
สองขวดจากตู้เย็น – วิธีขอโทษของเขา

ริชาร์ดเคยบอกเธอในวันที่พวกเขาพบกันว่าเขาเป็นคนนอนดึก แต่ความคิดของเขาเกี่ยวกับคนนอนดึกนั้นต่างจากเธอ เธอสังเกตว่าโดยปกติแล้วเขาจะเข้านอนตอนสี่ทุ่ม
ในขณะที่เธอชอบนอนบนเสื่อโยคะและยืดเส้นยืดสายเป็นเวลาสองสามชั่วโมงในขณะที่เธอกำลังตามทันโซเชียลมีเดียและพอดแคสต์เกี่ยวกับสุขภาพ
การที่ริชาร์ดนอนกรนอยู่ห่างออกไปไม่กี่ฟุตในขณะที่เธอเพลิดเพลินกับความเงียบสงบนั้นเหมาะกับเธอดีทีเดียว แปลกที่การอยู่ใกล้ ๆ
ของเขาทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยและได้รับการปกป้อง แม้ว่าเสียงซิมโฟนีทางจมูกของเขาจะดังขึ้นเป็นครั้งคราวก็ตาม เธอแทบไม่เคยหลับก่อนตีสอง
แต่ตอนนี้ริชาร์ดคิดได้เพียงพอที่จะไม่ปลุกเธอก่อนที่เธอจะแสดงอาการตื่นตัวในตอนเช้า

เธอมองกระจกเป็นครั้งสุดท้ายและรู้สึกพอใจกับรูปลักษณ์ของตัวเอง เครื่องสำอางช่วยเสริมรูปลักษณ์ของเธอโดยไม่ปิดบังตัวตนที่แท้จริงของเธอ
เธอเช็ดผ้าขนหนูให้เรียบและตัดสินใจว่าถึงเวลาที่จะร่วมกับริชาร์ดแล้ว เธอรู้สึกผิดเล็กน้อยที่ปฏิเสธเขาเมื่อคืนก่อน จึงเริ่มมีเซ็กส์ในเช้าวันนั้น
โดยรู้ว่าเขาจะรู้สึกขอบคุณเหมือนกับดอกทานตะวันที่หันไปทางดวงอาทิตย์ และเขาเป็นเช่นนั้นจริงๆ
โดยแกล้งหยอกล้อเธออย่างชำนาญจนกระทั่งเธอระเบิดความสุขออกมา ซักกระตุกเป็นเวลานานหลังจากการระเบิดอารมณ์
นี่เป็นประสบการณ์ที่แสนวิเศษที่เธอไม่เคยพบเจอมาก่อน เธอรู้สึกดีใจที่ได้ใช้เวลาอีกวันหนึ่งกับเขา

เมื่อเธอเดินออกจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เธอได้ยินริชาร์ดฮัมเพลงเบาๆ จากห้องนั่งเล่น ซึ่งเป็นเพลงที่เธอจำได้จากอนิเมะที่พวกเขาดู เสียงนั้นทำให้เธอสนใจ
และเธอออดไม่ได้ที่จะยิ้มเมื่อเธอเดินเข้าไปใกล้ พร้อมที่จะใช้เวลาร่วมกันอีกครั้ง

"สวัสดีที่รัก" เขาทักทายเธอพร้อมยิ้มเมื่อสังเกตเห็นการมาถึงของเธอ

“สวัสดีที่รัก” เธอยิ้มแย้มขณะนั่งลงข้างๆ เขาบนโซฟา เธอไม่ชอบคำว่า “ที่รัก” ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจที่จะไม่โต้ตอบ
แต่เลือกใช้คำแสดงความรักที่เธอเคยเห็นในทีวีอเมริกันแทน เขาบอกให้เธอเรียกเขาว่าดิก แต่เธอไม่แน่ใจว่าจะทำแบบนั้นด้วยใบหน้าที่จริงจังได้หรือไม่

“ฉันชงกาแฟให้คุณ” เขากล่าวพร้อมชี้ไปที่แก้วกาแฟที่ซื้อมาเมื่อวันก่อน ซึ่งแต่ละใบมีลายแมวนำโชคสีแดงและสีขาวขนาดใหญ่ ซา
ยูริชอบที่ริชาร์ดเป็นคนใส่ใจ

“ *อาริกาโตะ โกไซมัส* ” เธอขอบคุณเขาเป็นภาษาญี่ปุ่น

“ผมเดาว่านั่นเป็นภาษาญี่ปุ่นแปลว่า 'ขอบคุณ'” เขากล่าว

“เฮ้! เธอเรียนภาษาญี่ปุ่นได้นะ ฉันต้องพูดภาษาอังกฤษให้เธอฟังทั้งวัน ตอนนี้เธอต้องเรียนภาษาญี่ปุ่นแล้ว” เธอพูดอย่างสนุกสนาน

“ผมอยากเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก” เขาตอบอย่างจริงใจ “ถ้าเราได้เจอกันอีก ผมสัญญาว่าจะพูดคุยกับคุณเป็นภาษาญี่ปุ่น”

“โอเค” เธอตอบพลางถูยน้ำลายลงบนฝ่ามือของเธอและยื่นให้ริชาร์ดเพื่อปิดการขายด้วยการจับมือ เขาหยุดชะงัก มองดูเธอชั่วครู่ และเธอก็มองดูอุ้งเท้าขนาดใหญ่ของเขาโอบล้อมมือเล็กๆ ของเธอเอาไว้และเขย่ามันอย่างมั่นคง

“ตกลง!” เขาประกาศพร้อมปล่อยมือเธอแล้วหยิบซอง L&M ของเขาบนโต๊ะกาแฟ เขาจุดบุหรี่แล้วขยับออกห่างจากเธอโดยพยายามแสดงความเกรงใจอย่างชัดเจนว่าเธอไม่สูบบุหรี่ เขาถามเธออย่างครุ่นคิด “คุณเคยสูบบุหรี่ไหม”

“เฮ้!” เธอตอบ “ฉันสูบบุหรี่มาหลายปีแล้ว ฉันเลิกสูบบุหรี่เมื่อฉันตั้งครรภ์

“ท้องเหรอ? คุณมีลูกแล้วเหรอ” เขาถามด้วยความประหลาดใจ

“เฮ้ย! พออายุ 27 ฉันก็ท้อง”

“เด็กชายหรือเด็กหญิง?” เขาถามต่อ

“หนูน้อย ชื่อนาโอมิค่ะ”

“ชื่อเพราะดีนะ เธออาศัยอยู่ที่ไหนเหรอ ญี่ปุ่นเหรอ”

“เฮ้ เธอเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยในญี่ปุ่น” เธอตอบโดยหวังว่าริชาร์ดจะหยุดถามคำถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ครั้งก่อนๆ เพราะเธอเริ่มรู้สึกไม่สบายใจแล้ว ดูเหมือนว่าเขาจะอ่านใจเธอได้

“ผมไม่อยากหยาบคาย แต่ผมอยากรู้ คุณอายุเท่าไหร่ ผมเดาอายุผู้หญิงไม่ได้” เขาถามโดยเลี่ยงที่จะพูดถึงเรื่องนี้

“สี่สิบแปด แล้วคุณล่ะ” เป็นเรื่องโกหก เธออายุแค่สี่สิบเจ็ด แต่เธอก็ยังเพิ่มอายุให้สูงขึ้นอยู่เสมอ เพราะเธอสงสัยว่าตัวเองดูแก่กว่าวัย และไม่อยากให้คนอื่นคิดว่า *“ว้าว! เธอดูแก่เกินไปสำหรับอายุของเธอ!”*

ริชาร์ดลังเลก่อนจะตอบว่า “ห้าสิบแปด ผมจะอายุห้าสิบเก้าในเดือนตุลาคม”

“เลลลี่!” เธอกล่าวอย่างตื่นเต้น “ฉันก็อยู่ในเดือนตุลาคมเหมือนกัน คุณมาวันที่เท่าไหร่”

“ วันที่ 11 แล้วคุณล่ะ?”

“ วันที่ 18 ”

ซายูริไม่เชื่อในราศีต่างๆ ดังนั้นเธอจึงไม่ถือว่าราศีเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเข้ากันได้ของราศีต่างๆ บนโลก เป็นเพียงคำถามทางคณิตศาสตร์ หากบนโลกมีประชากรประมาณ 8,000 ล้านคน แต่กลับมีราศีเพียง 12 ราศี นั่นหมายความว่ามีผู้คนอีกหลายร้อยล้านคนที่น่าจะมีบุคลิกภาพแบบเดียวกัน สมองที่ใช้เหตุผลของเธอไม่ยอมให้ตัวเองเชื่อเรื่องดวงชะตาหรือศาสนาด้วยซ้ำ

“ผมจะต้องกลับมาไทยเพื่อฉลองวันเกิดของคุณ” เขากล่าว ซายูริรู้ว่าเขาแค่พูดเล่นๆ

ซายูริใช้เวลาหลายชั่วโมงในการออกแบบเว็บไซต์บนคอมพิวเตอร์ของเธอตลอดสัปดาห์แรกที่ใช้ชีวิตอยู่กับริชาร์ด
จังหวะการทำงานของเธอเต็มไปด้วยความอบอุ่นและความรักใคร่ ทุกครั้งที่พักเธอจะเข้าไปกอดเขาขณะที่เขาอ่านหนังสือบนเตียง ริชาร์ดมีวิธีทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลาย
การที่เขาจดจ่ออยู่กับหน้าหนังสือสร้างบรรยากาศที่แสนสบายที่โอบล้อมเธอไว้ราวกับผ้าห่มนุ่มๆ

ในฐานะนักเดินทางคนเดียว เธอคิดถึงความใกล้ชิดของความสัมพันธ์ ริกกี้เป็นความสัมพันธ์ที่จริงจังครั้งแรกของเธอตั้งแต่เธอออกจากญี่ปุ่น
มีหลายสิ่งที่เธอยังไม่ได้บอกริชาร์ด และความไม่แน่นอนก็คอยรบกวนเธอว่าเธอควรจะเปิดเผยอะไรมากแค่ไหนก่อนที่เขาจะออกจากประเทศไทย

เธอมีความลับของตัวเอง—เช่นการพบกันในอดีตในโฮสเทล ช่วงเวลาสั้นๆ ของความเชื่อมโยงทางกายภาพที่เติมเต็มความต้องการทางชีววิทยาล้วนๆ
แต่ประสบการณ์เหล่านั้นเทียบไม่ได้เลยกับความสนิทสนมทางอารมณ์ที่เธอรู้สึกกับริชาร์ด มันแตกต่างกับเขา มันลึกซึ้งกว่านั้น เมื่อนอนอยู่ข้างๆ เขา
เธอจะลูบไล้ไปตามร่างกายของเขาอย่างอ่อนโยน ลิ้มรสความอบอุ่นของผิวเขาขณะที่เขาอ่านหนังสือ PDF บนแล็ปท็อปของเขา
ความสัมพันธ์ที่เติบโตขึ้นของพวกเขารู้สึกจริงใจ แต่ภาพหลอนที่ไกล้เข้ามาของการจากไปของเขาในเร็วๆ นี้ทำให้หัวใจของเธอเศร้าหมอง

ชีวิตช่างโหดร้ายเหลือเกิน เธอคิดในใจ จิตใจของเธอวนเวียนอยู่ในวังวนแห่งอารมณ์ที่ขัดแย้ง *ในที่สุด ฉันก็รู้สึกผูกพันกับใครสักคนอย่างแน่นแฟ้น และตอนนี้พวกเขากำลังทิ้งฉัน* ไป

เธอรู้ว่าเขามีภาระผูกพันก่อนหน้านี้ และไม่มีอะไรที่เธอพูดหรือทำได้เพื่อเปลี่ยนแปลงสิ่งนั้น ส่วนหนึ่งในตัวเธอไม่อยากพูดอะไรอยู่แล้ว
เธอเชื่อในความคิดที่ว่าผู้คนเข้ามาในชีวิตของเธอด้วยเหตุผล ช่วงเวลาหนึ่ง หรือตลอดชีวิต ใช่ เธอจะคิดถึงเขามาก แต่ลึกๆ แล้ว เธอเข้าใจข้อบกพร่องของตัวเองดี—
ว่าเธอพบกับความสัมพันธ์ระยะยาวได้ยากเพียงใด ความจริงยังคงหลอกหลอนเธอ: เธอไม่สามารถลงหลักปักฐานกับผู้ชายได้ตลอดไป

บาดแผลทางใจของเธอแผ่คลุมเหมือนเมฆหนาทึบ กระซิบว่าอดีตของเธอจะขัดขวางไม่ให้เธอมีความผูกพันที่ปกติและยั่งยืนตลอดไป
ไม่มีความเจ็บปวดใดจะเทียบเท่ากับความเจ็บปวดจากการเห็นตัวเองถูกครอบงำโดยส่วนที่น่าละอายที่สุดของตัวเอง…
เธอครุ่นคิดขณะรู้สึกถึงแรงดึงดูดอันสับสนวุ่นวายของความกลัวของเธอ “*… ความกดดัน ความไร้ความเอื้อเฟื้อ ความขัดสน ถูกครอบงำด้วยความกลัวและความไม่แน่นอน*
”

ขณะที่เธอมองริชาร์ด ส่วนหนึ่งของสมองของเธอเริ่มคิดว่าเป็นเรื่องดีที่เขาจากไปก่อนที่เธอจะมีโอกาสทำให้เขาอกหัก หากเขาอยู่ที่หนองไผ่เพื่อเธอ
เธอรู้ว่าเธอจะต้องทิ้งเขาไปก่อนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และนั่นจะทำให้เขาเสียใจ เธอเห็นว่าเขารักเธอมากเพียงใด หรือเป็นแค่ความใคร่เท่านั้น
คำถามนี้ยังคงค้างคาในใจของเธอ เขาเข้าใจเธอจริงๆ หรือว่าเขาหลงใหลในความคิดของเธอกันแน่

“ซายูริ” เสียงของริชาร์ดทำให้เธอหลุดจากห้วงความคิด ทำลายมนต์สะกดแห่งการทบทวนตนเองของเธอ เขาเหลือบมองเธอ คิ้วขมวดเล็กน้อยด้วยความกังวล
“คุณไม่เป็นไรนะ คุณเงียบไป”

เธอส่งยิ้มเล็กๆ หวังว่าจะช่วยปกปิดความสับสนวุ่นวายภายใน “แค่คิด” เธอตอบเบาๆ โดยที่เสียงของเธอแทบจะกระซิบ

“เรื่องอะไร” เขาวางแล็ปท็อปของเขาลง ให้ความสนใจเธออย่างเต็มที่ ความอบอุ่นจากการจ้องมองของเขาทำให้หัวใจของเธอเต้นแรง

“เกี่ยวกับเรา” เธอยอมรับด้วยความประหลาดใจในความซื่อสัตย์ของตัวเอง “เกี่ยวกับ…ชีวิต”

ริชาร์ดจ้องมองเธอสักครู่ สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปเป็นจริงจังมากขึ้น “รู้ไหม ฉันดีใจจริงๆ ที่เราพบกัน ครั้งนี้กับฉันมันพิเศษมาก”

“พิเศษ?” เธอกล่าวซ้ำอีกครั้ง โดยที่คำๆ นี้ลอยอยู่ในอากาศระหว่างพวกเขา มันให้ความรู้สึกทั้งหวานและขมอย่างเจ็บปวด

“ใช่” เขากล่าวพร้อมยื่นมือไปจับมือเธอ “ฉันรู้สึกเหมือนเรามีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นและจริงใจ”

หัวใจของเธอเจ็บปวดกับความจริงใจของเขา และเธอรู้สึกว่ามีคลื่นแห่งความเปราะบางซัดเข้ามาหาเธอ “แต่คุณต้องไป” เธอกล่าว
ความเป็นจริงที่ก่อตัวขึ้นภายในตัวเธอเหมือนก้อนหินหนักๆ

“ใช่” เขาตอบด้วยน้ำเสียงมั่นคง “แต่นั่นไม่ได้เปลี่ยนแปลงสิ่งที่เรามีอยู่ตอนนี้ ฉันอยากใช้เวลาที่มีร่วมกันให้คุ้มค่าที่สุด ไม่ว่าเวลาจะเป็นอย่างไรก็ตาม”

ซายูริบีบมือเขา จิตใจของเธอสับสนวุ่นวายด้วยความคิดที่ขัดแย้งกัน เธอจะยอมให้ตัวเองดื่มด่ำกับช่วงเวลาเหล่านี้ได้หรือไม่ ทั้งที่รู้ว่ามันมีจำกัด ความสัมพันธ์ที่พวกเขามีร่วมกันนั้นรู้สึกจริงแท้ แต่ความกลัวที่จะสูญเสียมันไปนั้นดูยิ่งใหญ่ “ฉันก็ต้องการแบบนั้นเหมือนกัน” เธอกล่าว น้ำเสียงของเธอสั่นเล็กน้อย “ฉันแค่... ฉันไม่อยากทำร้ายคุณ”

ริชาร์ดมองอย่างอ่อนโยน เขาจึงเอามือของเธอมาแตะริมฝีปากของเขาแล้วจูบอย่างอ่อนโยน “หัวใจต้องการสิ่งที่ต้องการ ฉันไม่คิดว่าจะหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดได้เมื่อเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ มันเป็นส่วนหนึ่งของแพ็คเกจ”

เมื่อเธอมองเข้าไปในดวงตาของเขา เธอรู้สึกถึงความหวังที่แวบผ่านมาผสมกับความกลัวของเธอ ตอนนี้พวกเขาทั้งสองมีกันและกัน และนั่นก็เพียงพอแล้ว แต่เงาของอดีตของเธอยังคงเต้นรำอยู่ในมุมหนึ่งของจิตใจ กระซิบความสงสัยที่ต้องใช้เวลาสักพักเพื่อให้เงียบลง แต่ในขณะนี้ เธอเลือกที่จะโอบรับความสัมพันธ์ที่พวกเขามี แม้ว่ามันจะผ่านไปอย่างรวดเร็วเพียงใดก็ตาม

“คุณเคยมีเซ็กส์กับโจลีนไหม” ซายูริถามขึ้นทันใด น้ำเสียงของเธอดูตรงไปตรงมาอย่างน่าประหลาดใจ

ริชาร์ดตกใจกับคำถามนั้นเล็กน้อย “ไม่” เขาตอบโดยรักษาน้ำเสียงให้คงที่

“งั้นคุณกับโจลีนก็ไม่ได้อยู่ด้วยกันเหรอ” เธอถามพร้อมกับหรี่ตาลงเล็กน้อย

“ไม่” เขายืนยันอีกครั้งโดยจ้องมองอย่างมั่นคง

ซายูริไม่เคยพบกับโจลีนเลย เธอรู้เพียงว่าริกกี้เป็นเพื่อนของโจลีน

ซายูริพยักหน้าขณะพิจารณาข้อมูล “ผมเข้าใจแล้ว”

และนั่นคือจุดจบของการสนทนาที่แขวนลอยอยู่ในอากาศระหว่างพวกเขา ความเงียบที่รู้สึกทั้งสบายใจและมีพลัง ซายูริไม่แน่ใจว่าทำไมเธอถึงอิจฉาความคิดที่ริชาร์ดมีเซ็กส์กับโจลีนขึ้นมาทันใด มันไม่เหมือนเธอเลย เมื่อสักครู่ ความคิดที่ว่าพวกเขาสองคนมีเซ็กส์กันทำให้เธอรู้สึกอิจฉา แต่ตอนนี้ ความสามารถใหม่ของเธอในการ *เป็น...* ความอิจฉาริษยาทำให้เธอวิตกกังวลมากขึ้น *เกิดอะไรขึ้นกับฉัน* เธอคิดขณะรู้สึกว่าริชาร์ดจับมือเธอและบีบเบาๆ เป็นสัญญาณว่ายังมีอะไรให้สำรวจระหว่างพวกเขาอีกมาก

“อยากดูอะไรไหม” เขาเสนอแนะเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ “ฉันเจอซีรีส์อนิเมะเรื่องใหม่ที่เราดูด้วยกันได้”

ใบหน้าของซายูริสดใสขึ้นเมื่อได้ยินการเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ใช่แล้ว ฟังดูดี” เธอตอบด้วยความตื่นเต้นที่สัมผัสได้

บท ที่ 30

และแล้วมันก็จบลง หนึ่งในสัปดาห์ที่ดีที่สุดในชีวิตของเธอกำลังจะสิ้นสุดลง และซายูริกำลังเพลิดเพลินกับช่วงเวลาสุดท้ายของพวกเขาด้วยกัน

มื้อเย็นสุดท้ายกำลังดำเนินไป เธอและริชาร์ดนั่งด้วยกันบนโซฟา โดยมีอาหารไทยหลากหลายชนิดวางอยู่บนโต๊ะกาแฟตรงหน้า ซายูริกัดไส้กรอกรสเผ็ดชิ้นเล็กเข้าไป ความเผ็ดร้อนกระตุ้นต่อมรับรสของเธอ และดื่มเบียร์ช้างเย็นๆ หนึ่งกระป๋องตามลงไป
เธอเพลิดเพลินกับรสชาติของอาหารข้างทางที่เธอซื้อมาจากตลาดกลางคืนที่พลุกพล่าน แต่ละคำเป็นเครื่องเตือนใจถึงความทรงจำที่พวกเขาสร้างร่วมกัน

มีภาพยนตร์เปิดอยู่ใน Netflix เป็นฉากหลัง หน้าจอสั่นไหวด้วยภาพสีสันสดใส แต่ไม่มีใครสนใจเลย ริชาร์ดนั่งลงข้างๆ เธอ จดจ่ออยู่กับความคิดของตัวเอง แอบมองหน้าจอเป็นระยะๆ ซายูริอยู่ในโลกส่วนตัวของเธอ เลื่อนหน้าจอโทรศัพท์ อ่านอีเมลและข้อความที่เธอเลื่อนตอบไปเพื่อใช้เวลากับริชาร์ดมากขึ้น

เธอสามารถทำงานในที่เงียบสนิทได้หากจำเป็น แต่เธอชอบที่จะมีเสียงรบกวนเล็กน้อยในพื้นหลัง ในตอนกลางวัน มักจะเป็นวงดนตรีร็อกยุค 70 ซึ่งวงโปรดของเธอคือวง Queen และเธอก็รู้สึกยินดีที่ริชาร์ดก็ชอบเช่นเดียวกัน แต่ในตอนกลางคืน เธอมักจะดูทีวีเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ
เป็นข้ออ้างที่ดีเยี่ยมในการจดจ่อกับโทรศัพท์โดยไม่รู้สึกผิดที่ไม่สนใจคนข้างๆ

“ผมชอบนักแสดงคนนี้มาตลอด” ริชาร์ดพูดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำลายความเงียบที่สบายใจขณะเหลือบมองที่หน้าจอและสังเกตเห็นว่าคริสติน เบลล์กำลังเล่นบทนำในภาพยนตร์เรื่องนี้

“อืม” ซายูริตอบโดยไม่เงยหน้าขึ้นมอง เธอมัวแต่ยุ่งอยู่กับการกดไลค์รูปภาพจากวันหยุดพักผ่อนล่าสุดของเพื่อน โดยเลื่อนนิ้วอย่างรวดเร็ว

ริชาร์ดหัวเราะเบาๆ และส่ายหัว “ไม่สำคัญหรอก ฉันแค่บอกว่าฉันชอบเธอ” เขาพูดซ้ำพร้อมชี้ไปที่คริสติน เบลล์ทางทีวี

“เธอสวยจัง” ซายูริยิ้มและเงยหน้าจากโทรศัพท์เพียงเสี้ยววินาที “ขอโทษนะ ฉันแค่กำลังตามงานอยู่” เธอกล่าวและมองหน้าเขาในที่สุด “เธอก็รู้ว่ามันเป็นแบบนั้น—งานไม่เคยหยุดจริงๆ”

“ใช่ ดูเหมือนเวลาในหนึ่งวันจะไม่เคยพอเลย” เขาตอบพลางจิบเครื่องดื่ม

เธอพยักหน้ารับรู้ความรู้สึกของเขา “ฉันเห็นด้วย ฉันแค่ไม่อยากให้คุณรู้สึกว่าฉันหยาบคายถ้าฉันไม่ตั้งใจดูหนัง”

ริชาร์ดโบกมือปัดป้อง “คุณไม่เป็นไร ฉันไม่เป็นไร แค่ได้อยู่ในพื้นที่เดียวกันก็พอแล้ว”

คำพูดของเขาทำให้หัวใจของเธออบอุ่น และเธอก็รู้สึกขอบคุณ ริชาร์ดเป็นความสุขที่ไม่คาดคิดในชีวิตของเธอ เป็นสายสัมพันธ์ที่ดูเหมือนจะไหลลื่นอย่างเป็นธรรมชาติ แม้จะอยู่ในตารางงานที่ยุ่งวุ่นวายก็ตาม ขณะที่ซายูริ เลื่อนดูฟีดโซเชียลมีเดียของเธอ เธอรู้สึกเศร้าเล็กน้อย มันเป็นสัปดาห์ที่ดี มีทั้งเสียงหัวเราะ การผจญภัย และการสนทนาอย่างจริงใจ แต่ความจริงกำลังเข้ามาแทนที่

คืนนี้จะเป็นคืนแรกที่เธอต้องอยู่คนเดียวในบ้านหลังใหญ่ นับเป็นคืนที่ท้าทายมาก เธอต้องหมกมุ่นอยู่กับกิจวัตรประจำวันของตัวเอง
ใช้เวลาหลายชั่วโมงในการออกแบบเว็บไซต์และจัดการงานต่างๆ มากมาย ขณะที่เธอจิบเครื่องดื่มอีกครั้ง
เธอก็หันไปมองริชาร์ดด้วยความซาบซึ้งใจสำหรับความสัมพันธ์ที่พวกเขาสร้างให้ โลกภายนอกอาจดูวุ่นวาย แต่ในขณะนี้
ด้วยความอบอุ่นของอาหารริมทางในท้องของเธอและริชาร์ดที่อยู่เคียงข้างเธอ ทุกสิ่งทุกอย่างก็ดูลงตัวพอดี

“ฉันจะไปสถานีรถไฟกับคุณ” ซายูริประกาศในขณะที่ดื่มเบียร์กระป๋องที่สองจนหมดและวางไว้บนโต๊ะกาแฟพร้อมเสียงกระทบอันน่าพอใจ

ริชาร์ดส่ายหัว ริมฝีปากของเขามีรอยยิ้ม “เราไม่สามารถนั่งรถสกู๊ตเตอร์ไปได้ กระเป๋าเดินทางของฉันใหญ่เกินไป ฉันคงต้องนั่งรถตุ๊ก-ตุ๊ก”

“โอเค ฉันจะตามรถตุ๊ก-ตุ๊กไปบนสกู๊ตเตอร์” เธอบอกด้วยความรู้สึกทั้งมุ่งมั่นและเศร้าปนกัน

“โอเค ไม่เป็นไร ขอบคุณ” ริชาร์ดตอบด้วยความรู้สึกขอบคุณที่ฉายชัดในดวงตาของเขา

ซายูริรู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอก เธอไม่มีความหวังที่จะได้พบริชาร์ดอีกหลังจากสัปดาห์นี้ แต่สิ่งที่เธอทำได้น้อยที่สุดคือไปส่งเขาที่สถานีรถไฟ

“วางจานไว้บนโต๊ะ ฉันจะเก็บเมื่อกลับมา” เธอสั่งโดยพยายามสร้างบรรยากาศปกติให้เกิดขึ้น

“ตกลง” ริชาร์ดเห็นด้วย น้ำเสียงของเขาแจ่มใส “ตกลง ไปกันเถอะ” เขาประกาศ เสียงของเขาเริ่มมีความตื่นเต้นขึ้นมาอีกครั้ง

เป้สะพายหลังและกระเป๋าเดินทางของเขาถูกจัดไว้เรียบร้อยแล้วและรออยู่ที่หน้าประตู เขาส่งกุญแจรถสกู๊ตเตอร์ให้ซายูริและเอนตัวเข้าไปจูบปากเธออย่างรวดเร็ว เป็นท่าทางอ่อนโยนที่ทำให้เธอรู้สึกกระวนกระวายใจ

“โอเคที่รัก เจอกันที่สถานีนะ ฉันจะเดินข้ามถนนไปโรงพยาบาล มีรถตุ๊ก-ตุ๊กจอดอยู่ที่นั่นเสมอ”

“โอเค” ซายูริตอบพร้อมรู้สึกว่ารอยยิ้มเศร้าโศกปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเธอ

ขณะที่ริชาร์ดเดินจากไป เธอเฝ้าดูเขาเดินจากไป แคตตาล็อกของช่วงเวลาที่พวกเขาได้ใช้ร่วมกันหลั่งไหลเข้ามาในใจของเธอ เธอกระโดดขึ้นไปบนรถสกู๊ตเตอร์ของโจลีน เร่งเครื่องยนต์เป็นเวลา 15 วินาทีเพื่ออุ่นเครื่องก่อนจะขับออกไป เมื่อถึงสถานีรถไฟเล็กๆ เธอก็จอดรถสกู๊ตเตอร์ไว้ตรงข้ามกับทางเข้า เป็นสถานที่เล็กๆ ที่ไม่เหมือนกับสถานีรถไฟใหญ่ๆ ในยุโรป จีน หรือญี่ปุ่น

ซายูริเห็นริชาร์ดยืนอยู่บนทางเท้าข้างๆ กระเป๋าของเขา เธอเดินก้มตัวข้ามถนนไปหาเขาและแสดงรอยยิ้มบนใบหน้าของเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่รอยยิ้มนั้นก็เปลี่ยนเป็นสีหน้าเศร้าๆ ของลูกสุนัขอย่างรวดเร็ว และหัวใจของเธอสั่นไหวเมื่อเห็นภาพนั้น

“เฮ้” เธอกล่าวเบาๆ พยายามไล่ความหนักอึ้งที่ก่อตัวขึ้นระหว่างพวกเขาออกไป

“เฮ้” ริชาร์ดตอบพร้อมพยายามยิ้ม เสียงของเขาแทบจะเป็นเสียงกระซิบ

เธออยากจะเอื้อมมือออกไปเพื่อปลอบใจเขา แต่ในขณะนั้นก็รู้สึกกดดันจนเธอถอยกลับ *เธอเริ่มรู้สึกเศร้าแล้ว* เธอคิดในใจขณะรู้สึกว่าอารมณ์ของเธอพุ่งพล่านขึ้น ประโยคเดียวของเชกสเปียร์ที่ติดอยู่ในหัวของเธอคือ “ *การจากกันเป็นความเศร้าที่แสนหวาน* ” มันรู้สึกจริงมากในช่วงเวลานี้

ซายูริก้มตัวลงและคว้าที่จับกระเป๋าเดินทางของริชาร์ด เธอต้องการช่วยเขาถือมัน เธอเห็นเขาพยายามถือมันขณะออกจากบ้าน และความต้องการที่จะช่วยเขาก็มีมาก เขาหัวเราะและส่ายหัว

“อะไรนะ” ซายูริถามพร้อมกับดึงที่จับอย่างมุ่งมั่น

“เดี๋ยวจะบาดเจ็บนะที่รัก มันหนักมาก ฉันจัดการได้ ไม่เป็นไรหรอก รถไฟอยู่ห่างออกไปแค่ 20 เมตร” ริชาร์ดรับรองกับเธอด้วยรอยยิ้มอบอุ่นแต่ก็เป็นห่วง ซายูริไม่อยากให้ใครมองว่าเธออ่อนแอ เธอจึงรวบรวมแรงทั้งหมดแล้วดึงที่จับอีกครั้ง เธอเกือบจะฉีกแขนขาด

“ว้าว! คุณเดินทางกับกระเป๋าหนักๆ ใบนี้ได้ยังไงเนี่ย” เธอกล่าวพร้อมหัวเราะ ขณะปล่อยหูหิ้วด้วยความเขินอายและประหลาดใจ

“มันไม่ง่ายเลย” เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่แจ่มใส เขาหยุดคิดสักครู่ จากนั้นก็หยิบเป้สะพายหลังของเขาออกมา ดวงตาของเขามีประกายแห่งความซุกซน “คุณช่วยฉันถือเป้สะพายหลังของฉันได้” เขาเสนอพร้อมส่งเป้สะพายหลังนั้นให้เธอ

ซายูริรู้สึกอบอุ่นขึ้นมา เขาแค่พยายามทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น และมันก็ได้ผล เธออยากรู้สึกว่าตัวเองมีประโยชน์ เธอใช้มือทั้งสองข้างถือเป้สะพายหลังแล้วปรับให้เข้ากับไหล่ รู้สึกว่าน้ำหนักลดลงอย่างสบายตัว ริชาร์ดจับที่จับทั้งสองข้างของกระเป๋าเดินทางแล้วแกว่งไปมาบนไหล่ช้าๆ ปล่อยให้กระเป๋าห้อยอยู่ข้างหลัง ซายูริมองดูความตึงที่ปรากฏบนใบหน้าของเขา กระเป๋ากดทับไหล่ของเขา

“คุณเป็นผู้ชายที่เข้มแข็ง” เธอกล่าวด้วยความประทับใจอย่างแท้จริง

เขาหัวเราะเบาๆ แม้ว่าเขาจะแบกสัมภาระหนักแค่ไหนก็ตาม “รูปร่างของกระเป๋ายิ่งทำให้สถานการณ์แย่ลงไปอีก เหมือนพยายามยกฟูกนั่นแหละ”

“โอ้ ใช่!” ซายูริอุทาน ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความเข้าใจ “ฟูกเคลื่อนย้ายยากมาก”

ริชาร์ดหัวเราะ เสียงหัวเราะจริงใจที่ตัดกับความตึงเครียดในขณะนั้นได้ “ใช่เลย! มันดูอึดอัดและหนักเหมือนกระเป๋าใบนี้เลย”

ขณะที่ทั้งสองเข้าใกล้ชานชาลาสถานีรถไฟ ซายูริสัมผัสได้ถึงมิตรภาพระหว่างพวกเขาที่ยิ่งแข็งแกร่งขึ้น แม้ว่าพวกเขาจะต้องบอกลากันก็ตาม

“ฉันไม่เชื่อเลยว่าคุณจะเก็บของได้มากขนาดนี้” เธอพูดหยอกล้อพลางมองไปที่กระเป๋าเดินทางที่พองออก “คุณเอาเสื้อผ้ามาครบชุดเลยเหรอ”

“ฉันอยู่ที่ยุโรปเมื่อฤดูหนาวที่แล้ว – ก่อนมาเมืองไทย เสื้อผ้าฤดูหนาวหนักมาก เธอหัวเราะและส่ายหัว ริชาร์ดยิ้ม
แต่รอยยิ้มนั้นแฝงไปด้วยความเป็นจริงที่แสนหวานและขมขื่น พวกเขามาถึงชานชาลา และพนักงานตรวจตั๋ววัยกลางคนทักทายพวกเขาเป็นภาษาอังกฤษว่า
“สวัสดีตอนเย็นครับ ขอซื้อตั๋วหน่อย”

ริชาร์ดยิ้มและหยิบตั๋วออกมา ซึ่งเขาซื้อไว้เมื่อวันก่อน ซายูริจำได้ว่าพวกเขาคุยกันเรื่องนี้เมื่อก่อน เมื่อเธอถามเขาว่าทำไมเขาถึงวางแผนล่วงหน้า
เขาก็บอกว่าเขาเป็นคนเดินทางระมัดระวัง ซื้อตั๋วล่วงหน้าเสมอ เธอมองเขาด้วยความสยอง ไม่สามารถซ่อนความไม่เชื่อเอาไว้ได้

“อะไร” เขาถามด้วยความอยากรู้

“ฉันไม่ทำแบบนั้น” เธอตอบโดยลืมไปว่าเธอเป็นนักเดินทางที่หุนหันพลันแล่น มักจะยอมจำนนต่อแรงกระตุ้นอย่างกะทันหันที่จะเก็บข้าวของและออกเดินทาง
เธอนับไม่ถ้วนว่าเคยโยนสัมภาระลงในกระเป๋าและรีบเร่งไปที่สถานีรถไฟกี่ครั้งแล้ว แต่พบว่าไม่มีตั๋วเหลืออยู่เลย จึงต้องนอนในห้องรอ มันเป็นแบบนั้นเอง—
ไม่ต้องสงสัยว่าเป็นผลมาจากบาดแผลในวัยเด็กที่เธอไม่เคยแกะกระเป๋าออกให้หมด

“รถม้าหมายเลขสิบเอ็ด” นายตรวจรถพูดพร้อมกับชี้ไปที่รถม้าที่อยู่ใกล้ๆ

“ขอบคุณ” ริชาร์ดตอบพร้อมมองไปที่ซายูริด้วยรอยยิ้ม “เขาพูดเหมือนคุณ”

ซายูริหัวเราะจนท้องแข็ง หัวใจของเธอเต้นระรัวเมื่อได้ยินเขาพูดจาเล่นๆ เธอแลบลิ้นใส่เขา เธอรู้สึกผ่อนคลายจากความหนักอึ้งของการอำลาที่ใกล้เข้ามา
ขณะที่พวกเขากำลังเดินไปที่รถม้า ซายูริคิดถึงสิ่งดีๆ อย่างหนึ่งที่เธอชอบเกี่ยวกับประเทศไทย นั่นคือความมีประสิทธิภาพ ความเป็นมิตร
และความเป็นมืออาชีพของพนักงานรัฐบาล ซึ่งทำให้เธอคิดถึงประเทศญี่ปุ่นที่ค่านิยมดังกล่าวฝังรากลึกอยู่ในวัฒนธรรม

เมื่อถึงตู้รถหมายเลข 11 ริชาร์ดก็ยก “ฟูก” ของเขาขึ้นเหนือบันไดสามขั้นที่ลาดชันและลงไปบนพื้นของตู้รถซึ่งอยู่ระดับสายตา เมื่อเขาขึ้นไปแล้ว
ซายูริก็เดินตามเขาเข้าไปในทางเดิน โดยยังคงถือเป้สะพายหลังไว้แน่นในขณะที่เขามองดูหมายเลขที่นั่ง

“อ๋อ! เรามาถึงแล้ว หมายเลข 28 เตียงล่าง” เขาประกาศอย่างมีชัยชนะ

เขาพยายามจะดึงกระเป๋าเดินทางขึ้นไปบนชั้นวางสัมภาระเหนือศีรษะอย่างสุดแรง ความพยายามทำให้ใบหน้าของเขาดูมีสมาธิและมุ่งมั่นผสมปนเปกัน
จากนั้นเขาก็หยิบเป้สะพายหลังจากซายูริแล้ววางไว้บนที่นั่ง นับเป็นชัยชนะเล็กๆ น้อยๆ ในการต่อสู้ด้านการขนส่ง ซายูรียืนนิ่งอยู่ตรงนั้น
ไม่รู้จะพูดอะไรเมื่อตกหลุมรักโดยไม่คาดคิดในขณะที่อีกฝ่ายกำลังจะออกจากประเทศไป ถึงเวลาต้องบอกลากันเสียที แต่เธอไม่ต้องการพูด
เธอรู้สึกเหมือนติดอยู่ในวังวนของอารมณ์ที่ไม่อาจกำหนดได้ ไม่สามารถหนีออกมาได้

เลิกยุ่งไปซะ! เธอตำหนิตัวเองในใจ *มันสนุกดีนะ ก้าวต่อไปเถอะ* !

แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอจะคิดถึงเขาเกินกว่าสัปดาห์แห่งความสุขบนสวรรค์ที่ควรจะได้ เธอพยายามหาเหตุผลให้กับเรื่องนี้ มันเป็นแค่ความสัมพันธ์ชั่วครั้งชั่วคราว—ความรักในช่วงวันหยุด แต่จะเป็นอย่างนั้นจริงหรือ เธอเห็นด้วยกับเขาว่าหัวใจต้องการสิ่งที่หัวใจต้องการ และเขาเป็นคนอ่อนหวาน ใจดี อ่อนโยน และสุภาพ เธอรู้ว่าเขามีความรู้สึกแรงกล้าต่อเธอเช่นกัน

ถึงเวลาต้องบอกลาแล้ว เขายืนอย่างเก้ๆ กังๆ ในทางเดิน มองลงมาที่เธอ พยายามควบคุมสีหน้าอย่างเห็นได้ชัด ซายูริเองก็ไม่แน่ใจว่าจะพูดหรือทำอย่างไรดี เกิดการหยุดชะงักชั่วครู่ ยืดระหว่างพวกเขาเหมือนเชือกที่มองไม่เห็น

“คุณมีอีเมลไหม” ริชาร์ดพูดออกไปอย่างกะทันหัน ทำลายความเงียบ

ซายูริรู้สึกประหลาดใจและยินดี เธอตอบออกไปด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้นเกินไปเล็กน้อยว่า “ใช่!”

“คุณช่วยส่งมันให้ฉันหน่อยได้ไหม ฉันอยากจะส่งหนังสือให้คุณทางอีเมล” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงมีความหวัง

เธอจำได้ว่าเขาเคยบอกว่าเขาเป็นนักเขียนแต่ไม่ได้คิดอะไรมาก ตอนนี้เธอรู้สึกเหมือนว่าเขาต้องการข้ออ้างเพื่อเชื่อมช่องว่างที่อึดอัดนี้

“โอเค” ซายูริตอบตกลง

ริชาร์ดเปิดแอพ NOTEPAD บนโทรศัพท์ของเขาและส่งให้เธอ เธอพิมพ์ที่อยู่อีเมลของเธอ นิ้วของเธอเคลื่อนไหวไปมาบนหน้าจอ การแตะแต่ละครั้งก็สะท้อนถึงความรู้สึกที่ปะปนกันของเธอ เธอป้อนหมายเลข LINE ของเธอด้วย ซึ่งเป็นแอพสื่อสารที่เธอชอบ เธอไม่ได้บอกเรื่องนี้กับริชาร์ด แต่เธอแทบจะไม่เคยตรวจสอบอีเมลส่วนตัวของเธอเลย มีเพียงอีเมลธุรกิจของเธอเท่านั้น

“ขอบคุณ” เขายิ้มกว้าง และรอยยิ้มอันอบอุ่นของเขาทำให้เธอรู้สึกปั่นป่วนในท้อง

“โอเค” เธอตอบโดยรู้ตัวทันทีว่าเธอกังวลกับการจากไปของเขามากจนพูดได้แค่ประโยคเดียวเท่านั้น ในช่วงเวลาอันหุนหันพลันแล่น เธอยืนเขย่งเท้าและจูบที่ริมฝีปากของเขาอย่างอ่อนโยน ซึ่งถือเป็นสิ่งที่คนญี่ปุ่นไม่ควรทำอย่างยิ่ง

เธอเห็นกางเกงของเขานูนขึ้นมาในทันที และเธอก็ยิ้มให้กับพลังวิเศษของตัวเอง เธอไม่อยากให้ช่วงเวลานี้ดูอึดอัดไปมากกว่านี้ เธอจึงพูดเบาๆ ว่า “เจอกันนะ” จากนั้นก็หันหลังแล้วเดินจากไป พยายามกลั้นใจไม่มองย้อนกลับไปที่ชายผู้สร้างความประหลาดใจคนนี้ที่เข้ามาในชีวิตของเธอ เป็นเพราะเหตุผลบางอย่างหรือไม่ หรือว่าพวกเขาจะได้ใช้เวลาร่วมกันในอนาคตอันใกล้นี้หรือไม่

ขณะที่เธอลงจากรถไฟและมุ่งหน้ากลับไปที่ชานชาลา ซายูริก็เกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา *เขามีอีเมลของฉัน ตอนนี้ขึ้นอยู่กับเขาแล้ว* เธอตัดสินใจ หัวใจของเธอเต้นแรงขณะที่เธอกระโดดขึ้นไปบนสกู๊ตเตอร์

การเดินทางกลับบ้านหลังใหญ่ที่ว่างเปล่านั้นให้ความรู้สึกราวกับไม่จริง ถนนของน้องไผ่พร่ามัวรอบตัวเธอ สีสันที่สดใสและเสียงต่างๆ ค่อยๆ จางหายไปจนกลายเป็นฉากหลังสำหรับความคิดของเธอ เธอนึกถึงช่วงเวลาที่พวกเขาได้ใช้ร่วมกันอีกครั้ง ทั้งเสียงหัวเราะ การผจญภัย บทสนทนาที่เงียบสงบที่รู้สึกใกล้ชิดกันมาก

เมื่อถึงบ้าน เธอจอดรถสกู๊ตเตอร์และสูดหายใจเข้าลึกๆ ไม่กล้าเข้าไปในบ้านหลังใหญ่ที่ว่างเปล่าและโดดเดี่ยวเพียงลำพัง กลิ่นของแม่น้ำโขงผสมผสานกับความปรารถนาอันแสนหวานอมขมกลืนของเธอเอง ซายูริรู้ว่ามีบางอย่างเปลี่ยนไปในตัวเธอ เธอเปิดใจในแบบที่เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อน

เธอนั่งจ้องโทรศัพท์ที่ขอบเตียง หน้าจอมืดและนิ่งสนิท *เขาจะเอื้อมมือมาหาเธอ* ไหม เธอสงสัย หัวใจของเธอเต้นแรงด้วยความตื่นเต้นและกังวล *เขาเคยดูสิ่งที่ฉันเขียนในโทรศัพท์ของเขาบ้างไหม เขามีเวลาคุยโทรศัพท์บ้างไหม* ความไม่แน่นอนยังคงปกคลุมอยู่เหมือนเงา แต่เธอพยายามผลักมันออกไปก่อน

ในขณะนั้น เธอปล่อยให้ตัวเองได้สัมผัสถึงความตื่นเต้นของความเป็นไปได้และความเจ็บปวดของการแยกทาง ด้วยความทรงจำของริชาร์ดที่ยังสดชัดในใจ เธอรู้ว่าเธอจะหวงแหนบทที่ไม่คาดคิดนี้ไว้ ไม่ว่ามันจะผ่านไปเพียงชั่วครั้งชั่วคราวเพียงใดก็ตาม

บทที่ 31

ในห้องครัวที่อบอุ่นและน่าอยู่ของบ้านโจลีน ซายูริกำลังยุ่งอยู่กับการเตรียมอาหารญี่ปุ่นแสนอร่อย กลิ่นหอมของน้ำซุปดาชิที่กำลังเดือดปุด ๆ และเสียงผักซ่า ๆ ลอยฟุ้งไปทั่วสร้างบรรยากาศอบอุ่น ทันทีที่เธอเอื้อมมือไปหยิบสาหร่ายโนริ โทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้นจากห้องนั่งเล่น
หัวใจของเธอเต้นแรงขึ้นโดยสัญชาตญาณเมื่อได้ยินเสียงนั้น เธอรีบคว้าโทรศัพท์ทันที เหมือนกับสุนัขของพาฟลอฟ เธอตื่นเต้นจนตัวโยน นั่นคือข้อความจากริชาร์ด

สวัสดีที่รัก เป็นยังไงบ้าง มีปัญหาอะไรหรือเปล่า

ซายูริยิ้มและหัวใจของเธอเบิกบานเมื่อได้ยินคำทักทายที่คุ้นเคย

ทุกอย่างก็โอเค ดูเหมือนว่าฤดูฝนได้เริ่มขึ้นแล้ว และฝนตกมาตั้งแต่เมื่อคืน

คุณเต้นแก้ผ้ากลางสายฝนมั้ย?

แน่นอน!

ส่งรูปเต้นเปลือยมาเลย

บางที...พรุ่งนี้

ฉันล้อเล่นนะที่รัก

ฉันรู้.

เธอชอบผู้ชายที่มีอารมณ์ขัน ริกกี้มีหลายอย่างที่เหมือนกับเธอ แต่เขาขาดอารมณ์ขันอย่างแท้จริง การพยายามสร้างอารมณ์ขันแบบอเมริกันของเขาทำให้เธอหงุดหงิด

คุณกำลังทำอะไร?

ฉันกำลังทำอาหาร

เธอนึกขึ้นได้ว่าหม้อก๋วยเตี๋ยวกำลังเดือดปุด ๆ จึงรีบกลับไปคน

โอเค ฉันแค่ส่งข้อความมาบอกคุณว่าฉันถึงมะนิลาอย่างปลอดภัยแล้ว และฉันคิดถึงคุณ ประโยคนี้มีหัวใจสีแดงขนาดใหญ่คั่นอยู่

ฉันดีใจที่คุณปลอดภัย ฉันก็คิดถึงคุณเหมือนกัน

เธอรู้สึกถึงความอบอุ่นและความเชื่อมโยง ระยะห่างระหว่างพวกเขาลดน้อยลงเรื่อยๆ ทุกครั้งที่มีข้อความเข้ามา

โอเคที่รัก ทานอาหารเย็นให้สนุกนะ ฉันจะส่งข้อความหาคุณอีกครั้งเร็วๆ นี้

โอเคที่รัก ขอให้สนุกนะ เจอกันนะ

พบกันใหม่.

ซายูริวางโทรศัพท์ลง จิตใจของเธอเบิกบานขึ้นจากการสนทนา เธอกลับไปทำอาหารต่อ รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเธอขณะที่เตรียมอาหารเสร็จ
เสียงฝนที่กระทบกับหน้าต่างเป็นจังหวะที่อ่อนโยน ทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลาย ในคืนนั้น ขณะที่เธอนอนลงบนเตียง
ความคิดอันแสนอบอุ่นใจเกี่ยวกับริชาร์ดก็เข้ามาครอบงำจิตใจของเธอ นับตั้งแต่เขาจากไป เป็นครั้งแรกที่เธอหลับสนิท

-

ดวงอาทิตย์กำลังตกดินในขณะที่ซายูรินั่งขดตัวอยู่บนโซฟาตัวใหญ่ โดยวางแล็ปท็อปไว้บนเบาะบนตัก บ้านเงียบสงัดอย่างน่าขนลุก
มีเพียงเสียงใบไม้เสียดสีเป็นครั้งคราวและเสียงนกร้องบนต้นไม้ เธอลุกขึ้นไปปิดประตูบานเลื่อน เพราะได้เรียนรู้จากประสบการณ์อันเลวร้ายว่ายุงจะตื่นตัวมากเมื่อพลบค่ำ

เป็นเวลาสามสัปดาห์แล้วที่เธอได้ดูแลบ้านในเมืองเล็กๆ ที่เงียบสงบแห่งนี้ที่ชื่อว่าหนองไผ่ ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับความวุ่นวายในโตเกียว
ความสันโดษทำให้รู้สึกทั้งเป็นอิสระและโดดเดี่ยว แม้ว่าโดยธรรมชาติแล้วเธอจะชอบความสันโดษ แต่เธอก็พบว่าตัวเองโหยหาเสียงอึกทึกครึกโครมของชีวิตในเมือง
เสียงพูดคุยของผู้คน เสียงรถไฟที่อยู่ไกลออกไป และพลังงานอันมีชีวิตชีวาที่ดูเหมือนจะกระฉับกระเฉงอยู่บนท้องถนนในโตเกียว

เหลือเวลาอีกเพียงไม่กี่วันก่อนที่เธอจะเดินทางไปญี่ปุ่น ความตื่นเต้นก็ผุดขึ้นมาในใจเธอ เธอรู้สึกดีใจที่ได้บินออกจากกรุงเทพฯ
เมืองที่ให้ความรู้สึกเหมือนโตเกียวในเวอร์ชันที่เล็กลงและผ่อนคลายกว่า ความคิดที่จะไปสำรวจร้านค้าญี่ปุ่นในกรุงเทพฯ ทำให้เธอหลงใหล ร้านค้าเหล่านี้ทำให้เธอคิดถึงบ้าน
ซึ่งเป็นสิ่งที่คุ้นเคยท่ามกลางความวุ่นวายของสภาพแวดล้อมรอบตัวเธอในปัจจุบัน

ทันใดนั้น โทรศัพท์ของเธอก็สั่น ทำให้เธอหลุดจากห้วงความคิด เป็นข้อความจากริชาร์ด เธอเปิดแอพ LINE หัวใจของเธอเต้นแรงขึ้นเล็กน้อย

เฮ้ ที่รัก เป็นยังไงบ้าง?

เธอพิมพ์ตอบกลับอย่างรวดเร็ว *ฉันสบายดี! กำลังเตรียมตัวออกจากน้องไผ่ ฉันจะไปสอบ EIKEN ประมาณ 10 วัน*

ริชาร์ดตอบกลับแทบจะทันที

อ๋อ ใช่แล้ว ข้อสอบภาษาอังกฤษของคุณเป็นยังไงบ้างคะ?

รู้สึกประหม่ามาก และกัดริมฝีปาก *มันเป็นเรื่องใหญ่สำหรับฉัน*

คำตอบของริชาร์ดทำให้สบายใจ

ภาษาอังกฤษของคุณดีมาก คุณจะทำได้ดี! ฉันรู้ว่าคุณจะทำได้!

ซายูริยิ้มเมื่อได้ยินคำพูดของเขา แต่ความวิตกกังวลยังคงปั่นป่วนอยู่ในท้องของเธอ เธอจองสอบอย่างหุนหันพลันแล่นหนึ่งสัปดาห์หลังจากริชาร์ดจากไป
โดยตัดสินใจว่าใบรับรอง EIKEN จะช่วยให้ชีวิตที่เธอเลือกในฐานะคนเร่ร่อนดิจิทัลง่ายขึ้น

แล้วแมวล่ะ? เธอส่งข้อความมา

ขอให้เพื่อนบ้านช่วยให้อาหารเธอขณะที่คุณไม่อยู่ ริชาร์ดแนะนำว่า พวกเขาจะใจดีและคอยช่วยเหลือ

เธอรู้สึกโล่งใจขึ้นบ้าง ดีใจที่รู้ว่าเธอไม่ต้องกังวลเรื่องแมวขณะที่เธอไม่อยู่

ขอบคุณนะที่รัก ฉันจะถามพวกเขาเอง ฉันแทบรอไม่ไหวที่จะได้กลับญี่ปุ่นแล้ว แม้ว่าจะแค่แป๊บเดียวก็ตาม ฉันคิดถึงแม่จัง

ส่งข้อความหาฉันเมื่อคุณอยู่บนรถไฟไปกรุงเทพฯ ตกลงไหม?

ครับท่าน!

ขอบคุณนะ ดูแลตัวเองด้วย เจอกันนะ

พบกันใหม่.

ขณะที่วางโทรศัพท์ลง ซายูริก็มองไปรอบๆ บ้านหลังใหญ่ที่ว่างเปล่า ความเงียบนั้นดูหนักอึ้งขึ้นเรื่อยๆ จนแทบจะหายใจไม่ออก
เธอจำเป็นต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อสลัดความรู้สึกโดดเดี่ยวออกไป เธอหยิบสมุดบันทึกและปากกาขึ้นมา ซึ่งเป็นนิสัยที่เธอได้พัฒนาขึ้นมาในช่วงเวลาที่อยู่คนเดียว
เธอพลิกหน้ากระดาษไปเรื่อยๆ แล้วเริ่มจดบันทึกความคิดของตัวเอง สร้างรายการสิ่งที่เธออยากจะทำในระหว่างการเดินทาง สิ่งที่เธออยากเห็น อาหารที่เธออยากกิน
และแน่นอน ความหวังของเธอสำหรับการสอบ EIKEN

- *เยี่ยมชมร้านกาแฟที่ฉันชื่นชอบ*
- *สำรวจร้านหนังสือในชินจูกุ*
- *เดินเล่นในสวนอุเอโนะ*
- *ศึกษาเพื่อสอบ*
- *ไปที่ร้าน SHIROI ramen ในชิบูย่า*
- *พบกับเคโกะและอัตสึโกะ*

ทุกครั้งที่เขียน ความตื่นเต้นของเธอจะค่อยๆ เพิ่มขึ้น จนเธอเริ่มรู้สึกผ่อนคลายลง ขณะที่เขียน เธอแทบจะได้ยินเสียงของโตเกียวเลยทีเดียว
เสียงหัวเราะของคนทำงานที่กำลังพักผ่อนในร้าน *อิซากายะ* เสียงพึมพำเบาๆ ของผู้คนที่คุยกันเรื่องวันของพวกเขา เสียงคลิกๆ ของรถไฟที่แล่นผ่านเมืองใหญ่โต
ความคิดเหล่านี้ทำให้เธอรู้สึกสบายใจขึ้น ทำให้เธอรู้สึกโดดเดี่ยวน้อยลงเล็กน้อยในบ้านที่เงียบสงบแห่งนี้ เธอตั้งตารอที่จะได้อยู่กับแม่ในขณะที่อยู่ที่โตเกียว
เธอเคยรู้สึกผิดเสมอที่พยายามเกลี้ยกล่อมแม่ให้หย่ากับพ่อ แม้ว่าในตอนนั้นดูเหมือนว่านั่นจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับครอบครัวก็ตาม แต่ตอนนี้
หัวใจของเธอเจ็บปวดทุกครั้งที่นึกถึงความเหงาที่แม่ต้องอยู่คนเดียว เคโกะและอัตสึโกะออกจากบ้านไปเมื่อ 20 กว่าปีที่แล้ว
และซายูริสงสัยว่าเธอจะสลัดความรู้สึกผิดที่แบกไว้เหมือนเป้สะพายหลังที่หนักอึ้งออกไปได้หรือไม่

เมื่อทำรายการเสร็จเรียบร้อยแล้ว เธอจึงวางสมุดบันทึกไว้ข้างๆ แล้วตัดสินใจเตรียมอาหารเย็นง่ายๆ การทำอาหารช่วยให้จิตใจของเธอปลอดโปร่งขึ้นเสมอ
เมื่อเธอเดินไปรอบๆ ครัว หั่นผักและต้มน้ำ เธอคิดถึงถนนที่พลุกพล่านในกรุงเทพฯ และโตเกียวซึ่งเต็มไปด้วยชีวิตชีวาและความเป็นไปได้ ในอีกไม่กี่วัน
เธอจะกลับมาสู่โลกที่สดใสแห่งนี้อีกครั้ง หวังว่าจะพร้อมเผชิญกับความท้าทายที่โตเกียวมอบให้ ซายูริยิ้มให้กับตัวเองด้วยความรู้สึกมุ่งมั่นใหม่
หัวใจของเธอเบาสบายขึ้นทุกครั้งที่คนหม้อ

บทที่ 32

ซายูริเดินไปตามถนนที่พลุกพล่านในย่านชิบูย่า โตเกียว ท่ามกลางเสียงและสีสันที่สดใสที่หมุนวนรอบตัวเธอ แสงแดดฤดูร้อนสาดส่องเมืองด้วยแสงที่อบอุ่น และเธอรู้สึกขอบคุณสำหรับฤดูกาลนี้ เพราะฤดูหนาวที่หนาวเหน็บของโตเกียวทำให้เธอรู้สึกหดหู่เสมอมา

ขณะที่เธอเดินเล่น เธอสังเกตเทรนด์แฟชั่นล่าสุด สายตาของเธอจับจ้องไปที่ผู้คนที่เดินผ่านไปมาอย่างมีสไตล์ เธอครุ่นคิด *เกี่ยวกับแฟชั่นที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าทุกๆ 20 ปี ขณะ* ที่มองดูกลุ่มเด็กสาวเดินอวดโฉมไปตามทางเท้าในกางเกงขาสั้นยีนส์ขาดๆ และเสื้อครอปท็อป เสียงหัวเราะของพวกเธอผสมผสานกับจังหวะของเมือง

ซายูริรู้สึกตื่นเต้นอย่างคุ้นเคยเมื่อเดินเข้าไปในร้านกาแฟที่เธอชอบ ทันใดนั้นเอง ชายวัย 50 ปีคนหนึ่งสวมเสื้อเชิ้ตติดกระดุมธรรมดาและกางเกงขายาวสีเข้มบางๆ ก็เดินออกจากร้านกาแฟไป

"ซายูริจัง!" เขาอุทานขณะที่ทั้งสองกำลังจะผ่านกันไปมา

ซายูริตกใจและเดินช้าลง หัวใจของเธอเต้นแรง ไม่ใช่ทุกคนในโตเกียวจะเป็นเพื่อนกับเธอ และบางอย่างเกี่ยวกับพฤติกรรมของชายคนนี้ทำให้เกิดความรู้สึกไม่สบายใจ เธอเหลือบมองเขา สายตาของเธอยังคงจับจ้องอยู่ขณะที่พยายามระบุตำแหน่งของเขา การมีอยู่ของเขาดูคุ้นเคยเกินไป
ชวนให้นึกถึงสมาชิกยากูซ่าที่เธอเคยรู้จักในช่วงชีวิตที่วุ่นวายของเธอ ขณะที่เธอกำลังจะละสายตาไป เธอก็เหลือบไปเห็นรอยแผลเป็นที่หน้าผากของเขาซึ่งเหมือนกับในแฮร์รี่ พอตเตอร์ แสงแห่งการจดจำฉายผ่านตัวเธอ

“มาซาชิ? นั่นคุณเหรอ” เธอถามด้วยน้ำเสียงไม่เชื่อ

“สวัสดี!” เขายิ้มกว้างแล้วก้าวไปข้างหน้า รอยยิ้มแห้งๆ ปรากฏบนริมฝีปากของเขา “ซายูริซัง” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงต่ำและเรียบเฉย
“ฉันแปลกใจที่ได้พบคุณ หลายปีผ่านไปแล้ว”

หัวใจของซายูริเต้นช้าลงเมื่อความทรงจำต่างๆ หลั่งไหลกลับมา มาซาชิเคยเป็นร้อยโทระดับกลางของตระกูลยามากูจิ-กุมิ ซึ่งรับผิดชอบการจำหน่ายยาเสพติดในชิบูย่า
ซายูริจำได้ว่าเขาอยู่เคียงข้างเธอเสมอ คอยอยู่เคียงข้างเธอท่ามกลางความโกลาหล แม้จะมีอดีต แต่เธอก็สัมผัสได้ถึงความอบอุ่นบางอย่างจากเขา
ความรักที่ไม่อาจเอ่ยออกมาซึ่งยังคงฝังแน่นอยู่ในเงามืดของประวัติศาสตร์ร่วมกันของพวกเขา

“ฉันก็แปลกใจที่ได้พบคุณเหมือนกัน” เธอกล่าวตอบโดยมีรอยยิ้มปรากฏเหนือความกังวลเริ่มแรกของเธอ

มาซาชิหัวเราะเบาๆ ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความขบขันเล็กน้อย “คุณจะดื่มกาแฟไหม? ให้ฉันชงกาแฟให้คุณ”
เขาเสนออย่างกระตือรือร้นในขณะที่เปิดประตูร้านกาแฟให้เธอ “เรามีงานที่ต้องจัดการอีกมาก”

ซายูริลังเลอยู่ครู่หนึ่งเพื่อพิจารณาทางเลือกของเธอ มาซาชิไม่เคยทำให้เธอรู้สึกไม่ปลอดภัยเลย พวกเขาเข้ากันได้ดีเสมอ

“โอเค” เธอยอมรับขณะก้าวเข้าไปในร้านกาแฟ กลิ่นหอมคุ้นเคยของถั่วคั่วโอบล้อมเธอไว้ราวกับอ้อมกอดอันอบอุ่น

ขณะที่ทั้งคู่นั่งลงที่โต๊ะเล็กๆ ริมหน้าต่าง ซายูริก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกคิดถึงและอยากรู้ขึ้นมาบ้าง มาซาชิทำให้ความทรงจำที่เธอคิดว่าได้ฝังมันไปแล้วกลับฟื้นขึ้นมา
แต่ตอนนี้ท่าทางของเขาดูผ่อนคลายขึ้น และไม่รู้สึกหนักใจกับบทบาทเก่าๆ ของเขาในฐานะพ่อค้ายาตัวฉกาจในชิบูย่าอีกต่อไป เธอคนกาแฟอย่างเหม่อลอย
จิตใจของเธอหวนคิดถึงอดีตที่เธอพยายามหลีกหนีมาอย่างยากลำบาก

“คุณซ่อนตัวอยู่ที่ไหนมาตลอด 20 ปีที่ผ่านมา” มาซาชิถามด้วยความอยากรู้ “ครั้งสุดท้ายที่ฉันได้ยิน คุณออกจากโตเกียวเมื่อชินจิ มัตสึโมโตะ
เข้ามาดูแลย่านชิบูย่าต่อจากเคน วาตานาเบะ”

เมื่อเธอได้ยินชื่อของชินจิ ซายูริก็รู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว ความทรงจำเกี่ยวกับวันอันเลวร้ายนั้นยังคงวนเวียนอยู่ในหัวของเธอ มันเป็นวันที่ยังคงหลอกหลอนเธอ
เหมือนกับภาพยนตร์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าในฝันร้ายของเธอ

“ไม่สำคัญว่าฉันเคยไปที่ไหนมา” เธอตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังขณะพยายามเลี่ยงที่จะพูดถึงเรื่องนั้น “ตอนนี้เรื่องทั้งหมดเป็นเรื่องในอดีตไปแล้ว”

“จริงเหรอ” มาซาชิยกคิ้วขึ้น สีหน้าเปลี่ยนเป็นกังวล “พูดตามตรง ฉันนึกว่าคุณตายไปแล้ว คุณคงอยู่ในสถานการณ์ที่ยุ่งยากมาก แต่อย่าเข้าใจฉันผิด ฉันดีใจมากที่ได้เห็นคุณยังมีชีวิตอยู่” เขากล่าว รอยยิ้มกลับมาอีกครั้ง แม้ว่าจะไม่ได้ปรากฏขึ้นที่ดวงตาก็ตาม

“ฉันบอกได้แค่ว่า 20 ปีที่ผ่านมาเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก แต่ฉันไม่อยากลงรายละเอียดมากนัก ถ้าคุณไม่รังเกียจ ฉันขอโทษ ฉันพยายามลืมเรื่องในอดีตอยู่”

มาซาชิพยักหน้า สีหน้าของเขาดูจริงจังขึ้น การสนทนาของพวกเขาดูผ่อนคลายลง “ผมเข้าใจแล้ว ผมหวังว่าคุณคงไม่ได้วางแผนที่จะไปเที่ยวชิบูย่ามากเกินไป คนบางคนยังคงโกรธอยู่”

“เปล่า ฉันแค่แวะมาเยี่ยม แต่ขอบคุณที่เตือนนะ” ซายูริตอบด้วยความซาบซึ้งใจที่เป็นห่วง แต่เธอต้องการเก็บการสนทนานี้ไว้ห่างจากเงาของอดีตของเธอ

“คุณอาศัยอยู่ที่ชนบทเหรอ” เขาถามโดยเอนตัวเข้ามาเล็กน้อย ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความสนใจอย่างจริงใจ

“จริงๆ แล้ว ฉันไม่ได้อยู่ที่ญี่ปุ่นแล้ว” เธอตอบโดยระมัดระวังไม่ให้น้ำเสียงของเธอดูเป็นกลาง ไม่ต้องการเปิดเผยมากเกินไป

“อ๋อ คุณย้ายไปอยู่ต่างประเทศแล้วเหรอ คงจะฉลาดขึ้น” มาซาชิลดเสียงลงจนเกือบกระซิบ ราวกับกำลังแบ่งปันความลับบางอย่าง

“แต่คุณก็รู้ดีเช่นเดียวกับฉันว่าอดีตมักจะเข้ามาหาเราเสมอ ถ้าคุณรู้สึกว่าตัวเองต้องการเพื่อนหรือความช่วยเหลือ...”

ซายูริสบตากับเขาและพิจารณาทางเลือกของเธอ ถึงแม้ว่าเธอจะชอบมาซาชิ แต่ความไว้วางใจเป็นสิ่งที่เปราะบางสำหรับเธอ มีคนมากมายที่ทำให้เธอผิดหวังตลอดหลายปีที่ผ่านมา เริ่มตั้งแต่พ่อของเธอ

“ฉันจะบอกคุณว่ายังไง” เธอกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว “ให้เบอร์ของคุณมา แล้วฉันจะเก็บมันไว้ในโทรศัพท์ แต่ไม่ต้องคาดหวังว่าฉันจะโทรหา โทรหาเฉพาะกรณีฉุกเฉินเท่านั้น”

“ตกลง” มาซาชิเห็นด้วย พร้อมกับพยักหน้าเข้าใจพร้อมกับพูดตาม เขาหยิบผ้าเช็ดปากขึ้นมาแล้วเขียนหมายเลขของตัวเองลงไปอย่างคล่องแคล่ว เขาเลื่อนผ้าเช็ดปากข้ามโต๊ะไปหาเธอ พร้อมกับยิ้มเล็กน้อย ซายูริรับผ้าเช็ดปากจากมาซาชิ ตาของเธอเบิกกว้างด้วยความตกใจเมื่อสังเกตเห็นรหัสประเทศ “นี่คือหมายเลขของประเทศไทย” เธอกล่าวด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“ใช่แล้ว ในที่สุดฉันก็ได้เลื่อนตำแหน่ง” เขาหัวเราะเบาๆ ด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความภาคภูมิใจ

“คุณหมายถึงอะไร” ซายูริถามด้วยคิ้วขมวด

“คุณอาจจะไม่รู้เรื่องนี้ แต่กลุ่มยามากูจิกุมีส่วนเกี่ยวข้องกับปฏิบัติการลักลอบขนของผิดกฎหมายในประเทศไทยมานาน 70 ปีแล้ว”

“ไม่ ฉันไม่มีไอเดียเลย” ซายูริตอบอย่างตรงไปตรงมา ในขณะที่เธอกำลังพิจารณาความเป็นไปได้ต่างๆ

“คุณจำทาคุยะได้ไหม” มาซาชิถามด้วยน้ำเสียงเป็นกันเองแต่ก็รู้

ซายูริเกือบสำลักกาแฟเมื่อได้ยินชื่อของเขา เธอจึงรีบคว้าผ้าเช็ดปากมาเช็ดคราบกาแฟที่หก “ใช่แล้ว” เธอพยายามตั้งสติให้ได้

“ตอนนี้ผมกับทาคุยะเป็นคนดูแลการดำเนินงานในประเทศไทย เขาเป็นหัวหน้าของผม แต่ผมเป็นมือที่สอง” มาซาชิพูดอย่างภาคภูมิใจ ดวงตาของเขามีประกายแห่งความทะเยอทะยาน

ซายูริไม่สามารถสงบสติอารมณ์ได้อีกต่อไป จึงอุทานว่า “อะไรนะ! พวกคุณสองคนอยู่ที่ประเทศไทยเหรอ” ความประหลาดใจของเธอสะท้อนไปทั่วคาเฟ่ ทำให้หลายๆ คนหันมามองด้วยความสงสัย

“ใช่ ทาคุยะดูแลทุกอย่าง ส่วนผมดูแลการลักลอบขนของในภาคเหนือ ผมใช้เวลาส่วนใหญ่ในลาว” มาซาชิอธิบายด้วยท่าทีผ่อนคลาย

ในใจของซายูริเต็มไปด้วยคำถาม แต่เธอกลับพูดว่า "งั้นแสดงว่าคุณมีเบอร์ของทาคุยะสินะ"

“แน่นอน ทำไมล่ะ ฉันคิดว่าพวกคุณสองคนคงมีปัญหากัน” มาซาชิถามพร้อมเอนตัวไปข้างหน้าด้วยความสนใจ

“เราก็ทำแบบนั้นเหมือนกัน แต่เราตกลงกันสงบศึกกันมาหลายปีแล้ว” เธอตอบด้วยน้ำเสียงคงที่แม้ว่าความทรงจำต่างๆ จะยังย้อนคืนมา

“คำว่า ‘สงบศึก’ หมายความว่าอย่างไรกันแน่” เขาถามด้วยความอยากรู้ที่เพิ่มมากขึ้น

“โดยพื้นฐานแล้ว เราตกลงกันว่าจะไม่สนใจกัน” ซายูริตอบพร้อมกัดริมฝีปาก “แต่ถ้าเขาอยู่ที่ประเทศไทย บางทีอาจถึงเวลาต้องฝังขวานแล้ว คุณรู้ไหม ให้อภัยและลืมมันไป ความจริงและการคืนดี ความยุติลง ไม่ว่าคุณจะเรียกมันว่าอะไรก็ตาม”

“แล้วคุณอยู่ที่ประเทศไทยเหรอ” มาซาชิเอียงหัวถาม

“ฉันเดินทางไปหลายที่มาก ทั้งลาว กัมพูชา เวียดนาม และไทย” เธอตอบอย่างตรงไปตรงมา “แต่กรุงเทพฯ เป็นศูนย์กลางของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดังนั้นฉันจึงไปที่นั่นสองสามครั้งต่อปี”

ไม่มีทางที่เธอจะเปิดเผยว่าขณะนี้เธออาศัยอยู่ที่หนองไผ่

“ดูเหมือนว่าเขาจะเมินคุณได้ดีเลยนะ ซายูริ เขาไม่เคยเอ่ยชื่อคุณต่อหน้าฉันเลยสักครั้ง เขาดูไม่ขมขื่นและบิดเบี้ยวเหมือนเมื่อก่อนเลย”

“ดีจังที่รู้แบบนั้น มาซาชิ เราไม่ได้อายุน้อยลงเลย ฉันคิดว่าคงจะดีสำหรับเราทั้งคู่ที่จะได้จบเรื่องกันเสียที ไม่มีอะไรต้องกังวล ฉันขอเบอร์โทรศัพท์ของเขาหน่อยได้ไหม” เธอถามพร้อมส่งยิ้มหวานที่สุดเท่าที่จะทำได้ให้กับมาซาชิ

“แน่นอน ซายูริจัง” เขาตอบพลางหยิบผ้าเช็ดปากอีกผืน เขาเขียนหมายเลขของทาคุยะลงไปอย่างระมัดระวังแล้วเลื่อนมันไปบนโต๊ะ

ซายูริหยิบผ้าเช็ดปากขึ้นมา หัวใจของเธอเต้นเร็วขึ้นพร้อมกับความตื่นเต้นปนเปกับความหวาดหวั่น นี่เป็นก้าวที่เธอไม่คาดคิดว่าจะได้ทำในวันนี้ “ขอบคุณ” เธอกล่าวเบาๆ ขณะเก็บผ้าเช็ดปากไว้ในกระเป๋าข้างเบอร์โทรของมาซาชิ

มาซาชิเอนหลังและจ้องมองอย่างพินิจพิจารณา “ระวังตัวไว้หน่อยนะ ซายูริ อดีตสามารถเปลี่ยนแปลงได้ และคนเราเปลี่ยนแปลงไม่ได้ในชั่วข้ามคืน”

“ฉันรู้” เธอตอบด้วยน้ำเสียงมั่นคง “แต่บางครั้ง การเผชิญหน้ากับมันอาจเป็นหนทางเดียวที่จะก้าวไปข้างหน้าได้”

มาซาชิพยักหน้า แววตาแห่งความเข้าใจฉายชัดระหว่างพวกเขา “คุณโตขึ้นแล้วใช่ไหม” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงชื่นชมเล็กน้อย

“ชีวิตมักทำให้คุณเติบโตอย่างรวดเร็ว” เธอตอบพร้อมกับรอยยิ้มหวานปนขม

ขณะที่พวกเขายังคงสนทนากันต่อไป ดวงอาทิตย์ก็ลับขอบฟ้าลง ส่องแสงอบอุ่นผ่านหน้าต่างร้านกาแฟ ซายูริรู้สึกมีความหวังขึ้นมาอย่างประหลาด บางทีการได้กลับมาพบกับมาซาชิโดยไม่คาดคิดครั้งนี้อาจเป็นสัญญาณว่าเธอสามารถเริ่มรวบรวมอนาคตที่ไม่ต้องแบกรับภาระจากอดีตได้แล้ว

บทที่ 33

ซายูรินอนอยู่บนเสื่อโยคะ พักจากการออกแบบเว็บไซต์ การเขียนโค้ดทำให้สมองของเธอเหนื่อยล้า และเธอพบว่าจำเป็นต้องพักทุกๆ สองสามชั่วโมง
เธอทำหลายอย่างพร้อมกัน เช่น ยืดหลังส่วนล่างที่ปวดเมื่อยในขณะที่พยายามตั้งใจอ่านหนังสือใน iPhone ของเธอ: *"ทำไมเราถึงแก่ และทำไมเราถึงไม่จำเป็นต้องแก่"*
แต่จิตใจของเธอกลับเต็มไปด้วยความคิด ริชาร์ดส่งข้อความหาเธอน้อยลงเรื่อยๆ และความรู้สึกไม่สบายใจก็เริ่มเข้ามาในอกของเธอ
เธอพบว่าตัวเองจ้องไปที่โทรศัพท์ของเธอ พยายามให้มันสว่างขึ้นด้วยข้อความที่ไม่เคยส่งมา

ในทางกลับกัน โทรศัพท์ของเธอสั่นด้วยข้อความจากริกกี้ ซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายพันไมล์ในสหรัฐอเมริกา
ข้อความของเขามักจะทำให้ความรู้สึกที่หลงเหลืออยู่ปรากฏขึ้นมาเสมอ แม้ว่าจะเต็มไปด้วยความคิดถึงก็ตาม

คิดถึงคุณนะ ซายูริ ฉันรักคุณ ฉันหวังว่าจะได้กลับมาเมืองไทยในเดือนกรกฎาคม

รอยยิ้มปรากฏบนริมฝีปากของเธอ แต่กลับเป็นความรู้สึกที่ทั้งหวานและขม เธอไม่ได้บอกริกกี้เกี่ยวกับริชาร์ด เธอเก็บส่วนหนึ่งของชีวิตเธอไว้เป็นความลับโดยเลือกที่จะ "เล่นตามบทบาท" ตามที่เธอชอบเรียก เธอรักริกกี้เพราะบทสนทนาเชิงปรัชญาที่พวกเขาได้แบ่งปันกัน เพราะวิธีที่เขาเข้าใจเธอในระดับที่ลึกซึ้งกว่า
แต่เธอก็รู้ด้วยว่าเขาไม่ใช่แฟนที่ดีที่สุด ความสัมพันธ์ของพวกเขาก็เต็มไปด้วยความวุ่นวาย มีทั้งช่วงสูงสุดและต่ำสุดที่ทำให้เธอหายใจไม่ออก

เธอเคยบอกกับเขาว่า "คุณเป็นคนอเมริกันเกินไป"

“คุณหมายถึงอะไร” เขาถามด้วยความเจ็บใจกับคำพูดของเธอ

“ทุกอย่างทำให้คุณไม่สบายใจ คุณไม่รู้จักวิธีผ่อนคลาย” เธอพูดกับเขาอย่างตรงไปตรงมา

อย่างไรก็ตาม เมื่ออยู่กับริชาร์ด ทุกสิ่งทุกอย่างดูสงบและมั่นคง เธอชื่นชอบนิสัยที่เอาใจใส่ของเขา การวางตัวของเขา และใช่ เธอปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอรู้สึกดึงดูดต่อร่างกายที่กำยำของเขา เขาเป็นทุกอย่างที่เธอคิดว่าเธอต้องการในตัวคู่ครอง แต่มีเคมีที่ไม่อาจปฏิเสธได้กับริกกี้ ความสัมพันธ์อันแนบแน่นที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่พวกเขาพูดคุยกัน

ซายูริคิดว่าเธอสามารถรับมือกับสถานการณ์ทางอารมณ์ได้ดี เธอเป็นอิสระอย่างแรงกล้า และไม่ใช่ผู้หญิงที่ต้องพึ่งพาผู้ชายอีกต่อไป เธอเริ่มต้นชีวิตใหม่ในประเทศไทย และแม้ว่าเธอจะคิดถึงผู้ชายที่อยู่เคียงข้าง แต่เธอก็หวังว่าจะไม่ต้องประนีประนอมกับความเป็นอิสระที่เพิ่งค้นพบของเธอ แต่ตอนนี้เธอกลับติดอยู่ในรักสามเส้าที่มองไม่เห็น และไม่มีทางแก้ไขใดๆ ได้เลย

เธอหันกลับไปดูโทรศัพท์อีกครั้ง หัวใจเต้นระรัวเมื่อได้ยินคำพูดของริกกี้ มันเป็นเรื่องน่าดึงดูดใจที่จะกลับไปอยู่ในจังหวะของความสัมพันธ์ของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อริชาร์ดกำลังจะเดินทางกลับแอฟริกาใต้เพื่อไปเยี่ยมครอบครัวของเขาในเร็วๆ นี้ เขาไม่สามารถรับประกันได้ว่าจะกลับไทยเมื่อใด และความไม่แน่นอนนั้นก็กัดกินเธอ เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เธอถามริชาร์ดเกี่ยวกับแผนการของเขา และเขาก็ส่งข้อความกลับมาว่า

จอห์น เลนนอน เคยกล่าวไว้ว่า “ชีวิตคือสิ่งที่เกิดขึ้นในขณะที่คุณยุ่งกับการวางแผน”

เป็นคำพูดเดียวกับที่อายะเคยแสดงให้เธอเห็นเมื่อหลายปีก่อน น่าขนลุกจริงๆ

คำตอบนั้นคลุมเครือ แต่เธอเข้าใจความคิดของนักเดินทางดี—ท้ายที่สุดแล้ว เขาก็เป็นคนที่มีจิตวิญญาณอิสระเช่นเดียวกับเธอในตอนนี้ แต่ขณะที่เธอนั่งอยู่คนเดียวในอพาร์ตเมนต์ เธอรู้สึกว่าการตัดสินใจของเธอกำลังเข้ามาใกล้ ข้อความของริกกี้ยังคงก้องอยู่ในใจของเธอ ดึงดูดความรู้สึกของเธอ เธอคิดถึงความผูกพันที่พวกเขาได้แบ่งปันกัน เสียงหัวเราะ และความสบายใจจากความคุ้นเคย

เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วตัดสินใจว่าจะคิดต่อริกกี้ เธอจะให้โอกาสความสัมพันธ์ของพวกเขาอีกครั้ง ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับริชาร์ดอาจจะจบลงได้ก็ต่อเมื่อริชาร์ดตัดสินใจกลับประเทศไทยเท่านั้น เธอไม่อยากเป็นฝ่ายที่ต้องทนทุกข์ทรมานกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในขณะที่ริชาร์ดเดินทางไปทั่วโลก เธอพิมพ์ข้อความตอบกลับริกกี้ด้วยความมุ่งมั่น นิ้วของเธอเคลื่อนไหวไปมาบนหน้าจอ

ฉันก็คิดถึงคุณเหมือนกัน ริกกี้ คุณมีแผนอะไรเมื่อกลับถึงประเทศไทย?

ขณะที่เธอกดส่ง ความตื่นเต้นและความกังวลที่แปลกประหลาดก็เข้ามาครอบงำเธอ เธอกำลังก้าวกลับไปเต้นรำกับริกกี้ที่คุ้นเคย ซึ่งมีจังหวะและความโกลาหลเป็นของตัวเอง แต่เธอก็รู้สึกผิดเล็กน้อยที่ทำให้ริชาร์ดต้องอยู่ในความมืดมน แต่เธอก็เตือนตัวเองว่าความซื่อสัตย์เป็นถนนสองทาง สำหรับตอนนี้ เธอจะมุ่งเน้นไปที่สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเธอ นั่นคือการจุดไฟรักครั้งเก่าอีกครั้ง เป็นโอกาสที่จะสำรวจความสัมพันธ์ที่เคยรู้สึกสำคัญมากครั้งหนึ่ง

-

ซายูรินอนบนเตียงโดยมีผ้าปูบางๆ คลุมขาทั้งสองข้างของเธอ เธอฟังพ็อดคาสต์ที่เธอชื่นชอบ ' *Kenko no Tame no Rajio'* เสียงอันผ่อนคลายดังไปทั่วห้อง ผสมผสานกับเสียงพัดลมที่พัดมาเบาๆ ที่วางอยู่ข้างๆ เธออย่างมีชั้นเชิง อากาศร้อนอบอ้าวในเดือนพฤษภาคมในที่สุดก็คลายลงและผ่านพ้นฤดูมรสุมไปได้แล้ว ทำให้ค่ำคืนนั้นสบายขึ้นเล็กน้อย พ็อดคาสต์ถูกขัดจังหวะโดยเสียงจาก iPhone ของเธอ ทำลายความฟุ้งซ่านของเธอไปเสียหมด เป็นข้อความจากริชาร์ดที่ยังอยู่ในประเทศฟิลิปปินส์

สวัสดีที่รัก สบายดีไหม ฉันขอโทษที่ไม่ได้ส่งข้อความหาคุณมากนักในช่วงนี้ ชีวิตที่นี่ช่างน่าเบื่อ ไม่มีอะไรจะเล่าให้ฟังเลย

ซายูริใช้เวลาสักครู่ หัวใจของเธอเต้นระรัวเมื่อได้ยินคำพูดที่คุ้นเคยที่แสดงถึงความรัก เธอพิมพ์ตอบกลับอย่างรวดเร็ว:

สวัสดี ไม่มีปัญหาครับ

ฉันขอถามคุณหน่อยได้ไหม? ข้อความของริชาร์ดตามมาเกือบจะทันที

แน่นอน เธอตอบ โดยมีความรู้สึกทั้งคาดหวังและตึงเครียดปนกัน

เป็นไปได้ไหมที่จะมาเยี่ยมคุณที่หนองไผ่ในสัปดาห์แรกของเดือนกรกฎาคม ฉันจะบินไปแอฟริกาใต้ผ่านกรุงเทพฯ ฉันอยากเจอคุณมาก

หัวใจของซายูริเต้นแรงขึ้นเมื่อได้รับคำขอที่ไม่คาดคิด เธอไม่ได้คาดคิดมาก่อน และความขัดแย้งก็เข้ามาครอบงำเธอ
เธอได้บอกริกกี้ไปแล้วว่าพวกเขาเป็นคู่รักกันอย่างเป็นทางการอีกครั้ง แม้ว่าเธอจะมีข้อกังขาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางไกลก็ตาม
เธอกำลังเดิมพันว่าริกกี้จะกลับมาที่ประเทศไทยก่อนริชาร์ด และตอนนี้ก็ถึงเวลานี้แล้ว เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อเตรียมใจให้ยอมรับความจริง

ฉันกับริกกี้กลับมาอยู่ด้วยกันอีกครั้งแล้ว

เธอหยุดคิดไปนานและแทบจะสัมผัสได้ถึงความประหลาดใจของริชาร์ดผ่านหน้าจอ ในที่สุด ก็มีข้อความอีกข้อความหนึ่งส่งมา

เขาอยู่กับคุณที่ประเทศไทยมั้ย?

ไม่ครับ เขายังอยู่ที่อเมริกาแต่เราคืนดีกันแล้ว

โอเค ฉันขอโทษ ฉันน่าจะถามก่อนจองตั๋ว ฉันไม่คิดว่าคุณจะติดต่อกลับหาริกกี้

คุณจองตั๋วเรียบร้อยแล้วเหรอ? เธอถามด้วยใจที่หดหู่เล็กน้อย

ใช่ครับ ผมมาถึงกรุงเทพฯ วันที่ 1 กรกฎาคม และออกเดินทางวันที่ 7 กรกฎาคม ริชาร์ดตอบ

ซายูริส่งข้อความมาอย่างหุนหันพลันแล่นว่า “ *โอเค มาหาน้องไผ่สิ ฉันไม่คิดว่าริกกี้จะมาที่นี่ก่อนหน้านั้น ถ้าเขาบินกลับไทยก่อนหน้านั้น ฉันจะบอกเขาว่าจะไปพบเขาที่กรุงเทพฯ*”

เย้! ขอบคุณนะที่รัก ฉันแทบรอไม่ไหวที่จะได้เจอเธออีกครั้ง

ซายูริรู้สึกสับสนและอารมณ์ต่างๆ ปะปนกัน เธอหยุดเรียกริชาร์ดว่า “ที่รัก” ในข้อความของเธอตั้งแต่ที่เริ่มสานสัมพันธ์กับริกกี้อีกครั้ง
และเธอเกือบจะหมดหวังที่จะได้พบกับริชาร์ดอีกครั้ง แต่ตอนนี้ เมื่อรู้ว่าเขาจะกลับมาที่ประเทศไทยอย่างแน่นอน เธอก็รู้สึกบางอย่างที่ลึกซึ้งในตัวเขา
นั่นคือความคิดถึงความสัมพันธ์ที่พวกเขามีร่วมกัน

มันเหมือนกับการแลกเปลี่ยนเบียร์กับชา เธอได้เลือกเส้นทางที่ปลอดภัยกว่าและเลือกที่จะกลับไปหาริกกี้ แต่ทันใดนั้นเธอก็โหยหาความตื่นเต้นจากสิ่งที่เธอได้ละทิ้งไป
ขณะที่หัวใจของเธอเต้นระรัวด้วยความตื่นเต้น เธอตัดสินใจที่จะตอบสนองด้วยความอบอุ่นที่เธอไม่สามารถระงับได้ทั้งหมด

ยินดีนะที่รัก ฉันแทบรอไม่ไหวที่จะได้นอนอยู่ในอ้อมแขนอันแข็งแรงของคุณอีกครั้ง

ขณะที่เธอกดส่ง ความรู้สึกตื่นเต้นและความกังวลปะปนกันก็แล่นผ่านตัวเธอไป ความหวังว่าจะได้พบกับริชาร์ดอีกครั้งทำให้เธอหวนนึกถึงช่วงเวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน
เสียงหัวเราะของเขา การโอบกอดของเขา วิธีที่เขาทำให้เธอรู้สึกมีชีวิตชีวา แต่เธอยังรู้สึกถึงความหนักอึ้งจากการตัดสินใจที่จะอยู่กับริกกี้
ซึ่งตอนนี้ดูเหมือนจะเป็นการตัดสินใจที่ซับซ้อนกว่าที่เคย ซายูริหลับตาลงในขณะที่ความคิดต่างๆ วนเวียนอยู่ในหัวของเธอ ปล่อยให้พ็อดคาสต์เข้ามาครอบงำเธออีกครั้ง
เธอมีเวลาสองสัปดาห์ในการเตรียมตัวรับมือกับความวุ่นวายทางอารมณ์ที่รอเธออยู่ และเธอออดไม่ได้ที่จะสงสัยว่าหัวใจของเธอจะก้าวผ่านใยความรู้สึกที่พันกันนี้ไปได้อย่างไร
เธอจะมองเห็นความชัดเจนได้หรือไม่ หรือเธอจะยิ่งพัวพันกับชีวิตของผู้ชายสองคนที่เธอห่วงใยมากขึ้น เวลาเท่านั้นที่จะบอกได้

บทที่ 34

ถนนที่พลุกพล่านของกรุงเทพฯ เต็มไปด้วยชีวิตชีวาในขณะที่ซายูรินั่งที่โต๊ะเล็กๆ บนระเบียงของบาร์ที่มีชีวิตชีวาในย่านถนนข้าวสาร พระอาทิตย์เริ่มตกดินแล้ว ทอดเงายาวลงมาทั่วเมืองและสร้าง แสงสีอบอุ่นที่ตัดกันกับความวุ่นวายด้านล่าง เธอชอบความวุ่นวายของกรุงเทพฯ แต่พระอาทิตย์ตกเหนือแม่น้ำโขงก็ดูวิเศษเมื่อเปรียบเทียบกัน

เธอจิบเบียร์อย่างประหม่าและหวนคิดถึงเหตุการณ์ที่นำพาเธอมาที่นี่ ตรงข้ามกับเธอคือทาคุยะ ชิเงฮาระ เขามีบุคลิกที่ทั้งสง่างามและผ่อนคลาย เขาเป็นผู้ชายที่ถูกหล่อหลอมด้วยประสบการณ์ มีใบหน้าที่เฉียบคมและแววตาที่ดูเหมือนจะทะลุผ่านความวุ่นวายของโลกภายนอกได้ อย่างไรก็ตาม ขณะที่เธอมองดูเขา ซายูริก็ค่อนข้างประหลาดใจที่เขาดูแก่กว่ามาก อายุของเขาถูกกัดกร่อนบนใบหน้าของเขาราวกับเส้นบนแผนที่ประวัติศาสตร์ร่วมกัน ซายูริพบว่ามันยากที่จะไม่จ้องมองรอยแผลเป็นยาวที่ทอดยาวจากแก้มถึงคางของเขา การเห็นมันกระตุ้นความรู้สึกผิดเกี่ยวกับการทรยศของเธอที่มีต่อทาคุยะเมื่อหลายปีก่อน แต่เธอก็ยังพบว่ามันยากที่จะไม่ยึดติดกับมัน

“ขอบคุณที่ได้พบฉัน ซายูริ” ทาคุยะพูดด้วยน้ำเสียงที่ต่ำและนุ่มนวล ทำให้เธอหลุดจากห้วงความคิด เขาเอนตัวไปข้างหน้าโดยวางข้อศอกบนโต๊ะ เป็นท่าทางที่แสดงถึงความใกล้ชิดและความเป็นผู้นำ “ฉันรู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับคุณ”

เธอพยักหน้า รู้สึกถึงความหนักอึ้งในอดีตที่กดทับเธอ เธอได้เบอร์โทรศัพท์ของเขาจากมาซาชิ ยามาโมโตะ เพื่อนร่วมงานของยามากูจิ-กุมิที่เธอบังเอิญไปเจอในโตเกียว เช่นเดียวกับมาซาชิ ทาคุยะคือเศษซากของอดีตของเธอ—ตัวเตือนถึงใยอันพันกันที่เธอพยายามหลีกหนี ความสัมพันธ์ของเขากับเธอเกี่ยวพันกับเคน วาตานาเบะ ทำให้การพบกันครั้งนี้ซับซ้อนยิ่งขึ้น

"เวลาผ่านไปนานแล้ว ทาคุยะซัง ฉันอยากจะจัดการเรื่องระหว่างเราให้เรียบร้อยเสียที ฉันคิดว่าถึงเวลาแล้ว" ซายูริพูดพลางเหลือบมองรอยแผลเป็นจางๆ บนแก้มของเขาอีกครั้ง ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจถึงการทรยศของเธอ เธอรีบเบือนหน้าหนีโดยไม่สามารถละสายตาจากเขาได้

"ไช่ เวลาผ่านไปนานมากแล้ว แต่ทำไมคุณถึงไม่คุยกับฉันเรื่องนี้เลยตลอดหลายปีที่คุณทำงานที่โตเกียว" ทาคุยะถามด้วยน้ำเสียงสงสัยแต่ก็แน่วแน่

"ฉันกลัวนะ พูดตรงๆ ตอนที่ฉันมีความสัมพันธ์โรแมนติกกับเคน วาตานาเบะ ฉันรู้สึกว่าตัวเองไม่มีใครแตะต้องได้ ดังนั้นฉันจึงไม่สนใจ แต่การทำงานในร้านนวดยากูซ่าหมายความว่าในทางเทคนิคแล้ว คุณคือเจ้านายของฉัน และนั่นทำให้ฉันกลัว"
ซายูริอธิบายด้วยน้ำเสียงสั่นเล็กน้อยเมื่อเธอจำความเปราะบางที่เธอเคยรู้สึกได้

"คุณควรจะคุยกับฉัน แต่ยังไงก็ตาม ตอนนี้เราก็อยู่ที่นี่แล้ว อะไรที่ผ่านไปแล้วก็ผ่านไป" ทาคุยะตอบอย่างมีปรัชญา ดวงตาของเขาดูอ่อนลงเล็กน้อย

"แล้วเราโอเคมั้ย" ซายูริถามด้วยหัวใจเต้นแรงด้วยความวิตกกังวล

"ซายูริซัง—ขอพูดตรงๆ เลยนะ ใช่แล้ว ฉันโกรธคุณมากที่บอกเคนว่าฉันเป็นคนทรยศ อย่างไรก็ตาม ฉันรู้ว่ามันไม่ใช่ความผิดของคุณ โทโมโกะเป็นคนวางแผนให้คุณทำ คุณทำในสิ่งที่คุณคิดว่าถูกต้องแล้ว" ทาคุยะพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ แต่แฝงไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ

ซายูริรู้สึกโล่งใจขึ้นมาบ้าง "ขอบคุณที่เข้าใจ ฉันแบกความรู้สึกผิดนั้นมาเป็นเวลานานมาก" เธอสารภาพด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา

ทาคุยะจ้องมองเธอชั่วขณะ คำพูดที่ไม่ได้พูดออกมายังคงลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ "ซายูริ พวกเราทุกคนต่างต้องตัดสินใจ บางอย่างอาจนำเราไปสู่เส้นทางที่มืดมิด แต่สิ่งที่กำหนดตัวตนของเราคือการก้าวเดินกลับเข้าสู่แสงสว่าง"

คำพูดของเขาสะท้อนถึงความรู้สึกของเธอ สะท้อนถึงการต่อสู้ภายในใจที่เธอเผชิญมานับตั้งแต่ออกจากชีวิตนั้นมา "ฉันพยายามแก้ไขในแบบของตัวเอง" เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นขึ้น "แต่ฉันต้องการพูดคุยเรื่องนี้เพื่อแก้ไขสิ่งต่างๆ ให้ดีขึ้นจริงๆ"

ทาคุยะพยักหน้า สีหน้าครุ่นคิด "คุณเข้มแข็งกว่าที่คุณคิด การเผชิญหน้ากับอดีตต้องใช้ความกล้าหาญ"

"บางทีเราอาจจะเริ่มต้นใหม่ได้" เธอเสนอโดยมีรอยยิ้มไม่แน่ใจซึ่งช่วยลบล้างความตึงเครียดก่อนหน้านี้ของเธอ

"ผมอยากได้แบบนั้น" ทาคุยะตอบพร้อมรอยยิ้มจางๆ บนริมฝีปากของเขา "ไม่มีเงาใดๆ ระหว่างเราอีกต่อไป"

"อาริโกโตะ โกไซมัส!" ซายูริกล่าวขอบคุณเขาอย่างจริงใจ โดยรู้สึกถึงความโล่งใจ

"กันปาย!" ทาคุยะดื่มฉลองและยกเบียร์ขึ้น

"กันปาย!" ประสานเสียงซายูริสะท้อนเขา

ทาคุยะเอนหลังพิงเก้าอี้ สายตาจ้องไปที่ซายูริด้วยสายตาเข้มข้นที่ทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย เสียงที่คึกคักของกรุงเทพฯ ค่อยๆ เงียบลงเป็นฉากหลังขณะที่เธอรอคอยคำพูดต่อไปของเขา ความตึงเครียดก่อตัวขึ้นในท้องของเธอ

"ซายูริ ฉันรู้ว่าฉันบอกว่าเราสามารถเป็นเพื่อนกันอีกครั้งได้ แต่แผลเป็นบนใบหน้าของฉันต้องชดใช้" เขากล่าวอย่างระมัดระวัง น้ำเสียงของเขานิ่งสงบแต่ก็เข้มข้น

“ฉันไม่เข้าใจ” เธอพูดตะกุกตะกัก ความตื่นตระหนกเริ่มก่อตัวขึ้นภายในตัวเธอ ความอบอุ่นจากการสนทนาก่อนหน้านี้ของพวกเขาได้หายไป ถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกเย็นยะเยือก

“ฉันต้องมองดูแผลเป็นนี้ในกระจกทุกวัน และมันก็เตือนฉันอยู่เสมอว่าคุณทำให้เกิดเรื่องยุ่งยากขนาดไหนโดยการทรยศฉัน” ทาคุยะพูดต่อด้วยน้ำเสียงคงที่แต่แฝงไปด้วยความขมขื่นที่จับต้องได้

การกล่าวถึงคำว่า “ทรยศ” ทำให้ความตึงเครียดที่ซายูริคิดว่าถูกเนรเทศไปอย่างถาวรเมื่อไม่กี่นาทีก่อนทวีความรุนแรงขึ้น เธอรู้สึกตึงเครียดอีกครั้ง และเธอพยายามดิ้นรนเพื่อรักษาความสงบของเธอเอาไว้

“ทาคุยะ ฉัน—”

“เคนเคยบอกคุณไหมว่าเขาขอให้ฉันทำอะไรเพื่อพิสูจน์ความภักดีของฉัน” ทาคุยะเข้ามาขัดพร้อมกับหรี่ตาลงเล็กน้อย

ซายูริกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก นึกถึงเสียงกระซิบที่แพร่กระจายไปทั่วหลังจากความวุ่นวายในวันนั้น “ในที่สุดฉันก็ได้รู้ความจริงเมื่อชินจิ มัตสึโมโตะเข้ามาดูแลร้านนวดที่ฉันทำงานอยู่”

“แล้วคุณรู้ไหมว่าทำไมเหตุการณ์ในวันนั้นถึงเกิดขึ้น” ทาคุยะถามด้วยน้ำเสียงกึ่งพูดกึ่งอธิบาย ราวกับว่าเขากำลังพาเธอไปบนเส้นทางที่มืดมิด

“ใช่ เคนขอให้คุณสอนบทเรียนให้ชินจิเพราะเขาเชื่อว่าชินจิโน้มน้าวพ่อของเขาซึ่งเป็นประธานธนาคารให้ยักยอกเงินจากเคน” เธอตอบด้วยน้ำเสียงสั่นเล็กน้อย

“ถูกต้อง เราลักพาตัวเขาไปและกักขังเขาไว้เพื่อเรียกค่าไถ่ เคนหวังว่าจะได้เงินบางส่วนคืนมา แต่ประธานธนาคาร พ่อของชินจิ ปฏิเสธที่จะจ่ายในตอนแรก ดังนั้น เราจึงรุมกระทืบชินจิเล็กน้อย แต่ก็ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ฉันต้องพิสูจน์ความภักดีต่อเคน ดังนั้นฉันจึงต้องหาวิธีสอนบทเรียนให้ชินจิที่เขาจะไม่มีวันลืม *ไม่มีวันลืม!”* เสียงของทาคุยะเริ่มเข้มข้นขึ้น และซายูริก็ยังคงเงียบอยู่ รู้สึกถึงน้ำหนักของคำพูดของเขา

ขณะที่เธอเฝ้าดูเขา เธอก็สังเกตเห็นสีหน้าเสียใจที่แสดงออกบนใบหน้าของทาคุยะขณะที่เขาเล่าเรื่องราวของเขา ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับท่าทีที่มั่นใจที่เขาแสดงออกมาก่อนหน้านี้

“ฉันเพิ่งตัดเอ็นร้อยหวายของชินจิเสร็จเมื่อเคนตามหาฉันเจอและส่งข้อความมาบอกว่าฉันควรปล่อยชินจิ” ทาคุยะพูดต่อด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

ซายูริกลั้นหายใจจนหายใจไม่ออก จิตใจของเธอเต้นระรัว เธอตกใจ—ไม่ใช่เพราะความโหดร้ายของสิ่งที่ทาคุยะทำ แต่เพราะตอนนี้เธอรู้ชิ้นส่วนสุดท้ายของปริศนาจิ๊กซอว์แล้ว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบๆ การโจมตีของชินจินั้นดูเหมือนฝันร้ายที่เลือนลางมาโดยตลอด แต่เมื่อได้ยินเรื่องราวของทาคุยะก็ทำให้เข้าใจชัดเจนขึ้น ซึ่งเธอไม่ได้คาดคิดมาก่อน

“คุณไม่อยากทำร้ายเขา” เธอพูดกระซิบกับตัวเอง “คุณถูกบังคับให้ทำแบบนั้น”

ทาคุยะสบตากับเธอ มีแสงวูบวาบของบางอย่างที่อ่านไม่ออกลอยผ่านระหว่างพวกเขา

“ท้ายที่สุดแล้ว มันไม่ได้เกี่ยวกับสิ่งที่ฉันต้องการ มันเกี่ยวกับการพิสูจน์ตัวเองให้เคนเห็น” เขาหยุดชะงัก ความเสียใจทวีความรุนแรงขึ้นในดวงตาของเขา “แล้วตอนนี้ล่ะ ฉันมีแผลเป็นนี้อยู่—การเตือนใจถึงทางเลือกที่ฉันเลือก และการทรยศที่ฉันไม่ได้เป็นคนเริ่ม”

ซายูริรู้สึกเห็นอกเห็นใจขึ้นมา “ฉันไม่เคยต้องการสิ่งนี้เลย ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันแค่พยายามเอาชีวิตรอด”

ทาคุยะจ้องมองเธอสักครู่ สีหน้าของเขาดูผ่อนคลายลงเล็กน้อย

“เราทุกคนต่างต้องตัดสินใจเพื่อเอาชีวิตรอด ซายูริ แต่การตัดสินใจนั้นไม่ได้ลบล้างผลที่ตามมา”

เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ ขณะรู้สึกว่าบทสนทนาของพวกเขากดดันเธอ “คุณต้องการอะไรจากฉัน ทาคุยะ คุณอยากได้คำขอโทษไหม
คุณอยากให้ฉันรับผิดชอบในสิ่งที่ฉันควบคุมไม่ได้ไหม”

“ฉันอยากให้คุณทำอะไรสักอย่างที่ทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณได้ชดใช้ความผิดที่ทรยศต่อฉันแล้ว แม้ว่ามันจะเป็นความผิดพลาดโดยสุจริตก็ตาม”
ทาคุยะพูดพลางมองตาซายูริเพื่อหาสัญญาณของความไม่เห็นด้วย ซายูริพยักหน้าช้าๆ รับรู้ถึงความร้ายแรงของสถานการณ์

“ฉันจะเข้าเรื่องเลย” ทาคุยะพูด “ฉันอยากให้คุณสอดส่องใครสักคน” ริมฝีปากของทาคุยะโค้งเป็นรอยยิ้มเล็กน้อย แต่ดวงตาของเขายังคงจริงจังอยู่

“สายลับ? คุณหมายถึง ‘สายลับ’ อะไร? ใคร? ที่ไหน?” ซายูริถามอย่างกระอักกระอ่วนใจ

“มีสมาชิกคนหนึ่งในหน่วยปฏิบัติการของเราที่หนองไผ่ซึ่งต้องสงสัยว่ายักยอกเงิน เราต้องการคนที่พูดภาษาญี่ปุ่นได้แต่เป็นคนนอก
ฉันไม่ไว้ใจใครเลยตั้งแต่พ่อทิ้งฉันกับแม่ไป ดังนั้นฉันเลยไม่อยากถามใครในองค์กรหนองไผ่ คุณรู้ไหมว่าพวกเขาพูดว่าอะไร – 'โง่เหมือนโจร' ปล่อยให้ตัวเองหัวเราะเบาๆ
กับความตลกร้ายนั้น

ซายูริรู้สึกหนาวสั่นไปทั้งตัว ตอนนี้เธอรู้สึกเสียใจที่บอกทาคุยะทางโทรศัพท์ว่าเธอจะนั่งรถไฟจากหนองไผ่ไปกรุงเทพฯ เพื่อไปพบเขา
ความทรงจำเกี่ยวกับเกมอันตรายที่เล่นกันในใต้ดินของโลกอาชญากรของโตเกียวผุดขึ้นมาในใจของเธอ ทาคุยะเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการของซายูริต่อไป
โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเครือข่ายอันซับซ้อนของปฏิบัติการค้ายาที่แผ่ขยายไปทั่วประเทศไทย ลาว และเมียนมาร์

“ยากูซ่ากลุ่ม Nong Pai ลักลอบขนสารเคมีตั้งต้นสำหรับทำยาเคตามีนและยาบ้าผ่านแดนทางบกไปยังเมือง Van Pak Len ที่ชายแดนลาวและไทย”
เขากล่าวอธิบายด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูมีเหตุผล “คุณเคยได้ยินเกี่ยวกับกลุ่มอาชญากรที่ชื่อว่า Zhao Wei TCO ไหม”

"เลขที่."

“เขาสร้างเมืองของตัวเองขึ้นในเขตเศรษฐกิจพิเศษด้วยรายได้ผิดกฎหมายจากกิจการอาชญากรมากมายของเขา และได้รับการคุ้มครองจากรัฐบาลลาว”
ทาคุยะกล่าวต่อ

“ฉันไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับเขาหรือองค์กรของเขาเลย” ซายูริกล่าว

“เมื่อผลิตยาเสพติดเสร็จแล้ว ยาเสพติดเหล่านั้นก็จะถูกส่งกลับมาตามแม่น้ำโขงสู่หนองไผ่
พร้อมกับเฮโรอีนบางส่วนเพื่อแลกกับสารตั้งต้นที่เราให้ไปขายให้กับกองทัพรัฐฉานในเมียนมาร์”

ซายูริตั้งใจฟังอย่างตั้งใจ พยายามทำหน้านิ่งในขณะที่ความรู้สึกมากมายปั่นป่วนอยู่ในท้องของเธอ น้ำหนักของการตัดสินใจในอดีตของเธอกดทับเธอไว้
และเธอสงสัยว่าเธอจะตัดสายสะดือที่มองไม่เห็นซึ่งผูกมัดเธอไว้กับยามากูจิ-กุมิได้อย่างถาวรหรือไม่

“ฟังดูซับซ้อนแต่ฉันยังคงไม่เข้าใจว่าจะเข้าใกล้ทีมงานน้องไผ่ได้อย่างไร” เธอกล่าวด้วยความสับสน

ทาคุยะเอนหลังและจ้องมองเธอด้วยสายตาที่เฉียบคม “ฉันมั่นใจว่าคุณจะคิดออกนะ ซายูริจัง” เขากล่าวพร้อมกับยิ้มแห้งๆ “คุณเข้มแข็งกว่าที่คิด
ฉันรู้เรื่องนี้ตั้งแต่ครั้งแรกที่เราทำงานด้วยกัน”

“ประธานธนาคาร” เธอกล่าวเบาๆ

“ไช่ คุณฉลาด คุณแกร่ง ฉันไม่สงสัยเลยว่าคุณจะหาทางได้ ฉันจะบอกชื่อพวกเขาทั้งหมดให้คุณทราบ และบอกสถานที่ที่คุณอาจบังเอิญไปเจอพวกเขา
ส่วนที่เหลือก็ขึ้นอยู่กับคุณ แต่ฉันอยากได้รายงานความคืบหน้าบ่อยๆ ยิ่งฉันจัดการเรื่องนี้เร็วเท่าไหร่ เราก็จะเคลียร์บัญชีได้เร็วเท่านั้น แค่คิดถึงเรื่องนั้นไว้ก็พอ”

ซายูริไม่เคยคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น แต่แล้วเธอก็มาอยู่ที่นี่ เธอติดอยู่ในใยแห่งพันธะและความกลัว *ทำไมถึงเป็นตอนนี้ล่ะ* เธอคิดในใจ เธอหวังว่าเธอคงปล่อยให้สุนัขหลับใหลอยู่เฉยๆ และไม่ติดต่อกับทาคุยะ ซายูริกำมือแน่นใต้โต๊ะ รู้สึกถึงความตึงเครียดที่คอยกัดกินอยู่ภายในตัวเธอ เธอพยายามทิ้งชีวิตนั้นไว้ข้างหลัง แต่ชีวิตในอดีตกลับไม่หยุดยั้งที่จะไล่ตามมัน

"แล้วถ้าฉันปฏิเสธจะเกิดอะไรขึ้น?"

ท่าทีของทาคุยะแข็งขึ้น ความอบอุ่นจากความเป็นเพื่อนกันก่อนหน้านี้ของพวกเขาก็ค่อยๆ จางหายไป

"ฉันจะดีใจมากถ้าคุณไม่ทำแบบนั้น"

คำพูดของเขาลอยอยู่ในอากาศอย่างหนักหนาและน่าอึดอัด ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ พิจารณาทางเลือกของเธอ ความคิดที่จะต้องดำดิ่งกลับไปสู่โลกใบนี้อีกครั้งช่างน่ากลัว แต่การหันหลังให้กับคนเพียงคนเดียวที่ดูเหมือนจะมีใจให้เธอดีที่สุดก็รู้สึกหวาดหวั่นไม่แพ้กัน

"ขอให้ฉันคิดดูก่อน" ในที่สุดเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงมั่นคง

ทาคุยะพยักหน้า สีหน้าของเขาอ่านไม่ออก "ฉันให้เวลาคุณสองสามวันได้ แต่จำไว้ว่าเวลาไม่ได้อยู่ข้างเรา หากบุคคลนี้ยักยอกทรัพย์จริง เราต้องดำเนินการทันที"

ขณะที่ซายูริพูด จิตใจของเธอก็สับสนวุ่นวาย เธอจะไม่ใช้ชีวิตอยู่ที่หนองไผ่ตลอดไป เธอสามารถทำหน้าที่นี้ให้ทาคุยะ จัดการเรื่องต่างๆ และก้าวต่อไปกับริกกี้หรือริชาร์ด และทิ้งโลกใต้ดินไว้เบื้องหลังเธอในที่สุด เธอจะไม่ยอมให้ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่สงบสุขต้องมาพังทลาย ไม่ใช่โดยทาคุยะ ไม่ใช่โดยใคร เธอ *ต้องการ* เส้นทางใหม่ในชีวิตที่ห่างไกลจากเงาแห่งอดีตของเธอ

"คุณสงสัยว่าสมาชิกคนนี้เป็นใคร" เธอถามด้วยความอยากรู้ที่แฝงอยู่ภายใต้ความกังวลของเธอ

"เขาชื่อคาบะ" ทาคุยะตอบพร้อมเอนตัวเข้ามาเล็กน้อย "เขาอยู่กับเรามาสักพักแล้ว และฉันคิดว่าเขาเป็นคนน่าเชื่อถือ แต่มีบางอย่างที่ไม่ค่อยจะดีสักเท่าไหร่ ถ้าคุณเข้าใกล้เขาได้ บางทีคุณอาจจะเปิดเผยสิ่งที่เขาซ่อนอยู่ก็ได้"

ซายูริรู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมาทันที ความเสี่ยงนั้นมหาศาล แต่ความคิดเรื่องการทรยศนั้นยิ่งน่ากังวลกว่านั้น

"แล้วถ้าฉันเจออะไรบางอย่างล่ะ?"

"งั้นเราก็จัดการกันเอง ถ้าเขามีความผิด เราก็จะต้องชดใช้ความผิดที่ทรยศเขา" ทาคุยะพูดด้วยน้ำเสียงต่ำและแน่วแน่

"คุณไม่ควรเป็นคนจัดการกับเขาเหรอ? ยังไงคุณก็เป็นผู้นำอยู่แล้ว" ซายูริท้าทายโดยหวังว่าจะผลักเขาให้ถอยกลับ

สายตาของทาคุยะแข็งกร้าวขึ้น "ฉันทำไม่ได้ ฉันเปิดเผยเกินไปแล้ว ถ้าฉันเผชิญหน้ากับเขาโดยตรงโดยไม่มีหลักฐาน มันจะทำให้เกิดคำถามมากเกินไป"

ซายูริรู้สึกว่าการถูกหลอกล่อทำให้เธอรู้สึกกดดัน "แล้วถ้าฉันถูกจับได้ล่ะ ถ้าคาบะรู้ว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่ล่ะ"

"ถ้าอย่างนั้น คุณก็รู้ว่าต้องจัดการกับตัวเองอย่างไร" ทาคุยะตอบโดยเอนหลังด้วยท่าทีมั่นใจ "คุณผ่านพ้นสิ่งที่เลวร้ายกว่านี้มาได้แล้ว"

ความจริงในคำพูดของเขานั้นสะกิดใจเธอ เธอรอดมาได้อย่างหวุดหวิด แต่รู้สึกเหมือนผ่านมาชั่วชีวิตแล้ว
หญิงสาวที่เธอได้กลายมาเป็นในประเทศไทยนั้นไม่ใช่คนเดียวกับคนที่ฝ่าฟันอุปสรรคของโตเกียวที่เป็นแหล่งอาชญากรรม เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วสบตากับทาคุยะอีกครั้ง "ฉันต้องคิดเรื่องนี้ให้จริงจังกว่านี้ ฉันจะแจ้งให้คุณทราบถึงการตัดสินใจของฉันเร็วๆ นี้"

"ก็ยุติธรรมดี" ทาคุยะกล่าวด้วยแววตาที่แสดงถึงความเคารพ "แค่จำไว้ว่า ซายูริ เดิมพันนั้นสูง เลือกอย่างชาญฉลาด"

ขณะที่เขายืนขึ้นเพื่อจะจากไป บทสนทนาที่หนักหน่วงของพวกเขายังคงลอยอยู่ในอากาศ
มีกลิ่นอายของความตึงเครียดที่ไม่อาจเอ่ยได้และเรื่องราวในอดีตที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข ซายูริเฝ้าดูเขาจากไป จิตใจของเธอพลุ่งพล่านไปด้วยนัยยะของสิ่งที่อยู่ข้างหน้า
เธอรู้สึกถึงแรงดึงดูดที่คุ้นเคยจากอดีต เสียงไซเรนที่คุกคามที่จะดึงเธอกลับไปสู่ห้วงลึกที่เธอต่อสู้ดิ้นรนอย่างหนักเพื่อหนีออกมา แต่ลึกๆ ในใจ
เธอรู้ว่าเธอมีทางเลือกที่ต้องตัดสินใจ—ทางเลือกที่สามารถปลดปล่อยเธอจากเงามืดหรือผูกมัดเธอไว้กับเงาเหล่านั้นตลอดไป

เธอสั่งช้างอีกแก้วโดยตั้งใจว่าจะดื่มจนกว่าสมองของเธอจะสงบลงในระดับปกติ หรืออาจจะดื่มช้าลงก็ได้

บทที่ 3 5

ริชาร์ดก้าวลงจากรถไฟที่หนองไผ่ อากาศอบอวลไปด้วยกลิ่นอาหารข้างทางจากพ่อค้าแม่ค้าที่รอผู้โดยสารลงจากรถไฟ ขณะที่เขายืดเส้นยืดสาย แสงแดดอุ่นๆ ก็โอบล้อมเขาไว้ และเขารู้สึกตื่นเต้นจนเลือดสูบฉีด ขณะที่เขาสะพายกระเป๋าเดินทางไว้บนไหล่ เขาก็ได้ยินเสียงที่คุ้นเคย

“เฮลโลว์!”

เขาหันไปเห็นซายูริกำลังนั่งอยู่บนม้านั่งไม้แกะสลักที่สวยงามตัวหนึ่งซึ่งเรียงรายอยู่ริมชานชาลา เธอสวมชุดเดรสฤดูร้อนลายจุดสีเหลืองและสีส้มที่พลิ้วไสวไปรอบๆ เข่า และรวบผมขึ้นเป็นมวยอย่างเรียบร้อย เท้าเล็กๆ ของเธอสวมรองเท้าแตะคู่โปรด และรอยยิ้มสดใสปรากฏบนใบหน้าของเธอ

“สวัสดีที่รัก!” ริชาร์ดยิ้มแย้ม หัวใจของเขาพองโตเมื่อเห็น 'สาวเกอิชา' ของเขาอีกครั้ง

ซายูริลุกขึ้นและเดินเข้าไปหาเขา เธอรู้ดีว่าไม่ควรพยายามช่วยเขาถือกระเป๋า หลังจากจูบริมฝีปากอย่างรวดเร็ว เธอก็ถามว่า “คุณนอนหลับไหม”

“ไม่มาก ฉันเหนื่อยมาก เดินทางสามวัน” เขาตอบพลางเกาต้นคอ

“โอเค เมื่อเราถึงบ้านแล้ว คุณพักผ่อนได้” ซายูริพูดด้วยดวงตาที่เป็นประกายด้วยความรัก

“ใช่ ฉันคิดว่าฉันจำเป็นต้องทำ” ริชาร์ดเห็นด้วยและรู้สึกขอบคุณที่เธอเป็นห่วง

“คุณนั่งรถตุ๊ก-ตุ๊กเหรอ” เธอถามขณะมองไปที่รถมอเตอร์ไซค์คันเล็กที่พอจะรองรับพวกเขาและสัมภาระของพวกเขาได้

“ใช่” เขายืนยัน และเธอก็ยิ้มให้เขาอย่างเอ็นดู

ขณะที่ทั้งคู่กำลังเดินไปยังถนนที่พลุกพล่านด้านนอกสถานี ซายูริอดสงสัยไม่ได้ว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาจะเข้มข้นแค่ไหน
บางทีการรู้ว่าพวกเขาอาจจะไม่มีวันได้พบกันอีกอาจทำให้ประสบการณ์ที่พวกเขามีร่วมกันนั้นชัดเจนขึ้น—
เหมือนกับการมีอะไรกันอย่างรวดเร็วในห้องน้ำผับเมื่อเทียบกับความผูกพันตลอดชีวิต มันทั้งน่าตื่นเต้นและน่ากลัวไปพร้อมๆ กัน เมื่อพวกเขากลับถึงบ้าน
ซายูริก็รออยู่ในเลานจ์ รอยยิ้มที่รู้ใจปรากฏบนใบหน้าที่สวยงามของเธอ

“วางกระเป๋าลง มา” เธอสั่งทันที น้ำเสียงของเธอดูสนุกสนานแต่ก็ดูมีอำนาจ
ริชาร์ดเชื่อฟังและหัวเราะกับความตรงไปตรงมาของเธอขณะที่เขาเดินตามเธอไปที่ห้องน้ำ

“ถอดเสื้อผ้าออก” ซายูริสั่ง ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความซุกซน

“โอเค” ริชาร์ดตอบพร้อมกับยิ้มขณะถอดเสื้อผ้า

ซายูริรู้ว่าริชาร์ดชอบให้คนอื่นล้างหลังให้ เขาเคยบอกเธอว่าการที่เขาใช้ชีวิตคนเดียวมาเกือบทั้งชีวิตทำให้รู้สึกเหมือนเป็นความสัมพันธ์ที่พิเศษ
เธอตักน้ำเย็นจากอ่างแล้วเริ่มฟอกสบู่ให้ทั่วตัวเขา ความเย็นนั้นช่างสดชื่นตัดกับความร้อนระอุภายนอก

“สุขสันต์” ริชาร์ดพึมพำพลางเอนกายพิงสัมผัสของเธอ ห้องน้ำเย็นสบายและเงียบสงบ เป็นสถานที่พักผ่อนจากความวุ่นวายของโลกภายนอก
ซายูริเพ่งความสนใจไปที่ความตึงเครียดในกล้ามเนื้อของเขา มือของเธอนวดหลังเขาอย่างชำนาญในขณะที่เธอทาสบู่

“โอ้! ฉันคิดว่าคุณไม่ได้มีเซ็กส์ในฟิลิปปินส์” เธอกล่าวพร้อมมองดูอารมณ์ที่เพิ่มสูงขึ้นของเขาอย่างหยอกล้อ

“เปล่า ไม่มีอะไร” ริชาร์ดยืนยันอย่างมั่นใจ โดยมีความรู้สึกเขินอายเล็กน้อยปรากฏบนใบหน้าของเขา แต่เขาไม่สามารถซ่อนความสุขไว้ในน้ำเสียงของเขาได้

ซายูริหัวเราะเบาๆ เสียงนั้นสดใสและไพเราะ “ดีเลย คุณเก็บพลังงานไว้ให้ฉัน” เธอตอบโดยลากนิ้วไปตามข้างลำตัวของเขา ทำให้เขาตัวสั่น ริชาร์ดหลับตา ยอมจำนนต่อความรู้สึกนั้นขณะที่เขาเอนตัวไปข้างหน้า

“คุณรู้เสมอว่าจะทำให้ฉันรู้สึกพิเศษอย่างไร” เขากล่าว ด้วยน้ำเสียงเปี่ยมไปด้วยความขอบคุณ

เธอใช้เวทมนตร์ของเธอต่อไป น้ำเป็นประกายบนผิวของเขาในขณะที่เธอเคลื่อนไหวอย่างสง่างาม “มันง่ายเมื่อคุณเซ็กซี่มาก” เธอพูดหยอกล้อ น้ำเสียงของเธอเบาลง แต่แววตาของเธอจริงจัง

ริชาร์ดลืมตาขึ้นและสบตากับเธอในกระจก “ผมคิดถึงคุณนะ ซายูริ มากกว่าที่ผมคิดไว้เสียอีก” เขายอมรับด้วยความจริงใจ

ซายูริหยุดชะงักชั่วครู่ หัวใจของเธอพองโตเมื่อได้ยินคำสารภาพของเขา “ฉันด้วย” เธอพูดกระซิบโดยที่นิ้วของเธอหยุดอยู่ที่หลังของเขา “สัปดาห์นี้เราจะมีสัปดาห์ที่ดี”

เขาพยักหน้าเข้าใจถึงความสำคัญของคำพูดเหล่านั้นที่ไม่อาจเอ่ยออกมาได้ เวลาที่ทั้งคู่ได้อยู่ด้วยกันนั้นมีค่าและผ่านไปอย่างรวดเร็ว
และทั้งคู่ต่างก็รู้สึกเร่งด่วนที่จะต้องดื่มด่ำกับทุกช่วงเวลา

ซายูริยิ้มขี้เล่นแล้วกลับไปฟอกสบู่ต่อ โดยนิ้วของเธอเลื่อนไปบนผิวของเขาพร้อมทั้งกระซิบว่า "เอาล่ะ มาทำให้สัปดาห์นี้เป็นสัปดาห์ที่น่าจดจำกันเถอะ"

ซายูริเป็นผู้หญิงของโลก เธอรู้จักเกมและบทบาทที่เธอเล่น ผู้ชายทุกคนเปรียบเสมือนดินน้ำมันในมือของเธอ และเธอรู้ดีว่าเธอมีอำนาจแค่ไหน บางครั้ง เมื่อเดินทาง หากเธอชอบใคร เธอจะมีเซ็กส์กับคนนั้น ไม่มีอารมณ์ ไม่มีพันธะ ไม่มีความยุ่งยาก มีเพียงเซ็กส์เท่านั้น

เธอคิดว่าริชาร์ดเป็นผู้ชายที่ชอบเที่ยวซื้อเซ็กส์ทั่วๆ ไป – เป็นคนที่ยอม “ซื้อเซ็กส์” ไม่ว่าจะอยู่ในประเทศใดก็ตาม
การเติบโตในโลกอันมืดมนของร้านนวดยากูซ่าทำให้เธอเรียนรู้ตั้งแต่ยังเด็กว่าผู้ชายทุกคนต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใด และพวกเขาจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้สิ่งนั้นมา
เธอรู้ว่าเธอเซ็กซี่และผู้ชายก็ไม่สามารถต้านทานเธอได้ เธอสามารถปล่อยวางความรู้สึกได้ โลกทั้งใบเป็นของเธอ

แต่ริชาร์ดแตกต่างออกไป ใช่ เขาหลงใหลในตัวเธอ แต่เขาก็ลงทุนทางอารมณ์ด้วยเช่นกัน เธอบอกได้ว่าเขาใส่ใจเธอจริงๆ ซึ่งนับเป็นเรื่องที่หายากสำหรับเธอ
เธอจูงมือริชาร์ดที่ยังคงเปียกโชกไปที่ห้องนอนด้วยมือ

“นอนลง” เธอสั่ง

ซายูรินั่งอยู่บนขอบเตียง ปล่อยให้ริชาร์ดรูดซิปชุดของเธอลงในขณะที่เธอถอดกางเกงชั้นในออก เธอเตะเสื้อผ้าของเธอออกจากเตียงแล้ววางตัวทับเขา ทั้งสองรู้ดีว่าหลังจากห่างกันเป็นเวลานาน เซสชั่นนี้ก็จะสั้นลง และเป็นเช่นนั้นจริงๆ ซายูริสังเกตเห็นว่าเธอได้ระบายพลังงานบางส่วนออกจากตัวเขาไปหมดแล้ว ท่ามกลางสิ่งอื่นๆ เขานอนหงายเปลือยกาย ดูเหนื่อยล้าและพร้อมที่จะนอนหลับยาว เธออาบน้ำคนเดียว เพราะรู้ว่าเขาจะหลับสนิทในไม่ช้า

-

“ฮุนนี่...”

ซายูรินั่งลงข้างเตียงและค่อยๆ ปลุกริชาร์ดให้ตื่น เขาค่อยๆ เปิดเปลือกตาที่หนักอึ้งของเขาออก และยื่นมือไปปัดผมที่หลุดร่วงออกจากใบหน้าของเธอด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน ในขณะนั้น ซายูริรู้สึกมั่นใจขึ้นมาอย่างฉับพลัน การพบกันครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นความพลิกผันของโชคชะตาที่เปลี่ยนเส้นทางชีวิตของเธอไปตลอดกาล

“สวัสดีที่รัก” ริชาร์ดทักทายด้วยความง่วงนอน เสียงของเขาเต็มไปด้วยเศษซากความฝัน

“ฉันทำอาหารเสร็จแล้ว คุณหิวไหม ถ้าอยากนอนต่อก็ได้” ซายูริเอ่ยขึ้น หัวใจของเธอเต้นระรัวขณะที่เขาส่งยิ้มให้เธออย่างรักใคร่

ริชาร์ดเหลือบมองนาฬิกาของเขา ตาเบิกกว้าง “โอ้! บ่ายสองแล้ว ใช่ ฉันหิวแล้ว คุณทำอะไรมา”

“บะหมี่เห็ดและผัก” ซายูริพูดด้วยความภาคภูมิใจพองโตในอกของเธอ

“*โออิชิเดส*” ริชาร์ดตอบพร้อมกับรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเขา

“คุณรู้ภาษาญี่ปุ่นได้ยังไง” เธอถามด้วยความประทับใจอย่างแท้จริง

“ผมมีเวลาว่างเยอะมากในฟิลิปปินส์ คุณเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นผมจึงต้องเรียนภาษาญี่ปุ่น เรามีข้อตกลงกัน จำได้ไหม” ริชาร์ดอธิบายด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“ไช่ ดีมาก” ซายูริกล่าวด้วยรอยยิ้มที่ชื่นชมความพยายามของเขา

ขณะที่ทั้งคู่นั่งลงที่เลานจ์ ซายูริก็เสิร์ฟอาหารจานเด็ดของเธอ ซึ่งเป็นบะหมี่สไตล์ญี่ปุ่นที่ปรุงรสด้วยซีอิ๊วขาวอย่างลงตัว ทั้งคู่เพลิดเพลินกับมื้ออาหารนี้ด้วยกัน กลิ่นหอมอันอบอุ่นอบอวลไปทั่วห้อง

“นั่นเป็นอาหารเยอะมาก” ริชาร์ดพูดพลางวางจานว่างของเขาไว้บนโต๊ะกาแฟ “ฉันคิดว่าฉันคงจะอ้วนขึ้นในสัปดาห์นี้” เขาพูดติดตลกและหันไปมองซายูริด้วยแววตาที่ร่าเริง

“คุณชอบอาหารที่ฉันทำไหม” เธอกล่าวถามด้วยความรู้สึกยินดีที่เขาพอใจ

“ญาติฝ่ายฝรั่งเศสของฉันเชื่อว่าเราต้อง ‘อยู่เพื่อกิน ไม่ใช่กินเพื่ออยู่’ นั่นคือเหตุผลว่าทำไมอาหารฝรั่งเศสถึงอร่อยมาก เช่นเดียวกับอาหารของคุณนะที่รัก” ริชาร์ดตอบ โดยคำชมของเขาทำให้แก้มของซายูริแดงก่ำ

“ฉันดีใจที่คุณชอบ” เธอกล่าวตอบด้วยรอยยิ้มที่สดใส การทำอาหารให้ริชาร์ดดูเหมือนเป็นของขวัญที่เธอปรารถนา “ฉันคิดว่าคุณคงน้ำหนักลดแล้ว” เธอกล่าวแสดงความคิดเห็น

“อาหารฟิลิปปินส์ไม่อร่อย” ริชาร์ดอธิบาย

“คุณดื่มเบียร์เยอะมั้ย” ซายูริถาม

“เปล่า ฉันไม่ได้ดื่ม ที่นั่นมีเครื่องดื่มประเภทเหล้ารัมราคาถูกชื่อว่า Tanduay ฉันดื่มไป *เยอะมาก* ” ริชาร์ดหัวเราะ

“ฉันว่ามันดีต่อท้องของคุณนะ” ซายูริพูดพร้อมกับใช้นิ้วจิ้มไปที่ท้องของริชาร์ดเบาๆ

“ไช่ ฉันเห็นด้วย ฉันยังเหนื่อยจากการเดินทางนิดหน่อยที่รัก และท้องที่อิ่มทำให้ฉันขี้เกียจ ฉันเลยคิดว่าจะกลับไปนอนต่อ โอเคไหม” เขาถามขณะกลั้นหาว

“แน่นอน” ซายูริกล่าว “ฉันจะไปเดินเล่นที่โลตัส เดินเล่นหลังกินข้าวก็ได้ ดีต่อสุขภาพ”

“โอเคที่รัก เจอกันใหม่นะ แต่ก่อนอื่น จูบฉันก่อน” เขายิ้มและเอนตัวไปหาเธอ

ซายูริยอมก้มตัวลงเพื่อให้เขาจูบเธออย่างอ่อนโยนที่ริมฝีปาก ความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่วร่างของเธอ และเธอรู้สึกกระพือปีกอย่างน่ารื่นรมย์ในอกของเธอ

“นอนหลับฝันดี เจอกัน” เธอกล่าวขณะที่ริชาร์ดลุกขึ้น ยืดแขนขึ้นเหนือศีรษะก่อนจะเดินกลับห้องนอน

เมื่อประตูปิดลง ซายูริก็ใช้เวลาสักครู่เพื่อดื่มด่ำกับความเงียบสงบของสถานที่นั้น เธอรู้สึกพอใจ แต่เธอก็รู้สึกคาดหวังเช่นกัน เวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกันนั้นผ่านไปอย่างรวดเร็ว และเธอต้องการใช้เวลาให้คุ้มค่าที่สุด แต่มีสิ่งหนึ่งที่เธอต้องทำก่อน เธอเหลือบมองห้องนอนเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นก็คว้ากระเป๋าและสวมรองเท้าแตะ รู้สึกกังวลเล็กน้อยเกี่ยวกับภารกิจที่ใกล้จะมาถึง

บทที่ 36

สิ่งหนึ่งที่ซายูริชอบเกี่ยวกับน้องไผ่คือที่นี่มีขนาดเล็กพอที่จะเดินไปที่ไหนก็ได้ภายใน 20 นาที เธอคิดถึงความวุ่นวายในโตเกียว แต่เธอก็ยินดีกับการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ เธอไม่คิดถึงสถานีรถไฟที่พลุกพล่านและเวลาหลายชั่วโมงที่เสียไปกับการขนส่งสาธารณะอย่างแน่นอน เมื่อเธอเข้าไปในศูนย์การค้าอัศวัน เธอรู้สึกถึงจุดมุ่งหมายในชีวิต

เธอส่งข้อความหาทาคุยะเมื่อกลับมาถึงหนองไผ่หลังจากการประชุมที่กรุงเทพฯ และบอกเขาว่าเธอตัดสินใจที่จะสอดส่องคาบะให้กับเขา

“การเลือกที่ดี” เป็นคำเดียวที่เขาพูด

เธอได้ไปเยี่ยมชมสถานที่บางแห่งที่ทาคุยะแนะนำไว้ว่าเธออาจ "บังเอิญไปเจอ" สมาชิกกลุ่มยากูซ่าในพื้นที่ การสืบสวนเบื้องต้นของเธอไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะไม่พบชายชาวญี่ปุ่นที่ดูมีท่าทางน่าสงสัยเลย แต่ในวันนี้ เธอกำลังจะกลับไปที่มิยางิ หนึ่งในร้านอาหารในรายชื่อของทาคุยะ เธอจำเป็นต้องดำเนินการบางอย่างและพยายามจัดการเรื่องนี้ให้กับทาคุยะก่อนที่ริชาร์ดจะกลับมาจากฟิลิปปินส์ ซายูริได้รายงานตัวกับทาคุยะทุก ๆ สองสามวันตามคำสั่ง และเขาก็ดูหงุดหงิดที่เธอไม่ประสบความสำเร็จในตอนแรก แต่เมื่อเธอแจ้งให้เขาทราบว่าเธอจะไปตั้งหลักที่มิยางิ เขาก็รู้สึกดีขึ้น

“อ๋อ ใช่แล้ว! ขอโทษที ฉันลืมบอกไปว่าคุณควรเริ่มตรงนั้น” ทาคุยะขอโทษที่มองข้ามไป

ตามคำบอกเล่าของเขา เพื่อนร่วมงานยากูซ่าบางคนของเขามักไปร้านอาหารมิยากิ และเจ้าของร่วมเป็นลูกชายของสมาชิกยากูซ่าจากโกเบที่หนีออกจากญี่ปุ่นเพื่อหลีกหนีจากอดีตอันรุนแรงในช่วงทศวรรษ 1970 ยามากูจิ-กุมิ ซึ่งมีสาขาในหนองไผ่มายาวนาน ได้ช่วยให้เขาสร้างตัวตนใหม่และตั้งรกรากได้สำเร็จ โดยยังให้ภรรยาชาวไทยที่เป็น "สาวกลางคืน" แก่เขาด้วย ลูกชายของพวกเขาซึ่งมีชื่อเล่นว่าบีฟ ได้เข้ามาดูแลร้านอาหารของครอบครัว ซึ่งปัจจุบันทำหน้าที่เป็นฉากหน้าในการฟอกเงิน ยากูซ่าได้กินฟรีตามที่ทาคุยะบอกเธอ

ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา เธอตั้งใจให้มิยากิเป็นฐานสำหรับการทำงานออกแบบเว็บไซต์ออนไลน์ในช่วงบ่าย Wi-Fi ดีเยี่ยม อาหารอร่อย และกาแฟก็ราคาสมเหตุสมผล เมื่อเธอเดินเข้าไปในมิยากิ กลิ่นปลาที่คุ้นเคยก็ต้อนรับเธอ บีฟอยู่ที่เคาน์เตอร์ รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเขาเมื่อเขาเห็นเธอ

“ซายูริ ยินดีต้อนรับกลับ!” เขาตะโกนขณะเช็ดมือด้วยผ้าขนหนู

“สวัสดี บีฟ!” เธอตอบด้วยอารมณ์แจ่มใส “วันนี้ฉันจะดื่มกาแฟหนึ่งแก้ว”

เขาพยักหน้า ไม่สนใจที่จะยื่นเมนู เพราะรู้ว่าเธอมาทำงานที่แล็ปท็อปของเธอ ซายูรินั่งลงที่จุดเดิมของเธอข้างหน้าต่าง หยิบแล็ปท็อปของเธอออกมาและเชื่อมต่อ Wi-Fi ของร้านอาหาร การตกแต่งแบบชนบทและเสียงพูดคุยอันนุ่มนวลของลูกค้าเพียงไม่กี่คนทำให้ที่นี่เป็นสถานที่ที่น่าพักผ่อนสำหรับเธอ หนึ่งชั่วโมงผ่านไป ร้านอาหารก็เริ่มว่างเปล่า เสียงจานกระทบกันที่ผ่อนคลายและการสนทนาแบบเป็นกันเองค่อยๆ เงียบลงเมื่อลูกค้ารายสุดท้ายจากไป ซายูริจิบกาแฟเย็นๆ ของเธอและมองไปรอบๆ พื้นที่ที่ตอนนี้เงียบสงัดแล้ว

“เนื้อ!” เธอเรียกพร้อมโบกมือเรียกเขาไปที่โต๊ะของเธอ

เขาเดินเข้ามาหาด้วยท่าทางอยากรู้ “ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม?”

“ใช่แล้ว ทุกอย่างดีมาก ฉันแค่เริ่มเบื่อๆ นิดหน่อยที่หนองไผ่” เธอสารภาพพร้อมทำหน้าเศร้าๆ “ฉันอยากเข้าสังคม แต่พูดภาษาไทยไม่ได้เลย ฉันสงสัยว่าชุมชนชาวญี่ปุ่นที่นี่เคยมีงานสังสรรค์ที่ฉันจะเข้าร่วมได้บ้างไหม อย่างที่ญี่ปุ่นนั่นแหละ ฉันต้องดื่มทั้งคืน” เธอพูดติดตลก หวังว่าจะทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลง

บีฟหัวเราะเบาๆ ขณะพิงโต๊ะ “คุณอยากดื่มทั้งคืนไหม? เป็นวิธีที่ดีในการหาเพื่อนใหม่! มีงานสังสรรค์บ้าง แต่ไม่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้า แต่พ่อของฉันชอบฉลองวันเกิดและโอกาสพิเศษบางอย่างของญี่ปุ่น เทศกาลทานาบาตะกำลังจะมีขึ้นเร็วๆ นี้ ฉันแน่ใจว่าพ่อจะไม่รังเกียจถ้าคุณจะไป ฉันจะตรวจสอบและบอกคุณพรุ่งนี้ว่าคุณจะมาที่นี่หรือเปล่า”

“ฟังดูสมบูรณ์แบบเลย!” ซายูริอุทาน ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น “คุณใจดีมาก บีฟ ฉันจะไปพรุ่งนี้แน่นอน”

“หรือคุณจะให้หมายเลขโทรศัพท์กับฉันก็ได้ แล้วฉันจะส่งข้อมูลไปให้คุณทางข้อความ” บีฟเสนอ

ซายูริไม่พร้อมที่จะให้เบอร์โทรศัพท์ของเธอกับใคร เธอรู้จากประสบการณ์ว่าไม่ควรไว้ใจใครง่ายๆ และเธอแทบไม่รู้จักบีฟเลย ดังนั้นเธอจึงบอกว่า “ไม่เป็นไร บีฟ ฉันจะมาที่นี่พรุ่งนี้” เธอกล่าวขณะปิดแล็ปท็อปและใส่ลงในเป้สะพายหลัง “ขอบคุณที่ช่วยเหลือมาก ฉันต้องไปแล้ว เจอกันพรุ่งนี้” เธอกล่าวโดยวางเงิน 100 บาทไว้บนโต๊ะ

“เก็บเงินทอนไว้” เธอยิ้มขณะเดินจากไป

“ก่อนที่คุณจะไป” บีฟพูด สีหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นจริงจัง “ฉันไม่รังเกียจที่จะช่วยคุณเรื่องชีวิตทางสังคม แต่ฉันต้องเตือนคุณก่อนว่าคุณต้องระวังนะ ซายูริ คนในครอบครัวของฉันบางคนรู้จักเกี่ยวข้องกับยากูซ่า ควรเก็บตัวเงียบๆ ไว้ดีกว่า”

ซายูริพยักหน้ารับรู้ถึงคำเตือนของเขา “ฉันเข้าใจแล้ว ฉันจะระมัดระวัง ขอบคุณนะบีฟ คุณคอยดูแลฉันเสมอ”

“แน่นอน! คุณเป็นเพื่อน” เขาตอบพร้อมส่งยิ้มอบอุ่นให้เธอ “และถ้าคุณต้องการอะไรก็บอกฉันได้”

ขณะที่เขาเดินจากไป ซายูริรู้สึกทั้งขอบคุณและกังวลไปพร้อมๆ กัน ความคิดที่จะต้องเข้าสังคมกับคนอื่นๆ ในชุมชนชาวญี่ปุ่นทำให้เธอตื่นเต้น แต่ความเสี่ยงที่ซ่อนอยู่ในสถานการณ์ปัจจุบันของเธอนั้นดูยิ่งใหญ่ เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อเตือนตัวเองว่าเธอพร้อมที่จะยอมรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป ไม่ว่ามันจะซับซ้อนแค่ไหนก็ตาม ยิ่งเธอรวบรวมข้อมูลให้ทาคุยะได้เร็วเท่าไร เธอก็จะจัดการ 'บัญชี' ของพวกเขาได้เร็วเท่านั้น นั่นคงเป็นการบรรเทาทุกข์ได้มากทีเดียว

-

ริชาร์ดตื่นขึ้นในความมืด เสียงฮัมเพลงเบาๆ ของราตรีโอบล้อมเขาไว้ เขาขยับตัวเล็กน้อยและรู้สึกถึงความอบอุ่นของซายูริที่ซุกตัวอยู่เคียงข้างเขา ลมหายใจของเธอแผ่วเบาและเป็นจังหวะ รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขาขณะที่เขารับรู้ถึงช่วงเวลานั้น แต่ไม่นาน เสียงเรียกจากธรรมชาติก็กระตุ้นให้เขาลุกออกจากเตียง เขาค่อยๆ ดึงแขนของเธอออกจากตัว เขา พยายามไม่รบกวนการนอนหลับอันสงบของเธอ หลังจากปลดทุกข์แล้ว เขาก็กลับไปที่ห้องนอน แสงจันทร์สาดส่องผ่านม่านเข้ามา ขณะที่เขาล้มตัวลงใต้ผ้าห่ม เขาสะดุ้งเมื่อซายูริวางมือบนหน้าอกของเขา

“คุณตื่นแล้วหรือยังที่รัก” ริชาร์ดกระซิบ เสียงของเขาแทบจะไม่ดังเกินกว่าเสียงพึมพำ

“ค่ะ คุณรู้สึกยังไงบ้าง ยังเหนื่อยอยู่ไหม” เธอถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาแต่ชัดเจน

“ไม่ ตอนนี้ฉันรู้สึกดีขึ้นแล้ว แต่ฉันมีความสุขที่ได้นอนอยู่ที่นี่กับคุณ” เขาตอบอย่างอบอุ่น พร้อมดื่มด่ำกับความใกล้ชิด

“โอเค” ซายูริพึมพำ น้ำเสียงของเธอแสดงออกถึงการยอมรับอย่างอ่อนโยนมากกว่าการตอบสนอง เธอไม่ใช่คนพูดมาก ชอบที่จะปล่อยให้การกระทำของเธอพูดแทนเธอ ริชาร์ดพลิกตัวมานอนตะแคงเผชิญหน้ากับเธอ และรู้สึกว่ามือเล็กๆ ของเธอเริ่มลูบหลังเขาอย่างเป็นจังหวะ ส่งความอบอุ่นที่ผ่อนคลายผ่านตัวเขาไป

“โอ้ ก้อนเนื้อของคุณหายไปแล้ว” ซายูริอุทานขึ้นอย่างกะทันหัน น้ำเสียงของเธอสดใสขึ้นเมื่อเธอตื่นเต็มที่

“ฉันคิดว่าคุณสังเกตเห็นแล้ว” ริชาร์ดกล่าว

“ฉันลืมเรื่องนั้นไปแล้ว” เธอสารภาพ

“ใช่ ฉันเอามันออกแล้ว มันเป็นซีสต์ไขมัน” ริชาร์ดอธิบายพร้อมกับรู้สึกทั้งภาคภูมิใจและโล่งใจ

“นั่นคืออะไร” ซายูริถาม ขณะขมวดคิ้วด้วยความอยากรู้

“ฮ่าๆ ฉันไม่รู้ภาษาญี่ปุ่น แต่ฉันรู้ว่าคำว่าหมอคือ *อิชา* ” ริชาร์ดหัวเราะอย่างสนุกสนานขณะสนทนาอย่างสนุกสนาน

ซายูริหยิบโทรศัพท์ของเธอขึ้นมาจากใต้หมอน แตะหน้าจอในขณะที่เธอค้นหาคำแปล “ *ไม่เป็นไร* ” เธอประกาศด้วยรอยยิ้มแห่งชัยชนะ

“คุณเข้าใจไหม” ริชาร์ดถามด้วยความสนใจ

“ใช่ เจ็บไหม” เธอแสดงความเห็นใจ ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความกังวล

“มันเป็นการผ่าตัดที่เจ็บปวดที่สุดที่ผมเคยเจอ หมอโง่ๆ ไม่เคยฉีดยาให้ผมมากพอ ผมรู้สึกได้ทุกอย่าง” เขาตอบพร้อมส่ายหัวเมื่อนึกถึงความทรงจำนั้น

ซายูริเอนตัวไปข้างหน้าและจูบแผลเป็นที่กระดูกสันหลังของเขาอย่างอ่อนโยนโดยไม่ลังเล “ดีขึ้นแล้วเหรอ?”

“ใช่ ขอบคุณนะที่รัก” ริชาร์ดตอบแล้วหันมาเผชิญหน้ากับเธอ เขาซุกตัวเข้ามาใกล้ สูดกลิ่นหอมหวานจากเส้นผมของเธอ และจูบที่คอของเธออย่างอ่อนโยนก่อนจะกัดติ่งหูของเธอ ทำให้เธอหัวเราะเบาๆ

"ฉันคิดว่าตอนนี้คุณมีพลังแล้ว" เธอกล่าวอย่างสนุกสนาน น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความซุกซน

สิ่งหนึ่งนำไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง และในไม่ช้า พวกเขาก็หลงทางกัน เตียงส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดใต้ตัวพวกเขา ขณะที่พวกเขาสำรวจความเชื่อมโยงที่ลึกซึ้งของพวกเขา โลกภายนอกเลือนหายไป เหลือเพียงความอบอุ่นของร่างกายและจังหวะการหายใจของพวกเขา

หลังจากอาบน้ำเสร็จ ทั้งคู่ก็นอนหงายเคียงข้างกันโดยประสานนิ้วไว้ด้วยกัน พลางดื่มด่ำกับแสงตะวันยามเช้า บรรยากาศเต็มไปด้วยความหลงใหลที่หลงเหลืออยู่ แต่ความเงียบสงบก็โอบล้อมพวกเขาเอาไว้ ริชาร์ดหันศีรษะเล็กน้อยเพื่อมองซายูริ ดวงตาของเธอเป็นประกายในแสงสลัว

“คุณกำลังคิดอะไรอยู่” เขาถามเบาๆ

“ฉันแค่คิดว่าสิ่งนี้ช่างดีเหลือเกิน” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา “แต่ฉันก็รู้สึก... สับสนเช่นกัน ฉันอยากสนุกกับสิ่งนี้ แต่ส่วนหนึ่งของฉันอยากจะสร้างกำแพงขึ้นมา”

ริชาร์ดพยักหน้าเข้าใจความขัดแย้งที่มักเกิดขึ้นกับความสัมพันธ์ “การรู้สึกแบบนั้นก็เป็นเรื่องปกติ เราไม่จำเป็นต้องรีบร้อนอะไร แค่ใช้เวลาร่วมกันให้สนุกก็พอ”

ซายูริยิ้ม ความตึงเครียดที่ไหล่ของเธอเริ่มลดลง “ใช่ มาทำกันเถอะ” เธอยอมรับ หัวใจของเธอพองโตด้วยความหวังและความกังวลผสมปนเปกัน พวกเขานอนลงโดยที่นิ้วยังคงประสานกัน รู้สึกถึงความอบอุ่นจากการมีอยู่ของกันและกัน ต่างตระหนักดีว่าช่วงเวลานี้อาจเป็นจุดเริ่มต้นของบางสิ่งที่ลึกซึ้งกว่านั้น ซึ่งเป็นการผจญภัยที่ทั้งคู่ยังไม่สามารถเข้าใจได้อย่างสมบูรณ์ แต่ทั้งคู่ก็เต็มใจที่จะยอมรับ

จู่ๆ ซายูริก็รู้สึกจำเป็นที่จะต้องย้ายไปสู่อีกระดับของความซื่อสัตย์

“ริกกี้จะไม่มาประเทศไทย” ซายูริเอ่ยออกไปอย่างไม่คาดคิด ซึ่งเสียงของเธอได้ทำลายความเงียบสบายๆ ที่ค่อยๆ แผ่คลุมระหว่างพวกเขา

“จริงเหรอ” ริชาร์ดถามด้วยความสนใจและนั่งตัวตรงขึ้นเล็กน้อย

“ลีลลี” เธอกล่าวอย่างน่ารัก ดวงตาโตของเธอเป็นประกายด้วยความโล่งใจปนกับความไม่แน่ใจ

เหตุผลประการหนึ่งที่เธอรู้สึกผูกพันกับริกกี้มากก็คือการเดินทางของเขาคล้ายกับของเธอ คือ หุนหันพลันแล่น ไม่มีแผนที่ชัดเจน แต่ตอนนี้เธอเริ่มมีความผูกพันที่แน่นแฟ้นกับริชาร์ดแล้ว เธอจึงไม่รู้สึกจำเป็นต้องทนกับแผนการเดินทางที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาของริกกี้อีกต่อไป เมื่อเขาส่งข้อความหาเธอเมื่อไม่นานนี้เพื่อแจ้งให้ทราบว่าเขาต้องเดินทางกลับประเทศไทยล่าช้า เธอได้บอกเขาว่าเธอไม่พร้อมที่จะรออีกต่อไปแล้ว และเตือนเขาว่าเธอได้เตือนเขาเกี่ยวกับความเป็นไปได้นี้ก่อนที่ริกกี้จะออกเดินทางไปดูแลพ่อที่ป่วยของเขาที่สหรัฐอเมริกา

ริชาร์ดรู้สึกอยากรู้ขึ้นมาบ้าง แต่เขาคิดว่าไม่ควรถามมากจนเกินไป “แล้วคุณจะอยู่ที่นี่คนเดียวเหรอ” เขาถามอย่างอ่อนโยน

“ใช่” ซายูริตอบ น้ำเสียงของเธอสื่อว่านี่เป็นทั้งทางเลือกและภาระ

“แล้วถ้าฉันกลับมาเมืองไทย ฉันจะไปอยู่กับคุณได้ไหม” ริชาร์ดถามด้วยความหวัง และจิตใจของเขาแจ่มใสขึ้นเมื่อคิดถึงเรื่องนี้

“แน่นอน” ซายูริยืนยันโดยมีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเธอ

สีหน้าของริชาร์ดสดใสขึ้น แต่ลึกๆ แล้ว ซายูริสัมผัสได้ถึงความตึงเครียดจากความรู้สึกที่ทั้งคู่ไม่ได้พูดออกมา
เธอสงสัยว่าเขาคงรู้ว่าเธอมีความรู้สึกแรงกล้าต่อริกกี้และตัวเขาเอง ซึ่งติดอยู่ในรักสามเส้าเสมือนจริงที่เขาเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งโดยไม่ได้ตั้งใจ

“โอเค ขอบคุณนะ ฉันมองว่านี่คือบ้านของคุณแล้ว คุณเป็นเจ้านาย ฉันไม่รู้ว่าจะกลับมาเมื่อไหร่ แต่คงจะเป็นเดือนสิงหาคม” ริชาร์ดพูดต่อด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“เดือนสิงหาคม?” ซายูริถามพร้อมเอียงหัวเล็กน้อย เพราะยังไม่คล่องเรื่องเดือนต่างๆ ของปีในภาษาอังกฤษ

“ฮาจิกัตสึ” ริชาร์ดแปลเป็นภาษาญี่ปุ่นและยิ้มให้เธอ

“คุณเรียนภาษาญี่ปุ่นเยอะมาก” ซายูริกล่าว พร้อมประทับใจอย่างแท้จริงกับความมุ่งมั่นของริชาร์ดในการเรียนภาษาของเธอ

“ฮาย” ริชาร์ดตอบตกลง ทำให้ซายูริหัวเราะเสียงดังและมีชีวิตชีวา

“มีอะไรตลกนัก” ริชาร์ดถามด้วยรอยยิ้มแต่ก็ยังสับสนกับปฏิกิริยาของเธอ

“เธอพูดช้าเกินไป มันเหมือนกับการฟันคาราเต้—ฮ่า!” ซายูริอธิบายพร้อมกับแสดงท่าทางมืออย่างรวดเร็ว

“เฮ้!” ริชาร์ดตอบพร้อมเลียนแบบเธอด้วยความกระตือรือร้นเกินจริง

“เฮ้!” เธอพูดซ้ำอย่างหนักแน่น ราวกับว่าเธอกำลังใช้คาราเต้ฟันไม้ “เร็วๆ และดังๆ หน่อย” เธอสั่ง ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความซุกซน

“เฮ้!” ริชาร์ดตะโกนเสียงดังไปทั่วห้องด้วยความกระตือรือร้นของเขา

“ดี!” ซายูริยิ้มแย้ม ความภาคภูมิใจแผ่ออกมาจากตัวเธอเหมือนแสงแดด

“ขอบคุณนะที่รัก คุณเป็นครูที่ดี” ริชาร์ดพูดพลางหัวเราะกับบทเรียนที่ไม่คาดคิดเกี่ยวกับความกระตือรือร้นในศิลปะการต่อสู้

“โอเค กลับมาแล้วเหรอ *ฮะชิงัตสึ* ” ซายูริถามอีกครั้งเพื่อยืนยันสิ่งที่ริชาร์ดพูด

“ผมคิดอย่างนั้น” ริชาร์ดตอบด้วยน้ำเสียงมั่นคง แต่ความไม่แน่นอนของอนาคตยังคงปรากฏชัดในดวงตาของเขา

“ไม่เป็นไร” ซายูริตอบด้วยรอยยิ้มที่สดใสขึ้น แต่ภายในใจเธอกลับมีอารมณ์หลายอย่างที่วนเวียนอยู่ ทั้งความหวัง ความสับสน
และความตื่นเต้นที่มีโอกาสเกิดขึ้น

พวกเขาใช้เวลาร่วมกันอย่างเงียบๆ สบายๆ แต่ละคนจมอยู่กับความคิดของตัวเอง ซายูริรู้สึกสับสนเกี่ยวกับการพบกันครั้งต่อไป
เธอไม่สามารถสลัดความรู้สึกที่ว่าเส้นทางของพวกเขาซับซ้อนยิ่งกว่าที่เคยออกไปได้ ด้วยคำพูดที่ไม่ได้พูดออกมาและความรู้สึกที่ไม่ได้รับการยอมรับมากมาย
เธอรู้สึกว่าความสมดุลอันบอบบางของความสัมพันธ์ของพวกเขาอาจพลิกผันไปในทางใดทางหนึ่งก็ได้

ห้าวันต่อมาผ่านไปอย่างรวดเร็วด้วยเสียงหัวเราะ การทำอาหาร การสนทนายามดึก และความสนิทสนม ซายูริและริชาร์ดพบจังหวะชีวิตร่วมกัน กิจวัตรประจำวันที่สบายๆ ที่เกี่ยวข้องกับเซ็กส์ การกิน และ การดู Netflix แบบรวดเดียวเป็นครั้งคราว ความอบอุ่นของความสัมพันธ์ของพวกเขาโอบล้อมพวกเขาไว้เหมือนผ้าห่มนุ่มๆ แต่ลึกลงไปใต้ผิวเผิน ความขัดแย้งภายในใจของซายูริยังคงคุกรุ่นอยู่

เธอใส่ใจเรื่องสุขภาพ ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยที่ติดตัวเธอมาตั้งแต่เด็ก แต่เช่นเดียวกับคนอื่นๆ เธอก็มีช่วงเวลาที่อ่อนแอเช่นกัน การดื่มเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมญี่ปุ่น และแม้ว่าเธอจะพยายามจำกัดการดื่มเบียร์ แต่การเลิกดื่มก็ดูเป็นไปไม่ได้เลย ทุกคืนเธอดื่มเบียร์เย็นๆ สักสองสามแก้ว แต่ทุกครั้งที่ดื่ม เธอก็จะรู้สึกผิดและรู้สึกผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า มันเป็นวัฏจักรที่โหดร้าย เธอจะตามใจตัวเอง รู้สึกผิด และจมดิ่งลงสู่ภาวะซึมเศร้า ก่อนจะดื่มอีกครั้งเพื่อหลีกหนีความรู้สึกเหล่านั้น น้ำหนักของการต่อสู้ภายในของเธอดูหนักอึ้ง และเธอมักคิดว่าเป็นสัญญาณของความอ่อนแอ ซึ่งเป็นข้อบกพร่องที่ไม่ใช่ของคนญี่ปุ่น

ริชาร์ดไม่เคยแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการดื่มของเธอเลย ซึ่งนับเป็นทั้งการบรรเทาและแหล่งที่มาของความวิตกกังวลสำหรับซายูริ เธอมักจะรู้สึกผิดเกี่ยวกับการขาดความมุ่งมั่นของตัวเอง เมื่อพวกเขาอยู่ด้วยกัน เธอจำกัดตัวเองให้ดื่มเบียร์ได้เพียงสามหรือสี่แก้ว แต่เมื่ออยู่คนเดียว เธอสามารถดื่มได้ตลอดทั้งคืนอย่างง่ายดาย ความคิดที่จะเป็นเหมือนพ่อของเธอทำให้เธอไม่สบายใจ เธอรู้สึกเหมือนเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่พวกเขากำลังนอนดู Netflix อยู่บนโซฟา ริชาร์ดก็ทำลายความเงียบนั้น “การพบผู้หญิงที่ดื่มเบียร์ได้เหมือนผู้ชายนั้นหายาก” เขากล่าวพร้อมจ้องไปที่หน้าจอ

“หายากเหรอ? อะไรคือหายาก” ซายูริถามด้วยความอยากรู้

ริชาร์ดใช้เวลาสักครู่เพื่อค้นหาคำที่เหมาะสม “ไม่ธรรมดา คุณรู้จักคำนั้นไหม” เขาถามพร้อมมองไปที่เธอ

“สวัสดี!” เธอกล่าวตอบพร้อมกับรอยยิ้มขี้เล่นปรากฏบนใบหน้า คำๆ นี้กลายเป็นเรื่องตลกระหว่างพวกเขาไปแล้ว

“ฉันอิจฉาที่คุณไม่อ้วนขึ้นจากการดื่มเบียร์ สำหรับฉันแล้ว มันเหมือนกับว่า 'ตั้งแต่ริมฝีปากจรดสะโพก'” ริชาร์ดคร่ำครวญอย่างหงุดหงิดใจโดยวางมือบนท้องของเขา

“ไช่ คุณอ้วนขึ้นนะ” ซายูริพูดอย่างตรงไปตรงมาและจริงจัง น้ำเสียงของเธอจริงจังมาก

ริชาร์ดหัวเราะคิกคักด้วยความประหลาดใจกับความซื่อสัตย์ของเธอ “ว้าว ตรงประเด็นเลยใช่ไหม คุณไม่ได้บอกว่าฉันดูผอมลงเมื่อไม่กี่วันก่อนเหรอ” เขาถาม

ซายูริพูดเล่นๆ ว่า “ฉันคิดว่าฉันไม่ดีต่อคุณ” “คุณดื่มเบียร์กับฉันมากเกินไป ฉันคิดว่าคุณคงจะต้องดื่มแทนฉัน” เธอแซว

“ผมคงทำเหมือนกัน ถ้าที่เมืองไทยมีเบียร์ขวดใหญ่ 1 ขวดในไทยราคาเท่ากับเบียร์ Tanduay 1 ขวดในฟิลิปปินส์” ริชาร์ดแสดงความคิดเห็น

“คุณอ้วนขึ้นมากในเวลาแค่สัปดาห์เดียว” เธอกล่าวซ้ำโดยสังเกตเห็นความไม่สบายใจในดวงตาของริชาร์ดจากความตรงไปตรงมาของเธอ

“โอ๊ย!” เขากล่าวพร้อมกับมองเธอด้วยความเศร้า

ซายูริยักไหล่และยิ้มเล็กน้อย เธอเคยเรียนรู้มานานแล้วว่าการตรงไปตรงมาคือวิธีที่ดีที่สุดสำหรับเธอ การตรงไปตรงมานั้นช่วยให้เธอไม่ต้องทอไยแห่งคำโกหกที่นำไปสู่ความซับซ้อนในภายหลัง นอกจากนี้ เธอยังเบื่อหน่ายกับการสื่อสารทางอ้อมที่บ่งบอกถึงการเติบโตของเธออีกด้วย ชาวญี่ปุ่นในยุคของพ่อแม่เธอ มักจะหลีกเลี่ยงปัญหาด้วยการผสมผสานระหว่างประเพณีและการทูตที่ซับซ้อน ทำให้เกิดบรรยากาศที่อึดอัดและสับสน ในทางตรงกันข้าม ซายูริรู้สึกว่าความตรงไปตรงมาของเธอเป็นรูปแบบหนึ่งของการกบฏ ซึ่งเป็นวิธีในการแกะสลักตัวตนที่แท้จริงของเธอในโลกที่มักกดดันผู้คนให้ปฏิบัติตาม

“ทำไมผู้คนต้องโกหก” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคง “พูดในสิ่งที่คิดย่อมดีกว่า”

ริชาร์ดพยักหน้าด้วยความประทับใจในความมั่นใจของเธอ “ฉันชื่นชมคุณในเรื่องนี้จริงๆ นะ มันช่างสดชื่น ความจริงมันเจ็บปวด แต่ฉันเห็นด้วยกับคุณ – คนเราควรพูดในสิ่งที่อยู่ในใจ”

“ขอบคุณ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความภาคภูมิใจเล็กน้อย “ฉันอยากเป็นตัวของตัวเอง ไม่ใช่แค่หุ่นยนต์ที่ยอมจำนนต่อประเพณี”

ซายูรีรู้สึกผิดอีกครั้งแต่ก็ปัดมันออกไป แล้วหันไปสนใจความอบอุ่นของริชาร์ดที่อยู่ข้างๆ เธอแทน ในพื้นที่นี้ เธอสามารถเปิดใจได้ และบางทีนั่นอาจเป็นก้าวแรกในการหลุดพ้นจากวัฏจักรที่เธอกำลังเผชิญอยู่

“มาดื่มเพื่อเป็นตัวของตัวเองกันเถอะ” ริชาร์ดแนะนำพร้อมกับยกแก้วในจินตนาการขึ้นมา

“คัมไป!” ซายูริหัวเราะพลางชนแก้วเครื่องดื่มในจินตนาการของเธอเข้ากับแก้วของเขา เธอรู้ว่าทุกคืนจะต้องสมดุลระหว่างความสนุกสนานและความขัดแย้งภายในใจของเธอ แต่ตอนนี้ พวกเขาสามารถเพลิดเพลินกับการอยู่ร่วมกัน สร้างความทรงจำที่ทั้งรู้สึกปลดปล่อยและจริงใจ

-

วันสุดท้ายที่ริชาร์ดอยู่ที่หนองไผ่ก่อนจะบินไปแอฟริกาใต้ เขาหาเวลาเงียบๆ นอนลงข้างๆ ซายูรินเสื่อโยคะซึ่งกลายเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเธอ เสื่อโยคะนั้นสึกเล็กน้อย ซึ่งเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเธอใช้เวลาหลายชั่วโมงในการยืดเส้นยืดสายและพยายามคลายความตึงเครียดที่หลังส่วนล่าง แม้ว่าเธอจะทุ่มเทให้กับการออกแบบเว็บและจิตวิญญาณของกามัน แต่การนั่งก้มหน้าอยู่กับแล็ปท็อปเป็นเวลานานในวันนั้นก็ทำให้เธอเสียสมาธิ

ริชาร์ดนอนหงายอยู่ข้างๆ เธอ ดื่มด่ำกับบรรยากาศอันเงียบสงบ เขาชอบฟังเสียงนกร้องจิ๊บๆ บนต้นไม้รอบๆ บ้านของโจลีน มีนกตัวหนึ่งที่ฟังดูเหมือนมนุษย์มาก เขาค้นหาไฟล์เสียงนกร้องในเขตหนองไผ่ทางออนไลน์ แต่ไม่พบอะไรเลยที่คล้ายคลึงกัน หลังจากนั้นไม่กี่นาที ซายูริก็หยุดยืดเส้นยืดสายและนอนลงข้างๆ เขา โดยเอาศีรษะพิงหน้าอกของเขา

“ฉันคิดถึงริกกี้” เธอบอกด้วยน้ำเสียงที่แทบจะกระซิบ

การยอมรับนี้ทำให้ริชาร์ดตั้งตัวไม่ติด และเขาไม่รู้ว่าจะต้องตอบสนองอย่างไร เขาจึงเงียบไปโดยหวังว่าเธอจะอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติม

“เขาเป็นแฟนที่แย่มาก แต่ฉันคิดว่าเขาคือเนื้อคู่ของฉัน” ซายูริพูดต่อด้วยน้ำเสียงครุ่นคิด

“อะไรทำให้คุณพูดแบบนั้น” ริชาร์ดถามด้วยความอยากรู้แม้ว่าเขาจะคิดไปเองก็ตาม

“ฉันคิดว่าเราต่างก็ต้องการสิ่งเดียวกันในชีวิต เรากำลังเดินไปในทิศทางเดียวกัน” เธอตอบโดยจ้องมองเพดานอย่างครุ่นคิด

ริชาร์ดขมวดคิ้ว รู้สึกปวดตื้อๆ ในท้อง เขาไม่รู้ว่ามันหมายความว่าอย่างไร แต่เขาไม่อยากเจาะลึกถึงความสัมพันธ์ของเธอกับริกกี้เลย “โอเค” เขาตอบอย่างเรียบง่าย พยายามควบคุมเสียงให้คงที่ พวกเขาต่างเงียบกันไปครู่หนึ่ง คำพูดที่ไม่ได้พูดออกมายังคงวนเวียนอยู่ระหว่างพวกเขา จากนั้น ริชาร์ดอดไม่ได้ที่จะกลั้นความอยากรู้เอาไว้ไม่ได้ จึงเผลอพูดออกไปว่า “เขาเก่งบนเตียงไหม”

ซายูริหัวเราะ เสียงสดใสที่ตัดกับความตึงเครียด “ไม่นะ! แต่ฉันชอบอยู่กับเขา เราคุยกันเยอะ เขาเข้าใจฉัน”

“โอเค ดีแล้ว” ริชาร์ดพูด แม้ว่าเขาจะรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยเมื่อได้ยินความจริงจากเธอ

“คุณอิจฉาเหรอ” ซายูริถามขณะหันหน้ากลับมามองเขา สีหน้าของเธอดูสนุกสนานแต่ก็พยายามซักไซ้

“พูดตามตรงนะที่รัก ฉันไม่เคยคิดถึงริกกี้เลยจนกระทั่งเธอเอ่ยถึงเขา แต่ตอนนี้สิ่งเดียวที่ฉันทำได้คือคิดถึงเขา สมองของฉันบอกว่าฉันไม่สามารถอิจฉาได้ เพราะฉันไม่ได้เป็นเจ้าของเธอ และฉันจะจากเธอไปอีกครั้ง แต่หัวใจของฉันอิจฉา” เขายอมรับพร้อมกับความหงุดหงิดที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในน้ำเสียงของเขา

ซายูริรู้สึกตื่นเต้นเมื่อได้ยินคำพูดของเขา เธอยังคงไม่แน่ใจว่าชอบผู้ชายคนไหนมากกว่ากัน แต่ละคนก็มีเสน่ห์ในแบบของตัวเอง และเธอก็ชอบความสนใจจากทั้งสองคน แต่ลึกๆ แล้ว เธอรู้ว่าเธอไม่สามารถเล่นกับความรู้สึกของพวกเขาได้ เธอต้องเลือกว่าจะทำลายหัวใจใคร เธอได้หยิบยกเรื่องริกกี้ขึ้นมาโดยตั้งใจเพื่อวัดปฏิกิริยาของริชาร์ด เขาจะออกเดินทางเร็วๆ นี้ และเธอก็ได้รับข้อความจากริกกี้ที่แจ้งว่าเขาจะกลับมาที่ประเทศไทยในอีกสองสามเดือนข้างหน้า เวลาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และความคิดนั้นก็ทำให้เธอหนักใจมาก

“ตอนนี้ริกกี้อยู่ที่ไหน” ริชาร์ดถาม

“เขาอยู่ที่อเมริกา” ซายูริตอบอย่างซื่อสัตย์

“คุณพูดมากมั้ย?”

"ใช่."

“เขาจะกลับไทยมั้ย?”

"ใช่."

“ตกลง ฉันจะไปพรุ่งนี้ ถ้าเขามาอยู่กับคุณที่หนองไผ่ ฉันก็จะไม่กลับมา ฉันแค่กลับมาหาคุณ ฉันชอบคุณ” ริชาร์ดชี้แจง

“ฉันก็ชอบคุณเหมือนกัน” ซายูริพูดอย่างจริงจังพร้อมบีบมือเขา

ขณะที่เธอนอนอยู่ตรงนั้น เธอปรับความรู้สึกที่มีต่อริกกี้ด้วยการเตือนตัวเองถึงหกเดือนที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันและความสัมพันธ์ที่มั่นคงที่พวกเขามีร่วมกัน ในทางกลับกัน ริชาร์ดเป็นคนเซ็กซี่ รอบคอบ และรักใคร่ แต่นี่เป็นเพียงสัปดาห์ที่สองที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน พวกเขายังอยู่ในช่วงฮันนีมูน และเธอไม่ต้องการรีบเร่งตัดสินใจที่อาจเปลี่ยนแปลงทุกอย่างได้

“ซายูริ” เสียงของริชาร์ดดังขึ้นในความคิดของเธอ ทำให้เธอกลับมาสู่ช่วงเวลาปัจจุบันอีกครั้ง “ฉันรู้ว่ามันซับซ้อน แต่ฉันอยากให้คุณมีความสุข ไม่ว่ามันจะดูเป็นอย่างไรก็ตาม”

เธอหันหน้าเข้าหาเขาอย่างเต็มที่ มองหาความจริงใจจากดวงตาของเขา “ฉันซาบซึ้งใจมาก ริชาร์ด มันมีความหมายกับฉันมาก”

เขายิ้มอย่างอ่อนโยนและปัดปอยผมไปด้านหลังหูของเธอ “สัญญากับฉันสักอย่างสิว่าอย่ารีบร้อนอะไร ค่อยๆ คิดหาทางออกไปทีละอย่าง”

ซายูริพยักหน้ารับรู้ถึงน้ำหนักของคำพูดของเขา เธอรู้ว่าเธอต้องตัดสินใจ แต่ตอนนี้ เธอนอนอยู่ที่นั่นกับเขาและปล่อยให้ตัวเองได้หายใจ แม้เพียงชั่วขณะก็ตาม โลกภายนอกสามารถรอได้ ในพื้นที่นี้ เธอสามารถอยู่กับริชาร์ดและเพลิดเพลินกับช่วงเวลาอันสั้นที่พวกเขาได้อยู่ด้วยกัน

บทที่ 37

เป็นช่วงเย็นที่อากาศชื้น และซายูริรู้สึกว่าชุดของเธอรัดแน่นจนรู้สึกไม่สบายตัวในขณะที่เธอเดินไปที่ศูนย์อัศวันในหนองไผ่ หัวใจของเธอเต้นระรัวด้วยความคาดหวัง เธอได้รับเชิญไป ร่วมงานเลี้ยง *ทานาบาตะ* ที่บ้านของครอบครัวบีฟ ซึ่งเป็นโอกาสพิเศษที่ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นการหลีกหนีจากกิจวัตรประจำวันของเธออย่างน่ายินดี

เมื่อเธอเดินเข้าไปในร้านอาหารมิยากิ เธอก็ได้พบกับกลิ่นหอมของเนื้อย่างที่คุ้นเคยและเสียงหัวเราะ บีฟยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ เขามีเชื้อสายลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่นอย่างเห็นได้ชัดจากรอยยิ้มอบอุ่นและกิริยามารยาทที่เป็นกันเอง เขาเห็นเธอและโบกมือเรียกให้เธอเดินเข้าไปหา

“เฮ้ ซายูริ พร้อมสำหรับคืนนี้หรือยัง” เขาถามขณะเช็ดมือบนผ้ากันเปื้อน

“สวัสดี ขอบคุณที่ชวน” เธอตอบพร้อมยิ้มปกปิดความไม่สบายใจ ความรู้สึกตื่นเต้นในท้องทำให้เธอไม่สามารถสงบสติอารมณ์ได้ตามปกติ ความทรงจำครั้งสุดท้ายที่เธอไปสอดส่องยากูซ่ายังคงวนเวียนอยู่ในหัว เป็นเครื่องเตือนใจที่รุนแรงว่าทุกอย่างอาจผิดพลาดได้แค่ไหน และเหตุใดเธอจึงวนเวียนอยู่ในจุดเดิมอีกครั้ง เธอจึงกลับไปสอดส่องยากูซ่าอีกครั้ง เพียงแต่ครั้งนี้มันอันตรายยิ่งกว่า

บีฟล็อกประตูร้านอาหารตั้งแต่เช้าเพื่อให้แน่ใจว่าทุกอย่างปลอดภัย “ไปกันเถอะ ฉันจะขับรถไปส่งคุณที่บ้าน” เขากล่าวขณะคว้ากุญแจรถ เมื่อพวกเขาเดินออกไป อากาศตอนเย็นที่อบอุ่นโอบล้อมพวกเขาไว้ และซายูริรู้สึกว่าเธอคงไม่มีวันตัดสัมพันธ์กับยากูซ่าได้จริงๆ เธอคิดในขณะที่ขึ้นรถว่า *มันจะจบลงไม่ดีแน่ๆ*

ระหว่างนั่งรถก็เต็มไปด้วยบทสนทนาเบาๆ เสียงเพลงของ วง *The Scorpions* บรรเลงเป็นพื้นหลังขณะที่พวกเขาขับรถไปตามริมแม่น้ำ ซายูริมองออกไปนอกหน้าต่างชื่นชมทิวทัศน์—ต้นไม้เขียวขจี เสียงพูดคุยของพ่อค้าแม่ค้าที่อยู่ไกลออกไป และน้ำที่ส่องประกายสะท้อนสีพระอาทิตย์ตก น้องไผ่มีพระอาทิตย์ตกที่สวยงามที่สุดที่เธอเคยเห็น และเธอมีนิสัยชอบเดินเล่นริมถนนก่อนพระอาทิตย์ตกดิน ซึ่งช่วยปลอบโยนจิตใจของเธอ

เมื่อพวกเขามาถึงบ้านของบีฟ บรรยากาศก็คึกคัก ไฟประดับเทศกาลห้อยลงมาจากต้นไม้ ส่องแสงอ่อนๆ และอากาศก็อบอวลไปด้วยกลิ่นอาหารย่างที่ชวนลิ้มลอง กลุ่มเล็กๆ ได้มารวมตัวกันแล้ว มีทั้งครอบครัวและเพื่อนฝูง เสียงหัวเราะของพวกเขาผสมผสานกับดนตรีญี่ปุ่นแบบดั้งเดิมที่บรรเลงเบาๆ เป็นพื้นหลัง บีฟจอดรถ และพวกเขาก็ก้าวออกมา

“ยินดีต้อนรับสู่บ้านของฉัน” เขากล่าวขณะพาเธอไปที่ทางเข้า บ้านหลังนี้เป็นการผสมผสานสถาปัตยกรรมไทยและญี่ปุ่นได้อย่างลงตัว มีคานไม้และประตูบานเลื่อนที่เปิดออกสู่ทิวทัศน์อันสวยงามของแม่น้ำโขงที่สนามหญ้าหน้าบ้านขนาดใหญ่ เมื่อเข้าไปข้างในแล้ว ผู้คนก็เริ่มคึกคักกันเต็มที่แล้ว

พ่อแม่ของบีฟมาถึงเพื่อต้อนรับซายูริ โดยทั้งคู่สวมชุด *ยูกาตะ สวยงาม* ประดับลายดอกไม้สีพาสเทล พ่อของเขาสวมโอบิสีแดงสะดุดตารอบเอวและรองเท้าแตะเกตะแบบดั้งเดิม โดยมีเทนูกิพาด *ไหล่* แบบสบายๆ เขายืนตัวตรงและสงบนิ่ง ชุดประจำชาติของเขาสะท้อนถึงความภาคภูมิใจในมรดกของเขาอย่างเงียบๆ ริ้วรอยเล็กๆ บนใบหน้าของเขาบ่งบอกถึงภูมิปัญญาและประสบการณ์ชีวิต ขณะที่ดวงตาที่เป็นประกายของเขาสะท้อนถึงความสุขและความซาบซึ้งในบรรยากาศที่มีชีวิตชีวาที่อยู่รอบตัวพวกเขา

แม่ของเขาเคลื่อนไหวอย่างสง่างามและสง่างาม ท่าทางของเธอแสดงออกถึงความมั่นใจ การเคลื่อนไหวแต่ละครั้งของเธอเป็นไปอย่างตั้งใจและอ่อนโยน เข้ากันได้อย่างลงตัวกับความสง่างามของเครื่องแต่งกายของเธอ การแต่งหน้าแบบอ่อนโยนช่วยเสริมความงามตามธรรมชาติของเธอ และทรงผมของเธอได้รับการจัดแต่งตามแบบฉบับดั้งเดิม ประดับด้วย กิ๊บติดผมแบบ *คันซาชิ ที่ประดับประดา* แสดงให้เห็นถึงความเอาใจใส่ในรายละเอียดอย่างพิถีพิถันของเธอ เมื่อรวมกันแล้ว ทั้งสองสิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานอย่างลงตัวระหว่างประเพณีและความอบอุ่น ทำให้ซายูริรู้สึกยินดีต้อนรับทันที

“ *โยโกโซ! เซกิ มาซารุ เดสุ!*” พ่อของบีฟแนะนำตัวเองกับซายูริ

“หนูชื่อสมใจ ขอโทษที หนูพูดภาษาญี่ปุ่นไม่ค่อยได้” แม่ของบีฟแนะนำตัวเป็นภาษาอังกฤษ

“ซาโตะ ซายูริ เดส!” ซายูริโกหกโดยใช้ชื่อสกุลเดิมของยายของเธอ เพราะไม่อยากเสี่ยงที่จะเชื่อมโยงกับยากูซ่า
เธอรู้สึกปลอดภัยพอสมควรจากการถูกเปิดเผยตัวที่นี่ในประเทศไทย เธอไม่เข้าใจว่าทำไมกลุ่มที่อยู่ต่างประเทศของยามากูจิ-กุมิถึงรู้ว่าเธอเชื่อมโยงกับตระกูลโตเกียว
พวกเขาเสนอเครื่องดื่มให้เธอ เป็นน้ำผลไม้ผสมและอะไรที่แรงกว่า ซึ่งเธอรับไว้ด้วยรอยยิ้ม แต่ไม่ได้ตั้งใจจะดื่ม เธอชอบเบียร์มากกว่า

เมื่อถึงตอนเย็น เธอก็เริ่มพูดคุยถึงความสำคัญของ *วันทานาบาตะ* ตำนานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวันทานาบาตะ และวิธีเฉลิมฉลองต่างๆ ของผู้คนในญี่ปุ่นและไทย
เธอตั้งใจฟังเรื่องราวต่างๆ ที่ครอบครัวบีฟเล่าให้ฟังอย่างเพลิดเพลิน โดยเล่าด้วยความภาคภูมิใจและคิดถึงอดีต

“ซายูริชัง” มาซารุกล่าวเพื่อพยายามดึงดูดความสนใจของเธอ

“โอจิชัง” ซายูริยอมรับและหันมาเผชิญหน้าเขา ขณะที่ทุกคนกำลังสังสรรค์กันในสวน โดยมีเครื่องดื่มอยู่ในมือ

“พ่อแม่ของคุณเคยสอนคุณเกี่ยวกับความสำคัญของ เทศกาล *ทานาบาตะบ้าง* ไหม?”

“มันเกี่ยวกับดวงดาวหรือเปล่า” ซายูริแสร้งทำเป็นไม่รู้ เธอรักเทศกาลของญี่ปุ่นและรู้เรื่องนั้นมากกว่าใครๆ แต่ก็ไม่อยากดูเป็นคนหยิ่งยะโส

“ใช่แล้ว” มาซารุกล่าวพร้อมกับวางแขนไว้บนไหล่ของเธอและพาเธอออกห่างจากฝูงชน “ถ้าคุณมองขึ้นไปที่นั่นซึ่งมีทางช้างเผือกอยู่...”
เขาเริ่มชี้ไปที่ท้องฟ้ายามค่ำคืนที่แจ่มใสซึ่งไม่มีแสงเจิดจ้า ขณะที่ซายูรินึกถึงแสงสว่างที่สดใสของโตเกียว
หลังจากที่เขาอธิบายให้เธอฟังว่าเทศกาลดวงดาวเป็นการเฉลิมฉลองการพบกันของดวงดาวสองดวง คือ โอริฮิเมะ (เจ้าหญิงทอผ้า) และฮิโคโบชิ (คนเลี้ยงวัว)
ซึ่งแยกจากกันโดยทางช้างเผือกและได้รับอนุญาตให้พบกันเพียงปีละครั้งในวันที่เจ็ดของเดือนที่เจ็ด ซายูรินจึงขอตัวออกไป

ฉันสงสัยว่าคาบะอยู่ที่นี่หรือเปล่า เธอคิดในขณะที่เธอเดินอย่างสุภาพผ่านสวนโดยหลีกเลี่ยงไม่ให้ถูกดึงเข้าไปในบทสนทนา เธอมีงานต้องทำ
และนี่คือโอกาสทองที่จะก้าวหน้าในภารกิจที่ทาคุยะมอบหมายให้เธอ เธอไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อเป็นสายลับ
เธอขาดทักษะทางสังคมที่จำเป็นในการเริ่มบทสนทนากับคนแปลกหน้า เธอไม่มีไอเดียจริงๆ ว่าจะตามหาคาบะได้อย่างไร หรือเธอจะทำอะไรหากเธอได้พบเขา *กามัน*
เธอบอกกับตัวเอง *เธอทำได้ คุณต้องทำ!*

เมื่อถึงเวลาแขวน *ทันซะกุ* ซึ่งเป็นกระดาษสีสันสดใสที่เขียนคำอธิษฐานไว้ ซายูริก็ออกมาร่วมกับกลุ่มคนอื่นๆ ด้านนอก โคมไฟส่องสว่างไปทั่วสวน
สร้างบรรยากาศมหัศจรรย์ เธอหยิบทัน *ซะกุ ขึ้นมา* แล้วเขียนคำอธิษฐานของเธอ ซึ่งเป็นสิ่งที่เรียบง่ายแต่จริงใจ:

เพื่อความสุขและการเชื่อมโยงไม่ว่าชีวิตจะพาฉันไปที่ไหน

ขณะที่เธอแขวนคำอธิษฐานไว้บนกิ่งไผ่ เธอรู้สึกได้ถึงความรู้สึกแปลกๆ ของการเป็นส่วนหนึ่งที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย เสียงหัวเราะ เรื่องราวที่แบ่งปัน
และมิตรภาพที่เหมือนอ้อมกอดอันอบอุ่น และชั่วขณะหนึ่ง เธอลืมความซับซ้อนของชีวิตไป

ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีวี่แววของคาบะเลย ส่วนหนึ่งของเธอก็โล่งใจ แต่เธอก็รู้ว่าไม่มีทางเลี่ยงที่จะทำตามที่ทาคุยะสั่งให้ทำได้เลย มีอยู่ช่วงสั้นๆ ที่เธอคิดจะหนี – บางทีอาจจะไปลาวหรือกัมพูชา – แต่การโยนกระป๋องทิ้งไปข้างถนนจะยิ่งทำให้ปัญหาทวีคูณ

ในตอนเย็น ขณะที่ดวงดาวระยิบระยับอยู่ด้านบน บีฟก็เดินเข้ามาหาเธอพร้อมกับจานเนื้อย่าง “คุณเป็นยังไงบ้างในคืนนี้” เขาถาม
ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความกระตือรือร้น

“มันยอดเยี่ยมมาก! ขอบคุณที่รวมฉันไว้ด้วย ฉันรู้สึกโชคดีมากที่ได้อยู่ที่นี่” ซายูริตอบด้วยใจที่พองโตด้วยความขอบคุณ

บีฟยิ้มอย่างพอใจอย่างเห็นได้ชัด “ตอนนี้คุณเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวแล้ว และที่สำคัญ การมีใครสักคนมาแบ่งปันเรื่องนี้ด้วยก็เป็นเรื่องที่ดี
มีคนญี่ปุ่นเพียงไม่กี่คนในหนองไผ่ คุณเป็นส่วนเสริมที่น่ายินดีสำหรับชุมชนเล็กๆ ของเรา *คัมไป!”*

“คัมไป!” ซายูริชนแก้วด้วยเบียร์ช้างที่เธอพบใน 'ตู้แช่เบียร์' ในครัว ซึ่งเต็มไปด้วยช้าง ลีโอ และอาซาฮี เมื่อคืนผ่านไป
ทุกคนในกลุ่มต่างเล่าเรื่องราวและหัวเราะกัน บรรยากาศเริ่มรื่นเริงมากขึ้นเรื่อยๆ แม้จะเพลิดเพลินกับเบียร์เย็นๆ ฟรีและการสนทนาที่อบอุ่น แต่เธอก็รู้สึกเหงาเล็กน้อย

มันตลกดีที่เราสามารถอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมายแต่ยังคงรู้สึกโดดเดี่ยว เธอครุ่นคิดและสงสัยว่าถึงเวลาที่ต้องกลับบ้านแล้วหรือยัง เธอกำลังจะไปบอกลาครอบครัวของบีฟ แต่เธอสังเกตเห็นชายชาวญี่ปุ่นสามคนที่บีฟอนุญาตให้เข้าไปในทางเข้าด้านหน้า

จู่ๆ เธอก็รู้สึกตัว เธอรีบคว้าช้างอีกตัวมาเพื่อ 'ความกล้าแบบดัตช์' และเดินกลับเข้าไปในสวนหน้าบ้าน เธอมองดูอย่างรวดเร็ว และสายตาของเธอจับจ้องไปที่ชายชาวญี่ปุ่นสามคนที่ยืนอยู่ด้วยกันที่ปลายสุด ท่าทางที่เป็นกันเองของพวกเขาบ่งบอกว่าพวกเขากำลังเพลิดเพลินกับช่วงเย็นนี้ เธอไม่รู้ว่าคาบะอยู่ท่ามกลางพวกเขาหรือไม่ แต่เธอก็รู้ว่าจะต้องหาคำตอบอย่างไร

เธอยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์แล้วยืดตัวตรงขึ้นและจิบเบียร์อย่างเต็มแก้ว ปล่อยให้ของเหลวเย็นๆ อุ่นขึ้นเพื่อเติมความมั่นใจให้กับเธอ ขณะที่เธอเดินเข้าไปใกล้ เธอก็แกล้งทำเป็นเดินเซไปมา โดยเหยียบหินเหยียบที่ไม่เรียบโดยตั้งใจ เธอเดินเซไปข้างหน้าอย่างมีเลศนัยจนเกือบจะเสียหลัก

“โอ้โห!” เธออุทานออกมา ขณะที่พยายามหายใจแรงๆ ขณะเอียงตัวอย่างอันตราย

ชายทั้งสามหันไปพร้อมกัน โดยสัญชาตญาณเริ่มทำงานเมื่อเห็นหญิงสาวสวยกำลังทุกข์ใจ “คุณไม่เป็นไรใช่ไหม” หนึ่งในนั้นถามพร้อมกับก้าวไปข้างหน้าด้วยความกังวลที่ปรากฏบนใบหน้าของเขา

ซายูริยิ้มอย่างขี้เล่นและแกล้งทำเป็นเขินอายในขณะที่เธอวางมือบนแขนของชายที่อยู่ใกล้ที่สุด “ฉันไม่เป็นไร แค่เมานิดหน่อย” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงหวานและหยอกล้อ

“ให้ฉันช่วยคุณหน่อย” ชายอีกคนเสนอพร้อมกับเบิกตากว้างด้วยความกระตือรือร้นขณะยื่นมือออกไป

“โอ้ ขอบคุณ” ซายูริตอบพร้อมเอนตัวเข้ามาใกล้เล็กน้อย ท่าทางของเธอดูเจ้าชู้ เธอสัมผัสได้ถึงความสนใจของพวกเขาจากการที่พวกเขาโน้มตัวเข้ามาเพื่อช่วยเหลือ

ทุกๆ วินาทีที่ผ่านไป เธอรู้สึกตื่นเต้นกับเกม—ประสบการณ์หลายปีของเธอในร้านนวดทำให้เธอมีทักษะในการแกล้งผู้ชายแบบนี้ เธอถอยหลังหนึ่งก้าว แสร้งทำเป็นว่าตั้งสติได้แล้ว เสียงหัวเราะของเธอเบาและชวนเชิญ

“พวกคุณมาที่นี่บ่อยไหม” เธอถามพร้อมเอียงหัวเล่นๆ พยายามวัดปฏิกิริยาของพวกเขา และหวังว่าตัวตนของคาบาก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย

-

เมื่อถึงเวลาต้องจากไป เธอรู้สึกทั้งสุขและเศร้าปะปนกัน “ฉันจะนั่งรถตุ๊ก-ตุ๊กกลับบ้าน” เธอรับรองกับบีฟ ซึ่งเสนอตัวขับรถไปส่งเธอ แต่เธอกลับชอบที่จะดื่มด่ำกับความเงียบสงบของคืนนี้มากกว่า

“ปลอดภัยนะ ซายูริ ฉันจะเจอเธอที่มิยาจิเร็วๆ นี้” เขาถามด้วยน้ำเสียงที่แฝงความหวังเล็กน้อย

“แน่นอน” เธอตอบโดยยิ้มจริงใจ

ขณะที่เธอเดินไปตามถนน เสียงของการชุมนุมก็ค่อยๆ เงียบลง ทำให้เธอรู้สึกภาคภูมิใจ เธอรู้ว่าที่หนองไผ่ไม่มีรถแท็กซี่ เพราะที่นั่นเล็กเกินไป แต่มีรถตุ๊ก-ตุ๊กมากมายและหาได้ง่าย เธอโบกรถตุ๊ก-ตุ๊ก คนขับยิ้มขณะที่ช่วยพยุงเธอขึ้นรถที่ด้านหลัง ขณะที่พวกเขาขับรถผ่านถนนที่เงียบสงบของหนองไผ่ ซายูริมองออกไปที่แม่น้ำที่ระยิบระยับ รู้สึกขอบคุณโชคชะตาที่พลิกผันครั้งนี้ที่ทำให้เธอเข้าใกล้ภารกิจสำเร็จอีกหนึ่งก้าว

บทที่ 38

ซายูรินอนคว่ำบนเสื่อโยคะเพื่อพักจากแล็ปท็อปของเธอ ริชาร์ดเดินทางไปแอฟริกาใต้มาหนึ่งสัปดาห์แล้ว และเธอยังคงตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเลือกเขาแทนริกกี้หรือไม่

ขณะที่เธอสลับกันเอาเข่ามาชิดสะโพกมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เธอก็เริ่มนึกถึงอดีตขึ้นมา ดูเหมือนว่าเธอจะแปลกใจที่ตอนนี้เธออายุใกล้ 50 แล้ว แต่ไม่เคยมีความสัมพันธ์ระยะยาวที่เหมาะสมเลย ใช่ เธอคบหาอยู่กับเคนมา 3 ปีแล้ว แต่พวกเขาไม่เคยอยู่ด้วยกันเลย ทั้งที่เขาก็แต่งงานแล้วด้วย 3 ปีนั้นเปลี่ยนชีวิตของเธอไปในทางที่เธอไม่เคยจินตนาการมาก่อน และความคิดของเธอก็หวนคิดถึงช่วงเวลาสำคัญในชีวิตของเธออีกครั้ง นั่นคือวันจันทร์อันเป็นโชคชะตาที่เคน วาตานาเบะเรียกเธอไปที่สำนักงานเพื่อหารือเกี่ยวกับสถานการณ์ของทาคุยะ

ความตึงเครียดในอากาศนั้นหนาแน่น ทำให้เธอรู้สึกราวกับว่าพื้นดินใต้ร่างของเธอกำลังพังทลาย เมื่อในที่สุดเคนก็ประกาศความเชื่อในความบริสุทธิ์ของทาคุยะ ความโล่งใจก็พุ่งพล่านผ่านตัวเธอราวกับคลื่น

“ฉันไม่เชื่อเลย” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ในขณะนั้น เธอเกือบจะล้มลง และแขนที่แข็งแรงของเคนก็คว้าเธอไว้และดึงเธอเข้ามาใกล้ รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเธอเมื่อเธอนึกถึงความรู้สึกซาบซึ้งใจที่เธอกดศีรษะของเธอไว้ที่หน้าอกของเขาและฟังจังหวะการเต้นของหัวใจที่สม่ำเสมอของเขา

“ขอบคุณนะเคน ฉันไม่อยากให้เรื่องนี้จบลงแย่ๆ”

เขาจับใบหน้าของเธอเบาๆ สายตาของเขาจ้องมองอย่างเข้มข้นและค้นหา “คุณมีความหมายต่อฉันมากเกินกว่านั้น” เขาตอบเบาๆ แล้วโน้มตัวลงมาจูบเธออย่างเร่าร้อน จูบนั้นจุดประกายไฟในตัวเธอ และเบ่งบานเป็นความสัมพันธ์โรแมนติกที่ซับซ้อน แม้ว่าพวกเขาจะเผชิญกับความท้าทายก็ตาม

ขณะที่เธอนอนยืดเส้นยืดสาย ความอบอุ่นก็โอบล้อมเธอไว้เมื่อเธอหวนนึกถึงความทรงจำนั้น แม้ว่าเคนจะแต่งงานแล้ว แต่เขาก็ได้แบ่งพื้นที่ในชีวิตของเธอไว้ให้เธอ โดยให้เธอได้อยู่ห้องโสดของเขาที่ชิบูย่า เธอจำได้ว่าแสงเคยส่องผ่านม่านลงมาและสาดส่องอย่างนุ่มนวลในขณะที่พวกเขากระซิบบอกความลับและความฝันร่วมกัน

ในปีแรกที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน มาซาชิ ยามาโมโตะเป็น *ชาเทอิ* ในชิบูย่าซึ่งรับผิดชอบดูแลการจำหน่ายยาของตระกูลยามากูจิ-กุมิ ซายูริมักจะพบว่าตัวเองอยู่คนเดียวในไนท์คลับ คอยดูเคนทำธุรกิจในโซน VIP บรรยากาศเต็มไปด้วยเงินและอำนาจ

คืนหนึ่ง ขณะที่เคนกำลังยุ่งอยู่ เธอพบว่าตัวเองอยู่ที่บาร์กับมาซาชิ การสนทนาของพวกเขาไหลลื่นอย่างง่ายดาย และเธอรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับเขา เข้าใจโลกของพวกเขาเหมือนกัน จากนั้น เธอรู้สึกกล้าขึ้นเพราะแอลกอฮอล์ เธอจึงโน้มตัวเข้าไปใกล้

“เฮ้ มาซาชิ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่พร่ามัวเล็กน้อย “คุณช่วยหากัญชาให้ฉันหน่อยได้ไหม”

มาซาชิลังเล ความกังวลปรากฏบนใบหน้าของเขา “คุณรู้ว่าเคนคงไม่ชอบถ้าฉันให้สิ่งนั้นกับคุณ” เขาตอบอย่างจริงจัง

ความรำคาญปะทุขึ้นภายในตัวเธอ “เอาเถอะ ฉันแค่อยากพักผ่อน”

หลังจากชั่งน้ำหนักตัวเลือกแล้ว เขาก็วางบุหรี่ไว้ที่เคาน์เตอร์บาร์ แล้วเดินจากไปพร้อมกับรอยยิ้มเล็กน้อย “อย่าให้เขารู้ก็แล้วกัน”

เธอหัวเราะเบาๆ เมื่อนึกถึงเสียงหัวเราะของพวกเขา ค่ำคืนที่อยู่กับเคนนั้นเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและความกังวล แต่ก็เต็มไปด้วยความรู้สึกผูกพัน แต่เมื่อความคิดของเธอหวนกลับมาสู่ปัจจุบัน เงาก็ปรากฏขึ้นเหนือความสุขของเธอ โลกของยามากูจิ-กุมินั้นโหดร้าย และเธอรู้สึกว่าการตัดสินใจของเธอกดดันเธอ เธอได้ปูที่นอนในชีวิตนี้ แต่ต้องแลกมาด้วยอะไร? เธอหลับตาแล้วปล่อยให้ตัวเองล่องลอยกลับไปในความทรงจำเหล่านั้น เกาะยึดกับความอบอุ่นของอ้อมกอดของเคนและคำสัญญาของช่วงเวลาที่พวกเขาขโมยมาด้วยกัน มันเป็นความทรงจำที่ทั้งหวานและขม ความรักของพวกเขาดูมีชีวิตชีวาและจริงใจมาก *อะไรเปลี่ยนไปในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา? ชีวิตความรักของฉันซับซ้อนกว่าที่เคยและอนาคตก็ยังไม่แน่นอน*

หัวใจของเธอหดหู่ลงเมื่อเธอหวนนึกถึงการเสพกัญชาเป็นครั้งคราวซึ่งค่อยๆ ทำลายความสัมพันธ์ของพวกเขา
สิ่งที่เคยเป็นหนทางในการคลายความตึงเครียดกลับทำให้เธอเป็นคนที่ไม่สามารถจดจำได้ ตัวตนของตัวเองที่เคนบรรยายว่าเป็นคนแปลกหน้า—บุคคลที่เขาแทบจะจำไม่ได้
คำพูดของเขาเจ็บปวด และเธอยังคงได้ยินความผิดหวังในน้ำเสียงของเขา

“ซายูริ ฉันทำอย่างนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว” เคนพูดในเย็นวันหนึ่ง ด้วยความเศร้าโศกและความหงุดหงิดปรากฏชัดบนใบหน้าของเขา “เธอไม่ใช่คนที่ฉันตกหลุมรัก
เวลาเธอเมา มันก็เหมือนกับว่าเธอเป็นคนอื่น”

การสนทนาครั้งนั้นถือเป็นจุดเปลี่ยน ทุกอย่างเปลี่ยนไปในตอนนั้น ความทรงจำเลือนรางเหมือนฟิล์มภาพยนตร์ และเธอรู้สึกถึงความเจ็บปวดจากการสูญเสียที่คุ้นเคย
หลังจากสามปีที่วุ่นวาย ในที่สุดเคนก็บอกเธอว่าเขาไม่อยากอยู่กับเธออีกต่อไป

“ฉันจะให้คุณทำงานถ้าคุณต้องการ” เขากล่าวเสริมราวกับกำลังยื่นเชือกช่วยชีวิตให้กับเธอ
แต่คำพูดเหล่านั้นกลับดูเหมือนเป็นการปฏิเสธมากกว่าจะเป็นการแก้ปัญหา

ซายูรินึกถึงความสิ้นหวังที่กดทับอยู่บนอกของเธอ “งานเหรอ? ทำอะไร” เธอเอ่ยกระซิบ เสียงของเธอแทบจะไม่ได้ยิน

“ในร้านนวดแห่งหนึ่งของผมในชิบูย่า” เคนตอบด้วยสายตาที่นิ่งสงบแต่ห่างไกล “คุณรู้ดีว่ามันเป็นร้านแบบไหน
คุณไม่จำเป็นต้องทำอะไรพิเศษถ้าคุณไม่ต้องการ”

นัยยะของข้อเสนอของเขาเข้าครอบงำเธอราวกับคลื่นยักษ์ เธอมักจะไปกับเคนเป็นประจำเพื่อดูแลร้านเหล่านี้
และได้เห็นการทำธุรกรรมที่ทำให้เส้นแบ่งระหว่างกฎหมายและศีลธรรมเลือนลางลง ความคิดที่จะทำงานที่นั่นและดื่มด่ำไปกับโลกนั้นทำให้เธอรู้สึกปั่นป่วนในท้อง
เขาจะเสนอสิ่งนี้ได้อย่างไรในเมื่อพวกเขาได้แบ่งปันทุกอย่างกันไปแล้ว

“เคน นี่คือสิ่งที่คุณต้องการให้ฉันจริงๆ เหรอ” เธอถาม หัวใจของเธอเต้นแรงขณะมองดูใบหน้าของเขาว่ามีสัญญาณของอารมณ์ใดๆ หรือไม่

เขาละสายตาไป ระยะห่างระหว่างพวกเขาชัดเจน “มันเป็นแค่หน้าที่การงาน ซายูริ เธอต้องเลี้ยงตัวเอง”

คำพูดของเขาราวกับมีดที่แทงเข้าไปในท้องของเธอ เธอรู้ว่าเธอต้องเลี้ยงดูครอบครัว แม่ของเธอ โยโกะ กำลังดิ้นรนเพราะพ่อของเธอหมดหวังกับชีวิต
ไม่เพียงแต่พ่อของเธอจะตกงานเพราะดื่มเหล้าเท่านั้น แต่เขายัง เลิกหางานทำและตกต่ำอย่างรวดเร็ว กลายเป็นคนขี้เมาที่ตกงานและใช้ชีวิตโดยพึ่งพาเมียน้อย

ภาระค่าเลี้ยงดูที่ค้างจ่ายทำให้ซายูริต้องแบกรับภาระหนัก เธอเป็นคนโน้มน้าวแม่ให้หย่ากับพ่อในที่สุด เพราะเชื่อว่าเป็นสิ่งที่เธอควรทำ
การหย่าร้างได้รับการอนุมัติอย่างรวดเร็ว ซายูริได้นำหลักฐานภาพถ่ายมาแสดงเพื่อลงโทษพ่อของเธออย่างไม่ต้องสงสัย

เธอจำได้ว่ารู้สึกถูกกักขัง ยิ่งพ่อของเธอจมดิ่งลงสู่ขุมนรกมากเท่าไร เธอก็ยิ่งรู้สึกเสียใจมากขึ้นเท่านั้นที่ผลักดันให้แม่หย่ากับเขา แน่นอนว่ามันไม่ได้เป็นไปตามแผนของเธอ
และเธอสงสัยว่านั่นเป็นสาเหตุหลักที่เธอไม่เคยวางแผนที่ชัดเจน เพราะกลัวจะผิดหวังเมื่อทุกอย่างกลายเป็นไปไม่เป็นไปตามแผน

เธอจำช่วงเวลาแห่งความสิ้นหวังนั้นได้อย่างชัดเจน เมื่อเธอพยักหน้า น้ำตาคลอเบ้า และพูดอย่างไม่เต็มใจว่า “โอเค ฉันจะทำ” โดยตระหนักดีถึงเส้นทางที่เธอเลือก
ความรู้สึกผิดของเธอเกี่ยวกับการหย่าร้างของพ่อแม่เธอมีมากกว่าความปรารถนาที่จะเป็นอิสระจากการเกี่ยวข้องกับเคนและโลกใต้ดินของยากูซ่า
ความเป็นจริงของชีวิตเธอทำให้รู้สึกอึดอัด เธอต้องแลกอิสรภาพเพื่อการเอาตัวรอด และความขมขื่นของทางเลือกนั้นกัดกินภายในตัวเธอ

ขณะที่เธอโน้มตัวไปข้างหน้า เอื้อมมือไปแตะปลายเท้า ความรู้สึกคิดถึงก็กดทับลงบนตัวเธอ ยิ่งเธอคิดถึงเคนและช่วงเวลาที่เธอทำงานในร้านนวดของเขา
ความเศร้าโศกของเธอก็ยิ่งมากขึ้น พวกเขาหัวเราะร่วมกัน ฝันร่วมกัน ทุกอย่างดูห่างไกล และถูกแทนที่ด้วยความเสียใจ เธอถอนหายใจ
ความกดดันไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกโล่งใจอย่างที่เธอต้องการอีกต่อไป

ทันใดนั้น โทรศัพท์ของเธอก็สั่น ทำให้เธอหลุดจากห้วงความคิด ข้อความแจ้งเตือนจาก LINE ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ เป็นริชาร์ด

โคนิจิวะ

โคนิจิวะ สบายดีไหม ซายูริพิมพ์ด้วยความดีใจ

โอเค ขอบคุณ แล้วคุณล่ะ? ริชาร์ดตอบกลับ

บ้านหลังนี้ใหญ่เกินไปถ้าไม่มีคุณ ซายูริส่งข้อความหาเธออย่างจริงใจ

เธอแทบจะสัมผัสถึงความอบอุ่นในคำพูดของเขาได้ และมันทำให้เธอยิ้มแม้ว่าในใจเธอจะรู้สึกหนักอึ้งก็ตาม

ผมเข้าใจครับ ผมอยากกลับไปหาน้องไผ่เร็วๆ นี้ แต่ผมไม่อยากไป แล้วริกกี้ก็อยู่ที่นั่น " ริชาร์ดถาม

ความรู้สึกโล่งใจเล็กๆ น้อยๆ แผ่ซ่านไปทั่วร่างของเธอ

ริกกี้ไม่ได้ส่งข้อความหาฉันมานานแล้ว เขาจะไม่อยู่ที่นี่แล้ว คุณมาได้ เลย

ซายูริสัมผัสได้ถึงความตื่นเต้นของริชาร์ด จิตวิญญาณของเธอเองก็เบิกบานขึ้นเมื่อนึกถึงการได้ใช้ชีวิตร่วมกับริชาร์ดอีกครั้ง ลึกๆ แล้ว
เธอรู้ว่ามันคงไม่ใช่ตอนจบที่แสนสวยงาม แต่ในตอนนี้ พวกเขาก็ยังสามารถยึดความสัมพันธ์กันต่อไปได้อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง
พวกเขาใช้เวลาร่วมกันเพียงสองสัปดาห์เท่านั้น แต่ตอนนี้เธอคิดว่าบ้านของโจลีน คือบ้าน "ของพวกเขา"
ความคิดที่ว่าริกกี้จะอยู่ที่นั่นหลังจากช่วงเวลาอันแสนใกล้ชิดกับริชาร์ดทำให้รู้สึกอึดอัดอย่างประหลาด และเธอก็รู้สึกขอบคุณสำหรับความมั่นใจว่าเขาจะไม่อยู่แถวนั้น

เย้! เป็นข่าวดี ฉันจะจองตั๋วันนี้และส่งรายละเอียดไป ให้ ริชาร์ดตอบกลับมา

โอเค ฉันหวังว่าจะได้พบคุณอีกครั้ง เธอตอบด้วยหน้ายิ้ม

ฉันก็เหมือนกัน ขอให้มีความสุขในวันนี้ คุยกันใหม่นะ เจอกันใหม่

โอเค เจอกันใหม่ ซายูริตอบด้วยหัวใจ

เมื่อเธอวางโทรศัพท์ลง รอยยิ้มก็ปรากฏบนใบหน้าของเธอ ความเศร้าโศกในอดีตของเธอก็เริ่มจางหายไป ถูกแทนที่ด้วยความอบอุ่นของความคาดหวัง
ความคาดหวังถึงการกลับมาของริชาร์ดจุดประกายในหัวใจของเธอ ซึ่งเตือนเธอว่าบางครั้ง จุดเริ่มต้นใหม่ก็อาจเกิดขึ้นจากเงาของอดีต

ริชาร์ดตกหลุมรักเธออย่างไม่ต้องสงสัย โดยปกติแล้วข้อความของเขาจะมีอีโมจิรูปหัวใจอยู่ด้วย แต่คราวนี้ เธอรู้สึกว่าเขาประหลาดใจกับข่าวดี
เธอจินตนาการว่าเขากำลังเต้นรำเล็กๆ น้อยๆ ด้วยความยินดีที่อยู่ห่างออกไปหลายพันไมล์ในแอฟริกาใต้ และนั่นทำให้เธออมยิ้ม

การที่ริกกี้เงียบหายไปตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาทำให้เธอตัดสินใจได้ง่ายขึ้น ในแต่ละวันที่ผ่านไปโดยไม่ได้รับข้อความจากเขา เธอก็รู้สึกว่าใจของเธอเริ่มมั่นคงขึ้นเรื่อยๆ
ริชาร์ดจะกลับมาอยู่กับเธอ และริกกี้จะต้องรอคิวของเขาหรือยอมแพ้ต่อเธอไป ซายูริเข้าใจว่าการรักใครมากกว่าหนึ่งคนในเวลาเดียวกันนั้นเป็นไปได้อย่างแน่นอน
แต่การคิดว่าพวกเขาทั้งสามคนอยู่ด้วยกันนั้นเป็นไปไม่ได้เลย เธอต้องตัดสินใจเลือกบางอย่าง และเธอก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมาบ้าง
มันช่วยให้เธอไม่ต้องทนกับภารกิจที่เจ็บปวดในการทำให้ใครสักคนเสียใจ ริกกี้ทำพลาด ริชาร์ดเป็นคนรับมือเอง ง่ายๆ แค่นั้นเอง

เธออ่านข้อความของริชาร์ดอีกครั้ง ความอบอุ่นโอบล้อมเธอไว้ ทำให้เธอมีความสุขอย่างล้นเหลือ ความวิตกกังวลและความกังวลที่เคยรุมเร้าเธอหายไป
แทนที่ด้วยความรู้สึกโล่งใจและอิ่มเอมใจอย่างล้นเหลือ ในขณะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนจะเข้าที่เข้าทาง
และโลกที่อยู่รอบตัวเธอก็สว่างไสวด้วยความสว่างไสวที่ไม่เคยพบมาก่อน ข้อความของริชาร์ดทำให้หัวใจของเธอเต็มไปด้วยความสุขและความพึงพอใจอย่างลึกซึ้ง

เธอรู้สึกตื่นเต้นจนต้องทำอะไรสักอย่าง เธอไม่มีเรี่ยวแรงพอที่จะยืดเส้นยืดสายต่อ เธอจึงลุกขึ้น สะพายเป้ไว้บนไหล่ และออกเดินไปที่มิยาวิ

ฉันต้องจัดการปัญหา Kaba นี้ก่อนที่ Richard จะกลับมา เธอตัดสินใจในขณะที่คิดหาทางจัดการกับความรู้สึกสับสนของเธอ ขณะที่เธอเดินเข้าไปใกล้ศูนย์ Asawan
แอป LINE ของเธอก็ส่งเสียงเตือนอีกครั้ง ทำให้เธอสนใจ เป็นข้อความจาก Richard

สวัสดีที่รัก ฉันมีตั๋วแล้ว ฉันถึงกรุงเทพฯ วันที่ 8 สิงหาคม พักค้างคืนที่กรุงเทพฯ นั่งรถไฟข้ามคืนไปหนองไผ่ ถึง 8 โมงเช้าวันที่ 10 สิงหาคม

เย้! ซายูริตอบกลับอย่างรวดเร็ว พร้อมกับเพิ่มอีโมจิหัวใจ

เย้! คุยกันใหม่นะ เจอกันใหม่ ริชาร์ดตอบ พร้อมอีโมจิหัวใจด้วย

พบกันใหม่.

เป็นทางการแล้วว่าริชาร์ดจะกลับมาประเทศไทยเพื่ออยู่กับเธอ ความตื่นเต้นแล่นผ่านตัวเธอในขณะที่เธอเดิน จิตใจของเธอเต็มไปด้วยความคาดหวังและแผนการ
ความตื่นเต้นที่เขากลับมาผสมผสานกับความรู้ของเธอว่าจำเป็นต้องแก้ไขปัญหากาบาภายใน 3 สัปดาห์ข้างหน้า หากเป็นไปได้
เธอรู้สึกมุ่งมั่นที่จะทำให้ชีวิตของเธอเรียบง่ายขึ้นก่อนที่ริชาร์ดจะกลับมา

บทที่ 39

ซายูรินั่งประจำที่ที่มิยาวิ เสียงที่คุ้นเคยของร้านอาหารช่วยสร้างบรรยากาศผ่อนคลายในขณะที่เธอทำงานออกแบบเว็บไซต์ แม้ว่างานนี้จะไม่เร่งด่วน แต่ก็ทำให้เธอมีงานทำมากมายในขณะที่คิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสัปดาห์ที่ผ่านมา

เธอได้พบกับผู้ชายญี่ปุ่นสามคนในงาน เทศกาล *ทานาบาตะ* ที่บ้านของบีฟ—โทรุ โนโบรุ และคาซึฮิโระ—และการเกี้ยวพาราสีเล่นๆ ของเธอทำให้เธอได้รับคำเชิญไปงานปาร์ตี้ เธอทำเป็นไม่สนใจโดยปฏิเสธที่จะให้เบอร์โทรศัพท์กับโทรุ แต่กลับรับเบอร์ของเขาแทน โดยบอกกับเขาว่าเธอจะรู้ว่าเธอรู้สึกอย่างไรในวันงานปาร์ตี้ ความเร่งด่วนในการเข้าใกล้คาบะมีอยู่เสมอ และเธอไม่สามารถแสดงความสนใจมากเกินไปได้เร็วเกินไป

หลังจากผ่านไปสองสามชั่วโมง เธอสังเกตเห็นกลุ่มชายชาวญี่ปุ่นที่ไม่คุ้นเคยกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่ในบูธฝั่งตรงข้ามร้านอาหาร พวกเขาหัวเราะและแสดงท่าทางร่าเริง ซึ่งสื่อถึงทั้งมิตรภาพและความซุกซน ทันใดนั้น บีฟก็เดินเข้ามา รอยยิ้มอบอุ่นของเขากลายเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวันของเธอ “เฮ้ ซายูริ วันนี้เป็นยังไงบ้าง”

“เฮ้ บีฟ แค่ทำงานตามปกติ แล้วคุณล่ะ” เธอยิ้มตอบด้วยความขอบคุณที่เขาอยู่ด้วยอย่างเป็นมิตร

“เหมือนเดิม เหมือนเดิม คุณยังคิดถึงพวกผู้ชายจากงานเทศกาลอยู่ไหม” เขาถามขณะเอนตัวพิงโต๊ะอย่างสบายๆ

ซายูริพยักหน้าเมื่อนึกถึงคำเชิญของโทรุ “ใช่ โทรุดูน่าสนใจ เขาดู... แตกต่างนิดหน่อย”

สีหน้าของบีฟเปลี่ยนไปเล็กน้อย ดวงตาของเขามีแววกังวลเล็กน้อย “ขอให้คุณทราบว่าสามคนนั้นเป็นยากูซ่าระดับล่าง โทรุเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายซึ่งรับผิดชอบความปลอดภัยของสินค้าลักลอบขนของ ส่วนอีกสองคนเป็นคนขับรถ”

เธอสงสัยว่าพวกเขาอาจมีอะไรมากกว่านั้น “จริงเหรอ? ฉันเดาว่านั่นคงอธิบายได้หลายอย่าง”

“ระวังตัวไว้นะ ซายูริ โทรุอาจจะนิสัยดี แต่เขามีด้านมืดและรุนแรง” บีฟเตือนด้วยน้ำเสียงจริงจัง “คุณคงไม่อยากพัวพันกับเรื่องนั้นหรอก”

ซายูริรู้สึกกังวลเล็กน้อย แต่เธอยังคงมุ่งมั่นที่จะทำภารกิจให้สำเร็จ โทรุอาจเป็นโอกาสที่ดีที่สุดของเธอในการเข้าใกล้คาบะ และเธอต้องการการเชื่อมโยงนั้น

“บางครั้งฉันก็เหงา คงจะดีถ้ามีใครสักคนไว้คุยภาษาญี่ปุ่นด้วย” เธอยอมรับโดยเลือกใช้คำพูดอย่างระมัดระวังและวางมือบนแขนของเขา

“น่าเสียดายที่คุณแต่งงานแล้ว” เธอกล่าวต่อ โดยสงสัยว่าบีฟชอบเธอและอยากให้เขารู้ว่าเธออยู่ฝ่ายไหน

บีฟจ้องมองเธอสักครู่ เขินอายเล็กน้อย จากนั้นก็พยักหน้า “จำสิ่งที่ฉันพูดไว้ ระวังตัวไว้”

ซายูริตัดสินใจส่งข้อความหาโทรุเพื่อขอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับงานปาร์ตี้ โดยเธอพิมพ์ข้อความอย่างรวดเร็วเพื่อขอที่อยู่ แต่พยายามอย่าให้น้ำเสียงของเธอดูเป็นทางการเกินไป หลังจากนั้นไม่กี่นาที โทรศัพท์ของเธอก็ส่งเสียงตอบรับ โทรุส่งที่อยู่ให้เธอ และเธอก็แสดงที่อยู่นั้นให้บีฟดูทันที เขาขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่ออ่านข้อความนั้น

“นั่นคือโกดังสินค้าใกล้แม่น้ำ ตรงข้ามกับเซเว่นอีเลฟเว่น เป็นธุรกิจนำเข้า/ส่งออกที่ถูกกฎหมาย แต่เป็นเพียงฉากบังหน้าในการลักลอบขนของ”

“เป็นอย่างนั้นจริงเหรอ” ซายูริทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ใช่แล้ว ยากูซ่ามีมาตั้งแต่ยุค 70 ยากูซ่าจับมือกับจีนเพื่อขนย้ายยาเสพติดจากสามเหลี่ยมทองคำ เริ่มต้นด้วยการที่ซีไอเออนุมัติให้กักมินตั้งใช้เงินสนับสนุนการต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยการปลูกฝิ่น จากนั้นก็ค่อยๆ พัฒนาเป็นธุรกิจที่มุ่งหวังผลกำไร”

ซายูริรับข้อมูลมา เธอเข้าใจดีถึงความร้ายแรงของสิ่งที่เธอกำลังเผชิญ “งั้นโกดังก็คือสำนักงานใหญ่ของปฏิบัติการของพวกเขาสินะ”

บีฟพยักหน้า สีหน้าจริงจัง “ผมไปด้วยได้ถ้าคุณอยากไป ผมไม่ชอบที่คุณไปคนเดียว”

“ขอบคุณนะบีฟ แต่ฉันคิดว่าฉันคงไม่เป็นไร” เธอตอบอย่างสุภาพแต่หนักแน่น เธอต้องจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง

“ระวังตัวหน่อยนะ ซายูริ ฉันไม่อยากให้เกิดอะไรขึ้นกับเธอ” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย

“ฉันจะทำ” เธอรับรองกับเขาด้วยใจที่คิดหาความเป็นไปได้มากมาย เมื่อริชาร์ดมาถึงในอีกสามสัปดาห์
เธอรู้สึกกดดันที่จะต้องทำภารกิจที่ทาคุยะมอบหมายให้เธอให้สำเร็จ เธอไม่สามารถเสียเวลาไปเปล่าๆ ได้

เมื่อเธอดื่มกาแฟเย็นๆ หมดแก้ว ความตื่นเต้นก็แล่นพล่านไปทั่วร่างกาย งานปาร์ตี้พรุ่งนี้อาจเป็นกุญแจไขทุกความลึกลับที่เธอต้องการเพื่อไขปริศนาเกี่ยวกับกาบา
เธอตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องทำให้มันสำเร็จให้ได้ ไม่ว่าจะต้องแลกมาด้วยอะไรก็ตาม

-

ขณะที่ซายูริเดินเข้าไปใกล้กลุ่มยากูซ่าที่โกดังซึ่งอยู่บนถนนแคบๆ ความตื่นเต้นและความกังวลก็ปะปนกัน เธอรู้สึกขอบคุณที่โกดังอยู่ไม่ไกลจากบ้านของโจลีน
เธอไม่อยากต้องพึ่งการโดยสารไปกับพวกยากูซ่าในภายหลังหากเธอตัดสินใจอยู่ต่อนานกว่าที่คาดไว้

ถนนคอนกรีตแคบๆ เชื่อมระหว่างถนนสายแรกและสายที่สองที่ขนานไปกับแม่น้ำ และเธอรู้สึกคุ้นเคยถึงบรรยากาศของบริเวณนั้นขณะเดินไป
ชีพจรของเธอเต้นเร็วขึ้นเมื่อไปถึงที่อยู่นั้น ไม่มีป้ายบอกทางใดๆ อยู่ข้างนอก มีเพียงประตูเหล็กม้วนธรรมดาๆ
ตรงข้ามกับเซเว่นอีเลฟเว่นและทางเข้าตลาดแห่งหนึ่งของไทย
ถนนหน้าเซเว่นอีเลฟเว่นพลุกพล่านและเธอได้กลิ่นกล้วยจากพ่อค้าแม่ค้าริมถนนที่ขายแต่ของอย่างเดียวคือแพนเค้กกล้วยกับนมข้นหวานในปริมาณมาก ซึ่งเธออดใจไม่ไหว
แต่จุดที่เธอยืนอยู่นี้มืดสนิทและไม่มีผู้คนเดินผ่านไปมา

เธอจำได้ว่าถนนสายนี้คับคั่งมากเพียงใดในการสำรวจครั้งก่อนของเธอ ไม่นานหลังจากริชาร์ดออกเดินทางไปฟิลิปปินส์
เธอจำได้ว่าเธอถูกบังคับให้เดินบนถนนในขณะที่ทางเท้าถูกปิดกั้นด้วยกล่องที่ไม่มีเครื่องหมายซึ่งกำลังถูกบรรทุกขึ้นรถบรรทุกขนาดใหญ่ วันนั้น คนขับรถตุ๊ก-ตุ๊กที่โกรธจัดได้ตะโกนใส่คนขับรถบรรทุก แต่ก็ไร้ผล ทำให้รถที่หงุดหงิดต้องติดขัด

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วเดินขึ้นบันไดสองสามขั้นไปยังบริเวณขนถ่ายสินค้า เธอไม่แน่ใจว่าจะทำอะไรต่อไป เธอจึงมองสำรวจผนังและสังเกตเห็นป้ายภาษาจีนชีดๆ
อยู่สูงที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน คราบสกปรกทำให้ตัวอักษรไม่ชัดเจน ในแสงสลัวๆ ดูเหมือนว่าป้ายจะสื่อถึงบางอย่างที่ลึกซึ้งกว่านั้น บางอย่างที่ซ่อนอยู่
เธอเดินไปสองสามก้าวตามบริเวณขนถ่ายสินค้าที่ยกสูง และพบประตูม้วนอีกบานที่อีกด้านหนึ่งของเสาขนาดใหญ่ ประตูเหล็กถูกตัดเข้าไปในประตูม้วนโลหะ
แสงสลัวทำให้มองเห็นได้ยาก ประตูถูกปิดอยู่ เธอพยายามขยับคันโยกโลหะที่อยู่ตรงกลางประตูด้วยทั้งความหวาดกลัวและความมุ่งมั่น

เธอรู้สึกประหลาดใจเมื่อประตูเปิดออกพร้อมเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด เผยให้เห็นกล่องที่วางเรียงกันเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ทั้งสองข้างทางเข้า ทำให้เกิดทางเดินกว้าง 10
ฟุตที่นำเข้าไปในโกดังขนาดใหญ่ได้ลึกขึ้น อากาศที่ลอยออกมานั้นมีกลิ่นของนิโคตินผสมอยู่ เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ขณะรู้สึกหนักใจกับการตัดสินใจของตัวเอง

“ไม่มีอะไรจะเสียแล้ว” เธอบ่นพึมพำกับตัวเองอย่างมุ่งมั่น

เมื่อเธอเดินเข้าไปข้างใน เสียงเพลงเบาๆ และเสียงหัวเราะก็ดังลอดผ่านความมืด ทำให้เธอเข้าไปข้างในมากขึ้น ภายในห้องมีแสงสลัวๆ มีเงาเต้นรำอยู่บนกองกล่อง
เธอเดินตามเสียงนั้นอย่างระมัดระวังจนกระทั่งกล่องไม่ใหญ่โตทั้งสองด้านของร่างเล็กของเธออีกต่อไป เผยให้เห็นพื้นที่เปิดโล่งที่ใหญ่กว่ามาก

ซายูริยืนอยู่ในเงามืดของทางเดินที่เรียงรายไปด้วยกล่อง โดยที่ผู้เข้าร่วมงานที่กำลังสนุกสนานไม่ได้สังเกตเห็นเธอ
เธอใช้เวลาสักครู่เพื่อซึมซับบรรยากาศที่เกิดขึ้นตรงหน้าเธอ ในมุมไกลออกไป มีโต๊ะวางโน้ตบุ๊กเปิดอยู่ โดยมีผู้ชายคนหนึ่งกำลังพิมพ์คีย์บอร์ดพร้อมกับหูฟัง เธอคิดใน*ใจขณะ* สังเกตเขาอย่างใกล้ชิด

เก้าอี้พลาสติกราคาถูกวางเรียงกันตามขอบด้านนอกของโต๊ะวางของหลายตัว เรียงกันเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าอย่างหลวมๆ ซึ่งใช้เป็นพื้นที่เต้นรำชั่วคราวได้
เมื่อหันไปทางผนังด้านหลัง เธอเห็นตู้เย็นขนาดใหญ่สองตู้และตู้แช่แข็งแบบเปิดโล่ง ซึ่งน่าจะมีเบียร์เต็มตู้ ด้านหลังตู้เย็นมีประตูไม้ประดับที่สวยงามสะดุดตาเธอ
ซึ่งน่าจะนำไปสู่สำนักงานได้

บนโต๊ะตัวหนึ่งใกล้ตู้เย็น มีขวดเหล้าและแก้วพลาสติกวางเรียงรายอยู่ ชวนให้นึกถึงงานรื่นเริงในคืนนั้น เธอสังเกตเห็นว่ามีประตูห้องน้ำอยู่ตรงผนังที่อยู่ใกล้เธอที่สุด
จากจุดที่เธอซ่อนตัวอยู่ เธอเริ่มนับจำนวนคนที่มองเห็นได้ในแสงสลัวๆ มีผู้ชายสิบสองคน ซึ่งส่วนใหญ่ดูเหมือนไม่ใช่คนไทย อาจเป็นชาวญี่ปุ่นหรือชาวจีน
แต่ว่ามันมืดเกินไปจนบอกไม่ได้แน่ชัด ผู้ชายส่วนใหญ่มีผู้หญิงเกาะข้างเขา ซึ่งทั้งหมดดูเหมือนเป็นคนไทยและน่าจะทำงานเป็นสาวเสิร์ฟในบาร์

บรรยากาศดูจริงใจ ไม่ใช่แค่กลอุบายที่โทรุคิดขึ้นเพื่อล่อเธอเข้าไปในโกดัง ถึงกระนั้น ซายูริก็ยังคงระมัดระวัง ประสบการณ์ในโตเกียวสอนให้เธอรู้ว่าผู้ชายไว้ใจไม่ได้
ผู้หญิงมักจะแย่กว่านั้นด้วยซ้ำ สัญชาตญาณของเธอตื่นตัวขณะมองสำรวจห้อง รายละเอียดทุกอย่างทำให้เธอระมัดระวังมากขึ้นในสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคยนี้
เมื่อฟังเสียงพูดคุยและหัวเราะ เธอสัมผัสได้ว่าบรรยากาศเต็มไปด้วยมิตรภาพ แต่มีบางอย่างที่อันตรายกว่านั้น เธอได้ยินบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นเป็นบางส่วน
ภาษาโอบล้อมเธอไว้ราวกับอ้อมกอดที่คุ้นเคย เธอเตือนตัวเองถึงจุดมุ่งหมายของเธอ *นี่ไม่ใช่ความสุข แต่เป็นแค่เรื่องธุรกิจ*

เธอจำเป็นต้องเชื่อมต่อกับโทรุ และใช้เขาเพื่อเข้าใกล้คาบะ ดังนั้นเธอจึงต้องสร้างพื้นที่ให้กับตัวเองในโลกใต้ดินแห่งใหม่นี้ที่รู้สึกแปลกแยกแต่ก็คุ้นเคยในเวลาเดียวกัน

ซายูริก้าวออกจากเงามืดของทางเดินที่เรียงรายไปด้วยกล่องเข้าไปในส่วนเปิดของโกดัง ประสาทของเธอเต้นระรัวขณะมองดูฉากที่มีชีวิตชีวาเบื้องหน้าของเธอ
บรรยากาศที่คึกคักเต็มไปด้วยเสียงเพลงและเสียงหัวเราะ แต่ประสาทของเธอยังคงจับต้องได้
เธอสังเกตเห็นโดยสัญชาตญาณว่ามือของโทรุเลื่อนไปที่ปืนที่สอดไว้ด้านหลังกางเกงของเขา
ซึ่งเป็นปฏิกิริยาตอบสนองที่เกิดจากบทบาทของเขาในฐานะเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย แต่เมื่อเริ่มจำได้ ท่าทางของเขาก็เริ่มอ่อนลง
และเขาเรียกเธอมาด้วยรอยยิ้มต้อนรับ

“ซายูริ!” เขาเรียกเธอให้เข้ามาใกล้ “มาพบทุกคนสิ!”

แม้ว่าในตอนแรกเธอจะลังเล แต่เธอก็เดินเข้าไปหาเขาด้วยความรู้สึกตื่นเต้นและเขินอายผสมกัน โทรุแนะนำเธอให้รู้จักกับกลุ่มคนเล็กๆ ที่มารวมตัวกันอยู่รอบๆ
ซึ่งประกอบด้วยใบหน้าที่คุ้นเคยจาก เทศกาล *ทานาบาตะ* และใบหน้าใหม่ๆ ไม่กี่หน้า การเข้าสังคมไม่เคยเป็นจุดแข็งของเธอเลย
และเธอรู้สึกเขินอายเล็กน้อยเมื่อทักทายพวกเขา

"เฮ้ คุณดูดีมาก!" หนึ่งในผู้ชายพูด และเธอก็ยิ้มอย่างสุภาพ โดยรู้สึกว่าตัวเองไม่ค่อยเข้ากับที่นั่นสักเท่าไหร่

โทรุรู้สึกไม่สบายตัว จึงยื่นเบียร์เย็นๆ ให้เธอ “นี่ ช่วยได้เยอะเลย!”

เธอรับมันด้วยความขอบคุณ ขวดเย็นๆ เป็นสิ่งเบี่ยงเบนความสนใจที่ดี ขณะที่เธอจิบไปหนึ่งอึก เธอก็สังเกตเห็นว่าโทรุเป็นหนึ่งในผู้ชายไม่กี่คนที่ไม่มีคู่หูผู้หญิงคอยโอบแขน
เธอคิดในใจว่าบางทีเขาอาจไม่อยากให้เธอรู้สึกถูกละเลย ในใจเขา เธอคือ 'คู่หู' ของเขาในคืนนี้

เธอมองสำรวจฝูงชนและเห็นชายอีกสองคนที่เดินทางมาคนเดียวเช่นกัน คนหนึ่งมีลักษณะตรงกับคำอธิบายของทาคุยะเกี่ยวกับคาบะ ทำให้เธออยากรู้มากขึ้น
ยากูซ่าขึ้นชื่อในเรื่องความลับ และเนื่องจากเธอไม่มีตัวตนทางออนไลน์ เธอจึงต้องอาศัยสัญชาตญาณและการสังเกตของตัวเอง

กาบาดูมีอายุราวๆ 40 ปี มีส่วนสูงและรูปร่างปานกลาง ใบหน้าโกนเกลี้ยงเกลาและผมดำหนาที่หวีเรียบไปด้านหลัง
เขาสวมเสื้อแจ็คเก็ตลำลองแบบปลดกระดุมทับเสื้อกั๊กสีขาว จับคู่กับกางเกงขายาวสีเข้มและรองเท้าหนังสีดำขัดเงา
สไตล์ของเขาสร้างความสมดุลระหว่างความลำลองและความทันสมัย

ซายูริ ผู้หญิงที่คลั่งไคล้แฟชั่นเหมือนกับคนญี่ปุ่นส่วนใหญ่ สงสัยว่าชุดทั้งหมดของเขาน่าจะมาจาก *N.Hoolywood* เขาดูสงบและมีสติ
แสดงออกถึงความมั่นใจและการควบคุมด้วยภาษากายที่แน่วแน่ซึ่งสะท้อนถึงสถานะที่สูงส่งของเขา ในฐานะสมาชิกยากูซ่าที่อาวุโสที่สุดในงานปาร์ตี้
ความเคารพจากชายชาวญี่ปุ่นคนอื่นๆ ในห้องนั้นชัดเจน เธอสงสัยว่ามาซาชิใช้เวลาอยู่ที่โกดังนานเพียงใด

ดนตรีเปลี่ยนเป็นเพลงไทยที่สนุกสนาน และเธอสังเกตเห็นสาวบาร์เต้นรำกันอย่างสนุกสนานบนฟลอร์เต้นรำ โทรุเอนตัวเข้ามาใกล้ เสียงของเขาฟังดูสนุกสนาน “อยากเต้นรำไหม?”

ซายูริลังเล รอยยิ้มขี้เล่นปรากฏบนริมฝีปากของเธอ “ฉันเต้นเฉพาะเพลงป๊อปญี่ปุ่นหรือตะวันตกเท่านั้น”

เขาเลิกคิ้วขึ้นอย่างสนใจ “จริงเหรอ? ขอฉันดูหน่อยว่าจะทำอะไรได้บ้าง” เขาหันไปหาดีเจชั่วคราวที่โต๊ะวางของซึ่งยังคงพิมพ์โน้ตบุ๊กอยู่ “เฮ้! เปิดเพลง *Lion Heart* ของ SMAP สิ!”

หัวใจของซายูริเต้นรัวเมื่อได้ยินทำนองที่คุ้นเคย มันเป็นเพลงคลาสสิกจากยุค 90 และมันก็ทำให้คิดถึงอดีต เมื่อโน้ตเปิดเพลงดังขึ้น เธอก็รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาเล็กน้อย แม้ว่าจะยังไม่เมามากพอที่จะผ่อนคลายได้เต็มที่ แต่เธอก็ไม่สามารถต้านทานแรงกระตุ้นที่จะเต้นได้ เธอก้าวเท้าลงบนฟลอร์เต้นรำชั่วคราวและเคลื่อนไหวตามจังหวะ ปล่อยให้ดนตรีไหลผ่านตัวเธอ โทรุเข้าร่วมกับเธอโดยพยายามเต้นให้ใกล้ แต่เธอก็ขยับออกไปอย่างขี้เล่นและหัวเราะไปด้วย

“อย่าอายไปเลย!” เขาหยอกล้อเพื่อพยายามลดระยะห่าง แต่เธอก็ยังคงทำท่าเล่นๆ ต่อไป เพลิดเพลินไปกับการเกี้ยวพาราสีครั้งนี้

ในใจของเธอ เธอคำนวณการเคลื่อนไหวของเธอ ยิ่งเธอสามารถสะกดจิตโทรุได้มากเท่าไร
เธอก็ยิ่งมีอำนาจมากขึ้นในการถามเขาเกี่ยวกับคาบะและการดำเนินงานของยากูซ่า เธอหมุนตัวและหัวเราะในขณะที่เธอรักษาระยะห่างจากเขาเพื่อเยาะเย้ย เพลิดเพลินกับความสนใจในขณะที่เก็บเจตนาที่แท้จริงของเธอไว้ในอกของเธอ

ขณะที่เพลงดำเนินไป เธอสามารถเห็นความชื่นชมในดวงตาของโทรุได้ และนั่นทำให้เธอมีความมั่นใจมากขึ้น นี่คือโอกาสของเธอที่จะก้าวเดินต่อไปในโลกนี้ และด้วยเสน่ห์เล็กๆ น้อยๆ เธอก็สามารถทำให้ค่ำคืนนี้กลายเป็นอะไรที่มากกว่างานปาร์ตี้ธรรมดา โทรุไม่ต้องการให้ซายูริออกจากฟลอร์เต้นรำ เธอจึงยังคงขอเพลงจากดีเจอย่างต่อเนื่อง หลังจากเพลง *'Lion Heart'* ก็มาถึงเพลง *'Sekai ni Hitotsu Dake no Hana'* ตามด้วย *เพลง Aishiteru* ซึ่งทำให้ซายูริรู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย

“ตอนนี้ฉันรู้สึกร้อนนิดหน่อย” เธอกล่าวกับโทรุเมื่อเพลงจบลง มันเป็นเรื่องจริง โกดังอบอ้าวมาก และการเต้นรำทำให้รู้สึกไม่สบายตัวอย่างรวดเร็ว

“คุณพูดถูก มันเริ่มร้อนแล้ว ไปดื่มเบียร์สักหน่อยแล้วฉันจะกลับมาในอีกไม่กี่นาที โอเคไหม”

“สวัสดีค่ะ!” เธอตอบขณะเดินตรงไปที่ตู้เย็น เธอหยิบเบียร์อาซาฮีเย็นๆ สองขวดแล้วเดินกลับไปที่โต๊ะที่คนญี่ปุ่นส่วนใหญ่กำลังนั่งรวมกันอยู่

กาบากำลังจัดการเรื่องศาล “...เขาคิดว่าเขาไม่สามารถจ่ายเงินให้เราได้ แต่เมื่อฉันจัดการกับเขาเสร็จแล้ว เขาก็โชคดีที่ยังมีลมหายใจอยู่ แน่นอนว่าเราได้รับเงินแล้ว! ฮ่าๆ!”

ซายูริใช้โอกาสนี้ให้คาบะสังเกตเห็น เธอจึงหัวเราะเสียงดังจนทุกคนหันไปมองเธอทันที

“โอ้ ฉันขอโทษ” ฉันขอโทษอย่างเกินจริง “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะเสียงดังขนาดนั้น”

“คุณชื่ออะไรอีกครั้ง” กาบาถาม

“ซาโตะ ซายูริ เดสึ!” เธอตอบอย่างเป็นทางการ

“คุณอยู่ที่นี่กับโทรุรึเปล่า?”

“ไม่หรอก โทรุชวนฉัน แต่ฉันไม่ได้อยู่กับเขา ถ้าคุณรู้ว่าฉันหมายถึงอะไร” ซายูริตอบอย่างมีชั้นเชิง คำตอบของเธอทำให้คาบะยิ้มเล็กน้อย เธอรู้ดีว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ *ปลาสด!*

ซายูริไม่รู้เลยว่ามีผู้หญิงญี่ปุ่นอาศัยอยู่ในบริเวณนี้ของประเทศไทยหรือในลาวกี่คน แต่ถ้าเธอต้องเดาดู เธอคงเดาได้ไม่ยาก
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคาบะชอบผู้หญิงญี่ปุ่นมากกว่าผู้หญิงที่บาร์ เช่นเดียวกับผู้ชายญี่ปุ่นทุกคน
สังคมชายเป็นใหญ่ของญี่ปุ่นทำให้ผู้หญิงญี่ปุ่นไม่ค่อยอยากปฏิเสธการล่วงละเมิดทางเพศ นี่เป็นเพียงอีก สิ่งหนึ่งที่ซายูริได้เรียนรู้ที่จะ "ยิ้มและอดทน"
จากการเติบโตขึ้นมาพร้อมกับความเป็นจริงของพลวัตทางเพศที่ซับซ้อนของญี่ปุ่นซึ่งมีมายาวนานหลายศตวรรษ เธอมีประสบการณ์มากพอที่จะรู้ว่านับจากนี้เป็นต้นไป
คาบะจะมองเธอเป็นเพียงผู้พิชิตทางเพศที่มีศักยภาพเท่านั้น ไม่มีอะไรมากกว่า นั้น

ติดเบ็ดอีกแล้ว ใครเป็นปลาตัวนั้นนะ เด็กเลว เธอคิดในใจพลางตบหลังตัวเองในใจ

เธอจงใจหันหลังให้คาบะ เพราะรู้ว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้ตะขอของเธอจมลงไปอีก ทันใดนั้น โทรุก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับถือพัดลมอุตสาหกรรมขนาดใหญ่สองอัน – มือข้างละอัน เธอเห็นว่าเขากำลังดิ้นรนกับน้ำหนักของพัดลม แต่กลับทำหน้ากล้าหาญต่อหน้าเธอ

ผู้ชายเป็นพวกพื้นฐานมาก เธอคิดในใจและยิ้มกับตัวเอง โทรุเมื่อเห็นรอยยิ้มของเธอ ก็ยิ้มตอบทันที ไม่รู้ว่าเขากำลังถูกเยาะเย้ยอยู่เงียบๆ เขาวางแฟนๆ ไว้รอบๆ พื้นที่เต้นรำอย่างมีกลยุทธ์ แล้วกลับไปหาซายูริ ซึ่งตระหนักดีว่าค่ำคืนนี้กลายเป็นเรื่องซับซ้อนขึ้นมาทันใด
เสน่ห์ตามธรรมชาติของเธอในฐานะสัญลักษณ์ทางเพศทำให้ชีวิตของเธอซับซ้อนขึ้นหลายครั้ง เธอจำเป็นต้องทำให้เรื่องต่างๆ ชัดเจนขึ้น

เธอพบว่า Toru เป็นคนมีเสน่ห์มาก การหยอกล้อเล่นๆ และรอยยิ้มที่แสนง่ายดายของเขาทำให้เธอรู้สึกสบายใจ
แต่เธอเตือนตัวเองว่าการเข้าใกล้เขามากเกินไปไม่ใช่ความคิดที่ดีด้วยเหตุผลหลายประการ: ความรักสามเส้าที่ซับซ้อนระหว่าง Ricky และ Richard ทำให้เธอรู้สึกหนักใจมาก และเธอไม่อยากถูกดูดกลับเข้าไปในโลกใต้ดินของยากูซ่า ที่สำคัญที่สุด ภารกิจของเธอในการเข้าใกล้ Kaba จะตกอยู่ในอันตรายหากเธอปล่อยให้การเกี้ยวพาราสีของเธอกับ Toru ทวีความรุนแรงขึ้น สิ่งสุดท้ายที่เธอต้องการคือ Toru ที่อิจฉาจนระเบิดเมื่อเห็นเธอเกี้ยวพาราสีกับ Kaba นั่นจะหมายถึงหายนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขามีอาวุธ

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ซายูริก็ตัดสินใจว่าความซื่อสัตย์คือหลักประกันที่ดีที่สุด เธอหันไปหาโทรุแล้วหายใจเข้าลึกๆ

"โทรุ คุณเป็นคนดีมาก และฉันชอบอยู่กับคุณ แต่ฉันไม่ตอบรับคำเชิญไปงานปาร์ตี้ของคุณเพราะอยากเจอคุณ
ฉันมาที่นี่เพราะไม่ได้มีโอกาสเข้าสังคมกับคนที่พูดภาษาญี่ปุ่นมานานแล้ว"

สีหน้าของโทรุสลดลงเล็กน้อย และเธอเห็นความผิดหวังแผ่ซ่านไปทั่วร่างของเขา "โอ้! ฉันขอโทษนะ ซายูริ ฉันคิดว่าคุณชอบฉัน"

เธอรู้สึกผิดเล็กน้อยเมื่อได้ยินปฏิกิริยาของเขา เธอจึงวางมือลงบนแขนของเขาเบาๆ เพื่อพยายามปลอบใจเขา "ฉันชอบคุณนะ โทรุ เพียงแต่ไม่ใช่แบบนั้น ฉันขอโทษ แต่คุณจะยอมเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉันในหนองไผ่ไหม"

สีหน้าของเขาดูผ่อนคลายลงเล็กน้อย และเขามองเธอด้วยความประหลาดใจและโล่งใจปนกัน "เพื่อนรักเหรอ ฉันทำได้"
เขาตอบพร้อมรอยยิ้มไม่แน่ใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา

ทั้งคู่เงียบไปอย่างอึดอัดอยู่สองสามวินาที ก่อนที่โทรุจะพูดว่า "อย่างน้อยคุณก็ทำให้ฉันกลายเป็นเพื่อนได้ในไม่ช้า ฉันซาบซึ้งใจในสิ่งนั้น ไม่มีใครอยากได้ยินความจริง มันเจ็บปวด แต่ฉันเคารพที่คุณซื่อสัตย์กับฉัน" เขายิ้มแล้วพูดต่อ "แต่ไม่ได้หมายความว่าคุณจะออกจากงานปาร์ตี้ได้ตอนนี้" เขาพูดอย่างเล่นๆ จับมือเธอเบาๆ แล้วพาเธอไปที่ฟลอร์เต้นรำอีกครั้ง

"แน่นอนว่าไม่" เธอกล่าวพร้อมรู้สึกว่าไหล่ของเธอโล่งขึ้น "ฉันต้องการเพื่อนที่สามารถเต้นรำด้วยกันได้" เธอกล่าวตอบพร้อมรอยยิ้มจริงใจ โทรุพยักหน้า ท่าทีของเขาเปลี่ยนไปเป็นน้ำเสียงที่ร่าเริงขึ้น

"โอเค เพื่อนรัก ฉันจะยังคงดูแลเธอต่อไป"

เธอหัวเราะคิกคักด้วยความขอบคุณที่เขาเข้าใจ "ฉันซาบซึ้งใจมาก ขอแค่ไม่เชิญไปงานปาร์ตี้อีกก็พอแล้ว โอเคไหม"

“ตกลง” เขากล่าวขณะยกเบียร์ขึ้นชนแก้วเพื่อแสดงความยินดี พวกเขาชนขวดเบียร์กัน และความตึงเครียดก็ค่อยๆ หายไปในชั่วพริบตา
โทรุยังคงไม่รู้เรื่องการสนทนาระหว่างซายูริและกาบะที่เกิดขึ้นขณะที่เขากำลังไปรับแฟนๆ และซายูริก็ตั้งใจที่จะรักษาเรื่องนี้เอาไว้
ในขณะที่งานเลี้ยงยังคงเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและพลังงาน ซายูริพบว่าตัวเองดื่มเบียร์เพิ่มอีกสองสามแก้ว แอลกอฮอล์ทำให้ความตึงเครียดในตอนแรกของเธอคลายลง

ขณะที่เสียงดนตรีดังขึ้นรอบตัวพวกเขา ซายูริก็รู้สึกถึงจุดมุ่งหมายในชีวิตอีกครั้ง เมื่อมีโทรุเป็นพันธมิตร เธอจึงสามารถเดินทางในโลกนี้ได้ง่ายขึ้น
แต่เธอยังคงมุ่งความสนใจไปที่เป้าหมายสูงสุด นั่นคือการสร้างความสัมพันธ์กับคาบะ เธอเหลือบมองเขาโดยยังคงได้รับความเคารพจากกลุ่ม
และตั้งสติให้พร้อมสำหรับขั้นตอนต่อไปในภารกิจของเธอ

ถึงเวลาที่ต้องกลับบ้านแล้ว ซายูริตัดสินใจในขณะที่เธอกำลังเดินเซไปห้องน้ำ แต่เธอก็พยายามทรงตัวให้ได้โดยไม่แสดงท่าทางให้ดูแย่

“ฉันต้องไปแล้ว” เธอบอกโทรุเมื่อกลับมาที่โต๊ะที่เขานั่งดื่มอยู่ เธอสังเกตเห็นว่าคาบะยืนอยู่ใกล้ ๆ พร้อมกับถือเบียร์ไว้ในมือ

“ฉันพาคุณกลับบ้านได้” คาบะเสนอ ก่อนที่โทรุจะมีโอกาสตอบ ซายูริคาดหวังว่าโทรุจะเสนอ แต่คาบะกลับรวดเร็วเกินไปและเต็มใจ

“ไม่เป็นไร ฉันสบายดี” เธอกล่าวโกหก โดยรู้ว่าถ้าไม่รีบออกไป เธอจะกลายเป็นคนโง่ เบียร์คือจุดอ่อนของเธอ

“คุณกลับบ้านยังไง” โทรุถามด้วยความกังวลใจอย่างแท้จริง ซายูรีมีกฎเกณฑ์ที่ตายตัว นั่นคือต้องโกหกเกี่ยวกับที่อยู่ของคุณเสมอ ผู้ชายไม่น่าไว้ใจ
โดยเฉพาะเมื่อพวกเขาคิดเล็กคิดน้อย ไม่ใช่คิดใหญ่

“ฉันมีหมายเลขรถตุ๊ก-ตุ๊ก” เธอบอกตามความจริง โดยไม่บอกว่าเธออาศัยอยู่ใกล้ๆ

“คุณแน่ใจนะว่าฉันไปส่งคุณไม่ได้” คาบาพยายามอีกครั้ง

“ฉันแน่ใจ” ซายูริกล่าว “แต่คุณให้หมายเลขโทรศัพท์กับฉันก็ได้ เผื่อว่าฉันมีปัญหา” เธอเสนอแนะ
เพราะรู้ว่ากาบะจะไม่ลังเลที่จะให้หมายเลขโทรศัพท์ของเขาแก่เธอ

เขาคงจะอยากช่วย 'หญิงสาวที่ตกอยู่ในอันตราย' มากสินะ ซายูริคิด *จากนั้นก็ใช้ประโยชน์จากเธออย่างรุนแรง* ความคิดของเธอดำเนินต่อไป

“โอเค หมายเลขของฉันคือ 0655332830”

ซายูริใส่เบอร์โทรศัพท์ของคาบะลงไปในโทรศัพท์ของเธอ โดยสังเกตเห็นสีหน้าบูดบึ้งของโทรุในขณะที่เธอทำเช่นนั้น

“โอเค ฉันไปล่ะ ขอบคุณมากนะ โทรุที่เชิญฉันไปงานปาร์ตี้ ฉันสนุกมากเลย” ซายูริพูดพร้อมแตะแขนโทรุอย่างรักใคร่

“ขอบคุณที่มานะครับ” โทรุตอบพร้อมฝืนยิ้ม

บทที่ 40

ซายูริยืนอยู่ในห้องน้ำของบ้านโจลีน กลิ่นหอมของแชมพูเบอร์รีฟุ้งกระจายไปทั่วในขณะที่เธอสระผม น้ำอุ่นไหลลงมาตามร่างกายของเธอ และเธอเพลิดเพลินกับช่วงเวลาแห่งการอยู่ตามลำพัง ริชาร์ดมาถึงก่อนเวลาสองสามชั่วโมง เขาอ่อนล้าจากการเดินทางมาสามวันจากแอฟริกาใต้ ตอนนี้เขากำลังหลับสนิทในห้องนอน และความคิดถึงเขาทำให้เธอรู้สึกตื่นเต้นมาก ตอนนี้ เมื่อเขากลับมา เธอจึงได้รู้ว่าเธอคิดถึงเขาแค่ไหน เธอชื่อสัตย์ ต่อต้านสิ่งยั่วยุ และรักษาระยะห่างจากคนอื่นๆ รวมถึงโทรุ ซึ่งเธอบอกอย่างหนักแน่นว่าเธอต้องการเป็นเพื่อนกับเขาเท่านั้น

การพบกันสั้นๆ เมื่อไม่นานมานี้ของเธอกับคาบะเพื่อดื่มกาแฟที่ร้านอาหารมิยากิรู้สึกเหมือนเป็นสถานที่ปลอดภัยในการพบกัน แต่คาบะก็ไม่ได้หยุดยั้งเขา ซึ่งยืนกรานให้เธอมาเยี่ยมชมบ้านของเขา เธอปฏิเสธคำเชิญของเขาที่จะมาเยี่ยมชมบ้านของเขา โดยต้องการให้ทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น แม้ว่าเธอจะหวังว่าจะแก้ปัญหาเรื่องคาบะให้กับทาคุยะได้ก่อนที่ริชาร์ดจะกลับมา แต่ก็ไม่เป็นเช่นนั้น ตั้งแต่นั้นมา คาบะก็ไปลาวเป็นเวลาสองสัปดาห์

หลังจากล้างแชมพูออกจากผมแล้ว ซายูริก็เอาผ้าขนหนูพันรอบร่างเปลือยของเธอซึ่งยังเปียกโชกอยู่ รอยยิ้มซุกซนปรากฏบนใบหน้าของเธอขณะที่เธอเดินอย่างช้าๆ ไปยังห้องนอน เธอนั่งลงบนขอบที่นอนข้างๆ ร่างที่หลับอยู่ของริชาร์ด และลูบหลังเปลือยของเขาอย่างอ่อนโยน

“ฮันนี่” เธอเรียกเขาเบาๆ โดยที่เสียงของเธอเป็นเสียงกระซิบหยอกล้อที่ตั้งใจจะปลุกเขาให้ตื่น

ริชาร์ดขยับตัวช้าๆ พลิกตัวนอนหงายหน้าเข้าหาเธอ ใบหน้าที่หลับอยู่ของเขาไม่ได้โกนหนวดและดูยุ่งเหยิงเล็กน้อย ซายูริอดคิดในใจไม่ได้ว่า *นั่นไม่ใช่ลุคที่ดีที่สุดของเขา* เธอคิดในขณะที่ชื่นชมเขาอยู่ดี

“สวัสดีที่รัก ตอนนี้กี่โมงแล้ว” เขาพึมพำด้วยน้ำเสียงที่ง่วงนอน

“ได้เวลาตื่นแล้ว มาอาบน้ำเถอะ เธอตัวเหม็น” เธอตอบอย่างตรงไปตรงมา ไม่ได้ตั้งใจจะใจร้าย แค่พูดตรงๆ เธอยอมรับข้อบกพร่องของเขาว่าเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนของเขา และเพียงต้องการช่วยให้เขารู้สึกสดชื่น ริชาร์ดหัวเราะเบาๆ โดยที่ยังหลับตาครึ่งหนึ่ง แต่เขาจับมือเธอไว้ปล่อยให้เธอพาเขาไป ขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปในห้องน้ำ ซายูริก็เทน้ำเย็นใส่หัวของเขา

“วู้!” เขาร้องตะโกนพร้อมกับหัวเราะจนสะดุ้งตื่น ความตกใจทำให้เขาตื่นตัวเต็มที่ “สดชื่นจริงๆ!”

ซายูริหัวเราะคิกคัก หัวใจของเธอเบิกบานขณะที่เธอคว้าสบู่และเริ่มถูตัวเขาอย่างอ่อนโยน เธอกำลังเพลิดเพลินกับช่วงเวลาอันแสนใกล้ชิดนี้ เธอล้างตัวเขาออก นิ้วของเธอลูบไล้ไปตามผิวของเขา รู้สึกถึงความอบอุ่นของร่างกายเขาใต้ร่างของเธอ

“เอาล่ะ ตอนนี้คุณต้องโกนหนวดและแปรงฟัน” เธอบอกอย่างสนุกสนาน “ฉันจะรอคุณอยู่บนเตียงพร้อมกับ ‘ของขวัญต้อนรับ’”

ริชาร์ดยกคิ้วขึ้น รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเขา “จริงเหรอ คุณรู้วิธียั่วยวนผู้ชายนะ”

“แค่ทำให้มันน่าสนใจ” เธอหยอกล้อเขาโดยจูบแก้มเขาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันหลังออกจากห้องน้ำ

ขณะที่เธอกำลังเดินกลับห้องนอน ซายูริรู้สึกมีความสุขอย่างล้นเหลือ ริชาร์ดอยู่ที่บ้าน และแม้ว่าชีวิตของเธอจะซับซ้อนเพียงใด เธอก็พร้อมที่จะเผชิญกับคืนที่กำลังจะมาถึง เธอเอนหลังลงบนเตียง เฝ้ารอการกลับมาของเขาอย่างใจจดใจจ่อ จิตใจของเธอฟุ้งซ่านจากปัญหายากูซ่าของเธอไปชั่วคราว

เธอได้ยินเสียงน้ำก๊อกในห้องน้ำไหล ซึ่งบ่งบอกว่าริชาร์ดกำลังทำตามคำสั่งของเธอ เธอยังไม่ได้บอกเขา แต่เธอก็ไม่ชอบกลิ่นบุหรี่ของเขา และเคราของเขาก็ขึ้นขมับเธอเมื่อพวกเขาจูบกัน ซึ่งทำให้เธอไม่สามารถเพลิดเพลินไปกับความใกล้ชิดได้อย่างเต็มที่ เมื่อได้ยินเสียงน้ำก๊อกปิดลง เธอจึงยกก้นขึ้นและแกะผ้าขนหนูออก สังเกตเห็นว่าเธอเกือบจะแห้งแล้ว

ร่างใหญ่ของริชาร์ดเดินเข้ามาในห้อง *ช่างเป็นการพัฒนาที่ดีขึ้นจริงๆ!* เธอคิดในขณะที่เขาเดินอย่างเชื่องช้าไปที่เตียง โกนขนเกลี้ยงเกลา เท้าชี้เข้าด้านใน *เธอ* คิดในใจ มันทำให้เธออมยิ้มโดยอัตโนมัติ เขาหยุดยืนชั่วครู่ มองดูร่างเปลือยเปล่าของเธอ จากนั้นเดินไปที่ปลายเตียง จับเท้าเธอเบาๆ แล้วแบขาออก นี่คือส่วนที่เธอชอบที่สุด ริชาร์ดเป็นคนรักที่เอาใจใส่ ดูแลความต้องการของเธอเสมอก่อนเขา เขาเริ่มจูบเท้าเธออย่างช้าๆ ไล่ขึ้นไปจนถึงบริเวณอุ้งเชิงกราน สลับไปมาระหว่างขาทั้งสองข้างของเธอ มันเหมือนสวรรค์เลยทีเดียว เธอรู้สึกสั่นสะท้านโดยไม่ได้ตั้งใจขณะเขาหยุดนิ่งชั่วขณะเหนือต้นขาของเธอ เงยหน้าขึ้นมองใบหน้าของเธอและยิ้มร้ายๆ ให้เธอ ซายูริกระดิกตัวด้วยความสุขขณะที่เขาเริ่มทำงานอย่างเชี่ยวชาญ พาเธอไปสู่จุดที่ไม่สามารถหันหลังกลับได้

ฉันต้องการเขาตอนนี้เลย! เธอคิดอย่างเร่งด่วนโดยเอามือข้างหนึ่งไว้ด้านหลังคอของเขาและส่งสัญญาณให้เขาหายใจเข้าลึกๆ ในแง่เซ็กส์ เขาดีกว่าริกกี้มาก ซึ่งเป็นคนรักที่เห็นแก่ตัว แต่เธอก็มีสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับริกกี้ด้วยเหตุผลบางอย่างที่เธอไม่สามารถจับต้องได้ เธอจึงดึงเข่าขึ้นทั้งสองข้างของร่างกายของเธอ ให้ริชาร์ดค่อยๆ เข้ามาหาเธอ *ใช่แล้ว มันวิเศษมาก* เธอยืนยันอีกครั้งในขณะที่เธอพูดกับพระเจ้าผ่านอนิเมะ แม้ว่าจะไม่ใช่ผู้ศรัทธาก็ตาม

-

ริชาร์ดนั่งผ่อนคลายบนโซฟา เสียงพัดลมในห้องนั่งเล่นที่ดังสนั่นทำให้ริชาร์ดรู้สึกผ่อนคลายอย่างไม่รู้ตัวในขณะที่เขาดูวิดีโอสัตว์ป่า ซายูริใช้เวลาช่วงบ่ายไปกับงานออกแบบเว็บไซต์ของเธอ เห็นได้ชัดว่าเธอจดจ่อกับงานขณะที่พิมพ์งานบนแล็ปท็อป แต่เธอก็วางแผนบางอย่างที่พิเศษสำหรับการกลับมาของเขาด้วยเช่นกัน

เธอใช้เวลาพักผ่อนจากงานอย่างคุ้มค่าและเดินไปโลตัสไกลๆ เพื่อซื้อวัตถุดิบสำหรับมื้อเย็นพิเศษที่เธอวางแผนไว้ แม้จะมีสกู๊ตเตอร์ของโจลีนอยู่ที่บ้าน แต่การเดินกลับดีต่อสุขภาพของเธอมากกว่า เพราะช่วยให้เธอคลายกล้ามเนื้อหลังส่วนล่างซึ่งเป็นสาเหตุของความเจ็บปวดตลอดชีวิต การทำงานกับแล็ปท็อปที่บ้านไม่เหมาะกับสรีระของเธอ และอีกเหตุผลหนึ่งที่เธอมักทำงานในร้านกาแฟ

เธอรู้สึกดีขึ้นมากเมื่อกลับถึงบ้าน โดยเป้สะพายหลังของเธอเต็มไปด้วยอาหารรสเลิศ เธอรู้ว่าริชาร์ดคิดถึงเธอ เขาเข้ามาและพิงที่ประตูห้องครัวในขณะที่เธอแกะกระเป๋าและเริ่มถามคำถามสุ่มๆ เกี่ยวกับอาหารเย็น

“คุณทำอะไรกินมื้อเย็นอยู่เหรอที่รัก?”

“เป็นเรื่องเซอร์ไพรส์” เธอกล่าวพร้อมมองเขาด้วยสายตาที่บอกว่า “ *หยุดถามคำถามแล้วไปดูทีวีกันเถอะ*”

ริชาร์ดเฝ้าดูเธอเดินไปมาในครัวอย่างว่องไวเป็นเวลาไม่กี่นาที เธอเคลื่อนไหวอย่างสง่างามและมีจุดมุ่งหมาย เธออยู่ในองค์ประกอบของเธอ กลิ่นเครื่องเทศและอาหารปรุงสุกลอยฟุ้งในอากาศ ทำให้ท้องของเขาร้องโครกครากด้วยความคาดหวัง

“ฮันนี่ คืนนี้เธอเข้าครัวไม่ได้นะ เข้าใจมั้ย” ซายูริพูดขึ้น ก่อนจะค่อยๆ เหยียบเท้าลงอย่างนุ่มนวล ก่อนจะเดินเข้าไปหาเขาและหอมแก้มเขา “ไปผ่อนคลายเถอะ” เธอกล่าวพร้อมกับสะกิดเขาเบาๆ

“โอเค ที่รัก” เขาตอบรับพร้อมเดินกลับห้องรับแขก

ซายูริออกมาจากห้องครัวเกือบชั่วโมงต่อมา ใบหน้าของเธอเปล่งประกายด้วยความพึงพอใจ

“ในที่สุด” เขาพูดหยอกล้อขณะที่เธอวางถาดซึ่งบรรจุจานทั้งหมดไว้บนโต๊ะกาแฟ

เธอรู้ว่าริชาร์ดชอบทานอาหารเช้า แต่คืนนี้เป็นข้อยกเว้น วัตถุดิบสีสันสดใสวางเต็มโต๊ะ ไม่ว่าจะเป็นข้าวหอมมะลิร้อนๆ แกงเขียวหวานหอม ปอเปี๊ยะสด และสลัดที่อุดมด้วยสมุนไพรและผัก

“ยินดีต้อนรับกลับบ้าน!” เธอกล่าวอย่างสนุกสนาน ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความตื่นเต้นขณะที่เธอชี้ไปที่งานเลี้ยง ริชาร์ดอดไม่ได้ที่จะยิ้ม หัวใจของเขาพองโตด้วยความขอบคุณ

“ว้าว ที่รัก มันดูน่าทึ่งมาก!” เขาลุกขึ้นนั่งและมองดูความพยายามที่เธอทุ่มเทให้กับมื้ออาหาร “คุณทุ่มเทสุดตัวจริงๆ”

“ฉันอยากทำให้มันพิเศษ” เธอตอบและขยับตัวไปนั่งข้างๆ เขาบนโซฟา ความอบอุ่นจากการที่เธออยู่ตรงนั้นทำให้รู้สึกสบายใจ และเขาสัมผัสได้ถึงความรักที่เธอใส่ลงไปในอาหารทุกจาน

“พิเศษจริงๆ” เขากล่าวขณะโน้มตัวเข้าไปจูบอย่างรวดเร็ว “มันสมบูรณ์แบบ”

ทันใดนั้น เธอก็ลุกขึ้นอีกครั้ง “โอ้ ฉันลืมบางอย่าง!” เธออุทานและรีบวิ่งกลับไปที่ห้องครัว รองเท้าแตะในบ้านของเธอส่งเสียงดังกุกกักในขณะที่เธอเดินไป ในชั่วพริบตา เธอก็กลับมาพร้อมเบียร์ช้างสองขวดในมือ

“คุณต้องการแก้วไหม” เธอถามในขณะที่ยังคงยืนอยู่

“ไม่เป็นไร” ริชาร์ดตอบ “นั่งก่อนสิเด็กน้อย กินข้าวกันเถอะ”

พวกเขาเริ่มทำกิจวัตรประจำวันตามปกติ โดยมีทีวีเปิดอยู่เป็นระยะๆ เบื้องหลังขณะที่พวกเขาเริ่มตักอาหารให้ตัวเอง ซายูริเปิดเบียร์และส่งให้ริชาร์ดแก้วหนึ่ง

“คัมไป!” เธอยกแก้วฉลอง

“คัมไป!” ริชาร์ดเรียกพร้อมกับแตะกระป๋องของเขาเบาๆ กับกระป๋องของเธอ

ขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอาหาร ริชาร์ดก็ลิ้มรสอาหารแต่ละคำอย่างเอร็ดอร่อย และรู้สึกทึ่งกับทักษะการทำอาหารของซายูริ “แกงกะหรี่นี้สุดยอดมาก! มันเกือบจะอร่อยเท่ากับของฉันเลย” เขากล่าวขณะเคี้ยวอาหาร

“ฉันรู้ว่าคุณโกหก ฉันได้ชิมแกงกะหรี่ของคุณแล้ว!” เธอหัวเราะ แก้มของเธอแดงเล็กน้อย

“แม่สอนวิธีทำแกงกะหรี่ให้ฉัน แต่ฉันคิดว่าคุณคงเรียกแกงกะหรี่ของฉันว่า ‘แกงกะหรี่อินเดีย’ ส่วนแกงกะหรี่ของคุณคือ ‘แกงกะหรี่ญี่ปุ่น’ มีสูตรแกงกะหรี่มากมายหลายร้อยสูตร และฉันเดาว่าพวกเราทุกคนคงชอบกินอาหารที่ทำให้คิดถึงบ้าน”

“แล้วแม่ของคุณสอนคุณทำอาหารเหรอ คุณสนิทกับแม่ไหม” ซายูริถามขึ้นเพราะอยากรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับผู้ชายน่ารักคนนี้ที่ตัดสินใจมาอยู่กับเธอที่ประเทศไทย

“เท่าที่จะใกล้เคียงได้ ฉันคิดว่าเธอเป็นคนเข้าใจยาก ค่อนข้างดราม่า” ริชาร์ดพูดช้าๆ ดูเหมือนเขาจะเลือกใช้คำพูดอย่างระมัดระวัง

“อะไรคือเรื่องดราม่า?” ซายูริถาม เธอชอบเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ๆ อยู่เสมอ

ริชาร์ดคิดสักครู่แล้วจึงพูดว่า “เธอชอบความสนใจ”

“โอเค ฉันเข้าใจแล้ว” เธอพยักหน้าและจิบเบียร์อีกครั้ง

“แล้วชีวิตในวัยเด็กของคุณเป็นยังไงบ้าง คุณสนิทกับแม่หรือเปล่า ฉันรู้ว่าคุณบอกว่าพ่อแม่ของคุณหย่าร้างกัน” ริชาร์ดถามด้วยน้ำเสียงที่อ่อนหวานที่สุด

“ใช่ค่ะ ฉันสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ โดยเฉพาะตอนที่ฉันเรียนอยู่โรงเรียน เธอยังสอนทำอาหารให้ฉันด้วย” เธอตอบพร้อมยิ้มอ่อนๆ

“เกิดอะไรขึ้นกับพ่อของคุณ คุณบอกว่าแม่ของคุณอาศัยอยู่คนเดียวในโตเกียว เขาเสียชีวิตแล้วเหรอ” ริชาร์ดถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแต่แฝงด้วยความสงสัย

“พ่อของฉันเป็นพ่อที่ดี แต่เป็นสามีที่แย่” ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงครุ่นคิด

“คุณหมายถึงอะไร” ริชาร์ดถาม ด้วยความอยากรู้ของเขา

เธอลังเลใจและพยายามหาคำพูดที่เหมาะสม “เขาเกลียดงานของเขาที่ธนาคาร เขาชอบดื่มเหล้าหลังเลิกงานทุกวัน และไม่ใช่คนที่มีความสุข”

ริชาร์ดพยักหน้ารับคำพูดของเธอ “เขายังมีชีวิตอยู่ไหม”

“ฉันคิดว่าใช่” ซายูริเดา ขณะที่คิ้วขมวดมุ่นขณะพยายามนึกถึงครั้งสุดท้ายที่ได้ยินเรื่องเกี่ยวกับเขา “พ่อแม่ของฉันหย่ากันตอนที่ฉันยังเป็นวัยรุ่น”

“ผมเสียใจที่ได้ยินเช่นนั้น” ริชาร์ดพูดอย่างจริงใจ โดยมีเงาของความเศร้าปรากฏบนใบหน้าของเขา

“ใช่ ฉันก็ขอโทษเหมือนกัน ฉันบอกแม่ให้หย่ากับเขา” เธอกล่าวอย่างครุ่นคิด เสียงของเธอแผ่วเบาเมื่อนึกถึงความทรงจำอันเจ็บปวด

“เพราะการดื่ม?” ริชาร์ดถามโดยรวบรวมสถานการณ์เข้าด้วยกัน

“การดื่มเหล้า การพนัน ผู้หญิง...” ซายูริเริ่มเขียนรายการข้อผิดพลาดของพ่อของเธอ โดยแต่ละคำมีอารมณ์ผสมผสานระหว่างความโกรธและความผิดหวัง

“เราไม่จำเป็นต้องคุยเรื่องนี้ถ้าคุณไม่ต้องการ” ริชาร์ดเสนอ เมื่อสังเกตเห็นว่าการสนทนาดังกล่าวทำให้บรรยากาศรอบตัวพวกเขามืดมนลง

“ไม่เป็นไร” ซายูริตอบโดยสบตากับเขา “ฉันไม่เคยบอกผู้ชายคนไหนมาก่อน แต่ฉันชอบคุยกับคุณ”

“ขอบคุณ” ริชาร์ดกล่าวพร้อมกับรอยยิ้มอ่อนโยนปรากฏบนใบหน้าของเขา

“ใช่แล้ว ฉันคิดว่าคุณใส่ใจฉันจริง ๆ” ซายูริพูด โดยที่ความซื่อสัตย์ของเธอแทรกอยู่ในบรรยากาศระหว่างพวกเขา

“ผมทำได้” ริชาร์ดเห็นด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นความจริงใจของเขาอย่างชัดเจน

“หลังจากแม่หย่ากับพ่อ พ่อก็ดื่มเหล้ามากขึ้นเรื่อย ๆ และตกงาน” เธอกล่าวต่อ โดยที่คำพูดของเธอหนักอึ้งอยู่ในใจ

“นั่นมันแย่มาก” ริชาร์ดปลอบใจเธอโดยเอนตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย สีหน้าของเขาแสดงความเห็นอกเห็นใจ

“แล้วเขาก็ไม่มีเงินจ่ายให้แม่ฉันทุกเดือน” เธอกล่าวด้วยสีหน้าผิดหวัง “ฉันอยากไปเที่ยวแต่ฉันอยู่ที่โตเกียวเพื่อดูแลแม่”

“นั่นคงเป็นเรื่องยากสำหรับคุณมาก” ริชาร์ดพูดอย่างอ่อนโยน “คุณให้ความสำคัญกับความต้องการของเธอก่อนความต้องการของคุณเอง”

ซายูริถอนหายใจ ความเสียใจปรากฏชัดในดวงตาของเธอ “กามัน ฉันรู้สึกผิด เธอกำลังดิ้นรน และฉันไม่ต้องการให้เธออยู่คนเดียว
แต่บางครั้งฉันก็สงสัยว่าชีวิตของฉันจะเป็นอย่างไรถ้าฉันเลือกต่างออกไป”

ริชาร์ดเอื้อมมือไปแตะมือเธออย่างปลอบโยน “ดูเหมือนว่าคุณเสียสละเพื่อความรัก นั่นไม่ใช่เรื่องที่ต้องเสียใจ”

เธออมยิ้มเล็กน้อย รู้สึกขอบคุณที่เขาเข้าใจ “ขอบคุณที่พูดแบบนั้นนะ แค่บางครั้งมันก็ยากที่จะมองเห็นสิ่งดี ๆ เมื่อคุณอยู่ใกล้ชิดกับความเจ็บปวดมากขนาดนั้น”

“มาสนใจอนาคตกันดีกว่า” ริชาร์ดเสนอ น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนไปเป็นโทนที่เบาลง “คุณมีชีวิตใหม่ที่นี่ในประเทศไทยแล้ว
ตอนนี้คุณอยากทำอะไรเมื่อหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดแล้ว?”

สีหน้าของซายูริสดใสขึ้นเมื่อบทสนทนาเปลี่ยนไป “ฉันอยากสำรวจ ฉันอยากเดินทางไปยังสถานที่ที่ไม่เคยไป พบปะผู้คนใหม่ ๆ และสัมผัสประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ประเทศอันสวยงามแห่งนี้มีให้”

ริชาร์ดยิ้ม ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความกระตือรือร้น “งั้นเรามาทำให้มันเกิดขึ้นกันเถอะ ฉันตื่นเต้นที่จะได้ผจญภัยครั้งใหม่กับคุณ”

“ฉันไม่เคยไปเที่ยวกับผู้ชายมาก่อนเลย ฉันไม่รู้ว่าฉันจะไปได้หรือเปล่า ฉันมักจะไปเที่ยวคนเดียว” เธอพูดอย่างตรงไปตรงมา โดยรู้ดีว่าคำพูดของเธออาจทำให้ริชาร์ดเสียใจ แต่ก็ตัดสินใจว่าไม่มีประโยชน์ที่จะชะลอความจริงออกไป เธอเห็นว่าความซื่อสัตย์ของเธอทำให้ริชาร์ดตกใจเพียงใด เขามองเธออย่างครุ่นคิดจนพูดไม่ออก

ในที่สุดเขาก็พูดว่า “คุณรู้ไหม ฉันไม่เคยตระหนักถึงเรื่องนี้มาก่อนเลย แต่ฉันก็ชอบเดินทางคนเดียวเหมือนกัน” แล้วเขาก็เริ่มหัวเราะ

“ว้าว! ปฏิกิริยาแรกของฉันคือเสียใจ แต่ตอนนี้คิดดูแล้ว ฉันก็เป็นเหมือนกัน!”

ซายูริโล่งใจที่ได้ยินเสียงหัวเราะของเขา เธอจึงเริ่มหัวเราะคิกคัก *“คัมไป!”* เธอยกแก้วชนแก้วอีกครั้ง ทำให้เธอมีกำลังใจขึ้น

“คัมไป!” ริชาร์ดร้องเป็นเสียงเดียวกันพร้อมกับแตะเบียร์ของเขาเข้ากับของเธอ

การพูดคุยกับริชาร์ดนั้นง่ายกว่าการพูดคุยกับริกกี้มาก ไม่มีการตัดสิน ไม่มีเรื่องดราม่า และไม่มีการงอน ซายูริเริ่มสงสัยว่าทำไมเธอถึงตกหลุมรักริกกี้ตั้งแต่แรก เธอเคยอ่านที่ไหนสักแห่งว่าฟีโรโมนอาจมีบทบาทในการดึงดูดทางเพศ โดยผลหลายอย่างของฟีโรโมนเกิดขึ้นในระดับจิตใต้สำนึก

สุข กับการมีริชาร์ดอยู่ในชีวิต เธอแน่ใจว่าเมื่อช่วงฮันนีมูนผ่านไป สิ่งต่าง ๆ จะเปลี่ยนไป แต่ตอนนี้เธอพอใจแล้ว ริชาร์ดทำให้เธอรู้สึกปลอดภัย และรักมาก รักมาก การบอกเขาเกี่ยวกับการหย่าร้างของพ่อแม่ทำให้เธอประหลาดใจ เธอตั้งใจไว้ว่าจะไม่บอกความลับนั้น แต่เธอก็ได้ระบายความรู้สึกโดยไม่รู้สึกกดดัน โดยแบ่งปันความทรงจำที่เจ็บปวดมากกับชายคนหนึ่งที่เธอเพิ่งรู้จักได้เพียงสองสัปดาห์ แต่การหย่าร้างของพ่อแม่เธอเกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อน มันไม่มีผลกระทบต่อชีวิตปัจจุบันของเธออีกต่อไป ในทางกลับกัน ยากูซ่า…

บทที่ 41

ซายูรินั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟาในบ้านของโจลีน แสงแดดยามบ่ายลอดผ่านผ้าม่านและสาดส่องไปทั่วห้อง ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีแดดจัด ไม่เหมือนญี่ปุ่น การเดินโตมากับฤดูหนาวที่มีหิมะถือเป็นเรื่องปกติ จนกระทั่งเธอเริ่มเดินทางไปทั่วเอเชีย ตอนนี้ การคิดถึงหิมะทำให้เธอรู้สึกหนาวสั่น

ริชาร์ดกลับมาอยู่ที่หนองไผ่เมื่อไม่กี่วันก่อน และช่วงเวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกันก็เต็มไปด้วยความสุข
แต่ภายใต้ความพอใจของเธอนั้นแฝงไปด้วยความวิตกกังวลเกี่ยวกับกาบา เธอต้องการข้อมูลเกี่ยวกับการยักยอกทรัพย์ของเขา และจนถึงตอนนี้ วิธีการของเธอไม่ได้ผล

จิตใจของเธอพุ่งพล่านขณะพิจารณาทางเลือกต่างๆ เธอหยิบโทรศัพท์ออกมา เลื่อนดูรายชื่อติดต่อจนกระทั่งพบหมายเลขของโทรุ แผนเริ่มก่อตัวขึ้น
ซึ่งเกี่ยวข้องกับเสน่ห์และการเกี้ยวพาราสีเล็กน้อย หากเธอสามารถสานสัมพันธ์กับโทรุอีกครั้ง บางทีเขาอาจเต็มใจแบ่งปันสิ่งที่เขารู้มากกว่านี้ เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ
แล้วกดปุ่มโทรออกและรอ เมื่อโทรุรับสาย เสียงของเขาก็ฟังดูร่าเริงและแปลกใจเล็กน้อย

“ซายูริ! คุณเป็นยังไงบ้าง?”

“หวัดดี โทรุ ฉันสบายดี ขอบใจนะ ฉันสงสัยว่าคืนนี้เธออยากจะดื่มอะไรสักหน่อยไหม ในฐานะเพื่อนก็ได้”

ปลายสายหยุดชะงักไปชั่วครู่ และเธอแทบจะได้ยินเขาพิจารณาคำเชิญนั้น “แน่นอน ฟังดูดีมาก คุณอยากพบที่ไหน”

“แล้วบาร์เล็กๆ ริมแม่น้ำล่ะ ฉันจะไปถึงที่นั่นประมาณ 7 โมง” ซายูริเสนอ

“บาร์เล็กๆ ไหนล่ะ มีอยู่สองสามแห่ง” โทรุถาม

“มันชื่อ *Buddha Bar* อยู่ติดกับวัดที่มีตลาดกลางคืน คุณรู้จักมันไหม” ซายูริอธิบาย

“โอเค ฉันรู้แล้ว เจอกันตอน 7 โมง ลาก่อน”

“โอเค ดีมาก ลาก่อน”

หลังจากวางสาย ซายูริก็รู้สึกตื่นเต้นและหวาดกลัวปนกัน เธอรู้ว่าโทรุอาจมีข้อมูลเกี่ยวกับคาบะ
แต่ยากูซ่าทุกคนสาบานว่าจะเก็บเป็นความลับและใช้ความกลัวเพื่อไม่ให้ใครพูด สภาพแวดล้อมของยากูซ่าเต็มไปด้วยการข่มขู่
และเธอรู้ว่าโทรุอาจลังเลที่จะแบ่งปันอะไรก็ตามที่อาจทำให้เขาตกอยู่ในความเสี่ยง แต่ซายูริก็รู้ดีว่าเธอมีอำนาจมากเพียงใด ผู้ชายมักจะถูกดึงดูดเข้าหาเธอ
และมักจะแย่งความสนใจจากเธอ เธอเริ่มเตรียมตัวสำหรับตอนเย็นด้วยรอยยิ้มที่มั่นใจ

ซายูริรู้สึกขอบคุณที่ริชาร์ดไม่เคยซักไซ้เธอเลยเมื่อเธอบอกว่าเธอจะไปที่ไหนสักแห่ง เขาก็ไม่มีเหตุผลที่จะถามแบบนั้น ในช่วงเวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน
เธอไม่เคยโกหกเขาเลยแม้แต่ครั้งเดียว ใช่ เธอปิดบัง ข้อมูลบางอย่างไว้ แต่เธอก็ไม่เคยโกหกเลย เธอเลือกชุดที่พอดีตัวเพื่อเน้นรูปร่างของเธอ
โดยรู้ว่ามันจะดึงดูดสายตาของโทรุ ริชาร์ดมีความเห็นว่าชุดของเธอทุกชุดเซ็กซี่มาก ดังนั้นเธอจึงสงสัยว่าเขาจะสงสัยหรือไม่

ขณะที่เธอแต่งหน้า เธอก็คิดที่จะเข้าหาโทรุ เธอต้องจีบเขาเพื่อเตือนให้เขานึกถึงเคมีที่พวกเขามีร่วมกันครั้งหนึ่ง หากเธอทำให้เขารู้สึกสำคัญและเป็นที่ต้องการ
เขาอาจละเลยการระวังตัวลง

“ฉันจะไปตลาดกลางคืน” เธอบอกริชาร์ดที่กำลังยุ่งอยู่กับการทำอาหาร ถึงตาเขาทำอาหารแล้ว เขาเงยหน้าขึ้นมองเธอพร้อมกับถือช้อนไม้ในมือและพูดว่า
“คุณดูน่ารักเหมือนเคยนะที่รัก” พร้อมกับทำท่าให้เธอจูบลาเขา ซึ่งเธอก็ทำตามอย่างว่าง่าย

“ถึงบ้านแล้วจะไปกินข้าว ฉันจะซื้อไส้กรอกรสเผ็ดที่คุณชอบมาฝาก” เธอบอกเขาด้วยรอยยิ้ม โล่งใจที่ไม่ได้ถูกบังคับให้โกหก
เธอตั้งใจจะไปตลาดกลางคืนใกล้ๆ 'Buddha Bar' หลังจากพบกับ Toru

เมื่อเธอมาถึงบาร์ บรรยากาศก็คึกคัก เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและเสียงพูดคุย ตลาดนัดตอนกลางคืนเป็นธุรกิจที่ดีของบาร์ในบริเวณนี้ มีทั้งชาวไทยและฝรั่งที่หลากหลาย
เธอเห็นโทรุที่โต๊ะใกล้ด้านหลัง สีหน้าของเขาสดใสขึ้นเมื่อเห็นเธอ

“ซายูริ! คุณดูน่าทึ่งมาก!” เขาอุทานขณะที่เธอเดินเข้ามาหา

“ขอบคุณนะ โทรุ คุณเองก็ทำความสะอาดตัวเองได้ดีนะ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงร่าเริงขณะเลื่อนตัวไปนั่งที่เบาะตรงข้ามกับเขา

พวกเขาสั่งเครื่องดื่ม การสนทนาก็ไหลลื่นในตอนแรก ซายูริหัวเราะกับเรื่องราวของเขา เอนตัวเข้าไปเล็กน้อยเพื่อสร้างความรู้สึกใกล้ชิด
เธอรู้สึกได้ถึงความตึงเครียดในอากาศที่เปลี่ยนไปเมื่อเธอปล่อยให้เสน่ห์ของเธอทำงานอย่างมหัศจรรย์

“คุณรู้ไหม โทรุ ฉันมีเรื่องสารภาพ” ซายูริพูดในขณะที่เข้าสู่โหมดนักแสดง

“อ๋อ เหรอ น่าสนใจนะ เล่าให้ฟังหน่อยสิ” โทรุพูดพร้อมกับยกคิ้วข้างหนึ่งขึ้น

“ฉันคิดว่าฉันอาจตัดสินคุณผิด ความประทับใจแรกของฉันที่มีต่อคุณคือคุณเป็นแค่คนพาล มีแต่กล้ามโตแต่ไม่มีแก่นสาร แต่ตอนนี้ที่ฉันได้รู้จักคุณดีขึ้นแล้ว
ฉันก็รู้ว่าฉันคิดผิด” ซายูริสารภาพ

“ใช่แล้ว ฉันเข้าใจเรื่องนั้นบ่อยมาก บอกฉันหน่อยสิว่าคุณเข้าใจผิดอะไรเกี่ยวกับฉัน” โทรุถามด้วยความอยากรู้

“เอาล่ะ ก่อนอื่นเลย คุณเป็นคนอ่อนโยนกว่าที่ฉันคิดไว้เยอะเลย” ซายูริพูดพร้อมส่งยิ้มที่ดีที่สุดให้เธอ

“ขอบคุณ แล้ว...มีอะไรอีก” โทรุถามในขณะที่กำลังหาคำชม

“คุณมีอารมณ์ขันที่ดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันไม่เคยคาดหวังจากผู้บังคับใช้กฎหมายยากูซ่า” เธอกล่าวต่อ

“ผมคิดว่าอารมณ์ขันเป็นสิ่งจำเป็นในโลกที่ผมอาศัยอยู่” เขากล่าวอย่างจริงจัง “ผมต้องทำเรื่องเลวร้ายหลายอย่างในระหว่างที่ทำงาน
ถ้าผมหาทางหัวเราะไม่ได้ ผมคงจะเป็นบ้าแน่” เขากล่าวอย่างจริงจัง

“มันฟังดูท้าทาย” ซายูริแสดงความเห็นใจ โดยรู้ว่าความเห็นอกเห็นใจและคำชมของเธอทำให้เธอสามารถกระชับความสัมพันธ์กับเขาให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

“ใช่แล้ว ฉันไม่เคยคิดว่าตัวเองจะเป็นแบบนี้เลยตอนเป็นเด็ก ฉันอยากเป็นนักบิน” โทรุเปิดใจ

“จริงเหรอ?” ซายูริอุทานด้วยความประหลาดใจอย่างแท้จริง

“ใช่ครับ ตอนเด็กๆ ผมหลงใหลในเครื่องบินมาก พ่อแม่มักจะซื้อเครื่องบินจำลองให้ผมเป็นของขวัญวันเกิด
ผมมักจะประดิษฐ์เครื่องบินจำลองแล้วแขวนไว้ที่เพดานห้องนอน ดูเท่มาก” เขานึกย้อนถึงความหลัง ใบหน้าของเขาเริ่มตึงขึ้นเล็กน้อย

“แล้วเกิดอะไรขึ้น ทำไมเธอถึงไม่ได้เป็นนักบิน” ซายูริถามอย่างอ่อนโยน

“พ่อและแม่ของผมเสียชีวิตทั้งคู่ในแผ่นดินไหวที่เมืองโกเบเมื่อปี 1995” เขากล่าวอย่างเงียบๆ “ผมอยู่ที่โรงเรียน ผมไม่เคยเห็นบ้านของเราอีกเลย”

“ฉันเสียใจมากที่ได้ยินเช่นนั้น” ซายูริกล่าวอย่างจริงใจ

“ขอบคุณ” โทรุกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงใจ

“คุณไปอยู่ไหนมา?” ซายูริถาม

“ตอนแรกฉันอาศัยอยู่กับลุงที่โกเบ ก็โอเค แต่ลุงไม่เคยอยู่บ้านเลย เพราะต้องทำงานเป็นยากูซ่าให้กับโยชิโนริ วาตานาเบะ ลูกพี่ลูกน้องของเขา”

ซายูริตกใจเมื่อได้ยินชื่อของโยชิโนริ โยชิโนริ วาตานาเบะเป็นลุงของเคน วาตานาเบะ และเป็นหัวหน้าใหญ่ของตระกูลยามากูจิ-กุมิ

“คุณรู้จักเขาไหม” โทรุถามเมื่อสังเกตเห็นความตกใจของซายูริ

“ไม่” เธอกล่าวโกหก “แต่ฉันเคยได้ยินเรื่องราวมาบ้าง” เธอกล่าว “เขาเป็นผู้ชายที่มีอำนาจมาก”

“ใช่แล้ว” โทรุยืนยัน “แถมยังฉลาดและรอบรู้มากด้วย ผมเป็นหนี้เขามาก” โทรุกล่าวพร้อมพยักหน้าเล็กน้อย

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น” ซายูริถามโดยไม่แสร้งทำเป็นสนใจอีกต่อไป

“เขาฉลาดพอที่จะรู้ว่าลุงของฉันไม่ดูแลฉันดีนัก และเขาก็เสนองานให้ฉันทำตอนที่ฉันเรียนจบมัธยมปลาย โดยทำงานให้กับกลุ่มยากูซ่า”

ซายูริรู้สึกประทับใจเมื่อทราบว่าโทรุจบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมแล้ว ตอนนี้เธอรู้สึกผิดเล็กน้อยที่ตัดสินโทรุอย่างรีบร้อน ทั้งๆ ที่เธอเองก็ไม่ได้เข้าเรียนมัธยมปลาย

“งานอะไร” ซายูริถามขณะที่สนใจเรื่องเล่าของโทรุ

“โกเฟอร์” เขาหัวเราะคิกคัก

“โกเฟอร์?” ซายูริถามซ้ำด้วยความสงสัย

“ใช่ – ไปอันนี้ ไปอันนั้น...” เขาพยายามอธิบาย

“ฉันยังคงไม่เข้าใจ” ซายูริกล่าวโดยมีสีหน้าบูดบึ้ง

“ไม่เป็นไร ฉันก็แค่เด็กรับใช้ ฉันบอกตัวเองว่าจะทำก็ต่อเมื่อฉันเก็บเงินได้มากพอที่จะเริ่มฝึกเป็นนักบินเท่านั้น แต่เรื่องนั้นไม่เคยเกิดขึ้น” โทรุพูดพลางถอนหายใจเสียงดัง

ซายูริรับรู้ได้ว่าโทรุรู้สึกเสียใจกับเส้นทางชีวิตของเขาเช่นเดียวกับเธอ สิ่งที่เริ่มต้นจากแผนการเพื่อให้โทรุผูกพันกับเธอได้กลายมาเป็นความสัมพันธ์ที่แท้จริงกับเขา ทั้งคู่มีความทรงจำเลวร้ายในวัยเด็กและทั้งคู่ก็ลงเอยด้วยการทำงานให้กับยากูซ่าโดยไม่ได้ตั้งใจ นั่นคือความสัมพันธ์ที่ไม่สามารถเสแสร้งได้

“คุณมาอยู่ที่เมืองไทยได้อย่างไร” ซายูริถามต่อ

โทรุหยุดคิดสักครู่ เขาเหมือนจะทบทวนบทสนทนาของพวกเขาจนถึงตอนนี้ และกำลังชั่งใจว่าควรจะเปิดเผยเรื่องราวของตัวเองเพิ่มเติมหรือไม่ ในที่สุด เขาก็พูดว่า “ฉันฆ่าคนคนหนึ่ง”

ซายูริไม่ได้ตกใจกับเรื่องนี้ เธอใช้ชีวิตอยู่ในโลกใต้ดินของยากูซ่าในโตเกียวมาหลายปี น่าเศร้าที่เรื่องร้ายๆ กลับทำให้เธอตกใจน้อยกว่าเรื่องดีๆ

“ฉันจะไม่ถามคำถามอีกต่อไปแล้ว ฉันเห็นว่ามันไม่ง่ายเลยที่คุณจะยอมรับ ขอบคุณที่แบ่งปัน” เธอกล่าวพร้อมวางมือบนมือของเขา

โทรุดูเขินอาย “อีกรอบไหม” เขาถามโดยเลี่ยงประเด็นเรื่องอดีต

“แน่นอน” ซายูริยิ้มอย่างพึงพอใจกับความคืบหน้าที่เธอทำกับโทรุ เธอรู้ว่าหลังจากเปิดเผยความลับที่เจ็บปวดที่สุดของเขา โทรุก็มีความเชื่อมโยงอย่างลึกซึ้งกับซายูริ ราวกับว่าพวกเขาทั้งคู่เป็นสมาชิกของสมาคมลับยากูซ่า ได้เวลาคลายความกดดันแล้ว ไม่ต้องสืบเรื่องส่วนตัวอีกแล้ว พรุ่งนี้เป็นอีกวัน และเธอไม่สามารถอยู่ต่อได้นานกว่านี้แล้ว หากเธอต้องการหลีกเลี่ยงการทำให้ริชาร์ดสงสัย

เมื่อโทรุกลับมาพร้อมกับเบียร์อีกสองขวด ซายูริก็พูดว่า “โทรุ นี่จะเป็นเครื่องดื่มแก้วสุดท้ายของฉันแล้ว ฉันยังมีงานออกแบบเว็บไซต์ต้องทำคืนนี้” เธอโกหก “แต่ฉันมีความสุขมากที่ได้ใช้เวลาอยู่กับคุณ ปรากฏว่าคุณเป็นเพชรที่ยังไม่เจียระไน” เธอยิ้มอย่างเจ้าชู้ เธอไม่รู้ว่าโทรุกำลังหน้าแดงหรือเปล่า แต่เขากลับยิ้มเขินๆ ให้เธอและพูดว่า “ขอบคุณ ฉันก็สนุกเหมือนกัน”

พวกเขาพูดคุยเกี่ยวกับช่วงวัยเด็กของพวกเขาในโตเกียวขณะที่ดื่มเบียร์ให้หมด ซายูริระมัดระวังที่จะไม่เปิดเผยออกไปว่าเธอก็มีความเกี่ยวพันกับยากูซ่าเช่นกัน

“ฉันต้องไปแล้ว” เธอกล่าวขณะจิบเบียร์ครั้งสุดท้ายและยืนขึ้น

“ตอนนี้ฉันรู้จักคุณดีพอที่จะได้เบอร์ของคุณหรือเปล่า” โทรุลองเสี่ยงโชค

“ไม่ล่ะ ขอโทษที ไม่มีใครรับเบอร์ฉันเลย มันไม่ใช่เบอร์ส่วนตัว แต่ไม่ต้องห่วง ฉันจะโทรหาคุณแน่นอนตลอดสัปดาห์ ฉันจะอดใจไหวได้ยังไงกับผู้ชายที่มีเสน่ห์แบบนี้” เธอกล่าวหยอกล้อโดยห้ามโทรุไม่ให้พูดอะไร

“ผมรอคอยที่จะได้ยินจากคุณ” เขากล่าวอย่างตื่นเต้นเกินไปหน่อย

ซายูริคิดว่าเขาจะโน้มตัวเข้ามาจูบเธอ แต่ดูเหมือนเขาจะเปลี่ยนใจและยื่นมือมาแทน ซายูริมองเขาอย่างรู้ใจและจับมือเขา จากนั้นก็หันหลังแล้วเดินออกไป ไม่หันกลับมามองเขาอีกเลย นั่นคงง่ายเกินไป ปลาติดเบ็ดแล้ว แต่ถ้าเธอไม่ดึงมันขึ้นมาอย่างอดทน เธออาจจะเสียปลาไป

บทที่ 42

ซายูรินั่งลงบนเก้าอี้เอนหลังในจุดทำงานปกติของเธอ โดยวางแล็ปท็อปไว้บนตักของเธอ ขณะที่เธอจดจ่ออยู่กับโปรเจ็กต์ออกแบบเว็บไซต์ของเธอ แสงอ่อนๆ จากหน้าจอทำให้ใบหน้าของเธอสว่างขึ้น และเธอก็จดจ่ออยู่กับจังหวะการเขียนโค้ดเมื่อเสียงของริชาร์ดทำให้เธอเสียสมาธิ

“คุณพูดว่า *‘ชิคาเท็ตสึ’ ว่ายังไง* ” เขาถามอย่างกะทันหันด้วยน้ำเสียงอยากรู้

เธอเงยหน้าขึ้นมอง รู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยกับเสียงที่ดังขึ้น “คุณพูดถูก” เธอตอบโดยพยายามหันกลับไปสนใจงานของตัวเอง

“ฉันคิดว่ามันเป็นคำที่เซ็กซี่มาก” ริชาร์ดพูดขณะลุกออกจากเตียงและเดินอย่างช้าๆ ไปหาเธอ ท่าทีขี้เล่นของเขาช่างน่าดึงดูด และเธอก็รู้สึกสนุกสนานไปด้วย แม้ว่าเธอจะพยายามมากแค่ไหนก็ตาม

“คุณมัน *จิคาเท็ตสึ*” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงแหบพร่า พร้อมก้มลงไปจูบแก้มเธออย่างรวดเร็ว

“ฉันเป็นรถไฟใต้ดินเหรอ” ซายูริสวนกลับ เธอจับความตลกได้แต่ไม่อยากสนับสนุนความงี่เง่าของเขา
อารมณ์ขันแบบตะวันตกของริชาร์ดทำให้เธอประหลาดใจอยู่เสมอ แม้ว่าเธอจะไม่ได้ไม่ชอบ แต่เธอก็พบว่าเรื่องตลกของเขาหลายเรื่องดูไม่ค่อยเข้าท่าสำหรับเธอ แต่เธอก็รู้ว่าเขาก็รู้สึกแบบเดียวกันกับอารมณ์ขันแบบญี่ปุ่น เมื่อคืนก่อน ระหว่างที่ชมภาพยนตร์ญี่ปุ่นเกี่ยวกับนักแสดงตลกเดี่ยวไมโครโฟนที่พวกเขาดูด้วยกันทาง Netflix เขาได้แสดงความคิดเห็นว่าคำบรรยายไม่ถูกต้องหรือเรื่องตลกนั้นโง่เขลา เธอออดสงสัยไม่ได้ว่านั่นส่งผลต่อปฏิกิริยาของเธอต่อคำพูดติดตลกของเขาหรือไม่

“ไม่หรอก คุณไม่ใช่รถไฟใต้ดิน คุณเซ็กซี่” ริชาร์ดสวนกลับโดยแสร้งทำเป็นจริงจัง “แต่ฉันตัดสินใจแล้วว่า *ซิคาเท็ตสึ* เป็นคำที่เซ็กซี่ ดังนั้นฉันจึงสามารถใช้คำนี้เมื่อฉันชมคุณได้”

เธอไม่สามารถรักษาภาพลักษณ์ที่จริงจังของเธอไว้ได้อีกต่อไปและยิ้มออกมา “ฉันรู้ ฮันนี่ ฉันเข้าใจเรื่องตลก”

ริชาร์ดยิ้มอย่างสนุกสนาน “ตอนนี้คุณมีโปรเจ็กต์เยอะไหมที่รัก”

“ตอนนี้เหลือแค่สองคน แต่เกือบจะเสร็จแล้ว” เธอพยายามพูดภาษาอังกฤษเล็กน้อย ขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อเธอเริ่มเข้าใจสำนวนของตัวเอง

ริชาร์ดยิ้ม ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความรักใคร่ เขาชื่นชมความพยายามของเธอ เพราะรู้ว่าบางครั้งคำศัพท์ภาษาอังกฤษก็ออกมาไม่ถูกต้อง เขาเชื่อว่าการสื่อสารต้องอาศัยความเข้าใจข้อความที่แฝงอยู่ในคำศัพท์ และเขาไม่สนใจเรื่องไวยากรณ์ที่ผิดพลาดเป็นครั้งคราว มีแต่พวกนาซีด้านไวยากรณ์เท่านั้นที่กังวลเรื่องแบบนี้

“เกือบเสร็จแล้วเหรอ” เขาถามขณะเอนตัวพิงเก้าอี้ยาวด้วยความสนใจอย่างแท้จริง “เยี่ยมมาก คุณกำลังทำอะไรอยู่”

เธอชี้ไปที่หน้าจอแล้วหยิบโปรเจ็กต์ของเธอขึ้นมา “เว็บไซต์สำหรับร้านกาแฟในโตเกียวและผลงานสำหรับช่างภาพ ทั้งสองอย่างน่าจะเสร็จเร็วๆ นี้” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความภาคภูมิใจ

"เจ้าขยันจัง!" เขาพูดหยอกล้อ เมื่อมีท่าทีขี้เล่นเหมือนเมื่อก่อน

“แค่ฉันดูผ่อนคลายไม่ได้หมายความว่าฉันไม่ได้ทำงานหนัก” เธอกล่าวโต้ตอบพร้อมกับกลอกตา แต่รอยยิ้มของเธอแสดงให้เห็นถึงความสนุกสนานของเธอ

“หากคุณเป็นนักเรียนของฉันตอนที่ฉันยังสอนอยู่ ฉันคงให้ดาวทองแก่คุณมากมาย” เขากล่าวด้วยความรัก

ซายูริหัวเราะเบาๆ ส่ายหัวขณะหันกลับไปจดจ่อกับแล็ปท็อปอีกครั้ง แม้จะรู้สึกหงุดหงิดกับอารมณ์ขันของริชาร์ดอยู่บ้าง แต่ช่วงเวลาแบบนี้ทำให้เธอซาบซึ้งใจกับช่วงเวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน เธอชอบที่เขาทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลงได้ แม้ว่าเธอจะทำงานอยู่ก็ตาม ริชาร์ดส่งจูบให้เธอและกำลังจะออกจากห้องไป เธอบอกว่า “โอ้! ฉันลืมบอกไป ฉันอาจจะไปพัทยาสัปดาห์หน้า”

ริชาร์ดหยุด หันกลับมา แล้วพูดว่า "จริงเหรอ?"

“จริงๆ นะ” เธอกล่าว โดยเน้นตัว “L” อย่างตั้งใจ เพื่อให้บรรยากาศดูสบายๆ

“คุณจะไปที่นั่นทำไม” เขาถามอย่างจริงจัง

“วันนี้เป็นวันเกิดลูกสาวของฉัน เธอจะบินกลับไทยก่อนจะไปฟิลิปปินส์” ซายูริตอบอย่างตรงไปตรงมา

“วันเกิดลูกสาวคุณ” ริชาร์ดพูดช้าช้าๆ ซายูริไม่แน่ใจว่าเธอสัมผัสได้ถึงความสงสัยในเสียงของริชาร์ดหรือไม่

“ใช่ คุณจำได้ไหมว่าฉันบอกว่าฉันมีลูกสาว ชื่อของเธอคือนาโอมิ”

เธอเห็นสมองของริชาร์ดทำงานหนักมากในขณะที่เขาพยายามรำลึกความหลัง

“ใช่ นาโอมิ เธอเป็นนักดำน้ำใช่ไหม” เขาถามด้วยความอยากรู้

“ฮ่าๆ ไม่นะ เธอไม่ใช่นักดำน้ำ มีวิทยาลัยแห่งหนึ่งในเซบูที่นักศึกษาญี่ปุ่นจำนวนมากไปเรียนภาษาอังกฤษในช่วงปิดเทอม” ซายูริตอบพร้อมหัวเราะ

“โอเค น่าสนใจ แต่ทำไมต้องเป็นฟิลิปปินส์” เขาถามด้วยสีหน้าสงสัย

“มันถูกกว่าญี่ปุ่นมาก และฉันต้องจ่ายเงินสำหรับมัน” เธอกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

เธอเห็นริชาร์ดผ่อนคลายอย่างเห็นได้ชัดขณะที่เธอพูด และมันก็ชัดเจนว่าเขาตระหนักได้ว่าซายูริกำลังพูดความจริง

“โอเค เข้าใจแล้ว คุณจะไปนานแค่ไหน” เขาถามด้วยสีหน้าเศร้าหมอง

“ประมาณหนึ่งสัปดาห์ เดินทางสองวัน ช็อปปิ้งที่กรุงเทพฯ หนึ่งวัน แล้วจึงไปหาดจอมเทียนอีกสี่วัน” เธออธิบาย

“เข้าใจแล้ว ฉันหวังว่าคุณคงสนุกกับนาโอมิ” เขากล่าว เธอเข้าใจว่าเขาหมายความตามที่เขาพูด นั่นคือสิ่งหนึ่งที่เธอชอบเกี่ยวกับริชาร์ดจริงๆ เขาเป็นคนที่มีจิตใจดี เขาเป็นคนประหลาดเล็กน้อย ใช่แล้ว แต่เขาใส่ใจคนอื่นจริงๆ และเขาก็รักแมวด้วย

-

ซายูรินั่งที่โต๊ะทำงานโดยจมอยู่กับความคิด เธอตั้งใจว่าจะทำ "ภารกิจ Kaba" ให้เสร็จก่อนเดินทางไปพักยากับนาโอมิในสัปดาห์หน้า นี่คือโอกาสของเธอที่จะจัดการงานที่ค้างอยู่ให้เรียบร้อย และเมื่อเธอทำสำเร็จ ทาคุยะก็จะถือว่าหนี้ของเธอหมดลงแล้ว เธอรู้สึกโล่งใจและกังวลไปพร้อมๆ กัน เธอเปิดแอปส่งข้อความ LINE และส่งข้อความหาโทรุทันที

คราวที่แล้วฉันสนุกกับเวลาที่เราได้อยู่ด้วยกันมาก มาทำกันอีกครั้งเถอะ

เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงกดส่ง ทันใดนั้น โทรศัพท์ของเธอก็สั่นขึ้นพร้อมกับข้อความตอบกลับอย่างกระตือรือร้นของเขา

แน่นอนค่ะ รอไม่ไหวแล้ว!

ซายูริรู้สึกตื่นเต้นจึงหันไปหาริชาร์ดที่กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่บนโซฟา “ฉันจะเดินไปที่ศูนย์การค้าเพื่อหาของขวัญให้นาโอมิ” เธอบอก

“โอเคที่รัก ฟังดูดี” ริชาร์ดตอบพร้อมเงยหน้าขึ้นมองพร้อมรอยยิ้ม เขาไว้ใจเธออย่างเต็มที่ เธอรู้สึกขอบคุณสำหรับสิ่งนั้น

เมื่อเธอเดินออกไปข้างนอก ความร้อนก็ปกคลุมเธอเหมือนผ้าห่มหนาๆ ช่วงต้นฤดูมรสุมในเดือนมิถุนายนช่วยคลายความร้อนอบอ้าวของฤดูใบไม้ผลิได้บ้าง แต่ตอนกลางวันก็ยังคงร้อนและชื้นมาก โชคดีที่ฝนที่ตกในตอนกลางคืนทำให้นอนหลับสบายขึ้นเล็กน้อย เพราะทำให้บ้านเย็นลง

ภาพและเสียงที่คุ้นเคยของน้องไผ่ดังอยู่รอบตัวเธอขณะที่เธอกำลังเดินไปหาโตรุ เธอมักจะใช้เวลาเดินเล่นทุกวันอย่างเพลิดเพลิน แต่ในใจของเธอเต็มไปด้วยความคิดถึงการพบกันครั้งต่อไปของเธอ ทำให้เป็นไปไม่ได้

เมื่อมาถึง *ร้าน Buddha Bar* เธอผลักประตูเปิดออกและมองสำรวจห้อง ปรากฏว่าเขาคือ Toru ซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะใกล้ด้านหลังแล้ว รอยยิ้มกว้างปรากฏบนใบหน้าของเขาเมื่อเขาเห็นเธอเดินเข้ามา

“เฮ้ ซายูริ!” เขาตะโกนออกมาพร้อมลุกขึ้นยืนด้วยความกระตือรือร้นเกินไปเล็กน้อย เธอรู้สึกสนุกสนานเล็กน้อย ความหลงใหลของเขาแทบจะจับต้องได้

“ฉันซื้อเบียร์ให้คุณ” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นขณะชี้ไปที่เบียร์ช้างที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอ

“ว้าว คุณรู้วิธีปฏิบัติกับผู้หญิงได้ดีจริงๆ” เธอตอบขณะนั่งลงตรงข้ามเขา เธอเห็นได้ว่าเขาดีใจแค่ไหนที่ได้พบเธออีกครั้ง ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความชื่นชม

โทรุเอนตัวเข้าไปเล็กน้อย ความกระตือรือร้นของเขาทำให้คนติดตามได้ “ฉันหวังว่าคุณคงชอบมัน ฉันจำได้ว่าคุณดื่มชางเมื่อครั้งที่แล้ว”

ซายูริยิ้มพลางจิบเบียร์เย็นๆ “มันสมบูรณ์แบบ ขอบใจนะ โทรุ”

ซายูริสังเกตเห็นว่าโทรุกำลังประหม่า เขาคงคิดว่าการที่เธอชวนไปดื่มอาจทำให้มีกิจกรรมที่ใกล้ชิดกันมากขึ้น ผู้ชายทุกคนล้วนมีชีวิตเพื่อหวังมีเซ็กส์

ขณะที่ทั้งคู่เริ่มสนทนากัน ซายูริก็อดสังเกตไม่ได้ว่าเขาหลงใหลเธอมากเพียงใด ความกระตือรือร้นที่จะสร้างความประทับใจให้กับเธอช่างน่าดึงดูด และในช่วงเวลาหนึ่ง เธอก็ปล่อยให้ตัวเองหลงใหลไปกับความสนใจนั้น พวกเขาพูดคุยกันทุกเรื่อง ตั้งแต่เรื่องอาหารท้องถิ่นไปจนถึงภาพยนตร์เรื่องโปรด โดยมีเสียงหัวเราะแทรกอยู่ระหว่างการสนทนา

ซายูริรู้ตัวว่าเธอคงมีเวลาว่างสองชั่วโมงก่อนที่ริชาร์ดจะเริ่มกังวลใจ เมื่อสัปดาห์ก่อน เธอไปเดินเล่นไกลและทำอะไรพลาดไป เมื่อริชาร์ดถามว่าเธอจะไปนานแค่ไหน เธอก็ตอบว่าสองชั่วโมง แต่จริงๆ แล้วสามชั่วโมง เขาไม่ได้พูดอะไร แต่เขาไปรออยู่ที่ระเบียงพร้อมกับเบียร์ในมือเมื่อเธอกลับมา ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยทำมาก่อน

เธอเล่าถึงบทสนทนาที่พวกเขาได้คุยกันในสัปดาห์แรกที่พวกเขาพบกัน เมื่อริชาร์ดเล่าให้เธอฟังว่าแอฟริกาใต้ไม่ปลอดภัย และผู้หญิงไม่ควรออกไปเดินเล่นในเมืองคนเดียวในเวลากลางคืน นั่นเป็นวิธีของเขาในการบอกเธอว่าเขาเป็นห่วงที่เธอชอบออกไปเที่ยวกลางคืน ไม่นานเธอก็ได้เรียนรู้ว่าไม่ควรกำหนดเวลาที่เธอจะกลับมา เพราะจะทำให้เขาเครียดเท่านั้น ตอนนี้เธอพูดเพียงว่า "เจอกันใหม่นะที่รัก!" เมื่อเธอออกจากบ้าน แต่เธอไม่ต้องการจะพูดเกินเลย เพราะริชาร์ดอยู่ในเขต "ไม่ต้องตื่นตระหนก" นานถึงสองชั่วโมง

ภายใต้ความสนุกสนานที่ผิวเผินของเธอ ภาระกิจของเธอยังคงหนักอึ้งอยู่ในใจของเธอ ถึงเวลาแล้วที่จะต้องนำบทสนทนาไปในทิศทางที่ถูกต้อง เธอจำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับคาบะ และโทรุอาจเป็นกุญแจสำคัญ ขณะที่เธอกำลังจิบเบียร์และดูเขาพูดคุยเกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่องล่าสุดอย่างมีชีวิตชีวา เธอก็เตือนตัวเองให้จดจ่ออยู่กับมัน นี่เป็นส่วนหนึ่งของแผนของเธอ และเธอต้องดำเนินการอย่างระมัดระวัง

“บอกฉันหน่อยสิ โทรุ – คาบะแต่งงานแล้วเหรอ” เธอถามอย่างกะทันหัน เพราะต้องการดึงดูดความสนใจจากโทรุอย่างเต็มที่

โทรุเงยหน้าขึ้นด้วยความตกใจ มีเงาลอยผ่านใบหน้าของเขา “ทำไมคุณถึงอยากรู้เรื่องนั้น” เขาถาม น้ำเสียงของเขามีทั้งความอยากรู้และความมืดมนผสมกัน

เธออมยิ้มโดยยังคงรักษาท่าทีสงบนิ่งเอาไว้ “ฉันแค่คิดถึงงานปาร์ตี้ที่โกดัง เขาดูฉลาดมากในคืนนั้น ฉันสงสัยว่าทำไมเขาถึงไม่อยู่กับสาวบาร์ ฉันเลยถามเขาว่าเขาแต่งงานแล้วหรือเปล่า พูดคุยกัน”

สีหน้าของโทรุเปลี่ยนไป ขากรรไกรของเขาเกร็งขึ้น ซายูริสังเกตเห็นว่าเธอไปกระทบเส้นประสาทของเขาเข้า “คุณคิดว่าเขาเซ็กซี่ไหม” เขาถามด้วยน้ำเสียงที่อิจฉา

“ฉันสังเกตเห็นว่าเขามีหุ่นล่ำและแต่งตัวดี” เธอตอบอย่างไม่ใส่ใจ ใบหน้าเฉยเมยของเธอไม่สั่นคลอน

“เขาใช้เงินซื้อเสื้อผ้าเยอะมาก เขาซื้อของออนไลน์จากญี่ปุ่น ฉันอยากได้เงินซื้อของพวกนั้นบ้างจัง” โทรุบ่นพึมพำด้วยความเคียดแค้นที่ค่อยๆ ปรากฏขึ้นในคำพูดของเขา ซายูริรู้สึกตื่นเต้น เธอได้กดปุ่มของเขาพอดี

“คุณไม่เคยตอบคำถามของฉันเลย เขาแต่งงานแล้วเหรอ” เธอถามด้วยน้ำเสียงสบายๆ แต่ชวนซักไซ้ โทรุลังเลอย่างเห็นได้ชัด เขาพยายามดิ้นรนกับอารมณ์ของตัวเอง หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งที่รู้สึกว่าอะไรๆ ก็ดูตึงเครียด เขาจึงพูดในที่สุดว่า “ไม่ เขาไม่ได้แต่งงาน”

เธอเอนตัวเข้ามาใกล้ มือของเธอปัดไปที่แขนของเขา เป็นท่าทางที่ทั้งปลอบโยนและยั่วยวน “ฉันไม่รู้จักเขามากนัก แต่ฉันแน่ใจว่าเขาคงไม่ดีเท่าคุณ” เธอกล่าวโดยปล่อยให้คำพูดนั้นค้างคา เพราะรู้ว่าเธอต้องทำให้โทรุติดใจ

เขาจ้องมองเธอ ดวงตาของเขายังคงเต็มไปด้วยความโกรธ แต่ลึกๆ แล้ว เธอสัมผัสได้ถึงความหวังเล็กๆ น้อยๆ การแข่งขันที่เธอสร้างขึ้นระหว่างพวกเขาดูเหมือนจะจุดประกายในกิริยาท่าทางของเขา และเธอก็เพลิดเพลินกับการควบคุมที่เธอใช้ในเกมที่ละเอียดอ่อนนี้

-

ซายูริรู้สึกสดชื่นขึ้นเมื่อเก็บกระเป๋าเตรียมเดินทางไปพัทยา การไปพัทยากับนาโอมิรู้สึกเหมือนเป็นการหลีกหนีที่จำเป็นอย่างยิ่ง เธอเดินทางไปพัทยาแต่เช้าตรู่ แต่เธอไม่มั่นใจว่าจะทำทุกอย่างเสร็จทันเวลา ช่วงเช้าไม่ใช่จุดแข็งของเธอ เธอรู้สึกขอบคุณที่ริชาร์ดยืนกรานจะพาเธอไปที่สถานีรถไฟในวันก่อนหน้าเพื่อซื้อตั๋วไปกรุงเทพฯ ให้เธอ ทำให้เธอไม่ต้องกังวลอีกต่อไป

เธอเคยประสบกับความรักในรูปแบบต่างๆ มากมายตลอดชีวิตของเธอ โดยความรักแต่ละครั้งนั้นจุดประกายให้เกิดช่วงฮันนีมูนอันน่าตื่นเต้นซึ่งจางหายไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เธอโหยหาความรักครั้งใหม่ แม้ว่าความรู้สึกที่เธอมีต่อริชาร์ดจะแข็งแกร่งเพียงใด แต่ความเป็นจริงของการที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันตลอด 24 ชั่วโมงทุกวันก็ปรากฏชัดขึ้นราวกับเงา

ในใจของเธอ ความคิดที่จะอยู่ร่วมกันอย่างถาวรนั้นช่างน่าอึดอัด ความคิดที่จะอยู่กับคนคนหนึ่งตลอดไปนั้นเหมือนกับคุก เป็นการแสดงออกถึงบาดแผลในวัยเด็กของเธอ เธอมักจะครุ่นคิดว่าการแต่งงานที่ดีที่สุดควรดำเนินไปในพื้นที่ที่ทั้งคู่มีชีวิต มีงานทำ และพื้นที่หายใจของตนเอง ความสมดุลดังกล่าวช่วยให้มีความใกล้ชิดกันได้โดยไม่ต้องแบกรับภาระอันหนักหน่วงของการอยู่ด้วยกันตลอดเวลา เธอยอมรับแนวคิดของ *ฮิคิโคโมริ* มานานแล้ว และไม่กังวลเลยที่จะถูกเรียกว่า *เมคอินุ ซึ่ง* เป็นคำเรียกที่มักใช้กับผู้หญิงโสดที่อายุมากกว่า 40 ปี เธอรักความเป็นส่วนตัว แต่เธอก็ชอบที่มีผู้ชายอยู่เคียงข้างในช่วงแรกๆ ของความรักที่แสนสุข เธอไม่ต้องการเป็น *ฮิคิโคโมริ โดยเด็ดขาด* จึงตัดสินใจประนีประนอม โดยผสมผสานความสันโดษเข้ากับความโรแมนติก

เมื่อริชาร์ดไม่อยู่บ้านที่ฟิลิปปินส์ เธอสามารถจัดการชีวิตในบ้านหลังใหญ่ได้ดี แต่ความเหงาเริ่มเข้ามาแทนที่ โดยเฉพาะในเวลากลางคืน การกอดหมอนไม่สามารถทดแทนความอบอุ่นจาก การโอบกอดของผู้ชายได้ นับเป็นการรักษาสมดุลที่ละเอียดอ่อน สำหรับเธอแล้ว การจัดการเวลาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ไม่ว่าจะเป็นความเป็นส่วนตัวในตอนกลางวันหรือความใกล้ชิดในตอนกลางคืน

ขณะที่เธอรูดซิปกระเป๋าเดินทาง เธอได้เตือนริชาร์ดในใจว่าให้ย้ายโต๊ะทำงานของเขาไปที่เลานจ์เมื่อเธอกลับมาจากพัทยา การอยู่ห้องเดียวกับเขาในระหว่างวันไม่ค่อยดีนักสำหรับความสงบในจิตใจของเธอ เธอชอบที่มีเขาอยู่ใกล้ๆ แต่เธอไม่ต้องการให้เขาอยู่ในพื้นที่ของเธอตลอดเวลา เหมือนกับแท่งช็อกโกแลตในตู้เย็น ซึ่งเป็นขนมที่เธอสามารถเลือกได้ตามใจชอบแต่ไม่อยากให้ต้องมาจ้องมองหน้าเธอ

คืนก่อนหน้านี้เป็นคืนที่น่ารื่นรมย์อย่างไม่คาดคิด ริชาร์ดแนะนำให้พวกเขาซื้ออาหารข้างทางสำหรับมื้อเย็น ซึ่งเป็นการตัดสินใจที่ทำให้พวกเขามีเวลาร่วมกันมากขึ้นก่อนที่เธอจะจากไป ซายูริรู้สึกซาบซึ้งใจกับน้ำใจดังกล่าว และนับเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สดชื่นจากกิจวัตรประจำวันของพวกเขา เธอได้บอกเขาว่าถึงแม้เธอไม่จำเป็นต้องทำโปรเจ็กต์ออกแบบเว็บปัจจุบันให้เสร็จก่อนจากไป แต่เธอก็อยากลองดูจริงๆ เพื่อให้เธอได้ใช้เวลากับนาโอมิมากขึ้น ดังนั้นเธอจึงใช้เวลาทั้งวันนั่งติดเก้าอี้เอนหลังและพิมพ์งานไปอย่างรวดเร็ว ริชาร์ดมักจะแสดงความประหลาดใจที่เขาทึ่งกับเวลาที่เธอทุ่มเทให้กับการเขียนโค้ดมากเพียงใด โดยเขามักจะสงสัยเกี่ยวกับกระบวนการของเธออยู่เสมอ

“เบบี้!” ริชาร์ดเรียกก่อนที่จะเข้าไปในห้อง

“อะไรนะ” เธอตอบ น้ำเสียงของเธอเริ่มหงุดหงิด วันนี้เป็นวันที่ยาวนานและยากลำบาก และเธอรู้สึกว่าความเหนื่อยล้ากดทับเธออยู่

“คุณต้องการให้ฉันตรวจสอบคำสะกดในเว็บไซต์ของคุณไหม” ริชาร์ดเสนอด้วยน้ำเสียงแจ่มใสและเต็มใจ เขาเคยทำสิ่งนี้เพื่อเธอมาก่อนในโครงการล่าสุดของเธอ และเธอก็รู้สึกขอบคุณสำหรับการสนับสนุนของเขา

ซายูริหยุดชะงักและมองเขาอย่างว่างเปล่า เธอรู้ตัวว่าเธอรู้สึกเหนื่อย ตึงเครียด และหงุดหงิดเพียงใด เธอต้องการพักจากหน้าจอและแรงกดดันจากกำหนดส่งงาน ในขณะนั้น เธอตัดสินใจที่จะมุ่งความสนใจไปที่ริชาร์ดแทน ด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน เธอครางเบาๆ ว่า “โอเค ไว้เจอกันใหม่ ฉันอยากนอนกับคุณตอนนี้”

“แน่นอน! ฉันมีความสุขที่ได้นอนกับคุณ” ริชาร์ดยิ้มแย้ม ใบหน้าของเขาสดใสขึ้นเมื่อเธอเปลี่ยนท่าที “ขอไปปิดเตาแก๊สก่อน ฉันจะทำไข่ลวกให้คุณกินพรุ่งนี้”

เมื่อเขาออกจากห้อง ซายูริก็ลุกขึ้นและไปนอนลงบนเตียง เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ และรู้สึกโล่งใจขึ้นมาบ้าง ความตึงเครียดที่ไหล่ของเธอเริ่มคลายลง เธอจึงยอมให้ตัวเองมีสติอยู่กับปัจจุบัน ไม่กี่นาทีต่อมา ริชาร์ดกลับมาพร้อมรอยยิ้มขี้เล่นบนใบหน้า ซึ่งซายูริไม่สามารถมองเห็นได้ในขณะที่เธอนอนหงายและหลับตา

เขาเอนกายลงนอนอย่างนุ่มนวลข้างเธอ เสียงผ้าปูเตียงที่สั่นไหวเบาๆ แทบไม่รบกวนความเงียบสงบในห้อง ขณะที่เขาเริ่มนวดหนังศีรษะของเธอด้วยการเคลื่อนไหวที่อ่อนโยนและตั้งใจ ซายูริก็รู้สึกว่าความเครียดของเธอละลายหายไป ขณะที่เธอยังคงหลับตา รอยยิ้มปรากฏบนริมฝีปากของเธอ ความอบอุ่นแผ่ซ่านออกมาจากสัมผัสของเขา

“คุณมีมือที่แข็งแรงมาก” เธอครางเสียงแผ่วเบาและนุ่มนวล ความรู้สึกนั้นทำให้เธอรู้สึกขนลุก ทำให้เธอเกิดความปรารถนาที่ฝังรากลึกในตัวเธอขึ้นมา ความปรารถนาที่จะได้รับความรัก การสัมผัส และรู้สึกปลอดภัยในอ้อมแขนของใครสักคน ในขณะนั้น เธอคุ้นคิดว่าพวกเขาเป็นเพียงนักเดินทางที่โดดเดี่ยวสองคนที่ค้นพบความสบายใจในอ้อมแขนของกันและกัน

"เหมียว" เธอร้องครางเล่นๆ อีกครั้งโดยที่ตายังคงปิดอยู่ ขณะนั้นเธอกำลังดื่มด่ำกับความใกล้ชิดในขณะนั้น

เสียงนั้นกลายเป็นความลับเล็กๆ น้อยๆ ของพวกเขา ความเจ้าชู้ที่เบ่งบานขึ้นเมื่อพวกเขาค้นพบว่าพวกเขามีความรักต่อแมวเหมือนกัน เมื่อใดก็ตามที่เธอรู้สึกรักใคร่ เธอจะมองเขาด้วยดวงตาสีน้ำตาลโตชวนมองและส่งเสียงครางเบาๆ ว่า "เหมียว" ซึ่งเป็นสัญญาณของความพึงพอใจและความขี้เล่นของเธอ เขาหัวเราะเบาๆ นิ้วของเขาหยุดชะงักชั่วขณะด้วยความประหลาดใจ จากนั้นก็กลับมาทำจังหวะปลอบโยนอีกครั้ง

“คุณเป็นแมวตัวน้อยที่สมบูรณ์แบบจริงๆ” เขากล่าวหยอกล้อด้วยน้ำเสียงอบอุ่นและทุ้มนุ่ม

ซายูริรู้สึกกระพือปีกเบาๆ ในอกของเธอ เสียงหยอกล้อเล่นโอบล้อมเธอไว้ราวกับผ้าห่มนุ่มๆ เธอเพลิดเพลินกับความเรียบง่ายของช่วงเวลานั้น เสียงหัวเราะร่วมกัน และความสัมพันธ์อันเงียบสงบที่สั่นไหวระหว่างพวกเขา ทุกครั้งที่ลูบไล้เบาๆ เธอรู้สึกได้รับการเอาใจใส่และรู้สึกเหมือนอยู่บ้านมากขึ้น ในโลกเล็กๆ ของพวกเขา มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่โอบล้อมด้วยความอบอุ่นและคำสัญญาของบางสิ่งที่ลึกซึ้งกว่า

บทที่ 43

ซายูรินั่งรถไฟไปกรุงเทพฯ เสียงรางรถไฟดังสนั่นเป็นฉากหลังที่ผ่อนคลายเมื่อเธอมองออกไปนอกหน้าต่าง ทิวทัศน์ผ่านไปอย่างเลือนลาง มีทั้งทุ่งหญ้าสีเขียวและภูเขาไกลๆ
และเธอก็รู้สึกตื่นเต้นมาก เธอตั้งตารอที่จะได้เจอนาโอมิ ลูกสาวของเธอ ซึ่งจะมาถึงจากโตเกียวในวันรุ่งขึ้น
นาโอมิจะบินไปฟิลิปปินส์ในอีกไม่กี่วันเพื่อเรียนภาษาอังกฤษในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน และซายูริก็แทบรอไม่ไหวที่จะใช้เวลากับเธออย่างเต็มที่

นาโอมิไม่ใช่เด็กที่ตั้งใจจะเลี้ยง แต่ซายูริก็รักเธอมาก เธอเสียสละมากมายเพื่อให้นาโอมิมีวัยเด็กที่ดี โดยต้องฝ่าฟันอุปสรรคในการเลี้ยงดูเธอเพียงลำพัง
ความคิดที่จะได้กลับมาพบกันอีกครั้งทำให้เธอรู้สึกอบอุ่น แม้ว่าเธอจะเตรียมตัวสำหรับการพบกับทาคุยะที่รออยู่ข้างหน้าก็ตาม

เธอจำเป็นต้องพูดคุยเกี่ยวกับ Kaba เพื่อปิดฉากบทหนึ่งในชีวิตของเธอและในที่สุดก็ตกลงกับ Takuya
เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องตกลงเรื่องนี้ก่อนที่จะใช้เวลาอย่างสนุกสนานกับ Naomi ที่พัทยา การรู้ว่า Naomi
ไม่เคยรู้เลยว่าแม่ของเธอเคยเกี่ยวข้องกับยากูซ่าในอดีตทำให้ Sayuri รู้สึกโล่งใจ เธอตั้งใจที่จะปกปิดส่วนนั้นของชีวิตเธอไว้ เพื่อปกป้องลูกสาวจากความซับซ้อนของมัน

ขณะที่รถไฟกำลังเคลื่อนตัวไป ซายูริก็รู้ตัวว่าเธอลืมโหลดข้อมูลลงในโทรศัพท์ และก็ไม่มี Wi-Fi ให้ใช้ เธอจึงตัดสินใจหยุดการเชื่อมต่อและสูดหายใจเข้าลึกๆ
เพื่อผ่อนคลาย นี่เป็นโอกาสอันหายากที่จะได้อ่านหนังสือ *Norwegian Wood* ของฮารูกิ มูราคามิ ซึ่งเธอตั้งใจจะอ่านมานานแล้ว
เธอเปิดหนังสือขึ้นมาและดื่มด่ำไปกับเรื่องราวต่างๆ ในขณะที่รถไฟพาเธอไปยังจุดหมายปลายทาง

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว และก่อนที่เธอจะรู้ตัว รถไฟก็ชะลอความเร็วลงจนหยุดที่สถานีรถไฟกรุงเทพอภิวัฒน์ ซึ่งเป็นสถานีรถไฟกลางแห่งใหม่ในกรุงเทพฯ
ซายูริก้าวลงจากรถไฟและมองไปรอบๆ ชานชาลาที่พลุกพล่าน แม้ว่าสถานีแห่งนี้จะทันสมัยและน่าประทับใจ แต่เธอกลับชอบสถานีหัวลำโพงเก่ามากกว่า

สถานีนี้มีเสน่ห์และตั้งอยู่ในทำเลใจกลางเมือง ทำให้การเดินทางในเมืองสะดวกขึ้น ความคิดที่จะไปประชุมที่ถนนข้าวสารจากที่นี่ทำให้เธอรู้สึกหวาดหวั่น การเดินทางจะยาวนานและซับซ้อน โดยเฉพาะเมื่อค่ำลง อย่างไรก็ตาม การเดินทางโดยสัมภาระเพียงเล็กน้อย—เพียงแค่สะพายเป้—ก็ถือเป็นพรเล็กๆ น้อยๆ เธอสามารถจัดการการเดินทางได้โดยไม่รู้สึกเป็นภาระ

หลังจากแวะซื้อน้ำดื่ม ซายูริก็ฝ่าฝูงคนและลงบันไดไปที่รถไฟฟ้าใต้ดิน ในที่สุดเธอก็มาถึง บาร์ *มาดาม มูซัค ซึ่ง เป็นสถานที่สุด*
ฮิปในย่านถนนข้าวสารที่เธอเลือกเพราะวิวบนดาดฟ้า เธอรู้สึกตื่นเต้นและประหม่าเมื่อเดินขึ้นบันไดไปจนสุด ดาดฟ้ามีวิวขอบฟ้าของกรุงเทพฯ ที่สวยงามตระการตา แสงไฟในเมืองเริ่มระยิบระยับเมื่อพลบค่ำลง ซายูริใช้เวลาสักครู่เพื่อชื่นชมบรรยากาศก่อนจะมองหาทาคุยะ เธอเห็นเขาพิงราวบันได ท่าทางผ่อนคลายแต่กระฉับกระเฉง

“โคนิจิวะ” เธอกล่าวทักทาย เมื่อเธอมาถึงเขา

เขาหันกลับมา รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเขา “ซายูริ ดีใจที่ได้เจอคุณ”

ขณะที่ทั้งคู่ทักทายกัน ซายูริก็รู้สึกถึงความหนักอึ้งของค่ำคืนที่รออยู่ข้างหน้า การพบกันครั้งนี้มีความสำคัญ และเธอก็พร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป เธอต้องการทิ้งเงาแห่งอดีตไว้ข้างหลังอย่างสุดหัวใจ

“มานั่งกันเถอะ” ทาคุยะแนะนำพร้อมกับชี้ไปที่โต๊ะพร้อมกับฝ่ามือเปิด

"เฮ้!" ซายูริเห็นด้วย

พนักงานเสิร์ฟชาวไทยหน้าตาน่ารักปรากฏตัวขึ้นเพื่อรับออร์เดอร์เครื่องดื่มของพวกเขา ทั้งสองคนสั่งเบียร์ช้าง

“ชีวิตที่หนองไผ่เป็นอย่างไรบ้าง” ทาคุยะถามโดยไม่เสียเวลาพูดคุยเรื่องทั่วไป

"เงียบ" เป็นคำเดียวที่ซายูริพูด

“ถ้าคุณสงสัยว่าทำไมคุณถึงไม่เคยเห็นมาซาชิเลย ฉันบอกเขาว่าอย่าแสดงตัวออกมาว่าทำไมคุณถึงสืบสวนเรื่องนี้” ทาคุยะโต้แย้ง

“เอาจริงๆ ฉันก็สงสัยเหมือนกัน ฉันไม่เคยเห็นเขาเลยสักครั้ง” ซายูริตอบ

"คัมไป!" ทาคุยะยกแก้วฉลองในขณะที่เบียร์มาถึง

"คัมไป!" ซายูริชนแก้วโดยแตะกระป๋องเบียร์ของเธอเบาๆ กับกระป๋องของทาคุยะ

“แล้ว ซายูริจัง มีข่าวอะไรจะบอกฉันไหม ไม่ว่าจะดีหรือไม่ก็ตาม”

“เฮ้!” เธอกล่าวยืนยันพร้อมยิ้ม “เท่าที่ฉันรู้ ฉันยืนยันได้ว่า Kaba กำลังยักยอกเงินจากธุรกิจค้ายา” เธอกล่าว

“นั่นเป็นข่าวดีนะ คุณรู้ได้ยังไง” ทาคุยะซักไซ้

“โทรุตกหลุมรักฉัน” เธอหัวเราะคิกคัก “ฉันทำให้เขาเมาและเขาก็เล่าทุกอย่างให้ฉันฟัง หวังว่าจะได้ใกล้ชิดกับฉัน ฉันคิดว่าฉันทำให้เขาอกหัก” ซายูริพูดต่อ ทาคุยะยกคิ้วขึ้น ริมฝีปากมีรอยยิ้มเยาะ

“คุณมีหนทางในการรับข้อมูลไม่ใช่หรือ” เขากล่าวขณะเอนหลังเก้าอี้ด้วยท่าทางขบขันอย่างเห็นได้ชัด

ซายูริยักไหล่และยิ้มอย่างสนุกสนาน “บางครั้งคุณต้องเล่นเกมเพื่อที่จะชนะใช่ไหม โทรุก็มีเสน่ห์มากเมื่อเขาได้ดื่มไปบ้าง” เธอจิบเบียร์ช้างพลางดื่มด่ำความเย็นที่ไหลลงคอ

“มีเสน่ห์? หรือแค่สิ้นหวัง” ทาคุยะแซวพลางมองตาเป็นประกายด้วยความซุกซน

“บางทีก็ทั้งสองอย่าง” เธอกล่าวตอบด้วยเสียงหัวเราะ “แต่เขาก็บอกความจริงไปแล้ว ดูเหมือนว่าคาบะจะโกงเงินมาหลายเดือนแล้ว และโทรุก็ไม่ค่อยพอใจนัก เขารู้สึกไม่พอใจที่คาบะมีเงินมากมายแต่กลับไม่มี” ซายูริอธิบาย ทาคุยะพยักหน้าอย่างครุ่นคิด ท่าทีของเขาเปลี่ยนไปเป็นจริงจัง

“นั่นเป็นข้อมูลที่มีค่ามาก ซายูริ ถ้าคาบะเอาเงินจากปฏิบัติการนี้ไป ฉันก็ต้องลงมือทำ ฉันเป็นคนรับผิดชอบเอง” ทาคุยะพูดอย่างจริงจัง “คุณจะกลับหนองไผ่เมื่อไหร่” เขากล่าวต่อ โดยรู้ว่าซายูริจะไปพักยากับนาโอมิสองสามวัน

“คืนวันเสาร์” เธอตอบ “คุณถามทำไม” เธอถามด้วยความอยากรู้

“แค่ถามเฉยๆ ฉันต้องคิดแผนรับมือกับคาบะก่อนที่คุณจะกลับ เราจะเจอกันอีกครั้งในวันเสาร์ได้ไหม ก่อนที่คุณจะไปสถานีรถไฟ” ทาคุยะถาม

เธอตอบ "สวัสดี!"

“ผมจะลองดูว่าสามารถรวบรวมหลักฐานเพิ่มเติมได้ก่อนหน้านั้นหรือไม่ เราไม่สามารถดำเนินการตามคำสารภาพในขณะเมาได้” เขาตอบ “แต่ถ้าสิ่งที่คุณพูดเป็นความจริง ทุกอย่างก็จะเปลี่ยนไป”

“ทาคุยะ...” ซายูริเริ่ม

“ครับ?” ทาคุยะถาม

“ได้โปรดบอกฉันทีว่าตอนนี้เราเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว ฉันทำตามที่คุณขอแล้ว ฉันไม่อยากให้ ‘หนี้’ นี้ครอบงำฉันตลอดไป” ซายูริอ้อนวอนพร้อมกับยกนิ้วขึ้นเป็นเครื่องหมายอากาศขณะพูดคำว่า ‘หนี้’

เขาจ้องดูเธอด้วยสีหน้าว่างเปล่าขณะพิจารณาคำถามนั้น ชั่วขณะหนึ่ง บรรยากาศเต็มไปด้วยเรื่องราวในอดีตที่ไม่มีใครเอ่ยถึงและแบ่งปันภาระต่างๆ จากนั้นเขาก็หายใจออกช้าๆ พร้อมกับรอยยิ้มที่ปรากฏขึ้น “โอเค ซายูริจัง ฉันไม่คิดว่าจะมีอะไรมากกว่านี้ที่เธอทำได้โดยไม่เปิดเผยตัวตน”

ทันใดนั้น เขาก็เกิดประกายแวววูบวาบในดวงตา เขาถูยน้ำลายใส่ฝ่ามือแล้วยื่นมาทางเธอ ซายูริยกคิ้วขึ้นแต่ก็อดยิ้มไม่ได้ เธอทำตามการกระทำของเขาโดยถูยน้ำลายใส่มือของเธอเอง และพวกเขาก็จับมือกัน มือของพวกเขาเหนียวเหนอะหนะแต่ก็สื่อถึงสัญลักษณ์

“ฉันเรียกมันว่าเสมออย่างเป็นทางการแล้ว” ทาคุยะประกาศด้วยรอยยิ้มเยาะ “เธอทำได้ดีนะ ซายูริจัง ขอบคุณ” เขาจ้องตากับเธอ และชั่วขณะหนึ่ง โลกที่อยู่รอบตัวพวกเขาก็เลือนหายไป

ในความเงียบนั้น ซายูริมองเห็นอารมณ์ที่ปั่นป่วนอยู่เบื้องหลังดวงตาของเขา ความรู้สึกขัดแย้งเต้นรำอยู่ที่นั่น ทั้งความกตัญญู ความหงุดหงิด และบางสิ่งที่ลึกซึ้งกว่านั้นที่บ่งบอกถึงสายสัมพันธ์ที่ซับซ้อนที่หล่อหลอมพวกเขามาตลอดสามทศวรรษ พวกเขาต่างก็ตกเป็นเหยื่อของสถานการณ์ แต่ละคนต่างก็เดินตามเขาวงกตของทางเลือกและความเสียใจของตนเอง ความเข้าใจนี้สร้างความเชื่อมโยงระหว่างพวกเขามาโดยตลอด แม้จะพูดออกมาไม่ได้แต่จับต้องได้

“ขอบคุณนะ ทาคุยะซัง” ซายูริตอบอย่างจริงใจ น้ำเสียงของเธอเริ่มอ่อนลง เธอส่งรอยยิ้มที่เข้าใจเขา รอยยิ้มที่รับรู้ถึงความหนักอึ้งที่ทั้งคู่แบกรับเอาไว้ “ฉันซาบซึ้งใจกับทุกสิ่งที่คุณทำเพื่อฉัน”

ทาคุยะยิ้มเยาะ "อีกไม่นานคุณคงจะขอบคุณฉันมากขึ้นอีก" "ฉันได้เก็บข่าวบางอย่างไว้กับคุณซึ่งคุณคงจะชื่นชม"

“โอ้ จริงเหรอ” ซายูริพูดอย่างสนใจ

“ใช่แล้ว ฉันมั่นใจว่าคุณจำ 'เพื่อน' ของเรา โทโมโกะ ได้” ทาคุยะพูดต่อโดยยกนิ้วขึ้นแสดงเครื่องหมายคำพูด

“โทโมโกะ!” ซายูริเผลอพูดออกมาด้วยความตกใจ “นังนั่น! แล้วเธอล่ะ?”

“ฉันไม่แน่ใจว่าคุณได้ยินเรื่องนี้หรือไม่ แต่เธออยู่ในคุก” ทาคุยะพูดต่อพร้อมยิ้มเหมือนแมวเชสเชียร์

“ว้าว! เป็นยังไงบ้าง บอกฉันมาสิ” ซายูริพูดอย่างตื่นเต้น

“สิ่งที่ทำให้ฉันวิตกกังวลใจมานานหลายปีก็คือเธอไม่เคยต้องรับผลใดๆ จากการกระทำของเธอต่อพวกเรา – คุณและฉัน – ดังนั้น ฉันจึงตัดสินใจที่จะทำให้คะแนนเท่ากัน”

“คุณทำอะไรลงไป?”

“ฉันขอให้มาซาชิปลูก *ยาบะ* ในอพาร์ตเมนต์ของเธอที่โตเกียว เขาสามารถ ‘โน้มน้าว’ ผู้จัดการอาคารให้ช่วยได้” ทาคุยะอธิบายโดยใช้เครื่องหมายคำพูดเพื่อ ‘โน้มน้าว’ อีกครั้ง

“ *ยาบะ คืออะไร* ” ซายูริถามด้วยความสับสน

“ขอโทษที ฉันอยู่เมืองไทยนานเกินไป” ทาคุยะหัวเราะ “ฉันหมายถึงเมทแอมเฟตามีนนะ ที่นี่เขาเรียกว่า *ยาบ้า* ”

“เฮ้ย เกิดอะไรขึ้น” ซายูริถามด้วยความไม่เชื่อ

“แน่นอนว่าฉันโทรเรียกตำรวจ ตอนนี้เธอกำลังรับโทษจำคุก 7 ปีในเรือนจำหญิงโตเกียว นั่นจะทำให้เธอมีเวลาพิจารณาทางเลือกที่ดีกว่าในชีวิตของเธอ” ทาคุยะกล่าวด้วยความยินดี

“คุณไม่รู้หรอกว่าฉันดีใจแค่ไหนที่ได้ยินแบบนั้น” ซายูริสารภาพออกมาอย่างโล่งใจ เธอได้ชำระหนี้ทั้งหมดกับทาคุยะแล้ว และโทโมโกะก็ถูกลงโทษในที่สุดสำหรับการกระทำของเธอ สัปดาห์นี้ที่พัทยาจะเป็นสัปดาห์ที่ไม่มีความเครียดเลย!

รอยยิ้มของทาคุยะจางลงเล็กน้อยเมื่อเขาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของเธอและพูดว่า “แค่จำไว้ว่าเราอยู่ในสถานการณ์นี้ด้วยกัน ซายูริจัง เสมอ” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงต่ำและจริงจัง กำแพงที่พวกเขาสร้างขึ้นรอบตัวดูเหมือนจะแตกสลายไปชั่วขณะ และซายูริรู้สึกว่าไม่ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร เธอสามารถพึ่งพาทาคุยะได้เสมอในการก้าวไปข้างหน้า เธอพยักหน้า รู้สึกว่าประวัติศาสตร์ร่วมกันผูกมัดพวกเขาแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ซายูริยังคงรู้สึกตกใจและไม่เชื่ออยู่ดี แม้ว่าพวกเขาจะแข่งขันกันอย่างดุเดือด แต่โทโมโกะก็ไม่เคยก้าวข้ามเส้นแบ่งที่ร้ายแรงใดๆ ใช่ เธอวางแผนการที่ท้ายที่สุดแล้วนำไปสู่แผลเป็นของทาคุยะและการตั้งครรภ์ของเธอ แต่ซายูริไม่เชื่อว่าโทโมโกะสามารถคาดการณ์ถึงผลที่ตามมาเหล่านั้นได้ หรือบางทีเธออาจจะคาดการณ์ไว้แล้วก็ได้ แต่นอกเหนือจากความตกใจแล้ว เธอยังรู้สึกถึงการแก้แค้นที่แวบเข้ามา เธอมักจะรู้สึกว่าถูกบดบังด้วยความกล้าหาญและความมั่นใจของโทโมโกะ

อย่างไรก็ตาม แม้จะยอมรับว่ารู้สึกเกลียดชังโทโมโกะอย่างรุนแรงในวัยเยาว์ แต่ซายูริกลับรู้สึกกังวลแทน เธอไตร่ตรองถึงความซับซ้อนของการแข่งขันระหว่างพวกเขาและสงสัยเกี่ยวกับสถานการณ์ที่นำไปสู่สถานการณ์ของโทโมโกะ แม้จะมีความเป็นปฏิปักษ์กัน แต่เธอก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเห็นอกเห็นใจเล็กน้อย เพราะรู้ว่าทุกคนต่างต้องเผชิญกับการต่อสู้ในแบบของตัวเอง การเปิดเผยนี้ทำให้ซายูริต้องพิจารณาค่านิยมและมุมมองของตนเองเกี่ยวกับการแข่งขันอีกครั้ง ซึ่งผลักดันให้เธอไตร่ตรองถึงความหมายที่แท้จริงของความแข็งแกร่งและความยืดหยุ่น *กามัน*

-

ซายูรินอนสบาย ๆ ใต้ศาลาริมสระน้ำในโรงแรมของพวกเขาที่หาดจอมเทียน แสงแดดอุ่น ๆ ของฤดูร้อนลอดผ่านช่องหลังคาเหนือเธอ เสียงหัวเราะและเสียงน้ำที่กระเซ็นดังไปทั่วในขณะที่เธอทำงานอย่างขยันขันแข็งกับแล็ปท็อปของเธอเพื่อพยายามทำให้โปรเจ็กต์ออกแบบเว็บไซต์สองโปรเจ็กต์สุดท้ายของเธอเสร็จ เธอเห็นนาโอมิกำลังเล่นลูกบอลชายหาดสีสันสดใสในสระว่ายน้ำ เสียงหัวเราะของเธอเป็นทำนองที่ไพเราะซึ่งทำให้ซายูริยิ้มได้แม้จะต้องทำงานที่กดดัน

เด็กหนุ่มวัยรุ่นหน้าตาดีคนหนึ่งซึ่งพูดสำเนียงเยอรมันกำลังวนเวียนอยู่ใกล้ๆ นาโอมิ โดยละสายตาจากนางไม้แห่งสายน้ำตะวันออกไม่ได้เลย นาโอมิอายุ 20 ปี สูงกว่าแม่ของเธอเล็กน้อย ซายูริรู้ว่าเธอได้รับมรดกมาจากพ่อของนาโอมิ แต่เธอพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงเขาให้ได้ นาโอมิยังคงไม่รู้ว่าพ่อของเธอคือใคร ซายูริรู้สึกดีใจที่นาโอมิได้รับความหล่อเหลาจากเธอ พ่อของเธอมีหน้าตาที่เหมาะกับงานวิทยุ

“แม่จะเสร็จกี่โมงคะ” นาโอมิตะโกนออกมาด้วยน้ำเสียงร่าเริงและแจ่มใส

“อีกสองสามชั่วโมง นาโอมิจัง แล้วฉันจะเป็นของเธอ!” ซายูริตอบขณะเงยหน้าจากแล็ปท็อป เธอรู้สึกอบอุ่นเมื่อมองดูลูกสาวของเธอซึ่งเต็มไปด้วยชีวิตชีวาและความสุข

ซายูริตัดสินใจหยุดพักจากการเขียนโค้ดสักครู่ เธอเอนหลังและปล่อยให้ตัวเองสังเกตภาพนั้น ภาพของนาโอมิที่เล่นน้ำและผมสีดำสนิทของเธอเป็นประกายภายใต้แสงแดด ทำให้เธอหวนนึกถึงการเดินทางร่วมกันของพวกเขาอีกครั้ง เส้นทางที่ยาวนานและยากลำบากในการเลี้ยงดูนาโอมิเพียงลำพังนั้นช่างหนักหนาสาหัส และความรู้สึกหนักอึ้งในช่วงหลายปีที่ผ่านมาก็ค่อยๆ บรรเทาลงในใจของเธอ

เธอเล่าถึงวันที่เธอต้องออกจากโตเกียว การตัดสินใจที่เกิดขึ้นจากความสิ้นหวังและความจำเป็น เมืองนี้กลายเป็นเมืองที่อันตรายเกินไป และเธอจำเป็นต้องหลบหนี ในวันชะตากรรมนั้น เธอเพิ่งตั้งครรภ์นาโอมิ ชีวิตที่เติบโตขึ้นภายในตัวเธอและนำพาเธอไปสู่จุดเริ่มต้นใหม่ เธอไม่เคยบอกนาโอมิว่าพ่อของเธอคือใคร และคำถามนั้นก็เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว เมื่อนาโอมิอายุได้สิบขวบ ในขณะนั้น ซายูริรู้สึกถึงน้ำหนักของความเงียบของเธอ แต่เธอได้เลี่ยงคำถามนั้นอย่างชาญฉลาด โดยหวังว่าจะปกป้องลูกสาวของเธอจากอดีตที่เจ็บปวดและซับซ้อน

ชีวิตของพวกเขาในมินามิโบโซค่อนข้างปกติ โดยซายูริทำงานในร้านราเม็งเป็นเวลาสิบสองปี และเคยละทิ้งเรื่องเซ็กส์เป็นเวลาเจ็ดปีเต็ม เธอเสียสละเพื่อให้แน่ใจว่านาโอมิได้รับการเลี้ยงดูที่ดี จนในที่สุดก็ย้ายไปโยโกฮามาเพื่อให้นาโอมิได้เข้าเรียนในโรงเรียนประจำที่ดี ซายูริจำความภาคภูมิใจที่เธอรู้สึกเมื่อนาโอมิเรียนเก่งได้ แต่ความภาคภูมิใจนั้นแฝงไปด้วยความเศร้า เมื่อรู้ถึงความท้าทายที่นาโอมิต้องเผชิญในฐานะแม่เลี้ยงเดี่ยว

การมาจากครอบครัวที่มีพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยวในญี่ปุ่นถือเป็นเรื่องแปลก และนาโอมิก็เคยถูกแกล้งที่โรงเรียนประจำนานาชาติในโยโกฮามา ซายูริเพิ่งรู้ความจริงอันน่าเศร้านี้หลังจากที่นาโอมิเล่นตลกกับเด็กเกเรในโรงเรียนคนหนึ่งด้วยการจับเก้าอี้ ซึ่งเป็นการกระทำที่ซุกซนจนทำให้เธอต้องไปพบอาจารย์ใหญ่ที่นั่น นั่นเป็นครั้งแรกที่ซายูริรู้เรื่องการถูกแกล้ง และหัวใจของเธอก็เจ็บปวดแทนลูกสาว เมื่อเธอหวนนึกถึงความท้าทายที่เธอเผชิญร่วมกับโทโมโกะ

อย่างไรก็ตาม นาโอมิได้เผชิญกับทุกสิ่งด้วยความเข้มแข็งที่สะท้อนถึงซายูริ เธอยอมรับแนวคิดของกามัน อดทนต่อความยากลำบากด้วยความเข้มแข็งอย่างเงียบๆ ซายูริชื่นชมความอดทนของเธอ บ่อยครั้งเธอหวังว่าจะปกป้องเธอจากความเจ็บปวดทั้งหมดของโลกได้ แต่เธอก็รู้ว่าความท้าทายในชีวิตเป็นส่วนหนึ่งของการเติบโต เมื่อเธอเห็นนาโอมิกระโดดลงไปในน้ำพร้อมกับน้ำที่กระเซ็น ซายูริรู้สึกขอบคุณอย่างล้นหลาม แม้จะต้องเผชิญกับความยากลำบาก แต่พวกเขาก็ได้สร้างชีวิตที่เต็มไปด้วยความรักและเสียงหัวเราะ เธอสัญญากับตัวเองว่าเมื่อเธอทำโครงการต่างๆ เสร็จแล้ว เธอจะอุทิศเวลาทั้งหมดให้กับนาโอมิอย่างเต็มที่ ซึ่งเป็นรางวัลสำหรับพวกเขาทั้งสองคน

“แม่! มาร่วมกับฉันสิ!” นาโอมิตะโกน เสียงของเธอทำให้ซายูริหลุดจากภวังค์

“เดี๋ยวค่อยว่ากัน! อีกนิดเดียวเอง โอเคไหม” ซายูริตะโกนกลับมา หัวใจของเธอเบาสบายขึ้นเมื่อนึกถึงการได้ว่ายน้ำด้วยกันในภายหลัง ด้วยความมุ่งมั่นใหม่ ซายูริกลับไปที่แล็ปท็อปของเธอ ตั้งใจกับงานที่อยู่ตรงหน้า เธอเกือบจะเสร็จแล้ว และนึกภาพความสนุกที่พวกเขาจะมีร่วมกันในสระว่ายน้ำได้แล้ว— ในที่สุดแม่และลูกก็เพลิดเพลินกับเวลาที่อยู่กลางแดดโดยปราศจากภาระจากอดีต

บทที่ 44

ซายูริยืนอยู่ที่อาคารผู้โดยสารที่พลุกพล่านของสนามบินกรุงเทพฯ พลังงานอันมีชีวิตชีวาของนักเดินทางที่เร่งรีบสร้างความตื่นเต้นและความวิตกกังวล
เธอและนาโอมิใช้เวลาช่วงเช้าอย่างเพลิดเพลินในการช้อปปิ้งที่ห้างสรรพสินค้าเอ็มบีเค
โดยคัดเลือกเสื้อผ้าฤดูร้อนอย่างพิถีพิถันที่จะใส่ลงในกระเป๋าที่อัดแน่นอยู่แล้วของนาโอมิได้
แต่ละชิ้นถูกเลือกอย่างมีจุดประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่เกินน้ำหนักสัมภาระของเธอ ขณะนี้ เมื่อนาฬิกาเดินไปเรื่อยๆ ซายูริรู้สึกว่าน้ำหนักของวันนี้กดทับเธออยู่

นาโอมิกำลังจะบินไปเซบูในฟิลิปปินส์ และซายูริก็ภูมิใจในจิตวิญญาณแห่งการผจญภัยและความมุ่งมั่นในการเรียนของลูกสาว อย่างไรก็ตาม
เมื่อพวกเขาเข้าใกล้จุดตรวจรักษาความปลอดภัย ความรู้สึกเศร้าก็ผุดขึ้นมาในใจเธอ การกล่าวคำอำลาไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากช่วงเวลาดีๆ
ที่พวกเขาได้ใช้เวลาร่วมกัน

“แม่ ฉันจะเจอแม่เร็วๆ นี้!” นาโอมิพูดอย่างสดใส โดยมีแววประหม่าเล็กน้อยในน้ำเสียงขณะที่เธอเดินไปที่บันไดเลื่อนที่นำไปยังพื้นที่จำกัด

“สวัสดี!” ซายูริตอบพร้อมยิ้มแม้ว่าเธอจะรู้สึกแน่นในอก “สนุกนะ!”

นาโอมิพยักหน้า ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น แต่ซายูริก็สังเกตเห็นความไม่เต็มใจภายใต้ความกระตือรือร้นของเธอ ทั้งสองใช้เวลาร่วมกัน
โดยทั้งคู่รับรู้ถึงการแยกทางที่ใกล้เข้ามา เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของไทยรออย่างอดทนที่ทางเข้าบันไดเลื่อนซึ่งนำไปสู่บริเวณตรวจสอบความปลอดภัย
ขณะที่ซายูริและนาโอมิกล่าวคำอำลา ซายูริโน้มตัวเข้าไปและจูบแก้มนาโอมิ

“เดินทางปลอดภัยนะ นาโอมิจัง ฉันจะคิดถึงเธอ”

“ฉันก็เหมือนกัน” นาโอมิยิ้มและยื่นพาสปอร์ตและตั๋วขึ้นเครื่องให้กับผู้หญิงที่ขวางทางขึ้นบันไดเลื่อนของเธอ ขณะที่นาโอมิกำลังจะก้าวขึ้นบันไดเลื่อน
ซายูริก็รีบหยิบช็อกโกแลต Snickers ออกมาจากกระเป๋าของเธออย่างไม่ทันตั้งตัว

“เดี๋ยวก่อน! อยู่นี่!” เธอร้องออกมาด้วยน้ำเสียงสดใสขึ้น นาโอมิหันกลับมา สีหน้าของเธอเปลี่ยนจากความหวาดกลัวเป็นความยินดี “แม่!
คุณซื้อของชิ้นโปรดของฉันมา!”

“แน่นอน! คุณรู้ว่านั่นเป็นเรื่องของเรา” ซายูริพูดพลางยื่นมันออกมาเหมือนเป็นของมีค่า

ทั้งคู่หัวเราะคิกคัก ความคุ้นเคยที่คุ้นเคยจากประเพณีทำให้ความเศร้าโศกของช่วงเวลานั้นบรรเทาลง
สนิกเกอร์สกลายมาเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่พวกเขาไม่สามารถเอ่ยปากได้ เป็นขนมหวานที่สื่อถึงความรักเมื่อบางครั้งไม่สามารถพูดออกมาได้

“ขอบคุณนะแม่ ฉันจะเก็บสิ่งนี้ไว้กินทีหลัง” นาโอมิพูดพร้อมยิ้มกว้างขณะรับขนม “ฉันรักแม่!”

“ฉันก็รักเธอเหมือนกันนะ นาโอมิจัง ขอให้เที่ยวให้สนุกนะ แล้วโทรหาฉันด้วยนะ” ซายูริตะโกนไล่หลังนาโอมิ
ขณะที่นาโอมิหันกลับไปเผชิญหน้ากับบันไดเลื่อน โดยถือแท่งช็อกโกแลตไว้ในมืออย่างแน่นหนา ขณะที่ลูกสาวของเธอหายเข้าไปในพื้นที่รักษาความปลอดภัย
ซายูริก็รู้สึกทั้งภูมิใจและคิดถึง

เธอคิดถึงริชาร์ดมากกว่าที่คิด และการได้นอนอยู่ในอ้อมแขนอันแข็งแกร่งของเขาอีกครั้งก็ทำให้เธอรู้สึกสบายใจขึ้น เขาเอาใจใส่เธอมากในช่วงเวลาที่เธออยู่กับนาโอมิ
โดยส่งข้อความหาเธอเพียงวันละข้อความเพื่อติดตามความคืบหน้า ทำให้เธอสามารถดื่มด่ำกับช่วงเวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกันได้อย่างเต็มที่โดยไม่มีสิ่งรบกวน

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วหันหลังให้บันไดเลื่อน พยายามบังคับตัวเองให้จดจ่อกับงานต่อไปที่อยู่ตรงหน้า
เธอยังต้องพบกับทาคุยะก่อนจะขึ้นรถไฟข้ามคืนกลับไปที่หนองไผ่ แม้ว่าวันนี้จะยังไม่จบลง แต่เธอยังคงรักษาความอบอุ่นของร้านสนิกเกอร์ส
ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจว่าความรักสามารถแสดงออกได้ในรูปแบบเล็กๆ น้อยๆ ที่มีความหมายมากมาย

-

ซายูริเอนตัวพิงราวบันไดบนดาดฟ้าของบาร์ สายลมยามเย็นพัดผมของเธอปลิวไสวในขณะที่เธอมองออกไปเห็นเส้นขอบฟ้าของกรุงเทพฯ ที่ระยิบระยับ
เธอดูเวลาในโทรศัพท์ เวลานั้นเป็นเวลา 4 โมงเย็น และดวงอาทิตย์กำลังเปลี่ยนเป็นสีส้มสดใสขณะที่มันลับขอบฟ้า มลภาวะทางอากาศทำหน้าที่เป็นตัวกรองสี
ทำให้เกิดแสงสีแดงขึ้นทั่วเมือง แต่ภายในตัวของเธอ พายุฝนกำลังก่อตัวขึ้น เธอเพิ่งส่งนาโอมิไปที่สนามบิน
การอำลาที่แสนหวานและขมขื่นทำให้เธอรู้สึกทั้งภาคภูมิใจและเปราะบาง

ตอนนี้เธออยู่กับทาคุยะ กำลังต่อสู้กับการตัดสินใจของเขาที่ทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ ทาคุยะใช้เวลาสองสามวันในการพิจารณาขั้นตอนต่อไปเกี่ยวกับคาบะ
และตอนนี้เขาตัดสินใจที่จะไปรถไฟข้ามคืนกับเธอที่หนองไผ่ การตัดสินใจของเขาทำให้ซายูริตกใจ เธอฝืนยิ้ม พยายามทำเป็นสงบ แต่ใจของเธอเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ

“ทาคุยะ คุณแน่ใจนะว่านี่เป็นความคิดที่ดี” เธอถามด้วยน้ำเสียงมั่นคงแต่แฝงไปด้วยความกังวล

เขาหันมาหาเธอพร้อมกับยกคิ้วขึ้น “ทำไมจะไม่ได้ล่ะ เราต้องแก้ปัญหานี้ คุณรู้ดี”

สมองของซายูริกำลังระเบิด เธอไม่เคยบอกทาคุยะว่าเธอกำลังอยู่กับริชาร์ด และเธอก็ไม่มีความตั้งใจที่จะทำเช่นนั้นด้วย
โลกทั้งสองใบที่เธออาศัยอยู่นั้นดูเหมือนเป็นความสมดุลที่ละเอียดอ่อน และความคิดที่ว่าทั้งสองโลกจะปะทะกันนั้นทำให้เธอรู้สึกหวาดกลัว
เธอต่อสู้อย่างหนักเพื่อสร้างชีวิตกับริชาร์ด ชีวิตที่เป็นอิสระจากเงามืดของอดีตของเธอ และเธอจะไม่ยอมให้การปรากฏตัวของทาคุยะมาทำให้สิ่งนั้นตกอยู่ในอันตราย

“มันแค่... ฉันไม่อยากทำให้เรื่องซับซ้อน” เธอตอบด้วยน้ำเสียงที่เบาลง ราวกับกำลังวิงวอน

“เรื่องมันซับซ้อนเหรอ ซายูริ เรื่องนี้สำคัญนะ เราปล่อยให้คาบาลอยนวลไม่ได้” เขายืนกรานโดยเอนตัวเข้ามาใกล้ ความเข้มข้นของเขาจับต้องได้

เธอเริ่มรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา “ฉันไม่ได้หมายความอย่างนั้น” เธอกล่าวพร้อมส่ายหัว “ฉันอาศัยอยู่กับผู้ชายคนหนึ่งในหนองไผ่ ชื่อริชาร์ด ฉันเดาว่าเขาเป็นแฟนฉันอยู่ตอนนี้
แล้วถ้าเขารู้ว่าฉันเดินทางกับคุณล่ะ เขาไว้ใจฉัน ทาคุยะ แต่แบบนี้... มันอาจจะเกินขีดจำกัดของความไว้วางใจนั้นก็ได้”

ทากุยะหัวเราะเบาๆ โดยไม่สนใจความกังวลนั้น “คุณคิดว่าเขารู้ไหมว่าฉันเป็นใคร”

หัวใจของซายูริจมดิ่งลง “เขาไม่จำเป็นต้องรู้ ฉันปิดบังอดีตของตัวเองไว้จากเขาด้วยเหตุผลบางอย่าง” เธอมองไปทางอื่น ความลับของเธอกดทับเธอไว้ ริชาร์ดเป็นคนดี
และเธอกลัวว่าเขาจะตัดสินเธออย่างรุนแรงหากเขารู้ว่าเธอเกี่ยวข้องกับยากูซ่า นั่นเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเธอที่เธอไม่ภูมิใจ และเธอไม่พร้อมที่จะเปิดเผยเขาให้โลกรู้

เธอจงใจละเลยข้อความก่อนหน้านี้ของริชาร์ด ซึ่งเป็นข้อความง่ายๆ ว่า “ *โคนิจิวะ เบบี๋*” ฉันรู้สึกปลอดภัยกว่าที่จะไม่ยุ่งเกี่ยว
ไม่เชิญชวนให้ถามคำถามหรือแสดงความกังวล แต่ตอนนี้ ความรู้สึกผิดกัดกินเธอแล้ว จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเขาสัมผัสได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ
จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเขาพบว่าเธอกำลังเดินทางกับหัวหน้ายากูซ่า ความคิดนั้นทำให้เธอปวดท้อง ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ
พยายามสงบสติอารมณ์ที่ตื่นตระหนกขึ้นภายในตัวเธอ “ทาคุยะ โปรดเข้าใจด้วย ฉันเอาชีวิตของฉันเสี่ยงกับริชาร์ดเพื่อสิ่งนี้ไม่ได้ เราต้องแยกโลกของเราออกจากกัน”

“ซายูริ” ทาคุยะพูดด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลลง “คุณคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นกันแน่ มันเป็นแค่การนั่งรถไฟ เราจะจัดการเรื่องนี้กันอย่างรอบคอบ
แล้วคุณก็สามารถกลับไปใช้ชีวิตกับเขาได้”

แต่ก็ไม่มีความมั่นใจในสิ่งนั้นเลย ทุกสัญชาตญาณในตัวเธอส่งเสียงต่อต้านมัน
การปรากฏตัวของทาคุยะทำให้รู้สึกเหมือนรอยร้าวในภาพลักษณ์ที่เธอสร้างขึ้นมาอย่างระมัดระวัง และเธอไม่ต้องการให้ริชาร์ดต้องเจอกับมัน

“ทาคุยะ ฉันขอให้คุณคิดใหม่อีกครั้ง ฉันต้องปกป้องสิ่งที่ฉันสร้างขึ้น”

เขาถอนหายใจ สีหน้าของเขาดูแข็งกร้าวขึ้น “ฉันทำไม่ได้ถ้าไม่มีคุณ ซายูริ คุณเป็นคนเดียวเท่านั้นที่ช่วยฉันผ่านเรื่องนี้ไปได้”

ซายูริรู้สึกสับสนวุ่นวายในใจ เธอรู้สึกสับสนระหว่างความภักดีต่ออดีตและอนาคตอันเปราะบางที่เธอพยายามสร้างร่วมกับริชาร์ด ขณะที่เธอมองออกไปนอกเมือง แสงไฟที่สว่างไสวระยิบระยับราวกับความคิดที่เร่งรีบของเธอ เธอตระหนักว่าเธอมาถึงทางแยกแล้ว เธอจำเป็นต้องตัดสินใจเลือกสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงทุกอย่างได้ ทันใดนั้น โทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้น เป็นข้อความจากริชาร์ดอีกครั้ง

สวัสดีจ๊ะหนูๆ สบายดีไหมจ๊ะ ยังนั่งรถไฟข้ามคืนไปหนองไผ่อยู่ไหมจ๊ะ

“ คุโซะ!” เธอคิดกับตัวเองขณะอ่านข้อความของริชาร์ด

ซายูริจ้องไปที่โทรศัพท์ของเธอด้วยความหงุดหงิดและวิตกกังวล ริชาร์ดส่งข้อความเข้ามาอย่างต่อเนื่อง โดยแต่ละข้อความก็กดดันมากขึ้นเรื่อยๆ ถามว่าเธอโอเคไหม แต่เธอไม่สามารถบอกความจริงทั้งหมดกับริชาร์ดได้ จิตใจของเธอหมกมุ่นอยู่กับการคิดถึงทาคุยะ ซึ่งตั้งใจจะเดินทางข้ามคืนไปหนองไผ่กับเธอ เธอเกลียดการโกหก แต่การละเว้นรายละเอียดดูเหมือนเป็นทางเลือกเดียวของเธอ หลังจากไตร่ตรองอยู่ไม่กี่นาที ในที่สุดเธอก็พิมพ์ตอบกลับ

ฉันจะไปสถานีรถไฟในอีกหนึ่งชั่วโมง มันเป็นความจริงอย่างน้อยก็บางส่วน

สองชั่วโมงต่อมา เธอพบว่าตัวเองอยู่ที่สถานีรถไฟกลางกรุงเทพฯ บรรยากาศที่พลุกพล่านรอบตัวเธอช่างแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับความวุ่นวายในใจของเธอ ทาคุยะยืนอยู่ข้างๆ เธอ ตรวจดูตารางเดินรถไฟ และขณะที่เธอกำลังจะถอนหายใจด้วยความโล่งใจ โทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้นอีกครั้ง เป็นริชาร์ด

สวัสดีที่รัก คุณซื้อตั๋วแล้วหรือยัง?”

เธอรู้ว่าเขาตระหนักถึงวิธีการซื้อตั๋วในนาทีสุดท้ายของเธอและต้องการเตือนเธอในกรณีที่จำเป็น

สวัสดีที่รัก ใช่ ฉันมีตั๋วแล้ว เธอตอบโดยไม่สนใจว่าเธอไม่ได้อยู่คนเดียว

เมื่อเวลาล่วงเลยไป เธอรู้สึกถึงความอบอุ่นที่คุ้นเคยจากพิธีกรรมประจำคืนที่กระตุ้นหัวใจของเธอ ริชาร์ดเอาใจใส่เธอเสมอ โดยเฉพาะเมื่อเขาไม่อยู่บ้านที่ฟิลิปปินส์และแอฟริกาใต้ เวลาประมาณ 22.00 น. โทรศัพท์ของเธอก็สว่างขึ้นอีกครั้ง

โอเค เยี่ยมเลย เดินทางปลอดภัย เจอกันใหม่พรุ่งนี้ ราตรีสวัสดิ์

โอเค เจอกันพรุ่งนี้ ราตรีสวัสดิ์ เธอส่งข้อความกลับ พยายามไม่สนใจความรู้สึกผิดที่กัดกินอยู่ในท้อง

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ความตื่นตระหนกเข้ามาเยือนเธอราวกับสายฟ้าฟาด เธอลืมบอกริชาร์ดไม่ให้มาที่สถานีเพื่อพบเธอ! หัวใจเต้นแรง เธอรีบพิมพ์

สวัสดี พรุ่งนี้คุณไม่จำเป็นต้องมาที่สถานี ฉันจะนั่งรถตุ๊ก-ตุ๊กไปเอง

ทันทีที่เธอกดส่ง เธอก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาทันที ริชาร์ดก็ตอบกลับมาทันที

ทำไม? มีแค่กระเป๋าเป้เท่านั้น ขึ้นไปนั่งท้ายรถสกู๊ตเตอร์ได้เลย ไม่มีปัญหา

จิตใจของเธอเริ่มสับสน สิ่งสุดท้ายที่เธอต้องการให้เขาเป็นกังวล ในช่วงเวลาแห่งความกระจ่างชัด เธอตัดสินใจที่จะบอกความจริงกับเขาอย่างน้อยบาง *ส่วน*

ฉันไม่ได้เดินทางคนเดียว เราจะนั่งรถตุ๊ก-ตุ๊กก็ได้

การตอบสนองนั้นรวดเร็วและเต็มไปด้วยความสงสัย

คุณเดินทางกับใคร?

เป็นชายชาวญี่ปุ่น หัวใจของเธอจมดิ่งลงเมื่อตระหนักได้ว่าเธอกำลังเผชิญกับเรื่องเลวร้าย

โอ้! แล้วชายชาวญี่ปุ่นคนนี้เป็นใคร? เขามีชื่อหรือเปล่า? น้ำเสียงของริชาร์ดเปลี่ยนไป และเธอก็สัมผัสได้ถึงความตึงเครียดที่แผ่ซ่านไปทั่วหน้าจอ

ทาคุยะ ตอบ เธอรู้ดีว่าสิ่งนี้จะยิ่งทำให้เกิดคำถามมากขึ้นเท่านั้น

แล้วคุณมีความสัมพันธ์อย่างไรกับผู้ชายคนนี้” ริชาร์ดถาม ท่ามกลางความหึงหวงที่ยังคงฉายชัดออกมา

ซายูริลังเลเพราะความรู้สึกกดดันที่เกิดขึ้นในขณะนั้นกดทับไหล่ของเธอ เธอให้ความสำคัญกับความซื่อสัตย์เสมอมา แต่ความกลัวต่อปฏิกิริยาของริชาร์ดกลับดูยิ่งใหญ่กว่า เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วตอบ ว่า

เขาเป็นแค่เพื่อนคนหนึ่ง ริชาร์ด ฉันสัญญา

แต่เธอก็รู้ว่าคำว่า “แค่” ไม่สามารถสื่อถึงความจริงที่เธอต้องการได้ ความเงียบที่ตามมาให้ความรู้สึกเหมือนชั่วนิรันดร์ ทุกครั้งที่นาฬิกาเดิน
เธอก็ยิ่งวิตกกังวลมากขึ้นในขณะที่รอคำตอบจากริชาร์ด

ฉันจะโทรหาคุณได้ไหม? มีเสียงตอบรับในหนึ่งนาทีต่อมา

นั่นอาจเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุดที่เขาสามารถขอได้

ไม่ ฉันใช้ฮอตสปอตของทาคุยะ ฉันไปไหนมาไหนคนเดียวไม่ได้ ซายูรีอธิบาย เธอรู้ดีว่าแม้แต่กับตัวเองก็ยังดูมีพิรุธ

ริชาร์ดโต้แย้งว่า *ถ้าเขาเป็นแค่เพื่อน ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรในการพูดคุยต่อหน้าเขา*

ไม่ มีคนอื่นอีกหลายคนบนรถไฟด้วย มันหยาบคายและเราคงจะทะเลาะกัน ฉันจะไม่ทำแบบนั้น ซายูริส่งข้อความมา

โอเค บอกหน่อยสิว่าทำไมเขาถึงมาหนองคาย และพักที่ไหน กับพวกเราไหม

เขามีเพื่อนอยู่ที่หนองคาย เขาไม่ได้อยู่กับเรา แล้ว ซายูริส่งข้อความกลับมา

โอเคที่รัก นอนหลับฝันดี เจอกันใหม่นะ

ราตรีสวัสดิ์นะที่รัก เจอกันพรุ่งนี้นะ

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามสลัดความรู้สึกไม่สบายที่ค้างอยู่ในท้องออกไป การส่งข้อความหาริชาร์ดทำให้รู้สึกโล่งใจขึ้นเล็กน้อย
แต่จิตใจของเธอเริ่มสับสนเมื่อเธอนอนบนเตียงสองชั้นหมายเลข 45 ในตู้นอนของรถไฟข้ามคืน เธอลองนึกถึงสถานการณ์ของริชาร์ด
แฟนสาวของเขาไม่อยู่บ้านมาหนึ่งสัปดาห์ และตอนนี้เธอกลับมาพร้อมผู้ชายอีกคน ซึ่งเป็นผู้ชายญี่ปุ่นด้วย

เธอแทบจะเห็นเขานั่งอยู่บนโซฟา คิ้วขมวดมุ่น นึกถึงบทสนทนาสุดท้ายของพวกเขา ความคิดนั้นทำให้หัวใจของเธอเจ็บปวด เขาคงกำลังต่อสู้กับความสงสัย
สงสัยว่าจะไว้ใจเธอได้หรือไม่ ท้ายที่สุดแล้ว เธอไม่ได้เอ่ยถึงทาคุยะจนกระทั่งตอนนี้ ทำไมเธอถึงมาที่หนองไผ่กับคนแปลกหน้า เมืองเล็กๆ แห่งนี้ให้ความรู้สึกใกล้ชิด
แทบจะปิดกั้น และเธอจินตนาการว่าริชาร์ดกำลังคิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ที่ผู้ชายจากญี่ปุ่นจะมีเพื่อนที่นั่น

ขณะที่เธอวิเคราะห์สถานการณ์ของตนเอง เรื่องราวของเธอก็เริ่มฟังดูน่าสงสัยมากขึ้น เธอได้ยินเสียงสะท้อนของความไม่มั่นคงของริชาร์ดในใจ
ทำไมเธอจึงไม่คิดเรื่องนี้อย่างรอบคอบกว่านี้ เธอจินตนาการถึงเขาที่เดินไปมา
พยายามรวบรวมปริศนาเกี่ยวกับการขาดหายไปของเธอและมิตรภาพที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันของเธอกับทาคุยะ

ความคิดที่ว่าริชาร์ดมาถึงสถานีรถไฟทำให้เธอรู้สึกหวาดกลัว สิ่งสุดท้ายที่เธอต้องการคือให้เขาปรากฏตัวขึ้นด้วยกล้ามเนื้อที่ตึงพร้อมที่จะปกป้อง "ทรัพย์สินของเขา" ความคิดที่จะเผชิญหน้าทำให้เธอหวาดกลัว เธอเกลียดการต่อสู้และเรื่องดราม่า เธอชอบความชัดเจนและความสงบ ไม่ใช่ความวุ่นวายที่มักมาพร้อมกับความหึงหวง ในทุกช่วงเวลาที่ผ่านไป รถไฟจะมาถึงในความรู้สึกทั้งใกล้เข้ามาและห่างไกล เธอเหลือบมองนาฬิกาบนโทรศัพท์ของเธอ ยินดีที่จะให้เวลาเคลื่อนตัวเร็วขึ้น ในไม่ช้าเธอจะได้เห็นใบหน้าของริชาร์ด และเธอเตรียมใจสำหรับอารมณ์ต่างๆ มากมายที่จะแสดงออกผ่านใบหน้านั้น เขาจะโกรธ เจ็บปวด หรือสับสน

ซายูริส่ายหัวพยายามขจัดความคิดที่วนเวียน เธอต้องมุ่งความสนใจไปที่ปัจจุบันและสิ่งที่รออยู่ข้างหน้า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เธอก็ต้องเผชิญกับมัน เธอหวังให้ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีแต่ก็เตรียมรับมือกับสิ่งที่เลวร้ายที่สุด ในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า เธอจะต้องเผชิญหน้ากับความเป็นจริงที่รอเธออยู่ที่บ้าน ไม่ว่ามันจะซับซ้อนเพียงใดก็ตาม

-

รถไฟมาถึงตรงเวลา เบรกส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดเมื่อหยุดลงอย่างนุ่มนวล ประตูเลื่อนเปิดออกพร้อมเสียงฮือฮาด ผู้โดยสารทยอยกันขึ้นชานชาลา บางคนออกมาด้วยความรู้สึกมีจุดหมาย ขณะที่บางคนหยุดพักเพื่อเก็บข้าวของ

ขณะที่ซายูริและทาคุยะก้าวลงจากรถไฟ ซายูริก็มองหาริชาร์ดบนชานชาลาที่พลุกพล่านอย่างกระวนกระวายใจ ฝูงชนหนาแน่นกว่าที่เธอคาดไว้ วุ่นวายจนแทบมองไม่เห็นใครเลย ผู้คนรีบเร่งกันเข้ามา เสียงของพวกเขาผสมผสานเข้ากับเสียงที่ดังกึกก้องด้วยความตื่นเต้นและรีบเร่ง ทุกคนกระตือรือร้นที่จะขึ้นรถตุ๊ก-ตุ๊กเข้าเมืองหรือไปยังสะพานมิตรภาพ

พลังงานนั้นจับต้องได้ ล้อกระเป๋าเดินทางกระทบกับพื้นคอนกรีต และเสียงการกลับมาพบกันอีกครั้งอย่างมีความสุขก้องกังวานในอากาศ จิตใจของซายูริเต็มไปด้วยความคิดถึงริชาร์ด ความตึงเครียดจากการสนทนาก่อนหน้านี้ของพวกเขายังคงหลงเหลืออยู่ เธอบอกเขาว่าเธอจะไปรถตุ๊ก-ตุ๊กไปที่ Cat Mee B&B ซึ่งอยู่ติดกับบ้านของโจลีน ซึ่งเป็นสถานที่เดียวกับที่เธอพักในวันที่พวกเขาพบกัน

เธอปีนขึ้นไปนั่งที่ด้านหลังของรถตุ๊ก-ตุ๊กคันหนึ่งจากหลายๆ คันที่รออยู่ โดยเป้สะพายหลังของเธอวางทับอยู่บนตักอย่างหนัก ทาคุยะนั่งลงตรงข้ามเธอ ปรับกระเป๋าของเขาอย่างสบายๆ ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับความวิตกกังวลที่เพิ่มขึ้นของซายูริ ก่อนที่คนขับจะขับรถออกจากขอบถนน เธอสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเมื่อร่างใหญ่ของริชาร์ดโผล่ออกมาจากฝูงชน ท่าทางของเขามีทั้งความมุ่งมั่นและความกังวลผสมปนเปกัน เป็นช่วงเวลาที่ทำให้เธอประหลาดใจอย่างมาก ลมหายใจของซายูริสะดุดในลำคอ ริชาร์ดมองไปรอบๆ ตรวจดูใบหน้า จากนั้นก็สบตากับเธอ

“ซายูริ!” เขาร้องออกมา เสียงของเขาดังทะลุท่ามกลางความวุ่นวาย

ความตื่นตระหนกพุ่งพล่านไปทั่วร่างของเธอ เธอไม่ได้เตรียมตัวสำหรับช่วงเวลานี้ แม้จะรู้ว่ามีโอกาสริบหรี่ที่ริชาร์ดจะมาที่สถานี ซายูริพยายามแยกโลกทั้งสองใบของเธอออกจากกัน แต่ตอนนี้ขอบเขตกลับเลือนลางอย่างอันตราย เธอตะลึงงัน ไม่แน่ใจว่าจะทักทายเขาอย่างไร การปรากฏตัวของทาคุยะเป็นภาระอันเงียบงันที่ทำให้เธออายหนักขึ้นไปอีก

ริชาร์ดเดินไปหารถตุ๊ก-ตุ๊ก คิ้วขมวดด้วยความสงสัย ซายูริมองลงต่ำ ไม่สามารถสบตากับเขาได้ เธอไม่อยากปะปนชีวิตส่วนตัวของเธอกับอดีตของเธอ และการปรากฏตัวของทาคุยะก็รู้สึกเหมือนเป็นการทรยศต่อทุกสิ่งที่เธอสร้างร่วมกับริชาร์ด

“ยินดีต้อนรับกลับ” ริชาร์ดพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคงแต่แฝงไปด้วยความตึงเครียด ซายูริสังเกตเห็นในดวงตาของริชาร์ดว่าเขากำลังกัดลิ้นตัวเอง พยายามไม่พูดอะไรที่อาจทำให้เขาต้องเสียใจ ซายูริเปิดปากเพื่อตอบ แต่ไม่มีคำพูดใดออกมา ความเงียบทอดยาวระหว่างพวกเขา เต็มไปด้วยความจริงที่ไม่ได้พูดออกมา ทาคุยะขยับตัวเล็กน้อย และซายูริสัมผัสได้ถึงความอยากรู้ของเขา เขากำลังเฝ้าดูริชาร์ดด้วยความเข้มข้นที่ทำให้เธอวิตกกังวล

“คุณพร้อมที่จะกลับบ้านหรือยัง” ริชาร์ดถามโดยจ้องมองที่เธอ “ฉันจะพาคุณขึ้นสกู๊ตเตอร์ได้”

“ไม่” ซายูริตอบอย่างรวดเร็ว น้ำเสียงของเธอแหลมคมกว่าที่ตั้งใจไว้ เธอรู้สึกว่าตาของทาคุยะกำลังจ้องมองเธอ เพื่อหาเบาะแส แต่สิ่งเดียวที่เธอคิดได้คือต้องปกป้องริชาร์ดจากความจริง ริชาร์ดมีสีหน้ามืดมน ความสับสนกลายเป็นความสงสัยที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เขาเหลือบมองทาคุยะซึ่งนั่งตรงข้ามซายูริอย่างสบายๆ ใบหน้าของเขาดูลึกลับ

ริชาร์ดถอนหายใจด้วยความหงุดหงิดแล้วหันหลังกลับไปพร้อมกับกัดฟันแน่น “ได้ เจอกันใหม่” เขากล่าวอย่างห้วนๆ
ก่อนจะหันหลังกลับไปและเดินไปที่รถสกู๊ตเตอร์ของเขาอย่างรวดเร็ว ภาพคุ้นเคยของรถคันนั้นทำให้ซายูริรู้สึกเจ็บปวด เธออยากจะตะโกนเรียก เขาเพื่ออธิบาย
แต่หาคำพูดไม่ได้ ขณะที่ริชาร์ดเร่งเครื่องยนต์ ซายูริก็รู้สึกเสียใจขึ้นมา เธอเฝ้าดูเขาขับรถออกไป ฝุ่นค่อยๆ จางลง ทิ้งให้เธออยู่กับทาคุยะและภาระที่ต้องตัดสินใจ

“การผสมผสานโลกเหล่านี้เข้าด้วยกันอาจซับซ้อนได้” ทาคุยะกล่าวโดยไม่แสดงสีหน้า ซายูริไม่ได้พูดอะไร เธอรู้สึกมึนงง
มีทางใดที่จะทำให้ริชาร์ดเชื่อเธอว่าทาคุยะเป็นแค่เพื่อนและไม่มีอะไรมากกว่านั้นหรือไม่

เธอเงยหน้ามองถนนข้างหน้า หัวใจของเธอหนักอึ้งด้วยน้ำหนักของการตัดสินใจของเธอ เส้นแบ่งระหว่างอดีตกับปัจจุบันของเธอเริ่มเลือนลางลง
และเธอสัมผัสได้ถึงความตึงเครียดที่ทวีความรุนแรงขึ้นรอบตัวเธอ สิ่งเดียวที่เธอต้องการคือปกป้องสิ่งที่เธอสร้างร่วมกับริชาร์ด แต่ตอนนี้
รู้สึกเหมือนว่าทุกอย่างกำลังคลี่คลาย

การนั่งรถตุ๊ก-ตุ๊กไปเกาะกู๊ดหมี่ทำให้ซายูริรู้สึกประหม่า ภาพที่คุ้นเคยของน้องไผ่แล่นผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่จิตใจของเธอกลับหมกมุ่นอยู่กับการคิดถึงริชาร์ดและทาคุยะ
ความตึงเครียดในรถคันเล็กนั้นจับต้องได้ เมื่อพวกเขาเข้าใกล้ B&B ที่ทาคุยะพักอยู่ เธอรู้สึกถึงความตึงเครียดจากคำถามที่ไม่ได้พูดออกมาลอยอยู่ในอากาศ รถตุ๊ก-
ตุ๊กหยุดลงหน้าทางเข้าของเกสต์เฮาส์ที่ดูเรียบง่าย ซายูริกระโดดลงจากรถก่อน รู้สึกถึงคลื่นความตื่นตระหนกที่แผ่กระจายไปทั่วร่างกาย เธอจำเป็นต้องทำให้ริชาร์ดสงบลง
ซึ่งก็เข้าใจได้ว่าเขาสงสัยในความสัมพันธ์ของเธอกับทาคุยะ ไม่มีเวลาให้เสียเปล่าแล้ว

“ฉันไปงานเลี้ยงกับคุณไม่ได้ ทาคุยะ ฉันต้องไปคุยกับริชาร์ดก่อนที่เขาจะสงสัยมากเกินไป โอเคไหม” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เร่งรีบและกังวล

ทาคุยะหัวเราะเบาๆ พลางส่ายหัว “ซายูริจัง ฉันแก่แล้ว ฉันมั่นใจว่าฉันเช็คอินเองได้ ไปทำในสิ่งที่จำเป็นเถอะ ฉันมีเบอร์โทรของคุณ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่ปลอบประโลม

“โอเค ขอบคุณ โปรดอย่ามาที่บ้าน ริชาร์ดเป็นคนดี แต่ฉันไม่รู้ว่าเขาจะตอบสนองอย่างไร โปรดเถอะ!” ซายูริร้องขอด้วยตาเบิกกว้างด้วยความกังวล

“ไม่ต้องกังวล ฉันมีเรื่องคาบาให้จัดการมากพอแล้ว ฉันจะส่งข้อความแจ้งความคืบหน้าให้คุณทราบเมื่อมีข้อมูลเพิ่มเติม” ทาคุยะรับรองกับเธอด้วยท่าทีสงบ

“โอเค ขอบคุณ” ซายูริพูดด้วยความโล่งใจเมื่อเธอพยักหน้า

“จาเนะ” ทาคุยะพูดพร้อมโบกมือเล็กน้อย

“จ้ะ” เธอกล่าวซ้ำด้วยใจหนักอึ้งขณะเห็นเขาลงจากรถตุ๊ก-ตุ๊ก

ทันทีที่ทาคุยะหายลับไป ซายูริก็รีบวิ่งไปที่บ้านของโจลีนซึ่งเป็นตรอกแคบ ๆ ข้างไซต์ก่อสร้าง เธอเดินฝ่านั่งร้านเข้าไป
หัวใจของเธอเต้นแรงขึ้นเพราะต้องรีบไปหาริชาร์ดก่อนที่เขาจะสงสัยมากเกินไป

ขณะเดินผ่านกระท่อมเหล็กลูกฟูกเล็กๆ ที่เป็นบ้านของเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ที่สุด เธอสังเกตเห็นหญิงชราชาวไทยคนหนึ่งจากสามคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น
กำลังนั่งกินข้าวเหนียวอยู่บนตอไม้ พวกเธอเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ชีวิตของพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน
เธอจำได้ว่าเคยอ่านเกี่ยวกับความพยายามของประเทศไทยในการช่วยเหลือหญิงม่ายสูงอายุ และเธอก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจพวกเธอ
น้องสาวคนเล็กของทั้งสามคนตื่นนอนทุกเช้าเพื่อปั่นจักรยานไปที่ Boxing Road เพื่อรวบรวมขวดเบียร์เปล่าเพื่อรีไซเคิลเพียงเพื่อให้พอใช้

ซายูริชื่นชมความอดทนของพวกเขา พวกเขาเป็นตัวแทนของจิตวิญญาณของกาแมนที่อดทนต่อความยากลำบากด้วยความเข้มแข็งและเงียบสงบ
ในที่สุดก็มาถึงประตูหลังบ้านของโจลีน เธอลังเลใจและตัดสินใจเดินไปทางด้านหน้า โดยหวังว่าริชาร์ดจะรอเธออยู่ที่นั่น

“คอนนิจิวะ!”

ซายูริสะดุ้งตกใจกับการทักทายที่ไม่คาดคิด เธอหันกลับไปมองและเห็นริชาร์ดเดินเข้ามาหาเธอ รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเขาเมื่อเขาเดินเข้ามาหา

“เข้ามาทางประตูหลังสิที่รัก” เขากล่าวอย่างอ่อนโยน น้ำเสียงอบอุ่นและชวนเชิญ “นี่ ให้ฉันเอาเป้สะพายหลังของคุณไป” เขายื่นมือไปหยิบกระเป๋าหนักๆ จากไหล่ของเธออย่างไม่ต้องออกแรง

ซายูริรู้สึกอารมณ์พลุ่งพล่านเมื่อเธอยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น โดยไม่รู้จะพูดอะไร เธอไม่คุ้นเคยกับความรู้สึกเปราะบางเช่นนี้ จนพูดไม่ออกเหมือนกวางที่ถูกไฟหน้ารถชน การมีอยู่ของริชาร์ดทำให้เธอสงบลง แต่ก็ทำให้เธอวิตกกังวลมากขึ้น เธอจะอธิบายสถานการณ์นี้โดยไม่เปิดเผยมากเกินไปได้อย่างไร

“ริชาร์ด ฉัน—” เธอเริ่มพูด แต่คำพูดนั้นติดขัดในลำคอ

“ไม่เป็นไรนะ ดูเหมือนคุณจะตกใจนิดหน่อย คุณไม่เป็นไรใช่ไหม” เขาถามด้วยความกังวลในดวงตา

เธอพยักหน้า พยายามตั้งสติให้กลับมา “ฉันสบายดี แค่รู้สึกเครียดนิดหน่อย ไม่คิดว่าจะเจอคุณที่นี่”

“ใช่แล้ว ผมอยู่ห่างคุณไม่ได้ ผมอยากแน่ใจว่าคุณสบายดีหลังจากนั่งรถไฟเสร็จ ผมกำลังรอรถตุ๊ก-ตุ๊กอยู่ที่สวนสาธารณะฝั่งตรงข้ามถนน” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลลง “คุยกันข้างในก่อนได้ไหม”

เมื่อเธอเดินเข้าประตูหลังเข้าไปในครัว ซายูริพยายามสงบสติอารมณ์เพื่อคิดว่าเธอควรเปิดเผยอะไรกับริชาร์ดบ้าง เธอต้องการซื่อสัตย์กับริชาร์ด แต่ความจริงเกี่ยวกับทาคุยะและอดีตของเธอกลับดูเหมือนเหวลึกที่เธอไม่อาจข้ามผ่านไปได้โดยไม่เสี่ยงกับทุกสิ่งที่เธอรัก เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ เตรียมใจให้พร้อมสำหรับบทสนทนาที่จะเกิดขึ้น โดยหวังว่าเธอจะผ่านสถานการณ์อันละเอียดอ่อนนี้ไปได้โดยไม่สูญเสียความไว้วางใจของริชาร์ด

แต่การเผชิญหน้าที่เธอคาดหวังไว้ก็ไม่เคยเกิดขึ้น ริชาร์ดไม่ดูเหมือนกระทิงดุที่พร้อมจะพุ่งเข้าหาทาคุยะอีกต่อไป หลังจากตกใจในตอนแรกเมื่อรู้ว่าซายูริกำลังเดินทางกับ 'ชายชาวญี่ปุ่น' ลึกลับคนหนึ่ง อารมณ์ของเขาก็สงบลง และตอนนี้เขาก็ดูสงบขึ้น ซายูริไม่เข้าใจอารมณ์ที่เปลี่ยนไปอย่างกะทันหันนัก แต่เธอก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมาบ้าง

“ให้ฉันเอาเป้สะพายหลังของคุณไป” ริชาร์ดพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนขณะเดินไปหยิบกระเป๋าที่เธอเพิ่งวางไว้ เขาเดินไปที่ห้องนอนและพูดเสริมว่า “คุณอยากดื่มกาแฟไหมที่รัก”

“ไม่ใช่ตอนนี้” ซายูริตอบทันทีด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น “ฉันต้องการอาบน้ำจริงๆ!” เธอเริ่มถอดเสื้อผ้าออก รู้สึกถึงความอบอุ่นในช่วงเวลานั้นและความสบายใจที่ได้กลับมาอยู่ในห้องของริชาร์ด

คุณสมบัติที่น่าประทับใจที่สุดประการหนึ่งของริชาร์ดคือการที่เขาเคารพความเป็นส่วนตัวของเธอ ผู้ชายส่วนใหญ่จะยืนดูเธอถอดเสื้อผ้า แต่ริชาร์ดเข้าใจความรู้สึกอึดอัดของเธอ เขาหันหลังแล้วก้าวออกจากห้องเพื่อให้เธอมีพื้นที่ส่วนตัว ซายูริเพลิดเพลินกับการอาบน้ำเย็นสบาย ปล่อยให้สายน้ำชำระล้างความตึงเครียดของวันนี้ มันสดชื่น และเมื่อเธอออกมา เธอก็เอาผ้าขนหนูพันตัวไว้ รู้สึก สดชื่นขึ้น ตอนนี้เป็นเวลาที่จะต้องโน้มน้าวริชาร์ดว่าเธอเป็นคู่หูที่ซื่อสัตย์ แม้ว่าเธอจะเกลียดคำเรียกนั้นและชอบคิดว่าตัวเองเป็น 'คู่หูในปัจจุบัน' ของเขา

เมื่อเธอเดินกลับเข้าไปในบริเวณหลัก เธอพบริชาร์ดกำลังนั่งอยู่บนโซฟา จิบกาแฟไปพลางดูข่าวบีบีซีเกี่ยวกับสงครามรัสเซีย-ยูเครน ข่าวนี้หนักหน่วงมาก แต่เธอกลับรู้สึกโล่งใจขึ้น พร้อมที่จะเปลี่ยนบรรยากาศ ซายูริเดินย่องไปข้างหลังเขาโดยไม่พูดอะไร จิตใจร่าเริงแจ่มใสขึ้น เธอเดินกลับลงไปด้านหลังโซฟาและจูบที่หัวโล้นของเขาอย่างรวดเร็ว เป็นท่าทางซุกซนที่เป็นวิธีของเธอในการบอกว่าเธออารมณ์ไม่ดี ริชาร์ดหันมาเผชิญหน้ากับเธอ ดวงตาของเขาฉายแววประหลาดใจ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มที่รับรู้ได้ในไม่ช้า

“จริงเหรอ” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงสนุกสนาน เขาวางแก้วลงแล้วลุกขึ้น จ้องมองไปที่เธอด้วยสายตาเข้มข้นจนทำให้หัวใจของเธอเต้นแรง

“มาที่นี่” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงต่ำและชวนเชิญขณะที่ก้าวไปหาเธอ ซายูริอดไม่ได้ที่จะยิ้ม รู้สึกถึงประกายที่คุ้นเคยระหว่างพวกเขา เธอหันหลังและนำทางไปที่ห้องนอน หัวใจของเธอเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น

เมื่อพวกเขาเดินเข้ามาในห้อง เธอรู้สึกว่ามีผ้าห่มแห่งความสงบปกคลุมเธอ ในขณะนั้น ความวุ่นวายในชีวิตของเธอก็จางหายไป และสิ่งเดียวที่สำคัญคือความสัมพันธ์ที่พวกเขามีร่วมกัน ริชาร์ดเดินตามอย่างใกล้ชิด การมีอยู่ของเขาเป็นการเตือนใจอันอบอุ่นใจว่าแม้โลกของเธอจะซับซ้อน แต่ที่นี่เป็นพื้นที่ที่เธอสามารถเป็นตัวของตัวเองได้ ปราศจากความลับและภาระจากอดีต แม้ว่าจะเพียงชั่วขณะก็ตาม

-

ซายูรินอนเอาหัวพิงหน้าอกริชาร์ดโดยที่ยังคงหน้าแดงจากการมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน เธอรู้สึกโล่งใจ กลยุทธ์ของเธอในการทำให้ริชาร์ดพอใจได้ผลอย่างน้อยก็ในตอนนี้ เธอฟังจังหวะการเต้นของหัวใจที่สม่ำเสมอของเขา รู้สึกขอบคุณสำหรับความมั่นใจที่มันมอบให้ แต่ในใจของเธอ
เธอไม่สามารถสลัดความคาดหวังถึงคำถามที่ไม่สบายใจเกี่ยวกับทาคุยะที่อาจเกิดขึ้นในไม่ช้าได้

"เวลาที่อยู่กับนาโอมิเป็นยังไงบ้างที่รัก" ริชาร์ดถามด้วยน้ำเสียงที่ต่ำและอบอุ่น ทำลายความเงียบที่สบายใจ

"มันเยี่ยมมาก เรามีเวลาทำอะไรๆ ร่วมกันมากมาย เพราะฉันทำโปรเจ็กต์ของฉันเสร็จเร็ว" ซายูริตอบพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้าเมื่อเธอคิดถึงลูกสาว

"ยอดเยี่ยมมาก พวกเธอทำอะไรกัน" ริชาร์ดถามด้วยความสนใจอย่างจริงใจ

"ว่ายน้ำเป็นส่วนใหญ่ค่ะ ฉันลองว่ายน้ำในทะเลแล้ว แต่ที่พัทยาน้ำไม่สะอาดเหมือนภูเก็ต เลยใช้เวลาในสระนานกว่า" เธออธิบายด้วยน้ำเสียงแจ่มใส

"คุณใช้ครีมกันแดดหรือเปล่า ดูเหมือนคุณจะไม่ได้ไหม้แดดมากเท่าไหร่" ริชาร์ดถามด้วยความกังวลอย่างเห็นได้ชัด

"ใช่แล้ว! ฉันต้องใช้ครีมกันแดดเยอะมาก ผิวของฉันไวต่อแสงแดดมาก" ซายูรินพูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความภาคภูมิใจ
"แล้วฉันก็ว่ายน้ำโดยสวมหมวกกันแดดที่คุณซื้อให้ฉันที่ตลาด" เธอหัวเราะเมื่อนึกถึงช่วงเวลาสนุกสนานที่พวกเขาได้ใช้เวลาร่วมกันขณะชอปปิ้ง

"เพราะฉะนั้นผิวคุณจึงอ่อนนุ่ม" ริชาร์ดชมพร้อมกับลูบแขนของเธออย่างอ่อนโยน ทำให้เธอรู้สึกสั่นสะท้านด้วยความสุข

"สวัสดี!" เธอกล่าวตอบโดยกลับไปพูดภาษาญี่ปุ่นโดยไม่คิดอะไร ความคุ้นเคยของภาษาทำให้เธอรู้สึกสบายใจ

"คุณต้องนอนไหมที่รัก" ริชาร์ดถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย

"ไม่เป็นไร ฉันตื่นมาหลายครั้ง แต่คิดว่าคงนอนพอแล้ว" ซายูริปลอบใจเขาด้วยความซาบซึ้งใจที่เขาใส่ใจ

"ฉันจะไปซื้ออาหารสำหรับมื้อเย็นไหม" เขาเสนอพร้อมกับลุกขึ้นเล็กน้อย เหมือนกับว่ากำลังเตรียมตัวออกเดินทาง

"ไม่ ฉันจะเดินไปโลตัสทีหลัง ฉันขี้เกียจมาอาทิตย์หนึ่งแล้ว" เธอตอบพร้อมรู้สึกผิดเล็กน้อยที่ทำงานได้ไม่เต็มที่

"โอเคที่รัก ฉันทำอาหารได้นะถ้าเธออยากกิน" ริชาร์ดเสนอด้วยน้ำเสียงสบายๆ

"ไม่นะ ฉันจะทำอาหารญี่ปุ่นจานพิเศษให้คุณกินคืนนี้ คุณไม่รู้วิธีทำหรอก" เธอหัวเราะเมื่อรู้ตัวว่าตัวเองตอบ "ไม่" ติดต่อกันเป็นชุด

ริชาร์ดหัวเราะเบาๆ ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความซุกซน "ผมไม่คุ้นเคยกับการที่คุณปฏิเสธผม" เขาพูดติดตลกพร้อมกับยกคิ้วขึ้น

ซายูริหัวเราะคิกคัก ขณะสัมผัสได้ถึงความเบาสบายในอากาศระหว่างพวกเขา "บางทีฉันอาจจะเริ่มกล้าแสดงออกมากขึ้น" เธอกล่าวแซวกลับ
หัวใจของเธอพองโตด้วยความรักที่มีต่อเขา

"มั่นใจใช่ไหมล่ะ ฉันชอบนะ" ริชาร์ดพูดพร้อมยิ้ม "แต่จริงๆ แล้วคุณไม่จำเป็นต้องทำทุกอย่างด้วยตัวเองก็ได้ ฉันยินดีช่วยเต็มที่"

เธอเงยหน้าขึ้นมองเขา สีหน้าของเธอดูอ่อนโยนลง "ฉันรู้ และฉันก็ชื่นชมเขา แต่การทำอาหารเป็นสิ่งที่ฉันชอบทำ โดยเฉพาะสำหรับคุณ"

"งั้นฉันจะรอชมนะ วันนี้ก็พักผ่อนเยอะๆ นะ" เขาตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“สวัสดี!” เธอกล่าวพลางเอนตัวเข้าไปจูบที่หน้าอกของเขาเบาๆ รู้สึกขอบคุณสำหรับช่วงเวลานี้ แต่ความคิดที่รบกวนจิตใจเกี่ยวกับทาคุยะยังคงวนเวียนอยู่ในใจของเธอ ราวกับเงาที่รอเวลาที่จะปรากฏขึ้น อย่างไรก็ตาม ในตอนนี้ เธอปล่อยให้ตัวเองได้ดื่มด่ำกับความอบอุ่นจากการมีอยู่ของริชาร์ด หวังว่าจะสามารถผลักความไม่แน่นอนนั้นออกไปได้อีกสักหน่อย

บทที่ 45

ซายูริเอนตัวพิงหมอนและเพลิดเพลินไปกับช่วงเวลาแห่งความสงบสุขในขณะที่โทรศัพท์ของเธอส่งเสียงเตือนดังขึ้น ทำลายความเงียบ เธอเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ ความวิตกกังวลเริ่มปะทุขึ้นในท้องของเธอเมื่อเห็นข้อความจากทาคุยะ ผ่านไปสองวันแล้วตั้งแต่เธอกลับมาหาน้องไผ่กับเขา และนี่เป็นเพียงครั้งที่สองที่เขาติดต่อมา

ซายูริจัง เราต้องคุยกันนะ โทรหาฉันเมื่อคุณว่างนะ

หัวใจของเธอเต้นแรงขึ้น ทาคุยะใช้เวลาเพียงคืนแรกที่ Cat Mee B&B ก่อนจะย้ายไปที่ที่สวยกว่า ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจ Nong Pai ไม่ใช่จุดท่องเที่ยวยอดนิยม และที่พักก็มีจำกัด Cat Mee เป็นที่พักที่ดีพอใช้ได้ แต่ไม่ได้หรูหราแต่อย่างใด

ทาคุยะให้ความสำคัญกับความเป็นส่วนตัวเช่นเดียวกับเธอ และแม้ว่าเขาจะมีตัวเลือกที่จะอยู่กับสมาชิกยากูซ่าคนอื่นๆ เช่น มาซารุ เซกิ พ่อของบีฟ แต่เขากลับชอบความสันโดษมากกว่า ซึ่งทำให้เขาสามารถรักษาระยะห่างไว้ได้ เพื่อไม่ให้คนอื่นคุ้นเคยจนเกินไป ในฐานะหัวหน้ายากูซ่าของประเทศไทย ความห่างเหินของเขาถือเป็นสิ่งสำคัญในการรักษาความเคารพที่เขาได้รับจากสถานะของเขา

ซายูริรู้ดีว่าไม่ควรถามเขาว่าเขาพักอยู่ที่ไหน เรื่องนี้เป็นเรื่องละเอียดอ่อน และการซักถามอาจทำให้เกิดปัญหาที่เธอไม่อยากเผชิญ การตอบคำถามอย่างเรียบง่ายและตรงประเด็นจึงเป็นสิ่งที่ปลอดภัยที่สุด

โอเค เมื่อไหร่และที่ไหน เธอพิมพ์แล้วกดส่งก่อนที่จะทันได้เดาใจตัวเอง

ร้าน Beyond Cafe เวลา 18.00 น . มีพนักงานตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว

โอเค เจอกันใหม่ ซายูริตอบตกลง ขณะที่ท้องของเธอรู้สึกปวดเกร็งขณะกดส่ง

เจอกันนะ ทาคุยะตอบกลับ

เธอวางโทรศัพท์ลง จิตใจของเธอเต็มไปด้วยความคิด ทาคุยะอยากจะคุยเรื่องอะไร เธอหวังว่าเรื่องนั้นจะไม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของเธอกับริชาร์ด แต่เธอก็ไม่สามารถสลัดความรู้สึกที่ว่าอาจเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นได้ ภาระของชีวิตคู่ที่ทับถมกันกดดันเธอ และความคิดที่จะต้องพูดคุยเรื่องทาคุยะอีกครั้งทำให้เธอวิตกกังวล เธอเหลือบมองนาฬิกาและรู้ตัวว่ายังมีเวลาอีกหลายชั่วโมงก่อนที่พวกเขาจะได้พบกัน ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามขจัดความอึดอัดใจ เธอต้องจดจ่อกับงานตรงหน้าให้ได้ นั่นคือการเตรียมอาหารญี่ปุ่นจานพิเศษที่เธอสัญญาไว้กับริชาร์ด การทำอาหารทำให้เธอสงบลงเสมอ และทำให้เธอมีสติอยู่กับปัจจุบัน เมื่อเธอเดินไปที่ครัว เธอเตือนตัวเองว่าเธอสามารถจัดการกับทุกสิ่งที่ทาคุยะต้องการคุยได้ ท้ายที่สุดแล้ว เธอมาไกลขนาดนี้แล้ว โดยสร้างความสมดุลให้กับทั้งสองโลก แต่ลึกๆ ในใจ เธอรู้ว่าการสนทนาข้างหน้าจะไม่ง่ายอย่างแน่นอน

-

ซายูริทำอาหารเย็นเสร็จ กลิ่นหอมเย้ายวนของอาหารญี่ปุ่นจานพิเศษของเธอลอยฟุ้งไปทั่วห้องครัวเล็กๆ เวลานั้นเกือบ 6 โมงเย็นแล้ว และแม้ว่าเธอจะชอบที่จะได้ทานอาหารร่วมกับริชาร์ด แต่โดยปกติแล้วพวกเขาจะไม่กินอะไรก่อน 8 โมง เธอรู้สึกวิตกกังวลในท้อง เธอต้องพบกับทาคุยะ แต่ความคิดนั้นทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ

“ฮันนี่” เธอพูดเสียงนุ่มขณะก้าวเข้าไปในห้องนั่งเล่น ซึ่งริชาร์ดกำลังยุ่งอยู่กับการเช็คอีเมลที่โต๊ะทำงานของเขา ซึ่งถูกย้ายไปที่ห้องนั่งเล่น แสงสลัวๆ จากแล็ปท็อปส่องสว่างให้เห็นสีหน้าจดจ่อของเขา

“ครับที่รัก” ริชาร์ดตอบอย่างไม่ใส่ใจ โดยยังคงจดจ่ออยู่กับหน้าจอ

“ฉันจะไปเดินเล่นริมแม่น้ำ อีก 30 นาทีพระอาทิตย์ตกดิน ฉันอยากดูพระอาทิตย์ตกดิน ฉันจะกลับมาก่อนอาหารเย็น โอเคไหม” เธอพูดโดยพยายามทำให้ฟังดูเป็นกันเอง

ตอนนี้ ริชาร์ดเข้าใจแล้วว่าซายูริชื่นชอบเวลาส่วนตัวของเธอมากเพียงใด และไม่กดดันให้เธอเข้าร่วมด้วย เขามักจะหลงอยู่ในโลกของแล็ปท็อป อ่านข่าวทุกข่าวที่หาได้ นิสัยอยากรู้อยากเห็นของเขาทำให้เขารู้ทุกอย่างเกี่ยวกับทุกสิ่ง

“ได้เลยที่รัก เดินเล่นให้สนุกนะ” เขากล่าว ก่อนจะหันมายิ้มให้เธอเล็กน้อยก่อนจะหันกลับไปสนใจหน้าจอ

ซายูริพยักหน้า รู้สึกโล่งใจและรู้สึกผิดปนกันขณะที่เธอเดินออกจากประตูไป อากาศตอนเย็นอบอุ่น และดวงอาทิตย์ก็ลอยต่ำลงมาบนท้องฟ้า ราวกับลูกไฟสีส้ม เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ ขณะเดินไปที่ Beyond Cafe หัวใจของเธอเต้นแรงด้วยความกังวล ปฏิสัมพันธ์กับทาคุยะนั้นซับซ้อนเสมอ
เต็มไปด้วยความตึงเครียดที่ไม่อาจเอ่ยได้ และความลับมากมายที่เธอเก็บงำเอาไว้

แม้จะเดินเพียงสิบนาที แต่ทุกก้าวก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้น เมื่อเธอเดินเข้าไปใกล้ร้านกาแฟ เธอก็เห็นทาคุยะนั่งอยู่ที่มุมไกล
ซึ่งเป็นการเลือกที่ชาญฉลาดที่ทำให้เขาสามารถจับตาดูทางเข้าได้โดยไม่เกิดเหตุการณ์เซอร์ไพรส์จากด้านหลัง เขาดูสงบและนิ่ง ท่าทางผ่อนคลายแต่ก็ตื่นตัว

ซายูริหยุดอยู่ข้างนอกสักครู่เพื่อรวบรวมความคิด การพบกันครั้งนี้สามารถเปลี่ยนแปลงทุกอย่างได้ เธอผลักประตูออกด้วยลมหายใจที่มุ่งมั่นและก้าวเข้าไปข้างใน
มองหาสายตาของทาคุยะไปทั่วห้อง เมื่อสบตากัน เขาก็พยักหน้าเล็กน้อยเพื่อบอกเป็นนัยว่าเธอควรเข้าร่วมกับเขา

“ซายูริจัง” เขาทักทายเธอด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แต่ดวงตาคมกริบ “ขอบคุณที่มานะ”

“แน่นอน” เธอตอบแล้วเลื่อนตัวไปนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามเขา บรรยากาศในร้านกาแฟดูอบอุ่น แต่เธอก็รู้ว่าเมฆฝนกำลังจะมาเยือน

“คุณอยากพูดคุยเรื่องอะไร” ซายูริถามด้วยความกังวล

“ฉันมีข่าวบางอย่างเกี่ยวกับคาบะ” ทาคุยะเริ่มด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“โอเค” ซายูริตอบพร้อมกับตั้งสติ

“วันนี้ผมไปที่โกดังและได้ประชุมกับเขา เขาแปลกใจมากที่เจอผม ปกติแล้วผมจะแจ้งให้เขาทราบก่อนถึงหนองไผ่ เขาดูประหม่ามาก”
ทาคุยะพูดต่อด้วยสายตาที่มั่นคงและไม่สั่นคลอน

“แล้วไง” เธอถามด้วยความระทึกใจ เธอจำเป็นต้องรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เรื่องของกะบะลากยาวมานานเกินไปแล้ว และเธอต้องการให้มันจบลงเสียที

“ฉันตัดสินใจถามเขาตรงๆ ว่าเขากำลังโกงเงินหรือเปล่า เพื่อที่ฉันจะได้มองเข้าไปในดวงตาของเขาเพื่อดูว่าเขาตอบตามความจริงหรือไม่ แน่นอนว่าเขาปฏิเสธ
แต่ฉันรู้ได้ว่าเขากำลังโกหก” ทาคุยะพูดด้วยเสียงต่ำ

“เกิดอะไรขึ้น” ตอนนี้ความกระตือรือร้นของซายูริปรากฏชัดขึ้น เธอโน้มตัวเข้ามาใกล้ ต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมอย่างมาก

“ฉันให้คาโตะและฮิโรโตะขังเขาไว้ในตู้แช่แบบวอล์กอิน เขายังอยู่ที่นั่น” ทาคุยะพูดต่อด้วยสีหน้าไม่เข้าใจ

“แล้วตอนนี้จะเป็นยังไงบ้าง” ซายูริถาม หัวใจของเธอเต้นแรงเมื่อได้ยินคำพูดของเขา

“ฉันอยากบอกคุณว่าหลังจากการประชุมครั้งนี้ ฉันจะไปสอบสวนเขา ฉันอยากบอกคุณต่อหน้าว่าเรื่องกำลังจะยุ่งวุ่นวายขึ้น
แน่นอนว่าชื่อของคุณจะถูกปกปิดไว้ แต่น้องไผ่เป็นร้านเล็กๆ และหลังจากคืนนี้ อาจไม่ปลอดภัยสำหรับคุณ”
ทาคุยะพูดอย่างจริงจังท่ามกลางบรรยากาศที่มืดมิดของร้านกาแฟ

“ฉันมีความสุขที่นี่” ซายูริโต้กลับอย่างดื้อรั้น “ฉันมีผู้ชายที่รักฉันและมีบ้านหลังใหญ่ริมแม่น้ำ”

ทาคุยะเอนหลังเก้าอี้และจ้องมองเธออย่างตั้งใจ เขาเงียบไปครู่หนึ่ง ใช้เวลาสิบวินาทีซึ่งรู้สึกเหมือนนานชั่วนิรันดร์ ในที่สุดเขาก็พูดว่า “ซายูริจัง ไม่ช้าก็เร็ว โทรุและคนอื่นๆ
อาจจะคิดได้ว่าคุณแอบสอดส่องคาบะอยู่ ไม่มีใครบอกได้ว่าพวกเขาจะทำอะไร ไม่มีใครชอบสายลับหรอก”

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ คำพูดของเขากดทับไหล่ของเธออย่างแรง เธอกำลังประมวลผลสิ่งที่เขากำลังพูด จิตใจของเธอพลุ่งพล่านไปด้วยความหมายแฝง จากนั้น
เธอรู้สึกพ่ายแพ้และตอบว่า “ฉันไม่เคยเป็นสายลับได้ดีสักเท่าไหร่ใช่ไหม” สายตาของเธอเลื่อนไปที่รอยแผลเป็นบนใบหน้าของทาคุยะ
ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจอย่างชัดเจนถึงการกระทำในอดีตของเธอที่ทำให้เขาเจ็บปวดโดยอ้อมเมื่อเธอเป็นสายลับให้กับเคน วาตานาเบะในคาสิโนมิตซุยไค

ดวงตาของทาคุยะอ่อนลงเล็กน้อย แต่น้ำหนักของประวัติศาสตร์ร่วมกันของพวกเขายังคงลอยอยู่ในอากาศราวกับภูตผี “คุณได้ทำสิ่งที่คุณต้องทำเพื่อเอาชีวิตรอดแล้ว”
เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนลง “แต่การเอาชีวิตรอดไม่เพียงพออีกต่อไป คุณต้องคิดถึงอนาคตของคุณ”

“ฉันไม่อยากจากไป” เธอพูดกระซิบ ความเปราะบางในคำพูดของเธอสามารถสัมผัสได้

“ฉันรู้ แต่บางครั้งการอยู่ต่อก็หมายถึงการเสี่ยงทุกอย่าง” ทาคุยะพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นแต่เข้าใจ “คุณมีโอกาสเริ่มต้นชีวิตใหม่กับริชาร์ด
อย่าปล่อยให้โลกนี้ฉุดคุณกลับลงไปอีก”

ซายูริรู้สึกเหมือนมีอะไรมาจุกอยู่ที่ท้องของเธอ ริชาร์ดไม่มีทางทิ้งน้องไผ่ไว้กับเธอได้ และถึงแม้เขาจะทำได้ วิธีเดียวที่เธอจะโน้มน้าวเขาได้ก็คือต้องบอกทุกอย่างให้เขาฟัง
ตั้งแต่ตอนที่เธอเริ่มเกี่ยวข้องกับยากูซ่าตอนที่ยังเรียนอยู่ การต้องทิ้งทุกอย่างไว้เบื้องหลังนั้นน่ากลัวมาก
แต่ความคิดที่จะต้องตกอยู่ท่ามกลางความขัดแย้งทางการเมืองของยากูซ่ายิ่งเลวร้ายกว่านั้นอีก เธอสบตากับทาคุยะเพื่อค้นหาคำตอบและความมั่นใจ
แต่สิ่งที่เธอพบก็คือความจริงอันเลวร้ายของสถานการณ์ของเธอ

“คิดดูสิ ซายูริ ฉันต้องการให้เธอให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของตัวเองเหนือสิ่งอื่นใด” ทาคุยะพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคง “เธอสำคัญกับฉัน
และฉันไม่อยากเห็นเธอเจ็บปวด”

ถ้อยคำของเขาหนักอึ้งอยู่ระหว่างพวกเขาขณะที่เธอพยักหน้าช้าๆ ตอนนี้เธอเข้าใจถึงความเสี่ยงแล้ว และทางเลือกที่อยู่ข้างหน้าก็ดูหนักอึ้งยิ่งกว่าที่เคย
ทำไมฉันถึงมีความสุขไม่ได้ล่ะ เธอคิด *ทำไมทุกอย่างถึงพังทลายลงทุกครั้งล่ะ* เธอสิ้นหวัง เลิก *คิดเรื่องนี้ซะ ซายูริ อิชิกาวะ!! กามัน!*

“คุณคิดว่าฉันมีเวลาอีกเท่าไรก่อนจะต้องจากไป” ซายูริถามในขณะที่มุ่งเน้นไปที่เรื่องปฏิบัติและฝังความรู้สึกของเธออีกครั้ง

“คงพูดได้ยากนะ น่าจะประมาณสัปดาห์หนึ่ง” ทาคุยะตอบ

“โอเค ขอบใจนะที่เตือนนะ ทาคุยะ” เธอกล่าวพร้อมกับถอนหายใจเบาๆ อย่างยอมแพ้

เธอพยายามดิ้นรนกับความต้องการที่จะตะโกนใส่เขา บอกเขาว่าเขาเป็นคนโชคร้าย บอกเขาว่าเป็นความผิดของเขาที่ชีวิตของเธอต้องลำบาก แต่นั่นไม่เป็นความจริง
เธอเป็นคนทำร้ายตัวเอง นั่นคือสิ่งที่มันเป็น เธอเป็นคนเลือกเอง ไม่ใช่ทาคุยะ เธอไม่มีใครจะตำหนิได้นอกจากตัวเธอเอง เธอเป็นเพียง *ฟุโตโกะ อีกคนหนึ่ง*
ที่ทำลายชีวิตของตัวเอง

“ซายูริจัง” ทาคุยะพูดเบาๆ พร้อมกับวางมือลงบนมือของเธอ “ฉันรู้สึกว่าตัวเองควรจะต้องรับผิดชอบสถานการณ์นี้
ดังนั้นฉันจะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อช่วยเธอหางานและหาที่พักอาศัยในอนาคต”

“ขอบคุณนะ ทาคุยะ แต่ก่อนที่ฉันจะทำอะไร ฉันต้องคุยเรื่องนี้กับริชาร์ดก่อน”

เสียงเรียกชื่อริชาร์ดทำให้ทาคุยะตกใจ “เขารู้อะไรเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของคุณกับยากูซ่าบ้าง ฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคุณไม่เคยบอกเขา”
ทาคุยะพูดด้วยความกังวลอย่างเห็นได้ชัด

“เปล่า ไม่มีอะไร ฉันสัญญา ใช่ เขาโกรธเมื่อวันก่อนที่สถานีรถไฟแต่เขาก็ฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็ว เขาไม่ได้ถามอะไรฉันเลย
และแน่นอนว่าฉันไม่ได้ให้ข้อมูลโดยสมัครใจ” ซายูริพูดอย่างรวดเร็วเพื่อต้องการเอาใจทาคุยะ

“โอเค ดี” ทาคุยะกล่าวอย่างโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด

“ทาคุยะ ฉันสัญญาว่าจะไม่เอายากูซ่าเข้ามาเกี่ยวข้องในบทสนทนาที่ฉันมีกับริชาร์ด แต่ฉันยังต้องคุยกับเขาอยู่ดี ฉันรู้ว่าไม่มีทางที่เรื่องราวจะจบลงแบบเทพนิยายหรอก ฉันฉลาดกว่านั้นนะ แต่ฉันคิดว่าสักวันหนึ่ง ฉันจะได้มีความสัมพันธ์ที่สบายใจกับผู้ชายดีๆ สักคนได้สัก 6 เดือน” ซายูริกล่าว

“ดี คุยกับแฟนของคุณ ฉันจะส่งข้อความอัปเดตให้คุณพรุ่งนี้” ทาคุยะตัดสินใจ “แล้วก็อยู่บ้านเถอะ ไม่มีใครรู้ว่าคุณอยู่ที่ไหน อยู่แบบนี้ต่อไปเถอะ โอเคไหม”

“เฮ้!” ซายูริเห็นด้วย

-

ซายูริก้าวผ่านประตูหน้าบ้าน โดยยังคงตกใจกับบทสนทนากับทาคุยะที่บียอนด์คาเฟ่ ความคิดที่จะต้องทิ้งน้องไผ่ไว้ข้างหลังทำให้เธอรู้สึกหนักอึ้ง และความคิดที่จะต้องทิ้งริชาร์ดไว้ข้างหลังก็ทำให้เธอรู้สึกปั่นป่วนในท้องราวกับพายุ

“สวัสดีที่รัก!” ริชาร์ดทักทายเธออย่างร่าเริงเมื่อเธอเดินเข้ามา “คุณเดินยังไงบ้าง?”

“ดี” เธอตอบพร้อมพยายามฝืนยิ้ม แต่กลับดูเปราะบางและไม่น่าเชื่อ ดวงตาอันเฉียบคมของริชาร์ดจับได้ถึงความเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ ในกิริยาของเธอ และความกังวลก็ฉายชัดบนใบหน้าของเขา

“คุณรู้สึกสบายดีไหม” เขาถามขณะลุกจากโต๊ะทำงานและเดินเข้ามาหาเธอ เธอจ้องทีวีอย่างว่างเปล่า ภาพต่างๆ หมุนวนไปมาอย่างไม่มีความหมาย

“เฮ้!” เธอหลุดจากภวังค์และจับมือเขาไว้ในมือของเธอ ความอบอุ่นจากสัมผัสของเขาทำให้เธอสะดุ้ง แต่ก็ทำให้ความปั่นป่วนภายในตัวเธอรุนแรงขึ้น เธอพาเขาไปที่ห้องนอน จิตใจของเธอพลุ่งพล่านไปด้วยความคิดที่ขัดแย้งกัน

“ถอดกางเกงออก” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงคงที่ แม้ว่าจิตใจจะสับสนวุ่นวายก็ตาม

ริชาร์ดยกคิ้วขึ้น ริมฝีปากของเขามีรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ริชาร์ดทำความเคารพเธอแบบแกล้งๆ ก่อนจะปฏิบัติตามคำสั่งของเธอ แต่แววตาของเขากลับมีแววกังวล เธอต้องการรู้สึกเชื่อมโยงกับเขา เพื่อยึดตัวเองให้อยู่กับปัจจุบัน เมื่อเขาปฏิบัติตาม เธอก็รู้สึกเร่งรีบ

ขณะที่ริชาร์ดถอดกางเกง สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไปเป็นความอยากรู้อยากเห็นขณะที่เขาเฝ้าดูเธอ “เกิดอะไรขึ้น ซายูริ” เขาถามด้วยน้ำเสียงที่เบาลง “คุณดู... แตกต่างออกไป”

“ฉันสบายดี” เธอพูดซ้ำ แต่คำพูดนั้นกลับดูว่างเปล่า เธอก้าวเข้ามาใกล้ กอดเอวเขาไว้แนบตัว ความรู้สึกของร่างกายที่เป็นมัดกล้ามของเขาช่วยปลอบประโลมทำให้เธอสงบลงท่ามกลางความสับสนวุ่นวายในใจ

“คุณแน่ใจเหรอ คุณคุยกับฉันได้” เขากล่าวขณะปัดปอยผมที่ร่วงหล่นไปด้านหลังใบหูของเธอ เธอเห็นความจริงใจในดวงตาของเขา แต่เธอจะอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่เปิดเผยมากเกินไปได้อย่างไร ในทางกลับกัน เธอเอนตัวเข้าไปใกล้ จูบที่ริมฝีปากของเขาด้วยริมฝีปากของเธอ พยายามกลบความคิดที่รบกวนใจ ชั่วขณะหนึ่ง จูบนั้นรู้สึกเหมือนเป็นการหลีกหนี เป็นการพักผ่อนชั่วครู่จากการตัดสินใจที่รอเธออยู่ข้างหน้า แต่เมื่อทุกอย่างแตกสลาย น้ำหนักของสถานการณ์ของเธอกลับลดลง เธอถอยห่างเล็กน้อย มองเข้าไปในดวงตาของเขา เพื่อค้นหาความมั่นใจ

“ฉันแค่... ฉันต้องการคุณตอนนี้” เธอกล่าวอย่างอ่อนโยน

ริชาร์ดพยักหน้า สีหน้าของเขาผ่อนคลายลงขณะที่เขาประคองใบหน้าของเธอไว้ในมือ

“ฉันอยู่ที่นี่เพื่อคุณ ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม” เขาสัญญา

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ ความรู้สึกขัดแย้งวนเวียนอยู่ในตัวเธอ เธอรู้ว่าเธอต้องตัดสินใจในไม่ช้า แต่ตอนนี้ เธอต้องการปล่อยตัวเองให้จมอยู่กับช่วงเวลานั้น ลืมพายุที่กำลังก่อตัวอยู่นอกสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เล็กๆ ของพวกเขาไปเสีย—แม้ว่าจะเพียงชั่วครู่ก็ตาม

“หยุดพูดได้แล้ว” ซายูริสั่งเบาๆ ขณะถอดเสื้อผ้าออก “นอนลง” เธอกล่าวอย่างเป็นหุ่นยนต์ จิตใจของเธอไม่จดจ่อกับปัจจุบัน

ริชาร์ดเชื่อฟังอย่างเงียบ ๆ โดยวางร่างใหญ่ ๆ ของเขาลงบนเตียงที่ส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด และนอนหงายด้วยความคาดหวัง เธอวางมือลงบนร่างใหญ่ของเขาที่กำลังลุกขึ้น มือเล็ก ๆ ของเธอขยายขนาดของมันให้ใหญ่ขึ้น เหมือนกับกลอุบายเซือกของอินเดียนแดง

-

ซายูริและริชาร์ดนอนหงายหายใจหอบจากการออกแรง

ซายูริเผลอพูดออกไปโดยไม่ได้คาดคิดว่า "ฉันไม่เคยหลับนอนกับใครเลยตอนที่คุณอยู่ที่ฟิลิปปินส์หรือแอฟริกาใต้"
เธอต้องการให้ริชาร์ดรู้ว่าเธอเป็นคู่หูที่ซื่อสัตย์ และเขาเป็นมากกว่าแค่แท่งดิลโด้ที่ยังมีชีวิตอยู่ การทูตญี่ปุ่น

“ผมดีใจที่ได้ยินเช่นนั้น” ริชาร์ดแสดงความคิดเห็น “ผมไม่เคยมีเซ็กส์กับใครด้วย”

เป็นเรื่องละเอียดอ่อนและซายูริไม่อยากจะพูดพร่ำเพ้อถึงเรื่องนี้ เธอคงรู้พรุ่งนี้หากเธอต้องจากน้องไผ่ไป แต่จนกว่าจะถึงตอนนั้น เธอจะไม่พูดอะไรก่อนเวลาอันควร
แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นเวลาที่ดีที่จะบอกริชาร์ดว่าเธอไว้ใจได้ ไม่ใช่ว่าพวกเขาคาดหวังว่าจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตลอดไป ไม่เลย
เป็นที่เข้าใจกันทั้งสองฝ่ายว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาจะอยู่ได้ไม่ถึงหนึ่งปี หรืออาจจะไม่ถึงหกเดือนด้วยซ้ำ

ความสัมพันธ์ทุกรูปแบบล้วนพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นและบางครั้งก็แย่ลง นอกจากเคน วาตานาเบะแล้ว
ซายูริไม่เคยให้เวลากับผู้ชายคนไหนมากพอที่จะรู้สึกสบายใจกับความสัมพันธ์ได้อย่างเต็มที่ การตัดใจคือวิธีดำเนินชีวิตของเธอ เธอรู้ดีว่าเช่นเดียวกับสถานการณ์อื่นๆ ในชีวิต ความกลัวเป็นตัวเร่งที่ขัดขวางไม่ให้เธอทำตามหัวใจ เธอพลิกตัวไปด้านข้าง จูบที่ริมฝีปากของริชาร์ด และประกาศว่า "ฉันไปอาบน้ำแล้ว"
จากนั้นก็ปีนข้ามร่างที่หมอบราบของริชาร์ดและเดินออกจากห้องไปอย่างเปิดๆ กล้ามเนื้อกันที่เป็นทรงมวยสวยของเธอสั่นไหวเมื่อเธอเดินออกไป

หลังจากอาบน้ำและแต่งตัวเสร็จแล้ว ซายูริก็เดินกลับเข้าไปในห้องนอน พบว่าริชาร์ดยังคงนอนราบอยู่บนเตียงและกำลังเลื่อนดูโทรศัพท์ของเขา “คุณหิวไหมที่รัก” เธอถามขณะพิงกรอบประตู

“ผมรอได้นะ ผมกำลังพักผ่อนอยู่ ยังไม่ถึง 8 โมงเลย จะกินข้าวหรือยัง” เขาตอบพร้อมเงยหน้าขึ้นมองด้วยรอยยิ้ม

“ฉันจะรีบขี่สกู๊ตเตอร์ไปเซเว่นอีเลฟเว่น โอเคไหม” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ฉันจะกินข้าวตอนกลับมา”

“ไม่เป็นไรนะที่รัก เจอกันใหม่นะ” ริชาร์ดพูดพร้อมส่งยิ้มให้เธอ

สิบห้านาทีต่อมา เธอก็กลับมาพร้อมกับเบียร์ 6 แพ็คในมือข้างหนึ่ง และถุงพลาสติกหนักๆ ที่มีอะไรบางอย่างอยู่ข้างในอีกข้างหนึ่ง

“ฉันกลับมาแล้ว!” เธอประกาศ เมื่อสังเกตว่าริชาร์ดอาบน้ำเสร็จแล้ว และตอนนี้เขากำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานของเขา จ้องมองที่หน้าจอแล็ปท็อปอย่างจดจ่อ

“สวัสดีที่รัก” เขาทักทายเธอ ดวงตาเป็นประกายเมื่อเห็นเบียร์ “คุณซื้อของขวัญให้ฉันไหม” เขาพูดติดตลก

“สวัสดี!” เธอกล่าวตอบพร้อมยิ้มอย่างสดใสขณะเดินผ่านเขาไปที่ห้องครัว

“เย้!” ริชาร์ดอุทานอย่างสนุกสนาน ความตื่นเต้นของเขาทำให้ติดเชื้อได้

ซายูริวางเบียร์ไว้ในตู้เย็นก่อนจะเริ่มอุ่นอาหารที่เธอเตรียมไว้ก่อนหน้านี้ เธอหยิบภาชนะขนาดประมาณหลอดปริงเกิลส์ออกจากถุงอีกใบแล้วถือไปที่โต๊ะเล็กใน "ห้องแต่งตัว" ข้างห้องน้ำและเริ่มแกะกล่อง ริชาร์ดเดินเข้าไปในห้องด้วยความหลงใหลในกิจกรรมของเธอ

“คุณกำลังแกะอะไรอยู่” เขาถามขณะเอนตัวไปเหนือไหล่ของเธอ

ซายูริหยิบพลาสติกสีแดงสด 5 ชิ้นออกมา แต่ละชิ้นมีรูปร่างประหลาดและไม่คุ้นเคย ริชาร์ดหรี่ตามองเพื่อพยายามทำความเข้าใจ “มันคืออะไร” ในที่สุดเขาก็ถามด้วยความอดสงสัยไม่ได้

“มันควรจะเป็นบ้อง” ซายูริตอบด้วยท่าทางสับสน “มันทำงานยังไง” เธอหันไปหาริชาร์ด คิ้วขมวดด้วยสมาธิ

ริชาร์ดหัวเราะลั่น “ฉันจะรู้ได้ยังไง” เขาพูดพลางยักไหล่ รอยยิ้มสับสนปรากฏบนใบหน้า

ซายูริพยายามประกอบชิ้นส่วนต่างๆ นานประมาณสิบนาที ความหงุดหงิดของเธอเพิ่มขึ้นเมื่อชิ้นส่วนต่างๆ ไม่สามารถประกอบเข้าด้วยกันได้ ในที่สุดริชาร์ดก็ถามว่า “คุณต้องการความช่วยเหลือไหม”

“ได้โปรด” เธอกล่าวอย่างหงุดหงิด พร้อมกับยื่นชิ้นส่วนบางชิ้นให้เขา

ริชาร์ดมองดูและพยายามประกอบมันเข้าด้วยกัน “โอเค แต่มีสองชิ้นที่นี่ที่ฉันไม่รู้ว่าจะวางไว้ตรงไหน” เขายอมรับพร้อมเกาหัว

“ฉันจะกลับไปซื้อของ” ซายูริพูดพร้อมกับยอมแพ้และยัดชิ้นส่วนเหล่านั้นลงในถุงช้อปปิ้ง

ริชาร์ดหัวเราะเบาๆ พร้อมส่ายหัว “โอเค ที่รัก โชคดีนะ!”

ซายูริกลอกตาอย่างเล่นๆ แต่ก็อดหัวเราะไม่ได้กับความไร้สาระทั้งหมดนี้

“ฉันจะถามดูว่าพวกเขาแสดงวิธีใช้ให้ฉันดูได้ไหม” เธอครุ่นคิดโดยจินตนาการถึงสีหน้าสับสนของเจ้าของร้าน เมื่อเธอคว้ากุญแจและเดินกลับออกไป ริชาร์ดก็ตะโกนตามหลังเธอมา “อย่าลืมกัญชานะ!”

-

“อร่อยมากนะที่รัก” ริชาร์ดชมซายูริขณะวางตะเกียบลงบนโต๊ะ รอยยิ้มแห่งความพึงพอใจปรากฏบนใบหน้าของเขา “คุณสมควรได้รับดาวมิชลิน” เขากล่าวเสริมขณะเช็ดปากด้วยกระดาษเช็ดปาก

“มิชลินสตาร์คืออะไร” ซายูริถามพร้อมเอียงหัวเล็กน้อยด้วยความสนใจ

“มีเพียงเชฟที่ดีที่สุดในโลกเท่านั้นที่ได้รับดาวมิชลิน” ริชาร์ดอธิบายขณะเอนหลังเก้าอี้ “ฉันคิดว่ามันเป็นอาหารฝรั่งเศส”

“โอ้ ขอบคุณนะที่รัก” ซายูริตอบ แก้มของเธออุ่นขึ้นด้วยความภาคภูมิใจ เธอชอบเวลาที่เขาชื่นชมอาหารที่เธอทำ

ริชาร์ดเริ่มวางจานเปล่าเป็นกองเพื่อเตรียมเอาไปที่ห้องครัวเหมือนเช่นที่เคยทำเสมอ แต่ซายูริหยุดเขาไว้ด้วยมือเบาๆ ที่วางอยู่บนต้นขาของเขา

“วางจานไว้ซะ ผ่อนคลายหน่อย” เธอบอกด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลแต่หนักแน่น

“โอเคที่รัก คุณเป็นเจ้านาย” เขาพูดติดตลก ใบหน้าของเขามีรอยยิ้มร่าเริง

“เฮ้!” เธอหัวเราะอย่างสนุกสนานกับบทสนทนาที่เป็นกันเอง “จำไว้นะ!”

ริชาร์ดหยิบรีโมตคอนโทรลจากโต๊ะขึ้นมามองเธอด้วยความคาดหวัง “คุณอยากดูอะไร”

“อะไรก็ได้” เธอตอบพลางลุกขึ้นยืน “ดูสิ ฉันจะกลับมาในอีกไม่กี่นาที โอเคไหม” พูดจบ เธอก็ลุกออกจากห้องรับแขกไป

หนึ่งนาทีต่อมา เธอกลับมาด้วยสีหน้าสดใส ในมือของเธอ เธอถือบ้องที่ประกอบเสร็จเรียบร้อยแล้วและเบียร์เย็นๆ สองขวด ดวงตาของริชาร์ดเบิกกว้างด้วยความอยากรู้

“คืนนี้คุณทำให้ฉันเสียคน” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงสนุกสนานเล็กน้อย

ซายูริหัวเราะด้วยความตื่นเต้น “แค่สนุกๆ นิดหน่อยสำหรับพวกเรา!” เธอวางเบียร์ลงบนโต๊ะ เปิดขวดหนึ่งแล้วส่งให้ริชาร์ด ก่อนจะนั่งลงข้างๆ เขา

ริชาร์ดจิบน้ำชา คิ้วของเขายกขึ้นด้วยความไม่เชื่ออย่างเล่นๆ “ฉันไม่เคยคิดเลยว่าจะเห็นคุณใช้บ้อง”

“ฉันเป็นคนชอบผจญภัย” ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย “แล้วอีกอย่าง คุณยังบอกว่าคุณชอบสูบบุหรี่เวลาเข้าสังคมด้วย”

“จริง” เขายอมรับพร้อมรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า “แต่ผมเป็นคนประเภทที่สูบครั้งเดียวแล้วจบ”

“‘The One Hit Wonder’” ซายูริพูดซ้ำพร้อมหัวเราะคิกคักกับชื่อเล่นที่เขาเคยพูดไว้ก่อนหน้านี้ “เหมาะกับคุณมาก!”

ขณะที่ริชาร์ดเอนกายลงบนโซฟาโดยที่ยังคงถือรีโมตไว้ในมือ ซายูริก็รู้สึกว่าความตึงเครียดของเธอเริ่มคลายลง นี่คือสิ่งที่เธอต้องการ ช่วงเวลาแห่งการเชื่อมโยง เสียงหัวเราะ และประสบการณ์ร่วมกัน เธอเฝ้าดูเขาเตรียมบ้อง ความตื่นเต้นและความกังวลปะปนกันปะปนอยู่ในตัวเธอ

“คุณพร้อมสำหรับสิ่งนี้หรือยัง” เขาถามด้วยน้ำเสียงจริงจังแบบแกล้งทำ

“เสมอ!” เธอตอบ ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความซุกซน

ริชาร์ดพ่นลมหายใจยาว ๆ อย่างร่าเริง และขณะที่เขาหายใจออก ทั้งคู่ก็รู้ว่ากำลังจะดำดิ่งสู่ค่ำคืนที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ ความผ่อนคลาย และการผจญภัย ความกังวลจากโลกภายนอกค่อยๆ จางหายไปในเบื้องหลังชั่วขณะ และถูกแทนที่ด้วยการอยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่น ซายูริคิดในใจ *ว่าเขาจะต้องตกใจแน่ ๆ* ขณะที่เธอสูดบ้องที่ริชาร์ดส่งให้เธอเป็นเวลานาน

เมื่อเพื่อนสนิทของเธออย่างอายะรู้เข้าว่าซายูริติดกัญชา เธอจึงตัดความสัมพันธ์กับซายูริโดยบอกว่า “ซายูริจัง ฉันรักเธอมาก แต่ฉันไม่สามารถเป็นเพื่อนกับคนสูบกัญชาได้ หลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับฮานะ”

ในตอนนั้น ซายูริอาศัยอยู่กับเคน วาตานาเบะ และออกไปเที่ยวไนท์คลับ การสูบกัญชาเป็นสิ่งที่เธอบอกกับตัวเองว่าอันตรายน้อยกว่าแอลกอฮอล์และไม่ใช่สิ่งเสพติด ฮานะก็เคยเริ่มใช้กัญชาเช่นกัน แต่เมื่อเธอเริ่มทนต่อยาได้ เธอจึงเปลี่ยนไปใช้ เมท แอมเฟตามีน ในตอนแรก ฮานะเริ่มเป็นคนเปิดเผยและเข้ากับคนง่ายขึ้น มักจะมีชีวิตชีวาในงานปาร์ตี้ แต่เมื่อการเสพเมทแอมเฟตามีนของเธอแย่ลง เธอก็เริ่มผอมลงและหวาดระแวง บางครั้งถึงขั้นประสาทหลอน แม้ว่าอายะจะคอยสนับสนุนและเป็นเพื่อนกับเธออยู่เสมอ แต่ฮานะก็ยังคงเสพกัญชาต่อไป จนล้มป่วยและเสียชีวิตจากหลอดเลือดสมองโป่งพองในขณะที่เดินไปโรงเรียนกับอายะ

คำขาดมิตรภาพของอายะทำให้ซายูริต้องคิดทบทวนทางเลือกของเธออีกครั้ง และเธอสาบานกับตัวเองว่าจะเลิกทำ แต่สุดท้ายเธอก็ทำจริงๆ จนกระทั่งถึงวันชะตากรรมที่ชินจิเดินกะเผลกเข้าไปในร้านนวดที่เธอทำงานให้กับเคน

แต่คืนนี้ เธอมีความเครียดเท่ากับที่เคยเป็นในโตเกียว และรู้สึกว่าถ้าเธอไม่สูบกัญชาเพื่อสงบสติอารมณ์ เธออาจจะถึงขั้นคลั่งได้ เธอรู้สึกตื่นเต้นและวิตกกังวลปะปนกันในขณะที่ดูดกัญชาอย่างแรง เธอคิดว่า *ฉันเลิกมาได้ 20 ปีแล้ว* ขณะที่เธอพ่นควันขาวออกมาเป็นลำ เพื่อพยายามหาเหตุผลในการกลับมาสูบกัญชาอีกครั้ง

บ้องที่มีรูปร่างใหญ่โตนั้นไม่คุ้นเคยสำหรับเธอ ก่อนหน้านี้เธอเคยสูบแต่กัญชาสำเร็จรูปซึ่งไม่มีขายในร้านขายกัญชาในท้องถิ่น ริชาร์ดอยู่ข้างๆ เธอ ท่าทางผ่อนคลายของเขาดูผ่อนคลาย เขาจิบเบียร์แล้วยิ้มให้เธอ ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยกำลังใจ

“คุณรู้สึกยังไงบ้าง” เขาถาม เพราะรู้ว่าซายูริไม่เคยใช้บ้องมาก่อน

เธอสัมผัสได้ถึงความตึงเครียดที่ไหล่ของเธอ ความกังวลที่ค่อยๆ คืบคลานกลับเข้ามาอีกครั้ง การสนทนากับทาคุยะยังคงหลอกหลอนความคิดของเธอ แต่เธอมุ่งมั่นที่จะผลักมันออกไปก่อน

“เฮ้!” เธอกล่าวโกหกพร้อมจิบเบียร์อย่างยาวนาน

“ผมรู้ว่าผมจะต้องเสียใจกับเรื่องนี้” ริชาร์ดพูดในขณะที่เขาสูบบ้องเป็นครั้งที่สอง ควันลอยวนรอบตัวเขา ก่อนที่เขาจะหายใจออกเป็นกลุ่มควันสีขาวที่พลิ้วไสวในอากาศ “ผมขอโทษล่วงหน้า” เขาพูดติดตลก

“ฉันไม่เข้าใจ” ซายูริพูดในขณะที่รับบ้องจากเขา

“ผมขอโทษก่อนที่จะทำอะไรโง่ๆ” เขาอธิบาย โดยปกติแล้วผมจำอะไรไม่ได้เลยหลังจากสูบกัญชา

“โอเค ฉันเข้าใจแล้ว ฉันก็จะขอโทษเหมือนกัน” เธอกล่าวพร้อมหัวเราะ

นิ้วของซายูริสั่นเล็กน้อยเมื่อเธอเอามันมาที่ริมฝีปาก เธอสูดหายใจเข้าอย่างระมัดระวัง รู้สึกว่าควันลอยเข้าปอด จากนั้นก็เริ่มไอทันที

“ดื่มเบียร์อีกจิบหนึ่ง” ริชาร์ดแนะนำ

หลังจากตีอีกสองสามครั้ง ซายูริก็เริ่มรู้สึกถึงผลกระทบที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกายราวกับกระแสน้ำที่ไหลผ่านร่างกาย ความตึงเครียดที่ไหล่ของเธอทั้งหมดก็ละลายหายไป ถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกอบอุ่นและสบายตัว สีสันต่างๆ ดูเหมือนจะสดใสขึ้นเล็กน้อย และโลกก็ดูอ่อนโยนลง ราวกับว่าถูกห่มด้วยผ้าห่มนุ่มๆ

“ไม่แย่ขนาดนั้นใช่ไหม” ริชาร์ดพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลและผ่อนคลาย

“มันก็ดีนะ” เธอยอมรับพร้อมรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า “ฉันรู้สึก... เบาสบายขึ้น”

“ดี!” เขาเอนหลัง ยืดแขนไปด้านหลังศีรษะ “แค่ผ่อนคลายและสนุกไปกับมัน เราจะดูอะไรตลกๆ ก็ได้ถ้าคุณอยากดู”

ซายูริพยักหน้า ไม่ไว้ใจเสียงของตัวเองในสภาพที่เป็นอยู่ เธอไม่เคยบอกริชาร์ดว่าเธอหึ่นขนาดไหนเมื่อเสพยา เพราะคิดว่าโอกาสนี้คงไม่มีวันเกิดขึ้น เธอไม่คิดว่าจะตกจากรถหลังจากผ่านไป 20 ปี แต่เธอรู้สึกประหม่ามาก และคิดไม่ออกว่าจะใช้วิธีอื่นใด เมื่อเธอนอนข้างริชาร์ดบนโซฟา เธอเริ่มเห็นวอลเปเปอร์สีสันสดใสวิ่งผ่านความคิดของเธอ สีนีออนของวอลเปเปอร์เหล่านั้นสั่นไหวและเปลี่ยนรูปไปมาเหมือนภาพหมุนวนหลอนประสาท เธอรู้ว่าถ้าตอนนี้เธอไม่ลุกจากโซฟา เธอจะต้องติดอยู่ที่นั่นตลอดทั้งคืน

“มาสิ!” ซายูริสั่งพร้อมกับยืนขึ้นทันทีและคว้ามือที่ว่างของริชาร์ดไว้แน่น

“โอเค เจ้านาย” ริชาร์ดยอมรับด้วยสีหน้าเข้าใจ เขาดูมึนเมา รอยยิ้มโง่ๆ ปรากฏบนใบหน้าและเปลือกตาตก

ซายูริตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ปล่อยให้ความผ่อนคลายที่เพิ่งได้มาสูญเปล่า เสียงหัวเราะดังขึ้นระหว่างพวกเขาขณะที่พวกเขาก้าวเซไปที่เตียง ผลของกัญชาทำให้การเคลื่อนไหวของพวกเขารู้สึกเบาลง ราวกับว่าพวกเขากำลังลอยอยู่

“ระวังหน่อย” ริชาร์ดหัวเราะเบาๆ ขณะเอื้อมมือไปจับมือซายูริขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปใกล้ขอบเตียง เธอส่งยิ้มตอบเขา แก้มของเธอแดงก่ำ ขณะนั้นรู้สึกสนุกสนานและใกล้ชิดกัน ขณะที่พวกเขาทั้งสองพยายามนอนลงอย่างอ่อนโยน ร่างกายของพวกเขาก็ปะทะกันในอ้อมกอดที่ไม่ประณีต ซายูริหัวเราะคิกคัก เสียการทรงตัวขณะที่ริชาร์ดพยายามดึงเธอลงมา แขนขาของพวกเขาพันกันเป็นจังหวะเต้นรำที่ตลกขบขัน เตียงส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดใต้ตัวของพวกเขา ทำให้เกิดเสียงซิมโฟนีของไม้และเสียงหัวเราะ

“โอ้โห!” ซายูริอุทานออกมาด้วยน้ำเสียงที่ผสมผสานระหว่างความประหลาดใจและความสุข

ริชาร์ดพูดติดตลกว่า “ยังไม่ใช่การลงจอดอย่างสง่างามอย่างที่ฉันคิดไว้เลย” ขณะที่ทั้งสองล้มลงไปบนที่นอนเป็นกอง

ท่ามกลางเสียงหัวเราะของพวกเขา จู่ๆ ก็มีเสียงดังกุกกักไปทั่วห้อง แผ่นไม้แผ่นหนึ่งในเตียงสนหักเนื่องจากน้ำหนักของเตียงรวมกัน ทำให้โครงเตียงสะเทือน ริชาร์ดเบิกตากว้างด้วยความไม่เชื่อขณะมองลงไปที่เตียง

“โอ้ ไม่นะ! เตียงของเราหัก!” เขาอุทานโดยอดหัวเราะไม่ได้

ซายูริหัวเราะคิกคัก เสียงหัวเราะของเธอดังก้องเหมือนดนตรี “นี่ไม่ใช่แบบที่ฉันจินตนาการไว้ว่าตอนเย็นของเราจะเป็นแบบนี้!” เธอกล่าวพลางตบเขาเล่นๆ

“เราโชคดีใช่ไหม” เขาตอบพลางหัวเราะเบาๆ ขณะที่พยายามพยุงตัวเองขึ้นด้วยข้อศอกข้างหนึ่ง “ฉันเดาว่าตอนนี้ฉันมีโครงการงานไม้ใหม่” เขาพูดติดตลก

เมื่อแผ่นไม้ที่หักพังลงมาทำให้ทั้งคู่กลับมานั่งลงอีกครั้ง เสียงหัวเราะค่อยๆ หายไป โลกภายนอกค่อยๆ หายไป เหลือเพียงพวกเขาที่ยังคงมีความสุขและความสุขเล็กๆ น้อยๆ จากการอยู่ร่วมกัน

ริชาร์ดและซายูริเอนตัวเข้าหากัน ดวงตาสบกันด้วยความรู้สึกตื่นเต้นและความอบอุ่น เมื่อริมฝีปากของพวกเขาสัมผัสกัน โลกที่อยู่รอบตัวพวกเขาดูเหมือนจะเลือนหายไป จูบนั้นอ่อนโยนในตอนแรก เป็นการสำรวจอย่างอ่อนโยน แต่ในไม่ช้าก็กลายเป็นบางสิ่งที่เร่าร้อนมากขึ้น ลมหายใจของพวกเขาผสมผสานกัน และความรู้สึกเร่งด่วนของพวกเขาจุดไฟระหว่างพวกเขา มือของริชาร์ดโอบใบหน้าของซายูริ ดึงเธอเข้ามาใกล้ ลูบผมของเธอ และดึงเธอเข้ามากอด จูบนั้นเป็นการเต้นรำของความหลงใหลและการเชื่อมโยง เต็มไปด้วยคำสัญญาที่ไม่ได้พูดออกมาและความตื่นเต้นของความใกล้ชิดที่แบ่งปันกัน ทำให้ทั้งคู่หายใจไม่ออกและโหยหาสิ่งที่มากกว่านั้น

บทที่ 46

เช้าวันรุ่งขึ้น ซายูรินอนบนเตียง แสงแดดอ่อนๆ ยามเช้าลอดผ่านม่านเข้ามา เธอครุ่นคิดถึงคืนที่ผ่านมา
ท่ามกลางความหลงใหลและเสียงหัวเราะที่ทำให้เธอรู้สึกทั้งตื่นเต้นและพึงพอใจ

ท่าทีของริชาร์ดฉายแวบเข้ามาในใจของเธอ—ความประหลาดใจและความยินดีของเขาในขณะที่เธอควบคุมตอนเย็นนั้น
คอยชี้นำการเคลื่อนไหวของพวกเขาด้วยความมั่นใจที่เธอไม่เคยรู้มาก่อนว่าตัวเองมี มันเป็นความตกใจที่รู้สึกดี ความประหลาดใจที่น่ายินดีที่จุดประกายระหว่างพวกเขา
ประกายไฟที่ลุกโชนเป็นไฟที่แม้แต่สายยางของริชาร์ดก็ไม่สามารถดับได้โดยปราศจากความพยายามเป็นเวลานาน เธอยิ้มให้กับตัวเอง รู้สึกมีพลังจากความทรงจำ
รู้สึกขอบคุณสำหรับความเชื่อมโยงที่พวกเขามีร่วมกัน และอยากรู้ว่าพลวัตที่เพิ่งค้นพบใหม่นี้จะพาพวกเขาไปสู่จุดใดในอนาคต หากมี *อนาคต* เธอเริ่มสงสัยเรื่องนี้

การถูกผู้หญิงที่เขารักล่วงละเมิดทางเพศคงเป็นเรื่องเซอร์ไพรส์สำหรับริชาร์ดอย่างแน่นอน เธอเดาเอาเอง เขาไม่เคยเห็นด้านนี้ของเธอมาก่อน -
มีอำนาจเหนือกว่าและควบคุมทุกอย่าง การเติบโตในญี่ปุ่นที่ผู้ชายเป็นใหญ่ทำให้เธอได้รับการฝึกฝนให้เป็นผู้หญิงที่เชื่อฟังและเป็นมิตรในห้องนอน ไม่เคยกล้าที่จะปฏิเสธ
การปฏิบัติตามเป็นสิ่งที่คาดหวัง ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมจำนวนการข่มขืนที่รายงานในญี่ปุ่นจึงน้อยมาก บทบาทของผู้หญิงถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า
และการเบี่ยงเบนจากบทบาทนั้นจะไม่เป็นที่ยอมรับ นอกจากนี้ ผู้พิพากษาส่วนใหญ่ในญี่ปุ่นยังเป็นผู้ชาย การถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานข่มขืนแทบจะเป็นไปไม่ได้ในญี่ปุ่น
ครั้งหนึ่งที่ เกิดเรื่องกับเธอ เธอรู้ดีกว่าที่จะแจ้งความด้วยเหตุผลต่างๆ แต่ตอนนี้เธออยู่ที่ประเทศไทย
ห่างไกลจากประเพณีที่จำกัดซึ่งยังคงควบคุมทุกแง่มุมของวัฒนธรรมญี่ปุ่น

ซายูรินยิ้มให้กับตัวเองเมื่อนึกถึง 'งานเลี้ยงตอนเที่ยงคืน' ของพวกเขาที่หลั่งไหลเข้ามาในใจ เป็นภาพย้อนอดีตอันแสนสุขที่ทำให้หัวใจของเธออบอุ่น
เธอวางแผนล่วงหน้าโดยตุนช็อกโกแลตไว้หลายชุดระหว่างที่ไปซื้อเบียร์ที่ร้าน 7-Eleven เมื่อคืนก่อน
ความคิดที่ว่าริชาร์ดแสดงสีหน้าประหลาดใจเมื่อเธอเปิดเผยช็อกโกแลตที่สะสมไว้ทำให้เธอยิ้มกว้างขึ้น อย่างไรก็ตาม
ความรู้สึกผิดก็แวบเข้ามาในหัวเมื่อเธอนึกถึงการเตือนเขาอยู่เสมอว่าให้เลิกกินขนมปังขาว น้ำตาล และคาร์โบไฮเดรตบางชนิด เธอจะสั่งสอนให้รู้จักพอประมาณได้อย่างไร
ในเมื่อในช่วงเวลาแห่งการตามใจตัวเอง เธอกลับกินช็อกโกแลตจนหมดเกลี้ยง

ขณะที่เธอนอนอยู่ตรงนั้น เธอจำไม่ได้ว่าทั้งคู่เคลียร์โต๊ะกาแฟเสร็จก่อนจะหมดแรงในที่สุด ทั้งคู่ส่งเสียงคราง่อย่างพึงพอใจ
ความคิดของเธอล่องลอยไปถึงขนมปังกรอบเคลือบช็อกโกแลต Pooky ที่เธอซื้อกลับบ้าน ซึ่งเป็นจุดอ่อนของเธอโดยสิ้นเชิง
เธอซื้อขนมปังกรอบเคลือบช็อกโกแลตรสชาติละชิ้น พร้อมกับ Snickers และ Kit Kat หนึ่งห่อ ชาวญี่ปุ่นชื่นชอบ Kit Kat มาก และเธอชื่นชอบ Kit Kat
หลากหลายชนิดมากกว่าในประเทศอื่นใด

วันนี้เธอคงต้องไปเดินเล่นไกลๆ เธอคิดในใจพลางตำหนิตัวเองที่ยอมทำตามกิเลสตัณหาทั้งหมดในคืนเดียว
แต่แล้วรอยยิ้มก็ผุดขึ้นบนใบหน้าของเธออีกครั้งเมื่อเธอหวนนึกถึงเสียงหัวเราะ ช่วงเวลาที่ได้ร่วมกัน และความอบอุ่นจากการโอบกอดของริชาร์ด เธอครุ่นคิด *อย่างคร่ำครวญ*
เธอรู้สึกพึงพอใจเมื่อได้ดื่มด่ำกับความสุขมากมายในคืนก่อน ความทรงจำต่างๆ เต้นระบำอยู่ในใจของเธอเหมือนขนมหวาน
เป็นเครื่องเตือนใจถึงความสุขที่พวกเขาได้พบเจอร่วมกัน และเธออดไม่ได้ที่จะรู้สึกขอบคุณสำหรับประสบการณ์นี้

แต่แล้ววันใหม่ก็มาถึง และขณะที่เธอนอนอยู่บนเตียง จ้องมองเพดาน จิตใจของเธอหมุนวนด้วยความวิตกกังวล
ความเป็นจริงของสถานการณ์กดทับเธอไว้เหมือนผ้าห่มหนาๆ เธออาจต้องออกจากน้องไผ่เร็วกว่าที่คาดไว้มาก ความคิดนั้นทำให้เธอรู้สึกหวาดกลัว
และพบว่าตัวเองกำลังเตรียมใจสำหรับข้อความต่อไปที่ทาคุยะสัญญาไว้ ข้อความที่สามารถเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างได้

ความทรงจำเกี่ยวกับความกลัวในอดีตฉายแวบเข้ามาในใจของเธอ เหมือนกับการถูกโทโมโกะกลั่นแกล้งในโรงเรียน ความรู้สึกไร้หนทางคืบคลานกลับมา
แต่ถึงอย่างนั้นก็เทียบไม่ได้กับความหวาดกลัวที่เธอรู้สึกในคืนที่ชินจิปรากฏตัวที่ร้านนวด

เธอเหลือบมองริชาร์ดที่นอนอยู่ข้างๆ เธอ นอนกรนเบาๆ โดยหันหลัง เสียงกรนที่แผ่วเบาทำให้รู้สึกสบายใจอย่างประหลาด เธอรู้ว่าริชาร์ดนอนกรนอยู่เพราะสองเหตุผล:
เขารู้สึกไม่สบายใจเกี่ยวกับกลิ่นบุหรี่ของตัวเอง และยิ่งรู้สึกไม่สบายใจเพราะสิ่งที่เขาเรียกว่า "ใบหน้าขณะหลับ" ของเขาด้วย เขาเล่าให้เธอฟังว่าเขาเล่นรักบี้มาหลายปีแล้ว
และจมูกของเขาก็หักสามครั้ง ไม่เพียงแต่จะทำให้เขากรนมากขึ้นเท่านั้น แต่ยังทำให้เขามีน้ำลายไหลเล็กน้อยในขณะหลับอีกด้วย

ซายูรินยิ้มกับตัวเอง ชื่นชมความเอาใจใส่ของเขาแม้ในยามหลับ ริชาร์ดมักจะนึกถึงผู้อื่นเสมอ ซึ่งเป็นความใจดีที่เธอไม่เคยพบเจอมาก่อน อย่างไรก็ตาม
ภายใต้ท่าทีที่เป็นกันเองของเขานั้น มีความแข็งแกร่งที่เธอสัมผัสได้แต่ไม่เคยเห็นด้วยตาตัวเอง

เขาเป็นตัวอย่างที่ดีของสุภาษิตที่ว่า “พูดเบาๆ แต่ใช้ไม้ใหญ่” ความคิดที่ว่ามีความสามารถในการใช้ความรุนแรงแอบแฝงนั้นทำให้เธอรู้สึกสนใจและอุ่นใจขึ้นมาก ทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยเมื่อรู้ว่าเขาสามารถปกป้องเธอได้ แม้จะต้องเสียสละความเป็นอิสระของเธอก็ตาม

แต่ตอนนี้ เธอรู้สึกว่าความไม่แน่นอนเริ่มเข้ามาครอบงำ เธอต้องหาทางจัดการกับความกลัวของเธอให้สมดุลกับความสัมพันธ์ที่เพิ่มมากขึ้นที่เธอมีกับริชาร์ด ขณะที่เธอนอนอยู่ตรงนั้น เธอตั้งใจว่าจะดื่มด่ำกับช่วงเวลาที่พวกเขาจากไปด้วยกัน ไม่ว่าข้อความของทาคุยะจะสื่ออะไรก็ตาม

-

เสียงโทรศัพท์ของซายูริดังขึ้น ทำให้เธอหลุดจากห้วงความคิด เธอเหลือบมองที่หน้าจอ ชื่อของทาคุยะปรากฏขึ้นอย่างน่ากลัว

โคนิจิวะ ฉันอยู่ที่แคทมี ฉันนั่งอยู่ใต้ศาลา ฉันต้องพบคุณด่วน คุณมาได้ไหม

ซายูริรู้สึกหนาวสั่นไปทั้งตัว มันกำลังเกิดขึ้น สิ่งที่เลวร้ายที่สุดได้เกิดขึ้นแล้ว เธอรู้สึกปวดตื้อๆ ในท้อง หนักอึ้งและไม่ยอมคลาย โลกที่อยู่รอบตัวเธอดูพร่ามัวไปชั่วขณะ เธอจึงสูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อตั้งสติ ชีวิตช่างแปลกประหลาดเหลือเกิน เมื่อเธอยังเด็ก เธอได้ตัดสินใจเลือกสิ่งที่รู้สึกเป็นอิสระแต่ไม่รอบคอบ ตอนนี้ เมื่อผ่านเวลามาหลายปีแล้ว ดูเหมือนว่าจักรวาลจะสมคบคิดกับเธอ ทำลายทางเลือกของเธอจนเธอไม่เหลือทางเลือกอื่น ความเสียใจพันแน่นอยู่ในใจของเธอ แต่เธอผลักมันออกไป ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะคร่ำครวญ เธอเตือนตัวเองด้วยมนต์ *คาถา* แห่งความอดทน เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ ตั้งใจที่จะเคลียร์ใจ

เธอส่งข้อความกลับมาว่า “ *ให้ฉัน 10 นาที* ”

ขณะที่เธอสวมเสื้อแจ็คเก็ต น้ำหนักของการตัดสินใจของเธอกดทับไหล่ของเธออย่างหนัก เธอรู้ว่าเธอต้องเผชิญกับสิ่งที่รอเธออยู่ที่แคทมี เธอต้องการเรื่องราวสำหรับริชาร์ด เธอไม่อยากโกหก ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจที่จะบอกความจริงครึ่งเดียว

“ฮันนี่” เธอพูดเสียงนุ่มขณะเดินไปที่โต๊ะของริชาร์ด เขาดูเหนื่อยแต่ก็มีความสุข

“ไซ่ที่รัก” เขากล่าว เป็นสิ่งที่เขาชอบพูดเมื่อเขาคิดว่าซายูริกำลังจะเทศนาเขาเกี่ยวกับพฤติกรรมการกินของเขาหรือเรื่องอื่นๆ ที่เกิดขึ้นโดยพลการ เช่น การปล่อยให้ประตูห้องน้ำเปิดอยู่

“อย่าโกรธเลยนะ ผู้ชายญี่ปุ่นอยู่ห้องข้างๆ ที่ร้าน Cat Mee เขาต้องคุยกับฉัน มันเป็นเรื่องเร่งด่วนมาก”
เธอกล่าวอย่างอ่อนหวานขณะยืนอยู่หลังเก้าอี้ของริชาร์ดและนวดไหล่ของเขา เธอรู้สึกว่ากล้ามเนื้อของเขาตึงขึ้นทันที

“คุณรู้ไหมว่ามันเป็นเรื่องอะไร” ริชาร์ดถามด้วยความกังวลอย่างแท้จริง

“ไซ่ ตอนที่เราอยู่บนรถไฟ ฉันบอกว่าตอนนี้ฉันไม่มีโปรเจ็กต์ออกแบบเว็บไซต์ และเขาก็บอกว่าเขาอาจช่วยหางานให้ฉันได้” ซายูริอธิบาย

“โอ้! ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลังมองหางานใหม่” ริชาร์ดพูดพร้อมกับแสดงความไม่พอใจที่ซายูริปิดบังข้อมูลนั้นไว้จากเขา

“ฉันยังคงมองหางานออกแบบเว็บไซต์ออนไลน์อยู่ แต่ยังหาไม่ได้เลย ขอฉันไปดูว่าเขาจะว่ายังไง แล้วเราค่อยคุยกัน โอเคไหม” ซายูริเสนอ

“โอเคที่รัก” ริชาร์ดยอมรับ

“ขอบคุณนะที่รัก” ซายูริครางเบาๆ ขณะจูบริชาร์ดที่หัวโล้นของเขา “ฉันน่าจะกลับมาภายใน 30 นาที” เธอเอ่ยอย่างไม่ลังเล เพราะไม่อยากให้ริชาร์ดสงสัย “เจอกันนะ”

“โอเค เจอกันใหม่” ริชาร์ดพูดด้วยดวงตาที่เปี่ยมด้วยความรู้สึก

เธอมองกระจกอย่างรวดเร็วและเตรียมใจสำหรับการเผชิญหน้าข้างหน้า แม้ว่าเธออาจจะต้องเลือกทางเลือกอื่น
แต่เธอจะไม่ยอมให้ความกลัวมากำหนดการกระทำของเธออีกต่อไป ทุกก้าวที่เดินไปตามทางสู่แคทมีรู้สึกเหมือนก้าวที่ลึกเข้าไปในโลกที่เธอพยายามหลบหนี
แต่ไม่มีทางหันหลังกลับได้ มีแต่เดินหน้าต่อไปเท่านั้น

ทาคุยะกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะไม้ยาวใต้ศาลาในสวนของแคทมี เมื่อซายูริมาถึง สีหน้าของเธอจริงจังมาก เธอนั่งลงตรงข้ามเขา จัดตำแหน่งตัวเองให้คอยสังเกตเส้นทาง
โดยตระหนักดีว่าริชาร์ดยังคงสงสัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเธอกับทาคุยะ จนถึงตอนนี้ เขาไม่ได้แสดงท่าทีตื่นเต้นอะไร แต่เธอต้องการหลีกเลี่ยงความประหลาดใจใดๆ

“ซายูริจัง คุณมีปัญหานะ คาบะตายแล้วและ**—”** ทาคุยะเริ่มพูด
แต่ซายูริก็ขัดจังหวะเขากลางประโยคทันทีที่สมองของเธอประมวลผลคำพูดระเบิดที่เขาเพิ่งพูดออกมา

“เดี๋ยวก่อน**!** ก่อนจะเล่าต่อ บอกฉันก่อนว่าเกิดอะไรขึ้น**!** เมื่อวานคุณบอกว่าจะสอบสวนเขา**…”**

เธอหยุดชะงัก มองไปรอบๆ เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาอยู่กันตามลำพังก่อนจะเอนตัวเข้าไปใกล้ เสียงของเธอลดต่ำลงเป็นกระซิบโกรธเคือง **“…**และตอนนี้เขาก็ตายแล้ว**!”**

“ให้โอกาสฉัน ฉันจะอธิบายทุกอย่าง**”** ทาคุยะพูดอย่างใจเย็น ท่าทีของเขามั่นคงขณะที่เขาพยายามคลี่คลายสถานการณ์

“โอเค ซูมิมะเซน**”** ซายูริตอบเบาๆ สูดหายใจเข้าลึกๆ และตั้งสติให้นิ่งอีกครั้ง

“ใช่แล้ว เราได้สอบสวนคาบะแล้ว เขาพยายามจะโทษหุ้นส่วนชาวจีน แต่พวกเขาเป็นคนบอกฉันว่าพวกเขาสงสัยเขาตั้งแต่แรก และ**—”** ทาคุยะพูดต่อ
แต่ซายูริยกมือขึ้นเพื่อทำให้เขาเงียบ เธอหรี่ตาลง

“คุณรู้ได้ยังไงว่าคุณสามารถไว้วางใจคนจีนได้**”** เธอถามอย่างกดดัน โน้มตัวไปข้างหน้า ความเข้มข้นของเธอสามารถสัมผัสได้

ทาคุยะลังเล คำพูดของเขาเริ่มสั่นคลอน **“**ใช่ ฉันก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน แต่ฉันนึกไม่ออกว่าพวกเขาต้องการฆ่าคาบะด้วยเหตุผลอะไร เขาเก่งมากในงานของเขา
เขาแค่โลภมาก เขายอมแพ้ต่อสิ่งยั่วยวน**”** เขาอธิบายโดยพยายามรักษาสติเอาไว้

“โอเค ฉันไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับธุรกิจยาเลยไม่สามารถออกความเห็นได้ แต่ฉันไว้ใจคุณ ทาคุยะ**”** ซายูริยอมรับ แม้ว่าดวงตาของเธอจะยังเต็มไปด้วยความสงสัย

“พยายามอย่าขัดจังหวะ**”** ทากุยะแนะนำ น้ำเสียงของเขาเริ่มรำคาญเล็กน้อย
เขาต้องการจะเล่าข้อเท็จจริงโดยไม่ให้เสียงของเธอแทรกเข้ามาทำให้การเล่าเรื่องซับซ้อนขึ้น

ซายูริพยักหน้า ความหนักหน่วงของสถานการณ์กดดันเธอ เธอสัมผัสได้ถึงความตึงเครียดระหว่างพวกเขา ความกลัวที่ไม่อาจเอ่ยออกมา และความเร่งด่วนของช่วงเวลานี้
ขณะที่ทาคุยะเตรียมตัวที่จะดำเนินต่อไป เธอเตรียมใจสำหรับการเปิดเผยที่อาจเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่าง

“ฉันจะเล่าให้คุณฟังว่าเกิดอะไรขึ้น ถ้าคุณอยากฟัง**…”** ทาคุยะพูดต่อ **“**แต่มันจะทำให้คุณไม่สบายใจ คุณแน่ใจนะ ซายูริจัง**”**

“เฮ้**!”** เธอตอบอย่างมุ่งมั่นที่จะรู้ เพราะนั่นคือสาเหตุที่ชีวิตของเธอกำลังจะพลิกผัน

“คาโตะและฮิโรโตะกำลังสอบสวนอยู่ คาบะถูกมัดกับเก้าอี้เหมือนอย่างที่เห็นในหนัง และพวกเขาก็ตีเขาด้วยขวดพลาสติกที่ใส่น้ำไว้เต็มไปหมด
ซึ่งโดยปกติแล้วเป็นวิธีที่ได้ผลดีทีเดียว เขาตะโกนบอกพวกเราให้หยุดและบอกว่าเขาจะบอกพวกเราทั้งหมด แต่แล้วเขาก็โทษหุ้นส่วนชาวจีน ซึ่งฉันไม่เชื่อ ดังนั้น
นี่คือส่วนที่น่าขยะแขยง เราจึงบังคับให้เขากินอึหมาแห้ง**”** ทาคุยะพูดต่อโดยมองซายูริอย่างใกล้ชิดเพื่อดูปฏิกิริยาของเธอ เธอกำลังจะตะโกนออกไป
แต่ทาคุยะก็ยกมือขึ้นและโบกมือให้เธอเงียบ

“เขาเริ่มหายใจไม่ออก จากนั้นก็มีอาการเหมือนหัวใจวาย แต่ไม่มีใครอยู่ตรงนั้นพร้อมที่จะเป่าปากให้เขา คาโตะพยายามปั๊มหน้าอกของเขา แต่เขาเสียชีวิต**”** ทาคุยะกล่าวสรุป

ซายูรินั่งเงียบด้วยความตกตะลึง จิตใจของเธอเร่งรีบที่จะประมวลผลคำพูดของทาคุยะ ความสยองขวัญจากสิ่งที่เขาเพิ่งบรรยายทำให้ท้องของเธอปั่นป่วน
และเธอรู้สึกอยากกรี๊ดและตะโกนใส่เขาอย่างแรงกล้า แต่พวกเขากำลังอยู่ในที่สาธารณะ และเธอรู้ว่าเธอต้องตั้งสติให้ดี แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เธอกลับจ้องมองทาคุยะอย่างตึงเครียดเป็นเวลานาน เพื่อค้นหาสัญญาณของการปลอบใจบนใบหน้าของเขา

ในที่สุดเธอก็สามารถสำลักออกมาได้ “จะเป็นอย่างไรต่อไป?”

“เขาจะถูกทิ้งลงแม่น้ำคืนนี้” ทาคุยะตอบอย่างเป็นจริงเป็นจังด้วยน้ำเสียงที่สงบเยือกเย็น

“ไม่ ฉันหมายถึง มันส่งผลกับฉันยังไง ฉันยังต้องออกไปอีกไหม” ซายูริถาม น้ำเสียงของเธอสั่นเล็กน้อย ขณะที่เธอหวังว่าทาคุยะจะปฏิเสธ

เขาลังเล สีหน้าเปลี่ยนไปเป็นกังวล “ฉันไม่รู้ว่าคุณสังเกตเห็นหรือเปล่า แต่ Kaba มีลูกเรือที่ภักดี พวกเขาเป็นคนดูแลด้านโลจิสติกส์ในลาว
ฉันไม่รู้ว่าพวกเขาจะทำอย่างไรหากสงสัยว่ามีคนแอบอ้าง Kaba คุณจำได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับ Junko Furuta” Takuya ถามพร้อมกับสบตากับเธอ

“เฮ้! ฉันอายุ 13 ปีในตอนที่เรื่องนั้นเกิดขึ้น มันน่าขยะแขยง โหดร้าย”
ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความโกรธและความรังเกียจเมื่อนึกถึงรายละเอียดอันน่าสยดสยองของคดีนั้น
ความทรงจำเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับจุนโกะทำให้เธอเกือบจะถ่มน้ำลายด้วยความเกลียดชัง ซึ่งเป็นปฏิกิริยาที่รุนแรงซึ่งเน้นย้ำถึงความร้ายแรงของการสนทนาของพวกเขา

“เอาล่ะ อย่าลืมเรื่องนี้ไว้พิจารณาก่อนตัดสินใจจะออกจากน้องไผ่หรือไม่” ทาคุยะพูดด้วยสีหน้าจริงจัง
“ฉันแนะนำอย่างยิ่งว่าคุณควรพิจารณาออกไปให้เร็วที่สุดจะดีกว่า”

ซายูริรู้สึกหัวใจเต้นแรงเมื่อคำเตือนของทาคุยะแผ่คลุมร่างเธอราวกับก้อนเมฆสีดำ เธอรู้สึกว่ากำแพงของโลกของเธอกำลังปิดตัวลง
ความปลอดภัยที่เธอพบในหนองไผ่กำลังรู้สึกไม่มั่นคง “แต่ฉันมีริชาร์ดที่ต้องคิดถึง” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา ความกลัวคืบคลานเข้ามา

ทาคุยะพยักหน้า สีหน้าของเขาดูผ่อนคลายลงเล็กน้อย “คุณต้องปกป้องตัวเองก่อน ซายูริจัง ถ้าสถานการณ์เลวร้ายลง ไม่ใช่แค่คุณเท่านั้นที่เสี่ยง
คุณต้องพร้อมรับมือกับทุกสิ่ง แต่มีอีกสิ่งหนึ่งที่ฉันต้องบอกคุณก่อนจะพูดคุยอะไรกับริชาร์ด”

“นั่นคืออะไร” เธอถามด้วยความหวังว่ามันคงเป็นข่าวดีสำหรับการเปลี่ยนแปลง

ทาคุยะเอนตัวไปข้างหน้า น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนไปเป็นน้ำเสียงเร่งด่วน “หุ้นส่วนชาวจีนยังเปิดศูนย์หลอกลวงบางแห่งในกัมพูชาด้วย พวกเขาเสนองานให้คุณ
ส่วนหนึ่งเพราะคุณตกอยู่ในอันตราย และส่วนหนึ่งเพราะคุณพูดได้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น
เป็นเรื่องยากที่จะหาใครสักคนที่ใช้ภาษาและทักษะไอทีของคุณที่เต็มใจทำงานในศูนย์หลอกลวง”

คิ้วของซายูริขมวดเข้าหากันเมื่อได้ยินความคิดนี้

“ค่าจ้างเท่าไหร่” เธอถามด้วยความอยากรู้แม้ว่าข้อเสนอนี้จะดูน่ากังวลก็ตาม

“สองพันห้าร้อยเหรียญสหรัฐต่อเดือน” ทาคุยะตอบโดยที่ยังคงจ้องมองเธอ

สำหรับซายูริแล้ว นั่นเป็นเงินก้อนโต—จำนวนเงินที่จะช่วยแบ่งเบาภาระทางการเงินของเธอได้อย่างมาก ช่วยจ่ายค่าเล่าเรียนของนาโอมิ และช่วยดูแลแม่ของเธอได้
ความคิดนั้นวนเวียนอยู่ในใจของเธอ แต่เธอไม่ได้พูดอะไร ความเงียบของเธอเต็มไปด้วยความคร่ำครุ่นคิด ทาคุยะเห็นเธอคร่ำครุ่นคิดอยู่
เกียร์ในหัวของเธอกำลังเปลี่ยนไปเมื่อเธอชั่งน้ำหนักข้อดีและข้อเสีย

“คุณเริ่มเมื่อไหร่ก็ได้” เขากล่าวต่อโดยพยายาม “ขาย” แนวคิดนี้ให้เธอ “แต่เหมือนที่ผมบอก ยิ่งเร็วเท่าไหร่ก็ยิ่งดีเท่านั้น ผมจะไปกับคุณด้วย
พวกเขาพร้อมที่จะพาคุณบินจากอุดรธานีไปพนมเปญเมื่อใดก็ได้ที่คุณต้องการ คุณมีทักษะที่เป็นที่ต้องการอย่างมาก และคุณจะปลอดภัยในบริเวณนั้น”

“สารประกอบเหรอ?” ซายูริสงสัย

“ใช่ พวกเขาทำงานในบริเวณที่เป็นอิสระ ที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหมดอยู่ในบริเวณนั้น รวมถึงศูนย์อาหารด้วย” ทาคุยะอธิบาย

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ ความจริงของสถานการณ์เริ่มเข้าครอบงำ ความหวังเรื่องความมั่นคงทางการเงินนั้นน่าดึงดูดใจ
แต่ผลกระทบทางศีลธรรมจากการทำงานในศูนย์หลอกลวงกลับกัดกินจิตสำนึกของเธอ “ฉันจะทำงานประเภทไหน” เธอถามโดยพยายามทำให้เสียงของเธอคงที่

“การสนับสนุนไอทีขั้นพื้นฐาน การจัดการการสื่อสาร และอื่นๆ เช่นนั้น คุณจะสามารถใช้ทักษะของคุณได้ และนี่คือโอกาสที่จะออกไปจากที่นี่
ห่างไกลจากอันตราย” ทาคุยะอธิบายด้วยน้ำเสียงจริงจัง

เธอเงยหน้ามองโต๊ะไม้ ลายเส้นของไม้พร่ามัวในขณะที่ความคิดของเธอพุ่งพล่าน รู้สึกผิดเล็กน้อยที่ต้องทิ้งริชาร์ดไว้ข้างหลัง โดยเฉพาะภายใต้สถานการณ์ที่ไม่มั่นคงเช่นนี้
ทาคุยะถอนหายใจ เมื่อสัมผัสได้ถึงความขัดแย้งภายในใจของเธอ

“คุณสามารถอธิบายเรื่องนี้ให้สามีของคุณฟังได้ แต่คุณต้องให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของคุณเป็นอันดับแรก เขาอาจไม่เข้าใจ
แต่ชีวิตของคุณตกอยู่ในอันตราย”

ซายูริพยักหน้าช้าๆ ด้วยความหนักใจจากการตัดสินใจที่กดดันเธอ ความคิดที่จะบินไปพนมเปญเพื่อเริ่มต้นใหม่นั้นทั้งน่าตื่นเต้นและน่าหวาดกลัว
เธอรู้สึกขัดแย้งระหว่างชีวิตปัจจุบันและเส้นทางที่ไม่แน่นอนข้างหน้า “ฉันต้องคิดดูก่อน” ในที่สุดเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงมั่นคงแต่แฝงไปด้วยความไม่แน่นอน

“แน่นอน” ทาคุยะตอบด้วยสีหน้าผ่อนคลายลง “แค่จำไว้ว่าเวลาไม่ได้อยู่ข้างคุณ คุณต้องตัดสินใจเร็วๆ นี้ อันที่จริง
ฉันยืนกรานว่าคุณต้องส่งข้อความหาฉันพรุ่งนี้เพื่อแจ้งการตัดสินใจของคุณ และถ้าคุณตอบตกลง ฉันก็ต้องรู้กำหนดเวลาด้วย เพื่อที่ฉันจะได้จองตั๋วเครื่องบินของเราได้ทันที
ตกลงไหม”

“เฮ้!” เธอยอมรับในขณะที่จิตใจของเธอหมุนไปด้วยความเร็วแสง

-

ซายูริเดินเข้าไปในบ้าน ความจริงจังของการพบกับทาคุยะยังคงกดทับอยู่บนไหล่ของเธอ อากาศดูอึดอัดด้วยความตึงเครียดที่ไม่อาจเอ่ยออกมา
และเธอต้องการอาบน้ำอย่างยิ่งเพื่อชำระล้างความวิตกกังวลที่ยังคงเกาะติดตัวเธออยู่ อย่างไรก็ตาม
เธอรู้ว่ามันจะดูน่าสงสัยหากเธอตรงไปที่ห้องน้ำทันทีหลังจากพบกับทาคุยะ เธอจึงตัดสินใจคุยกับริชาร์ดก่อน

“สวัสดีที่รัก” เธอทักทายเขาพร้อมส่งยิ้มให้เมื่อก้าวเข้าไปในห้องนั่งเล่น ริชาร์ดยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานโดยจดจ่ออยู่กับแล็ปท็อป
เขาหยุดชะงักแล้วหันมาเผชิญหน้ากับเธอ รอยยิ้มปรากฏชัดขึ้นท่ามกลางสมาธิของเขา

“สวัสดีที่รัก การประชุมของคุณเป็นอย่างไรบ้าง” เขาถาม ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความอยากรู้

ซายูริรู้สึกเหมือนหงส์ที่กำลังล่องลอยอย่างสงบนิ่งอยู่บนผิวน้ำอีกครั้ง ในขณะที่ขาของเธอกำลังพายอย่างบ้าคลั่งอยู่ใต้น้ำ

“ไม่เป็นไร ทาคุยะ ชายชาวญี่ปุ่นเสนองานให้ฉัน”

สีหน้าของริชาร์ดเปลี่ยนไป ความสงสัยฉายชัดในดวงตาขณะที่เขาจ้องมองเธออย่างใกล้ชิด
เธอสัมผัสได้ว่าเขากำลังไตร่ตรองและตั้งคำถามถึงธรรมชาติที่แท้จริงของความสัมพันธ์ของเธอกับทาคุยะอีกครั้ง

“โอ้!” เป็นคำพูดทั้งหมดที่มีออกมาจากริชาร์ด น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความกังวล และรอยยิ้มก็ค่อยๆ หายไปจากใบหน้าของเขา

“ฉันจะบอกคุณทุกอย่าง” เธอกล่าวขณะโน้มตัวลงไปจูบที่หัวโล้นของเขา ท่าทางนั้นหมายถึงการปลอบโยนและเบี่ยงเบนความสนใจ
“แต่เรามาอาบน้ำกันก่อนดีกว่า” เธอเสนอแนะโดยหวังว่าจะเปลี่ยนจุดสนใจ “ที่แคทมีอากาศร้อนมาก บ้านหลังนี้เย็นกว่าเยอะ”

ริชาร์ดพยักหน้าช้าๆ โดยยังคงมองเธอด้วยความรู้สึกไม่มั่นใจเล็กน้อย “โอเค เป็นความคิดที่ดี ฉันเองก็รู้สึกร้อนนิดหน่อยเหมือนกัน เราคุยกันต่อได้” เขาตอบ
ซายูริอ่านใจเขาได้ เธอรู้ว่าริชาร์ดกำลังพูดถึงเรื่อง ‘หลังมีเซ็กส์’ เธอยิ้มขณะหันไปนำทางไปห้องน้ำ เธอรู้สึกโล่งใจและหวั่นๆ ผสมปนเปกัน
เพราะรู้ว่าเธอต้องชำระล้างความตึงเครียดจากการประชุม แต่ก็อยากเตรียมตัวสำหรับการสนทนาที่รออยู่ข้างหน้าด้วย

ขณะที่เธอก้าวเข้าไปในห้องน้ำ เธอก็สูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้น

“นี่เป็นครั้งแรกที่คุณเชิญฉันอาบน้ำกับคุณ” เขากล่าวขณะที่ซายูริฟอกสบู่ที่หลังของเขาอย่างทั่วถึง เธอชอบสัมผัสร่างกายส่วนบนที่แข็งแรงของเขา
เขามีร่างกายเหมือนสิงโตและมีบุคลิกเหมือนแมวบ้าน ริชาร์ดไม่ได้สมบูรณ์แบบ แต่ถ้าเธอไปลง YELP เธอก็ยังจะให้ 5 ดาวกับเขาอยู่ดี

“ใช่” เธอยอมรับ หลังจากหยุดคิดสักครู่ เธอจึงตัดสินใจสารภาพ “คุณพูดถูก ฉันชอบอาบน้ำคนเดียวมากกว่า แต่จริงๆ แล้วฉันอยากอาบน้ำ
และฉันรู้ว่าคุณคงสงสัยถ้าฉันอาบน้ำหลังจากกลับมาจากการพบปะกับ ‘ผู้ชายญี่ปุ่น’”

“รู้ไหมที่รัก คุณสมบัติที่ดีอย่างหนึ่งของคุณก็คือคุณซื่อสัตย์และตรงไปตรงมา อย่างน้อยฉันก็คิดว่าคุณเป็นแบบนั้น” ริชาร์ดพูดโดยไม่ประชดประชัน “และใช่
ฉันก็อิจฉาบ้างเหมือนกัน ฉันมี ความรู้สึกไม่มั่นคงในตัวเอง ฉันคิดว่าทุกคนต่างก็รู้สึกไม่มั่นคงในทางใดทางหนึ่ง แต่เท่าที่ฉันรู้ คุณไม่ได้โกหกฉัน นั่นทำให้ฉันไว้ใจคุณ”
เขากล่าวอย่างจริงใจ

ความอบอุ่นของคำพูดของเขาโอบล้อมเธอไว้ราวกับอ้อมกอดอันอบอุ่น ทำให้เธอรู้สึกโล่งใจและมั่นใจมากขึ้น มันทำให้เธอรู้สึกดี ยืนยันถึงความผูกพันที่พวกเขามีร่วมกัน
แม้ว่าเธอจะยังคงรู้สึกไม่มั่นใจก็ตาม เมื่อพวกเขาพูดจบ ซายูริก็ก้าวออกมาจากห้องอาบน้ำพร้อมกับยิ้มอย่างสนุกสนานในขณะที่เธอพาริชาร์ดไปที่ห้องนอน
อากาศเต็มไปด้วยความอบอุ่นและความคาดหวัง และเธอก็รู้สึกถึงความใกล้ชิดที่เพิ่มมากขึ้นเมื่อพวกเขาเดินไปด้วยกัน

-

ซายูรินอนหงาย แก้มของเธอแดงก่ำด้วยแสงตะวันอุ่นๆ ของช่วงเวลาอันใกล้ชิดของพวกเขา ผ้าปูที่นอนนุ่มๆ ให้ความรู้สึกเย็นสบายเมื่อสัมผัสผิวของเธอ
ตรงกันข้ามกับความร้อนที่ยังคงค้างอยู่ในร่างกายของเธอ เธอเหลือบมองริชาร์ดซึ่งนอนหงายอยู่ข้างๆ เธอ หายใจแรง รอยยิ้มแห่งความพึงพอใจปรากฏบนริมฝีปากของเขา
ห้องเต็มไปด้วยความเงียบสงบที่ผ่อนคลาย มีเพียงจังหวะการหายใจแรงๆ ของพวกเขาคั่นอยู่ ในช่วงเวลาอันสงบสุขนั้น
เธอรู้สึกถึงความเชื่อมโยงและความพึงพอใจอย่างลึกซึ้ง ความกังวลของโลกภายนอกจางหายไป แม้เพียงชั่วขณะก็ตาม

ซายูริหันกลับมาซุกตัวเข้าหาริชาร์ด เธอเอาหัวพิงไหล่เขาขณะที่เธอเริ่มลูบหน้าอกที่ไร้ขนของเขา
เธอจำได้ว่าเขาบอกเธอว่าเขาโกนขนเพื่อหลีกเลี่ยงผื่นที่เกิดจากความร้อนจากการอาศัยอยู่ในประเทศไทย แต่เธอสงสัยว่ามีอะไรมากกว่านั้น ภายใต้ท่าทางสบายๆ
ของเขามีเค้าลางของความภาคภูมิใจในรูปร่างที่อ่อนเยาว์ของเขา และเธออดไม่ได้ที่จะคิดว่าผมหงอกไม่กี่เส้นจะทำลายภาพลวงตาที่เขารักษาไว้อย่างระมัดระวัง
ขณะที่นิ้วของเธอสัมผัสผิวเนียนของเขา เธอรู้สึกถึงความอบอุ่นที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย เป็นส่วนผสมของความรักและความชื่นชมต่อชายที่อยู่ข้างๆ เธอ
ซึ่งแม้เขาจะพยายามปกปิดการผ่านไปของเวลา แต่เขาก็ยังคงเปล่งประกายเสน่ห์ที่น่าหลงใหลอย่างปฏิเสธไม่ได้ เขายังพูดถึงว่าหากการกลับชาติมาเกิดมีอยู่จริง
เขาอยากกลับมาเป็นผู้หญิงเซ็กซี่ เมื่อเธอถามว่าทำไม เขาตอบว่าผู้ชายถูกเลือกปฏิบัติเมื่อเป็นเรื่องเซ็กส์

“ทำไมคุณถึงพูดอย่างนั้น” เธอถามเพราะอยากรู้คำอธิบายของเขา

“ทำไมผู้หญิงถึงถูกสร้างมาให้สนุกกับการถึงจุดสุดยอดได้หลายครั้งในขณะที่ผู้ชายกลับทำไม่ได้ มันดูเป็นการเหยียดเพศไปหน่อยสำหรับผม” เขาพูดติดตลก
“ไม่นะ จริงๆ นะที่รัก พวกเราผู้ชายต้องทำงานหนักมากเพื่อที่จะได้มีอะไรกับใครสักคน มันเหนื่อยมาก ไม่ใช่แค่ผู้หญิงเท่านั้นที่สนุกกับการถึงจุดสุดยอดได้หลายครั้ง
แต่พวกเธอก็ไม่เคยต้องพยายามหาอะไรกับใครสักคนด้วย” ริชาร์ดพยายามอธิบาย

“และแย่ไปกว่านั้น ผู้หญิงก็สามารถเลือกได้ ผู้ชายต้องเลือกใครก็ได้” เขาคร่ำครวญ

ซายูริรู้ว่ามันเป็นเพียงการโต้เถียงแบบเล่นๆ และสมมติเท่านั้น เธอจึงบอกว่า “โอเค งั้นฉันจะกลับมาเป็นผู้ชายและตามหาคุณ”
เธอกล่าวโดยพยายามเสริมสร้างอัตตาของเขาอย่างตั้งใจ

“ขอบคุณ” เขากล่าวพร้อมจูบหน้าผากเธอ

พวกเขาได้นอนเงียบๆ กันอย่างสบายใจเป็นเวลาไม่กี่นาที พลางเพลิดเพลินไปกับความใกล้ชิดที่พวกเขามีร่วมกัน ริชาร์ดขยับตัวเล็กน้อย พยุงตัวเองขึ้นด้วยข้อศอกข้างหนึ่ง สายตาของเขาจดจ่ออยู่ที่เธออย่างตั้งใจ “คุณบอกฉันได้ไหมว่าทาคุยะพูดอะไรกับคุณในการประชุมที่แคทมี” เขาถามด้วยน้ำเสียงนิ่งแต่แฝงไปด้วยความอยากรู้

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วสบตากับริชาร์ด รับรู้ถึงน้ำหนักของคำพูดของเธอ “เขาเสนองานให้ฉันในศูนย์หลอกลวงที่กัมพูชา” เธอมองดูความตกใจที่ฉายชัดบนใบหน้าของริชาร์ด สีหน้าของเขามีทั้งความไม่เชื่อและความสับสน เขาเงียบไปเพียงแค่มองดูเธอ จิตใจของเขาเร่งรีบในการประมวลผลข้อมูล

“ศูนย์หลอกลวงเหรอ คุณหมายถึงอะไร” ในที่สุดเขาก็ถามได้ น้ำเสียงของเขาดูระมัดระวัง

“ทาคุยะมีเพื่อนชาวจีนที่เปิดศูนย์หลอกลวงเหล่านี้ในกัมพูชา เมื่อเขาบอกพวกเขาว่าฉันพูดได้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น พวกเขาก็ขอให้เขาเสนองานให้ฉัน” ซายูริอธิบาย หัวใจของเธอเต้นแรงเมื่อรับรู้ปฏิกิริยาของเขา

“เข้าใจแล้ว” ริชาร์ดตอบช้าๆ คิ้วขมวดขณะที่เขากำลังซึมซับข่าว ซายูริแทบจะนึกภาพถึงเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในใจของเขาได้ ชิปคอมพิวเตอร์เชิงเปรียบเทียบพยายามดิ้นรนเพื่อประมวลผลเหตุการณ์ที่พลิกผันอย่างไม่คาดฝันนี้ เธอรู้ว่าริชาร์ดจะต้องเสียใจเมื่อได้ยินเรื่องนี้ ซึ่งเป็นสาเหตุที่เธอจึงล่อลวงเขามาที่ห้องนอนล่วงหน้า การพูดคุยบนเตียงดูง่ายขึ้น สมองยังคงเต็มไปด้วยออกซิโทซินและเอนดอร์ฟินจากความสนิทสนมกันก่อนหน้านี้ แต่ถึงแม้บรรยากาศจะผ่อนคลายลง เธอก็สัมผัสได้ถึงความตึงเครียดที่เพิ่มมากขึ้น เธอเอื้อมมือไปแตะแขนเขา หวังว่าจะช่วยเชื่อมช่องว่างที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเขา

“ฉันรู้ว่ามันฟังดูแปลก แต่ฉันต้องการให้คุณเข้าใจ...” เธอเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแต่หนักแน่น พร้อมที่จะพูดคุยต่อไป เธอจับตาดูใบหน้าของเขาอย่างใกล้ชิดเพื่อดูว่ามีร่องรอยของความโกรธหรือไม่ แต่เธอไม่เห็นเลย ใบหน้าของริชาร์ดอ่านไม่ออก *ฉันคิดว่าเขาตกใจอยู่* ซายูริคิด

ความเงียบที่ยาวนานเริ่มทำให้เธอเริ่มรู้สึกหวาดกลัว เธออยากตะโกนใส่เขาและบอกให้เขาโกรธและโยนของเล่นของเขาออกจากเตียง นั่นจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น นั่นคือสิ่งที่เธอสมควรได้รับ แต่มีเพียงความเงียบเท่านั้น

“ค่าจ้างเท่าไร” ในที่สุดเขาก็ถามโดยที่ยังคงไม่มีสีหน้า

“2,500 เหรียญต่อเดือน” เธอตอบ เพราะรู้ว่าริชาร์ดกำลังระงับความรู้สึกของตัวเองและกำลังใช้สมองส่วนปฏิบัติของเขา

“นั่นเป็นเงินที่ดี” เขากล่าวอย่างแปลกใจอย่างเห็นได้ชัด เงินเดือนเฉลี่ยของคนงานไร้ทักษะในกัมพูชาอยู่ที่ประมาณ 300 ดอลลาร์ แม้แต่คนงานไอทีที่มีทักษะก็ไม่ค่อยได้รับเงินเกิน 1,500 ดอลลาร์ต่อเดือน

“ใช่ มันเป็นเงินที่ดีมากสำหรับฉัน” เธอยอมรับ

“คุณรับงานนี้แล้วหรือยัง” ริชาร์ดถาม ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความหวังว่าเธอจะปฏิเสธ

“ไม่ ฉันบอกทาคุยะว่าฉันต้องหารือเรื่องนี้กับคุณก่อน” เธอตอบอย่างตรงไปตรงมา

ริชาร์ดหยุดชะงักก่อนจะพูดว่า “ที่รัก คุณคงรู้ดีว่าผมรู้สึกอย่างไรกับคุณ แน่นอนว่าผมอยากใช้เวลาอยู่กับคุณ แต่เราเคยทำแบบนี้มาก่อนแล้ว ดังนั้นเราจะทำแบบนั้นอีกได้ใช่ไหม” เขาถามด้วยความหวัง

“คุณหมายความว่าเราเคยทำแบบนี้มาก่อนเหรอ” ซายูริสงสัย

“ตอนที่ผมเดินทางไปฟิลิปปินส์แล้วไปแอฟริกาใต้ไม่นานหลังจากนั้น เราไม่เคยรู้เลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างเรา แต่สุดท้ายแล้วก็เป็นผลสำเร็จ” ริชาร์ดอธิบาย

“นั่นเป็นเรื่องจริง” ซายูริเห็นด้วย โดยเข้าใจสิ่งที่ริชาร์ดพยายามจะพูด ทั้งคู่เป็นนักเดินทาง ทั้งคู่เป็นคนเร่ร่อนทางดิจิทัล หากความสัมพันธ์ของทั้งคู่แน่นแฟ้น พวกเขาก็จะหาทางกลับมาหากันได้

“คุณมีเวลาตัดสินใจนานแค่ไหนว่าจะรับงานนี้หรือไม่” ริชาร์ดถามเบาๆ โดยที่เสียงของเขาแทบจะกระซิบ

“พรุ่งนี้” ซายูริตอบ คำพูดของเธอยังคงหนักอึ้ง เธอเห็นความดิ้นรนในดวงตาของเขา เห็นวิธีที่เขาพยายามปิดบังหัวใจที่แตกสลายอย่างสิ้นหวัง

“งานอยู่ที่ไหน พนมเปญ” เขาถามด้วยน้ำเสียงที่แสดงออกถึงความกังวลและยอมแพ้

“เฮ้!” เธอกล่าวยืนยัน ขณะที่หัวใจจมดิ่งลงเมื่อนึกถึงการต้องทิ้งเขาไว้ข้างหลัง

“คุณจะไปที่นั่นได้อย่างไร” เขาถาม พยายามที่จะมองเห็นความหวังแม้เพียงเล็กน้อย

“บินมาจากอุดรธานี” ซายูริตอบทันที น้ำเสียงของเธอคงที่แม้ว่าภายในจะเต็มไปด้วยความวุ่นวาย

“ฉันเดาว่าเขาคงยังไม่ได้จองตั๋ว บางทีอาจมีเที่ยวบินแค่สัปดาห์ละเที่ยวหรืออะไรทำนองนั้น แล้วเราจะได้มีเวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้น” ริชาร์ดเสนอความเห็นด้วยคำพูดที่แฝงไปด้วยความหวังอย่างหมดหวัง ซายูริรับรู้ได้ว่าเขากำลังพยายามยืดเวลาอยู่ด้วยกันให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ฉันไม่รู้ว่าพวกเขาบินสัปดาห์ละกี่ครั้ง” เธอตอบอย่างตรงไปตรงมา เมื่อรู้สึกถึงความตึงเครียดระหว่างพวกเขา

“แล้วเรื่องที่พักล่ะ” ริชาร์ดยังคงยืนกราน คิ้วของเขาขมวดเข้าหากันขณะที่เขาต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติม

“ฉันบอกคุณไปแล้ว ฉันจะอยู่ในคอมเพล็กซ์ มีอาหารและที่พักฟรี” ซายูริตอบโดยพยายามเน้นที่แง่มุมเชิงปฏิบัติของข้อเสนอนี้

“เป็นคอมพานีที่น่าสนใจ” ริชาร์ดพูดช้าๆ ด้วยความสงสัยเริ่มคืบคลานเข้ามา “อาหารและที่พักฟรี รวมถึงเงินทั้งหมดนั้นก็ดูเป็นข้อตกลงที่ดี ถ้ามันเป็นเรื่องจริง” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสงสัย

ซายูริสัมผัสได้ถึงความขัดแย้งภายในตัวเขา—ความปรารถนาที่อยากให้เธอประสบความสำเร็จขัดแย้งกับความกลัวที่จะสูญเสียเธอไป เธอเอื้อมมือไปแตะมือเขา หวังว่าจะช่วยเชื่อมช่องว่างทางอารมณ์ที่กำลังก่อตัวขึ้น

“ฉันซอบคุณมากกว่าที่คิดไว้ จริงๆ แล้ว ฉันไม่คิดว่าจะมีความรู้สึกดีๆ ต่อคุณมากขนาดนี้ แต่เราเคยคุยกันเรื่องนี้มาก่อน ฉันบอกคุณแล้วว่าฉันจะคบกับใครได้ไม่เกิน 6 เดือน ไม่ใช่คุณ แต่เป็นฉันเอง ฉันต้องเดินหน้าต่อไป” เธอเตือนเขา

“ผมรู้” เป็นคำเดียวที่เขาพูด มีแววยอมรับเล็กน้อยในน้ำเสียงของเขา

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามควบคุมอารมณ์ “จำไว้นะริชาร์ด เราต่างก็เป็นนักเดินทาง กฎข้อแรกของการเอาตัวรอดคือต้องเดินหน้าต่อไป” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคงแต่ปลอบโยน “ฉันวางแผนจะไปทำงานที่กัมพูชาแค่สองเดือนเท่านั้น ฉันแน่ใจว่าฉันจะกลับมาที่หนองไผ่หลังจากนั้น คุณต้องมีศรัทธาไว้”

ริชาร์ดพยักหน้า แม้ว่าแววตาของเขาจะยังเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน เขาขยับตำแหน่งของตัวเองโดยไม่บอกกล่าว ยกร่างเล็กๆ ของเธอขึ้นมาอย่างง่ายดาย และพลิกตัวเธอ 180 องศาเพื่อที่เขาจะได้กอดเธอไว้ ซายูริส่งเสียงกรี๊ดแบบอะนิเมะเล็กน้อย ซึ่งเป็นความรู้สึกประหลาดใจและดีใจผสมปนเปกัน ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมาขณะที่เขาจับเธอให้อยู่ในตำแหน่งนั้น

เมื่อนั่งลงแล้ว เธอขดตัวเข้าหาเขาเหมือนแมวที่กำลังหาที่ซุกตัวอุ่นๆ ชื่นชมกับแขนอันแข็งแรงของเขาที่โอบกอดเธออย่างแน่นหนา โลกภายนอกเลือนหายไป และในขณะนั้นเอง เธอรู้สึกปลอดภัย มั่นคง และเป็นที่รักของชายสิงโตที่อยู่ข้างๆ เธอ *หากเขาเพียงแต่มีแผงคอ* เธอคิดพร้อมกับยิ้มอย่างสนุกสนาน จินตนาการถึงภาพป่าเถื่อนของเขาในฐานะสัตว์ที่สง่างาม

“เห็นไหม มันรู้สึกดีใช่ไหม” เขาพึมพำขณะดึงเธอเข้ามาใกล้ราวกับจะปกป้องเธอจากความกังวลของโลก

“ดีมาก” เธอตอบด้วยหัวใจที่พองโตด้วยความรัก ในอ้อมกอดของเขา เธอรู้สึกถึงความเข้มแข็งและความอบอุ่นที่คอยปลอบโยนเธอเสมอมา ทำให้เธอสามารถก้าวข้ามความไม่แน่นอนของอนาคตไปได้ในตอนนี้

-

ซายูริและริชาร์ดนั่งอยู่บนระเบียง ความตึงเครียดระหว่างพวกเขานั้นชัดเจน วันนั้นเกิดขึ้นหลังจากที่เธอเปิดเผยข้อเสนองานในกัมพูชา และริชาร์ดก็ทำหน้ามั่นใจ ซายูริส่งข้อความหาทาคุยะหลังอาหารเช้าเพื่อยืนยันการตอบรับของเธอ เขาตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว โดยรับรองกับเธอว่าเขาจะจองตั๋วเครื่องบินไปพนมเปญ และจะติดต่อกลับพร้อมรายละเอียดและกำหนดเวลาทั้งหมดให้เธอทราบในตอนเย็น

ขณะนี้ ขณะที่พวกเขานั่งอยู่บนระเบียง สายลมอุ่นๆ พัดใบไม้รอบๆ พวกเขา ซายูริรู้สึกถึงความตื่นเต้นและความเศร้าที่ผสมผสานกันอย่างหวานอมขมกลืน ทั้งสองเพลิดเพลินกับการอยู่ร่วมกันในความเงียบสงบที่แสนสบาย และคิดถึงช่วงเวลาที่ได้อยู่ด้วยกัน ริชาร์ดจับมือเธอเป็นครั้งคราว เพื่อรับรู้ถึงเวลาอันจำกัดก่อนที่เธอจะจากไป และเธอก็เอนตัวเข้าหาเขา ดื่มด่ำกับความอบอุ่นของการอยู่ร่วมกับเขา

เธอคิดถึงเรื่องที่เขาบอกกับเธอว่าเขารักเธอระหว่างที่คุยกันยาวเมื่อคืนก่อน และเขายังบอกเธอด้วยว่าเขายอมรับว่านี่คือการตัดสินใจของเธอ เขาไม่ได้เป็นเจ้าของเธอ ทั้งคู่ยังจำบทสนทนาในช่วงแรกๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระยะยาวได้ ซายูริทำให้ชัดเจนว่าเธอไม่ได้ต้องการอะไรที่ถาวร และเธอก็ไม่ใช่แฟนของความสัมพันธ์ระยะไกลด้วยอย่างไรก็ตาม เมื่อคืนที่ผ่านมา ทั้งคู่ได้ตกลงที่จะพยายามทำให้มันสำเร็จ

“ริชาร์ด” ซายูริเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคงแต่อ่อนโยน “แม้ว่าฉันจะชอบคุณมากแค่ไหนก็ตาม...” เธอลังเลโดยตั้งใจเลี่ยงที่จะพูดคำว่า 'รัก' “บางครั้งฉันก็เหงา ฉันต้องการผู้ชายในทางกายภาพ”

ความจริงใจที่เธอสารภาพออกมาลอยฟุ้งอยู่ในอากาศราวกับเป็นคำเตือนที่เธอหวังว่าเขาจะเข้าใจ เธอเฝ้ามองดูความเจ็บปวดที่ฉายชัดในดวงตาของเขา และเธอรีบพูดเสริมว่า “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายคุณ ฉันแค่อยากเปิดเผยความรู้สึกของตัวเองเท่านั้น คุณรู้ดีว่าฉันกลัวการถูกทรยศ สำหรับฉัน การทรยศหมายถึงการโกหก ฉันไม่อยากโกหกคุณ”

ริชาร์ดเอนหลังพิงเก้าอี้ พิจารณาคำพูดของเธอ เขาคิดเรื่องนี้มาทั้งวันแล้ว รวบรวมสิ่งที่เธอต้องการจะพูด “งั้นคุณก็บอกฉันในแบบของคุณสิว่าคุณไม่ได้คาดหวังให้ฉันซื่อสัตย์เหมือนกันใช่ไหม” เขาพูดช้าๆ พลางมองดูสีหน้าของเธอเพื่อหาคำยืนยัน “คุณจะพยายามซื่อสัตย์ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ถ้าความเหงาเข้ามา คุณก็จะไม่ยั้งใจไว้หรือไง”

ซายูริสบตากับเขาด้วยความรู้สึกโล่งใจและเศร้าปนกัน “ใช่แล้ว” เธอตอบด้วยเสียงที่เบามาก “ฉันไม่ได้สัญญาว่าจะซื่อสัตย์ ฉันแค่อยากให้คุณรู้ว่าฉันยืนอยู่ตรงไหน”

“แล้วคุณอนุญาตให้ฉันทำเช่นเดียวกันไหม” เขาถามด้วยน้ำเสียงจริงจังแต่ก็เข้าใจ

“ใช่” เธอตอบพร้อมถอนหายใจเบาๆ “ฉันอยากให้เราทั้งคู่บอกความรู้สึกของตัวเองอย่างตรงไปตรงมา มันดีกว่าแสร้งทำเป็นว่าทุกอย่างจะดีเอง”

ริชาร์ดพยักหน้าช้าๆ บทสนทนาระหว่างพวกเขาเริ่มเบาลง “ซายูริ ฉันซาบซึ้งในความซื่อสัตย์ของคุณ ฉันแค่หวังว่ามันจะไม่เป็นแบบนี้”

“ฉันก็เหมือนกัน” เธอยอมรับ หัวใจของเธอเจ็บปวดเมื่อคิดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต “ฉันแน่ใจว่าคุณเห็นด้วยว่าชีวิตนั้นซับซ้อน บางครั้งต้องตัดสินใจเลือกสิ่งที่ยาก” ริชาร์ดยังคงเงียบอยู่

“คุณคิดอะไรอยู่” ซายูริถามเบาๆ ด้วยสีหน้าเป็นกังวล

ริชาร์ดหันศีรษะไปหาเธอแล้วยิ้ม “ขอบคุณ” เขากล่าว

“เพื่ออะไร” ซายูริถามด้วยความสงสัย

“ฉันไม่มีเหตุผลที่จะต้องเสียใจ” เขากล่าวอย่างมีปรัชญา “คุณเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่เคยเกิดขึ้นกับฉัน ขอบคุณมาก”

ซายูริรู้สึกว่าแก้มของเธอแดงก่ำเมื่อริชาร์ดชมเธออย่างชื่นชม ความอบอุ่นค่อยๆ เลื่อนลอยขึ้นมาตามลำคอของเธอและทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ
เธอไม่เคยเก่งในการรับคำชมเลย มันทำให้เธอรู้สึกถูกเปิดเผยและเปราะบาง ซึ่งก็คล้ายกับความรู้สึกไม่สบายใจของเธอเกี่ยวกับหัวข้อความตาย
คนเราจะพูดว่าอย่างไรเมื่อคนรู้จักของพวกเขาเสียชีวิต เธอมักจะเผชิญกับคำถามนั้น

"ความคิดและคำอธิษฐานของฉันอยู่กับคุณ" ฟังดูไม่จริงใจเพราะเธอไม่ได้นับถือศาสนา และเธอมีงานต้องทำมากมายจนต้องนั่งคิดถึงคนตายทั้งวัน
ความตายเป็นหัวข้อที่น่าหดหู่ใจ ซึ่งเธออยากหลีกเลี่ยงให้มากที่สุด เธอไม่เคยไปงานศพในชีวิตเลย ความคิดที่จะไปงานศพของแม่บางครั้งก็หลอกหลอนเธอ
และเธอมักสงสัยว่าเธอจะกล้าเผชิญหน้ากับมันเมื่อถึงเวลาหรือไม่ แค่คิดถึงความตายก็ทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ รู้สึกแน่นท้อง เธอไม่คิดว่าตัวเองเป็นคนขี้ขลาด
แต่ถ้าพูดตามตรงแล้ว เหตุผลที่เธอเลี่ยงที่จะพูดถึงเรื่องนี้ก็เพราะว่ามันทำให้เธอคิดถึงความตายของตัวเอง

ขณะที่ริชาร์ดพูดต่อไป เธอบังคับตัวเองให้จดจ่อกับคำพูดของเขา พยายามผลักความคิดที่รบกวนจิตใจออกไป เธอเห็นความจริงใจในดวงตาของเขา
และแม้ว่าเธอจะรู้สึกไม่สบายใจ แต่ก็มีความรู้สึกขอบคุณเล็กน้อยสำหรับความรักของเขา แต่ความไม่สบายใจนั้นยังคงอยู่ เงาที่แอบซ่อนอยู่เบื้องหลัง
เตือนให้เธอนึกถึงความเปราะบางของชีวิต เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามสงบใจที่เต้นแรงของเธอ
หวังว่าจะโอบรับความอบอุ่นของคำชมเชยของเขาได้โดยไม่ต้องแบกรับภาระความกลัว ทั้งคู่รู้ดีว่าเส้นทางข้างหน้าจะเต็มไปด้วยความท้าทาย
แต่ในช่วงเวลาแห่งความซื่อสัตย์ร่วมกันนั้น พวกเขาพบความเข้าใจเล็กๆ น้อยๆ สายสัมพันธ์อันเปราะบางที่พวกเขาหวังว่าจะทนทานต่อการทดลองที่กำลังจะมาถึง

"มีข้อความจากทาคุยะบ้างมั้ย?" ในที่สุดริชาร์ดก็ทำลายความเงียบที่น่าอึดอัด

"เปล่า ไม่มีอะไร" ซายูริตอบพร้อมกับตรวจสอบโทรศัพท์ของเธอ

ริชาร์ดพูดว่า "ฉันหวังว่าคุณคงไม่ต้องขึ้นเครื่องบินคืนนี้ ฉันต้องการเวลาอยู่กับคุณมากกว่านี้ ฉันคิดว่าฉันติดคุณเข้าแล้ว"

"โอ้! คุณไม่ได้รักฉันหรอกเหรอ – คุณก็แค่คนติดยาไร้ประโยชน์เท่านั้นเอง" ซายูริพูดติดตลกเพื่อพยายามสร้างบรรยากาศ

"แน่นอน!" ริชาร์ดหัวเราะเบาๆ อย่างซาบซึ้งใจสำหรับการผ่อนคลายความเครียด

เสียงโทรศัพท์ของซายูริดังขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้ทั้งสองคนสะดุ้ง เธอเหลือบมองที่หน้าจอและเห็นข้อความจากทาคุยะ

โคนิชิวะ ฉันจองตั๋วเครื่องบินไว้แล้ว เราจะออกเดินทางในเช้าวันอังคาร เวลา 7.00 น. ฉันจะจัดการเรื่องรถรับส่งจากสนามบินเอง คุณต้องมาพบฉันที่ร้าน Cat Mee เวลา 7.00 น. โอเคไหม?

ซายูริตอบกลับทันทีด้วยใจที่หดหู่เมื่อคิดถึงการเดินทางที่ใกล้เข้ามา: *เจอกันนะ*

สักครู่ต่อมาก็มีเสียงปิงอีกครั้งจากทาคุยะ: *และอย่าออกจากบ้าน!*

ซายูริรู้สึกหนาวสั่นไปทั้งตัว เธอไม่ได้โกหกริชาร์ด แต่เธอลืมไปว่าเธอกำลังตกอยู่ในอันตรายจากยากูซ่าน้องไผ่อย่างแน่นอน
ความคิดที่จะเปิดเผยความจริงนั้นทำให้ท้องของเธอปั่นป่วน เธอจินตนาการได้แค่ว่าเขาจะตอบสนองอย่างไรหากเขารู้เรื่องนี้ การฝึกทหารที่ริชาร์ดมักพูดถึงอาจจะเกิดขึ้น
และเธอจะได้เห็นด้านมืดของเขาที่เธอรู้ว่ากำลังเดือดพล่านอยู่ใต้ผิวน้ำ เธอหันไปหาริชาร์ด พยายามยิ้มเพื่อปกปิดความไม่สบายใจของเธอ

"เป็นข่าวดี" เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงร่าเริงที่สุด

ริชาร์ดพูดโดยที่สีหน้าของเขาไม่ตรงกับความรู้สึกของเขาว่า "ผมชอบข่าวดี"

"เราจะบินแค่วันอังคาร วันนี้เป็นวันอาทิตย์ เย้!" เธอยกมือขึ้นเพื่อพยายามปลอบใจริชาร์ด

"ผมจะเอา" เขากล่าว "มันเกือบจะรู้สึกเหมือนกับว่าชนะแล้ว" เขายิ้มอ่อนแรง ริชาร์ดหันไปหาซายูริ สีหน้าจริงจังของเขา
"เราคุยเรื่องกัมพูชากันสักครู่ได้ไหม"

ซายูริรู้สึกหงุดหงิดเมื่อได้ยินคำถามนั้น เธอตัดสินใจแล้วว่าจะเข้าไปทำงานในศูนย์หลอกลวง และไม่มีอะไรที่เขาพูดได้จะเปลี่ยนแปลงความคิดนั้นได้

“คุณหมายถึงอะไร” เธอตอบอย่างห้วนๆ ขณะที่เธอกำลังเผชิญกับความเครียดจากการจากไปอันใกล้นี้

“เมื่อคุณเล่าให้ผมฟังเกี่ยวกับงานของคุณในกัมพูชา ผมก็ได้ค้นคว้าข้อมูลเล็กน้อย ดูเหมือนว่าหลายคนจะได้รับแจ้งว่าจะได้รับเงิน 2,500 ดอลลาร์ แต่เมื่อไปถึงที่นั่น กลับได้เพียง 800 ดอลลาร์เท่านั้น” เขาอธิบายด้วยน้ำเสียงกังวล

“ฉันไม่คิดว่าเรื่องแบบนั้นจะเกิดขึ้นกับฉัน” เธอกล่าวอย่างหนักแน่น โดยที่น้ำเสียงของเธอเริ่มแสดงความหงุดหงิด

“ทำไมคุณถึงพูดแบบนั้น” ริชาร์ดถามด้วยความอยากรู้จริงๆ

“เพราะทาคุยะรู้จักพวกเขาดี และพวกเขาต้องการทักษะของฉัน” เธอกล่าวอย่างเรียบง่ายพร้อมกับไขว้แขนเพื่อป้องกันตัว

“โอเค แต่ยังมีอีกเรื่องหนึ่งด้วย” ริชาร์ดพูดต่อด้วยน้ำเสียงมั่นคง

“อะไรนะ” ซายูริตอบโดยไม่ชอบที่เขาถามคำถามนี้ เธอไม่อยากคุยเรื่องงานใหม่ของเธออย่างเห็นได้ชัด

“ฉันขอเปิดดูอะไรในโทรศัพท์แป๊บหนึ่งได้ไหม ฉันเป็นห่วงคุณ” ริชาร์ดยืนกราน ก่อนที่เธอจะตอบ
เขาก็เริ่มอ่านบทความให้เธอฟังโดยที่สายตาของเขาจ้องไปที่หน้าจอ

“นั่นมันเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ฟังนะ”

พล.ต. เขียว โสเภก โฆษกกระทรวงมหาดไทยกัมพูชา กล่าวว่า “ชาวญี่ปุ่น 25 คนที่ต้องสงสัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับปฏิบัติการหลอกลวงทางไซเบอร์ในกัมพูชาได้ถูกเนรเทศกลับประเทศญี่ปุ่นแล้วเมื่อวันพุธ”

“คุณไม่ต้องกังวลเรื่องนั้นเหรอ” ริชาร์ดถามด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความกังวล

“ไม่” ซายูริตอบอย่างหนักแน่นพร้อมส่ายหัวราวกับต้องการคลายความกังวลของเขา

“โอเค ฉันไม่ได้พยายามห้ามเธอไม่ให้ไปนะที่รัก แต่ฉันแค่อยากให้เธอรู้ถึงความเสี่ยงก่อนที่จะไป” เขากล่าวอย่างอ่อนโยน
ขณะที่ดวงตาของเขามองหาความเข้าใจของเธอ

ซายูริรู้สึกทั้งหงุดหงิดและเห็นใจริชาร์ด เธอซาบซึ้งใจที่เขาเป็นห่วง แต่หวังว่าเขาจะเห็นว่าเธอได้พิจารณาความเสี่ยงต่างๆ ไว้แล้ว “ฉันเข้าใจ แต่ฉันจำเป็นต้องทำ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงเล็กน้อย

“ฉันจะระวัง ฉันสัญญา” เธอหวังว่าการให้กำลังใจของเธอจะช่วยคลายความกังวลของเขาได้ แม้ว่าเธอจะรู้ลึกๆ
ว่าความเป็นจริงของสถานการณ์นั้นซับซ้อนกว่านั้นมากก็ตาม

“โอเค ฉันจะหยุดแค่นี้ ฉันรู้สึกว่าฉันต้องบอกคุณ ฉันคงอยู่ไม่ได้หากเกิดเรื่องขึ้นกับคุณในกัมพูชา และฉันก็ไม่เคยบอกคุณมาก่อน” ริชาร์ดพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

ซายูริยิ้มเยาะและเอนหลังพิงเก้าอี้ “งั้นคุณบอกฉันแค่เพื่อให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้นเท่านั้นเหรอ” เธอพูดหยอกล้อ ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความซุกซน
เธอรู้ดีถึงเจตนาของเขาแต่เลือกที่จะทำให้เขาลำบากใจเกี่ยวกับเรื่องนี้

“ไม่ ฉัน—” เขาเริ่มพูด แต่เธอกลับขัดจังหวะเขา

“ผ่อนคลายหน่อยที่รัก ฉันแค่แกล้งคุณเล่น” เธอตอบโดยสังเกตเห็นว่าใบหน้าของเขาโล่งใจ ริชาร์ดไม่ใช่คนชอบดราม่า
เธอคิดถึงเช้าวันหนึ่งที่เธอตื่นขึ้นมาพร้อมกับอาการปวดประจำเดือนและตำหนิเขาอย่างรุนแรงเกี่ยวกับการซักผ้าของเธอ

“คุณซักผ้าให้ฉันทำไม” เธอตะโกนใส่เขา ซึ่งเป็นครั้งแรกที่เธอแสดงความโกรธต่อเขาขนาดนี้

ริชาร์ดตกใจมาก คิ้วขมวดเข้าหากันด้วยความสับสน “คุณหมายความว่ายังไง”

“ฉันไม่เคยขอให้คุณซักผ้าให้ฉัน” เธอกล่าวต่อ โดยที่ความหงุดหงิดเริ่มก่อตัวขึ้น

“ที่รัก ผ้าทั้งหมดอยู่ในตะกร้าใบเดียว ฉันแค่เทผ้าในตะกร้าลงในเครื่องซักผ้า ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมถึงผิด” เขาตอบด้วยท่าทางงุนงงอย่างแท้จริง

เธอพยายามหาเรื่องเขาให้ลำบากใจอยู่เรื่อย และในที่สุด เธอก็เดินออกจากห้องไปด้วยความหงุดหงิด เมื่อเธอกลับมาอีกครั้งในอีกสิบนาทีต่อมา
หลังจากที่เธอมีเวลาสงบสติอารมณ์ลง เธอก็พบว่าริชาร์ดกำลังนั่งเงียบๆ อยู่ สีหน้าของเขาดูสิ้นหวัง เขาพูดไม่ออก ไม่กล้าพูดอะไรเพราะกลัวจะทำให้เธอโมโหอีก

ในที่สุดเธอก็ขอโทษและสารภาพว่าเธอหงุดหงิดมากในช่วงมีประจำเดือน จากนั้นเธอก็เปิดเผยความจริงที่น่าประหลาดใจ นั่นคือ
ริชาร์ดเป็นผู้ชายคนแรกที่ซักกางเกงชั้นในให้เธอ “ฉันชอบซักเอง” เธอยอมรับพร้อมกับยิ้มเขินๆ ที่เผยให้เห็นความหงุดหงิดของเธอ

หลังจากนั้น ริชาร์ดก็มักจะแยกผ้าซักให้เธอซักเองอยู่เสมอ ความทรงจำนั้นทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นในใจ เป็นการเตือนใจถึงความผูกพันที่เพิ่มมากขึ้นของพวกเขา
และความแปลกประหลาดเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาพิเศษไม่เหมือนใคร ตอนนี้ เมื่อเธอได้นั่งอยู่กับเขา เธอรู้สึกถึงความผูกพันที่เกิดขึ้นใหม่
และรู้สึกขอบคุณสำหรับความอดทนและความเข้าใจของเขา แม้กระทั่งตอนที่เธอทดสอบขีดจำกัดของเขา ริชาร์ดฝืนยิ้มเมื่อสัมผัสได้ถึงการเปลี่ยนแปลงในการสนทนา

“ฉันให้เงินคุณได้ไหม” เขาถามด้วยน้ำเสียงเป็นกันเองแต่จริงใจ

“ทำไม” ซายูริถามพร้อมกับยกคิ้วขึ้นด้วยความอยากรู้

“เพราะคุณไม่มีงานออกแบบเว็บไซต์ และคุณน่าจะได้เงินแค่สิ้นเดือนหน้าเท่านั้น” ริชาร์ดอธิบายด้วยน้ำเสียงกังวลเล็กน้อย

“ไม่เป็นไร ฉันมีเงินเก็บอยู่บ้าง ก็พอแล้ว” เธอตอบพร้อมยิ้มให้เขา รู้สึกขอบคุณสำหรับข้อเสนอ แต่เธอยังคงมุ่งมั่นที่จะเป็นอิสระอย่างแน่วแน่

ในความเห็นของเธอ เงินมักจะเป็นภัยคุกคามที่ใหญ่ที่สุดต่อความสัมพันธ์ เธอไม่ต้องการพึ่งพาผู้ชายคนอื่นอีกต่อไปในเรื่องการเงิน ซึ่งเป็นบทเรียนที่เธอได้เรียนรู้จากเคน วาตานาเบะ เธอพึ่งพาเคนอย่างมีความสุขมาเป็นเวลาสามปีแล้ว แต่ต้องแลกมาด้วยอะไร? เมื่อเขาไล่เธอออกจาก "รังรัก" ของพวกเขาในที่สุดเพราะเธอใช้ยาเสพติด
เธอยังเป็นเพียงวัยรุ่นอยู่เลย เธอไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมรับข้อเสนองานของเขาซึ่งก็คือทำงานในร้านนวดแห่งหนึ่งของเขา

“คุณแน่ใจนะที่รัก” ริชาร์ดถามโดยขมวดคิ้วเล็กน้อยขณะมองดูใบหน้าของเธอว่ามีสัญญาณของความสงสัยใดๆ หรือไม่

“ใช่ ฉันมีพอแล้ว” เธอกล่าวปลอบใจเขาด้วยรอยยิ้มอบอุ่นแต่หนักแน่น “แต่ขอบคุณสำหรับข้อเสนอ”

“ดีมาก” ริชาร์ดพูดอย่างโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด แม้ว่าเธอจะยังเห็นแววกังวลในดวงตาของเขาอยู่ก็ตาม เขาเคารพความเป็นอิสระของเธอ
แต่เธอรับรู้ได้ว่าเขายังต้องการช่วยเหลืออยู่ ขณะที่พวกเขานั่งอยู่ที่นั่น บรรยากาศเต็มไปด้วยอารมณ์ที่ไม่สามารถพูดออกมาได้ ซายูริรู้สึกซาบซึ้งในตัวริชาร์ด
เขาห่วงใยเธออย่างสุดซึ้ง และในขณะที่เธอชื่นชมสิ่งนั้น เธอก็รู้ด้วยว่าเธอต้องยืนหยัดด้วยตัวเอง *กามัน*

“คุณอยากไปทานอาหารเย็นข้างนอกไหม” ริชาร์ดถามพร้อมกับมองไปที่ซายูริด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความหวัง

“เปล่า ฉันไม่รู้สึกแบบนั้น” ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ที่จริงเธอก็รู้สึกแบบนั้นเหมือนกัน แต่เธอจะบอกริชาร์ดได้ยังไงว่าทาคุยะห้ามไม่ให้เธอออกจากบ้าน

“โอเค ฉันทำอาหารได้ถ้าคุณอยากให้ฉันทำ คุณทำอาหารเมื่อคืนนี้เอง” ริชาร์ดเสนอ พยายามทำให้บรรยากาศผ่อนคลาย

“คุณจะทำอาหารอะไร” ซายูริถาม แม้ว่าก่อนหน้านี้เธอจะลังเลอยู่บ้าง แต่ความสนใจของเธอกลับเพิ่มขึ้น

“ผมกำลังคิดถึงแกงเนื้อ” เขากล่าวด้วยความกระตือรือร้นอย่างเห็นได้ชัด

“ฉันชอบแกงกะหรี่ แต่เนื้อวัวในเมืองไทยไม่อร่อย” ซายูริเอ่ยเป็นนัยๆ โดยเสนอแนะอย่างเป็นนัยว่าเนื้อชนิดอื่นอาจจะเหมาะกับเมนูนี้มากกว่า

ริชาร์ดพยักหน้าเข้าใจ “ฉันจะไปที่ร้าน MAKRO ที่นั่นมีเนื้อวัวออสเตรเลียด้วย โอเคไหม” เขาเสนอ

“ไช่ ฟังดูน่าทาน” เธอยอมรับพร้อมรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อยเมื่อนึกถึงอาหารมื้อใหญ่

“โอเค งั้นปล่อยฉันไปเถอะ จากที่นี่ไป MAKRO ไกลมาก” ริชาร์ดตัดสินใจลุกขึ้นจากเก้าอี้

“โอเค ขอผักกาดหอมด้วย” ซายูริเอ่ยถามอย่างสุภาพ ชื่นชมความเต็มใจทำอาหารของเขา

“ผมจะไป” ริชาร์ดตอบตกลงในขณะที่เขาเดินไปหาเสื้อ เขาบอกกับเธอว่าสิ่งที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งของการใช้ชีวิตในประเทศไทยก็คือเขาไม่ต้องสวมเสื้อในบ้านเลย เขาเกลียดประเทศที่อากาศหนาว

-

ริชาร์ดใช้เวลาช่วงบ่ายอยู่ในห้องครัว ทำแกงกะหรี่และข้าวอย่างขยันขันแข็ง ในขณะที่ซายูรินอนเล่น ยืดตัวบนโซฟา และฟังพอ ดแคสต์ *Healthy Living ที่เธอชื่นชอบ*

เธอรู้สึกผ่อนคลายและมีความสุขอย่างน่าประหลาดใจ ซึ่งเป็นภาวะทางจิตใจที่หาได้ยากและแทบจะเรียกได้ว่าแปลกแยกจากโลกภายนอก
เธอสงสัยว่าเป็นเพราะในอีกสองเดือนข้างหน้า เธอจะไม่ทำงานหนักอย่างบ้าคลั่งเพื่อออกแบบเว็บไซต์เพื่อเงินเพียงเล็กน้อยอีกต่อไป ราวกับว่ามีภาระหนักๆ มากมายถูกยกออกจากไหล่ของเธอ ซึ่งเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีอยู่ เธอตั้งใจที่จะหารายได้ที่เหมาะสมในกัมพูชา และตั้งใจที่จะเผชิญกับความเสี่ยงใดๆ ก็ตามที่รออยู่ข้างหน้า ไม่ว่าจะเป็นความเสี่ยงจริงหรือความเสี่ยงที่จินตนาการขึ้นก็ตาม

ทุกๆ ครั้ง เธอจะแอบเข้าไปในห้องครัวเพื่อกอดและจูบริชาร์ดอย่างรวดเร็ว แล้วตบก้นเขาเล่นๆ ขณะรีบวิ่งออกไป
โดยหลบเลี่ยงความเป็นไปได้ที่เขาจะดึงเธอไปเต้นรำอย่างกะทันหันบนพื้นห้องครัว

“อาหารเย็นเสร็จแล้ว” ริชาร์ดประกาศและเดินเข้าไปในห้องนอนด้วยรอยยิ้มภาคภูมิใจ

“โอเค ขอบคุณนะที่รัก ฉันจะทำสลัด” ซายูริตอบด้วยน้ำเสียงสดใส

“ซา-ลาด” ริชาร์ดแก้ไขอย่างเล่นๆ “ไม่ใช่ซา-ลาด”

นี่เป็นเรื่องตลกที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเขา *ซาราดะ* เป็นภาษาญี่ปุ่นที่แปลว่าสลัด ดังนั้นเธอจึงออกเสียงคำแปลภาษาอังกฤษว่า 'สลัด' เสมอ
ริชาร์ดเข้าใจว่าเธอหมายถึงอะไรแต่ก็ชอบแกล้งเธอเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาไม่ได้แก้ไขเธอบ่อยเหมือนแต่ก่อน
เพราะเขาอาจรู้ว่าการแก้ไขมากเกินไปอาจน่ารำคาญมากกว่าจะเป็นประโยชน์ และหลังจากเห็นเธออาละวาดในช่วงมีประจำเดือน เขาก็เลือกที่จะระมัดระวังอารมณ์ของเธอ
ซายูริหัวเราะคิกคักและกลอกตาขณะที่เธอหยิบส่วนผสมสำหรับสลัดของเธอ

“ดี ดี ฉันจะทำ ‘สลัดหนุ่ม’ ให้เธอ” เธอกล่าว น้ำเสียงขี้เล่นของเธอเข้ากับน้ำเสียงของเขา “แต่คุณต้องออกไปจากครัว” เธอสั่ง “คุณตัวใหญ่เกินไป คุณขวางทาง” เธอกล่าวพร้อมกับปัดเขาออกไปด้วยมืออย่างขี้เล่น ริชาร์ดไม่สนใจการประท้วงขี้เล่นของเธอและเข้าหาเธอเร็วเกินกว่าที่เธอจะตอบสนอง
ทำให้เธอติดอยู่ที่อ่างล้างจานในครัว เขาจูบปากเธออย่างรวดเร็วและประกาศว่า “โอเค ฉันยอมแพ้ ฉันจะไป” ก่อนจะรีบวิ่งออกจากครัวหลบการตบเล่นๆ ของเธอด้วยช้อนไม้ที่เธอคว้าไว้ด้วยความโกรธแกล้งๆ

ยี่สิบนาทีต่อมา ซายูริเดินเข้าไปในห้องรับรองด้วยความรู้สึกชัยชนะ “ซัล-ลาดเสร็จแล้ว!” เธอกล่าวด้วยรอยยิ้มแห่งชัยชนะบนใบหน้าของเธอ

“ฉันจะไปเซเว่นอีเลฟเว่น” เธอกล่าวเสริมด้วยความตื่นเต้น จนถึงตอนนี้ เธอได้ฟังคำเตือนของทาคุยะที่บอกว่าอย่าออกจากบ้าน แต่เซเว่นอีเลฟเว่นอยู่ใกล้ๆ และเธอก็มักจะกลับบ้านทันที เธอแน่ใจว่าเธอจะไม่เป็นไร

“โอเคที่รัก” ริชาร์ดตอบโดยไม่เงยหน้าขึ้นมอง ขณะที่เขากำลังอ่านบทความในแล็ปท็อปอย่างตั้งใจ

เมื่อเธอกลับมาพร้อมเบียร์ 6 แพ็คสองแพ็คและถุงพลาสติกใส่ช็อกโกแลตตามธรรมเนียม ใบหน้าของริชาร์ดก็สว่างขึ้น เขาไม่ได้พูดอะไรสักคำ
แต่เธอรับรู้ได้ว่าเขารู้สึกตื่นเต้นมาก คืนนี้ดูเหมือนจะเป็นคืนเดียวกับคืนก่อน เขาพูดเพียงว่า “เรายังมีกัญชาเหลืออยู่ไหมที่รัก”

“เฮ้!” เธอตอบอย่างกระตือรือร้น ซึ่งสอดคล้องกับความตื่นเต้นของเขา

“ยอดเยี่ยมมาก!” ริชาร์ดพูดอย่างกระตือรือร้นพร้อมรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเขา

ซายูริเดินไปเดินมาในครัวสักพักเพื่อเตรียมจานและช้อนส้อมสำหรับมื้อเย็น ถอดเบียร์ 6 แพ็คออก แล้วนำเบียร์ไปแช่ในตู้เย็น จากนั้นเดินไปหาริชาร์ดแล้วโอบคอเขา
คางของเธอวางอยู่บนไหล่ของเขา “คุณอยากนวดไหม” เธอถามด้วยน้ำเสียงทุ้มและชวนเชิญ

สีหน้าของริชาร์ดบ่งบอกอะไรได้หลายอย่าง เขาพริบตาด้วยความประหลาดใจ ตาเบิกกว้าง แม้ว่าเธอจะเคยนวดให้เขามาสองสามครั้งแล้ว
แต่เธอก็ไม่เคยนวดให้เขาโดยตรงเลย เขาต้องอ้อนวอนอยู่เสมอ “คุณจริงจังไหม” เขาถาม น้ำเสียงของเขามีทั้งความไม่เชื่อและความตื่นเต้นผสมกัน

“แน่นอน! ฉันไม่สามารถทำให้คุณเครียดได้ในขณะที่เรากำลังพักผ่อนในคืนนี้” เธอตอบด้วยรอยยิ้มขี้เล่น และรู้สึกพึงพอใจกับปฏิกิริยาของเขา

“ไช่ โปรด” ริชาร์ดยิ้ม ดวงตาของเขามีประกายแห่งความคาดหวัง เขาลุกขึ้นอย่างรวดเร็วและเดินตามเธอไปที่ถ้ำของเธอ

“ถอดกางเกงขาสั้นออก” ซายูริสั่งทันทีที่พวกเขาเข้าไปในห้องนอน แม้ว่าจะบอกริชาร์ดว่าเธออาจไม่สามารถซื่อสัตย์ได้ในขณะที่อยู่ในกัมพูชา
แต่เธอก็มุ่งมั่นที่จะลองดู เธอคิดว่าถ้าเธออิ่มท้องตอนนี้ มันอาจช่วยให้เธออดทนได้อีกสักหน่อย ริชาร์ดยิ้มอย่างสนุกสนานในขณะที่เขานอนคว่ำหน้าบนเสื่อโยคะ
เขารออย่างใจจดใจจ่อให้เธอเริ่มนวดศีรษะ ไหล่ และหลังตามปกติ ซึ่งเธอทำอย่างคล่องแคล่ว

“นอนหงาย” เธอสั่งหลังจากผ่านไปไม่กี่นาที

“ครับท่านหญิง” เขาทำตามพร้อมทำความเคารพแบบแกล้งๆ ก่อนจะพลิกตัวกลับไป

ซายูริลุกขึ้นและถอดกางเกงขาสั้นสีดำตัวจิ๋วและเสื้อกล้ามสีขาวออกอย่างรวดเร็ว เธอรู้สึกมั่นใจขึ้นมากในขณะที่เตรียมจะนวดบริเวณหน้าของเขา เธอเริ่มจากนวดขาของเขา
มือที่เล็กแต่แข็งแรงของเธอสามารถนวดบริเวณที่เข้าถึงยากระหว่างกล้ามเนื้อของเขาได้อย่างชำนาญ ในฐานะอดีตนักกายภาพบำบัด
เธอรู้ดีว่าต้องใช้แรงกดอย่างไรจึงจะเหมาะสม และริชาร์ดก็ดูเหมือนอยู่บนสวรรค์

“หลับตาของคุณ” เธอสั่งอย่างแผ่วเบา เสียงของเธอเหมือนผ่อนคลายในแสงไฟสลัวๆ ในห้อง

ริชาร์ดเชื่อฟัง รอยยิ้มผ่อนคลายปรากฏบนใบหน้าของเขาขณะที่เขายอมจำนนต่อการสัมผัสของเธอ ซายูริรู้สึกพึงพอใจอย่างล้นหลาม นี่คือช่วงเวลาแห่งการเชื่อมโยง
ความใกล้ชิด และเธอเพลิดเพลินกับทุกวินาทีของมัน ขณะที่เธอเคลื่อนตัวขึ้นตามขาทั้งสองข้างของเขาและข้ามลำตัวของเขา
เธอยิ้มให้กับตัวเองขณะที่เธอมองเสาโทเท็มของเขาเอื้อมไปถึงท้องฟ้า *ฉันมีพลัง!* เธอคิดในขณะที่เธอคร่อมเขา

บทที่ 47

ซายูริเข็นกระเป๋าเดินทางของเธอเข้าไปในเลานจ์ เสียงธรรมชาติที่แผ่วเบาลอยมาตามลม ริชาร์ดกำลังนั่งอยู่บนโซฟาและกำลังนั่งดูซีรีส์ *Blue Planet* ทาง Netflix เธอรู้ว่าเขาชอบเปิดวิดีโอเกี่ยวกับสัตว์ป่าเมื่อเขากำลังครุ่นคิดอยู่
เขาบอกว่ารายการเกี่ยวกับสัตว์ทำให้เขาผ่อนคลายและประมวลผลความรู้สึกของตัวเองได้ง่ายขึ้น ขณะที่เธอมองดูเขา
เธอออดคิดไม่ได้ว่าเขาคงเครียดกับการจากไปของเธอในเช้าวันรุ่งขึ้น

วันก่อน ริชาร์ดยืนกรานว่าต้องแต่งตัวให้ดูดีเพื่อถ่ายเซลฟี่ ซายูริตกลงเพราะรู้สึกสนุกกับความกระตือรือร้นของเขา
เขาจึงรีบโอนรูปถ่ายลงเครื่องบันทึกภาพทันทีและรีบไปที่ร้านกล้องเพื่อถ่ายสำเนา เมื่อเขากลับมา เขาก็มอบรูปใส่กรอบขนาด 6x9 นิ้วที่เธอคิดว่าถ่ายได้ดีที่สุดให้เธออย่างภาคภูมิใจ นั่นคือรูปซายูริกำลังจูบแก้มริชาร์ด เขาดูเก๋ไก๋ในชุดที่เขาเรียกว่า "ชุดทำงานครู" เสื้อเชิ้ตกระดุมหน้าเรียบๆ และกางเกงขายาวรีดเรียบ เขาวางรูปใส่กรอบชุดที่สองไว้บนขาตั้งทีวี

“ผมอยู่กับคุณอีก 12 ชั่วโมง” เขากล่าวอย่างสบายๆ ขณะที่เธอวางกระเป๋าเดินทางไว้ที่ประตูและนั่งลงบนโซฟาข้างๆ เขา ทันใดนั้น เขาก็หันมาเผชิญหน้ากับเธอด้วยสีหน้าจริงจัง

"ฉันรักคุณ."

ซายูริพูดเพียงว่า “ฉันรู้” น้ำเสียงของเธอนิ่ง แต่หัวใจของเธอกลับเต้นเร็วเกินไปเล็กน้อย ริชาร์ดไม่ได้แสดงความคิดเห็นใดๆ เพิ่มเติม และความเงียบที่พวกเขาทั้งคู่มีร่วมกันก็ลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ
ทั้งคู่เข้าใจดีว่าการสารภาพรักในตอนนี้จะทำให้ทุกอย่างซับซ้อนมากขึ้นเท่านั้น

ซายูริรู้ว่าเหตุผลหนึ่งที่เธอตามใจริชาร์ดตลอดสุดสัปดาห์คือเพื่อให้แน่ใจว่าหากพวกเขาไม่เคยพบกันอีก เขาจะจำเธอด้วยความรักใคร่ ความคิดที่ว่าเส้นทางของพวกเขาอาจจะไม่มีวันบรรจบกันอีกยังคงวนเวียนอยู่ในใจของเธอเหมือนเงา
และแม้ว่าเธอจะไม่ต้องการยอมรับความจริงข้อนี้ทั้งหมด แต่เธอก็ถือว่าสุดสัปดาห์พิเศษนี้เป็นหนทางในการบอกลาของเธอ เผื่อไว้

ไม่มีอะไรจะพูดอีกแล้ว การกระทำของเธอได้บอกเล่าทุกอย่างแล้ว
สะท้อนความรู้สึกของเธอผ่านความสนิทสนมอันเงียบสงบที่พวกเขาแบ่งปันกัน นั่นคือวิถีญี่ปุ่น
เป็นการแสดงออกถึงความรักอย่างละเอียดอ่อนที่ไม่จำเป็นต้องพูดออกมาเสมอไป ในขณะที่เสียงคลื่นอันผ่อนคลายเล่นอยู่เบื้องหลัง
ซายูริเอนศีรษะพิงไหล่ของริชาร์ด พลางดื่มด่ำกับช่วงเวลานั้น โดย รู้ว่าไม่ว่าอนาคต จะเป็นอย่างไร
สุดสัปดาห์แห่งความฟุ่มเฟือยของพวกเขาก็จะยังคงเป็นความทรงจำอันน่าประทับใจตลอดไป

ตอนนี้เป็นเวลาเพียง 19.00 น. ซึ่งเร็วกว่าเวลาอาหารเย็นปกติเล็กน้อย
แต่เธอก็รู้ว่าเธอต้องชาร์จพลังก่อนเดินทางไกลไปพนมเปญในเช้าวันรุ่งขึ้น เช้าไม่ใช่เวลาที่เหมาะกับเธอเลย
และความคิดที่จะต้องตื่นเช้าก็ทำให้เธอครุ่นครวญในใจ การเดินทางไปยังอุดรธานีเป็นช่วงที่แย่ที่สุดเสมอ หลังจากนั้น
การเดินทางโดยเครื่องบินก็ใช้เวลาน้อยกว่าสองชั่วโมง แต่การเดินทางก็รู้สึกเหมือนกับว่าผ่านไปนานชั่วนิรันดร์เมื่อเธอต้องตาพร่ามัว

“ฮุนนี่ คุณพร้อมที่จะกินหรือยัง?” เธอถามเบาๆ

“ครับที่รัก ผมพร้อมแล้ว” เขาตอบ
รอยยิ้มของเขาทำให้ห้องดูสดใสขึ้นขณะที่เขาเริ่มจัดโต๊ะกาแฟให้โล่งเพื่อเตรียมพื้นที่สำหรับงานเลี้ยง

ริชาร์ดตัดสินใจทานอาหารเย็นแบบไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน โดยเลือกซาชิมิและซูชิ พร้อมกับสลัดสีสันสดใสและเครื่องปรุงที่จำเป็นทั้งหมด แค่เห็นก็ทำให้ท้องของซายูริร้องโครกคราก เธอสัมผัสได้ถึงรสชาติสดใหม่แล้ว และแน่นอนว่าเขายืนกรานจะกินของเหลือจากตลาดกลางคืน ไส้กรอกรสเผ็ดที่เธอชอบกินตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

“รอก่อนแล้วค่อยชิมของหวาน” เขากล่าวพร้อมรอยยิ้มซุกซน “สุดยอดไปเลย!”

คำสัญญาของเขาเกี่ยวกับกาแฟสวิสโรลที่แช่ในวิสกี้ทำให้เธอหัวเราะ “คุณพูดแบบนั้นเสมอ ฉันพร้อมที่จะประทับใจแล้ว”

ไม่นาน พวกเขาก็นั่งลงบนโซฟา มีอาหารวางเรียงรายอยู่ตรงหน้า ริชาร์ดพบภาพยนตร์รักโรแมนติกอเมริกันเรื่องหนึ่งเปิดเป็นฉากหลัง ซายูริไม่เคยสนใจภาพยนตร์เลย แต่เธอชอบเสียงหัวเราะและความโรแมนติกที่ผ่อนคลายขณะที่พวกเขากินและพูดคุยกัน

“สุดยอดไปเลย!” เธออุทานขณะกำลังลิ้มรสซาชิมิ “คุณซื้อจากร้านในศูนย์การค้าอัสวันเหรอ”
เธอถามเมื่อจำได้ว่าภาชนะที่ใส่มานั้นมาจากร้านซูชิที่เธอชอบ

“เฮ้!” ริชาร์ดหัวเราะ

พวกเขารับประทานอาหารกันต่อ บทสนทนาดำเนินไปอย่างราบรื่นระหว่างพวกเขา แทรกด้วยท่าทางโรแมนติกแสนซื้งของตัวละครบนหน้าจอ อาหารที่อร่อยและเสียงหัวเราะที่เป็นธรรมชาติช่วยคลายความตึงเครียดที่เธอแบกรับมาตลอดทั้งวัน เมื่อภาพยนตร์ดำเนินไป เธอพบว่าตัวเองผ่อนคลายมากขึ้นเรื่อยๆ และรู้สึกขอบคุณสำหรับโอเอซิสเล็กๆ แห่งนี้เพื่อความสบายใจ ก่อนที่จะเผชิญกับความท้าทายที่รออยู่ข้างหน้า

“ดังนั้น มื้อเย็นสุดท้าย—อีกครั้ง” ริชาร์ดพูดอย่างครุ่นคิด เสียงหัวเราะเบาๆ หลุดออกมาจากเขา ซึ่งรู้สึกเหมือนกับว่าเป็นเสียงถอนหายใจ “มื้อที่สามของเรา”

“นั่นเป็นสัญญาณที่ดี” ซายูริพูดอย่างร่าเริงเพื่อพยายามทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้น เธอส่งยิ้มสดใสเพื่อหวังว่าจะทำให้คำพูดของเขาหนักอึ้งลง

“ผมคิดว่าคุณพูดถูก” เขายอมรับแม้ว่าน้ำเสียงของเขาจะยังเต็มไปด้วยความไม่แน่นอนอยู่ก็ตาม

เมื่อกินอาหารเย็นเสร็จแล้ว ริชาร์ดก็เริ่มเก็บจานและนำไปที่ห้องครัว ซายูริเดินตามเขาไป ก้าวเข้าสู่แสงสว่างในห้องขณะที่เขากำลังล้างจาน เสียงน้ำไหลผสมผสานกับเสียงจานกระทบกัน ทำให้เกิดจังหวะที่ผ่อนคลาย เธอมัวแต่ยุ่งอยู่กับการห่ออาหารที่เหลือด้วยพลาสติกหด โดยปิดผนึกภาชนะแต่ละใบอย่างระมัดระวังก่อนจะนำไปแช่ในตู้เย็น

ในขณะที่ทำงาน ซายูริก็อดไม่ได้ที่จะคิดว่าพวกเขาอยู่ร่วมกันได้ดีเพียงใด พวกเขาเคารพพื้นที่ของกันและกัน โดยสัญชาตญาณรู้ดีว่าเมื่อใดควรให้พื้นที่เล็กๆ น้อยๆ และเมื่อใดควรมาอยู่ร่วมกันเป็นทีม นี่คือความสมดุลที่ละเอียดอ่อนซึ่งให้ความรู้สึกสบายใจและคุ้นเคย

ครุ่นคิดว่าฉันจะได้เจอสิ่งนี้ในชีวิตอีกหรือไม่ ความคิดนี้ยังคงหนักหน่วงแต่เต็มไปด้วยความหวังในขณะที่เธอปิดฝาภาชนะใบสุดท้าย

ริชาร์ดปิดน้ำและเช็ดมือด้วยผ้าเช็ดจาน สายตาของเขายังคงจับจ้องไปที่เธอ

"ผมเดาว่าคงถึงเวลาอาบน้ำของคุณแล้วที่รัก" เขากล่าวอย่างเรียบง่าย โดยรู้กิจวัตรก่อนนอนของเธอ

"สวัสดีค่ะ!" เธอกล่าวพร้อมกอดเขาแน่นและลุกขึ้นยืนเพื่อจูบปากเขา "แล้วคุณจะทำอย่างไรต่อไปคะ" เธอถาม "ดูทีวีไหมคะ"

"ไม่ ฉันจะนอนอ่านหนังสือบนเตียง ฉันไม่ได้อ่านมาหลายวันแล้ว มันเป็นความผิดของคุณ"
เขาพูดหยอกล้อพร้อมส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้เธอ

"จริงเหรอ" เธอกล่าวตามความรู้สึก โดยตั้งใจเลือกใช้คำที่ ทำให้เกิดความน่า *รัก สูงสุด*

"เฮ้!" ริชาร์ดพูดอย่างตลกขบขัน

ริชาร์ดและซายูริจัดครัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว จานใบสุดท้ายวางอยู่บนชั้นวางแล้ว ซายูริหาว
ความเหนื่อยล้าจากคืนที่สนุกสนานสองคืนที่ผ่านมาค่อยๆ ซึมซาบเข้าสู่กระดูกของเธอ

"ตกลง ฉันจะไปอาบน้ำ" เธอบอกขณะมุ่งหน้าไปที่ห้องน้ำ

"ฟังดูดี" ริชาร์ดตอบขณะเดินไปยังห้องนอน เขาหยิบหนังสือขึ้นมาแล้วเอนตัวลงบนเตียงด้วยความหวังว่าจะได้อ่านหนังสือสักพัก หลังจาก ทำกิจกรรมยามดึกมาสองคืน เขาก็ไม่คิดว่าคืนนี้จะเกิดเหตุการณ์ซ้ำรอยอีก ทั้งคู่เหนื่อยกันทั้งคู่ และซายูริก็ต้องตื่นแต่เช้า

ซายูริเพลิดเพลินกับน้ำเย็นที่ไหลลงมาบนตัวเธอขณะที่เธอกำลังตักน้ำราดหัวของเธออีกครั้ง หลังจากอาบน้ำ
เธอใช้เวลาสักครู่ในการจัดเป้ใบใหญ่ของเธอเพื่อให้แน่ใจว่ามีทุกสิ่งที่จำเป็นสำหรับการเดินทางไปพนมเปญ
กระเป๋าถือของเธอถูกจัดไว้แล้วและรออยู่ที่ประตู เป็นเครื่องเตือนใจไม่เพียงแต่ถึงการผจญภัยที่รออยู่ข้างหน้าเท่านั้น
แต่ยังรวมถึงอนาคตอันเลวร้ายของความสัมพันธ์ของเธอกับริชาร์ดด้วย

เมื่อเธอพร้อมแล้ว ซายูริก็เข้าไปในห้องนอน ริชาร์ดยังคงพิงตัวอยู่บนเตียง แสงจากโคมไฟส่องลงมายังหน้าหนังสือของเขาอย่างแผ่วเบา
ดูเหมือนว่าเขาจะดิ้นรนที่จะลืมตาขึ้น ความเหนื่อยล้าปรากฏชัดบนใบหน้าของเขา ซายูริปีนขึ้นไปบนเตียง
ส่ายศีรษะไปมาระหว่างศีรษะของริชาร์ดกับหนังสือที่เขาถืออยู่ เธอเอนตัวเข้าไปจูบราตรีสวัสดิ์เขา

"ราตรีสวัสดิ์นะที่รัก ฉันจะฟังพอดแคสต์ก่อนแล้วค่อยเข้านอน เธอดูเหนื่อยๆ นะ เธอควรเข้านอนเหมือนกัน" เธอกล่าวอย่างแผ่วเบา

ริชาร์ดจูบศีรษะของเธอ จากนั้นยกคางของเธอขึ้นจูบที่ริมฝีปากของเธออย่างอ่อนโยน "ใช่ ฉันเหนื่อยมาก คุณทำให้ฉันหมดแรง"
เขากล่าวพร้อมรอยยิ้ม ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความรัก

"ฉันหมดแรงไปแค่เท่านี้เหรอ" เธอถามอย่างติดตลก

"ผมคิดว่าคุณคงรู้คำตอบอยู่แล้ว" เขายิ้มและเอนตัวไปจูบเธอเป็นครั้งสุดท้าย "ราตรีสวัสดิ์นะที่รัก นอนหลับฝันดี"

“ก่อนนอน โปรดตั้งนาฬิกาปลุกตอนตี 5.30 น. คุณรู้ว่าฉันตื่นช้าแค่ไหนในตอนเช้า” ซายูริยิ้ม ดวงตาของเธอเยาะเย้ยแต่จริงใจ

“ตกลง ฉันจะทำทันทีที่รัก” ริชาร์ดตกลงพร้อมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา เขาตั้งนาฬิกาปลุกด้วยการแตะสองสามครั้ง
จากนั้นก็หันกลับมาหาเธอ สีหน้าของเขาดูอ่อนโยนลง “ราตรีสวัสดิ์” เขากล่าวอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่ต่ำและปลอบโยน

เขาเหลือบมองเธอเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นก็ปิดโคมไฟ ห้องก็มืดลงอย่างสบาย ซายูรินอนขดตัวอยู่บนหมอน
เสียงพ็อดแคสต์ของเธอดังไปทั่วบริเวณที่เงียบสงบ ขณะที่ริชาร์ดหลับตาลง ยอมจำนนต่อการนอนหลับ
โดยรู้สึกขอบคุณสำหรับช่วงเวลาที่พวกเขาได้ใช้ร่วมกัน

-

ซายูรินั่งอยู่ที่เบาะหลังของรถตู้ข้างๆ ทาคุยะ เสียงเครื่องยนต์ดังก้องเป็นฉากหลังตลอดเวลาที่ทั้งคู่มุ่งหน้าไปยังสนามบินอุดรธานี
ความขัดแย้งทางอารมณ์ปะทุขึ้นในใจเธอ ในขณะเดียวกัน เธอรู้สึกตื่นเต้นที่ได้เริ่มต้นการผจญภัยครั้งใหม่
โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผจญภัยที่คุ้มค่าเงิน อีกด้านหนึ่ง ความรู้สึกเศร้าโศกก็แผ่ซ่านไปทั่วร่างกายของเธอ
ซึ่งทำให้เธอนึกถึงภาวะซึมเศร้าหลังคลอดที่เธอเคยประสบมาหลังจากที่นาโอมิคลอดลูก

“คุณรู้สึกยังไงบ้าง ซายูริจัง” ทาคุยะถามและหันไปมองเธอด้วยความกังวลอย่างแท้จริง

“ฉันตื่นเต้นที่จะได้เงินดีๆ บ้าง แต่ฉันจะคิดถึงริชาร์ดมากเลย” เธอตอบอย่างตรงไปตรงมา
โดยมีน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นและเศร้าโศก

“ฟังดูจริงจังนะ” ทาคุยะแสดงความเห็นพร้อมกับยกคิ้วขึ้น

“มันร้ายแรงกว่าที่ฉันคิดไว้มาก ฉันเริ่มชอบเขาแล้ว” ซายูริยอมรับพร้อมรอยยิ้มเล็กๆ ปรากฏบนริมฝีปากของเธอ
แม้ว่าในใจของเธอจะรู้สึกหนักอึ้งก็ตาม

“หูดก็เหมือนกัน” ทาคุยะโต้กลับโดยพยายามจะตลกแต่ก็พลาดเป้า

“คุณหมายถึงอะไร” ซายูริถาม ขณะคิ้วขมวดด้วยความสับสน

“หูดก็ขึ้นบนตัวคนได้เช่นกัน” ทาคุยะอธิบายด้วยน้ำเสียงที่เบาบางแต่มีความรู้สึกอึดอัดเล็กน้อยปรากฏอยู่ในคำพูดของเขา

“เธอกำลังพยายามจะพูดอะไร” ซายูริถามด้วยความหงุดหงิดเล็กน้อย เธอไม่อยากจะพูดตลกแบบไร้สาระ

ทาคุยะซึ่งรับรู้ถึงความหงุดหงิดของตนเอง จึงรีบกลับไป “ไม่มีอะไรหรอก มันเป็นเพียงเรื่องตลกห่วยๆ ซูมิมะเซน” เขากล่าวพร้อมยิ้มเขินๆ

ซายูริถอนหายใจและหยิบโทรศัพท์ออกมาเช็คข้อความ ไม่มีอะไร เธอรู้ตัวว่าเธอกำลังเช็คโทรศัพท์บ่อยกว่าปกติ
ซึ่งเป็นนิสัยที่เธอติดมาจากความวิตกกังวลจากการแยกทางของเธอ เธอเพิ่งจะจากน้องไผ่ไป และรู้สึกโหยหาการมีอยู่ของริชาร์ดขึ้นมา

เมื่อทิวทัศน์ภายนอกเริ่มพร่ามัว เธอไม่อาจสลัดความรู้สึกที่เขาไม่อยู่ออกไปได้ ทุกช่วงเวลาที่ผ่านไปรู้สึกหนักอึ้งมากขึ้น
เธอจึงเก็บโทรศัพท์ลงแล้วหลับตาลงชั่วขณะ เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามตั้งสติเมื่อความจริงของการผจญภัยครั้งใหม่กำลังรออยู่ข้างหน้า
ผสมกับความเจ็บปวดแสนหวานจากการต้องจากคนที่เธอเคยห่วงใยอย่างสุดซึ้งไป

ซายูริมองออกไปนอกหน้าต่างรถตู้ สายตาของเธอจับจ้องไปที่ทุ่งนาสีเขียวขจีที่ทอดยาวสุดสายตาไปทั้งสองข้างของถนน
ลำต้นสีทองพลิ้วไหวไปตามสายลม สร้างประกายระยิบระยับให้กับท้องทะเลภายใต้แสงแดดจ้า หมู่บ้านเล็กๆ ของไทยกระจายอยู่ทั่วบริเวณ
โดยมีบ้านไม้ตั้งอยู่บนเสาเข็ม ผ้าที่ซักปลิวไสวไปตามราวที่ร้อยไว้ระหว่างต้นไม้ เป็นครั้งคราว เธอเห็นเด็กๆ กลุ่มหนึ่งกำลังเล่นอยู่ใกล้ควาย
เสียงหัวเราะของพวกเขาดังก้องกังวานเหมือนระฆังที่ไพเราะในอากาศที่อบอุ่น

แม้ว่าทิวทัศน์จะงดงาม แต่เธอก็รู้สึกวิตกกังวลจนแทบอาเจียนออกมา ซึ่งทำให้เธอนึกถึงความไม่แน่นอนที่ต้องเผชิญในงานใหม่
เธอจดจ่ออยู่กับสีสันที่สดใสของทิวทัศน์ พยายามลืมความคิดเกี่ยวกับริชาร์ดและความเป็นจริงอันน่าหวาดหวั่นในการทำงานในศูนย์หลอกลวง
โดยหวังว่าความสวยงามรอบตัวจะช่วยบรรเทาจิตใจที่กระสับกระส่ายของเธอได้

เช้าวันนั้น ซายูริลุกจากเตียงตอนตี 5.30 น. เมื่อนาฬิกาปลุกดังขึ้น เมื่อเธอตื่นขึ้นตอนตี 6.30 น. เธอจึงเตรียมตัวเสร็จเรียบร้อย
โดยเหลือเวลาอันมีค่า 30 นาทีกับริชาร์ด ก่อนจะมุ่งหน้าไปยังเกสต์เฮาส์แคทมีที่อยู่ติดกันเพื่อพบกับทาคุยะ

ริชาร์ดชงกาแฟสดให้ทั้งสองคน และพวกเขาก็นั่งด้วยกันที่ระเบียง อากาศตอนเช้าเต็มไปด้วยเสียงนกร้องจิ๊บจ๊อย เธอสังเกตเห็นถุงใต้ตาของเขา
ซึ่งเป็นสัญญาณที่บ่งบอกว่าคืนนี้เธอนอนไม่หลับ เมื่อถึงเวลาต้องจากไป ซายูริรู้สึกอึดอัดใจเมื่อเธอขอให้เขาอย่าไปแคทมีกับเธอ
ริชาร์ดพยักหน้าเข้าใจ และคำพูดสุดท้ายของเธอเป็นคำแนะนำอย่างอ่อนโยนให้เขากลับไปนอน เมื่อพิจารณาจากความเงียบที่ตามมา
แม้ว่าจะผ่านไปไม่ถึงชั่วโมงตั้งแต่เธอจากไป เธอจึงคิดว่าเขาทำตามคำแนะนำของเธอและกลับไปนอนต่อ

ซายูริจมอยู่กับความคิด จิตใจของเธอสับสนและไม่แน่ใจ ทาคุยะเงียบลงข้างๆ เธอ เธอน่าจะรับรู้ได้ถึงความสับสนของเธอ
ซึ่งทำให้บรรยากาศระหว่างพวกเขาเต็มไปด้วยคำพูดที่ไม่ได้พูดออกมา เธอเหม่อมองไปยังทิวทัศน์ที่ผ่านไป แต่ทุกอย่างก็พร่าเลือนไปหมด
สีสันและรูปร่างต่างๆ รวมกันเป็นหมอกในขณะที่ความคิดของเธอปั่นป่วนไปด้วยความกังวลนับล้าน

ทันใดนั้น เสียงของทาคุยะก็ดังก้องขึ้นในภวังค์ของเธอ “ซายูริ!” เขาตะโกนขึ้น ทำให้เธอสะดุ้งตื่นจากความฝัน
เธอพริบตาเมื่อรู้ว่าพวกเขามาถึงสนามบินแล้ว และคิดว่าเขาต้องตะโกนเพราะเธอเหม่อลอยเกินกว่าจะได้ยินเขาในครั้งแรก
หลังจากโหลดสัมภาระลงบนรถเข็นแล้ว พวกเขาก็ไปที่เคาน์เตอร์เช็คอิน เจ้าหน้าที่เช็คอินเงยหน้าขึ้นมองทาคุยะด้วยท่าทีขอโทษ

“ขอโทษที แต่เที่ยวบินของคุณออกเมื่อชั่วโมงที่แล้วและได้ออกเดินทางไปแล้ว” สีหน้าของทาคุยะดูแย่ลง
ความหงุดหงิดฉายแวบผ่านดวงตาขณะที่เขาเริ่มโต้เถียงและโบกตั๋วให้เธอ

เธออธิบายอย่างใจเย็นว่าได้ส่งอีเมลและข้อความถึงผู้โดยสารทุกคนเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเวลาเที่ยวบินแล้ว
ทาคุยะรีบตรวจสอบโทรศัพท์ของเขาและพบข้อความจากสายการบินที่ยืนยันการเปลี่ยนแปลงซึ่งทำให้เขารู้สึกเขินอาย
เขาหันไปหาผู้หญิงคนนั้น แก้มของเขาแดงก่ำ “ผมขอโทษจริงๆ สำหรับปัญหาที่เกิดขึ้น”
เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่เบาลงเมื่อเขาตระหนักได้ว่าเขาเป็นคนทำพลาด

ซายูริและทาคุยะยืนอยู่ที่เคาน์เตอร์เช็คอินของสนามบิน โดยรู้สึกไม่สบายใจที่พลาดเที่ยวบินไปพนมเปญ
ทาคุยะรีบจองตั๋วสองใบสำหรับเที่ยวบินถัดไปที่ว่างอยู่ แต่ต้องรอนานมาก—ห้าชั่วโมงเลยทีเดียว
“อย่างน้อยเราก็สามารถขึ้นเครื่องบินเที่ยวต่อไปได้” เขากล่าว โดยพยายามมองโลกในแง่ดีขณะมุ่งหน้าไปยังร้านกาแฟภายในอาคารผู้โดยสาร

ร้านกาแฟแห่งนี้คึกคักไปด้วยกลิ่นกาแฟที่ชงสดใหม่ มีเก้าอี้บุด้วยเบาะ โซฟาที่น่าดึงดูดใจสองสามตัว สถานีชาร์จโทรศัพท์ และ Wi-Fi ฟรี ซึ่งเหมาะกับซายูริเป็นอย่างยิ่ง ทั้งสองนั่งลงในมุมสบายๆ เบาะนุ่มๆ เชื้อเชิญให้พวกเขาผ่อนคลายในขณะที่รอขึ้นเครื่อง ขณะที่ซายูริจิบกาแฟ โทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้น เธอเหลือบมองลงไปและเห็นข้อความจากริชาร์ด

สวัสดีที่รัก วันนี้เป็นวันที่ยุ่งมากสำหรับคุณ เป็นการผจญภัยครั้งใหม่ที่น่าตื่นเต้น ฉันไม่อยากส่งข้อความหาคุณมากเกินไปในวันที่ต้องเดินทาง ดังนั้นฉันจะไม่ส่งข้อความหาคุณอีกจนกว่าคุณจะติดต่อมา คิดถึงคุณนะ

ใบหน้าของซายูริสว่างขึ้น รอยยิ้มปรากฏบนริมฝีปากของเธอ

ไม่ต้องกังวลนะที่รัก คุณสามารถส่งข้อความหาฉันได้ ฉันยังอยู่ที่อุดรธานี เราตกเครื่อง

จริงเหรอ? ริชาร์ดตอบด้วยน้ำเสียงสนุกสนานที่เห็นได้ชัดขณะที่เขาแสดงหน้ายิ้ม

ลีลลี่ ซายูริก็เล่นตามและหัวเราะกับอารมณ์ขันของเขา

โอเค เที่ยวบินใหม่ของคุณคือเมื่อไหร่?

เมื่ออีกสี่ชั่วโมงผ่านไป เธอพิมพ์กลับไป โดยรู้สึกหงุดหงิดกับความล่าช้า แต่ก็รู้สึกสบายใจขึ้นกับการเชื่อมต่อของพวกเขา

โอเคที่รัก เดินทางปลอดภัยนะ ส่งข้อความหาฉันเมื่อคุณถึงบ้านใหม่แล้ว

โอเค ที่รัก ฉันคิดถึงคุณ เจอกันนะ เธอตอบด้วยหัวใจที่อุ่นขึ้นจากการสนทนาของพวกเขา

ซายูริวางโทรศัพท์ลงแล้วมองไปที่ทาคุยะที่กำลังเลื่อนดูข้อความของตัวเองโดยมีสีหน้าบูดบึ้งปรากฏอยู่บนใบหน้าของเขา

“เกิดอะไรขึ้น?” เธอกล่าวถาม

“ผมแค่แจ้งให้เพื่อนร่วมงานชาวจีนของผมทราบเกี่ยวกับเที่ยวบินที่ล่าช้าของเรา
คอมเพล็กซ์อยู่นอกเมืองและพวกเขาจำเป็นต้องส่งรถมาให้เรา” เขาอธิบาย

“ผมเข้าใจแล้ว” ซายูริกล่าวด้วยความผิดหวังที่คอมเพล็กซ์ดังกล่าวไม่อยู่ในเมือง

ซายูริเคยไปพนมเปญมาก่อน เธอสนุกกับการเที่ยวชมกรุงพนมเปญ เมืองหลวงที่มีชีวิตชีวาของกัมพูชา ที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมาย ซึ่งผสมผสานระหว่างประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และชีวิตสมัยใหม่ เธอชอบเยี่ยมชมพระราชวังอันสง่างามเป็นพิเศษ
ซึ่งมีสถาปัตยกรรมที่สวยงามตระการตาและสวนอันเงียบสงบ ซึ่งเป็นที่ตั้งของเจดีย์เงินที่ทรงคุณค่า

พิพิธภัณฑ์การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ Tuol Sleng และทุ่งสังหารอันน่าสะเทือนใจทำให้เธอรู้สึกหนาวสั่นไปถึงกระดูก
เป็นเครื่องเตือนใจถึงประวัติศาสตร์อันวุ่นวายของกัมพูชา สถานที่โปรดของเธอคือตลาดกลางที่คึกคัก ตั้งอยู่ในอาคารอาร์ตเดโคอันโดดเด่น
ซึ่งเธอได้ซื้อของฝีมือท้องถิ่นและชิมอาหารริมทางที่อร่อย ในตอนเย็น
เธอจะเดินเล่นไปตามทางเดินริมแม่น้ำเพื่อชมทิวทัศน์อันงดงามของแม่น้ำโขง แน่นอนว่าส่วนที่เธอชอบที่สุดในเมืองคืออ่านร้านกาแฟ

ซายูริใช้เวลาสามชั่วโมงถัดมาในการฟังพ็อดคาสต์เกี่ยวกับสุขภาพและฟิตเนส
เสียงที่คุ้นเคยช่วยผ่อนคลายความเครียดในขณะที่เธอพยายามสลัดความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเดินทางที่ยังคงค้างอยู่ออกไป
ในที่สุดความหิวก็ทำให้เธอต้องกินอะไรบางอย่าง และเธอได้แบ่งแซนด์วิชปิ้งกับทาคุยะ ซึ่งเป็นมื้อสุดท้ายของเธอก่อนขึ้นเครื่องบินไปพนมเปญ

เที่ยวบินนั้นสั้นและไม่มีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้น เมื่อมาถึง
คนขับรถชาวกัมพูชาก็ทักทายพวกเขาด้วยรอยยิ้มที่อบอุ่นและพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม
เขาขนสัมภาระของพวกเขาขึ้นรถตู้และออกเดินทางมุ่งหน้าสู่บริเวณที่พัก ขณะที่พวกเขากำลังขับรถไปตามถนนที่มืดลง
ซายูริรู้สึกเหมือนมีผีเสื้อบินว่อนอยู่ในท้องของเธอ อย่างไรก็ตาม
ความคาดหวังของเธอเปลี่ยนไปเป็นความไม่สบายใจอย่างรวดเร็วเมื่อพวกเขามาถึงจุดหมายปลายทาง

คอมเพล็กซ์นั้นตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ท่ามกลางท้องฟ้ายามค่ำคืน รั้วขนาดใหญ่ล้อมรอบพื้นที่ ทำให้ดูเหมือนคุกมากกว่าสถานที่ต้อนรับ
ใจของซายูริหดหู่เมื่อเธอมองดูฉากนั้น ประตูที่ตั้งโดดเดี่ยวพร้อมบ้านยามและไม้คาน ทำให้รู้สึกหดหู่และอึดอัด
ตรงกันข้ามกับความเขียวขจีของต้นไม้ที่รายล้อมบ้านของโจลีนในหนองไผ่ ซึ่งเธอเคยรู้สึกสบายใจมาก

ทาคุยะรู้สึกไม่สบายใจ จึงวางมือบนไหล่ของเธอและพาเธอเข้าไปข้างใน
พวกเขาได้รับการต้อนรับจากหุ้นส่วนชาวจีนสามคนที่ดูแลการดำเนินงาน แม้ว่าพวกเขาจะ เป็นมิตร
แต่ก็เห็นได้ชัดว่าอุปสรรคทางภาษาปรากฏชัดขึ้นอย่างรวดเร็ว ไม่มีใครพูดภาษาอังกฤษหรือญี่ปุ่นได้
ความรู้ภาษาจีนที่จำกัดของทาคุยะเพียงพอที่จะช่วยให้สื่อสารพื้นฐานได้ แต่การแปลไปมากลับดูน่าเบื่อสำหรับซายูริ
เธอต้องการเพียงแค่ให้พาเธอไปที่ห้องนอนเพื่อหาความสงบในพื้นที่เงียบสงบหลังจากการเดินทางอันยาวนาน อย่างไรก็ตาม
หุ้นส่วนทั้งสองยืนกรานที่จะ "รับประทานอาหารมื้อพิเศษ" ก่อน ซายูริฝืนยิ้มขณะพาเธอไปที่ศูนย์อาหาร
แต่ภาพอาหารมื้อพิเศษที่รอพวกเขาอยู่ทำให้หัวใจของเธอเต้นแรง

โต๊ะอาหารประดับด้วยอาหารจีนและญี่ปุ่นหลากหลายชนิดที่ทำให้เธอลืมความสงสัยไปชั่วขณะ
เธอเห็นซูชิโรลที่จัดวางอย่างประณีตแวววาวด้วยปลาสดหั่นเป็นชิ้นและผักสด เคียงคู่กับซาชิมิที่เสิร์ฟบนน้ำแข็งอย่างประณีต
นอกจากนี้ยังมีซุปมิโซะร้อนๆ ที่มีกลิ่นหอมของสาหร่ายและเต้าหู้ และผักดองหลากสีสันที่ชวนให้นึกถึงบ้านของเธอ
เกี๊ยวซ่าที่ปรุงอย่างประณีตกรอบด้านหนึ่งและนุ่มอีกด้านหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะอย่างเชื้อเชิญ ขณะที่หม้อข้าวอุ่นๆ นุ่มฟูวางอยู่ใกล้ๆ

กลิ่นหอมที่คุ้นเคยและสีสันที่สดใสนำพาความรู้สึกคิดถึงมาสู่เธอ ทำให้เธอคิดถึงมื้ออาหารกับครอบครัวและช่วงเวลาแห่งความอบอุ่นใจ
ช่วยคลายความกังวลและทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อยกับสภาพแวดล้อมใหม่ของเธอ *อย่างน้อยฉันก็ไม่ต้องทำอาหาร*
เธอคิดในใจขณะตักอาหารอันโอชะใส่จานข้างเคียง *บางทีชีวิตแบบผสมผสานอาจไม่ได้แย่เท่าที่ฉันคิด*

ข้างโต๊ะมีกระติกน้ำแข็งล้นไปด้วยเบียร์ฟรี แต่ความเหนื่อยล้าก็ทำให้ร่างกายของเธอสั่นสะท้านหลังจากการเดินทางอันยาวนาน
เธอรู้ว่าถ้าเธอดื่มเบียร์มากกว่าหนึ่งแก้ว เธอจะไม่หยุดดื่มจนกว่าเบียร์จะหมด

“คุณพาฉันไปยังห้องนอนได้ไหม” เธอถามทาคุยะพร้อมกับวางขวดเบียร์เปล่าของเธอลงบนโต๊ะ
น้ำเสียงของเธอมีแววเหนื่อยล้าเล็กน้อย

“แน่นอน” ทาคุยะตอบพลางพาเธอออกไปจากงานเฉลิมฉลอง เขาเปิดประตูเข้าไปในห้องกว้างขวางที่มีเตียงคู่ตรงกลาง
แต่ไม่มีอะไรอย่างอื่นเลย มีเพียงตู้เย็นขนาดเล็กที่ส่งเสียงฮัมเบาๆ อยู่ที่มุมห้อง และระเบียงเล็กๆ ที่มีเครื่องซักผ้าวางทิ้งไว้เฉยๆ

“อีกไม่กี่วันคุณจะเริ่มฝึกได้” ทาคุยะอธิบาย “จนกว่าจะถึงเวลานั้น คุณสามารถพักผ่อนและสำรวจได้
ศูนย์อาหารอยู่ห่างออกไปแค่เดินไม่กี่ก้าว” ซายูริรู้สึกโล่งใจขึ้นมา เธอคิดว่าจะใช้เวลาสองสามวันเพื่อชาร์จพลังใหม่
ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่เธอต้องการพอดี พรุ่งนี้ก็จะง่าย เธอจะได้พักผ่อนและไปที่ศูนย์อาหารเมื่อไหร่ก็ได้ที่รู้สึกหิว เมื่อทาคุยะปล่อยให้เธอจัดการเอง
ซายูริก็หยิบโทรศัพท์ออกมาแล้วส่งข้อความหาริชาร์ด

สวัสดีที่รัก ฉันถึงคอมเพล็กซ์แล้ว ไม่เป็นไร อาหารก็อร่อย สบายดีไหม

ริชาร์ดตอบมาอย่างรวดเร็ว

สวัสดีที่รัก ดีใจที่คุณมาถึงอย่างปลอดภัย ขณะที่ฉันกำลังรอข้อความจากคุณ ฉันได้เขียนอีเมลถึงคุณ อ่านก่อนแล้วค่อยส่งข้อความหาฉันทีหลัง จะได้สะดวกขึ้น

โอเค ฉันจะอ่านมันตอนนี้ ซายูริพิมพ์ตอบกลับ หัวใจของเธอเต้นระรัวด้วยความอยากรู้

เธอเป็นคนเก็บตัวและระมัดระวังเรื่องต่างๆ ที่เธอแบ่งปันให้โลกรู้ ในชีวิตของเธอไม่มีโซเชียลมีเดียใดๆ เลย มีเพียง LINE
สำหรับส่งข้อความเท่านั้น เธอมีที่อยู่อีเมลหลายที่อยู่สำหรับบุคคลต่างๆ และแทบจะไม่เคยตอบรับอีเมลที่เข้ามาเลย อันที่จริงแล้ว
เธอแทบจะไม่เคยตรวจสอบกล่องจดหมายเพื่อหาที่อยู่อีเมลที่เธอจองไว้ให้ริชาร์ดเลย เขาต้องเตือนเธอเสมอเมื่อมีข้อความใหม่เข้ามา

ซายูริเปิดอีเมลดูก็พบจดหมายรักยาวเหยียดที่แต่ละบรรทัดเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก เธอรับรู้ได้ชัดเจนว่าเขากำลังอกหัก
และเธอรู้สึกผิดอย่างมาก เธอต้องการปลอบใจเขาและทำให้เขาสบายใจขึ้น แม้ว่าเขาจะอยู่ห่างไกลกันก็ตาม หลังจากอ่านจบ
เธอก็รีบส่งข้อความหาเขา

ขอบคุณสำหรับอีเมล ฉันจะกลับหนองไผ่ในอีก 2 เดือน ที่รัก ฉันสัญญา เธอหวังว่าการกลับมาจะปลอดภัยในตอนนั้น—
แต่เวลาเท่านั้นที่จะบอกได้

เย้!

รอยยิ้มเล็กๆ ปรากฏบนใบหน้าของซายูริ ทำให้หัวใจของเธออบอุ่นท่ามกลางความไม่แน่นอนที่อยู่ข้างหน้า

คุณมีทีวีมั้ย?

ไม่มีค่ะ มีแค่เตียงเดียวและตู้เย็นในห้อง เครื่องซักผ้าอยู่ที่ระเบียง พยายามใช้แล้วแต่น้ำรั่วค่ะ

โอ้ ไม่นะ ขอโทษ หากคุณมีเวลาชม Netflix โปรดจำไว้ว่าฉันได้เพิ่มคุณไว้ในบัญชีของฉันแล้ว ฉันจะส่งรายละเอียดการเข้าสู่ระบบให้อีกครั้ง

ข้อมูลการเข้าสู่ระบบปรากฏอยู่ในโทรศัพท์ของเธอ เธอได้จับภาพหน้าจอไว้ *ขอบคุณนะที่รัก พรุ่งนี้ฉันจะดู*

โอเค ถ้าคุณต้องการอะไรก็ส่งข้อความถึงฉันได้เลย

ขอบคุณ.

คุณคงจะเหนื่อยแล้ว ฉันจะรักคุณแล้วทิ้งคุณไป

ใช่ ฉันเหนื่อยแล้ว ฉันจะนอนเร็วๆ นี้ ราตรีสวัสดิ์นะที่รัก

ฝันดีนะที่รัก

เป็นทางการแล้ว เราอยู่ในความสัมพันธ์ระยะไกล ซายูริคิดกับตัวเอง *ฉันทำได้ กามัน*

บทที่ 48

โตเกียว

ฤดูใบไม้ผลิ ปี 2545

ซายูริทำงานในร้านนวดแห่งหนึ่งของตระกูลยามากูจิ-กุมิมาเป็นเวลาแปดปี นับตั้งแต่เคน
วาตานาเบะยุติความสัมพันธ์ของพวกเขาเนื่องจากเธอเริ่มติดกัญชามากขึ้น อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของปัญหาเท่านั้น
ในช่วงสามปีที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน การดื่มเหล้าของเธอก็เพิ่มมากขึ้นเช่นกัน โดยส่วนใหญ่เกิดจากความเบื่อหน่าย

ชีวิตกับเคนนั้นสะดวกสบายมาก เขาเปลี่ยนอพาร์ตเมนต์แห่งหนึ่งของเขาให้เป็นที่พักผ่อนลับๆ ทำให้เธอสามารถอยู่ได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าเช่า ตั้งแต่เขาแต่งงาน เธอก็มีเวลาเป็นของตัวเองมากมาย แต่เมื่อไม่มีงานทำ วันๆ
ของเธอจึงกลายเป็นวัฏจักรซ้ำซากจำเจของการดื่มเหล้าและแสวงหายาจากสถานประกอบการยากูซ่าที่เขาดูแลอยู่
ซายูริเริ่มคบหากันตอนอายุเพียง 15 ปี
โดยได้รับการปฏิบัติเหมือนเป็นวีไอพีและได้รับสิทธิพิเศษที่ทำให้เส้นแบ่งระหว่างความเป็นจริงเลือนลางลง

วิถีชีวิตที่ฟุ่มเฟือยทำให้เธอหลงใหลและติดอยู่ในวังวนแห่งชีวิต
จนทำให้เธอไม่อาจหลุดพ้นจากกรอบความคิดที่ก่อตัวขึ้นในช่วงหลายปีที่ผ่านมาได้ เมื่อในที่สุดเคนก็ตัดสัมพันธ์ กับเธอ
นับเป็นการเตือนสติที่เลวร้าย เนื่องจากเธอไม่มีวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายและไม่มีประสบการณ์การทำงาน
เธอจึงรู้สึกว่าไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องยอมรับข้อเสนองานในร้านนวดของเขา

ที่น่าขันคือ จังหวะเวลานั้นช่างบังเอิญ พ่อของเธอเพิ่งหยุดจ่ายค่าเลี้ยงดูแม่ของเธอ เนื่องจากเธอติดเหล้าและเสียงานไป
ครั้งสุดท้ายที่เธอได้ยินจากลูกค้าของร้าน - ซึ่งเคยทำงานที่ธนาคารเดียวกับพ่อของเธอ - คือเขาใช้เงินก้อนสุดท้ายไปกับการพนัน
โดยหวังอย่างสุดใจว่าจะมีปาฏิหาริย์ที่จะช่วยให้เขาพ้นจากจุดตกต่ำนี้ได้

น่าเสียดายที่เช่นเดียวกับหลายๆ คนก่อนหน้าเขา เขาประสบความล้มเหลว และการติดยาของเขาก็เริ่มรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ
ตามคำบอกเล่าของลูกค้ารายเดียวกัน
พ่อของเธอพยายามเข้าร่วมโครงการฝึกอาชีพของรัฐบาลญี่ปุ่นซึ่งมุ่งช่วยเหลือผู้ว่างงานให้ได้รับทักษะใหม่ๆ ในสาขาที่เป็นที่ต้องการสูง
อย่างไรก็ตาม การทำงานเป็นพนักงานโรงงานของเขาทำได้ไม่นานเนื่องจากเขามีปัญหาเรื่องการดื่มสุราเรื้อรัง

-

ซายูริมีสมาธิ เธอใช้มือนวดอย่างชำนาญกับกล้ามเนื้อที่ตึงเครียดของลูกค้าในห้องนวดที่มีแสงสลัว
กลิ่นน้ำมันหอมระเหยที่คุ้นเคยฟุ้งกระจายในอากาศ โอบล้อมเธอไว้ราวกับอ้อมกอดอันผ่อนคลาย ในช่วงแปดปีที่เธอทำอาชีพนี้
เธอได้พัฒนาจังหวะที่ช่วยให้เธอหลุดพ้นจากความเป็นจริงของชีวิต และค้นพบความสบายใจจากกิจวัตรประจำวัน

แต่ในวันนี้ความสงบนั้นก็ถูกทำลายลงแล้ว

ประตูเปิดออกและชายสองคนบุกเข้ามา บรรยากาศเปลี่ยนจากความสงบเป็นความวุ่นวายในทันที หลังจากจัดการห้องเรียบร้อยแล้ว
ชายคนหนึ่งตะโกนว่า “โอเค เจ้านาย” และซายูริก็ได้ยินเสียงคลิก-คลิก-คลิกของไม้เท้าดังขึ้น ขณะที่เธอยืนนิ่งอยู่กับที่และยังคงตกใจอยู่

ชายสูงอายุคนหนึ่งเดินกะเผลกผ่านประตูเข้าไป ด้ามจับไม้เท้าที่ประดับด้วยทองคำของเขาส่งแสงที่แผ่วเบาเหมือนลูกบอลดิสโก้ขนาดเล็ก
แม้ว่าเขาจะเดินกะเผลกอย่างเห็นได้ชัด แต่เขาก็ยังคงดูสง่างามเมื่อยืนอยู่ที่ทางเข้าโดยพิงไม้เท้าไว้แน่น
โดยมีชายหนุ่มร่างใหญ่สองคนยืนเคียงข้าง ซึ่งดูคุกคามและจ้องมองเธอด้วยแขนที่พับไว้

“ออกไป! ออกไป!” หัวหน้าตะโกนใส่ชายที่กำลังรับการนวดเปลือย ดวงตาของชายผู้นั้นเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก
ขณะที่เขาพยายามหยิบเสื้อผ้าจากเก้าอี้ในมุมห้อง มือของเขาสั่นอย่างควบคุมไม่ได้ เขาคลำทางอย่างเก้ๆ กังๆ
สะดุดเท้าของตัวเองขณะที่รีบวิ่งออกไป ใบหน้าแดงก่ำด้วยความอับอายและความกลัว ซายูริยืนนิ่งราวกับถูกแช่แข็ง
จิตใจของเธอเร่งรีบเพื่อทำความเข้าใจกับความโกลาหล อากาศรู้สึกอึดอัดด้วยความตึงเครียด และหัวใจของเธอเต้นแรงในอก

“คุณไม่รู้ว่าฉันเป็นใครใช่ไหม” ผู้นำยิ้มเยาะ จ้องมองที่เธอด้วยสายตาเข้มข้นจนเธอขนลุกซู่

“ไม่” เธอตอบอย่างอ่อนโยน โดยที่เสียงของเธอแทบจะไม่ดังกว่าเสียงกระซิบ

ชายคนนั้นโบกมือเรียกเพื่อนทั้งสองของเขา และพวกเขาก็ออกจากห้องไป ทิ้งให้เธออยู่กับเขาเพียงลำพัง ประตูปิดลง ปิดกั้นพวกเขาไว้ในฟองสบู่แห่งความไม่แน่นอน ซายูริคิดหาทางเลือกต่างๆ นานา พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะสงบสติอารมณ์ แม้จะตื่นตระหนกมากขึ้นเรื่อยๆ

“ทสึโยชิ!” เธอร้องออกมาด้วยลำคอแห้งผาก ทสึโยชิเป็นผู้บังคับใช้กฎหมาย เป็นคนเฝ้ายามที่คอยรักษาความสงบเรียบร้อยในห้องรับแขก แต่ก็ไม่มีเสียงตอบกลับ

“ฉันกลัวว่าซึโยชิจะไม่มา” ชายที่เดินกะเผลกหัวเราะเบาๆ น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความอาฆาตพยาบาท “ตอนนี้ย่านชิบูย่าเป็นของฉันแล้ว ซึโยชิจะไม่มาช่วยคุณ และเคน วาตานาเบะก็จะไม่มาช่วยเช่นกัน”

เมื่อได้ยินชื่อของเคน ซายูริก็สะดุ้งสุดตัว หัวใจของเธอเต้นแรงขึ้นในลำคอ เพราะรู้สึกว่าห้องแคบลง และปิดล้อมเธอไว้

“คุณต้องการอะไร” เธอถามโดยพยายามจะสบตากับเขา แม้ว่าจะรู้สึกกลัวอยู่ก็ตาม ชายคนนั้นก้าวเข้ามาใกล้ขึ้นอีกก้าว ร่างกายของเขาดูอ่อนแรงลงจนดูเกินจริง จนครอบงำพื้นที่แคบๆ นี้

“ฉันอยากให้คุณเข้าใจสถานะของคุณที่นี่ คุณไม่ได้ทำงานให้กับ Yamaguchi-gumi อีกต่อไปแล้ว ตอนนี้คุณจะทำงานให้กับพวกเรา – Mitsui-kai”

ซายูริกลั้นลมหายใจไว้ในลำคอ “ไม่มีวัน!” เธอกล่าวโดยพยายามทำให้ฟังดูแน่วแน่ แม้ว่าจะได้ยินเสียงของเธอสั่นเล็กน้อยก็ตาม

เขาหัวเราะเสียงดังเยาะเย้ยเยาะเย้ย “คุณคิดว่าคุณมีทางเลือกเหรอ? คุณสร้างชีวิตของคุณขึ้นมาในเงามืดของโลกนี้ ถึงเวลาแล้วที่จะยอมรับมัน เราสามารถทำให้คุณสบายใจมาก... หรือไม่สบายใจมากก็ได้”

ภัยคุกคามลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ หนาแน่นและน่าอึดอัด ซายูริคิดไปถึงนัยยะต่างๆ มากมาย เธอเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้ที่ต่อต้านมิตซุยไค และภาพหลอนที่หลอกหลอนก็ฉายซ้ำในจิตใจของเธอ—ความรุนแรง การทรยศ และความสิ้นหวัง ขณะที่เธอมองเข้าไปในดวงตาที่เย็นชาของชายคนนั้น เธอรู้ว่าเธอกำลังยืนอยู่บนหน้าผาของการตัดสินใจที่อาจเปลี่ยนแปลงทุกอย่างได้

“ฉันไม่อยากมีปัญหา” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “ปล่อยฉันไปเถอะ”

ชายคนนั้นเอนตัวเข้ามาใกล้ ใบหน้าของเขาอยู่ห่างจากเธอเพียงไม่กี่นิ้ว กลิ่นบุหรี่เก่าๆ และความอาฆาตพยาบาทลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ “คุณมีปัญหาแล้ว ซายูริ ยิ่งคุณขัดขืนนานเท่าไหร่ คุณก็จะยิ่งแย่เท่านั้น”

ความโกรธผสมกับความกลัวพลุ่งพล่านไปทั่วร่างกายของเธอ “ฉันไม่กลัวคุณ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคงกว่าที่รู้สึก แต่ละคำเปรียบเสมือนเกราะป้องกันอันบอบบางจากภัยคุกคามที่ใกล้เข้ามา เขายืดตัวตรงขึ้น มีประกายแห่งความเห็นชอบฉายชัดในดวงตาของเขา

“นั่นคือจิตวิญญาณ แต่ความอวดดีไม่สามารถช่วยคุณได้ เรารู้ทุกอย่างเกี่ยวกับคุณ ครอบครัวของคุณ เพื่อนของคุณ... และเคน คุณคงไม่อยากให้เกิดอะไรขึ้นกับใครคนใดคนหนึ่งในพวกเขาหรอกใช่ไหม”

หัวใจของเธอตกต่ำลงเมื่อได้ยินสิ่งที่บ่งบอก ความวิตกกังวลรุมเร้าในท้องของเธอ ความคิดถึงเคนหรือครอบครัวของเธอที่ติดอยู่ในเกมอันตรายนี้ทำให้เธอรู้สึกคลื่นไส้

“ปล่อยพวกเขาออกไปจากที่นี่” เธอกล่าวด้วยเสียงที่สิ้นหวัง

ชายผู้นั้นหัวเราะคิกคัก รอยยิ้มโหดร้ายปรากฏบนใบหน้าของเขา

“นั่นขึ้นอยู่กับคุณ ซายูริ ถ้าคุณยอมทำตาม คุณจะพบว่าพวกเราใจกว้างมาก แต่ถ้าคุณขัดขืน คุณจะรู้ว่าพวกเราใจร้ายแค่ไหน”

ภัยคุกคามลอยอยู่ในอากาศเหมือนเมฆพายุ หนักหน่วงและน่ากลัว

“คุณต้องการอะไรจากฉัน ถ้าฉันปฏิเสธล่ะ” ซายูริคำรามอย่างท้าทาย ดวงตาของเธอร้อนรุ่ม

“แค่บอกฉันว่าคุณปฏิเสธที่จะทำงานให้ฉัน แล้วคุณจะรู้เอง” ชายเดินกะเผลกตอบด้วยน้ำเสียงที่น่ากลัว

“นี่เป็นอาณาเขตของเคน คุณไม่มีสิทธิ์พูดที่นี่!” ซายูริตะโกน น้ำเสียงของเธอสะท้อนด้วยความมั่นใจ

“ผิด! โยชิโนริ วาตานาเบะ *ผู้คุมงาน* ได้มอบพื้นที่ปฏิบัติการของยามากูจิ-กุมิในชิบูย่าให้กับฉัน
เพื่อแลกกับความช่วยเหลือที่ฉันทำเพื่อเขา” เขาโต้กลับด้วยท่าทีพึงพอใจ

“เป็นไปไม่ได้!” ซายูริสวนกลับ “ฉันรู้จักเพื่อนร่วมงานของเคนทุกคนในพื้นที่นี้ ฉันไม่รู้จักคุณ!”

“ฉันคิดว่าคุณคงรู้จักชื่อฉัน” เขาตอบพร้อมรอยยิ้มเย้ยหยัน “บางทีทาคุยะอาจเล่าเรื่องของฉันให้คุณฟังก็ได้นะ”

“ฉันกับทาคุยะไม่ได้คุยกันอีกแล้ว” เธอตอบอย่างโกรธเคือง โดยแต่ละคำเต็มไปด้วยความรู้สึกเจ็บปวดและท้าทาย

“น่าเสียดาย ขอแนะนำตัวก่อน ชินจิ มัตสึโมโตะ ยินดีรับใช้ครับ” เขากล่าวพร้อมโค้งคำนับเยาะเย้ย
ความเย่อหยิ่งแผ่ซ่านออกมาจากตัวเขาราวกับความร้อนรุ่มที่ไม่ต้องการ

ในขณะนั้น ตัวตนของเขาหนักอึ้งทับถมเธอ ความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันราวกับใยแมงมุมแห่งอันตราย
และซายูริก็ตระหนักได้ว่าเดิมพันนั้นลึกซึ้งเพียงใด ซายูริเย็นชาลงเมื่อเธอมองชินจิ มัตสึโมโตะ
ความไม่เชื่อแผ่ซ่านไปทั่วร่างกายของเธอราวกับคลื่นความเย็น อากาศรอบตัวเธอหนาขึ้น และชั่วขณะหนึ่ง โลกก็หยุดนิ่ง

ชินจิเป็นลูกชายของนางมัตสึโมโตะ ครูมัธยมปลายของเธอ และเมื่อรู้ตัวก็ทำให้เธอจำเรื่องราวในอดีตได้
ความทรงจำเกี่ยวกับบทเรียนในห้องเรียนและความอบอุ่นของความสัมพันธ์ในครอบครัวผุดขึ้นมาในใจเธอ
ขัดแย้งอย่างรุนแรงกับความเป็นจริงอันเลวร้ายของสถานการณ์ปัจจุบันของพวกเขา แต่ไม่ใช่แค่นั้น เขายังเป็นลูกชายของประธานธนาคารด้วย
ซึ่งเป็นชายคนเดียวกันที่เธอส่งข้อความที่นำไปสู่การกระทำอันโหดร้ายแบบ *ยูบิสึ* เมะ
ผลกระทบจากการกระทำของเธอยังคงวนเวียนอยู่ในอากาศ เป็นเครื่องเตือนใจถึงการตัดสินใจในอดีตของเธอ

ขณะที่เธอกำลังประมวลผลข้อมูลนี้ ความคิดของเธอก็วนเวียนอยู่ในความสับสนวุ่นวายมากขึ้น เธอนึกถึงคืนที่ทาคุยะกลับมา
มือของเขาเปื้อนเลือดหลังจากตัดเอ็นร้อยหวายของชินจิ เป็นผลจากคำพูดที่ผิดพลาดของเธอ เธอบอกกับเคนว่าชินจิทรยศต่อเขา
ซึ่งเป็นคำโกหกที่ทำให้ชินจิต้องสูญเสียอย่างแพง ความภักดีที่ทาคุยะแสดงต่อเคนตอนนี้รู้สึกเหมือนมีดแทงเข้าไปในหัวใจของเธอ
บิดเบี้ยวอย่างเจ็บปวดขณะที่เธอเผชิญกับผลที่ตามมาจากการตัดสินใจของเธอ

“ชินจิ...” เธอพูดกระซิบ เสียงของเธอสั่นเครือ ท่ามกลางความรู้สึกผิดและความตกใจ
น้ำหนักของประวัติศาสตร์ร่วมกันของพวกเขากดทับเธอ และเธอรู้สึกราวกับว่าพื้นดินใต้ร่างของเธอกำลังพังทลายลง

ห้องหมุนไปเมื่อความจริงของการมีอยู่ของเขาเริ่มชัดเจนขึ้น—นี่คือคนที่ชีวิตของเธอถูกเปลี่ยนแปลงไปอย่างไม่อาจกลับคืนได้
บรรยากาศเต็มไปด้วยความตึงเครียด และในขณะนั้นเอง เธอตระหนักว่าชะตากรรมของพวกเขาเชื่อมโยงกันในแบบที่เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อน

“ไซ่ ชินจิ มัตสึโมโตะ ฝันร้ายที่สุดของคุณ” เขาหัวเราะคิกคัก
ความสนุกสนานที่โหดร้ายในน้ำเสียงของเขากรีดผ่านความสับสนวุ่นวายของเธอราวกับมีด
ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความพึงพอใจที่บิดเบี้ยว ชื่นชมกับอำนาจที่เขามีเหนือเธอ

ซายูริหายใจติดขัดในลำคอ ความกลัวและความโกรธปะปนอยู่ในตัวเธอ

“คุณไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้” เธอวิงวอนด้วยน้ำเสียงสิ้นหวัง **“เราสามารถหาวิธีอื่นได้”**

“อีกทางหนึ่ง?” เขาย้ำด้วยน้ำเสียงไม่เชื่อ **“ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว ซายูริ เธอได้เลือกแล้ว และตอนนี้เธอจะต้องเผชิญผลที่ตามมา”**

เขาเดินเข้ามาใกล้ขึ้น ระยะห่างระหว่างพวกเขาลดน้อยลง ขณะที่เงาของห้องรับแขกดูเหมือนจะเข้ามาใกล้เธอ ในขณะนั้น
ผลกระทบจากการตัดสินใจในอดีตของเธอเริ่มกดดันเธอ และเธอตระหนักได้ว่าเส้นทางข้างหน้าเต็มไปด้วยอันตราย เมื่อเธอสบตากับเขา
เธอเห็นไม่เพียงแค่ผู้ชายที่เปลี่ยนไปจากความเจ็บปวดและการทรยศ แต่ยังเห็นภาพสะท้อนของความผิดพลาดของเธอเองด้วย—
เป็นเครื่องเตือนใจที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ถึงความโกลาหลที่ชีวิตของเธอกลายเป็น

“เรียว! โยชิกิ!” ชินจิเรียกกล้ามเนื้อของเขา
พวกเขาพังประตูเข้าไปอย่างรวดเร็วและคว้าตัวซายูริไว้ด้วยแรงที่ทำให้เธอไม่มีที่ให้หลบหนี
ความตื่นตระหนกพุ่งพล่านไปทั่วร่างของเธอขณะที่เธอเตะและกรีดร้อง
แต่เสียงร้องของเธอกลับไม่ได้ยินและถูกกลืนหายไปในบรรยากาศกดดันของห้องรับแขกที่แสงสลัว ในชั่วพริบตา
ชายคนหนึ่งตบหน้าเธออย่างแรงจนเธอนิ่งเงียบ โลกที่อยู่รอบตัวเธอเริ่มพร่ามัว
และเธอรู้สึกว่าตัวเองหมดสติเมื่อความจริงอันเลวร้ายของสถานการณ์ของเธอถาโถมเข้ามาหาเธอ

พวกเขาจับเธอนอนลงบนเตียงนวด ผิวเย็นๆ กดทับผิวของเธอ และเธอรู้สึกหวาดกลัวอย่างมากเมื่อชินจิเริ่มปลดเข็มขัดของเขา
รอยยิ้มเยาะเย้ยปรากฏบนริมฝีปากของเขา ความสิ้นหวังกัดกินลำคอของเธอขณะที่เธอต่อสู้กับความมืดมิดที่คุกคามที่จะโอบล้อมเธอไว้

บทที่ 49

ซายูริเริ่มกิจวัตรประจำวันของเธอที่ปอยเปต พลังงานอันมีชีวิตชีวาของคอมเพล็กซ์ส่งเสียงครวญครางอยู่รอบตัวเธอ
หลังจากฝึกฝนอย่างเข้มข้นเป็นเวลาสามสัปดาห์ในกรุงพนมเปญ การเปลี่ยนแปลงนี้ให้ความรู้สึกทั้งตื่นเต้นและเหนื่อยล้า

เวลาทำงานของเธอขยายจาก 7.00 น. ถึง 17.00 น. และกฎระเบียบที่เข้มงวดทำให้เธอไม่สามารถออกจากบริเวณนั้นได้เลย
แต่ถึงอย่างนั้น อาหารก็อร่อยอย่างน่าประหลาดใจ และมิตรภาพระหว่างพนักงานซึ่งล้วนเป็นผู้ชายญี่ปุ่นก็ทำให้วันของเธอมีสีสันขึ้น
พวกเขามักจะมารวมตัวกันเพื่อดื่มหลังเลิกงาน เสียงหัวเราะและเสียงแก้วกระทบกันก้องไปทั่วโถง
เป็นเครื่องเตือนใจอันอบอุ่นใจเกี่ยวกับชีวิตของเธอในญี่ปุ่น ซึ่งเป็นสถานที่ที่เธอเคยเรียกว่าบ้าน

ขณะที่ซายูริทำงานต่างๆ ไปเรื่อยๆ เธอก็พบว่าตัวเองยุ่งเกินกว่าจะคิดถึงริชาร์ด ชั่วโมงการทำงานที่ยาวนานนั้นช่างทรหด
แต่ก็เป็นงานที่เธอคุ้นเคยในฐานะพนักงานชาวญี่ปุ่น เมื่อเทียบกับงานก่อนหน้านี้ของเธอที่เป็นนักออกแบบเว็บไซต์
ซึ่งเธอมักจะรู้สึกอึดอัดกับอุปสรรคด้านภาษาและแรงกดดันที่จะต้องทำงานให้เสร็จ งานนี้ก็เหมือนกับอากาศบริสุทธิ์ เงินที่ได้นั้นดีมาก
และเธอก็รู้สึกสบายใจที่ได้พูดภาษาญี่ปุ่นได้ตลอดทั้งวัน โดยไม่ต้องดิ้นรนที่จะแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษอีกต่อไป

ความรักก็เป็นเพียงสิ่งเสพติดอย่างหนึ่ง เธอครุ่นคิดในตอนเย็นวันหนึ่ง ความคิดนั้นผุดขึ้นมาในขณะที่เธอกำลังจิบเบียร์เย็นๆ กับเพื่อนร่วมงาน
มันเป็นความสบายใจที่แปลกประหลาด เมื่อเธอสามารถแยกตัวออกจากอารมณ์ที่พุ่งสูงและต่ำที่เคยครอบงำเธอได้
เมื่อคุณเลิกยาที่ทำให้รู้สึกดีและฮอร์โมนที่เข้ามาคู่กับการมีความรักได้แล้ว คุณก็จะเลิกนิสัยนั้นได้ เธอบอกกับตัวเอง

แม้ว่าในบางคืนเธอจะยังคงนึกถึงริชาร์ดอยู่ แต่ข้อความที่พวกเขาส่งมาก็กลายเป็นสิ่งที่ดูไร้ชีวิตชีวาขึ้น ขาดความสนิทสนมเหมือนเมื่อก่อน
ข้อความเหล่านี้ให้ความรู้สึกเหมือนการทักทายแบบเป็นมิตรมากกว่าการแสดงความรัก

> *งานเป็นไงบ้าง?*
>
> *อาหารก็ดี*
>
> *หวังว่าคุณคงสบายดี*

พวกเขาล่องลอยไปในจังหวะที่สะท้อนถึงจังหวะชีวิตใหม่ของเธอ ขณะที่เธอหัวเราะกับเพื่อนร่วมงานและสนุกกับกิจวัตรประจำวัน
ซายูริก็ตระหนักว่าเธอกำลังปรับตัวและพบกับความสุขในปัจจุบัน แม้ว่าเธอจะขาดความกระตือรือร้นอย่างที่เคยรู้สึกก็ตาม
ความรักที่หลั่งไหลมาอย่างเมามันได้จางหายไป ถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกมั่นคงที่ปลอบประโลมใจอย่างประหลาด
และเป็นครั้งแรกในรอบเวลานานที่เธอรู้สึกถึงความสงบภายในตัวเอง

ซายูริเริ่มสงสัยว่าเธอจะยังออกจากกัมพูชาต่อไปหรือไม่หลังจากผ่านไป สองเดือนตามแผน
เพื่อนร่วมงานชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งของเธอเป็นคนน่ารักมากและสนใจเธออย่างแน่นอน
เธอเปิดใจและซื่อสัตย์กับริชาร์ดเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ของเธอในขณะที่อยู่ในกัมพูชา พวกเขาอนุญาตให้กันและกันนอนกับคนอื่นได้
ดังนั้นมุมมองนั้นจึงได้รับการแก้ไข อย่างไรก็ตาม เจ้านายชาวจีนมีกฎที่เข้มงวดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน
ใครก็ตามที่ถูกจับได้ว่ามีเพศสัมพันธ์ในบริเวณนั้นจะถูกหักเงินเดือนหนึ่งเดือน จนถึงตอนนี้
ความต้องการทางกายภาพของเธอยังไม่ถึงจุดที่เธอเต็มใจทำงานฟรีหนึ่งเดือน แม้ว่าจะมีสิ่งยั่วยุมากขึ้นทุกวันก็ตาม

ในทางกลับกัน ริชาร์ดดูเหมือนจะรับมือกับสถานการณ์ได้ไม่ดีเท่าเธอ เมื่อคืนก่อน
เขาส่งข้อความหาเธอเพื่อถามว่าเธอจะไปพบเขาได้ไหมหากเขามาที่ปอยเปตในช่วงสุดสัปดาห์ เธอตอบว่าไม่ เขาไม่ได้โต้แย้ง
แต่เธอรับรู้ได้ว่าเขาผิดหวังอย่างมาก
เหลือเวลาอีกเพียงไม่กี่สัปดาห์เท่านั้นก่อนที่เธอจะต้องตัดสินใจว่าจะยึดตามการตัดสินใจเดิมของเธอในการทำงานในกัมพูชาเพียงสองเดือนหรือ
กลับไปที่หนองไผ่ ทาคุยะซึ่งตอนนี้กลับมาที่กรุงเทพฯ แล้ว ได้ส่งข้อความหาเธอทุกวันเพื่อถามถึงการตัดสินใจของเธอ
ทาคุยะมีหน้าที่คัดเลือกพลเมืองญี่ปุ่นให้ไปทำงานในกัมพูชา
และเขาใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเที่ยวเล่นตามร้านอาหารญี่ปุ่นในสุขุมวิทและเพลินจิตในกรุงเทพฯ

-

ซายูรินอนบนเตียงในห้องเล็กๆ ที่เธออยู่ร่วมกับผู้หญิงคนเดียวในกลุ่ม ซึ่งเป็นผู้หญิงชาวญี่ปุ่นวัย 50 ปีที่ทำงานที่นั่นมาหลายปีแล้ว
เธอชื่นชมนิสัยที่เคารพผู้อื่นของเพื่อนร่วมห้องของเธอ ซึ่งแตกต่างจากนักท่องเที่ยวแบ็คแพ็คที่เธอเคยพบเจอในโฮสเทลต่างๆ
ระหว่างการเดินทาง ผู้หญิงคนนี้เห็นคุณค่าของความเป็นส่วนตัวและช่วงเวลาอันเงียบสงบของซายูริ
ทั้งคู่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ความสะอาดที่ไม่ได้บอกกล่าวกัน โดยวางรองเท้าไว้ที่ประตูและซักผ้าปูที่นอนทุกๆ สองสามวัน
สิ่งนี้สร้างบรรยากาศอันเงียบสงบ เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เล็กๆ ท่ามกลางกิจวัตรประจำวันอันวุ่นวายของกลุ่ม

ซายูริตื่นขึ้นด้วยอาการปวดหัวตุบๆ ความทรงจำแห่งความสนุกสนานในคืนวันศุกร์อีกคืนวนเวียนอยู่ในหัวของเธอ ขณะที่เธอนอนอยู่บนเตียง
เธอออดไม่ได้ที่จะคิดว่าอาการเมาค้างของเธอเป็นเครื่องถ่วงดุลกับความสุขที่เธอได้สัมผัสมา—เสียงหัวเราะที่แบ่งปันกันระหว่างดื่มเบียร์เย็นๆ
และการหยอกล้อกับเพื่อนร่วมงานอย่างเจ้าชู้ เธอหัวเราะเบาๆ กับตัวเอง โดยตระหนักว่าทุกสิ่งที่สนุกสนานในชีวิตต้องแลกมาด้วยราคา
ไม่ว่าจะเป็นความเจ็บปวดในหัวของเธอหรือความสั้นสั้นของช่วงเวลาเหล่านั้น มันเป็นวัฏจักรที่คุ้นเคย
ความตื่นเต้นจากการเอาใจใส่ของผู้ชายและความอบอุ่นของมิตรภาพมีราคาของมัน และในวันนี้
ราคานั้นกลายเป็นเครื่องเตือนใจที่น่าเบื่อและต่อเนื่องถึงความฟุ่มเฟือยเมื่อคืนก่อน

ซายูรินองเพดานและนอนอยู่คนเดียวในแสงสลัวๆ ขณะที่เธอกำลังนั่งมองดูริชาร์ด เธอคิดถึงช่วงเวลาที่ได้กอดเขาบน เตียง
ความอบอุ่นของร่างกายเขาที่อยู่เคียงข้างเธอ ความสบายใจที่ได้หายใจร่วมกันท่ามกลางความเงียบสงบของราตรีกาล ที่นี่ในเมืองปอยเปต
ไม่มีแมวให้ขดตัวด้วย มีเพียงเสียงฮัมเพลงเบาๆ ของบ้านที่ให้ความรู้สึกคุ้นเคยและโดดเดี่ยว

เธอยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะอยู่ที่ปอยเปตหรือกลับหนองไผ่ดี ถ้าเงินเดือนไม่ดีเท่านี้ เธอคงเก็บกระเป๋าไปแล้ว

สิ่งเดียวที่กัดกินเธอคือการขาดอิสระ—การเดินเล่นไกลๆ รอบหนองไผ่ ความสามารถในการทำงานตามเวลาของตัวเอง
การได้สัมผัสแสงแดดบนใบหน้าโดยไม่มีข้อจำกัด ตอนนี้ คอมเพล็กซ์เริ่มรู้สึกเหมือนคุก—แม้จะเป็นคุกวิไอพี—มีอาหารดีๆ
และแอลกอฮอล์มากมาย แต่ถึงอย่างไรก็ยังเป็นกรงขังอยู่ดี แม้จะกระสับกระส่าย ซายูริก็เอนเอียงไปทำงานอีกเดือนหนึ่ง
โดยหวังว่าจะสร้างฐานรองทางการเงินในขณะที่เธอมองหาโอกาสอื่นๆ ซึ่งในอุดมคติคือเป็นงานที่เธอสามารถทำจากที่บ้านได้

น้องไผ่รู้สึกเหมือนเป็นบ้านที่แท้จริงของเธอในเมืองไทย และเธอไม่มีความตั้งใจที่จะเลิกกับริชาร์ด แต่ความสงสัยก็คืบคลานเข้ามา
เมื่อเธอกลับมา เธอจะยังมีความรู้สึกดีๆ อยู่ไหม ถ้าเธอกลับมา ชีวิตนั้นคาดเดาไม่ได้ มีเรื่องแย่ๆ เกิดขึ้น และเธอก็รู้ดีว่าเกิดอะไรขึ้น
เมื่อเธอหันกลับไป ความคิดเหล่านี้ทำให้เธอวิตกกังวล

ความกังวลของเธอเพิ่มขึ้นไปอีกเมื่อไม่สามารถติดต่อนาโอมิ ลูกสาวของเธอได้เป็นเวลา 2 วันที่ผ่านมา
เธอได้ลงทะเบียนในโครงการแลกเปลี่ยนที่มหาวิทยาลัย KGU
และซายูริรู้ว่าเธอจะต้องเดินทางจากอพาร์ทเมนต์ที่เธออยู่ร่วมในโยโกฮามาไปยังโกเบในไม่ช้านี้เพื่อเข้าที่พักในหอพักก่อนที่หลักสูตรจะเริ่มต้น
ซายูริไม่ได้กังวลมากนัก ทั้งคู่ติดต่อกันบ่อยครั้ง แต่ไม่ใช่ทุกวัน นาโอมิคงกำลังยุ่งอยู่กับการเดินทาง
และซายูริคาดว่าจะได้รับข่าวจากเธอในไม่ช้า

เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ เธอจึงตัดสินใจดูซีรีส์ *The Witcher* ทาง Netflix เฮนรี คาวิลล์เป็นเหมือนจอห์น
ทราโวลตาแห่งยุคสมัยของเธอ นั่นคือสิ่งที่เธอบอกกับริชาร์ดเมื่อเขาถามเธอว่าอะไรในซีรีส์ที่ทำให้เธอเป็นแฟนตัวยงของเขา
เขาสนใจเรื่องแอ็กชันและตลกมากกว่าแฟนตาซี และเขาเคยดูสแตนด์อัปคอมเมดี้ทาง Netflix หลายคืนเมื่อพวกเขาอยู่ด้วยกัน

“ชีวิตเป็นเรื่องจริงจังเกินไปและเสียงหัวเราะคือยาที่ดีที่สุด” เขาเคยบอกกับเธอครั้งหนึ่ง

ซายูรินอนอยู่บนเตียงในแสงสลัวๆ ในห้องของเธอ โดยวางแล็ปท็อปไว้บนต้นขาของเธอ ขณะที่เธอกำลังนั่งดูซีรีส์ Netflix ตอนล่าสุด
แสงที่คุ้นเคยจากหน้าจอช่วยปลอบโยนใจ และช่วยให้เธอหนีจากข้อจำกัดของบ้านได้เล็กน้อย

ขณะที่เธอกำลังนั่งอ่านเรื่องราวไปเรื่อยๆ โทรศัพท์ของเธอก็ส่งเสียงเตือน ทำลายความสงบสุขชั่วขณะนั้น เธอคิดว่าเป็นนาโอมิหรือริชาร์ด
จึงรีบหยิบโทรศัพท์ออกจากเตียง หัวใจเต้นแรงด้วยความคาดหวังที่จะได้รับข้อความ เมื่อปลดล็อกโทรศัพท์ เธอก็เห็นการแจ้งเตือนจาก LINE
จากโทรศัพท์ของนาโอ *มิ*

ซายูริจัง เดาสิว่าตอนนี้ฉันอยู่กับใคร?

ข้อความลึกลับทำให้เธอรู้สึกขนลุกซู่ และรู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว

นี่ใคร นะ เธอพิมพ์อย่างบ้าคลั่ง โดยแตะปลายนิ้วไปมา
ราวกับว่าคำพูดที่เร่งด่วนของเธอสามารถสลายความกลัวที่สะสมอยู่ในท้องของเธอไปได้

เพื่อนเก่า ***ตอบ*** กลับมาพร้อมอีโมจิหัวเราะสามอันที่รู้สึกเหมือนมีมีดแทงเข้าที่หัวใจของเธอ

ซายูริคิดในใจ มีคนเอาโทรศัพท์ของนาโอมิไป และสิ่งที่ตามมาก็ทำให้เธอวิตกกังวลมากขึ้นเรื่อยๆ คนๆ นี้เป็นใคร
และพวกเขาต้องการอะไรกันแน่ เธอได้แต่จินตนาการว่าไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม พวกเขาล้วนแต่มีเจตนาไม่ดีทั้งนั้น *ฉันควรทำอย่างไรดี*
เธอคิดในใจ หัวใจเต้นแรงในอก

ขอพูดคุยกับลูกสาวหน่อย เธอส่งข้อความมาด้วยความสิ้นหวัง หายใจไม่ออกขณะที่กดส่ง

แล้วทำไมฉันถึงปล่อยให้คุณทำแบบนั้นล่ะ ซายูริจัง ***?*** คำ ตอบที่ได้รับนั้นเต็มไปด้วยความเยาะเย้ย

ฉันต้องรู้ว่าเธอโอเคไหม ซายูริยืนกรานพร้อมกับนิ้วสั่น

เธอปลอดภัยดี ซายูริจัง ทำไมฉันต้องทำร้ายลูกสาวตัวเองด้วย!!!

คำตอบที่ชวนสะเทือนขวัญนั้นรู้สึกเหมือนน้ำแข็งที่ไหลผ่านเส้นเลือดของเธอ และเธอผงะถอยออกจากหน้าจอ
จิตใจของเธอเต็มไปด้วยสถานการณ์เลวร้ายที่สุด ความกลัวกัดกินลำคอของเธอ และเธอรู้สึกว่าผนังของคอมเพล็กซ์กำลังปิดตัวลง
เธอจำเป็นต้องลงมือทำบางอย่าง เพื่อค้นหาว่าเกิดอะไรขึ้นและรับรองความปลอดภัยของนาโอมิ
แต่ภาระของความไม่แน่นอนยังคงกดดันเธออย่างหนัก ทำให้ทุกวินาทีรู้สึกเหมือนชั่วนิรันดร์ ความสิ้นหวังทำให้เธอคิดที่จะเดินหน้าต่อไป
โดยรู้ว่าเธอต้องก้าวเดินอย่างระมัดระวังในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนนี้

มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่อาจเป็นเธอ เธอหยุดชั่วครู่ ตั้งสติก่อนจะตอบ เธอต้องสงบสติอารมณ์ไว้ ลูกสาวของเธอตกอยู่ในอันตราย *นึกถึงซายูริสิ!*

ฉันเต็มใจที่จะร่วมมือกับคุณทุกอย่าง แต่ฉันต้องได้ยินเสียงของนาโอมิก่อน มันเป็นคำขอที่เรียบง่าย ในที่สุดเธอก็ส่งข้อความกลับมา
แสดงความเต็มใจที่จะให้ความร่วมมือ

หลังจากผ่านไปหนึ่งนาทีอันน่าทรมานโดยไม่ได้รับการตอบรับ โทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้น ทำให้เธอสะดุ้ง เธอจึงรีบกดปุ่มสีเขียว

“แม่! ขอบคุณพระเจ้าที่แม่รับสาย!” นาโอมิอุทานด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก “แม่ไม่เป็นไร แต่แม่ต้องฟังแม่ดีๆ แม่อยู่กับคนๆ หนึ่ง—
ผู้ชายชื่อชินจิ เขาและผู้ชายอีกสองคนลักพาตัวฉันไปจากถนนและปิดตาฉัน ฉันไม่รู้ว่าฉันอยู่ที่ไหนหรือเขาต้องการอะไร เขาทำตัวแปลกๆ
และฉันก็กลัว”

นาโอมิหยุดหายใจชั่วครู่ขณะที่เธอสูดหายใจเข้าอย่างสั่นเทา “ได้โปรดอย่าตกใจ ฉันคิดว่าเขาพยายามใช้ คุณเพื่อเข้าถึงตัวฉัน
แค่สัญญากับฉันว่าคุณจะไม่เคลื่อนไหวกะทันหันหรือทำอะไรที่เสี่ยงอันตราย”

เสียงของนาโอมิอ่อนลง มีความรู้สึกเปราะบางปรากฏออกมา

“แม่คิดถึงแม่มาก แม่หวังว่าจะได้อยู่กับแม่ได้ แค่... ระวังตัวด้วย แม่ไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น...” แล้วเธอก็หายไป
และมีเสียงอีกเสียงหนึ่งดังขึ้นมาในสาย เป็นเสียงที่เธอยังคงได้ยินในฝันร้ายของเธอ

“เธอสบายดี อย่างที่คุณได้ยิน” เสียงของชินจิแหบพร่า ทำให้ซายูริสั่นสะท้านโดยไม่ได้ตั้งใจ ซายูริกำโทรศัพท์แน่น
เหงื่อหยดลงมาบนหน้าผากของเธอ และลำคอแห้งผากราวกับขนมปังปิ้ง

“คุณต้องการอะไร ชินจิ” เธอถามด้วยน้ำเสียงสั่นเครือด้วยทั้งความกลัวและความโกรธ

นาโอมิไม่รู้ว่าชินจิเป็นใครทำให้เธอรู้สึกสับสน วิธีที่ลูกสาวของเธอพูดในระหว่างการสนทนาสั้นๆ ของพวกเขาบ่งบอกถึงความสับสน
เธอน่าจะคิดว่ามีผู้ชายบ้าๆ คนหนึ่งลักพาตัวเธอไป โดยไม่รู้เลยว่าความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขานั้นบิดเบี้ยว
ซายูริบอกกับนาโอมิว่าพ่อของเธอเป็นผู้ชายชื่อฮิโตริ ซึ่งเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ก่อนที่เธอจะเกิด

ความทรงจำเกี่ยวกับวันโศกนาฏกรรมในปี 2002 ย้อนกลับมาอีกครั้ง ช่วงเวลาที่ชินจิเดินกะเผลกเข้าไปในร้านนวดกับลูกน้องสองคนของเขา
เป็นวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของเธอ ทำให้เธอต้องจมดิ่งลงสู่โลกแห่งความโกลาหลและความกลัว

หลังจากถูกชินจิข่มขืนอย่างโหดร้าย เธอจึงตกลงทำงานให้เขาอย่างไม่เต็มใจ เพราะติดอยู่ในสถานการณ์ที่เธอรู้สึกว่าไม่มีทางหนีได้
แต่เมื่อเธอรู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์ไม่นานหลังจากนั้น ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ซายูริไม่เคยคิดที่จะทำแท้งลูกเลย
ถึงแม้ว่าเธอจะเป็นผลผลิตจากการถูกผู้ชายที่เธอเกลียดทำร้ายอย่างโหดร้ายก็ตาม

เช่นเดียวกับเด็กสาวส่วนใหญ่ เธอใฝ่ฝันที่จะแต่งงานกับผู้ชายดีๆ เริ่มต้นครอบครัว และใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตลอดไป
แต่เมื่อเธอพบว่าตัวเองติดอยู่ในนรกของร้านนวดยากูซ่า ความฝันเหล่านั้นก็เลือนลางไป นาโอมิไม่ใช่ชินจิ และทั้งหมดนี้ก็ไม่ใช่ความผิดของเธอ

เมื่อซายูริตั้งครรภ์ สัญชาตญาณความเป็นแม่ของเธอก็พุ่งพล่านขึ้นมา ทำให้เธอต้องเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ลูกของเธอได้รับการเลี้ยงดูที่ดี
ซายูริพยายามดิ้นรนอย่างเต็มที่เพื่อหนีให้เป็นอิสระ
เธอจึงหนีออกไปในยามวิกาลโดยขึ้นรถไฟไปมินามิโบโซพร้อมกับเป้สะพายหลังที่บรรจุเสื้อผ้าและของใช้ในห้องน้ำ
เธอหวังว่ายากูซ่าจะไม่พบเธอที่นั่น โดยพยายามหาที่หลบภัยในเมืองใหม่ที่ไม่เปิดเผยตัวตน สองสามคืนแรกนั้นยากลำบาก
แต่เธอก็สามารถหางานทำในร้านราเม็งได้ และ รู้สึกขอบคุณระบบการดูแลสุขภาพที่ยอดเยี่ยมของญี่ปุ่น
เมื่อนาโอมิเกิดที่โรงพยาบาลของรัฐในท้องถิ่นในปี 2546

ซายูริทุ่มเทเวลาให้กับการดูแลลูกสาวมาเป็นเวลานานถึงเจ็ดปี
โดยละทิ้งความสัมพันธ์และความใกล้ชิดเพื่อให้มั่นใจว่านาโอมิจะมีทุกสิ่งที่เธอต้องการ
สายสัมพันธ์ของพวกเขานั้นแน่นแฟ้นและหล่อหลอมผ่านความท้าทายของการเป็นพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยว อย่างไรก็ตาม
สายตาที่ไม่เห็นด้วยจากผู้อยู่อาศัยสูงอายุในมินามิโบโซ ซึ่งแม่เลี้ยงเดี่ยวถูกมองว่าเป็นคนไร้ศีลธรรม *อิไกซะ* —
ทำให้เธอมีความตั้งใจที่จะทำงานหนักขึ้นและปกป้องลูกสาวจากการตัดสิน

ชินจิตอบว่า “ฉันอยากให้คุณทนทุกข์ทรมาน ฉันอยากให้คุณรู้สึกเสียใจกับความเจ็บปวดที่คุณทำให้ฉัน
ฉันอยากพรากความสุขของคุณไป เหมือนอย่างที่คุณพรากความสุขของฉันไป!” เขาโกรธจัด

“ชินจิ อะไรก็ตามที่เกิดขึ้นระหว่างเราไม่เกี่ยวข้องกับนาโอมิ เธอไม่ได้เกิดมาด้วยซ้ำ โปรดปล่อยเธอไป! เราจะหาทางยุติเรื่องนี้ได้ - แค่เราสองคน! โปรดเถอะ!” ซายูริร้องขอด้วยน้ำตาคลอเบ้า

“แล้วทำไมฉันถึงทำแบบนั้น” ชินจิเยาะเย้ย “ฉันคิดว่าฉันอยากใช้เวลาที่มีคุณภาพกับเธอบ้าง เธอเป็นสาวสวยมาก – เหมือนคุณเลย”

ซายูริถึงกับเย็นชาเมื่อได้ยินคำพูดนั้น ชินจิสามารถทำได้ทุกอย่าง เธอรู้เรื่องนี้เป็นอย่างดี “ชินจิ ฉันขอร้องนะ ปล่อยนาโอมิไปเถอะ
ฉันจะไปญี่ปุ่นแล้วคุณจะจับฉันขังคุกหรือทำอะไรก็ได้ที่คุณอยากทำ แต่โปรดปล่อยนาโอมิไปเถอะ แลกฉันกับนาโอมิตรงๆ โอเคไหม ได้โปรด!”

“ฉันไม่คิดอย่างนั้น ฉันอยากรู้จักลูกสาวของฉันให้ดีขึ้น
ฉันแค่คิดว่าจะบอกคุณว่าลูกสาวที่สวยงามของคุณและฉันจะทำทุกอย่างร่วมกันตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เราจะผูกพันกัน
ฉันแน่ใจว่าเธอจะต้องมีความสุขมากที่ได้รู้จักพ่อของเธอ” ชินจิพูดอย่างประชดประชัน พลางบิดมีดที่เขาแทงเข้าไปในหัวใจของซายูริ
มือของเธอสั่นระริกขณะที่เธอกำโทรศัพท์ไว้แน่นในขณะที่เธอฟังเสียงหัวเราะเย็นชาของชินจิก้องอยู่ในหูของเธอ

“ได้โปรดเถอะ ชินจิ” เธอวิงวอนด้วยน้ำเสียงสิ้นหวัง “ปล่อยเธอไปเถอะ เธอเป็นแค่เด็ก เธอไม่ได้ทำอะไรคุณเลย!”

“โอ้ แต่เธอเป็นลูกสาวของฉัน” เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่ยินดีอย่างบิดเบี้ยว “และคุณไม่เคยบอกฉัน คุณปิดบังเธอจากฉัน ลาก่อน ซายูริจัง!”

ก่อนที่เธอจะตอบ สายก็ถูกตัดไป ซายูริจ้องไปที่โทรศัพท์ของเธอด้วยความไม่เชื่อ ความตื่นตระหนกพุ่งพล่านไปทั่วร่างกายของเธอ
เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามตั้งสติ แล้วรีบกดหมายเลขของทาคุยะ น้ำตาคลอเบ้า

“ทาคุยะ! ฉันต้องการความช่วยเหลือจากคุณ! ชินจิลักพาตัวนาโอมิ! ฉันไม่รู้จะทำยังไง! ฉัน...”

“ใจเย็นๆ หน่อย ซายูริจัง หายใจเข้าลึกๆ เล่าทุกอย่างให้ฉันฟังตั้งแต่ต้น”
น้ำเสียงของทาคุยะสงบราวกับเส้นชัยที่คอยช่วยชีวิตเธอท่ามกลางพายุแห่งความตื่นตระหนก

ซายูริอธิบายทุกอย่างอย่างละเอียด ทั้งการโทรศัพท์ที่น่าหวาดหวั่นและเสียงหัวเราะอันโหดร้ายของชินจิ ขณะที่เธอกำลังพูด เธอสัมผัสได้ถึงการมีอยู่ของทาคุยะที่คอยชี้นำเธอผ่านความโกลาหลนี้

“โอเค ฟังฉันนะ” เขาพูดอย่างหนักแน่นเมื่อเธอพูดจบ “ฉันจะจองตั๋วเครื่องบินไปกรุงเทพฯ ให้คุณพรุ่งนี้ เราจะพบกันที่อพาร์ตเมนต์ของฉัน เราจะวางแผนดำเนินการกัน”

“ฉัน... ฉันออกไปไม่ได้หรอก แล้วงานของฉันล่ะ แล้วนาโอมิล่ะ” เธอพูดติดขัด

“อย่ากังวลเรื่องเงิน” เขาปลอบใจเธอ “ฉันจะจ่ายเงินเดือนให้คุณในช่วงไม่กี่สัปดาห์ที่เหลือที่คุณจะไม่ต้องไปทำงานที่คอมเพล็กซ์ ฉันจะดูแลค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นระหว่างที่เราช่วยนาโอมิจากชินจิด้วย”

ความโล่งใจแผ่ซ่านไปทั่วร่างของเธอ ผสมผสานกับความวิตกกังวลที่ยังคงเกาะกินหัวใจของเธออยู่ “ขอบคุณนะ ทาคุยะ ฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรถ้าไม่มีคุณ”

“แค่ตั้งใจว่าจะมาถึงที่นี่อย่างปลอดภัย เราจะหาทางออกไปด้วยกัน” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่ไม่สั่นคลอน

ขณะที่วางสาย ซายูริก็รู้สึกถึงความหวังเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นภายในตัวเธอ เธอไม่ได้ต่อสู้เพียงลำพังในการต่อสู้ครั้งนี้ และนับตั้งแต่ได้รับสายนั้นเป็นครั้งแรก เธอเชื่อว่ามีโอกาสที่จะพานาโอมิกลับบ้าน

-

ซายูรินั่งอยู่บนขอบเตียง จิตใจของเธอสับสนวุ่นวาย
ความคิดที่ว่านาโอมิตกอยู่ในอันตรายจากเงื้อมมือของชินจิบิดเบี้ยวราวกับมีมีดแทงเข้าไปในท้องของเธอ ดูเหมือนว่าเธอจะนอนไม่หลับ ความวิตกกังวลกดทับเธออยู่ เธอใช้เวลาสักครู่เพื่อตั้งสติ หายใจเข้าลึกๆ จากนั้นจึงตัดสินใจลงมือทำ เธอต้องทำให้ตัวเองยุ่งอยู่เสมอ เพื่อให้รู้สึกว่าเธอกำลังทำอะไรบางอย่างอยู่

เธอพยักหน้าอย่างแน่วแน่แล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วกดหมายเลขของริชาร์ด ฉันรู้สึกว่ามันสำคัญมากที่จะต้องแจ้งให้เขารู้ว่าเกิดอะไรขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเธอกำลังจะเดินทางไปญี่ปุ่น นี่ไม่ใช่การโทรขอความช่วยเหลือ แต่เป็นการแสดงความเกรงใจ เป็นวิธีแสดงให้เธอเห็นว่าเธอห่วงใย เธอตั้งใจไว้นานแล้วว่าจะพูดความจริงกับเขา ไม่ว่าความจริงจะเจ็บปวดเพียงใดก็ตาม ไม่ต้องเล่นๆ ไม่ต้องโกหก ด้วยวิธีนี้ ทุกคนก็จะรู้ว่าพวกเขายืนอยู่ตรงไหน และจะไม่มีอะไรน่าประหลาดใจเกิดขึ้น

“สวัสดีที่รัก ดีใจที่ได้ยินเสียงเธอ เป็นยังไงบ้างที่กัมพูชา” น้ำเสียงร่าเริงของริชาร์ดทำให้หัวใจของเธออบอุ่น แต่รู้สึกว่ามันไม่เหมาะสมอย่างยิ่งกับสถานการณ์ปัจจุบันของเธอ

“สวัสดีค่ะ ฉันมีเรื่องสำคัญมากจะบอกคุณ โปรดฟังอย่างตั้งใจ เข้าใจไหม” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ แต่แฝงไปด้วยความเร่งรีบ

“โอเคที่รัก มีปัญหาอะไร” เขาตอบด้วยน้ำเสียงกังวล

“ฉันจะไปญี่ปุ่นในอีกสองสามวัน ฉันไม่รู้ว่าจะอยู่ที่นั่นนานแค่ไหน” เธอบอกเขาด้วยใจที่หดหู่ขณะพูดคำเหล่านี้

“ญี่ปุ่นเหรอ แม่คุณป่วยเหรอ บอกฉันหน่อยสิว่าเกิดอะไรขึ้น บางทีฉันอาจช่วยได้” ริชาร์ดเอ่ยด้วยน้ำเสียงกังวล

“ไม่ใช่แม่ฉัน แต่เป็นลูกสาวของฉัน นาโอมิ เธอกำลังมีปัญหา”
ซายูริอธิบายอย่างหายใจไม่ออกเมื่อรับรู้ถึงความจริงของสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

“โอ้ ไม่นะ!” ริชาร์ดอุทานขึ้น น้ำเสียงของเขาดูวิตกกังวลมากขึ้น “นาโอมิ เธอประสบอุบัติเหตุเหรอ เกิดอะไรขึ้นที่รัก”

ซายูริลังเล คำพูดนั้นดูหนักอึ้งติดลิ้น “มันซับซ้อน และตอนนี้ฉันไม่สามารถให้รายละเอียดทั้งหมดได้ รู้แค่ว่าเธอหายไปและอาจตกอยู่ในอันตราย และฉันต้องอยู่เคียงข้างเธอ”

“ซายูริ ฉันอยู่ที่นี่เพื่อคุณ ไม่ว่าคุณต้องการอะไร บอกฉันมาได้เลย ฉันช่วยได้!” ริชาร์ดยืนกรานด้วยน้ำเสียงเร่งเร้า

“ฉันซาบซึ้งใจในสิ่งนั้น แต่ฉันต้องจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง” เธอกล่าวเบาๆ พยายามควบคุมอารมณ์ของตัวเอง “ฉันแค่อยากให้คุณรู้ว่าฉันจะอยู่ที่ไหน ฉันห่วงใยคุณ และฉันไม่อยากให้คุณคิดว่าฉันหายไปโดยไม่มีคำอธิบาย”

“แน่นอน ฉันเข้าใจ” เขาตอบ แม้ว่าเธอจะได้ยินความหงุดหงิดในน้ำเสียงของเขาก็ตาม “แค่สัญญากับฉันว่าคุณจะปลอดภัย”

“ฉันสัญญา” ซายูริพูด แม้ว่าเธอจะไม่แน่ใจว่าคำสัญญานั้นจะเป็นความจริงแค่ไหนก็ตาม ทั้งคู่พูดคุยกันอีกสองสามคำ การสนทนาของพวกเขาเป็นการเตือนใจอันเจ็บปวดถึงความผูกพันที่พวกเขามีร่วมกันและความห่างไกลระหว่างพวกเขา

เงาแห่งความไม่แน่นอนปกคลุมไปทั่วร่างของเธอ ขณะที่เธอวางสาย เธอรู้สึกว่ามีเมฆดำแห่งความหวาดกลัวก่อตัวขึ้นในใจของเธอ โดยรู้ว่าเธอกำลังจะก้าวกลับไปสู่โลกที่ดูเหมือนว่าเธอจะไม่มีวันหนีพ้นได้

ซายูริเปิดแอป FIND MY มือของเธอสั่นเล็กน้อยในขณะที่เธอพิมพ์หมายเลขของนาโอมิ หน้าจอกะพริบชั่วขณะก่อนที่จะแสดงตำแหน่ง:

1 Chome-3-6 Motomachidori, Chuo Ward, Kobe, เฮียวโงะ 650-0022, ญี่ปุ่น

ความวิตกกังวลเข้าครอบงำเธอ เธอสามารถปกป้องนาโอมิจาก ยากูซ่ามาเป็นเวลา 21 ปีแล้ว แต่ตอนนี้อดีตได้เข้ามาเล่นงานเธออีกครั้ง *ชินจิพบเธอได้อย่างไร* ?

แอประบุว่า "แม่นยำภายใน 15 เมตร" แต่ในพื้นที่ที่มีผู้คนพลุกพล่าน เช่น ไชนาทาวน์ในโกเบ อาจหมายถึงมีผู้คนอยู่บริเวณใกล้เคียงหลายร้อยคนหรืออาจถึงหลายพันคน อย่างไรก็ตาม นี่ถือเป็นจุดเริ่มต้น

ในขณะที่หัวใจของเธอยังคงเต้นแรง เธอรีบส่งข้อมูลไปให้ทาคุยะ ไม่กี่วินาทีต่อมา โทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้นพร้อมกับคำตอบของเขา:

ขอบคุณสำหรับข้อมูล เราจองเที่ยวบินไว้สำหรับคืนพรุ่งนี้แล้ว เที่ยวบินเที่ยงคืนไปโตเกียว

ก่อนที่เธอจะประมวลผลข้อความของเขาได้ ก็มีข้อความอีกข้อความเข้ามา:

ฉันคิดว่าควรไปที่โตเกียวก่อนเพื่อหากำลังเสริม พลังคือจำนวน

ขณะที่เธอกำลังจดรายละเอียดเที่ยวบิน เธอคิดหาหนทางต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง เสียงเคาะประตูห้องนอนก็ทำให้เธอสะดุ้งตื่น เป็นเสียงเคาะประตูห้องนอนของนายลี หุ้นส่วนชาวจีนคนสำคัญของเขาที่ยืนหน้าเคร่งเครียดขณะที่ก้าวเข้าไปในห้อง

“ผมพูดภาษาอังกฤษได้” เขาพูดติดขัด “ไม่เป็นไร คุณไปเถอะ สิบโมงแล้ว ไปสนามบินกันเถอะ”

“โอเค ขอบคุณ” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

บทที่ 50

ซายูริและทาคุยะนั่งอยู่ในห้องสวีทวีไอพีของทาคุยะในโรงแรมชิบูย่าแกรนเบลล์ แสงนีออนของเมืองสร้างสีสันที่สดใสผ่านหน้าต่างบานใหญ่ ห้องสวีทนั้นหรูหราสมกับสถานะของทาคุยะในฐานะผู้นำยากูซ่าของประเทศไทย
แต่ความหรูหรากลับดูห่างไกลจากซายูริเมื่อเธอพยายามดิ้นรนกับความจริงจังของสถานการณ์ของพวกเขา ทาคุยะเอนหลังลงบนเก้าอี้ประสานนิ้วไว้ในขณะที่เขากำลังคิดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวครั้งต่อไปของพวกเขา

“คุณคิดยังไงที่เล่าเรื่องนี้ให้เคน วาตานาเบะฟัง ซายูริจัง พวกเราสามคนเป็นสาเหตุที่ทำให้ชินจิออกมาแก้แค้น เขารู้ว่าเขาไม่มีวันเอาชนะเคนและพลังของยามากูจิได้ นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาลักพาตัวนาโอมิ เราควรคุยกับเคนไหม”

ซายูริเหลือบมองไปยังถนนที่พลุกพล่านเบื้องล่าง หัวใจของเธอหนักอึ้งไปด้วยความทรงจำ “ฉันไม่ได้คุยกับเคนมาหลายปีแล้ว” เธอตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยและไร้ความรู้สึก “ฉันไม่แน่ใจว่าตอนนี้เราอยู่ตรงไหน เขาเป็นคนรักของฉัน จากนั้นก็เป็นเจ้านายของฉัน และแล้วฉันก็หายตัวไป ทำไมคุณถึงคิดว่าเขาช่วยได้ล่ะ”

ทาคุยะสังเกตท่าทางของเธอและสังเกตเห็นความตึงเครียด “เพราะเขามีทรัพยากรและเส้นสาย เขายังคงเป็นบุคคลที่ทรงอิทธิพลใน ยากูซ่า ถ้ามีใครรู้ว่าชินจิซ่อนตัวอยู่ที่ไหน ก็คือเคน”

ซายูริยังคงนิ่งเงียบ ความทรงจำต่างๆ ไหลกลับมาอีกครั้ง ค่ำคืนอันเร่าร้อนเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ ตามมาด้วยความเจ็บปวดจากการถูกทรยศและการสูญเสีย

“แต่มันผ่านมานานมากแล้ว” เธอพึมพำขณะรู้สึกถึงความรู้สึกที่ยังไม่คลี่คลาย “จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเขาไม่อยากช่วยฉัน หรือแย่กว่านั้น ถ้าเขาโทษฉันสำหรับทุกอย่างที่เกิดขึ้นล่ะ”

ทาคุยะเอนตัวไปข้างหน้า สีหน้าจริงจัง “นี่ไม่ใช่แค่เรื่องของอดีตนะ ซายูริ นี่มันเรื่องของนาโอมิ เราไม่สามารถปล่อยให้ชินจิรอดไปได้ คุณรู้จักเคนดีกว่าใคร ถ้ามีโอกาสที่เขาจะช่วยได้ เราก็ต้องใช้โอกาสนี้”

เธอถอนหายใจ ความสับสนวุ่นวายภายในตัวเธอกำลังต่อสู้กับความเร่งด่วนของสถานการณ์ของพวกเขา ภาระหน้าที่ของพวกเขากดดันไหล่ของเธออย่างหนัก เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ พร้อมที่จะแบ่งปันแนวคิดที่ไม่ธรรมดาของเธอ

“ก่อนที่เราจะคุยกับเคน ฉันมีแผนระยะยาวที่อยากจะลองทำ”

ทาคุยะยกคิ้วขึ้นด้วยความอยากรู้ “มีอะไรเหรอ?”

“ฉันเคยบอกคุณหรือเปล่าว่าแม่ของชินจิเป็นครูคนหนึ่งของฉันตอนมัธยมต้น” ซายูริเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ แต่แฝงไปด้วยความคิดถึง

“ไม่ ฉันจำไม่ได้ว่าคุณบอกฉันแบบนั้น” ทาคุยะตอบช้าๆ ขณะที่รู้สึกสนใจกับการเปลี่ยนแปลงของบทสนทนาที่ไม่คาดคิด

“ใช่แล้ว ฉันชอบเธอมาก” ซายูริพูดต่อโดยนึกถึงช่วงวัยเยาว์ของเธอ “เธอรู้เกี่ยวกับวันที่เราไปพบประธานธนาคาร ฉันแน่ใจว่าคุณคงจำวันนั้นได้ นั่นเป็นงานแรกที่ฉันมอบหมายให้เคนทำ”

“ใช่แล้ว ฉันจะลืมวันนั้นได้อย่างไร” ทาคุยะยิ้มอย่างเศร้าสร้อย นึกถึงความตึงเครียดและความตื่นเต้นในขณะนั้น “คุณต้องรอรับพัสดุจากประธานธนาคาร”

“ถูกต้อง” ซายูริกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “คุณนายมัตสึโมโตะ แม่ของชินจิ มาพบฉันหลังเลิกเรียนวันหนึ่ง เธอรู้ว่าฉันเป็นเด็กสาวที่ไปเยี่ยมสามีที่ทำงานแล้วเดินออกจากออฟฟิศพร้อมกับนิ้วของเขาอยู่ในกล่อง ฉันคิดว่าเธอจะโกรธ แต่เธอก็บอกว่าเข้าใจ เธอให้หมายเลขโทรศัพท์ของเธอกับฉัน และบอกให้ฉันโทรหาเธอหากต้องการความช่วยเหลือ”

ความสนใจของทาคุยะเพิ่มมากขึ้น เมื่อตระหนักถึงศักยภาพในการเชื่อมโยงของเธอ

“แล้วคุณคิดว่าเธออาจจะช่วยเราได้ใช่ไหม?”

ซายูริยอมรับว่า “ฉันรู้ว่ามันฟังดูเหมือนเรื่องใหญ่ แต่เธอก็ใจดีกับฉันเสมอ ถ้ามีใครสามารถติดต่อชินจิได้ ก็คงเป็นเธอ เพราะยังไงเธอก็เป็นแม่ของเขา บางทีเธออาจโน้มน้าวให้เขาปล่อยนาโอมิได้”

ทาคุยะเอนหลังเพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ “มันก็คุ้มที่จะลองดู ถ้าคุณนายมัตสึโมโตะยังดูแลลูกชายของเธออยู่ เธออาจมีอิทธิพลที่จะติดต่อเขาได้ นอกจากนี้ คุณยังมีประวัติกับเธอด้วย มันอาจช่วยสร้างความไว้วางใจได้”

ซายูริพยักหน้า รู้สึกทั้งความหวังและความกังวลปนกัน

“ฉันจะโทรหาเธอ มันเสี่ยงนะ แต่อาจเป็นโอกาสที่ดีที่สุดของเรา ฉันแค่หวังว่าเธอจะเต็มใจฟัง แต่ก่อนอื่น ฉันต้องโทรหาแม่ก่อน”

“แม่ของคุณเหรอ?” ทาคุยะถาม

“ใช่แล้ว คุณจะเข้าใจ แค่ฟัง แต่อย่าพูด โอเคไหม” ซายูริเตือน

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วกดหมายเลขโทรศัพท์บ้านของแม่ แม้จะรู้สึกคุ้นเคยแต่เธอก็รู้สึกกังวล เธอชอบส่งข้อความมากกว่า เพราะรู้สึกกดดันน้อยกว่าและเป็นทางออกที่ง่ายกว่า แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องฉุกเฉิน และเธอต้องการความช่วยเหลือจากแม่

“สวัสดีคุณแม่ เป็นยังไงบ้าง” เธอเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงที่แจ่มใสขึ้น

อีกด้านหนึ่ง ทาคุยะเฝ้าดูเธออย่างตั้งใจ เขาสังเกตเห็นว่าซายูริยังคงนิ่งเฉยในขณะที่เธอฟัง โดยพยักหน้าเห็นด้วยเป็นครั้งคราว เขาพบว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่บางคนคุยโทรศัพท์กันราวกับว่าสามารถเห็นได้ ตัวเขาเองมักจะคุยด้วยมือขณะคุยโทรศัพท์ ซึ่งดูมีชีวิตชีวาเหมือนชาวอิตาลีที่ตื่นเต้น

“แม่ดีใจที่ได้ยินว่าเคโกะกำลังจะมีหลาน คุณแม่ อีกไม่นานเธอก็จะได้เป็นย่าทวดแล้ว” ซายูริพูดด้วยน้ำเสียงอบอุ่นแต่ห่างเหิน ทาคุยะสังเกตเห็นว่าเสียงของแม่ดังก้องไปทั่ว เป็นเสียงพูดคุยที่ดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ชัดเจนว่าแม่ของซายูริรู้สึกเหงาและรู้สึกขอบคุณสำหรับความสัมพันธ์ใดๆ กับลูกสาวคนเล็กของเธอ แม้ว่าลูกสาวคนนั้นจะถูกเรียกว่า *ฮิกิชะ ก็ตาม*

“ว้าว! ยอดเยี่ยมมากแม่!” ซายูริพูดด้วยความตื่นเต้นปลอมๆ ในขณะที่แม่ของเธอประกาศเกี่ยวกับธุรกิจดอกไม้ใหม่ของอัตสึโกะ นับเป็นพัฒนาการที่ยอดเยี่ยมมาก แต่ตอนนี้ จิตใจของซายูริเต็มไปด้วยความคิดถึงนาโอมิและภัยคุกคามจากชินจิที่ใกล้เข้ามา ในที่สุด หลังจากที่ฟังแม่บ่นพึมพำเกี่ยวกับน้องสาวของเธอมาเป็นเวลานานราวกับชั่วนิรันดร์ ซายูริก็หาเวลาพูดแทรกขึ้นมา

“ฟังนะแม่” เธอเริ่มพูด น้ำเสียงของเธอเปลี่ยนจากความสนใจสุภาพเป็นความเร่งด่วน “แม่ยังมี *ยูเมะโนะฮอน ของฉันอยู่* ไหม”

ปลายสายหยุดชะงักไปชั่วขณะ ความสับสนแทรกเข้ามาด้วยความเงียบ ทาคุยะ แทบจะเห็นคิ้วของแม่ขมวดด้วยความคิด เขาเอนตัวไปข้างหน้าอย่างกระตือรือร้นที่จะได้ยินคำตอบ สีหน้าของซายูริยังคงจริงจัง สถานการณ์ปัจจุบันของเธอกดทับไหล่ของเธออย่างหนัก เธอหวังว่าแม่ของเธอยังมีแผนภูมินั้นอยู่ – เธอเก็บหมายเลขโทรศัพท์ของนางมัตสึโมโตะไว้ในแผนภูมิความฝันของเธอเพื่อความปลอดภัย

“ฉันยังควรจะมีมันอยู่นะ ซายูริจัง ฉันไม่เคยทิ้งอะไรไปเลยนะ รู้มั้ย บางครั้งฉันก็รื้อกล่องที่พวกเธอทิ้งไว้ ความทรงจำดีๆ นะ เธอฉลาดและมีความสามารถมาก ซายูริจัง” โยโกะ อิชิกาวะเล่าความหลัง ซายูริรู้ว่าแม่ของเธอเพิ่งชมเธอแบบ 'อ้อมค้อม' ดูเหมือนจะไม่เป็นอะไร แต่แฝงไว้ด้วยการกล่าวหาว่าซายูริใช้ศักยภาพอันมหาศาลของเธอไปอย่างสูญเปล่า

“ขอโทษที่รบกวนแม่นะ แต่แม่ช่วยไปดูให้หน่อยได้ไหม มันด่วนมาก ฉันจะอธิบายทีหลัง ช่วยไปดูว่ายังมีอยู่ไหม แล้วฉันจะโทรกลับภายใน 30 นาที โอเคไหม” ซายูริสั่ง

“เดี๋ยวหนูจะทำแล้วนะ คุยกันใหม่นะ บาย ซายูริจัง” แม่ของเธอตอบ

“ขอบคุณแม่ คุยกันใหม่นะ บาย” ซายูริจบการสนทนา

ซายูริเดินไปเดินมาบนพื้นในขณะที่เธอกำลังรอเวลาผ่านไป 30 นาที ในขณะที่เธอกำลังรอ เธอก็รู้สึกคิดถึงอดีตขึ้นมาทันใด แผนภูมิความฝันนั้นแสดงถึงหลายๆ อย่าง—ความบริสุทธิ์ ความปรารถนา และหญิงสาวที่เธอเคยใฝ่ฝันอยากจะเป็น ตอนนี้มันรู้สึกเหมือนเส้นชีวิต เธอเหลือบไปเห็นทาคุยะที่กำลังนอนเล่นอยู่บนโซฟา ดวงตาของเขาจดจ่ออยู่ที่ทิวทัศน์ของเมืองด้านนอก แต่ทันใดนั้นเขาก็หันมาหาเธอเมื่อโทรศัพท์ของเธอเริ่มดัง ผ่านไปเพียง 20 นาทีเท่านั้น ซายูริรับสายอย่างรวดเร็ว

“ซายูริจัง ข่าวดี!” เสียงของแม่ดังก้องผ่านสายด้วยความตื่นเต้น “แม่เจอแผนภูมิความฝันของคุณแล้ว สวยจังเลย คุณมีความฝันอันยิ่งใหญ่จริงๆ” เธอกล่าวเสริมด้วยน้ำเสียงที่เศร้าสร้อยเล็กน้อย

ซายูริรู้สึกไม่สบายใจเมื่อได้ยินคำพูดเสียดสีของแม่ เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามบังคับตัวเองให้สงบ เธอรักแม่ แต่บางครั้งเธอก็ตัดสินคนอื่นได้ โดยเฉพาะตอนนี้ที่เธอแก่แล้วและอยู่คนเดียว บางคนอาจบอกว่าเธอเป็นคนขมขื่นและบิดเบี้ยว แต่ซายูริคิดว่าสุดท้ายแล้วทุกคนก็ต้องแก่และหงุดหงิด ไม่มีทางเลยที่เธอจะบอกแม่เกี่ยวกับการลักพาตัวนาโอมิได้ นี่เป็นสิ่งที่เธอต้องปกปิดจากแม่ ไม่จำเป็นต้องเครียดกับหัวใจที่เปราะบางอยู่แล้วของเธอ

“ฉันดีใจนะที่คุณเจอมัน ตอนนี้ฟังดีๆ นะแม่ โอเคไหม”

“โอเคที่รัก” แม่ของเธอตอบด้วยน้ำเสียงที่มีความสับสนเล็กน้อย

“เปิดแผนภูมิตรงกลางดูสิ มีหน้าต่างแบบป๊อปอัปของหน้าโรงเรียนมัธยมที่ฉันทำขึ้น มีประตูกระดาษแข็งที่นำไปสู่โรงเรียน เปิดประตูนั้นดูสิ ข้างในน่าจะมีกระดาษพับอยู่” ซายูริสั่งพลางนึกแผนภูมิอันน่าหวงแหนนั้นในใจ

สายโทรศัพท์เงียบไปชั่วครู่ ซายูรินึกภาพแม่ของเธอจับกระดาษอันบอบบางอย่างระมัดระวัง เสียงกระดาษแข็งกรอบแกรบดังไปทั่ว “โอเค ซายูริจัง ฉันเจอกระดาษแผ่นนั้นแล้ว” แม่ของเธอพูดด้วยน้ำเสียงอยากรู้

“ทำได้ดี ตอนนี้คลี่กระดาษออก ควรมีเบอร์โทรศัพท์เขียนไว้” ซายูริพูดต่อ หัวใจของเธอเต้นแรงด้วยความคาดหวัง

“เดี๋ยวก่อน” แม่ของเธอตอบ และซายูริได้ยินเสียงกระดาษถูกคลี่ออก ความเงียบแผ่คลุมระหว่างพวกเขา เต็มไปด้วยความทรงจำและคำพูดที่ไม่ได้พูดออกมา

“อ๋อ อยู่นี่ไง มีเลขด้วย” แม่ของเธออุทานขึ้น น้ำเสียงของเธอเริ่มตื่นเต้นอีกครั้ง

“เยี่ยมเลย! นั่นคือเบอร์โทรของคุณนายมัตสึโมโตะ” ซายูริอธิบายด้วยความคิดที่สับสนวุ่นวาย “เธอเป็นครูของฉัน และฉันต้องติดต่อเธอให้ได้ มันสำคัญมาก”

“คุณนายมัตสึโมโตะเหรอ เด็กสมัยมัธยมต้นน่ะ” แม่ของเธอถามด้วยน้ำเสียงแปลกใจเล็กน้อย

“ใช่แล้ว” ซายูริยืนยัน

“เธออายุมากกว่าฉันด้วยซ้ำ” โยโกะ แม่ของซายูริ กล่าวติดตลก

“ช่วยอ่านตัวเลขให้หน่อยนะคะแม่” ซายูริกระตุ้นอย่างอ่อนโยน

“โอเค รอสักครู่นะที่รัก...สาม ห้า สี่ ห้า เจ็ด สอง หก แปด หนึ่ง แค่นั้นเอง” โยโกะพูดอย่างภาคภูมิใจ
ราวกับว่าเธอเพิ่งชนะการสะกดคำ

“ขอบคุณนะแม่ ฉันจะโทรหาเธอทันที ฉันซาบซึ้งใจมากที่เธอช่วยฉัน” ซายูริพูดด้วยความรู้สึกอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่วอกของเธอ
แม้ว่าจะต้องเผชิญกับความตึงเครียดในขณะนั้นก็ตาม

“แม่จะคอยอยู่เคียงข้างลูกเสมอนะ ซายูริจัง จำเอาไว้นะ” แม่ของเธอตอบด้วยน้ำเสียงที่เบาลง

“ผมรู้แล้วแม่ ผมจะคุยกับคุณเร็วๆ นี้” ซายูริพูดก่อนจะวางสาย ความมุ่งมั่นฉายชัดไปทั่วร่างกาย เธอหันไปหาทาคุยะที่ฟังอยู่เงียบๆ
แล้วพยักหน้า “ตอนนี้ถึงเวลาโทรแล้ว”

ซายูริรู้สึกกระสับกระส่ายเล็กน้อยขณะกดหมายเลขที่เพิ่งได้รับจากแม่ โทรศัพท์ดังขึ้น เสียงบี๊บแต่ละครั้งทำให้เธอวิตกกังวลมากขึ้น
ในที่สุดผู้หญิงคนหนึ่งก็รับสาย

“สวัสดีครับ บ้านมัตสึโมโตะครับ”

“คุณนายมัตสึโมโตะ สวัสดีค่ะ ฉันซายูริ อิชิกาวะ ฉันเป็นนักเรียนของคุณคนหนึ่งสมัยมัธยมต้นเมื่อนานมาแล้ว”
เธอกล่าวโดยพยายามควบคุมเสียงให้คงที่

“สวัสดี ซายูริ ฉันชื่อโคบายาชิ มิยูกิ ฉันเป็นลูกสาวของนางมัตสึโมโตะ” เสียงตอบกลับมา ซายูริกลั้นหายใจ
เธอไม่คิดว่าลูกสาวจะตอบมา ในทางเทคนิคแล้ว เธอคือป้าของนาโอมิ

“ซุมิมะเซน ฉันพยายามติดต่อแม่ของคุณอยู่ เธอยังอยู่ที่นั่นไหม” ซายูริถามด้วยอาการท้องไส้ปั่นป่วนด้วยความไม่สบายใจ

“ขอโทษนะ ซายูริ แม่ของฉันเสียชีวิตไปเมื่อไม่กี่ปีที่แล้ว ตอนนี้ฉันอาศัยอยู่ที่นี่กับสามีและลูกๆ มีอะไรให้ฉันช่วยไหม”
มิยูกิเสนออย่างใจดี ซายูริลังเล เธอรู้สึกเศร้าโศกเมื่อได้ยินข่าวนี้

“ขอแสดงความเสียใจด้วย แม่ของคุณใจดีกับฉันเสมอมา จริงๆ แล้ว อาจมีบางอย่างที่คุณช่วยฉันได้ มันเป็นเรื่องเร่งด่วน
ฉันจะไปพบคุณที่บ้านได้ไหม หรือบางทีเราอาจพบกันในที่สาธารณะใกล้ๆ คุณก็ได้ หากคุณสะดวกกว่า” เธอถามด้วยใจที่เต้นแรง

“ฟังดูจริงจังมาก คุณโอเคไหม” มิยูกิถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย

“ฉันขอไม่พูดอะไรทางโทรศัพท์ดีกว่า ถ้าคุณไม่รังเกียจนะ มิยูกิซัง เรื่องนี้สำคัญมาก และอย่างที่ฉันบอกไปว่าเราต้องพบกันด่วน
วันนี้เลย ถ้าเป็นไปได้” ซายูริยืนกราน น้ำเสียงของเธอแสดงออกถึงความเร่งด่วนได้ชัดเจน

มีช่วงหยุดชั่วครู่ และซายูริแทบจะได้ยินมิยูกิกำลังพิจารณาทางเลือกของเธอ “โอเค ฉันเข้าใจแล้ว เราลองไปเจอกันที่ร้านกาแฟใกล้บ้านฉันไหม
ที่นั่นก็ดีนะ ฉันคิดว่าที่นั่นน่าจะเงียบพอให้เราได้คุยกัน”

“ขอบคุณนะ ฟังดูดีมากเลย ร้านกาแฟชื่ออะไรเหรอ แล้วอยู่แถวไหนของโตเกียว” ซายูริถาม

“ร้านกาแฟฮัมมิ่งเบิร์ด เมืองเมกุโระ” มิยูกิตอบ

“กี่โมง” ซายูริถาม ด้วยความโล่งใจ

“คุณจะไปถึงที่นั่นในอีกครึ่งชั่วโมงได้ไหม” มิยูกิเสนอ

“ฉันจะพยายาม แต่คงจะสายไปสิบนาที ตอนนี้ฉันอยู่ฝั่งตรงข้ามของชิบูย่าแล้ว โปรดรอก่อน โอเคไหม” ซายูริร้องขอ

“ไม่เป็นไร ซายูริซัง ฉันจะรอ เจอกันเร็วๆ นี้” มิยูกิกล่าว

“ฉันจะไป” ซายูริยืนยัน ความตั้งใจของเธอชัดเจนขึ้น ขณะที่พวกเขากล่าวคำอำลากัน เธอรู้สึกทั้งหวังและกังวล การพบกันครั้งนี้อาจเป็นกุญแจสำคัญในการเข้าถึง นาโอมิ และเธอก็พร้อมที่จะทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยชีวิตลูกสาวของเธอ เมื่อวางสาย เธอก็หันไปหาทาคุยะด้วยความตั้งใจที่ชัดเจน

“อีกครึ่งชั่วโมงฉันจะไปพบมิยูกิที่ร้านกาแฟในเมืองเมกุโระ เราต้องรีบไป” ซายูริบอกกับทาคุยะซึ่งนอนแผ่หราอยู่บนโซฟา

“ซายูริจัง ฉันไม่คิดว่ามันจะฉลาดเลยที่ฉันจะไปกับเธอ มันอาจทำให้เธอตกใจได้ เธอไม่จำเป็นต้องทำอย่างนี้ เธอทำได้ โอเคไหม” ทาคุยะเปล่งเสียงความคิดออกมา

“คุณพูดถูก ทาคุยะ ฉันควรทำเรื่องนี้คนเดียว คิดดีแล้ว คุณจะทำยังไง”

“ฉันจะโทรไปถามสักหน่อย เผื่อจะได้ข้อมูลอะไรจากข่าวลือของยากูซ่า” ทาคุยะอธิบาย

“โอเค แต่อย่าเพิ่งโทรหาเคนก่อนนะ ให้ฉันดูว่าการประชุมครั้งนี้จะเป็นยังไงก่อน โอเคไหม” ซายูริขอร้อง

“เข้าใจแล้ว ซายูริจัง ถ้าอยากเจอก็ต้องรีบไป” ทาคุยะเสนอ

“ใช่แล้ว ฉันกำลังไป เจอกันที่นี่นะ อย่าหายไปอีก” ซายูริสั่งขณะที่เธอเดินไปที่ประตูห้องโรงแรม

ซายูริก้าวออกจากโรงแรมชิบูย่า แกรนเบลล์ เมืองที่พลุกพล่านโอบล้อมเธอไว้ขณะที่เธอโบกเรียกแท็กซี่ คนขับพยักหน้าและจอดรถ เธอจึงเข้าไปนั่งข้างในด้วยใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความคาดหวัง
การเดินทางไปยังร้านกาแฟฮัมมิ่งเบิร์ดในเมืองเมงุโระนั้นช่างผ่านไปอย่างรวดเร็วและไม่มีวันสิ้นสุด
ทุกนาทีที่ผ่านไปทำให้เธอรู้สึกวิตกกังวลมากขึ้นเกี่ยวกับการได้พบกับมิยูกิ น้องสาวของชินจิ

เมื่อมาถึงร้านกาแฟ ซายูริก็จ่ายค่าโดยสารและรีบเข้าไปข้างใน เธอสำรวจห้องอย่างรวดเร็วและเห็นโต๊ะสำหรับสองคนอยู่ที่มุมห้อง มิยูกิกำลังนั่งรออย่างอดทน ท่าทางของเธอสงบและน่าเชิญชวน ขณะที่ซายูริยืนอยู่ที่ประตู มิยูกิโบกมืออย่างไม่แน่ใจเพื่อบอกให้เธอเข้าไป ซายูริคิดเสมอมาว่านาโอมิดูเหมือนเธอมากกว่าชินจิ แต่เมื่อเธอเดินเข้าไปใกล้โต๊ะ
เธอก็รู้สึกประหลาดใจกับความคล้ายคลึงระหว่างมิยูกิและนาโอมิ หลานสาวของเธอ ทั้งสองมีลักษณะบางอย่างที่คล้ายกัน เช่น ตา จมูก และริมฝีปากโค้งมน แต่กลับมีความชัดเจนเพียงพอที่จะทำให้ซายูริขนลุก

“มิยูกิซัง?” เธอถามขณะหยุดอยู่ที่ขอบบูธเพื่อยืนยัน

“สวัสดีค่ะ นั่งก่อนสิคะ” มิยูกิตอบอย่างอบอุ่น รอยยิ้มของเธอทำให้รู้สึกอุ่นใจ

ซายูริเลื่อนตัวเข้าไปในบูธตรงข้ามกับมิยูกิ เธอรู้สึกกังวลเล็กน้อย “คุณอยากสั่งอะไรไหม” มิยูกิเสนอ น้ำเสียงของเธอเป็นมิตร

“เฮ้ ฉันอยากดื่มกาแฟจะตายอยู่แล้ว” ซายูริสารภาพพลางมองหาพนักงานเสิร์ฟ
เธอเห็นพนักงานเสิร์ฟคนหนึ่งจึงส่งสัญญาณสั่งกาแฟและมัฟฟินรำข้าว ในขณะที่พวกเขากำลังรอ มิยูกิก็พูดคุยกันเล็กน้อย

“งั้นคุณก็เป็นนักเรียนของแม่ฉันใช่ไหม”

“เฮ้! นานมาแล้ว” ซายูริตอบอย่างเขินอาย เธอไม่ใช่คนช่างสนทนาโดยธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ที่ตึงเครียดเช่นนี้

“ฉันจะไม่ถามอายุของคุณหรอก—นั่นจะเสียมารยาท—แต่คุณดูอายุประมาณฉัน ฉันจำคุณสมัยเรียนไม่ได้” มิยูกิพูดต่อด้วยความอยากรู้อยากเห็นอย่างเห็นได้ชัด

“ฉันไม่เคยเรียนมัธยมปลายเลย ฉันเรียนจบมัธยมต้นเมื่อปี 1991” ซายูริอธิบายด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา เธอเห็นแววตาของมิยูกิที่ฉายแววตัดสินว่าเธอเป็น *ฮูกาคุ ชิสึไง* หรือเด็กที่ออกจากโรงเรียนกลางคัน

มิยูกิดูเหมือนจะสัมผัสได้ถึงความไม่สบายใจของซายูริและรีบเสริมว่า “โอ้! ฉันขอโทษ! ฉันไม่ได้ตัดสินคุณ คุณดูฉลาด แต่ฉันเดาว่าฉันคงคิดไปเองว่าคนฉลาดทุกคนเรียนจบแล้ว ขอโทษอีกครั้ง” เธอกล่าวขอโทษด้วยความจริงใจ

ซายูริรู้สึกขอบคุณเล็กน้อยสำหรับความใจดีของมิยูกิ แม้ว่าการสนทนาจะยังดูอึดอัดก็ตาม “ขอบคุณ” เธอกล่าวเบาๆ ชื่นชมความพยายามที่จะสร้างสะพานเชื่อมระหว่างพวกเขา “ฉันมีเหตุผลของตัวเองในการออกจากโรงเรียน”

ทันใดนั้น พนักงานเสิร์ฟก็มาถึงพร้อมกาแฟและมัฟฟินของเธอ ซึ่งช่วยผ่อนคลายได้เป็นอย่างดี ซายูริจิบกาแฟไปหนึ่งอึก ความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่วร่างกายของเธอ และรู้สึกมีความหวังขึ้นมาบ้าง เธอต้องการให้การประชุมครั้งนี้ผ่านไปด้วยดี เพื่อประโยชน์ของนาโอมิ เธอต้องทำให้มันสำเร็จ

“คุณอยากคุยเรื่องอะไร ฟังดูค่อนข้างเร่งด่วน” มิยูกิเริ่มพูดด้วยสีหน้าสงสัยและกังวล

“มันเกี่ยวกับพี่ชายของคุณ ชินจิ” ซายูริตอบพร้อมจ้องมองใบหน้าของมิยูกิอย่างตั้งใจ หลายปีที่ผ่านมา เธอได้เรียนรู้ว่าคนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในญี่ปุ่น มักพูดคำที่ไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง นี่เป็นบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมที่ฝังรากลึก เป็นวิธีการรักษาความสามัคคีและความเคารพ แต่ซายูริมีทักษะในการอ่านภาษากาย

เมื่อพูดถึงชินจิ มิยูกิก็แสดงปฏิกิริยาทันที สีหน้าของเธอดูซีดลง ตาของเธอเบิกกว้างด้วยความตกใจ “ชินจิ” เธอพูดซ้ำด้วยน้ำเสียงที่เบากว่าเสียงกระซิบเล็กน้อย ซายูริสังเกตเห็นว่าเธอกัดฟันแน่นและกำมือแน่นบนโต๊ะเล็กน้อย เผยให้เห็นถึงความรู้สึกหวาดกลัวและความดูถูกที่แฝงอยู่

“เขาโอเคไหม” มิยูกิพูดต่อ น้ำเสียงของเธอบ่งบอกถึงความพยายามที่จะควบคุมสติ ซายูริสัมผัสได้ถึงบางอย่างที่มืดมนกว่าความกังวลของป้าของเธอ—ความตึงเครียดที่ไม่ได้พูดออกมาแต่สามารถบอกอะไรได้มากมาย

“ไม่แน่” ซายูริพูดอย่างระมัดระวังโดยประเมินว่าต้องเปิดเผยมากแค่ไหน “เขาเกี่ยวข้องกับเรื่องอันตราย และมันส่งผลกระทบต่อนาโอมิ ลูกสาวของฉัน”

สีหน้าของมิยูกิแข็งกร้าวขึ้น แววตาโกรธเคืองฉายชัด “คุณหมายความว่ายังไง เขาทำอะไรลงไป”

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ คำพูดของเธอกดทับเธอไว้ “เขาลักพาตัวนาโอมิ และฉันเชื่อว่ามันเป็นการแก้แค้น เขาคิดว่าเขาสามารถใช้เธอเพื่อเข้าถึงตัวฉันได้”

มิยูกิผงะถอยเล็กน้อย ความตกใจเปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม “ฉันไม่รู้จะพูดอะไร” เธอพูดกระซิบ น้ำเสียงของเธอสั่นเครือด้วยอารมณ์ “เขาเป็นคน... คาดเดาไม่ได้มาโดยตลอด”

ซายูริโน้มตัวเข้ามา น้ำเสียงของเธอหนักแน่น “ฉันต้องการความช่วยเหลือจากคุณ คุณเป็นน้องสาวของเขา คุณรู้จักเขาดีกว่าใครๆ ถ้าคุณติดต่อเขาได้ บางทีคุณอาจจะโน้มน้าวให้เขาปล่อยนาโอมิไปก็ได้”

มิยูกิลังเล ใจของเธอเต้นระรัว “คุณไม่เข้าใจหรอก” เธอกล่าวพร้อมส่ายหัวช้าๆ “ชินจิไม่ใช่คนปกติ เขามีลักษณะแตกต่างจากคนส่วนใหญ่ ฉันไม่ได้คุยกับเขาเลยตั้งแต่วันเกิดของเขา ฉันคุยกับเขาแค่ปีละครั้งเท่านั้น เราไม่ได้สนิทกัน” มิยูกิอธิบาย

“ฉันเข้าใจจริงๆ ” ซายูริพูดพร้อมมองลึกเข้าไปในดวงตาของมิยูกิ “งั้นเธอก็รู้ว่าฉันกำลังเผชิญหน้ากับอะไร นี่ไม่ใช่แค่เรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัวเท่านั้น แต่มันเป็นเรื่องของการช่วยชีวิตลูกสาวของฉันด้วย”

สีหน้าของมิยูกิอ่อนลง ความกลัวในดวงตาของเธอผสมผสานกับความเห็นอกเห็นใจ “ฉันจะทำเท่าที่ทำได้” ในที่สุดเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงที่นิ่งขึ้น “แต่คุณต้องระวัง เขาอันตราย เขามี SSD” มิยูกิเตือน

“SSD เหรอ ฉันไม่คุ้นเคยกับคำย่อนั้นเลย” ซายูริพูดอย่างงุนงง

“โรคซาดิสม์ทางเพศ คือภาวะที่ บุคคลหนึ่งสร้างความทุกข์ทรมานให้กับบุคคลที่ไม่ได้ยินยอมซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยตั้งใจ เพื่อให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้นทางเพศ” มิยูกิอธิบาย

ซายูริตกใจเล็กน้อยเมื่อเห็นมิยูกิบรรยายถึงอาการป่วยของชินจิ เธอเป็นเหยื่อของอาการป่วยของชินจิ และเธอสงสัยว่ามิยูกิก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย ซายูริไม่อยากพูดถึงเรื่อง SSD อีกต่อไป เธอรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“ถ้าโทรไปหาเขาปีละครั้ง คุณคงมีเบอร์โทรศัพท์ของเขาใช่ไหม” ซายูริถามโดยเน้นที่การปฏิบัติจริง

“ใช่แล้ว ฉันมีเบอร์ของเขา” มิยูกิยืนยัน

“โอเค เยี่ยมเลย เขาติดต่อฉันทางโทรศัพท์ของนาโอมิ การมีเบอร์ของเขาคงมีประโยชน์” ซายูริพูดด้วยความดีใจที่คืบหน้าไปมาก

-

ซายูริยืนอยู่ในห้องสวีทวีไอพีของทาคุยะที่โรงแรมชิบูย่าแกรนเบลล์ แสงไฟในเมืองระยิบระยับอยู่ด้านนอก ตรงกันข้ามกับความวุ่นวายภายในตัวเธออย่างสิ้นเชิง เธอเพิ่งกลับมาจากการพบกับมิยูกิ และบทสนทนาของพวกเขายังคงวนเวียนอยู่ในอากาศ

“ทาคุยะ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่งแต่เต็มไปด้วยความเร่งรีบ “ฉันคุยกับมิยูกิแล้ว เธออยู่ฝ่ายเราแน่นอน เธอกลับบ้านไปเตรียมเสื้อผ้ามาบ้างแล้ว และจะร่วมเดินทางโดยรถไฟไปโกเบกับเรา”

ทาคุยะเงยหน้าขึ้นด้วยความสนใจ “นั่นเป็นข่าวดี เธออาศัยอยู่คนเดียวเหรอ?”

“มิยูกิกล่าวว่าสามีของเธอมีความเข้าใจดีมาก เขามองว่าชินจิเป็นคนเลวร้ายและอันตราย ดังนั้นเขาจะไม่บ่นว่าถูกปล่อยให้อยู่คนเดียวสองสามวัน หากนั่นหมายถึงชินจิจะต้องได้รับความยุติธรรมในที่สุด” ซายูริอธิบายพร้อมกับความหวังที่ริบหรี่ในตัวเธอ

“นั่นทำให้สบายใจขึ้น” ทาคุยะตอบพร้อมพยักหน้า “คุณตัดสินใจอย่างไรในการติดต่อเคน”

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ ความทรงจำถึงการทรยศในอดีตวนเวียนอยู่ในใจของเธอ

“ฉันคิดว่าฉันคงต้องปล่อยวางความรู้สึกและพูดคุยกับเขา หลังจากที่ชินจิเข้ามาดูแลร้านนวดในชิบูย่า ฉันเดาว่าเคนคงมีเรื่องต้องเคลียร์กับชินจิ”

“เอ่อ...” ทาคุยะเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง

“แล้วไงต่อ” ซายูริถามด้วยน้ำเสียงกระสับกระส่าย เธอรับรู้ได้ว่าเรื่องนี้จะมุ่งหน้าไปทางไหน

“ท้ายที่สุดแล้ว โทโมโกะก็ต้องรับผิดชอบ เธอใส่ข้อมูลเท็จให้กับคุณ แล้วคุณ ฉัน และเคนก็ลงเอยด้วยการทำบางอย่างที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเราทุกคน” ทาคุยะอธิบาย

“นั่นไม่ได้เป็นข้อแก้ตัวให้เขาข่มขืนฉัน!” ซายูริตะโกน

ซายูริรู้สึกเสียใจทันทีที่สติหลุดไปเมื่อคำพูดหลุดออกจากปาก คำสารภาพลอยหนักอึ้งในอากาศระหว่างเธอกับทาคุยะ เธอเปิดเผยการกระทำอันเลวร้ายที่ชินจิทำกับเธอโดยไม่ได้ตั้งใจ ความลับที่เธอฝังลึกมานานเกินไป ความเขินอายแผ่ซ่านไปทั่วใบหน้าของเธอ แก้มของเธอแดงก่ำด้วยความละอายใจและความเปราะบางผสมกัน อย่างไรก็ตาม ภายใต้ความอึดอัดนั้นก็มีความรู้สึกโล่งใจอย่างลึกซึ้ง ในที่สุดความจริงก็ปรากฏ และเธอไม่ต้องแบกรับภาระนั้นเพียงลำพังอีกต่อไป เธอรู้ว่า ในที่สุดมันก็ต้องเปิดเผยออกมา นี่คือการต่อสู้ที่พวกเขากำลังต่อสู้ร่วมกัน และความลับเพียงแต่ทำให้ช่องว่างระหว่างพวกเขายิ่งลึกลงไปอีก

เมื่อเธอสบตากับทาคุยะ เธอรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลง ความเข้าใจที่ไม่อาจพูดออกมาได้ ซึ่งจะทำให้พวกเขามุ่งมั่นที่จะเผชิญหน้ากับชินจิและปกป้องนาโอมิมากขึ้น ซายูริเดินไปที่หน้าต่างและยืนหันหลังให้ทาคุยะ เธอจำเป็นต้องสงบสติอารมณ์ ความโกรธไม่เคยช่วยอะไรในสถานการณ์ที่กดดันสูงได้เลย

“โอเค ขอโทษนะ ทาคุยะ ฉันสติไม่ดี” เธอกล่าวขอโทษโดยยังคงมองออกไปนอกหน้าต่างโดยไม่สนใจอะไรเป็นพิเศษ

“ไม่เป็นไรนะ ซายูริจัง ฉันไม่รู้ว่าการเป็นพ่อแม่จะเป็นอย่างไร ฉันนึกภาพความเครียดที่คุณกำลังเผชิญอยู่ได้เลย ผู้หญิงคงรู้สึกแย่กว่านี้มาก พวกเธอแบกชีวิตของตัวเองไว้กับตัวนานถึง 9 เดือน ส่วนผู้ชายเข้าใจแนวคิดเรื่องอนันต์ได้ง่ายกว่าแนวคิดเรื่องการตั้งครรภ์” ทาคุยะพูดอย่างเห็นอกเห็นใจ

“ขอบคุณนะ ทาคุยะ” ซายูริพูดพร้อมกับหันหน้าไปหาเขาและฝืนยิ้มอ่อนๆ

“ทุกอย่างเรียบร้อยดี แล้วเคนล่ะ” ทาคุยะเตือนซายูริ

“โทรหาเขาเถอะ” ซายูริพูดอย่างเด็ดขาด

“คุณหรือฉัน” ทาคุยะถาม

“ฉันจะทำ ฉันคงไม่สามารถเพิกเฉยต่อเขาตลอดไปได้” เธอกล่าวโดยยอมรับกับความหลีกเลี่ยงไม่ได้นี้

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ หัวใจของเธอเต้นแรงขณะกดหมายเลขของเคน วาตานาเบะที่ทาคุยะให้ไว้กับเธอ โทรศัพท์ดังขึ้น และเมื่อเขารับสาย เสียงที่คุ้นเคยของเขาก็ดังออกมาจากสาย

“สวัสดี ฉันวาตานาเบะ” เขากล่าวเหมือนเช่นเคย รอยยิ้มปรากฏบนริมฝีปากของซายูริ ขณะที่ความทรงจำเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในวัยรุ่นของเธอผุดขึ้นมาในใจของเธอ ความรู้สึกคิดถึงและความวิตกกังวลปะปนอยู่ในตัวเธอ

“เคน ฉันซายูริ” เธอกล่าวโดยพยายามควบคุมเสียงให้คงที่

เขาลังเลเล็กน้อยก่อนจะตอบว่า “ซายูริจัง! ฉันแปลกใจมาก คุณเป็นคนสุดท้ายที่ฉันคาดว่าจะได้ยินข่าวจากคุณ สบายดีไหม”

“ฉันอาจจะทำได้ดีกว่านี้ แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะตามให้ทัน” ซายูริพูดอย่างห้วนๆ เกินไปหน่อย
เธอสัมผัสได้ถึงความกังวลที่กำลังก่อตัวขึ้นที่ปลายสาย

“ซายูริจัง มีอะไรรึเปล่า ฉันจะช่วยอะไรคุณได้บ้าง” เคนถาม น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนไปเป็นแสดงความเป็นห่วงเป็นใยอย่างจริงใจ

“เคน ฉันต้องการความช่วยเหลือจากคุณจริงๆ ตอนนี้ฉันอยู่ที่โตเกียว คุณอยู่ที่ไหนวันนี้ โตเกียว” ซายูริเร่งเร้าด้วยความรีบร้อน

“ใช่ วันนี้ผมอยู่ที่โตเกียว” เคนยืนยัน

“นั่นเป็นข่าวดี คุณมาที่ห้องชุดของทาคุยะที่แกรนเบลล์ได้ไหม ตอนนี้เลยไหม คุณมาได้ไหม” ซายูริร้องขอด้วยน้ำเสียงสิ้นหวัง

“แน่นอน ซายูริจัง ฉันจะไปถึงใน 10 นาที โอเคไหม” เคนตอบด้วยน้ำเสียงที่ปลอบประโลม

“ขอบคุณนะเคน” ซายูริกล่าวด้วยความโล่งใจเมื่อวางสาย เธอรู้สึกทั้งขอบคุณและกังวลไปพร้อมๆ กัน เดิมพันนั้นสูงมาก และเธอหวังว่าการมาถึงของเคนจะนำการสนับสนุนที่พวกเขาต้องการอย่างยิ่งมาให้ ในขณะที่เตรียมตัวสำหรับการมาเยือนของเขา เธอเตรียมใจสำหรับการสนทนาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยรู้ดีว่าการสนทนานั้นอาจเปลี่ยนแปลงทุกอย่างได้

-

ขณะที่ซายูริยืนอยู่ในห้องชุด ความตื่นเต้นเต้นระรัวอยู่ในอก เธอก็ได้ยินเสียงเคาะประตูเบาๆ

“ฉันจะจัดการเอง” ซายูริเอ่ยพร้อมเดินอย่างรวดเร็วไปที่ประตู

เธอเปิดประตูและเผยให้เห็นเคน วาตานาเบะ เธอหายใจไม่ออกเมื่อเห็นเขา ชายหนุ่มที่เคยหล่อเหลาซึ่งเธอเคยรู้จักเมื่อครั้งยังเยาว์วัย กลับดูอ่อนแอและผุพัง ผมของเขาที่เคยหนาและดำกลับกลายเป็นสีขาวซีดและบางลงทั่วหนังศีรษะ
ในขณะที่ริ้วรอยลึกปรากฏชัดบนใบหน้าของเขา ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวการต่อสู้ดิ้นรนและกาลเวลา

ในช่วงต้นวัย 40 เคนมีเสน่ห์อันทรงพลัง รูปร่างที่แข็งแรงของเขาดึงดูดความสนใจในแสงไฟสลัวๆ ของไนท์คลับ Cave ที่พวกเขาพบกัน ตอนนี้ เคนอายุใกล้ 70 แล้ว แต่ดูเหมือนอายุมากขึ้นทุกที
ความแข็งแกร่งในช่วงรุ่งโรจน์ของเขาถูกแทนที่ด้วยท่าทีที่เปราะบางซึ่งทำให้ซายูริตกใจ
มันเป็นเครื่องเตือนใจที่ชัดเจนว่าเวลาสามารถเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างรวดเร็วเพียงใด และเมื่อเธอมองดูรูปร่างที่ทรุดโทรมของเขา เธอก็รู้สึกคิดถึงอดีตผสมกับความกังวล

“เคนซัง ดีใจที่ได้เจอคุณนะ คุณดูดีจังเลย” ซายูริโกหก

“ซายูริจัง ดีใจจังที่ได้เจอเธอนะที่รัก เธอยังคงสวยเหมือนเดิม” เคนพูดด้วยความรักจริงใจ “ทาคุยะ ดีใจที่ได้เจอเธอนะเพื่อนเก่า” เคนทักทายทาคุยะด้วยการจับมือและตบหลังอย่างแรง

“คุณเคน ยินดีต้อนรับครับ นั่งลงก่อน” ทาคุยะชี้ไปที่โซฟา

เคนทรุดตัวลงบนโซฟาเตี้ยๆ อย่างไม่สง่างาม เข่าของเขาไม่สามารถงอให้ต่ำได้ขนาดนั้น

“ดูจริงจังนะ” เคนพูดพลางมองจากซายูริไปยังทาคุยะแล้วจึงมองกลับไปที่ซายูริอีกครั้ง “ผมจะช่วยอะไรได้บ้าง” เขายิ้มและโชว์ฟันปลอมสีขาวแวววาวของเขา

ซายูริสูดหายใจเข้าลึกๆ ชีพจรของเธอเต้นเร็วขึ้นขณะที่เตรียมที่จะบอกทุกอย่างกับเคน รวมทั้งเหตุผลที่เธอหายตัวไปจากโตเกียวในปี 2002

“เคน” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่งแต่แฝงไปด้วยความเจ็บปวด “ฉันต้องการให้คุณรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชินจิ มันหลอกหลอนฉันมาหลายปีแล้ว เขา... เขาล่วงละเมิดทางเพศฉัน”

สีหน้าของเคนมืดมนลง ความโกรธเริ่มปะทุขึ้นในดวงตาของเขา “เขาข่มขืนคุณเหรอ” เขาถามอย่างแข็งกร้าว

“ใช่แล้ว นั่นคือเหตุผลที่ฉันออกจากโตเกียว ชินจิทำให้ฉันตั้งครรภ์ ฉันมีลูกสาวชื่อนาโอมิ ตอนนี้เธออายุ 21 ปีแล้ว นั่นคือเหตุผลที่ทาคุยะกับฉันจึงต้องขอความช่วยเหลือจากคุณ เคน ชินจิลักพาตัวนาโอมิ” ซายูริอธิบายอย่างรวดเร็ว

ใบหน้าของเคนบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ
ดวงตาของเขาหรี่ลงด้วยความเข้มข้นที่รุนแรงซึ่งบ่งบอกถึงการทรยศอย่างร้ายแรงและสัญชาตญาณในการปกป้องที่ถูกปลุกขึ้นจากการเปิดเผยของซายูริ

“ชินจิมีใจดำมาโดยตลอด” เขากล่าวอย่างช้าๆ ด้วยน้ำเสียงขมขื่น “ฉันรู้เรื่องนี้ตั้งแต่ครั้งแรกที่พบเขา”

ทาคุยะรู้สึกได้ถึงความกดดันที่เกิดขึ้นในขณะนั้น จึงโน้มตัวเข้ามาใกล้ “เกิดอะไรขึ้น” เขาถามเบาๆ

สายตาของเคนหันไปที่หน้าต่างโดยจมอยู่กับความทรงจำ “พวกเราเคยไปตกปลากันที่แม่น้ำอากาชินอกเมืองโกเบบ้าง” เขาเริ่ม “สุดสัปดาห์หนึ่ง ฉันกับนินจา ลูกพี่ลูกน้องของฉัน และฉัน สามคนกำลังนั่งรออยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำเพื่อรอเหยื่อ แล้วก็มีจิ้งจอกตัวหนึ่งออกมาจากป่าและดมหาอาหาร นินจากับฉันไม่สนใจ แต่ชินจิ... เขาบอกว่าจิ้งจอกตัวนั้นจะขโมยเหยื่อของเราไป และเขาต้องป้องกันไม่ให้มันเกิดขึ้น”

หัวใจของซายูริเจ็บปวดเมื่อเห็นเคน ชายชราที่เธอเคยรัก นั่งอยู่ที่นั่นด้วยดวงตาที่เศร้าหมอง เหมือนเงาที่เปราะบางของตัวเขาในอดีตที่แบกรับภาระแห่งความทรงจำที่หนักอึ้ง

“แล้วเกิดอะไรขึ้น” ทาคุยะถามอย่างอ่อนโยน โดยเคารพความทรงจำอันน่าประทับใจของเคน

เสียงของเคนสั่นเล็กน้อยขณะที่เขาพูดต่อ “เขาล่อสุนัขจิ้งจอกด้วยปลาตัวหนึ่งที่เราใช้เป็นเหยื่อ แล้ววางไว้ที่โคนต้นไม้ เขาซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ต้นอื่น เมื่อสุนัขจิ้งจอกเข้ามาใกล้ เขาก็ทุบหัวของมันด้วยก้อนหิน”

ความเงียบเข้าปกคลุมห้องอย่างลึกซึ้ง ความสยองขวัญจากเรื่องราวของเคนแผ่กระจายไปในอากาศ
ซายูริมองเห็นความไม่สบายใจในดวงตาที่พร่ามัวของเคน ซึ่งสะท้อนถึงความเจ็บปวดที่เกินกว่าการกระทำนั้นเสียอีก
เป็นเครื่องเตือนใจถึงความมืดมิดที่แอบซ่อนอยู่ภายในตัวชินจิมาโดยตลอด ความมืดมิดที่บัดนี้เข้ามากระทบชีวิตของพวกเขาอย่างรุนแรง
ทั้งสามคนนั่งเงียบๆ ร่วมกันด้วยความมุ่งมั่นร่วมกันที่จะเผชิญหน้ากับความมืดมิดนั้นและแสวงหาความยุติธรรมสำหรับความผิดที่ได้ทำลงไป

บทที่ 51

ขณะที่รถไฟชินคันเซ็น N-700 แล่นอย่างนุ่มนวลมุ่งหน้าสู่เมืองโกเบ ซายูริก็นั่งระหว่างเคนกับทาคุยะ
โดยมีลูกน้องยากูซ่าของเคนสามคนและมิยูกิ น้องสาวของชินจิร่วมทางไปด้วย เสียงฮัมเบาๆ
ของรถไฟนั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากความสับสนวุ่นวายที่วนเวียนอยู่ในใจของเธอ
เธอรู้สึกถึงการสั่นที่คุ้นเคยของโทรศัพท์และมองลงไปเพื่อดูข้อความจากริชาร์ด

สวัสดีที่รัก เป็นยังไงบ้าง?

ชั่วขณะหนึ่ง เธอรู้สึกผิดเล็กน้อย เธอไม่ได้คิดถึงริชาร์ดอีกเลยตั้งแต่มาถึงญี่ปุ่น
เธอจมอยู่กับความวุ่นวายในการตามหาตัวนาโอมิและเผชิญหน้ากับอดีตของเธอ
แต่ความอบอุ่นจากข้อความของเขาเตือนให้เธอรู้ว่าการรักษาความสัมพันธ์ของพวกเขาไว้เป็นสิ่งสำคัญเพียงใด

ฉันกำลังเดินทางไปโกเบ ฉันตามโทรศัพท์ของนาโอมิไปจนถึงไซนาทาวน์

เธอตอบโดยเคลื่อนนิ้วอย่างรวดเร็วบนหน้าจอ

เป็นข่าวดีจริงๆ ที่ไหนในไซนาทาวน์ ริชาร์ดตอบแทบจะทันที คำพูดของเขาทำให้รู้สึกโล่งใจ

ความสงสัยผุดขึ้นในใจของซายูริ

ทำไมคุณถึงอยากรู้เรื่องนั้น” เธอถามพร้อมกับขมวดคิ้วเล็กน้อย

เพราะว่าที่รัก ฉันอยากเข้า GOOGLE MAPS เพื่อดูพื้นที่ ฉันมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้มาบ้าง บางทีฉันอาจพบเบาะแสที่อาจช่วยได้ ยิ่งมีคนพยายามช่วยมากเท่าไหร่ก็ยิ่งดีเท่านั้น คุณคิดว่าใช่ไหม

เธอหยุดคิดและพิจารณาคำพูดของเขา การไว้ใจริชาร์ดไม่เคยเป็นปัญหามาก่อน แต่ครั้งนี้รู้สึกแตกต่างออกไป แต่มันจะทำร้ายอะไรได้ล่ะ
เขาดูเหมือนต้องการช่วยจริงๆ และบางทีเขาอาจมีอะไรมากกว่าที่เธอรู้ ท้ายที่สุดแล้ว เธอก็มีอดีตที่เป็นความลับของเธอเอง
ซึ่งเธอไม่เคยแบ่งปันให้เขาฟัง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเองก็มีส่วนหนึ่งของชีวิตที่ยังไม่ได้พูดออกมาเช่นกัน

โอเค เธอพิมพ์ตอบกลับ หัวใจของเธอเต้นแรงด้วยความวิตกกังวลและความหวังผสมกัน *นั่นคือ 1 Chome-3-6 Motomachidori ฉันไม่แน่ใจว่าคุณจะช่วยได้มากแค่ไหน แต่ขอบคุณสำหรับการสนับสนุนของคุณนะที่รัก*

เธอเหลือบมองเคนที่กำลังจดจ่ออยู่กับการสนทนากับทาคุยะโดยไม่สนใจการสนทนาของเธอ ลูกน้องขยับตัวเล็กน้อย
การปรากฏตัวของพวกเขาเป็นการเตือนใจถึงความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องอยู่เสมอ

โอเค ขอบใจนะที่รัก ฉันจะลองจัดการดูนะ ดูแลตัวเองด้วย ฉันจะส่งข้อความหาเธออีกครั้งพรุ่งนี้ รักเธอ

ขณะที่เธอเก็บโทรศัพท์ลง เธอเริ่มมีความมุ่งมั่น ด้วยความช่วยเหลือของริชาร์ด บางทีพวกเขาอาจสามารถวางแผนร่วมกันได้
เธอเก็บอดีตและความสัมพันธ์ของเธอเอาไว้เสมอ แต่ตอนนี้ ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่ตกอยู่ในความเสี่ยง
บางทีอาจถึงเวลาต้องเชื่อมช่องว่างเหล่านั้น เธอเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นทิวทัศน์ที่พร่าเลือนจนกลายเป็นผืนผ้าใบสีเขียวและสีเทา
และเตรียมใจสำหรับสิ่งที่รออยู่ข้างหน้า เมื่อพวกเขามาถึงโกเบ อากาศเย็นสบายในยามค่ำคืนทักทายพวกเขาที่ด้านนอกสถานีรถไฟ

และพวกเขาก็รีบเรียกรถแท็กซี่สองคันเพื่อไปที่ Hotel Meriken Port Kobe Motomachi
เมืองนี้ระยิบระยับภายใต้แสงไฟข้างถนน แต่กลุ่มคนเหล่านี้ก็รู้สึกเหนื่อยล้าหลังจากการเดินทางอันยาวนาน

แต่ละคนได้รับมอบหมายให้อยู่ห้องของตัวเอง ยกเว้นลูกน้องสามคนซึ่งเบียดเสียดกันอยู่ในห้องครอบครัว
เสียงหัวเราะของพวกเขาก้องกังวานไปทั่วขณะที่พวกเขานั่งลง ตอนนั้นเป็นเวลาหลังเที่ยงคืนแล้ว ความเหนื่อยล้าแผ่ซ่านไปทั่วในอากาศ
ซายูริหันไปทางกลุ่มคน เสียงของเธอหนักแน่นแต่อ่อนโยน บอกให้ทุกคนพักผ่อน

“เราจะพบกันอีกครั้งตอนอาหารเช้าเพื่อหารือถึงขั้นตอนต่อไปของเรา” เธอกล่าว และพวกเขาก็พยักหน้าเห็นด้วยทีละคน
หลังจากนั้น พวกเขาก็แยกย้ายกันกลับห้องของตนเอง โดยที่ความรู้สึกว่าวันใหม่กำลังจะมาถึงนั้นปะปนกับความเหนื่อยล้าของพวกเขา

-

ในยามเช้าที่แสงสาดส่องผ่านม่านของห้องชุดของเคน กลุ่มคนเหล่านี้นั่งล้อมโต๊ะเตี้ยๆ โดยมีเศษอาหารเช้าวางอยู่เบื้องหน้า
บรรยากาศตึงเครียดด้วยจุดมุ่งหมายขณะที่พวกเขาเตรียมการเพื่อช่วยเหลือนาโอมิจากชินจิ เคนเอนตัวไปข้างหน้า สีหน้าของเขาจริงจัง

“เมื่อคืนนี้ ฉันได้คุยกับคุณลุงของฉัน โยชิโนริ วาตานาเบะ อย่างที่ทุกคนทราบกันดี เขาเป็น *คูมิโช* ของยามากูจิ-กุมิจนถึงปี 2005” เคนเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงที่คงที่

หัวใจของซายูริเต้นแรงขึ้นเมื่อมีโอกาสได้รับการสนับสนุนจากบุคคลที่ทรงอิทธิพลเช่นนี้ “เขาพูดอะไร” เธอถาม
ความหวังยังฉายชัดในดวงตาของเธอ

เคนลังเล มีเงามาบดบังใบหน้าของเขา “เราไม่ค่อยสนิทกันเหมือนเมื่อก่อนแล้ว
โดยเฉพาะหลังจากที่ชินจิได้รับตึกแถวในชิบูย่าเป็นของขวัญจากเขา จริงๆ แล้ว เราแทบจะไม่ได้ คุยกันเลยตั้งแต่นั้นมา
แต่ตอนนี้เขาเกษียณมาเกือบ 20 ปีแล้ว และเป็นชายชราที่รู้สึกเสียใจมาก ดังนั้น—”

ทาคุยะขัดจังหวะเขาทันที “เขาพูดอะไรนะ?”

ความหงุดหงิดฉายแวบขึ้นในดวงตาของเคนเมื่อถูกขัดจังหวะอยู่ตลอดเวลา "พอได้แล้ว! ให้ฉันพูดจบก่อน!"

“ซูมิมาเซ็น” ทาคุยะและซายูริพูดซ้ำด้วยเสียงที่แผ่วเบา

“เขากำลังจะตายจริงๆ และเขาต้องการ ‘จัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย’ อย่างที่เขาพูดด้วยคำพูดของเขาเอง”
เคนพูดต่อด้วยน้ำเสียงจริงจัง “เขาได้พูดคุยกับ *คุมิโช ในปัจจุบัน* เคนอิจิ ชิโนะดะ ซึ่งได้สั่งให้สมาชิกยากูซ่าทุกคนในโกเบคอยจับตามองชินจิ
เขายังบอกอีกด้วยว่าชินจิคือ *ชินจูแล้ว*”

มิยูกิมีท่าทีสับสน ขมวดคิ้ว “นั่นหมายความว่าอย่างไร”

" *ชินจู* หมายความว่า 'ตายด้วยกัน'” เคนอธิบายด้วยน้ำเสียงที่แฝงนัยแฝงอยู่ “มันบ่งบอกว่าชินจิกลายเป็นเป้าหมาย
เขาสูญเสียการปกป้องจากยากูซ่า และใครก็ตามที่เกี่ยวข้องกับเขาก็ถือเป็นเป้าหมายที่ยุติธรรม”

คำพูดของเคนทำให้ทุกคนในห้องรู้สึกหนักอึ้ง มีทั้งความโล่งใจและความวิตกกังวลปะปนกัน พวกเขาเข้าใจว่าด้วยการสนับสนุนใหม่นี้
ความเสี่ยงในการพานาโอมิกลับบ้านก็เพิ่มขึ้นอย่างมาก

“โอเค งั้นเราก็ให้ยากูซ่าโคเบะตามหาเขา ดีล่ะ แล้วเราจะช่วยตามหานาโอมิได้ยังไงอีก”
ซายูริควบคุมการประชุมด้วยเสียงที่หนักแน่นและมีสมาธิ

“ใครมีไอเดียอะไรไหม” เธอกล่าวต่อโดยหันไปหามิยูกิที่ดูเหมือนกำลังจมอยู่ในความคิด คิ้วขมวดด้วยสมาธิ

“ครอบครัวของเราเพิ่งย้ายมาโตเกียวเมื่อพ่อของฉันได้เลื่อนตำแหน่งเป็นประธานธนาคาร” มิยูกิเริ่มพูดอย่างช้าๆ
“ชินจิกับฉันค่อนข้างสนิทกันในช่วงหนึ่ง ก่อนที่เขาจะกลายเป็นสัตว์ประหลาด เมื่อเรายังเด็ก เรามักจะไปเที่ยวที่ไซนาทาวน์ในช่วงสุดสัปดาห์ ความฝันของเขาคือการเป็นอันธพาลยากูซ่า ขอฉันดู Google Maps สักครู่ ซายูริ มากับฉันหน่อย”

ซายูริพยักหน้าแล้วเดินตามมิยูกิไปที่โต๊ะในห้องวีไอพีของเคน เธอเปิดแล็ปท็อปของเธอ หน้าจอทำให้ใบหน้าของพวกเขาสว่างขึ้นในแสงสลัว

“ถูกต้อง ซายูริ แสดงที่อยู่ที่เธอได้มาจากการติดตามโทรศัพท์ของนาโอมิให้ฉันดูหน่อย” มิยูกิสั่ง ซายูริรีบดึงที่อยู่นั้นขึ้นมาทันที เธอรู้สึกวิตกกังวลมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่เธอถูกบังคับให้คิดถึงนาโอมิอีกครั้ง

“ขอบคุณ ตอนนี้ติดตามเธออีกครั้ง” มิยูกิสั่ง ซายูริทำตามโดยแสดงพิกัดตำแหน่งให้มิยูกิดูตามที่ปรากฏบนแอป FIND MY ของเธอ

มิยูกิจ้องมอง Google Maps อย่างตั้งใจ โดยแตะแป้นพิมพ์ในขณะที่เธอสำรวจพื้นที่ หลังจากนั้นไม่กี่นาที เธอก็เงยหน้าขึ้นด้วยความกังวล
“นั่นไม่ใช่ที่อยู่เดียวกับตอนที่คุณติดตามโทรศัพท์ครั้งแรก”

“โอ้! ฉันควรตรวจสอบเรื่องนั้นก่อน” ซายูริขอโทษด้วยความรู้สึกผิดแล่นเข้ามาหาเธอ “ขอโทษที ฉันตั้งสมาธิไม่ได้”
เธอรู้ว่าข้อแก้ตัวของเธอฟังดูน่าสมเพชเพียงใด นี่คือ ลูกสาว *ของเธอ* ที่ตกอยู่ในอันตราย ไม่ใช่ของใครอื่น จากนั้นเธอก็เกิดความคิดบางอย่าง

“มิยูกิ ทำไมเราไม่ใช้แอปเพื่อค้นหาโทรศัพท์ของชินจิล่ะ”

“ฉันลองแล้วเมื่อคืน ดูเหมือนว่าเขาจะลงชื่อออกจาก Apple ID” มิยูกิตอบด้วยท่าทางเขินอาย “ขอโทษ ฉันลืมบอกคุณไป”

“โอเค” ซายูริถอนหายใจ เธอเหลือบมองไปรอบๆ ห้อง ความรู้สึกขอบคุณแผ่ซ่านไปทั่ว
ระงับความหงุดหงิดที่เพิ่มมากขึ้นของเธอลงได้ เธอสามารถรวบรวมทีมที่มุ่งมั่นในการช่วยเธอตามหา นาโอมิ ได้สำเร็จ ในกระบวนการนี้ เธอได้เผชิญหน้ากับความกลัวที่เธอคิดว่าจะไม่มีวันเผชิญ เคน ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ เป็นพยานในเรื่องนี้
เธอรู้สึกขอบคุณที่พวกเขาได้มีโอกาสพูดคุยกันก่อนที่มันจะสายเกินไป การพูดคุยเกี่ยวกับบาดแผลเก่าๆ เป็นเรื่องยาก แต่ดีกว่าการใช้ชีวิตอยู่กับความเสียใจจากคำพูดที่ไม่ได้พูดออกมา

“ถึงอย่างนั้นชินจิก็ยังอยู่ในไซนาทาวน์”
มิยูกิพูดในขณะที่นิ้วของเธอวางอยู่เหนือหน้าจอแล็ปท็อปขณะที่เธอชี้ไปยังจุดสังเกตสำคัญๆ

“ดูตรงนี้สิ...” เธอชี้ไปที่จุดที่พิกัด GPS ตัดผ่าน “จัตุรัสนันกินมาจิ” เธอเพ่งสมาธิอย่างตั้งใจ
ความคิดของเธอหมุนวนในขณะที่นึกถึงจุดโปรดของชินจิ

“เขารักจัตุรัสนันกินมาจิเสมอมา และเขารักท่าเรือ เขายังชอบสิ่งดีๆ ในชีวิตอีกด้วย”

“คุณกำลังบอกว่าเขาอาจจะอยู่ในโรงแรมหรูในไซนาทาวน์ใช่ไหม” ซายูริพยายามหาคำชี้แจง
หัวใจของเธอเต้นแรงเมื่อนึกถึงความเป็นไปได้ดังกล่าว

“ใช่แล้ว และโรงแรมแห่งนี้อยู่ตรงนี้มีทัศนียภาพของท่าเรือที่สวยงาม” มิยูกิพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นขณะที่เธอชี้ไปที่โรงแรม Crown Palais Kobe บนหน้าจอ

“โรงแรมคราวน์ ปาเลส์” ซายูริอ่านออกเสียงด้วยความรู้สึกมีความหวัง “มันอยู่ห่างจากที่นี่แค่กิโลเมตรเศษๆ” เธอกล่าวด้วยความตื่นเต้น

“คุณมีอะไรไหม” ทาคุยะตะโกนข้ามห้องที่ชายทั้งสองกำลังถกเถียงกันถึงกลยุทธ์ของพวกเขา

“ฉันรู้สึกว่าเขาอยู่ที่โรงแรมคราวน์ปาเลส์” มิยูกิตอบ น้ำเสียงของเธอดูมั่นใจมากขึ้น “มันเป็นเพียงการเดาตามหลักวิชาการเท่านั้น แต่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น”

“ตกลง ฉันจะติดต่อเค็นอิจิแล้วบอกให้เขามุ่งเป้าไปที่บริเวณนั้น” เคนพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคงขณะหยิบโทรศัพท์ออกมา ความมุ่งมั่นปรากฏชัดบนใบหน้าของเขา

ขณะที่เคนกดโทรศัพท์ ซายูริก็สบตากับมิยูกิ นี่อาจเป็นจุดเปลี่ยนที่พวกเขาต้องการก็ได้ แค่คิดว่านาโอมิอยู่ใกล้มาก ซึ่งอาจห่างไปแค่ไม่กี่ช่วงตึก ก็ทำให้หัวใจของเธอสูบฉีดแรง ในที่สุดพวกเขาก็คืบหน้าไป และเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่ความหวังเริ่มส่องประกายอย่างสดใสในห้อง

“ซายูริ ทำไมคุณไม่โทรหา นาโอมิ อีกครั้ง” เคนเสนอ “มาแน่ใจกันเถอะว่าเธอยังปลอดภัยดี”

“นั่นคือสิ่งเดียวที่ฉันคิดมาตั้งแต่มาถึงญี่ปุ่น” เธอสารภาพ “แต่ฉันกลัวเกินไป การใช้ชีวิตโดยมีความหวังว่ายังมีคนยังมีชีวิตอยู่ง่ายกว่าการรู้ว่าพวกเขาตายไปแล้ว” เธออธิบาย

“ฉันเข้าใจนะ ซายูริจัง แต่ฉันคิดว่ามันดีที่สุด” เคนพูดอย่างเห็นอกเห็นใจ

มือของซายูริสั่นระริกเมื่อเธอกดหมายเลขของนาโอมิอีกครั้ง หัวใจของเธอเต้นแรง โทรศัพท์ดังขึ้น และห้องก็เงียบลง ทุกคนตั้งใจฟัง

“หมายเลขที่คุณโทรออกไม่สามารถใช้งานได้บนเครือข่ายนี้” ข้อความเสียงเย็นชาไร้ความรู้สึกดังขึ้น ซายูริรู้สึกหนาวสั่นไปทั่วร่าง ความรู้สึกหวาดกลัวแผ่ซ่านไปทั่วอก ไม่มีทางที่จะติดต่อลูกสาวได้ เธอหันไปมองดูใบหน้าที่กังวลของทีมงาน ซึ่งแต่ละคนก็สะท้อนถึงความหวาดกลัวในแบบฉบับของเธอเอง

“ใช่แล้ว! ไม่มีเวลาให้เสียเปล่า!” ทันใดนั้น เคนก็ประกาศออกมา เสียงของเขาตัดผ่านความตึงเครียดราวกับมีด “ไปที่ Crown Palais กันเถอะ!”

แม้ว่าจะอยู่ห่างจากโรงแรมเพียงหนึ่งกิโลเมตร แต่พวกเขาก็ตัดสินใจว่าจะขับรถไปจะดีกว่า พวกเขารีบไปที่รถที่เค็นอิจิจัดเตรียมไว้ให้ระหว่างที่พวกเขาพักที่โกเบ อะดรีนาลีนทำให้พวกเขารู้สึกเร่งรีบ ขณะที่พวกเขากำลังมุ่งหน้าสู่โรงแรม เค็นก็โทรหาซาโตชิซึ่งเป็นคนสนิทของเขากับตระกูลยามากูจิกุมิแห่งโกเบอย่างรวดเร็ว เสียงกริ่งดังขึ้นทั่วรถจนกระทั่งซาโตชิรับสาย

“ซาโตชิ ฉันเคน คุณได้คุยกับแผนกต้อนรับโรงแรมแล้วหรือยัง?”

ขณะที่เคนพูดต่อไป ความตึงเครียดในรถก็สัมผัสได้ชัดเจน แต่ละคำทำให้เห็นถึงความเร่งด่วนของภารกิจของพวกเขาและความไม่มั่นคงของสถานการณ์ของนาโอมิ

“อืม อืม ตอนที่เคนเขียนอะไรบางอย่างลงในสมุดโน้ตในกระเป๋า เขาจะพกติดกระเป๋าเสื้อสูทไปด้วยเสมอ

“ซาโตชิและลูกน้องของเขาไปคุยกับแผนกต้อนรับ” เคนเล่าให้ฟัง ขณะวางสายสนทนาสั้นๆ “ไม่มีใครลงทะเบียนภายใต้ชื่อชินจิ มัตสึโมโตะ อย่างไรก็ตาม มีผู้ชายคนหนึ่งเดินกะเผลกที่เช็คอินกับสาวน้อยเมื่อวานนี้”

“เขาใช้ชื่ออะไรในการเช็คอิน” มิยูกิถามอย่างรีบร้อน ตาของเธอเบิกกว้างด้วยความกังวล

“มาซาฮิโกะ ซากาโมโตะ” เคนตอบ

สีหน้าของมิยูกิเปลี่ยนไปเมื่อเธอนึกถึงชื่อนั้น หลังจากใช้เวลาครุ่นคิดอยู่สองสามวินาที เธอก็อุทานออกมาว่า “ใช่แล้ว เขานั่นเอง! เขานำชื่อของไอดอลป๊อปสองคนของเขามารวมกัน—คิว ซากาโมโตะ และมาซาฮิโกะ คอนโดะ!”

การเปิดเผยนี้ลอยอยู่ในอากาศ มีทั้งความตื่นเต้นและความเร่งด่วนปะปนกัน พวกเขาใกล้เข้ามาทุกขณะ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ซายูริก็รู้สึกว่าความกลัวที่มีต่อนาโอมิเพิ่มมากขึ้น เวลาใกล้จะหมดลงแล้ว

-

รถทั้งสองคันจอดเทียบท่าที่ด้านหน้าของโรงแรม Crown Palais ที่มีแสงแดดส่องกระทบกระจกหน้าต่าง ขณะที่ Sayuri, Ken, Takuya, Miyuki และลูกน้องทั้งสามก้าวออกมา ก็มีบรรยากาศของความมุ่งมั่นโอบล้อมพวกเขาไว้ พวกเขารู้สึกว่าภารกิจของพวกเขาเร่งด่วนมาก และพวกเขาก็มุ่งหน้าสู่ทางเข้าอย่างมีจุดหมาย

ภายในล็อบบี้ตกแต่งอย่างหรูหรา แต่บรรยากาศตึงเครียดเมื่อพวกเขาเดินเข้าไปใกล้เคาน์เตอร์ต้อนรับ เคนเอนตัวไปข้างหน้า ท่าทางสง่างามของเขาเรียกร้องความสนใจ “คอนนิจิวะ มาซาฮิโกะ ซากาโมโตะอยู่ห้องไหน” เขาถามด้วยน้ำเสียงนิ่งแต่เร่งรีบ

พนักงานต้อนรับสาวดูตื่นตระหนก สายตาของเธอจับจ้องไปที่ผู้ชายห้าคนที่ดูแข็งแกร่งตรงหน้าเธอ “ซุมิมะเซน นโยบายของบริษัทไม่อนุญาตให้ฉันบอกหมายเลขห้องของแขกกับใคร” เธอพูดตะกุกตะกักด้วยความกังวล มือของเธอสั่นเล็กน้อย

มิยูกิก้าวขึ้นมา ท่าทีของเธอเปลี่ยนจากความกังวลเป็นความมั่นใจ “ฉันเป็นญาติ” เธอกล่าวอย่างนุ่มนวล “เขาเป็นพี่ชายของฉัน พวกเขาเป็นเพื่อนร่วมงานของฉัน เราอยู่ที่นี่เพื่อเจรจาข้อตกลง” น้ำเสียงของเธอฟังดูน่าเชื่อถือ สงบนิ่งอย่างเคยซึ่งช่วยตัดความตึงเครียดได้ ท่าทีของพนักงานต้อนรับอ่อนลง ความโล่งใจแผ่ซ่านไปทั่วเมื่อเธอพยักหน้า

“โอเค ครอบครัวอนุญาต” เธอกล่าวพร้อมยืนยันว่าเธอปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และหลีกเลี่ยงเรื่องดราม่าที่อาจเกิดขึ้น “ขอตรวจสอบก่อน... เขาอยู่ห้อง 504”

เมื่อกลุ่มคนสบตากัน ความรู้สึกถึงจุดมุ่งหมายก็ปะทุขึ้นภายในตัวพวกเขา พวกเขาก้าวเข้าใกล้การค้นหานาโอมิไปอีกก้าวหนึ่ง และตอนนี้พวกเขาก็มีหมายเลขห้องที่จะนำทางพวกเขา เคนนำกลุ่มคนไปที่ลิฟต์ สีหน้าของเขาแสดงออกถึงความมุ่งมั่น ซายูริเดินตามหลังมาอย่างชิดใกล้ จิตใจของเธอเต็มไปด้วยความหวาดกลัว พวกเขาจะสายเกินไปหรือไม่? จะเกิดอะไรขึ้นถ้าชินจิทำสิ่งที่เลวร้ายกับลูกสาวอันเป็นที่รักของเธอ?

ขณะที่ประตูลิฟต์เลื่อนปิดลง ทาคุยะก็เหลือบมองมิยูกิที่ดูเหมือนตึงเครียดแต่ก็เด็ดเดี่ยว

“คุณพร้อมสำหรับสิ่งนี้หรือยัง” เขาถามอย่างเงียบๆ

“ฉันต้องเป็น” เธอตอบด้วยเสียงที่เบาจนแทบไม่ได้ยิน ความคิดที่จะต้องเผชิญหน้ากับพี่ชายทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ แต่เธอไม่สามารถปล่อยให้สิ่งนั้นมาหยุดเธอได้ นาโอมิต้องการเธอ

ลิฟต์ส่งเสียงเตือนเมื่อพวกเขาไปถึงชั้นห้า และประตูก็เปิดออกสู่ทางเดินยาวที่เงียบสงบ เคนเดินนำหน้าอีกครั้งโดยเดินไปยังห้อง 504 แต่ละก้าวก็สะท้อนอยู่ในความเงียบสงบ กลุ่มคนเหล่านั้นเดินเข้าแถวกันแน่นหนาตามหลังเขา
โดยรู้สึกถึงน้ำหนักของภารกิจของพวกเขาในอากาศ

ขณะที่พวกเขายืนอยู่หน้าห้อง 504 ความตึงเครียดที่สัมผัสได้แผ่ซ่านไปทั่วบรรยากาศ เคนเอนตัวเข้าไปใกล้มิยูกิและกระซิบอย่างเร่งเร้าว่า “คุณเคาะประตูและประกาศการมาถึงของคุณ เขาต้องได้ยินว่าเป็นคุณ”

มิยูกิพยักหน้า สูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อตั้งสติ เธอเดินไปข้างหน้าและเคาะประตู “ชินจิ ฉันเอง มิยูกิ น้องสาวเธอ เราต้องคุยกัน!”

ทันใดนั้น ประตูก็เปิดออก ทำให้พวกเขาตกใจ พวกเขามองดูร่างที่น่าเกรงขามที่เต็มประตูด้วยความตกใจ
เผยให้เห็นบรรยากาศของความมั่นใจที่เป็นธรรมชาติ

ใบหน้าที่คุ้นเคยของเขาซึ่งเปรียบเสมือนแสงแห่งความหวังท่ามกลางความโกลาหล ทำให้เธอตั้งตัวไม่ทัน
เธอก้าวไปข้างหน้าโดยไม่คิดอะไรและโอบกอดเขาอย่างแน่นหนา ความโล่งใจแผ่ซ่านไปทั่วร่างกายของเธอขณะที่เธอเกาะเขาไว้
ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้น ความหวาดกลัวต่อการถูกลูกสาวของเธอถูกจองจำก็จางหายไป ถูกแทนที่ด้วยความอบอุ่นจากความผูกพัน

“คอนนิจิวะ!” เขาพูดอย่างร่าเริง “Minna wa genki desu ka?”

“ริชาร์ด! ฉันดีใจมากที่คุณมาที่นี่!”

บทส่งท้าย

ซายูริและนาโอมินั่งเคียงข้างกันบนโซฟาหรูหราในห้องวีไอพีของเคน ทั้งคู่รู้สึกอบอุ่นและโล่งใจ
นาโอมิที่เพิ่งได้รับการช่วยเหลือจากริชาร์ดเมื่อช่วงเช้าของวันนั้น เล่าถึงประสบการณ์ของเธออย่างมีชีวิตชีวา
พลังงานจากความกังวลของเธอพุ่งพล่านออกมาเป็นคำพูดอย่างรวดเร็ว

"ฉันสมัครเป็นนักศึกษาคณะการสื่อสารระดับโลกของมหาวิทยาลัย KGU—หลักสูตรภาษาอังกฤษ—
เพราะฉันสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษที่เซบูมากจนตัดสินใจเรียนหลักสูตรที่เข้มข้นกว่า!" เธออุทานด้วยดวงตาที่สดใสด้วยความตื่นเต้น
"ฉันภูมิใจใน ตัวแม่มาก คุณรู้ไหม แม่สอนภาษาอังกฤษด้วยตัวเอง นั่นเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันเป็นเหมือนแม่มากขึ้น—ผู้หญิงของโลก!"

ห้องเต็มไปด้วยความรู้สึกยินดีที่จับต้องได้ในขณะที่ทุกคนตั้งใจฟังอย่างตั้งใจ ดีใจที่ได้เห็นนาโอมิปลอดภัยและได้กลับมาพบกับซายูริอีกครั้ง เคน ทาคุยะ และมิยูกิสบตากันด้วยความโล่งใจ ในขณะที่ริชาร์ดซึ่งนั่งสบายๆ บนเก้าอี้ข้างโซฟา เอนตัวเข้าไปเล็กน้อย

"ใช่แล้ว แม่ของคุณเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันมาก" เขายอมรับด้วยน้ำเสียงอบอุ่น "แม่เป็นแรงบันดาลใจให้ฉันเริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น"
เขาเอื้อมมือไปบีบมือของซายูริ เป็นการแสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและให้กำลังใจ ซึ่งทำให้ซายูริยิ้มออกมา

ซายูริได้เล่าให้ริชาร์ดฟังถึงความเจ็บปวดที่เธอต้องเผชิญขณะเดินทางไปที่โรงแรม เกี่ยวกับการถูกชินจิข่มขืน
และเธอรู้สึกว่าริชาร์ดได้รวบรวมความจริงเข้าด้วยกันก่อนที่เธอจะพูดออกไปเสียอีก แต่การเล่าเรื่องราวของเธอเป็นขั้นตอนที่จำเป็น
เป็นหนทางที่ทำให้เธอได้เสียงของตัวเองกลับคืนมาและเผชิญหน้ากับอดีตที่หลอกหลอนเธอมายาวนาน

ขณะที่นาโอมิเล่าถึงประสบการณ์ของเธอ ซายูริก็หวนนึกถึงการเปิดเผยที่เจ็บปวดนั้นอีกครั้ง เธอรู้สึกถูกเปิดเผย เปราะบาง
แต่ก็รู้สึกเป็นอิสระอย่างประหลาด ริชาร์ดตั้งใจฟัง ท่าทางของเขาแสดงถึงความเข้าใจและการสนับสนุน เขาไม่ได้สะดุ้งหรือตัดสิน
แต่กลับเสนอพื้นที่ปลอดภัยให้เธอได้แบ่งปันความจริงของเธอ ขณะที่นาโอมิเล่าเรื่องราวของเธอต่อไป บรรยากาศก็ผ่อนคลายลง
ตรงกันข้ามกับความตึงเครียดที่เกิดขึ้นเพียงไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้

ทุกคนรู้ดีว่าชินจิ—บุคคลที่ซับซ้อน—ไม่ได้ถูกส่งตัวไปให้ตำรวจ แต่ริชาร์ดกลับมอบตัวเขาให้กับเคน
ซึ่งสั่งให้ลูกน้องของเขาเฝ้าชินจิที่ค่ายยากูซ่าในโกเบ เขาจะถูกจัดการในภายหลัง เคนสัญญากับซายูริว่าชินจิ “จะชดใช้” บาปของเขา
เธอเชื่อเขา เคนไม่ใช่เพื่อนของชินจิ และเธอก็รู้ว่าแม้ว่าอดีตของพวกเขาจะเลวร้าย แต่เขาก็ยังคงห่วงใยเธอมาก ชินจิก็หมดความหมายแล้ว

แต่ตอนนี้ ความสนใจอยู่ที่นาโอมิ เสียงหัวเราะและความตื่นเต้นของเธอดังไปทั่วห้องขณะที่เธอพูดถึงชั้นเรียน เพื่อนใหม่
และความฝันในอนาคตของเธอ ซายูริรู้สึกหัวใจพองโตด้วยความภาคภูมิใจและโล่งใจ
รู้สึกขอบคุณสำหรับช่วงเวลาแห่งความเป็นปกติและความสัมพันธ์หลังจากความโกลาหลที่พวกเขาเพิ่งเผชิญมา

“ฉันกำลังยุ่งอยู่กับการรื้อของในหอพักใหม่ที่ KGU เมื่อฉันได้รับเชิญไปงานเลี้ยงต้อนรับนักศึกษาใหม่ตอนเย็น
ซึ่งก็เหมือนกับงานปาร์ตี้สำหรับนักศึกษาใหม่ทั่วๆ ไป” นาโอมิอธิบาย “มันสนุกดี ฉันได้พบกับหนุ่มหล่อคนหนึ่งจากเมืองเมกุโระ
เราคุยกันและฉันก็บอกว่าแม่ของฉันมาจากเมืองเมกุโระ เขาบอกว่าพ่อของเขาอาจจะรู้จักแม่ของฉัน ฉันเลยบอกชื่อแม่ของเขาไป”
นาโอมิพูดพร้อมทำหน้าขอโทษ

“นั่นคงเป็นพี่ชายของคุณ นาโอกิ” มิยูกิแย้ง “หลานชายของฉัน เขาเรียนที่มหาวิทยาลัยเคนตักกี้” เธอกล่าวต่อ

บรรยากาศในห้องสวีทของเคนในโรงแรมเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น ทุกคนเอนตัวเข้ามาใกล้เพื่อฟังเรื่องราวของนาโอมิ
เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ ความตื่นเต้นของเธอถูกบรรเทาลงด้วยความจริงจังของสิ่งที่เธอกำลังพูด

“ฉันมีพี่ชายเหรอ” เธอหันไปมองแม่ด้วยความตกใจกับสิ่งที่เพิ่งได้ยิน

“นาโอมิ” ซายูริเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ แต่เต็มไปด้วยอารมณ์ “มีเรื่องสำคัญที่ฉันต้องบอกคุณ ชินจิ… เขาเป็นพ่อของคุณ”

ดวงตาของนาโอมิเบิกกว้างด้วยความไม่เชื่อ “แม่รู้ แม่ได้ยินเขาคุยโทรศัพท์กับแม่ แม่ตกใจมาก แต่แม่มีเวลาทำใจได้แล้ว เขาแค่ – ขออภัยที่พูดแบบนี้ – เป็นผู้บริจาคสเปิร์ม เขาไม่เคยมีบทบาทในชีวิตแม่เลย ดังนั้นแม่จึงไม่รู้สึกอะไรกับเขาเลย สำหรับฉัน
เขาก็แค่เป็นปีศาจโรคจิตที่ลักพาตัวแม่ไป ดังนั้นแม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะ แม่จะไม่เป็นไร *กามัน* ”

“ดีใจที่ได้ยินแบบนั้นนะลูก แม่กังวลมาตลอดว่าเรื่องดราม่าทั้งหมดนี้จะส่งผลต่อลูกยังไง แต่ตอนนี้แม่ไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้”
ซายูริพูดเบาๆ “เร็วๆ นี้ โอเคไหม เมื่อเราอยู่กันตามลำพัง” เธอพูดกับลูกสาวด้วยรอยยิ้มที่เจ็บปวดบนใบหน้า

“เฮ้!” นาโอมิพูดอย่างเชื่อฟัง

“เอาล่ะ ที่รัก จงเล่าเรื่องของคุณต่อไป” ซายูริกระตุ้นอย่างอ่อนโยน

“ใช่แล้ว เขาเป็นมิตรมาก ฉันหมายถึงนาโอกิ” นาโอมิพูดด้วยน้ำเสียงที่แฝงความคิดถึง “เราถูกใจกันตั้งแต่แรกพบ
เราพูดคุยกันทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องโรงเรียน ประวัติของเรา มันเจ๋งดี” นาโอมิพูดต่อ

ห้องเงียบสงัด ทุกคนต่างตั้งใจฟังคำพูดของเธอ นาโอมิเอนตัวลงนั่งบนโซฟา
ความตื่นเต้นของเธอแผ่ซ่านไปทั่วเมื่อเธอเล่าถึงความทรงจำของเธอ

“งานปาร์ตี้จัดขึ้นในคืนวันศุกร์” เธอเริ่มพูดด้วยดวงตาที่เป็นประกายด้วยความคิดถึง
“นาโอกิบอกว่าเขาจะพาฉันเที่ยวชมเมืองโกเบในวันรุ่งขึ้นเพราะฉันเพิ่งย้ายมาอยู่ที่นี่ใหม่
เราตกลงกันว่าจะไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าด้วยกันในวันเสาร์”

ขณะที่เธอกำลังพูด ดูเหมือนว่าห้องจะเปลี่ยนไป ความตึงเครียดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล่าสุดค่อยๆ
จางหายไปในความอบอุ่นของเรื่องราวของเธอ “เราไปซื้อของกันที่ *ร้าน Umie* แล้วเขาก็ได้รับข้อความทางโทรศัพท์
เป็นข้อความจากพ่อของเขา ดูเหมือนว่าพวกเขาจะนัดกินข้าวเที่ยงกันบ่อยๆ ในช่วงสุดสัปดาห์ เขาบอกฉันว่าจะไปกินข้าวเที่ยงกับพ่อของเขา
และถามว่าฉันอยากไปด้วยไหม ฉันตอบตกลง”

เคน ทาคุยะ และริชาร์ดตั้งใจฟัง ท่าทางของพวกเขาแสดงออกถึงความอยากรู้และความกังวลผสมปนเปกัน
ซายูริมองนาโอมิด้วยหัวใจพองโตด้วยความภาคภูมิใจในจิตวิญญาณนักผจญภัยของลูกสาว

“นาโอกิเลือกสถานที่แห่งหนึ่งใกล้กับไชนาทาวน์เพราะเขาบอกว่าพ่อของเขาชอบที่นั่น” นาโอมิพูดต่อด้วยน้ำเสียงมีชีวิตชีวา
“เราไปถึงคาเฟ่กลางแจ้งในจัตุรัสนันกินมาจิก่อนพ่อของเขาเสียอีก คาเฟ่แห่งนี้มีสีสันและมีชีวิตชีวา มีโคมไฟและแผงขายอาหารมากมาย
ฉันทึ่งมาก!”

นาโอมิหยุดคิดสักครู่เพื่อรำลึกถึงบรรยากาศที่คึกคัก “พ่อของเขามาร่วมกับเราในอีกไม่กี่นาทีต่อมา เราสั่งอาหารและเครื่องดื่ม
และนาโอกิก็เริ่มเล่าให้พ่อฟังเกี่ยวกับงานปาร์ตี้เมื่อคืนก่อน ซึ่งทำให้เขานึกขึ้นได้ว่าควรถามพ่อว่าเขารู้จักแม่ของฉันหรือไม่”

เธอจ้องมองซายูริด้วยความรักพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้า “ฉันจำได้ว่ารู้สึกมีความสุขและไร้กังวลมาก และเพลิดเพลินกับช่วงเวลานั้น”

ซายูริบีบมือนาโอมิตอบ หัวใจของเธอเจ็บปวดด้วยความรู้สึกขมขื่นจากความทรงจำ “คุณช่างกล้าหาญมากที่ก้าวออกไปพบปะผู้คนใหม่ๆ”
เธอกล่าวเบาๆ “ฉันภูมิใจในตัวคุณ”

นาโอมิยิ้มแย้มให้กับแม่ของเธอ ความผูกพันระหว่างพวกเขาแข็งแกร่งขึ้นในช่วงเวลาที่ใช้ร่วมกันนั้น

“แต่แล้วเรื่องก็เริ่มแปลก ๆ” เธอกล่าวเสริม สีหน้าของเธอเปลี่ยนไปเล็กน้อย “เมื่อฉันเอ่ยชื่อของคุณ พ่อของนาโอกิก็ดูสนใจมาก
และฉันรู้ว่าเขากำลังคิดหนักเกี่ยวกับบางอย่าง”

“เขาพูดอะไรเกี่ยวกับแม่ของคุณบ้างไหม” เคนถาม ด้วยความอยากรู้ของเขา

“ไม่ล่ะ” นาโอมิตอบพลางส่ายหัว “แต่ฉันรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงในบรรยากาศ ราวกับว่ามีบางอย่างเกิดขึ้นกับเขา
แต่ฉันไม่เข้าใจมันในตอนนั้น”

ห้องเงียบลงชั่วขณะ ทุกคนต่างครุ่นคิดถึงความสำคัญของการโต้ตอบอันสั้นเหล่านั้น
ซายูริคิดทบทวนถึงชะตากรรมที่ผูกพันชีวิตของพวกเขาโดยที่ไม่มีใครรู้เห็น นาโอมิสูดหายใจเข้าลึกๆ
เสียงของเธอนิ่งขณะที่เธอเล่าเหตุการณ์ที่นำไปสู่การลักพาตัวเธอต่อไป

“หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ เราก็เดินเล่นไปรอบๆ บริเวณนั้น และพวกเขาก็พาฉันไปดูสถานที่ที่น่าสนใจต่างๆ
มันมีชีวิตชีวาจริงๆ ฉันชอบทุกช่วงเวลาเลย” ดวงตาของเธอเป็นประกายด้วยความทรงจำ แต่มีเงาปกคลุมใบหน้าของเธอเมื่อเธอก้าวต่อไป

“ขณะที่ฉันกำลังยุ่งอยู่ในร้านขายเสื้อผ้าสตรี พวกเขาบอกว่าจะเดินไปสูบบุหรี่ในตรอกเพราะว่าร้านห้ามสูบบุหรี่ ฉันไม่สนใจเลย”
เธอกล่าวพร้อมส่ายหัวเล็กน้อยราวกับพยายามสลัดความทรงจำนั้นออกไป “แต่เมื่อฉันออกจากร้าน มีเพียงพ่อของนาโอกิเท่านั้นที่อยู่ที่นั่น”

ซายูริเอนตัวเข้ามาใกล้ หัวใจของเธอเต้นแรงเมื่อสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงในเรื่องราว “เกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น?”

“ฉันถามเขาว่านาโอกิไปไหน เขาบอกว่าเป็นสิทธิพิเศษที่เขาจองห้องพักโรงแรมให้นาโอกิได้นอนในคืนนั้น เพราะเขาชอบบ่นว่าหอพักเสียงดังในคืนวันเสาร์อยู่เสมอ” นาโอมิขมวดคิ้ว ความไร้เดียงสาจากความตื่นเต้นเมื่อก่อนของเธอถูกแทนที่ด้วยความตระหนักในยามรุ่งอรุณว่าเธอกำลังเผชิญกับอันตราย

“แน่นอนว่าฉันไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย นั่นเป็นสุดสัปดาห์แรกของฉันที่มหาวิทยาลัยเคนตักกี้”

ริชาร์ดขมวดคิ้ว “แล้วคุณเชื่อเขาเหรอ? คุณไม่คิดว่ามันแปลกเหรอ?”

นาโอมิยักไหล่ ใบหน้าของเธอตึงเครียดขึ้นจากความทรงจำ “ตอนนั้น ฉันคิดว่ามันเป็นเรื่องหวาน ฉันหมายถึง ฉันเพิ่งเจอพวกเขาทั้งสองคน ฉันไม่ได้คิดอะไรมาก” นาโอมิเล่าเรื่องต่อไป โดยสีหน้าของเธอเปลี่ยนจากความคิดถึงเป็นความไม่สบายใจ

“เขาบอกว่านาโอกิไปที่ห้องพักโรงแรมเพื่อเก็บของที่ซื้อไว้เพราะเขาอยากพาฉันไปดูหนังและไม่อยากถือถุงช้อปปิ้งไปด้วย จากนั้นเขาก็แนะนำให้เราเดินไปที่โรงแรมซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกล เขาบอกว่าเขาอยากรีบออกไปและจะแค่บอกลาลูกชายของเขา ปล่อยให้ฉันและนาโอกิได้เล่นสนุกกันเอง”

ขณะที่เธอกำลังพูด ซายูริก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา เธอกัดลิ้นตัวเองไว้ พยายามกลั้นใจไม่ตะโกนด่าลูกสาวที่หลงเชื่ออะไรง่าย แต่แล้วเธอก็นึกถึงความไร้เดียงสาในวัยเด็กของตัวเองขึ้นมาราวกับว่ากระจกถูกส่องดูอดีตของเธอ *จะดีกว่าไหมที่จะระวังคนอื่น หรือจะดีกว่าไหมที่จะไว้ใจพวกเขา* การต่อสู้ภายในใจนี้หลอกหลอนซายูริมาหลายปีแล้ว และตอนนี้มันกลับมาอีกครั้งด้วยความแค้น

“แล้วคุณก็ไปโรงแรมกับเขา” ทาคุยะพูด โดยที่คำพูดนั้นดูเหมือนเป็นคำถามเชิงวาทศิลป์มากกว่าการสอบถาม

“เฮ้!” นาโอมิตอบ โดยที่ยังคงแสดงความกระตือรือร้นอย่างชัดเจน โดยไม่สนใจเสียงสัญญาณเตือนที่ดังขึ้นในห้อง

หัวใจของซายูริเต้นแรงขึ้นเมื่อเธอเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ “นาโอมิ คุณต้องเข้าใจนะ—”

“ฉันรู้ ฉันรู้!” นาโอมิพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ดังขึ้นเล็กน้อย “ฉันยังเด็กและไร้เดียงสา ฉันไม่ได้คิดอะไรเลย! ฉันแค่ตื่นเต้นที่ได้อยู่ในสถานที่ใหม่”

เคนเอนตัวไปข้างหน้า สีหน้าจริงจัง “แต่คุณไม่คิดจะตั้งคำถามเลยเหรอ? ผู้ชายคนนี้เป็นคนแปลกหน้า”

นาโอมิดูมีท่าทีป้องกันตัว “ฉันแค่พยายามสนุกกับเวลาของตัวเอง! ฉันไม่เคยคิดว่าจะเกิดอะไรผิดพลาดขึ้น ฉันคิดว่าฉันไว้ใจเขาได้เพราะเขาเป็นพ่อของนาโอกิ”

ริชาร์ดพูดแทรกขึ้นอย่างอ่อนโยน “นั่นคือสิ่งสำคัญในการไว้วางใจผู้อื่น การประเมินว่าใครปลอดภัยและใครไม่ปลอดภัยนั้นเป็นเรื่องยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณเพิ่งย้ายมาอยู่ที่นี่” ซายูริพยักหน้า หัวใจของเธอพองโตด้วยความเห็นอกเห็นใจต่อลูกสาวของเธอ

“อืมมมม ไม่ใช่ความผิดเธอหรอกนะ นาโอมิ เธอแค่พยายามหาเพื่อนและสนุกสนาน แต่บางครั้ง คนอื่นก็อาจใช้ประโยชน์จากความไร้เดียงสาของเธอได้ ฉันแค่โล่งใจที่เธอปลอดภัย” ซายูริพูดเบาๆ พร้อมมองลูกสาวด้วยสายตาแห่งความรัก

นาโอมิมองลง ความตื่นเต้นก่อนหน้านี้ของเธอเริ่มจางลง “ฉันไม่รู้ตัวว่ากำลังเดินเข้าสู่อันตราย จนกระทั่งมันสายเกินไปแล้ว”

“ถูกต้อง” เคนพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นแต่เปี่ยมด้วยความเห็นอกเห็นใจ “นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงจำเป็นต้องระมัดระวัง แม้ว่าจะรู้สึกไม่สบายใจก็ตาม ถือเป็นบทเรียนที่ยาก แต่สุดท้ายแล้วเราทุกคนก็ต้องเรียนรู้”

นาโอมิใช้เวลาสักครู่เพื่อซึมซับคำพูดของพวกเขา
ความไร้เดียงสาของวัยเยาว์ของเธอขัดแย้งกับความเป็นจริงอันเลวร้ายของประสบการณ์ที่เธอประสบ “ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้ว” เธอกล่าวเบาๆ “ฉันเข้าใจจริงๆ ฉันแค่หวังว่าจะได้เห็นสัญญาณเหล่านั้น”

ซายูริสังเกตเห็นว่าเคนกำลังจะบรรยายต่อ และเธอจึงจ้องมองเขาอย่างจ้องเขม็ง จนเขาต้องปิดปากที่เปิดอยู่แล้วและพยักหน้าให้เธอเล็กน้อย โดยรับรู้ถึงการตักเตือนอย่างเงียบๆ ของเธอ

ซายูริเอื้อมมือไปโอบไหล่นาโอมิแล้วดึงเธอเข้ามาใกล้ “เธอทำเต็มที่แล้ว สิ่งที่สำคัญตอนนี้คือเธอปลอดภัย และเราอยู่ที่นี่เพื่อคอยช่วยเหลือเธอ”

“ผมมีคำถาม” เคนถาม

“ใช่?” นาโอมิให้กำลังใจ

“ทำไมตอนอยู่ในห้องโรงแรมถึงไม่ตะโกนขอความช่วยเหลือ?”

“ฉันกลัว” นาโอมิยอมรับ ห้องนั้นมีประตูบานเลื่อนพร้อมระเบียง และเขาก็บอกว่าถ้าฉันกรี๊ดออกมา ฉันจะกลายเป็น “แค่สถิติการฆ่าตัวตายอีกราย” นาโอมิพูดในขณะที่ตัวสั่นโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ใช่ น่ากลัว” เคนเห็นด้วย จากนั้นเขาหันไปหาริชาร์ด “งั้นคุณก็เป็นคนที่ซายูริอาศัยอยู่ด้วยที่ประเทศไทยสินะ” เขากล่าว ไม่ใช่คำถาม

“เฮ้!” ริชาร์ดกล่าว พยายามรักษาบรรยากาศให้แจ่มใส

“ฉันเดาว่าน่าจะเป็นอดีตทหาร” เคนพูดต่อด้วยความเคารพ

ริชาร์ด เอนหลังเก้าอี้ด้วยท่าทางครุ่นคิด

“ใช่ ฉันเคยเป็นผู้บุกเบิกพาราแบตเมื่อตอนเด็กๆ” เขากล่าวอย่างไม่ใส่ใจ น้ำเสียงของเขาดูไม่ใส่ใจแต่มีน้ำหนักแฝงอยู่ “แต่ฉันไม่ชอบพูดถึงเรื่องนั้นจริงๆ”

เคนพยักหน้าเคารพขอบเขตของริชาร์ด “นั่นก็ยุติธรรมดี ทุกคนต่างก็มีอดีตของตัวเอง ฉันเดานะ แต่คุณเจอชินจิได้ยังไง”

ริชาร์ดขยับตัวเล็กน้อย สายตาของเขาหันไปที่หน้าต่าง จากนั้นก็กลับมาที่เคนอีกครั้ง

“ซายูริบอกฉันว่านาโอมิหายตัวไป แต่เธอปฏิเสธความช่วยเหลือจากฉัน ฉันรู้ว่าเธอหัวแข็งแค่ไหน ฉันจึงรีบขึ้นเครื่องบินไปโตเกียวและรอข้อมูลเพิ่มเติม ไม่มีประโยชน์ที่จะเพิ่มความเครียดให้กับสถานการณ์” เขาส่งยิ้มให้ซายูริที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ด้วยท่าทีอบอุ่นและซาบซึ้ง

“ขอบคุณนะ” ซายูริตอบเบาๆ หัวใจของเธอพองโตด้วยความขอบคุณ

ริชาร์ดพูดต่อ “แล้วเมื่อเธอส่งตำแหน่งทางภูมิศาสตร์จากการติดตามโทรศัพท์ของนาโอมิมาให้ ฉันก็มาถึงที่นี่จากโตเกียวทันที รถไฟในญี่ปุ่นดีนะ” เขาหัวเราะเบาๆ น้ำเสียงที่แจ่มใสของเขาตัดกับความจริงจังของการสนทนาของพวกเขา

เคนยกคิ้วขึ้นอย่างสนใจ “คุณไม่ได้เสียเวลาเลยใช่ไหม คุณรู้ได้ยังไงว่าต้องมองหาที่ไหน”

“เมื่อผมรู้จักชื่อชินจิ มัตสึโมโตะแล้ว ทุกอย่างก็ง่ายขึ้นมาก เพื่อนสนิทของผมชื่อแม็ก ซึ่งอยู่ที่แอฟริกาใต้ เป็นแฮกเกอร์ผู้เชี่ยวชาญและผู้เชี่ยวชาญด้านการสื่อสาร เขาสามารถฝังไวรัสติดตามในโทรศัพท์ของชินจิได้ หลังจากนั้น ทุกอย่างก็ง่ายขึ้นมาก”

เคนพยักหน้าด้วยความประทับใจในความมุ่งมั่นของริชาร์ด

“นั่นน่าชื่นชม ไม่ใช่ทุกคนที่จะละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อติดตามใครสักคนที่อยู่ห่างออกไปอีกซีกโลก”

ริชาร์ดยักไหล่ มีท่าทีถ่อมตัวเล็กน้อย

“ผมแค่รู้ว่ามีเรื่องที่ต้องจัดการมากแค่ไหน ซายูริกับนาโอมิเป็นครอบครัวเดียวกัน และครอบครัวก็ดูแลกันและกัน นอกจากนี้ ผมคิดว่าผมอาจมีความรู้สึกต่อเธอ” เขากล่าวพร้อมหัวเราะเบาๆ ด้วยความเขินอายที่เป็นคนอ่อนไหวขนาดนี้

ซายูริยิ้มให้เขาด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยม ความผูกพันระหว่างพวกเขาดูแข็งแกร่งขึ้นในขณะนั้น
สานเข้าด้วยกันด้วยประสบการณ์ร่วมกันและความเคารพซึ่งกันและกัน

“การเป็นผู้บุกเบิกเป็นอย่างไรบ้าง” เคนถามด้วยความอยากรู้แต่ก็ยังเคารพต่อความไม่เต็มใจของริชาร์ดที่จะเจาะลึกเกินไป

“ไม่ ฉันจะไม่ไปที่นั่น” เขาตอบอย่างหนักแน่น “แต่การไปที่นั่นทำให้ฉันได้เรียนรู้ทักษะอันมีค่าบางอย่าง และทำให้ฉันเชื่อสัญชาตญาณของตัวเอง ซึ่งช่วยฉันในด้านอื่นๆ ของชีวิตได้เป็นอย่างดี”

“ฟังดูเข้มข้น” เคนตอบพร้อมพยักหน้า “แต่ฉันเข้าใจว่านั่นจะแปลว่าเป็นผู้พิทักษ์ที่ดีได้อย่างไร”

ริชาร์ดสบตากับเคน สีหน้าของเขาจริงจังชั่วขณะ “เราต้องเตรียมพร้อมรับมือกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันและทำอย่างดีที่สุดเพื่อให้ทุกคนปลอดภัย”

ชายทั้งสองได้แบ่งปันช่วงเวลาแห่งความเข้าใจ ข้อตกลงที่เงียบงันซึ่งก่อตัวขึ้นจากการยอมรับบทบาทของพวกเขาในฐานะผู้ปกป้อง
ท่ามกลางความปั่นป่วนทางอารมณ์ รู้สึกดีที่ได้เชื่อมโยงกัน แบ่งปันเรื่องราวของความเข้มแข็งและความมุ่งมั่น

ซายูริมองไปที่ชายทั้งสอง พร้อมกับรอยยิ้มขี้เล่นที่ปรากฏบนริมฝีปากของเธอ

“พอแล้วสำหรับความเป็น bromance”
เธอพูดหยอกล้อด้วยน้ำเสียงสดใสและเต็มไปด้วยความอบอุ่นขณะที่เธอมองเคนอย่างอบอุ่น “ริชาร์ดเป็นของฉัน”

นางหันไปหาริชาร์ด หัวใจของเธอพองโตด้วยความรัก เพราะรู้ในขณะนั้นเองว่าเธอได้พบกับเพื่อนร่วมทางในการเดินทางข้างหน้าแล้ว
ซึ่งก็คือคนที่ยืนเคียงข้างเธอในทุกความท้าทายและความสุข

ขณะที่พวกเขาเล่าเรื่องราวและหัวเราะร่วมกัน ความอบอุ่นของมิตรภาพก็โอบล้อมพวกเขาไว้ราวกับอ้อมกอดอันอบอุ่น ในขณะนั้น
พวกเขาเข้าใจถึงพลังของกามาน ซึ่งก็คือการอดทนต่อความยากลำบากด้วยความอดทนและศักดิ์ศรี

พวกเขายังตระหนักว่าการรักษาที่แท้จริงเกิดขึ้นได้จากการให้อภัย
ซึ่งจะทำให้พวกเขาก้าวไปข้างหน้าด้วยกันได้อย่างเบาสบายและแข็งแกร่งกว่าเดิม

จบแล้ว

คำศัพท์

คามัน = ความเพียร / อดทน / อดทน

ดาไซ = น่าเกลียด

รันโดเซรุ = กระเป๋านักเรียนญี่ปุ่น

โคอินุ - ลูกสุนัข

โอมิคุจิ = กระดาษแผ่นหนึ่งที่มีคำทำนายดวงชะตาเขียนเอาไว้ (คุกกี้เสี่ยงทายแบบไม่มีคุกกี้)

คนบังวะ = สวัสดีตอนเย็น (คำทักทาย)

โอคาซัง = แม่ (คำแสดงความเคารพ)

ซุมิมะเซน = ขอโทษ/ ขอโทษครับ/ ฉันขอโทษ

สึมะ = ภรรยา

ชาน = เมื่อเพิ่มเข้าไปในชื่อ แสดงถึงความรักใคร่/มิตรภาพ

ดันนา = คำเรียกสามีด้วยความรัก

ซาน = เมื่อเพิ่มเข้าไปในชื่อ แสดงถึงความเคารพ/ความเป็นทางการ

เนจัง - วิธีเรียกพี่สาวแบบไม่เป็นทางการ

ปันยา = ร้านเบเกอรี่

อาริกาโตะ = ขอบคุณ

โคนิจิวะ = สวัสดี

ฟูจิซัง = ภูเขาไฟฟูจิ

โบโรโบโร - สึกหรอ

โอฮาโย = ตอนเช้า/สวัสดี

โจเซอิ โคโช = อาจารย์ใหญ่

ไฮ = ใช่

อาริกาโตะ โกะไซมัส = ขอบคุณมาก

ทันโตะ เคียวชิ = ครูประจำชั้น

บาก้า = ไอ้โง่

จาเน่ = ลาก่อน/เจอกันใหม่

นิโมโนะ = น้ำซุป

อิคิไก = จุดมุ่งหมาย/เหตุผลในการมีชีวิตอยู่

โต๊ะโคทัตสึ = เป็นโต๊ะให้ความร้อนแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่นที่ประกอบด้วยโต๊ะเตี้ยและแหล่งความร้อน

โอบะซัง = คำภาษาญี่ปุ่นแปลว่า “ป้า”

โอจิซัง = คำภาษาญี่ปุ่นแปลว่า "ลุง"

มิชิโกะ โชดะ - เป็นสามัญชนผู้แต่งงานกับจักรพรรดิ

อากิฮิโตะ = จักรพรรดิแห่งญี่ปุ่น

Ki o tsukete = ดูแลตัวเอง (เหมือนเป็นการบอกลา)

คาวาอี้ = น่ารัก

Purikura คือประสบการณ์ถ่ายรูปบูธยอดนิยมของญี่ปุ่นที่ให้ผู้ใช้สามารถถ่ายและปรับแต่งรูปถ่ายได้

โดรายากิ = ขนมญี่ปุ่นยอดนิยม ประกอบด้วยเค้กนุ่มฟูคล้ายแพนเค้ก 2 ชิ้น ข้างในมีถั่วแดงหวานที่เรียกว่า “อังโกะ”

ชิกิบุตง = ที่นอนฟูกแบบญี่ปุ่นดั้งเดิมที่ใช้สำหรับนอน

มะคุระ = หมอนแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่น มักใช้ร่วมกับชิกิบุตง

คาโช - หัวหน้าส่วน

บุโช - หัวหน้าออฟฟิศ

Koko ni tsukimashita = แปลว่า "ฉันมาถึงที่นี่แล้ว" ในภาษาอังกฤษ

ทามาโกะยากิ = ไข่ม้วนญี่ปุ่น

ยามาโตะ นาเดชิโกะ = ภาพลักษณ์ในอุดมคติของผู้หญิงญี่ปุ่นแบบดั้งเดิมที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรม เช่น ความสง่างาม ความสง่า และความสุภาพเรียบร้อย

ชาเทย์ = สมาชิกระดับล่างของยากูซ่า

เดสึ = มันคือ

นามากาชิ = ขนมญี่ปุ่นแบบดั้งเดิมชนิดหนึ่ง

ยูบิสึเมะ - พิธีกรรมของยากูซ่าที่สมาชิกจะต้องตัดปลายนิ้วออกเพื่อแสดงความภักดีต่อกลุ่มยากูซ่าของตน

จูกุ - โรงเรียนกวดวิชาส่วนตัวหรือโรงเรียนกวดวิชาประเภทหนึ่งในญี่ปุ่น

เดบะ = มีดทำครัวแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่นที่ใช้สำหรับแล่ปลาและหั่นกระดูกเล็กๆ

โคบุน = โดยทั่วไปหมายถึงผู้ใต้บังคับบัญชาหรือลูกศิษย์ภายในองค์กรยากูซ่า

นินเนเซอิ = มัธยมปลายปีที่ 2

อิซากายะ = บาร์ญี่ปุ่นแบบดั้งเดิม

ทาโกะยากิ = คืออาหารข้างทางยอดนิยมของญี่ปุ่นที่มีลักษณะเป็นลูกกลมเล็กๆ

ราเมงยะ = ร้านราเมง

นัตสึมัตสึริ = หมายถึงเทศกาลฤดูร้อนในญี่ปุ่น

ยูกาตะ = คือเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่น มีลักษณะคล้ายกับกิโมโน แต่โดยทั่วไปทำจากผ้าที่บางกว่า จึงเหมาะกับการสวมใส่ในฤดูร้อน

คุณอยากนั่งที่ไหน? (ภาษาไทย) - แปลว่า "คุณต้องการนั่งที่ไหน?" ในภาษาอังกฤษ

ซองช้างเบียร์ใหญ่ - "ขอเบียร์ช้างใหญ่ 2 ขวดครับ"

คันไป! = เชียร์ๆ!

เนโกะ = แมว

โออิชิ = ความอร่อย

ฮาจิกัตสึ = สิงหาคม

เทศกาลทานาบาตะ คือ เทศกาลดั้งเดิมของญี่ปุ่นที่จัดขึ้นในวันที่ 7 กรกฎาคม โดยเป็นการรำลึกถึงการพบกันของดวงดาวสองดวง คือ โอริฮิเมะ (ดาวเวกา) และฮิโคโบชิ (ดาวอัลแตร์) ซึ่งแยกจากกันด้วยทางช้างเผือกและได้รับอนุญาตให้พบกันเพียงปีละครั้งเท่านั้น

เทนุกุอิ = ผ้าเช็ดมือแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่นที่ทำจากผ้าฝ้าย

คันซาชิ = เป็นเครื่องประดับผมแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่นที่มักใช้ในทรงผมแบบต่างๆ ของญี่ปุ่น โดยเฉพาะกับกิโมโน

โยโกโซ = ยินดีต้อนรับ

KMT = พรรค KMT ก่อตั้งขึ้นในปี 1912 โดยซุน ยัตเซ็น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างรัฐจีนที่เป็นหนึ่งเดียวและทันสมัย อำนาจของพรรค KMT ถูกท้าทายโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน (CCP) ทำให้เกิดสงครามกลางเมืองที่ยืดเยื้อ ในตอนแรก พรรค KMT และ CCP ร่วมมือกันต่อต้านขุนศึกและจักรวรรดินิยมต่างชาติ แต่ความตึงเครียดในที่สุดก็นำไปสู่ความขัดแย้ง

CCP = พรรคคอมมิวนิสต์จีน

ไอชิเตรุ = เป็นวลีภาษาญี่ปุ่นที่แปลว่า "ฉันรักคุณ"

ชิกะเท็ตสึ = รถไฟใต้ดิน

ทำอินุ = หมาขี้แพ้

ฮิคิโคโมริ = คำภาษาญี่ปุ่นที่หมายถึงปรากฏการณ์ที่บุคคลถอนตัวออกจากชีวิตทางสังคมและแสวงหาความโดดเดี่ยวอย่างสุดขีด

ชูกักกุ = โรงเรียนมัธยมต้น

kuso = ไร้สาระ (คำหยาบคาย)

ฟูโตโกะ = เป็นคำภาษาญี่ปุ่นที่หมายถึงนักเรียนที่ปฏิเสธที่จะมาโรงเรียนหรือขาดเรียนเป็นเวลานาน โดยส่วนใหญ่มักเกิดจากปัญหาทางจิตใจ สังคม หรืออารมณ์ต่างๆ

โอโตซามะ เป็นคำภาษาญี่ปุ่นที่แปลว่า “พ่อ” หรือ “พ่อ” ในภาษาอังกฤษ เป็นคำที่ใช้เรียกพ่อด้วยความเคารพและเป็นทางการ

อิกะอิฉะ = ในญี่ปุ่น แม่เลี้ยงเดี่ยวไม่ได้แต่งงานมักถูกเรียกว่า "อิกะอิฉะ" ซึ่งแปลว่า "เหยื่อ"

ชินจู = ในบริบทของยากูซ่า หมายความว่าเขาไม่สามารถได้รับการปกป้องจากยากูซ่าได้อีกต่อไป เขากลายเป็นเป้าหมาย

มินนะ วะ เกนกิ เดสึ คะ?” = ทุกคนเป็นยังไงบ้าง?

umie = ห้างสรรพสินค้าในไซนาทาวน์เมืองโกเบ